

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE ET LATINE

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDITIT

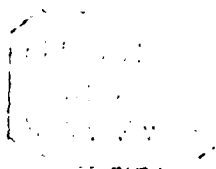
JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS PRIMUS.

L I P S I A E

IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCXXII

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEUBNER

Bayerische
Staatsbibliothek
München

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

P R A E F A T I O.

Quam, in tanta exemplarium et Batavae et Bipontinae *Lucianeorum* operum editionis penuria, *Hahnii*, Weidmanniae librariae meritissimus rector, novam redemit parandam, eam ego, auctore J. G. SCHAEFFERO, fautore meo et amico vere paterno, tanto lubentius curandam suscepi, quum dudum mihi cum *Luciano* singularis quaedam familiaritas intercesserit, ex qua etiam in alios *Luciani* et omnino Graccarum literarum cultores aliquid utilitatis redundaturum esse sperare possem. Quod quantum sit, ex iis quodammodo aestimabunt acqui et periti censores, quae jam de indole et forma hujusce operis et de adminiculis, quibus in eo instruendo usus sum, prolixius paullo exponere constitui.

Omnino quidem lex erat haec praestituta, ut repeteretur, quantum id fieri posset ac liceret, inclyta editio *Hemsterhusio* -- *Reitziana*; ita scilicet, ut ei, quam nos curaremus, tum fundamento, tum exemplo, esset. Unde non solum necesse erat, ut universus apparatus vel criticus vel hermenenticus simul cum iis, quae ad vitam auctoris cognoscendam facientia a *Reitzio* collecta sunt, recuderetur, uno Indice excepto, quem magna cum imperitia et levitate confectum no-

runt, qui accurate illum norunt; sed debebant etiam nova accedere ea, quae per proximos octoginta annos, ex quo Batava illa prodiit, tum ad refingendum, tum ad explicandum, textum ab eruditis viris varia ratione et via collata sunt. Sic igitur hoc prae ceteris agendum erat, ut textum daremus quam castigatissimum. Quam curam praecivit quidem nobis aliqua ex parte *Frider. SCHMIEDERUS*; ita tamen, ut, si acquiescere in ejus recensione voluissemus, in multiplicem, nec, credo, injustam reprehensionem incurreremus. Pendebat enim ille fere nimium a *BELINI de Ballu*, viri haud quidem ineruditi et inelegantis, sed minime tamen in omnibus satis fidi enarratoris^{*)} ac periti Grammatici, relatione ac judicio; atque hinc non raro accidit, ut, quas lectiones a *BELINO* laudatas et commendatas *SCHMIEDERUS* recepit, nunc eae ob graves causas rejiciendae, earumque loco veteres restituendae viderentur. Nihilominus magno usui nobis erat tum ad confirmandas bonas VV. DD. conjecturas, tum ad nova textus vitia detegenda ac remedia invenienda, *Beliniana* illa sex Manuscriptorum Pariss. collatio, quae reperitur in versionis Francogallicae Tomo VI. et recusa in edit. Bipont.

*) Dndum de fide *Belini* habenda dubitatum est ab iis, quos innumera vitia vel a scribentis ipsius, vel ab operarum manu commissa offenderunt. Sed clarissime hoc demonstravit *Gust. Ferd. Lossius*, Seminarii Philologici Lipsiensis quondam sodalis, qui quum anno MDCCCXII. Lutetiam Parisiorum se contulisset, ut inspectis ipsis Codd. Pariss. Dialogorum Mortuorum editionem novam pararet, in haud paucis locis *Belinum* deprehendit vel omisisse aliquot lectionis varietates, vel falso notasse. Cujus quidem rei specimen reperitur in Actis Seminarii regii et Societatis philologicae Lips. Vol. II. p. 245. sq. Plura etiam inveni in Juvenis praematura morte literis erepti schedulis relictis, quarum usum affinis ejus *Roemischius*, Jurisconsultus Lipsiensis, cum ingenua liberalitate concessit, quae tamen ad hos tantum quatuor Dialogos Mortuorum: II. IX. X. et XXII. pertinent.

Vol. X. *) Libros collatos ipse **BE LINUS** describit in Praefat. ad hanc Versionem p. XXVII. sq., cum quibus conferenda ea, quae **FABRICIUS** tradit in *Bibl. Gr. T. V. p. 347. ed. Harl.* Quinque Codicum, qui *Dialogos Mortuorum* continent, descriptionem et historiam utilem edidit **b. Lossius** in modo dictis *Actt. Sem. Lips. l. c.*, quam non abs re fuerit ipsius verbis apponere.

„I. Codex Membranaceus, nunc inter *Mss. graec. CCV.*, olim *Vaticanae XC.*, forma non magna, in foliis *CCCLIII* octoginta *Luciani* opera complectitur, sine mutilus. Cf. *FABRIC. Bibl. Gr. T. V. p. 346.* et *BASTIUS* in: *Magasin encyclopédique*, ai. VI. p. 205. not. 21. Literae, quibus hocce volumen scriptum est, rudes et paullulum majores sunt, in nonnullis characteribus, e. g. β et μ ad Hebraicarum literarum formam appropinquantes. Membranae optime conservatae, duriores quippe et rudiores, tantam vetustatis produnt speciem, ut codex ad saeculi *XI*mi tempora sine dubio possit referri. Leguntur passim in margine foliorum inferiori *Alexandri*, *Nicaeae* episcopi, fratrisque *Jacobi*, episcopi *Larissae*, nomina, characterem antiquo picta, quae hunc librum olim ad istorum virorum bibliothecam pertinuisse, docere videntur. In foliorum margine praeterea non rara inveniuntur scholia, quae tribus diversis temporibus exarata videntur. Alia eodem, ut videtur, colore scripta, quo signa quaedam margini apposita, ut textus ipse, antiquissima putantur, et plurimis in locis eadem sunt, quae editio *Hemsterhusiana* e Codice *Vossiano* sub lit. *V.* exhibet: alia ex eadem manu flu-

*) Multas hinc varias lectiones etiam *Schmiederus* textui subiecit; haud paucas vero, easque non raro alicujus momenti, consilium secutus haud sane probandum, silentio praetermisit.

xisse videntur, quae nomina scriptt. laudd. scripsit: alia nitidissima et forma recentiore picta, docto viro XIVti aut XVti saeculi demum deberi videntur. At in his, quum certa argumenta desint, perfecta ratio esse nequit.

II. Codex Bombycinus MMDCCCCLIV. Fuit jam in pristinae Bibliothecae Regiae Codicibus: nam in catalogo Manuscriptorum Graecorum, in Bibliotheca ista olim expositorum, qui ineunte saeculo superiori Parisiis duobus tomis in forma maxima prodit, ad saeculum XIIItum refertur, ad quod eum vere pertinere nihil est, quod dubitemus. Certe cum aliis voluminibus, eodem saeculo scriptis, comparatus, tantae antiquitatis signa cum materia ipsa, tum literarum forma prodere videtur. Inscriptiones, parvæque, quae in margine fert, signa rubro colore scripta fuerunt, temporum serie vero fusca facta sunt. Integer codex est, optimae conditionis; forma paullulum minore, quam Codex CCV. FABRIC. Bibl. Gr. T. V. p. 347.

III. Codex MMMXI, qui Boistallerianis libris olim adnumeratus fuit, triplici aetate atque pretio habendus est, quippe partim bombycinus, partim membranaceus, partim chartaceus; quaeque pars aliis literis scripta est. Maxima pars, bombycina, cujus materia et literarum genus non multum a codice 2954 modo laudato discrepant, etsi 3011. minus nitidus est et paullulum festinantiore manu videtur scriptus, ad saeculi decimi tertii aut quarti tempora referendus est. Recentior videtur membranacea codicis particula, quae paucorum foliorum numerum non excedit: in chartaceo denique duo literarum genera inveniuntur, partim simpliciora, partim artificiosa, utraque tamen, ut videtur, e saeculo decimo quinto. Dialogi mortuorum in diversas hujus codicis partes distributi sunt.

Nam in antiquissima, bombycina scilicet, quinque tantum occurrunt; reliquos in antiquo codice lectos fuisse, et voluminis mutilatione periisse, parvae quaedam foliorum decisorum fimbriae superstites docent. Annexa est membranacea manuscripti pars, aliis *Luciani* scriptis plena: hanc demum chartacea sequitur, quae multo inferius ceteros mortuorum dialogos, et in his illum etiam, qui in editione *Hemsterhusiana* numero x. legitur, exhibet, innumeris scribendi compendiis exaratos, colore rubro insignitos.

IV. Codex chartaceus, MMDCCCCLVI. elegantissimus, nitidissimusque, maxima arte et studio in charta candida pictus potius quam scriptus. Quem, quum olim ad Bibliothecam Colbertinam pertinuerit, saeculi decimi quinti temporibus exaratum fuisse, argumentis, ex ipsa Colberti Bibliotheca petitis, probari potest. Textus, a vulgata lectione non magnopere discrepans, quantum equidem inspicere potui, non multam exhibet lectionis varietatem:

V. Codex chartaceus, MMMXXXIV. e Bibliotheca Colbertina, manu *Petri MORELLI*, Tironensis, ao. 1527 scriptus, idem non majoris pretii, quippe antecedenti simillimus.“

Praeter hanc *Belinianam* et *Lossianam* codd. Pariss. collationem alia exstat, *F. J. BASTII*, ut patet e Catalogue des Manuscrits laissés par Feu M. F. J. Bast (décédé à Paris le 13. Nov. 1811.) Par. chez F. Schoell 1812. Enumerantur enim ibi 1) Les Oeuvres de Lucien, collationnées sur les Manuscrits Nro. 87. et 90. du Vatican (aujourd'hui à Paris). 2) L'Alcyon de Lucien est aussi collationnée sur un très-ancien Manuscrit de Platon, Nro. 1817. du fonds de Paris. 3) Le Nro 9. des notes inédites sur Lucien, qui paroissent

être de *Henri de Valois*, et quelques variantes du traité de Syntaxe d'*Apollonius*, d'après l'excellent Manuscrit Nro. 2548. 4) Le Nro. 10. un Lexique inédit des mots de *Lucien*, d'après le Ms. 345. de Saint-Germain, et quelques extraits du *Lexicon rhetoricum* (quod commemoratur in FABRICII Bibl. Gr. Vol. V. p. 347. ed. Harl.). Verum haec egregii viri Anecdota, haud dubie et ipsa egregia, emtionis lege in Britanniam migrarunt, unde non facta mihi eorum copia. Magnam vero utilitatem nobis praebuit Gorliensis codicis et trium Augustanorum collatio, quam SCHMIEDERUS edidit, et partim etiam in usum suum convertit; cujus quidem historiam ipse praemisit editionis suae *Luciani* Tomo II. in Praefatione. Ad has codicum manuscriptorum collationes accessit nobis veterum nonnullarum editionum usus: in his primum Aldinae 1. anni 1503. quam largita est bibliotheca Lips. Senatoria, cujus tamen variae lectiones jam a J. F. REITZIO satis diligenter notatae sunt; deinde Aldinae 2. anni 1522., quam ex ea, quae SCHAEFERI olim, nunc per munificentiam Regis Academiae patriae est, bibliotheca, commodatam accepi. Quae quod vulgo creditur, et in recensu quoque editionum LUCIANI infra adjecto dicitur *emendatior priori*, id eo velim restringi, ut ad lectiones quasdam varias, easque plerumque praestantiores et cum *Juntinae* senioris lectionibus conspirantes referatur, quas ALDI manus, dum viveret, exemplari suo prioris adscripserat, ipso vero mortuo, FRANCISCUS ASULANUS, alterius editor, bono consilio recepit, ut hic ipse in brevi Praefatione testatur. Ceterum posterior *Aldina* vitia habet, quibus prior caret, multa et foeda, maximam partem typographica, quae haud scio an diligentissimi ALDI manes graviter offenderint. Quod ne temere jactasse videar, nonnulla certe exempla e duobus tantum LUCIANI libris deprompta enotabo:

Nigr. c. 4. Ald. 1. ἔχαιρον αὐ

— — — 2. ἔχαιρον ἄν

— c. 13. — 1. ὅς ἐλθὼν

— — — 2. ὡς ἐλθὼν

— c. 14. — 1. ἱμάτιον

— — — 2. ὑματιον

— c. 20. — 1. ἐξ οἰκέτου

— — — 2. ἐξ εἰκέτου

— — — 1. ὁσημέραι

— — — 2. ὅσαι ἡμέραι

— c. 26. — 1. ἐπιβῆναι

— — — 2. ἐπιβῆνα

— — — 1. διειλιφὼς

— — — 2. διειλιφός

— c. 28. — 2. ἀνθρώπους, ψυχῆς, ἰλιπίας

— c. 33. — βροθέντων

Necyom. c. 4. Ald. 1. ἐπορίζετο

— — — 2. ἀπορίζετο

— c. 7. — 1. ὡς εἶχον

— — — 2. ὡς οἶχον

— c. 10. — 1. εἰπόμην

— — — 2. εἰπόμην

— — — 1. Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ

— — — 2. Ἡράκλεις ὅσος ἔκειτο γὰρ.

Nihilominus imprimis hanc editionem non sine fructu consului; nec non Basileenses 1. a. 1545. et 3. a. 1563. in consilium vocavi, aliasque nonnullas singulorum libellorum editiones vetustas, in his Argentoratensem selectiorum Dialogorum a. 1550. de qua vid. Catal. Edd. II. a. a. 1556. et Lipsiensem quartam a. 1589. In his omnibus tam scriptis, quam excusis, libris conferendis et adhibendis cum ea diligentia et circumspectientia versatus sum, quam persuasum habeo principem esse boni editoris virtutem. Vulgatam videlicet lectionem quamque, i. e. eam, quam HENSTERHIUSIUS et REITZIUS ex antiquioribus editionibus plerisque dederunt,

posterioresque editores plurimi servarunt, pariter censebam habendam, ac veterem amicum, quem ut nemo sanus deserere solet, si per se ille probatae sit fidei, etsi vulgi calumniis vel maxime laceratum et conspurcatum, ita quisque facile ac sine mora destituit, ubi improbitatis ac perfidiae certas in eo perspexerit notas, quantumvis contra fremat, et boet, et mugiat, et grunniat, et rudat, universum vulgus. Memor enim simul utriusque effati, tum hujus proverbii: Vox populi, vox Dei! tum illius praecepti: Ultra plebem sape! media quadam via incedendum mihi putabam, qua suum cuique religiose tribuens veritatem simul meis ipsius oculis quam studiosissime ac liberrime persequerer. In quo liberali, opinor, negotio si quando erravero, quod vereor, ne crebrius acciderit, malebam omnino eum aliqua ratione, quam vel coecutientium, vel prurientium, instar errare. Quapropter etiam cum singulari quadam industria et religione congestas adhibui varias Virorum Eruditorum observationes criticas, emendationes et conjecturas, variis illas locis et modis per innumera paene volumina dispersas; quarum ne ulla aliqua notitiam meam fugeret, sedulo mecum simul providebant duo spectatae doctrinae et optimae fidei amici, G. STALLBAUMIUS et C. G. DINDORFIUS, quorum humanitatem jam non possum, quin gratissimo animo palam commemorem justisque laudibus tollam. Neque enim solum WIELANDII et BELINI interpretationes, et optimas quasque e recentioribus vel totius *Luciani*, vel singulorum ejus libellorum editionibus, quae usum aliquem criticum haberent, religioni erat accurate respicere — quamquam doleo nunc, absolutis jam duobus voluminibus, adhuc mihi desiderari COURIERII Asinum, unde forsitan etiam in horum voluminum scripta nonnihil lucri capi potuisset — sed etiam peculiare quasdam huc spectantes Commentationes, in his *J. Georg. RICHTERI* de vitis criticis *LUCIANI* et *Lexicorum*

Graecorum in Philologiam Sacram non inferendis, Lips. 1751. 4. pagg. 28. *Guil. LANGII* Animadversiones in quosdam LUCIANI libellos, Hal. 1795. 8. pagg. 53. *Traug. Freder. BENEDICTI* de quibusdam LUCIANI locis observationes, Lips. 1814. 4. pp. 14. *Jo. SEAGERI* Animadversiones ad LUCIANUM, variis fasciculis Diarii hujus: Classical Journal insertas; *C. G. JACOBI* Symbolas ad Crisin Lucianeam in Hildesiensi Bibl. Crit. T. 1. etc. curiose conquirere et degustare nunquam me taeduit. Neque negligenda duxi, quae post REITZII editionem vulgatam a Viris Doctis, ab *Abraschio, Valckenario, Lennepio, Ruhnkenio, Wytttenbachio, Porsono, Jacobsio, Hermanno, Schaefero, Bastio, Boissonadio, Buttmanno, Matthiaeio, Lobeckio, Struvio* *), *Goellero, G. L. Walchio*, aliis, huc illuc e thesauris suis ad colendum LUCIANUM projecta sunt grana critica; quorum immensa paene copia si non largissimam dedisse videatur messem, non mirabuntur certe ii, qui naturam talium projectitionum foetuum norunt. Ipse nonnisi ubi certa et explorata res erat, meum ingenium secutus veterem textum mutavi; sin probabilis tantum videbatur conjectura, futuri cujusdam successoris mei arbitrio eam relinquere satius duxi, conjecturarum ceterarum variarumque lectionum, quas oblivioni tradi nollem, indicii adscriptam; quippe indulgentiae sui ratus, ut nusquam, ita minime in reddendo veteris cujuscunque scriptoris chirographo locum esse debere. Haec de critico munere meo dicta sufficiant.

De iis, quae ad illustrandum scriptorem spectant,

*) cujus quidem acutissimi viri Lectionibus Lucianeis etiamnum me, postquam, ut compararem varias ingressus sum vias, destitutum esse, aegerime fero.

nonnulla restant dicenda. Quae Batavae editioni praemissa est REITZII de aetate, vita et scriptis LUCIANI Sylloge, eam, etsi minus commode instructam et dispositam, servandam tamen putabam integram, ut sic etiam in posterum, si quis in causam quampiam *Lucianeam* retractandam altius descendere cupiat, acta jam pateant, quae is revolvat et in rem suam convertat. Insegebam autem, ut par erat, vel adjiciebam, quae recentius de iisdem rebus accuratius et subtilius acta sunt; imprimis vero de quaestione, quae ratio LUCIANUM inter et ecclesiam Christianam intercesserit, quam omnes periti consentiunt jam ab Ill. EICHSTADIO profligatam esse in Programmata, a. 1820. contra Aug. KESTNERUM, Agapae auctorem, emissio. Unde hanc doctissimam commentationem vel ad Acta *Lucianea* complenda, venia ab Ill. Auctore impetrata, post Syllogen *Reitzianam* ad verbum recudi curabam. Ordinem, quo scripta LUCIANI sese invicem excipiunt, retinebam vulgarem: alium volueram instituere, eum quidem, quo ab auctore ipso viderentur elaborata et in lucem edita; quod quidem si recta ratione perfecissem, certo scio bonae VV. DD. parti haud ingratum futurum fuisse. Sed gravioribus implicitus difficultatibus, sitis illis maxime in eorum, quae ad singula temporum momenta definienda valent, vel ambiguitate et obscuritate, vel etiam defectu, abjecto consilio isto, ordini consueti in vulgi gratiam immanere malebam. Editionum et versionum LUCIANI recensum exhibui Bipontinum, qui merita laude gaudet, auctum tamen passim imprimis e recentiori aetate, et purgatum quoque a paucis admissis erroribus. Argumenta singulis libellis et dialogis praemisi nova, *Schmiederiana* videns nunc leviter, nunc etiam vitiose, composita. In margine textus, quo lectoris memoriae et studio succurrerem, notavi suis locis ea antiquiorum scriptorum dicta, quae LUCIANUS passim ad verba refert. Interpretationem

autem Latinam textui subjeci ad REITZII exemplum vel *Hemsterhusianam*, vel *Fabrianam*, vel *Solanianam*, vel denique *Gesnerianam*, ea omnes arte et elegantia confectas, ut emendatione nusquam facile mihi opus esset, nisi forte ubi textus ipsius mutatio eam traxisset. Scholia dedi aucta et castigata e Mss. Pariss. recens a BELINO, BASTIO et LOSSIO collatis, simul cum priorum Editorum meisque adnotationibus. In Commentario edendo hanc mihi praescripsi legem, adprobandis SCHAEFERO et HAHNIO, ut tum omnes, tum integras, virorum de LUCIANO meritum adnotationes redderem, ne relegatis quidem, quae imparis pretii sunt, BRODAEI puerilibus, BOURDELOTII levibus, GUYETI temerariis, animadversionibus, quarum nonnullae certe haud scio an aegre a nonnullis desideratae fuissent. Praeterea etiam SCHAEFERI monitu inserere placuit egregias illas HEMSTERHUSII observationes, quas in minori nonnullorum LUCIANI opusculorum editione Amst. 1708. 12. depositas, in majori vir modestissimus magnam partem omisit, quasque nos, quo a posterioribus secernerentur, in Timone et Dialogis hocce signo: HEMST. I. enotavimus. Quas ego vero adjeci, respiciunt aliae antiquiores illos Commentatores, aliae recentiores Editores, Interpretes et Criticos; in omnibus vero id potissimum agitur, ut LUCIANUS ex se ipso vel illustretur, vel restituatur, praetermissis, quaecunque non proxime ad rem pertinere videbantur. De Indice, vel Glossario, vel Lexico, ad finem adjiciendo nondum mihi constat, quare id optime et utilissime instituturus sim. Hoc quidem certum, *Reitzianum Lexicon Lucianum*, a Frid. REITZII fratre, *Carolo Conrado*, compositum, nullo modo neque fundamento, neque exemplo, esse debere; siquidem velis ut finis coronet opus. Interim audiam peritorum virorum consilia; diligentiam

saltem meam, si Deus vires et otium dederit, spondeo summam.

Jam eo nunc deveni, ut etiam de forma operis paucis monendus sit lector. Hanc omnino curavimus talem, quae et dignitati scriptoris conveniret, et lectoris commoditati quam maxime inserviret. Et in hunc quidem finem elegimus non veterem illam quadratam formam, qua prodiit olim *Reitziana*, minus scilicet illam oculis aequalium nostrorum hebetioribus et manibus debilioribus congruam, sed minorem, quae Bipontinae appropinquaret, ita, ut etiam voluminum et numerum; et modum, prope eundem, ac Bipontinae, evasurum esse praevideri possit. Idem consilium secuti Scholia, quae in Bipontina inter textum et versionem uniuscujusque paginae medium tenuerant spatium, nunc post universum voluminis cujusque textum simul cum notis VV. DD. relegavimus; vice versa Variis Lectionibus, quas Bipontini, ubi nunc sunt Scholia, posuerant, locum ibi dedimus, ubi in illa fuerant Scholia. Etiam *Belinianam* Mss. collationem, quam Bipontinae Tomus X. continet, transpositam ac distributam suis quaeque locis intexuimus. Ita multo faciliorem fieri conspectum eorum, quibus fere conjunctis uti velis, nemo non, qui usus fuerit, experietur. Denique haud ingratum existimamus fore LUCIANI cultoribus, quod in Tomo primo post Prolegomena conspectum omnium auctoris libellorum, quo ordine deinceps per varios operis tomos sese excipiunt, designatum deprehenderint. Titulos autem singulorum citavimus semper ad unam eamque constantem normam, verbis quidem Latinis usi, non, ut SOLANUS solebat, nunc Graecis, nunc Latinis.

Ad dignitatem vero operis plurimum, opinor, conferet cuncta facies externa, cujus nitorem et elegantiam

si quis, quod par est, laudabit, laudabit idem B.G. *Teubneri* typographi artem et industriam. Praeterea magnopere de hac editione mereri coepit J. Glob. *Stimmeli* laud mediocris peritia et perspicacia, quae in regendis corrigendisque operis non facile ullum errorem admisit, vel elabi passa est. Quodsi tamen in nonnulla, maxime ad Orthographiam vel ad citandi libros rationem pertinentia, minus accurate et constanter exarata incideris, ea variorum Interpretum et Commentatorum ipsorum inaequalitati, vel etiam inconstantiae, tribui velim, quam si nos ad certam et aequabilem quandam formam redigere voluissemus, magnopere vereor, ne sic in ipsos viros doctos, quos par est sua quemque propria habere, injuriosi fuisse videremur.

Sic jam cum ingenua, qua decet, modestia in medium prodire jubeo hunc otii mei foetum, bene mihi conscius, imbecillitatis cujusdam tum communis, tum propriae, haud pauca apparitura esse vestigia, quae censores liberaliter docti et recte sapientes, ut aequi bonique consulant, vix rogandi esse videntur. Sed non possum simul, quin gratias quoque ex intimo pectore agam Deo O. M., quod occupationibus publicis satis distento simul ac domesticis calamitatibus et aerumnis graviter vexato, mihi praesentissimo usque numine adfuerit, adnueritque etiam *Lucianea* agenti. Huic sit laus et gloria in aeternum! Scripsi Lipsiae ineunte anno MDCCCXXII.

J. Th. Lehmann.

J. F. REITZII

SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

LUCIANI.

Pro exiguo, quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam *Luciani* concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia, quae investigare potui, sparsim, ab aliis tractata, colligam, atque in una tabella, immixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de *Nostro* sententiam subjungam, aetatemque ejus ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere jusserit: cumque plerique, maxime *Zuingerus* et *Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de *Luciani* scriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque *Nostri* simul agendo, et ex amborum praefationibus ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam *LUCIANI* ex *SUIDA*, qualem *Zuingerus* editioni suae *Basileensi* tertiae praefixit.

Lucianus Samosatensis, cognomento blasphemus, sive maledicus, aut atheus potius adpellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiam illa esse proponit, quae de rebus divinis et sacris prodita sunt. Dicitur autem vixisse temporibus Trajani Caesaris, et deinceps. Caeterum fuit ab initio caussidicus, Antiochiae, quae in Syria est; sed cum ea res illi non satis ex sententia succederet, ad scribendum sese convertit, scripsitque adeo infinita. Obiisse autem ipsum, fama est, a canibus laceratum, quoniam et contra veritatem velut rabiem exercuisset. Nam in vita Peregrini Christianismum quoque insectatur, ipsum Christum contumeliose incessit, scelestus ille. Quare et rabiei istius poenas sufficientes in praesenti vita dedit, et in futurum haeres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem *Volateranus*, nescio quo auctore: cum ab initio Christianus fuisset, postea ejusdem religionis desertorem factum esse, dictitantem se nihil ex ea consecutum, quam quod nomen ipsius corruptum esset, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samosata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate sita, Commagenes metropolis. Plinius et Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exsequitur *Bourdelotius*, *Luciani* vitam hisce verbis conscribens:

Luciani Samosatensis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati et opinioni eorum videatur adsentiri, qui adgressi hactenus falsa veris miscuerunt, et ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se intervallo viventibus, *Luciani* nostri vitam texuerunt. *Suidas*, qui ex antiquis βιογράφοις solus *Lucianum* nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. *Volateranus* non *Suidae* contentus nugis alias insuper de suo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut visam similibus aliisque mendaciis retarserunt. Igitur ne simili

coinquinare audacia, *Lucianum* de se narrantem exscribo, ut verus ad oculos legentis accedat. *LUCIANUS* natione Syrus fuit, urbe Samosata,¹⁾ quae juxta Euphratis confluenta sita est: circa Trajani²⁾ tempora videtur natus, cum *Epictetus*, illud virtutis exemplar, velle esse desineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut adpareat, eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum haeredem adjuvant. Nam cum deliberandum esset de futura *Luciani* filii conditione, videretque patrem suum et uxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, sed statim fortunae statuariae filium addixit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato³⁾ quodam, artis statuariae desertor efficitur, et ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut caussis dicendis⁴⁾ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet caussidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pellebat, profiteretur: ut illa notesceret,

1) Urbe Samosata) *Lucian. Q. Hist. §. 24.* τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo*: itaque Samosatensis natus dicendum fuisset. *J. Alb. Fabricius* in *Bibl. Graec. L. IV. p. 485.* eandem hanc vitam ex *Bourdelotio* exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: *Lucianum* patriam indicantem vid. in *Q. Hist. l. d.* Item in *Scythia* ad fin. §. 9, τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Revivisc. §. 19.* πατρὶς δὲ τῆς; Σύρος — τῶν Εὐφρατιδῶν. Porro *Luciani* nomen jam *Avkivov* efferri, jam *Avuavov*.

2) Trajani) *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐν τῷ Καίσαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπὶ ταῖς. Sed conferendum *Vossium* II, 25. de *Hist. Gr.* Imo c. 15. ubi enim serius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Dissert.

3) An fato) Quid dubitemus? ipse caussam refert, in *Somn. §. 3.* seq. quod scutica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

4) Caussis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv. §. 29.* ubi propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus caussidiciis utendum, se illam artem deseruisse et ad philosophiam transiisse refert.

varias animo concepit peregrinationes, et suscepit: juvenis in Galliam¹⁾ profectus, auditorum frequenti corona, et laudem meruit et retulit: ex Gallia Macedoniam²⁾ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scythia, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus et fallaciis divitias, et caetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam³⁾ adgressus est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: et civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At *Lucianus* non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat⁴⁾, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procu-

5) In Galliam) Vid. *Apolog. pro Merced. Cond.* §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam et Atticam dicendi suavitatem in *Luciano* praedicat *Photius* *Cad.* 128.

6) Macedoniam) *Lucian. Herod.* vers. fin. sed et in *Ion* et *Achaja* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165. gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* §. 27. *J. A. Fabric.*

7) Philosophiam) Moralem potissimum, cujus argumēti sunt pleraque ejus scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio* philosoph. §. 54. ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπιστάσθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ὀφθαλμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philosophiam ex solis libris, sed et consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse duxit, quod multi dicerent, ὅτι τὸ περικυβεῖσθαι ἀπάγη τῶν ὀφθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῆς ἀπορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solus libros eorumque sensa adsidue spectarent, Caeterum Epicureum se fuisse indicat in *Pseudomante*: et a Graeco Scholiaste diserte fuisse τῆς Ἐπικούρου ἀλγέσεως traditur, licet ex scriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cujus vitam scripsit, *Demonactem*, Philosophiae non unam sectam peculiariter coluisse. *Demon.* §. 5. *Idem.*

8) Abstinentia certabat) *Revivisc.* §. 20. μεγαλαχὼν εἰμι, καὶ μισο-

rationi⁹⁾ praepositus, et suo et amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse¹⁰⁾ arbitrantur, supposititiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio, qui a canibus laceratum¹¹⁾ adseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra¹²⁾ nonagenarius obiit: superstite unico filio¹³⁾, qui summus sophista Juliani tempore, et ad quem hujus Imperatoris exstat epistola.

4.

ψευδής, καὶ μισότιμος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλακλοῦτος, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενή. *Adrogantiae, imposturae, mendacii, et fastus sum osor — amator veritatis, honestatis, sinceritatis, et eorum quaecunque amore digna sunt omnium. Idem.*

9) Aegypti procur.) *Apol. pro Merced. §. 6.* Imo potissimum §. 11. et seqq. sed hoc *Tillemont.* jam egit.

10) Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. G. 171. num. 7. et *Tillemont.* Hist. Imperat. T. II. p. 709. (sed eum nos totum addidimus) Scholiastes Graecus ad *Mort. Peregr.* §. 13. *Ὁλα ληφείς, ὡς κατάρτε, κατὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ* etc. Eidem Scholiastae ad Sacras historias *Lucianus* adludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastae adfert, ubi is *Luciano* male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, Mosen et Josephum scommata jacere videatur, sed Scholiasten fugisse rationem, ut editor bene observavit. Additque: ab Atheismi crimine *Lucianum* absolvit D. Jo. Phil. Treunerus in Diss. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

11) A canibus lacer.) *Suidas* in *Λογ.* nimirum solenne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata improbassent. Confer, quae de Epicuro idem *Suid.* in *Ἐνν.* et quae de Zoilo notavi Lib. II. c. 7. p. 365. J. A. Fabr.

12) Podagra) Podagra laborasse *Lucianum*, colligitur ex iis, quae in laudem podagrae scripsit. Ita Agrippinum Pasonium refert *Stobaeus* solitum rerum, quae ipsi adversae accidissent, encomia componere, si quidem febriret, febris, si notaretur infamia, infamiae, si exsularet, exsilii. J. A. Fabr.

13) Superstite — filio) Haec verba *Fabricius* a vita *Luciani* Bourdelotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat spatium annorum amplius CLXXX. Equidem in *Juliani* epistolis trigesima secunda inscribitur *Λογία τῷ σοφιστῇ*. — Sed utrum iste *Luciani* Samosatensis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius, quam parentum, adpellabant; licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione adtigerit, neutiquam constat; nam filium quidem non fuisse, certos nos facit temporum ratio. Meminit *Luciani* nostri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. Non enim ista *Lucilius* narrat aut *Lucianus*, qui Diis et hominibus non pepercit; sed hi potissimum, qui Deorum laudes can-

De *Luciani* autem moribus, vita, scriptisque haec fere JA. ZUINGERUS loco sub init. indicato. Primo autem plures *Lucianos* refert, *Politicum* unum, cujus *Suidas* mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Anthologia tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibidem*: Sunt ea quidem *σκαπτικά* nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque *Lucianos* complures fuisse mox commemorat: et apud *Cyprianum* esse, cui IVta et XVIIma epistolarum adscribatur. Fuisse et hoc nomine Antiochensae ecclesiae presbyterum, item Hierosolymitanam, qui et monumentis literarum posteris innotuerit, *ibidem* commemorat. Sed cum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse et potissima *Zuingeri* ad *Nostrum* spectantia excerptare; de quo ille p. 2. et seqq. ait:

Parentes nostri *Luciani* tenuis fortunae homines puerum *Lucianum* praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, et sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se *Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei*. At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, et personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum et Assyrium non semel cognominet:

bant. Latinae se linguae utroqueque peritum fuisse testatur Lib. de errore in salutatione §. 13. Haec ille, optime. Sed *Bourdello* error forsitan inde natus, quod Chronologos consulens, Didium Julianum, pro altero longe posteriore acceperit festinans.

alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait *Beroaldus* in octavum *Apu-
leji*. [locus, quem *Zuingerus* ob oculos habuit, est T. II. in
Asin. c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae; sed
errare virum doctum, et alium esse istum Lucium Pa-
trensem, et Biographi, et nostri commentatores satis indi-
carunt.*]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Tra-
jano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adria-
no quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de No-
stri aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia *Luciani*, pergit
Zuingerus p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima
pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater
ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer; cui non lapidum, sed hu-
manorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus
ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus.
Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate
adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas
in foro peregerit, quanta facilitate Comitorum personam
non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentavit.

Ad Dei cognitionem et verum cultum si spectemus,
hac parte vel maxime impium fuisse eum et *παμμιαρόν*, ut
ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providen-
tiam risui habere, sed et Christum ipsum, humani generis
vindictam, cavillis et maledictis insectari fuerit ausus: tam
ferali rabie, ut per ludibrium *ἀνεσκολοπισμένον σοφιστήν* sce-
lerate calumniaretur, et quod *Ponticus Virunius* in quadam
epistola observat, Joannis quoque Evangelium incesseret:
quod de Philopatre dictum existimari potest. [At neque
Philopatrin ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Chri-
stum, sed aliquem *Cynicum*, Pario Hellesponti oppido

oriundum, de quo *Gellius* allique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri Dissert. de Philopatr.* notasque ejusdem et *Solani Fabrique ad Peregrin. pr.* et quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo diuino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, et vel saltem ignoti, Atheniensium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato, exosculatus admiserit; id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθεῖον optimo jure promeritus est. [Imo nemo magis fatalem illam necessitatem risit: inspicere *Nostri Jov. Confut.* maxime c. 4. f. et c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe et valide impugnatur. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam et Mathematicam nos convertamus, pergit *Zuingerus*, plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese objiciet. [Imo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solanus*, in notis errores ejus indicans.]

In practicis autem, ait *Zuingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis sectator; sed et alios secus agentes re et calamo acerrime est persecutus, ut ab antiquis δόσφημος καὶ βλάσφημος, a *Vive* subsannator Deorum et hominum, ab *Erasmio* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbiter animi ceu velo

obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse et sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, et Odio prosequendi vitia*. Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia *Plutarchi* Chaeronensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Trajanum Caesarem invitus et dolens vidisset. [sed errat *Vives*, ut *Vossius*, post paucas paginas adlegandus, ostendit.]

Politiae et Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta ejus testantur: ut cum jam senior, quod scribit *Gill. Cognatus*, in aulam et familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, et scriptis similiter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, et aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult; ad scribendum se contulit.

Sunt autem ejus scripta quam plurima, quorum causas omnes, quanta licebit brevitate, enumerabimus. Finis illorum fuit veritas et virtus adserenda, et ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, et sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum *Asianus* fuerit, tersis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu expresserit, rebusque dicendis adcommodarit, ut et his simul et iis le-

ctor magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi *Platonis* exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa seu geri videatur, magisque audientium et legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate et argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomæ Moro* et *Erasmio Lucianus* sit.

Materia scriptorum ejus varia est, et Historica et Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo *Quomodo HISTORIA SCRIBENDA SIT*: et exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen adcommo- datis, duobus libris *DE VERA HISTORIA*: partim in specie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in *SOMNIO* agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deseruerit, in *HERCULE GALLICO*. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo *DE DEA SYRIA*. Naturalia, de grandaevis, in *MACROBIIS*.

Politicam adtinentia, tum ad plures, de amicitia *Scytharum* et *Graecorum*, in *TOXARI*. De philosophis diversarum sectarum apud *Aristaenetum* convivantibus, in *CONVIVIO*: tum ad unum aliquem: sic *Demonactis* vitam in *DEMO- NACTE* persequitur. *Lucii* transmutationem in *ASINO*: *Alexandri* cujusdam res gestas et vitam, qui se *Podyalrii* filium mentiebatur, in *ALEXANDRO*. *Neronis* conatus perfodiendi *Isthmi*, in *NERONE*. *Peregrini* cujusdam mortem voluntariam, in oratione *DE MORTE PEREGRINI*.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae et gentilitiae religionis, fideique superstitiosae, quam aëgyptice traducere, et narrando dumtaxat, in contentum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos et aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica ejus sunt multiplicia, et quidem Grammatica nonnulla: de literis, in *JUDICIO VOCALIVM*: de *Soloecismo*,

in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inscribitur DISSERTATIO CUM HESIDO. In TRAGOPODAGRA et QCYRO dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI et Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PHAECEETIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia et adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, et HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: et an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo et spiritibus metaphysica est hic

apud nostrum auctorem, et positiva (verba sunt Zuingeri) in *ALCYONÆ*, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit, licet secundum *Athenacum* et *Lærtium* is dialogus sit *Leonis* philosophi Academici: [hujus, non *Luciani* esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. *Halcyonis*.] et negativa, dum festive et acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur in *CONCILIO DEORUM*, *JOVE TRAGOEDO*, ac caeteris *DEORUM DIALOGIS*.

Religionem omnem, tum Christianam in *PHILOPATRÆ*, tum Ethnicam in *CYNISCO*, ludibrio habet. [sed *Philopatrin* ab ipso non scriptum, jam diximus.] In Saturnalia invehitur in *SATURNALIBUS*: in *Sacrificia*, in *Dial. de SACRIFICIIS*. Contra incantamenta et spectra in *PHILOPSUDE*.

Mathematica adtigat in *ASTROLOGIA*.

Physica inseruit subinde, ut in *Dial. MUSCÆ*, *ALCYONIS*, *DIPSADUM*.

Inter Ethica sunt, quæ de fine, summo bono agunt contra philosophos, in *TIMONE MISANTHROPO*, *NAVIGIO*, *CYNICO*. De virtute ac moribus in *ICAROMENIPPO*, *NIGRINO*, *VITARUM AUCTIONE*, *PISCATORE*, *FUGITIVIS*.

Contra libidinem in *AMORIBUS* et *DIALOGIS MERETRICIS*. Contra calumniantes in oratione de *NON TEMERE CRE-
DENDO CALUMNIAE*. Contra adsentatores, in *Dial. PRO IMAGINIBUS*. Pro arte adsentandi, in *PARASITO*. De humanitate in salutando, in *Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM
VERBO LAPsus FUERAT*: de avaritia, de incommotis paupertatis in *SOMNIO S. GALLO*.

De amicitia colenda in *TOXARI*. De luctus vanitate in *Dial. DE LUCTU*.

Politica sunt mere particularia, ut de *GYMNASIIS*, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicæ vitæ molestiis, quas ingenuus subire non debeat, in *MERCEDÉ CONDUCTIS*: de *Salutatione*, in *Dialogo ejusdem inscriptionis*.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in **IMAGINIBUS**; describens mulierum virtutes praecipuas, et bona corporis et animi: quae inprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de *Luciani* scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato et argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga et ad pompam composita oratione de fatis priscae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare *Epictetus*, *Favorinus*, *Musonius*, *Demonax*, *Nigrinus*, et alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austerae invidiam sui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum **LUCIANUS**, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis et philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, et ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis ejus adcuratius, quam *Zuingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab *Luciano* depictam intueri, videat *Dialogos*, quorum tituli **IMAGINES**, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus conjungi Dea, et a quibus disjungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque saeculi, addidit comites et adsessores **NIGRINUM** et **DEMONACTEM**.

Qui autem veros philosophos a fictis et simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORUM, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, et aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas et execrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos et fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed et de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita et impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* et CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero et mimos suos ob quaedam ventosa et obscura argumenta, et falsas rerum definitiones ita ferre supercilium et elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO et in SECTIS amplexus est. Virtutis adessores modestiam et frugalitatem censerem, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos et tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem et infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi

nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, et inani gloriolae petitoris exemplo; ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina et vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIO DO. Ineptam etiam et nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subijci; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia, regna, magistratus, et caetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, et praecipue asinos transire, quorum ante acta vita inerti pigritia languescebat, in LUCIO S. ASINO ¹⁴⁾.

Omnium vitam eorundem judicum sententiis subijci, nullam aestimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia et supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Jovem non placari donis hostiis eorum, qui per-

14) Cf. *Necyom.* c. 20. LXXII.

juris linguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, et sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt Vota et tractatus de SACRIFICIIS.

Denique *Lucianum* fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex caeteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdolotius* demonstrat, quo *Zuingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum et virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus insidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cujus progenies et surculi Philostratum, Eunapium, et alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti et latrocinii accincti, quibuscum odium virtutis et literarum innatum erat, relicta ferarum et praeclonum natura, philosophiam summo desiderio sint prosecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde et Isaëo, paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare, licet Laërtium, Philostratum et alios evolveris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, caetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas, uno saeculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios Syros: qui si cum coetaneis, qui Juliani Caesaris tempora illustrabant, conferantur, longe a primis erant secundi.

Tandem *Lucianum* suum ab obtreptatoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum objiciant, caeteros philosophos aliam ostendisse viam, qua

iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum insectatus sit; denique quod amatoris dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, *Lucianum* ipsum satis haec refutare scriptis suis, et adcusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem *Lucianus*; non tam diu, *Andabatarum* more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius pungit (pergit idem) quod sequitur, Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, scelèratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irrito parcat: poenam in se repositum, quam Tacitus, Suetonius et alii Christianorum hostes acriorès passi sunt. Nam eum numquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse *Luciani* probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima et sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in caeteris Dialogis solus *Lucianus* interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vaferimum et pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui, nasute, scripta distringis eua.

Haec autem *Bourdelotii* promissa probatio, *Amores* non esse *Luciani*, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: Non esse *Luciani*, — sed alicujus, qui *Lucianum* supervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse *Aristaeneti*. Interim et mihi aequè ac *Kustero*, non videtur *Luciani* esse, tam ex adfectato et inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si *Luciano* tribuendus sit, conjicere licet, scriptum esse, ut Philosophis

παρδαρία exprobratur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* ubi manifesto pungit eosdem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa conjectura, et pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. J. Vossius de Hist. Graec. L. 2. c. 15. *Lucianum* Samosatensem aequalem facit *Athenaeo* Naucraticae, qui sub M. Aurelio vixerit, sed post *Commodum* etiam, imo usque ad *Pertinacem* et *Severum* vitam protraxerit. [quod non adeo mirum: si enim post *Commodum* vixit, facile *Severum* attingere potest, propter perbreve *Pertinacis* et *Did. Juliani*, duorum triumve mensium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐν τῷ Καταραῶς Τεταύρου, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* et *Jac. Zuingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad insectandos philosophos impulsus fuisse invidia *Plutarchi* Chaeronensis, quem summo apud *Trajanum* loco esse cerneret ac doleret. Mihi secus videtur, nec levi de caussa; quippe meminit *Lucianus* *Marci Caesaris*, ac belli *Marcomannici* ab eo gesti, [in *Alex. s. Pseudom.* §. 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πόλεμον ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνέλεγετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum *Marcomannis* et *Quadis*; sed *Marcum* θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, *Lucianum* tum *Marci Antonini Philosophi* aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum *Alexandro Pseudomante*, tum sub *Commodi Antonini* philosophi filio. — Meretur locum inter *Historiae* scriptores, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist.* sit scrib. de *Dea Syria*, ac *Macrobios*. *Eunapio* vero refertur inter *vitae* scriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad *Vitruv.* *Apollonii* vitam *Luciano* huic adscribit, et *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propen-

dere arbitror: sed *Lucianum* minime esse hujus vitae scriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praestigias ac vaticinia. *Lucianus* autem tam Epicureae sectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus *Alexandrum* oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus scriptis patebit; et qui etiam *Epictetum* probarit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Vossius*, quod *Lucianus*, ostensurus a cujusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἱεραστής γόης, — huic se eum prostituisse, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus *Apollonii Tyanei*; cujus omnes imposturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἱεραστής, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάνν συγγινόμενων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότες. Quae manifeste indicant, quo loco *Apollonium* habuerit *Lucianus*. Quemadmodum et illud, quod mox subjicit: Ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuius, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de *Apollonii* vita, contra *Codicum* omnium fidem, contra auctoritatem *Eunapii*, *B. Hieronymi*, *Photii*, *Suidae*, et tot aliorum, abjudicant *Philostrato*.

Vossio maximam partem adstipulatur *Hemsterhusius*, in praef. ad *Polluc.* p. 29. b. scribens: Variis e *Luciani* locis patet, eum floruisse sub *Antoninorum* imperio et *Commodi*: hac sane de re nemo *Luciano* paullulum familiarior addubitet: legendus enim solus ejus *Pseudomantis* seu *Alex.* qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo θεον vocat *Marcum Philosophum*, ex quo recte collegit *Vossius*, l. d. eum de hoc *Imperatore* jam defuncto et in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud *Alexandri* mendax *Antonini Pii* et *Marci* aetate sit exortum, — ea vero de re *Lucianus* tamquam sibi comperta et explorata, quaeque se contigerit vivente et vidente, scri-

bit, quod recte *Marcilius* cum alibi, tum ad *Philopatrin* observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh. de Us. et Praest. numism.* p. 176. *Demonax*, cujus buccinatorem egit *Lucianus*, iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit *Herodis Sophistae*, quem *Marci Philosophi* praeceptorem fuisse *Capitolinus* tradit: caetera de *Sostrato*, quae ibi sequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad *Demonactis* §. 1.

JOAN. JOXSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de *Nostro* haec praedicat: *Lucianus* patria erat *Samosatensis*, teste ipso de se libro, quomodo *Historia* sit scribenda, quo libro *Avidii Cassii* post *Lucium Verum* defunctum *Anticaesaris* sub *Marco* occisi aequalem se esse indicat: et *Vologesi*, *Frontonis*, *Titani* et *Severiani* meminit, ut coetaneorum, ad *Celsum* quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit *Demonax* ille sub *Antonino Pio* et *M. Antonino*, aequalis *Epicteti*, *Luciani*, *Timocratis* *Heracleotae*, *Peregrini*, qui et *Proteus* dicebatur, et sub *Marco* flammis se devotebat, *Herodis*, *Onocrati* *Cynici*, *Favorini*, *Pollucis*, qui nobis *Onomasticum* *Commodo* Imperatori nuncupatum reliquit, *Agathoclis* *Peripatetici*, *Cethegi* viri consularis, *Rufini* *Peripatetici*, ut ex *Demonactis* vita apud *Lucianum* intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. *Λευκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπονδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὧν σπονδίασας. Lucianus Samosatensis, vir ad concitandum risum factus, Demonactis sua aetate philosophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, seriam operam consumit. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, et Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam*

a *Philostrato* scriptam *Luciano* adscribere malint, quorum sententiam jure improbat *Vossius* Hist. Gr. II, 15. Diver-
sus a nostro est *Lucianus* ille, cujus meminit *Laërtius* L.
VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον
ἐν τῷ Θυέστη ποιεῖ. εἰ γὰρ αὐτοῦ αἱ τραγωδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου
τοῦ Αἰγινῆτου ἐκείνου γινώσκου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκί-
α-νοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τε-
λευτήν αὐτοῦ συγγράφαι. quod nihil mirum, aliquot enim
ille saeculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut
ex *Laërtio* patet, vixit, et cujus alia quoque patria ibi
commemoratur.].

De Theologia autem *Luciani*, dissertationem Jenae ha-
bitam sub praesidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonsius* prodit p.
208. L. III. cujus et *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque
indicat Jenae prodixisse 1697. ut supra vidimus. Si illius
compos fieri potuissem, nonnihil inde delibassem: sed cum
eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid J. A. FA-
BRICIUS amplius de nostro habeat, praeter jam indicata ad
vitam *Luciani* a *Bourdelotio* scriptam. Concinnavit *Fabricius*
catalogum singulorum *Luciani* scriptorum, cum brevissimo
eorum argumento; sed satis de his jam actum: ideo pauca,
ad aetatem *Nostri* facientia, et alia quaedam singularia tan-
tum inde exhibeamus. Pag. igitur 496. de Dissert. *Quom.*
Hist. agens, ait: liber ad Philonem, quo Milesium quen-
dam, tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Calli-
morphum Medicum hastatorum legionis sextae, Philoso-
phum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis,
Demetrium Sagalassensem, Pisidium, aliosque ineptos illa
aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commissi scri-
ptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debe-
re a rationibus encomii et invectivae, nec voluptati consu-
lere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur — res
narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, ad
quos scribentis amor, odium, metus et spes forte spectat,
sed omnibus, et posteris praecipue. *Lucianus* promittit ib.

§. 23. se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum §. 52. seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabrianus*. Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit *Lucianus*, quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a §. 52 ad 56. ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum ejus §. 23. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δεῖξομεν comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa^{u)}).

De *MACROBIUS Luciani* ad *Quintillum* scriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promissit §. ult. *Macrobius*.] ad eundem *Quintillum* vel intercidis, vel a *Luciano* non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad *Macrobius*. §. 29. in not. *Maji*.

De *MERCEDE CONDUCTIS* dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (forsan quia difficile dijudicatu, Stoicusne is *Timocles*, an alius, vid. not. ad *Dialog. Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero pro *MERCEO COND.* ad *Sabinum* philosophum et ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro disseruit, licet aetate proventus (ἐν γῆρα ὑστάτῳ, §. 4.) sub Imperatore *Rempublicam* susceperit tractandam, (procurator, ut videtur, in *Aegypto* constitutus a *M. Antonino Imp.*) notat idem.

15) Haud probabilis sententia: ἐν ἄλλοις est *alibi*. h. e. in *alio* hujus libelli loco, nec possunt non intelligi illae §phi 52 — 56., quas *Fabrianus* innuit, quamquam non probans. *Rudolphus* tamen in nota ad h. l. respici jubet §. 52. et sq. *LEHM.*

TUM DE MORTE PEREGRINI disserit: eum philosophum Cynicum Parianum Ex-Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabricius* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [sed refutatur a *Solano* et *Gesnero*.] Peregrinum a Christianis rejectum fuisse, innuit *Lucianus* §. 16. quod de idolothytis comedisset — *ἰσθίων τῶν ἀποθρήτων*. Varias hinc inde in CHRISTUM et Christianos effudit blasphemias §. 11. et 13. et per *νομοθέτην πρῶτον* Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Evangelistam, qui in Evangelio et Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua *Lucianus*, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, *διαθήκας* sive praecepta, admonitiones et leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte I. p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello *Julium Pollucem* perstringi, cujus Onomasticon habemus, auctor est Graecus *Luciani* Scholiastes. Sed vide, quae adversus hanc sententiam disserit Pollucis editor *Hemsterhusius* in prolegomenis p. 31. seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a *Luciano* exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solanus* noster ad c. 1. h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, et *Luciano* hinc abjudicatur a *Petro Jurico* in *Hist. Critica* rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua Attice scri-

psisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum *Jurieu* *Seldenus* syntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. et columba §. 33. a *Luciano* traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabricius*, qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solanus* ait, aetatem ejus adsignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides* e tribu *Colytto*, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab *Olymp. LXXXVII. 1.* ante Christ. 432. *Timonem* se ipsum deferentem ob *Alcibiadis* amores finxit *Liban. Decl. IX. T. 1. p. 343.* *Callim.* in eum *Epigr. III. 7.* *Anihol.* Ab hoc *Antonius* ab *Augusto* victus regiam suam vocavit *Timonium*, in ea deinceps *Timonis* instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab. L. 17. p. 745.* *Conf. Plutarch.* in *Ant. p. 948. seq.* qui praeter dicta ejus quaedam et *Callimachi* *Epigramma* adfert *Timonis* *Epitaphium*, et ab *Aristophane* et *Platone* *Comicis* ob *misanthropiam* reprehensum refert. At *Pseudo-Plato* philosophus *Ep. 24.* inter eas, quas *Allatius* edidit: συντυχων ὄτι Τιμών οὐκ ἦν ἀγαθὸς ἀνθρώπος, μὴ εὐλογῶν μὲντοι ἀνθρώπους οὐκ ἡδύνετο θηλοῦσαι. De hoc *Timone* et morte ejus *Suidas* in ἀποφώγῳ. Hunc inferorum janitorem fingit *Lucianus*, *Ver. Hist. c. 31.* Fuit et alius *Timon junior Sillographus* poeta, patria *Phliasius*, ἰδιωγράφων et ipse, teste *Laërtio IX, 112.* discipulus *Pyrrhonis Sceptici*, de quo supra *L. III. c. ult.* Praetereo *Timonem Aegyptium*, memoratum *Ptolemaeo Hephaestioni L. 4* et *Timonem*, quem in *Symposiacis* suis colloquentem inducit *Plutarchus*. *Faber* in notis, quas seorsum adjecimus, eum ad annum ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* *Chronologorum* recentiorum calculum videtur secutus. Multa de *Timone* etiam *Hemsterhusius* in ed. *Luciani* minore, ubi summis laudibus hoc ingenii *Lucianei* monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil

opus credo. Addo tantum *Photium*, qui *Epist. CIV. p. 149. Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam *Luciano* tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad *Diss. Gesneri* de illo provocantes.

Celebratissimus *Petr. Baylius* in *Lex. Historico-Critico*, quod miror, de *Luciano* separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. *Perrinas, T. III. p. 678. b.* ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaerent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed *Lucianus*, qui adeo subsannavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum et fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, et ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, et quia se aequae indifferentem, vel aequae adversum a veritate praebet, quam a mendacio. (4).

Idem *Baylius T. I. tit. Apelles, not. p. 258. b.* anachronismum *Luciani* multis exagitat, quod in *Calumn. §. 2. Apellem* prodicionis adcusatum cum *Theodoto* *Phoenices* praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum *Pto-*

16) Egregie refutatus *Baylius* a *Wielandio* in *Praef. p. XXXVI. sq. LEHM.*

lemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolemaeo Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod et mihi haud improbabile videtur.

IDEM *ibid.* p. 653. tit. BRACHMANES, observat, *Lucianum* horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammās subito insilientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiore, superque his *Baylius* ita iudicat: *Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus cum adcusasset inertiae, ac dixisset, pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensinque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogum conjiceret.*

At justius, ingeniose *Bayli*, forsā objicerēs, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond. §. 4. ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος.* Sed et haec ironice, et alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque et Brachmanum dementiam, et Peregrini aequē rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est *Baylii*, oportuisse *Lucianum* in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in *Hist. Imperatorum T. II. part. 2. art. 29. p. 707 — 10.* cujus verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequē ac *LUCIANUS*, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid.

Alex. s. Pseudomant. §. 1. et 48.) Ille LUCIANUS et hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum, et acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequè subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemii et Athei traxit, teste *Suida*. Namque et philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian*. Pseud. c. 61. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum et constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, et omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur, [jam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus causas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* §. ult.) et extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. et 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos et alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari JESUM CHRISTUM, (quod forsàn ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto,

et ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit, quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Demonact.* §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, et cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam *Philostratus* reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. II. c. 15. p. 233 et 234.*

Eunapius pr. p. 12 et 13. adseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi *Demonactis*, cujus per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim adparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam caeteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3. 4. etc.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba *Tillemontii* erant: *Il avoit peu du point de religion*, et ut id demonstraret, adlegat *Demon. p. 547. ed. Par. i. e. §. 5. editionis nostrae*; sed locum inspicienti patebit, non id dicere *Lucianum*, ut ad finem hujus vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi adsciscere volens, qui ei ministraret aut serviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis hujus splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit. (*c. 65. et 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum existimatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam

vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri jussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, et numquam irasci.* Nullo casu cominovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergite idem, hic enatrare posse complura jucunda, quae acciderunt, et ad bene instituendam vitam utilia, quae *Lucianus* suis operibus immiscet, et inprimis historias, quae ipsius tempore contingere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quodam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus caeteros Septentrionis barbaros, maxime contra Bospori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. et 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae *Lucianum* servaverant, ut mox videbimus, vehebant legatos Eupatoris ejusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, dicto c. 57. *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, secundum verba *Luciani*, (*Tox.* c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillamontius* eod. T. 2. p. 711. historiam Alexan-

dri impostoris ex *Luciano* enarrat, quam ex *Nostro* petendam non repetimus, haec tamen ex p. 713. seq. ad aetatem *Luciani* facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, et venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit *Rutilianum*, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam hujus impostoris duceret, credens Lunam ejus esse matrem. Falsaquae ediderat oracula *Severiano* et *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant in mentibus illorum, quos daëmon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, et *Glyconis* ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pseudom.*]

Fraus tandem desiit morte impostoris. — Periit enim ante *M. Aurelium*, (si ille idem est *Alexander*) de quo *Athenagoras* p. 29 et 30. ait, circa annum 180. conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro majore) *Pariae* urbis *Hellesponti*, in eodemque foro statua etiam erat *Alexandri*, cui sacrificabatur ut Deo, festaue publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare *Alexandrum* tentavit coram praefecto *Bithyniae* et *Ponti*: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne *Rutilianum* offenderet, non aliam *Lucianus* de *Alexandro* vindictam sumere potuit, quam ejus vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret.

Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemontius* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apulejus* suam hauerint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii* Hist. Gr. haec tantum adferat, *Solanus*que et *Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1. hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino adsentiens, *Lucianum* ista scripsisse; stilus enim et ingenium plane respondent: sed fictionem forsitan ex altero hausisse, insertis suis jociis, quibus absurditatem fabulae, et hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI caeteri vix quidquam de *Luciano* singulare adferunt; sed *Suidas* fere solum sequuntur, vel *Bourdellotium*, a quo circa iter *Luciani* tamen aliquantum discrepat *J. C. Iselinus* in Lexico universali Historico – Geographico haec referens; quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, caussidicus evadere studuit; sed cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum concessit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam se contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scurra Christianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Christianismum professus, et propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit. Auctores vero

unde haec hauserit, *Iselinus* adlegat hosce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voss.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hist. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* et *Jons.* de Script. histor. philos. l. 3. c. 10. ac *Fabric.* Bibl. Gr. p. 485.

HOOGESTRATANUS vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, si ea, quae de Philopatri ab antiquiore Christiano scripto praedicat, excipias, judicium addens: non solum ex maximis sui aevi ingeniis fuit, sed et omnis antiquitatis. In operibus suis utile dulci miscere scivit, erudire simul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus scriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philosophorum. In iisdem subinde ingentia praebet virtutis exempla, imaginesque philosophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inspirans, quae ita deridicula proposuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Christianum fuisse; et, si *Dialogus de Peregrino* revera ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod *Luciano*, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui *Lucianum* impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi adcusatur, respectu existentiae et cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in *Dissert. de Isodoro Characeno*, quae reperitur in *Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus*, Vol. II. p. 62. et seqq. adcuratius, quam quisquam priorum, de aetate *Luciani* egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inserere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paullo antiquior erat, ut puto, Lucianus, qui
Lucian. Vol. I.

nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [in *Macrobius* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, et *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis Principibus*. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, auctiorem. Nec alium proinde auctorem quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum [regum] jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* adpellavisset, et *Persiae*, non *Parthiae*, *Periegesin*. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores juniores, jure imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad senectutem pervenisse non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ *Αἰακῷ* γεγνημένον, καὶ μονονουχί τὸν ἔτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis πορθμαίων* intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γῆρας ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας caussatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de senibus, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἵσχατον, cap. 1. sibi confert τηλικῶδες ὄντι cap. 7. Vereturque, ne ad leviora stylum convertens videretur κοινῇ μειρακιώδῃ ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, ibid. Tum γαιμὸν γῆρας c. eod. a junioribus sibi exprobratum esse fingit, et se ἡλικιώτην τῆς εἰκότος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, et ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως περιαιρούμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reprotavit *Lucianus* ἀρχὴν quamdam sub *Caesare*, de qua hac egit

Apologia. Eam *Aegyptiacam* fuisse, testatur pro *Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 6. *Procuratoriam* fuisse, innuunt verba *Apolo-*
log. οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Jus etiam dixit,
καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut
opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed
maiorcm praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa *Pro-*
curatoris, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pate-
retur: τῶν πραττομένων καὶ λεγόμενων ἀπαξαπάντων ὑπεμνή-
ματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε δητορείας τῶν δικαιολογούντων συθ-
μίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ
ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι
δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὶ χρόνον ἀποκεισομένης. *ibid.* cap. 12. Ita-
que *stipendiam* accepit, non *ιδιωτικόν*, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως.
ibid. Et quidem illud *πολυτάλαντον*. Nempe τῆς μεγίστης ἀρ-
χῆς quodammodo *κοινῶς*, *ibid.* cap. 12. Quia scilicet
principis ipsius *negotia* *aulica* tractabat. Erat ergo tum
etiam in *Aegypto* *Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publi-
cos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, *aerae nostrae*
202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Seve-*
rus, et quo scripsit hac occasione in *Christianos* *Philopatri-*
dem ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum *Alud Severus Alexandriae*, teste
Spartiano in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse
Lampridium. Nam *praevias* huic *persecutioni Christianorum*
πρωόδας memorat testis horum temporum exceptione ma-
jor *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum
commodius retulerimus, quam ad *scurrae celeberrimi Phi-*
lopatridem, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris notae*
Comoedis Antiochenis. *Comicae* enim *lasciviae infamia* *urbs*
utraque *inclaruit*, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Ant-*
iochiae in *Julianum Apostatam*, *Alexandriae* in *Caracallam*.
[*sed non tam sero collocandum Lucianum mox videbimus.*]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scri-
beret *Philopatridem*. (*Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine men-

sis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* et regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* et regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum adfectat *Comicum* e veterum poetarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, quomodo scribenda sit *Historia*, coaevalorum scilicet scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa adfectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in coaevis historiis, quod rare admodum *res* vel *homines* iisdem nominibus adpellerit, quibus tum vulgo adpellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrénos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, adgressus est, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem mala illa *Christianorum* mundi finem in dies expectantium de Republica *Romana* auguria, quae perstrinxit in *Philopatriade Lucianus*, causam persecutioni dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis hostes pro argumento animi in patriam infensi alienique habuerint. Tantum erant certe hoc ipso tempore *Christianorum* metus, ut *Judas* deoimam *Severi* annum pro *Danielis* συντελεσθαι habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud. et Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe saevissimo, eodemque *Astrologiae* ominumque studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, senectutem, si fuerit sexagenario major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13. et seqq. item ib. c. 77. Sic autem de eo postea; γέρον ἤδη, καὶ παντὸς ἡδὲος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἔτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σοφῇ ἔχειν. c. 78. f. Verba fere ipsa sunt, quibus suam ipse tum senectutem descriperat. Erat certe aetas illa ἀμογέροντος, illi us nimirum, qui primam senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veterariis* honesta missio erat. Hoc anno a mune-

ribus Reipublicae gerendis excusabantur. Ut proinde vera esset honorum merces, cum alii a capessendis honoribus excusarentur. Ego tamen illo anno paullo seniores existimo *Lucianum*. Illius aetatem ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 15. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium philosophiae, quo flagrabat *Marcus*, viro principe indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius* animum philosophum adpellaverat, et *Dialogistam*. Vit. *Avid. Cass.* c. 2. et 8. cum aliud praeterea nihil haberet, quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, philosophatur, et quaerit de clementia, et de animis, et de honesto et justo, nec sentit pro Republica. Hanc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Glazomenii*, cujus animam pro arbitrato suo e corpore egredi solitam fabulantur *Muscae Ecom.* p. 376. ed. *Graev.* Fingit nimirum, in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non suam agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. Stoicum *Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. Sexagenarium illum facit, majorisque natu, quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis elementarii sustineret, quod *Marco* objectum, scholas philosophorum frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tamen annum aetatis LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in aetate discessit, ne illum videretur dedita opera designare, et quod aetas illa, quam dixi, magis ad senectutem videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus* pallium philosophicum exuit, induitque purpuram; hoc certe eo spectabat, ut similiter philosophi personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Republica* contulerat, personam Principis. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τὰς δὲ καὶ πορφύρεα μετασπείσας, εἰς εἰδὴν ἄνθρωπος, ὅτι μὴκέτι μοι τῶν λόγων ἐκάλειν μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo* philosophiam omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, et alibi abusus tantummodo philosophiae perstringat, non veram philosophiam. Nempé quia causa ipsa, quam agebat in *Marco*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil

habebat, quod reprehenderet *alienum a praeceptis castigatissimae philosophiae*. Eodem denique spectare conseo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos, qui, *Cassii causa profligata, Luciani illam, quam dixi, sententiam ex illius Hermotimo collegissent*. Animum certe sibi conscium ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae meritum* penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*; annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post mortem *Veri*, *media hieme* 169. aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam potestatem*. IXnam haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in sequentem annum *Cos.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii causa* ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Cos.* anni 175. defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* acterseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam: cum *Tribunitiam potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi potestates*. Sic natus fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρὸς ἑβδος, *Somm.* p. 1. ἀντίταίς, p. 11. νομιδῇ μεράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μεράκιον, qui annos natus esset quatuordecim praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέσσαρα καὶ δέκα ἐτη σφάδον. *Philopseud.* p. 338. Ἐξ ἐφηβῶν αὐτὴν, qui ἀμφὶ τὰ πεντακάδεκα ἐτη. ib. p. 344. Πρὸς ἑβδος ergo, qui illa aetate paullo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime attigerit: ἀντίταίς propterea seu βούταις adpellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in annum conveniunt aetatis decimum quartum et quintum, aerae nostrae 149. quo patriam reliquerit *Lucianus*, et peregrinationes versus occidentem suscepit, *rhetorices* studiis *inceps* initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriacae*, *Candyn* indutus, nescius quo se verteret, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis adcurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem temporis: Proximis aderat *Olympus*, *Olym-*

piadis nimirum 233. quae anno aerae Chr. 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum, quae quater tum viderat *Lucianus*, cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa, quibus se combussit *Peregrinus*. de morte *Peregrin*. p. 583. Tum comitem navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria* *Lucianus*. p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis *Accusat*. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae decimum octavum vel nonum. Sic tria, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient vigesimum secundum aut tertium, vigesimum sextum aut septimum, trigesimum aut trigesimum primum, *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet *Hermotimum*, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα ἀεθδὼν ἰετῶν, ad philosophiam illum hortatus fuerat πρεσβύτερος quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim*. p. 521. Aetatis suae anno vigesimo quinto aut sexto, *Christi* 160. Anno autem aetatis suae vigesimo octavo aut nono, *Christi* 163. in *Ionía* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. Quom. scrib. sit *Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* et *Aegypto* εἰς τὴν βασιλεύς γῆν πολλήν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologiata* p. 437. et 444. Anno aetatis trigesimo primo aut secundo, *Christi* 166. scripsit librum Quom. scrib. esset *Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* et *Medicus* adpellatus est, et *Imp.* II. III. IV. ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset, p. 624. Quae hujus anni novae sunt. Jam erat in *Ionía*. p. 611. Ἡρώην in *Achaia*. ib. *Corinthi*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* superiori anno interfuisset. *Pestis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰγουμένοις. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin. Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612. 615. et 624. *Osroëm*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. Hujus nimirum belli nomina. Illoc primum opus scripsit, si fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento est

usus, cur etiam *ipse* manum calamo admoveret, quo et *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum *alterius* generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut *novum* sibi fuisse scribendi duntaxat *argumentum*, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Imo alienum se ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam adpellat, *Historiam* pro styli *historici* exemplo scripserit, in eo *lusit* tantummodo, et pro more suo *ovillatus* est. *Satyræ* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, adpellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386. ait quidem fuisse quemdam, qui *χθὲς καὶ πρῶην* *Peregrini* baculum emisset, cum quo in ignem insiluisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390. duntaxat *παῖδεϊαν τιπῶντα*, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380. nondum *stipendium* *πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388. necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem adscitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169. quo discessit *Lucius*. Forte post caedem *Cassii A. D.* 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90simum adtigisse *Lucianum*, siquidem eo usque superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam aetatem* non tæcuisset, qui *Juniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonactem* et cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberte *Epaphroditi* sub *Nerone*, et quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. Dissertat. de Aetate *Perippli Maris Euxin.* n. 10. 11. A fine enim *Neronis A. D.* 68. ad primum *Alexandri* annum *A. D.* 222. spatium est annorum plus quam 150. *Pii* certe imperio non admodum provecto (qui *A. D.* 138. coepit) *Lucianum* inclaruisse multa docent, antea proinde natum. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum scripta *Isi-*

dori, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par aetate fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes duntaxat *Isidori*. Itaque quam certum est nostrum esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Persarum* regem, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subjungimus, quae ad illius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in *Miscell. Berolin. Societatis Regiae*, part. 1. p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem et copiam animum adtenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi jocos, et incredibilem in exagitandis vulgi et Philosophorum opinionibus ingenii et orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quò eum ullo veterum inferiorem adfirmare possis. Itaque nonnumquam subiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis literarum studiis floruisse movimus, nemo inventus sit praeter *Tanaquillum Fabrum*, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes adsurgere conati sint. Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi et properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis et humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dodwellus*, dissertationes in minores Geographos a viro clarissimo *Joanne Hudson* Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo Geographorum, *Luciani* aetatem et res gestas, occasione data, ex ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare adgreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir

eruditissimus semel et iterum fortassis ") a vero aberrasse censi possit, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res et aetas *Luciani* extra omnem controversiam temporibus suis adsignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis adprobet ingeniosissimam conjecturam, qua *Luciano* Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, et philosophicos Marci Aurelii mores sale satyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem adferuntur, ingenio quidem et eruditione clarissimi auctoris lectorem adliciunt: at in re satis obscura, vim et evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican. p. 453.*) *Luciani* popularem, teste Dione, et a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum *Samosatensi* nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam permulta animadversa sunt, quae, *Lucianum* inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in *Luciani* (*legitur in tractatu: quom. conscr. sit historia, p. 624. c. 31.*) lucubrationibus adpareat, nonnumquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane, *Lucianum* tota illa *προσκλησῖς*, quae

17) Cl. *Dodwellus* Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in *Luciani* Dialogo pag. 514. se anno aetatis quadragésimo philosophari coepisse profitetur, quod sane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem *Dodwellus* Philopatrim Dialogum *Luciano*, qui tamen Dialogus ab ejus scribendi ratione immane quantum abit, et propterea *reductus* veteribus Criticis merito adnotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis *Hugo Grotius*, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo scriptore dici non potest, qui *Artemidori Daldiani* *Ὀνειρονευστα* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post *Luciani* aetatem referendam esse ejus Dialogi scriptiorem, aliquando demonstraturus sum.

est de lapsu inter salutandum¹⁸⁾, ipsum Avidium Cassium adulari, et modeste excusare vocem *ὑγιαίνειν*, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec *Luciani* verba: (pag. 500. et 501. c. 12.) Νῦν δὲ καὶ ἑωθινὴν καὶ μεσονύκτιαν ἡμέραν, καὶ νύκτωρ αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΕΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δίδεσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero et mane (et) meridie noctuque bene valere semper necesse est: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa sano corpore opus habetis. Sunt et alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, jam *Lucianus*, ut puto, adhaeserat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοτον a *Luciano* (pag. 489. c. 9.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus jam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his *Luciani* verbis, in quibus jactat spes suas, et mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjunxerat Dio apud *Xiphilinum* (pag. 491.) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὐτός, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τὰ εἰκότα γιγνοίτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπηῆναι, ἢ τινες ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exigam, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc ma-

18) Πρὸς Ἀσκληπίον, id est, ad quemdam Aesculapium, scriptam fuisse credidit *Bourdellotius*. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλήσεως periodum, quae non Aesculapium, quem hic sibi finxit *Bourdellotius*, sed ipsum Aesculapium Medicinæ inventorem adloquitur. Neque id observarem, nisi nuper *Bourdelloti* lapsum viro cuidam celebri et erudito fratri fuisse animadvertissem.

nifesto satis adparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. et Volc. Gallic. in Avidio Cassio*) suo *Lucianum*, nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno et altero eleganti Dialogo *Lucianus* principem feminam, uxoris *Abradatae Xenophontei* cognominem, *Pantheam* videlicet nomine, quam *Bourdelotius* (in notis ad *imagines Luciani*) eandem esse cum *Abradatae*, lapsu plane joculari adfirmat. Eam ego *Avidii Cassii* uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio hisce potissima nititur argumentis. *Pantheae* illius in Dialogo *Luciani* nomen certe fictitium non est, et eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλῆς συνοῦσαν *Lucianus* (*Tom II. p. 7. Imagg. c. 10.*) adpellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum et mansuetum inter caetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15. Imagg. c. 22.*) Ἐπεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμίῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐκ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναικὶς τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est et mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis, quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujusmodi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagrarct. Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernaalem Imperatoris laudari, quae et *Panthea* dicta sit, et a pulchritudine et ab animi moderatione merito commendata. Quam *Pantheam* cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, *Avidii Cassii*, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit *Luciani* (*pro Imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, et *Abradatae Xenophontei* uxoris cognominis. Haud

enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba *Luciani*, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate et mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorreere videntur. Verum quis nescit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienissimi judicantur? At alia sunt, quae impediant, quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum adfluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim et Eunuchos et milites, quos se in Pantheae comitatu *Lucianus* (p. 7. et 24. c. 2. *Imagg.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem: quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem viadicare adgrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura et forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. *Lucianum* tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum adtigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam *Lucianus* in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, *Luciano* narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos et Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana adcurate depictam exhi-

beri. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo, ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit, tum quantum utilitatis rei literariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum *Luciani* sedulus investigator incubuerit. (*Lucianus Pseudom.* pag. 775. et 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesarem aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) cum Marcomanis et Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium inmitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:

*Istri gurgitibus, celsi Jovis imbris aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aer,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax et amabilis et decus ingens.*

His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatasent, barbari tamquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquilejae contigerunt, cum parum abfuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, et ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, et praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat *Lucianus*, Romanorum exercitibus a Germa-

norum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio *Luciano* maxima lux adfunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo et apostasia *Luciani*, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut et multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI patria satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota *Fabricii*: satis quoque notum, Athenas se (esse?) profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Herodot.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes et mendacia, *Piscat.* c. 29. et ad philosophiam transierit, et hoc alios bene observantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto et Atheismo, quem objiciunt, ingenioque et moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius et adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se jam fere senectam pervenisse testetur in *Dissertatione pro merced. conductis* c. 1. et 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dialogo *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodie-

rint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas *Nostri* cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus*, quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, et ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*, *Apollonius Tyanens.* (*Alex.* c. 5.) *Arrianus*, (*Alex.* c. 2.) *Celsus*, (ibid. c. 1. et not. *Solan.* item c. 17. et 21.) *Cronius*, (de quo *Gesn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophista*, (*Demon.* c. 24.) *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, *Quintillius*, (ad quem *Macrobius* scripsit. ubi conf. not. *Solan.* annum Christi CLXXI indicantem) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (*Merc. Cond.* 1. et pro *merc.* c. 15.) *Sostratus*; ut caeteros mittam ab *Jonsio* supra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub Antoninorum et Commodi imperio, ob rationes ex vita *Alexandri Pseudomantis* jam adlegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis *Luciani* definire est ἀδύνατον illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius jam statuere possum, vixisse *Nostrum* ab anno Christi CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab *Epicteto* cum *Nostri* tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad *Laërt.* T. II. p. notar. 1. ex *Suida* et *Themistio* adserit, (vid. *Themist.* or. XII. ut in *Menag.* nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. edit. Paris. ubi invenio, multa commisisse *Epicteto* utrumque Antoninum) etiam serius collocandus est *Lucianus*, quam adhuc factum: loquitur enim de *Epicteto* ut jam aliquamdju defuncto, *Adv. Ind.* c. 13. narrans, sua aetate fuisse, et forte adhuc superesse, qui lucernam fictilem *Epicteti*

Stoici 3000 *drachmis* emerit. Illa autem verba, *et forte adhuc superest*, indicium praebent, jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapsum. Eundem vero libellum *Advers. Indoct.* scriptum esse paullo post Peregrini in rogam insilientis mortem, docet c. 14. ubi heri et nudius tertius aliquem emisse ejus baculum, refert. Cumque *Aul. Gell.* XII, 11. Peregrini vivi, quicum ipse collocutus sit, meminerit, nihil de ejus morte; patet, *Lucianum* et *Gellio* aequalem, sed et aliquanto posteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigisse *Solanus* existimat anno Christi CLXV. quod non repugnat sententiae, nempe Epictetum tum jam aliquamdiu ante esse defunctum, cum *Lucianus Advers. Indoct.* scriberet, adeoque *Lucianum* eum potuisse videre. Falli tamen *Bourdelotium* putem, qui *Lucianum* Epicteto mortuo demum natum statuit; si hic senex sub Nerone jam vivens Adriano familiaris; (vid. *Ael. Spart.* c. 16. p. 159.) ad Marcum usque vitam protraxisse potuit, ut etiam *Casaubonus* obiter monet ad l. d. Vixisse autem *Lucianum* aliquamdiu post Epictetum, etiam patet ex *Luciani Alex.* cap. 2. ubi Ariani Epicteti discipuli meminit, et quidam tamquam defuncti; ubi confer not. *Solani*, ac vid. eundem ad ejusdem *Alex.* cap. 48. et cap. 56. ubi Alexandri insidias *Luciano* structas contigisse anno Christi circiter CLXX. probabiliter adserit, quo *Lucianus* in flore aetatis adhuc esset, qui patrem suum vivum ibidem commemoret. Unde ego porro colligo, cum *Lucianus* Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert cap. 59. eum miserrime periisse, nondum LXX annos natum, aequae ac *Rutiliano*, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 84. f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod *Luciano* vidente contigit, facile patet, *Lucianum* non solum reliquos X annos *Rutiliani*, sed et plures vixisse. Plura alia *Solanus* ad c. 85. quem et confer ad ejusdem cap. 4. 5. et 30. et ad *Demonactis* cap. 1. ubi *Demonactem* *Luciano* partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadra-

Lucian. Vol. I.

genarium conjicit, anno Christi CXXV. vel CXXX. Adde jam, quae *Imag.* cap. 3. habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* adserit, et quod *Jonsius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit *Lucianus*, quod *Jonsius* anno Christi 165. contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. *Lucianus* perstringat ejus belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod et supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum esset, et alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γῆρα ὑστάρω, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sołanus* ad *pro merc.* c. 12. aequae *Hemsterhusius* in praef. *Pollucis* supra indicata, quod Marcum Θεὸν vocet *Lucianus*, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemontius* supra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Quom. Hist.* c. 24. commemoratur, ait, eum Prisco jungi, ducemque cum Vindice fuisse, et nott. ad *Nostri Alex.* c. 27. et 48. cujus rei et plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident *Salmasius* et *Menagius*, ex qua lite diremta adcuratius etiam vita *Luciani* definiretur, sed et hoc jam dimittendum, (licet ad *Menagii* ad *Laërt.* sententiam paullo supra adducti propendeam, ut forsitan in praef. Indicis majoris dicam) et nonnihil de *Nostri* dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis ejus elucet, ingenii autem tanti, quantum ejus seduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stylus ejus est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe *Alciphronem*, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab *Longi*, qui Pastoralia reliquit, stylo multum ejus dictio abit. In *Timone* vero et in traducendo *Socrate Vit. Auct.* 15-18. et alibi, imitatur

Aristophanem, licet et alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur *Homerica*, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticismi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat summus ceteroquin ejus admirator *Hemsterhusius*, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego *Lucianum* numquam dormire dixerō; tamen, quia facile se pati in sua praefatione dixit, *Luciani* defensionem suscipi, videndum censeo, an ne, quando in *Timon*. c. 52. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuisse ab *Luciano* ait, studio frigidos adulatoris sales proposuerit *Lucianus*, quo parasitorum mores eo absurdiores proponeret, et quia adsentatores plerique re vera tales esse solent; qui etsi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non possunt quin et frigidos, etiamsi vel ingeniosissimi essent. Conf. *Dial. Parasiti* fin. ubi similia absurda tribuuntur parasitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem professum fuisse, ex *Demon*. c. 5. ait *Tillemontius*. Unde et alii Atheismum ejus deducunt. Sed ex isto *Luciani* loco nihil aliud conficias, quam eum philosophum fuisse eclecticum, ut hodie dicimus: quare Atheismus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem *Tillemontius* et *Hoogstratanus* monent, quia Atheismum nusquam diserte profiteatur. Mihi tamen diu suspectus fuit Atheismi, tum ex caractere lasciviae, quem his miseris fere proprium esse, recte *Bentlejus* in *Friponnerie Laïque* observat, aliique saepe monuerunt; tum ex nimio omnia ridendi studio; tum quod et animae immortalitatem rideat. Verum est, non semper sufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere, nisi et virtutum laudem subinde addas: nam ut avaritiae sordes, ebrietatis

deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis stultitia, similiaque satis impugnantur, sola earum deformitate proposita: ita tamen impurorum amorum turpitudine non eodem modo se erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine proposita, eaque revelando, quæ natura ipsa tegi flagitat; quin ii sic incenduntur potius. Sed et postea detegens, non esse ab *Nostro* profectum dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque caetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen et pessimum illum *Dial. Meretricium V.* abjudicare posse vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odiosam, omissis obscoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset: sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulsit, qui, licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit. (loca ex Indice peti possunt.)

Amor autem ejus in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait *Pisc. c. 15.* ac virtutis amatorem se profitetur. Vid. *Vit. Demonact. c. 2. f. et 3.* ubi ad virtutem et bonorum exemplorum mutationem hortatur. Adde et *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed et sinceritas ejus patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in *Lucianum* pronuntiato, c. ejus *Dial. 54.*

Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.

quod omittere potuisset: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum et honestas *Luciani* patet ex eo ipso, quod caussidicorum gregem reliquerit ob fraudes et mendacia, *Reviv. c. 29.*

Christianum quondam fuisse minime exputo: melius enim eorum dogmata scivisset, nec Judaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes et scribas Judaeorum tribuat, in *Peregr. c. 11.* scribens: *Χριστιανῶν — τοῖς ἑρεῦσι καὶ*

γραμματεῖον συγγενόμενος, quod bene etiam *Solanus* ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant; caritatem enim eorum mutuam in eod. *Peregr.* vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eosdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se sisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38. ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed et idem Atheos arcebat et Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit *Lucianus*; sed ejus integritas tamen adparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem *Vossii*, quasi id alterius nomine dicat, et quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, et licet hoc doleam, non tamen magis miror in *Luciano*, quam in aliis auctoribus priorum saeculorum, qui multo pejora in hanc scripsere, et quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus dixit, se adnuntiare Christum, qui Judaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Judaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita et Christianorum istorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero et in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Jov. Conf.* c. 10. Jovi dicenti, *Tu vis ostendere, nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet, *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Jovi, quasi velit *Lucianus*: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis cre-

di velis. Nam Scepticum fuisse *Nostrum*, satis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11. sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemontius* statuit: videmus ejusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *προστασίας* munus suum generaliter adnumerans distinguit tamen a majore praefectura, *ibid.* et in fin. c. 12. ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis non *servilem se conditionem accepisse*, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11. et 12. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, *se eorum, quae aguntur in judiciis, commentarios scribendos curare, et decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse *Nostrum* compositae, laboriosae, et ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem *Apologia pro merced. conductis* c. 11. Non tamen famelicum: neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis acquirendae causa instituere licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ibid.* praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, et ad graviores paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset ¹⁹⁾.

19) Falso locum *Apol. pro merc. cond.* c. 11. a *Reitzio* de paupertate *Luciani* intelligi, bene probat *Wielandius* in Praef. p. X. LEHN.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit *Eunuch.* c. 13. f.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum *Bourdeltio*, licet id non absimile vero sit, si ipse auctor est trago-
podagrae; quod *Luciano* ingenio non indignum drama, sed
versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum
sit, eum tragica licentia et aetatis venia, studio hic usum,
quam ut emendationem centum locis tentemus. A cani-
bus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis pro-
bandam, sed ad aetatem provectam supra octoginta anno-
rum pervenisse, satis est certum.

JO. FRID. REITZ.

His a *Reitzio* fuse relatis et disputatis, a me jam nihil aliud
expectari poterit, quam ut, quae recentius de *Luciano* in
medium sunt prolata, breviter recenseam.

A. 1742. prodiit *Dan. Peuceri*, Athen. Numburg. Recto-
ris, commentatio de maledictionibus *Lucianis* in Christum ejus-
que Apostolos, Lips. 4. cujus auctor, Treunerianam illam
disputationem, quae p. XXII. in not. 10. laudatur, respiciens,
id agit, ut ex his duobus *Luciani* dialogis: de Morte Peregrini
et Philopatriae, adpareat *Lucianum* maledicum fuisse tum
in Christi nomen, personam et officium triplex, tum in
Apostolos quoque ejus, speciatim Paulum. Est autem haec

magis pia querela, quam docta demonstratio. Melioris paullo frugis est *Andr. Christiani Cleemanni, Franciscanei Misenensis Rectoris, commentatio historico – philologica de Luciano, Christianae veritatis teste*, ad L. Dialogi περί τῆς Περειγρίνου τελειότης edit. Graev. p. 565. sq. (c. 11. — 13.) Dresd. 1753. 4. in qua *Luciani* verbis illustratis auctor demonstratum fit, „quam dilucide vel invitus de praestantia et „veritate christianae doctrinae, nec non de publicis institutis morumque integritate Christi sectatorum, testetur ille „obtrectator, ita ut suo ipso gladio jugulari queat.“ Eundem finem persequi videntur *Henr. Aug. Zeibichii* commentationes duae, quarum mihi non est copia facta, hujus tituli: *Lucianus, Christi redemptoris testis*. Gerae, 1762. 4. Sed acerrime impugnavit *Lucianum* Jo. Tob. Krebsius, illustris scholae Grimmensis Rector, in Prolusione scholastica de *malitioso Luciani consilio, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi*. Lips. 1769. 4. inserta etiam illa ejusdem Opusculis Academicis et scholasticis denovo recognitis. Lips. 1778. 8. p. 308. sq. qua id spectavit auctor, ut collatis inter se narrationibus quibusdam *Luciani* et historicorum ecclesiae sacrorum ostenderet, illi vere fuisse consilium, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi. Et contulit quidem satis scite primum narrationem *Luciani* Ver. Hist. I, 30. cf. II, init. cum narratione Jonae prophetae simillima II, 1. sq. deinde, quae *Lucianus* tradit de Phellopodibus Ver. Hist. II, 4. cum iis, quae Matthaeus Evang. XIV, 28. sq. de Petro per mare incedente; tum fictionem illam lepidissimam de bello Phaëthontem inter et Endymionem gesto Ver. Hist. I, 10 — 21. cum simili fictione Johannis Apocalyps. XII, 7. sq. de pugna in coelo inter Michaëlem et Satanam commissa; ibidemque Ver. Hist. I, 18. contentam descriptionem Nephelocentaurorum cum Cherubinorum apud Ezechielem I, 10. et X, 14.; denique imaginem urbis beatorum Ver. Hist. II, 11. descriptae cum novae Hierosolymae imagine ab Jerhanne Apocal. XXI, 10. sq. depicta, et quae ibid. c. 12. Lu-

cianus exponit de natura spirituum beatorum cum descriptionibus eorundem sacris Luc. XXIV, 39. 1 Cor. XV, 42. sq. Philipp. III, 21. etc. Quae quidem omnia non sine arte et ratione, quamquam nec sine cupiditate et studio disputata recentiores Apologetae et Apologetici suo jure amplexi et secuti sunt, additis etiam passim ex suo nonnullis, quae *Krebsius* reliquerat, ut *Jo. Henr. Mücke* in *Programmate: de rebus Christianorum testimonia ex Luciano*. Lips. 1788. 4. et *S. V. Tzschirnerus* in libro: *Geschichte der Apologetik* I. p. 200. sq. et quos recenset *Ill. Beckius* in *Commentt. hist. decretorum religionis Chr. et formulae Lutheriae* p. 92. sq. Rectius tamen et liberius de ingenio et moribus *Luciani* sui judicavit interpretres ejus Germanici, *Wielandius* noster, partim in Praefat. versioni praemissa T. I. p. XX. sq. partim in notis interpretationi passim subjectis, inprimis ad librum de Morte Peregrini T. III. p. 53. sq. Cum his omnino consentit, gnarusne *Wielandianorum*, necne, non patet, *Jo. Christian. Tiemannus* in libello: *Ein Versuch über Lucians von Samosata Philosophie und Sprache*. Servest. 1804. 8. nisi quod hic minus fere sibi constat in veritate inquirenda, certa interdum cum dubiis, honesta cum turpibus, sana denique cum insanis mirum in modum confundens, in gratiam unice deliciarum suarum, quam nemo, ne *Lucianus* quidem ipse, vere honestam ac laudabilem agnoverit gratiam. Ceterum quam *Volateranus* (vid. supra p. XIX.) et *La Croze* (p. LXIII.) protulerunt sententiam, *Lucianum* fuisse Christianum, ac deinde factum apostatam, eam *Aug. Kestnerus* in libro: *Agape*, inscripto, et ante hos tres fere annos emisso, ita ad universum libri sui consilium flexit, ut *Lucianum* contenderet occultum fuisse vel Christianum, vel certe religionis et familiae Christianorum fautorem, qui consulto ac sedulo id egerit, ut ipsius opera res illorum stabilirentur et augerentur. Quod sane prodigiosum commentum, licet non sine aliqua specie prolatum, tamen uno statim ictu profligatum gaudemus ab *Ill. Henr. Carol. Abr. Eichstadio* in Prolusione: *Lucianus num scriptis suis adjuvare*

religionem Christianam voluerit. Jen. 1820. 4. quam gravissimam dissertationem jam auctoris ipsius manu paullo auctiorem et emendatiorem in cultorum *Luciani* gratiam et usum adjicere placet. Unde simul patebit, quae et mea est sententia, fuisse quidem *Lucianum* Christianorum adversarium, neque adeo prodesse, imo vel maxime obesse, eorum religioni et institutis, tanquam perversis et vanis, voluisse; sed revera tamen magis adjuvisse rem Christianam, quam impedivisse; quod sane rationis jura contra omnes ejus adversarios, cujuscunque tandem nominis ac sectae essent, acriter et constanter defendenda suscepit, atque adeo, Deo O. M. dirigente, vel invitatus atque inscius, — quippe qui Christianam religionem nonnisi per rumores, neutiquam vero ex librorum ipsorum sacrorum lectione cognovisset, — sentibus, ut imagine utar, quae melioris indolis herbis et plantis impedimento essent, eradicatis, saniori doctrinae divinae fecerit locum. Haec hactenus.

J. TH. LEHMANN.

LUCIANUS

NUM SCRIPTIS SUIS

ADJUVARE RELIGIONEM CHRISTIANAM VOLUERIT.

Ad illustrandam ecclesiae Christianae historiam quae nuper scripta in lucem prodierunt, tametsi pleraque illorum vel ab argumenti copia et ubertate vel a tractandi arte et sollertia laudem habuerunt, nullum tamen in iis exstitit, quod rerum novitate tantopere commoveret studia aequalium, animosque in tam diversas partes traheret, quam quod *Agapae* nomine inscriptum, insigne eruditionis et acuminis monumentum edidit collega clarissimus, AUGUSTUS KESTNERUS. Quo libro utrum principalem causam obtinuerit an amiserit, in hac scribendi brevitate non ausim universe pronuntiare, quamquam nuper exorti sunt plures, qui damnarent novae opinionis audaciam, quam qui defenderent: neque opus videtur sententiam ferre post censuram diligentem et accuratam, qua vir in hoc literarum genere princeps, idemque saeculi non minorem quam auctoritas rationem ducens, de libri indole et virtutibus ita ex-

plicavit¹⁾), ut cum summa judicandi subtilitate parem moderationem et aequitatem conjungeret. Sed illud faciendum est, quod optat ipse, si bene eam novimus, praestantissimus libri editor, ut singula ejus capita singulatim ad censuram vocentur, quae totidem subsidia sunt et (ut Appulejano verbo utamur) fulcimenta, quibus constabilitis, nova fida de clandestino Christianorum foedere et consociatione opinio²⁾ denuo sustentatur, subtractis autem vel eversis, labefactatur et corrui. Itaque nunc quidem eum excutere locum placet, quo *Kestnerus* de *Luciano* exposuit.

Qua de re dum dicere aggredimur, vehementer animi pendemus, gratias viro doctissimo agamus de iis, quae ingenii acie reperit, an repertis doleamus. Adeo enim nova de *Luciano* ejusque in Christianos animo et studio in medium protulit, ut, si vera sint, quae disseruit, jure nos pudeat philologos in explicando judicandoque facetissimo scriptore tam diu caecutisse. Nam quem adhuc existimabamus infensum fuisse rei Christianae, Christianosque una cum ipsorum magistro risui ac ludibrio exposuisse, eum *Kestnerus* censet id egisse sedulo, ut adjuvaret novam religionem, factam doctoribus invidiam minueret, sectatorumque persuasionem firmaret. Ego vero, quod pace viri doctissimi dixerim, speciosius ista quam verius disputata censeo. Quod quo magis appareat, faciam id, quod ipsae hujus libelli angustiae postulant, ut, quae in disputatione *Kestneri* dispersa et dissipata sunt, summam comprehendam, et, quia interdum fluctuat ejus oratio, ea verba,

1) Jen. A. L. Z. 1819. No. 201 — 205.

2) Novam dixi, non exemplo illorum, qui, quae patrum memoria scripta sunt, hodie ignorare videntur, sed quod eam *Kestnerus* nova et uberiore explicatione novam et suam fecit. De libris theologorum, qui huc pertinent, supersedeo dicere: illud adicere liceat, quod ipsis fortasse theologis novum accidet, primariae sententiae elementa contineri notis Wielandii ad *Lucianum*, inprimis proluxa illa ad *Peregrinum Proteum*, To. III. p. 62.

quibus maxima vis et perspicuitas videtur inesse, in adnotatione subjiciam.

Sunt autem haec quinque capita, quibus novam *Kestneri* de *Luciano* sententiam includere licet.

I. *Lucianus*, qua erat mentis acie, quum aetatis suae ingenio non congruere amplius intelligeret, quae majores pro veris habuissent in vitae tenuissent, excitare aequales ad rectiorem cogitandi agendique rationem voluit, qua inveteratae opiniones tandem ex sua sede demoverentur, et cum veriore scientia melior rerum status inciperet. Quo consilio patriorum numinum cultum et religiones irritavit, pravas superstitiones exposuit, oraculorum praestigias et sacerdotum arcana detexit, philosophorum, divitiis magis et famae quam sapientiae inhiantium, fastum compescuit, vanas educandi artes, rhetorum ineptias, athletarum ferocem stoliditatem, opulentiorum luxuriam, plebeculae credulitatem ceterasque aetatis suae corruptelas et vitia satirico sale perfricuit, denique nil prius et antiquius habuit, quam ut funestum veterum arceret, quo adhuc torperent plerique aequalium. quibus melior jam rerum cognitio, velut oborta ex tenebris lux, affulsisset. Sed hac cognitione, non erant illo tempore, qui Christianos superarent. Quamobrem ad hos maxime spectabat *Luciani* mens et oratio: hi erant *ἐχειρόμενοι* illi et *βλέποντες*, quorum etsi doctrinam non amplectebatur, causam tamen et sectam scriptis adjuvare studebat.

II. Quamquam enim ridendi calumniandique materiam undique colligebat, tamen unus tantummodo in ejus libris locus reperitur, quo Christianos perstrinxit, neque illos

Qui *Luciani* elegantissimus interpres si adhuc viveret, isto nullo, opinor, *Kestnerus* haberet sententiae suae aut adstipulatorem paratiorem, aut fortiorem propugnatores.

universos, sed exiguum eorum numerum, nec suum hac in re iudicium sequutus, sed opinionem *Celsi*, quae tum communis erat omnium gentilium, *Luciano*que tanto facilius poterat persuaderi, quanto magis eam res ipsa, quam ridebat, Peregrini mors, comprobare videbatur.

III. Qua re si quid in Christianos commisit, eorumque famae atque existimationi detraxit, abunde id aliis scriptis compensavit, quippe qui mox, Tatiani oratione rectiora edoctus, illorum, quos aperte laesisset, causam tacitus suffragator susciperet, aequalibus tecte commendaret, suaeque etiam dicta cum populari suo et aequali miram in concordiam redigeret.

IV. Id ne temere dictum arbitremur, ipsum *Luciani* ingenium *Kestnerus* attendere nos jubet. Qui quum nemini umquam pepercerit, quum nullam omiserit opportunitatem cavillandi, non credibile esse, in tanta librorum, quos emisit, copia unis eum pepercisse Christianis, in conspectu omnium positis et Graecorum odio laborantibus, nisi causae illorum favisset.

V. Eandemque rem testatur liber *Lucianus*, qui suam vicissim lucem inde recipit, quo falsa Christianorum secta a genuinis Christianis ita discernitur, ut horum patronum sese ac vindicem profiteri *Lucianus* non dubitaverit.

Sic exposita rerum, quas *Kestnerus* tractavit, summa, sequitur, ut de singulis videamus.

Ac primum quidem concedimus viro doctissimo, potuisse illam sentiendi scribendique libertatem, qua *Lucianus* eminuit, eo valere, ut depulsa superstitionum caligine, tanto facilius emergeret Christianae doctrinae veritas; sed cavendum tamen putamus, ne huic rei plus, quam ratio fert et experientia, tribuamus. Nisi forte etiam *Eu-*

polis, Cratinus, Aristophanes, Archippus alii-
que priscæ comoediæ auctores, quod magna dicacitate in
deos patrios illuserunt et ætatis suæ vitia castigaverunt,
popularibus de saniorē religione amplectenda moribusque
emendandis persuaserunt. Imo audiuntur talia, leguntur,
placent, plausibus in cælum feruntur: at nihil prosunt
ad evellendos animis errores, quibus inde a tenera
ætate assueverunt, quos cum lacte materno imbibe-
runt. Docuit id etiam recentiorum temporum historia.
Nam explosis toties inde ab Lutheri ætate exagitatisque
ecclesiæ Romanæ cerimoniis, tamen hodie non pauciores
inveniuntur, qui eas mordicus retineant, quam *Aristo-*
phanis ævo fuere, qui ex theatro vel in templa deorum,
quos modo risissent, venerabundi redirent³⁾, vel cum
Cleone male multato detrimentosa civitati consilia ca-
perent. Tam longe distat certa mentis persuasio a leviori-
bus illis animi agitationibus, quas satirarum ludibria affe-
runt. Sed ut largiamur *Kestnero, Lucianum*, ridendo vera
dicentem, dum consuluerit aequalibus, ipsi etiam religioni
Christianæ consuluisset, cujus dispersum semen jam velut
subacti animi facilius exciperent: tamen eum *voluisse* scri-
ptis suis efficere, quod effectum concedimus, adeoque vin-
dicias religionis Christianæ ejusque doctorum suscepisse,
et hanc rem consulto ac naviter egisse⁴⁾, id vero prae-

3) Rem uberius declaravit Boettigerus in libello: *Aristophanes*,
impunitus deorum gentilium irrisor, p. 43. sqq. De saeculo XV
idem acute monuit Spittlerus, *Grundriss der Geschichte der*
christl. Kirche p. 362. ed. 5.

4) Ita enim statuit Kestnerus. Loca maxime perspicua (nam
in aliis ambiguitatem quandam habet oratio) haec sunt: *Lucian*
zeigte dadurch schon, dass er der Wirksamkeit der christlichen Schrif-
steller kein antagonistisches Streben entgegensetzte, wie sehr er den
christlichen Parteigängern gewogen war, noch mehr aber dadurch,
dass er im Stillen sogar für das Emporkommen der christlichen Sache
arbeitete, indem er den christlichen Kämpfern ihren Kampf nicht
allein sehr erleichterte, sondern auch in bedenklichen Fällen ihnen

fracte negamus. Et satis constat, eximium quoddam providentiae divinae in conservanda propagandaque religione documentum a theologis⁵⁾ in eo poni, quod nullae umquam calumniae, impetus nulli adversariorum quidquam potuerint, nisi ut religio nova firmamenta stabilitatis adipisceretur. Itaque jure admiramur vim veritatis in illorum, qui sacra Christiana odissent, testimoniis⁶⁾: quae vis tanta fuit, ut vel invitos impelleret ad scribenda ea, quae ad causam Christianorum tuendam suo tempore incredibiliter essent valitura⁷⁾. Quod etiam in *Lucianum* cadere, quis inficias eat⁸⁾? Nec tantum cadit in ejus Jovem confu-

hülflich beisprang. Es finden sich unverkennbare Spuren, dass Lucian zuweilen gleichsam als Anwalt der christlichen Secte gegen seine heidnischen Zeitgenossen aufgetreten ist, (p. 508). Bei andern Thatsachen erscheint Lucian offenbar als Mitgehülfe der christlichen Oppositionsschriftsteller, (p. 511.) Er scheint den Unwillen, den die christlichen Ausfülle auf die heidnischen Ehrenmänner erregt haben mochten, auch gegen sich lenken zu wollen, um ihn mit den Christen zu theilen, und ihnen so die Hülfe der Unannehmlichkeiten, die ihnen daraus erwachsen konnten, zu ersparen oder abzunehmen, (p. 513.)

- 5) Multos, qui hoc argumentum persecuti sunt, recensuit Beckius in Comment. hist. decretorum rel. Chr. et formulae Lutheriae, p. 92. sqq.
- 6) His testimoniis quamquam saepenumero abusos esse constat vet. ecclesiae doctores, velut ex Graecis Clementem, Justinum, Athenagoram, ex Latinis Lactantium, Augustinum, Tertullianum: idonea tamen ex iis doctrinae Christianae firmandae praesidia petiit Eusebius, quem sequuti sunt recentiores multi, ut Huetius in Demonstratione Evangelica et Quaestionibus Alnetanis, Vossius, Fabricius, Lessius notis in libris, alii. Cfr. inprimis *Lilienthal gute Sache der göttlichen Offenbarung*, XII. p. 650. sqq.
- 7) Viele, die des Christenthums Feinde zu seyn glaubten, haben auf seinen Plan gearbeitet. Ita verissime Jo. Müller, *Allgem. Weltgeschichte*, in Opp. To. I. p. 460. De veritate religionis Christianae, philosophorum gentilium irrisione confirmata, duas dissertationes scripsit magnum quondam Academiae nostrae ornamentum, Jo. Fr. Buddeus, insertas *Miscellan. sacris* To. I. p. 451 et p. 475 sqq.
- 8) *Lucianum*, Christi redemptoris testem, duabus commentatt.

tatum et alterum illum tragoedum, quibus in libellis jam *Gesnerus* apologias pro religione Christiana 'agnovit'), sed in alios quoque dialogos, quibus Christianorum causam, quamquam adjuvare non voluit, tamen adjuvit. Agimus de re longe notissima, quam, inepti essemus, si vellemus *Kestnerum*, virum eruditissimum, docere: qui si in ea re iudicium praecipitavit, non ignorantia fecit, sed nimia quadam opinionis suae defendendae cupiditate.

Illud gravius est majoremque dubitationem habet, quod vir doctissimus ullum negavit, praeter Peregrinum Proteam, in *Luciani* scriptis locum reperiri, quo in Christianorum doctrinam et sectam criminose egerit¹⁰). Quod quum legeremus, mirabamur, tanta per tot annos crimina temere jactata in insontem fuisse, ab ipsis etiam

exhibuit Henr. Aug. Zeibichius, Ger. 1762. 4. (Addere liceat Andreae Christiani Cleemannii, Rectoris olim Franciscanei Misenensis, Commentationem historico-philologicam de Luciano, Christianae veritatis teste ad L. Dialogi *περὶ τῆς Ἰλαρυγέσιου* *τὸν* *ἐκείνου* edit. Graev. p. 565. sq. *Lehm.*)

- 9) Verba *Gesneri* in epist. ad *Reitzium*, *Luciano* praemissa, haec sunt: „Jupiter confutatus et alter ille tragoedus multum mihi videntur ad evertendam superstitionem et fidem illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad apologias pro religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum deorum.“

- 10) Etiam hac de re ipsa scriptoris verba reddimus. *Es lässt sich nicht beweisen, dass Lucian den christlichen Zeitgeist gehasst und seine Anhänger mit der Geißel der Satire verfolgt habe. Nur in einer einzigen Stelle seiner voluminösen Schriften hat er eine kleine Anzahl von Christen bespöttelt, weil er sie mit dem tollen Peregrin in Verbindung fand, und seinen wahnsinnigen Helden gern in recht absurden Umgebungen und Verhältnissen schildern wollte. (p. 505.) Lucian umfasste alle Ungedührlichkeiten der Zeit in einem so lebendigen Bewusstseyn, dass sie alle Augenblicke vor seiner Seele standen und sich unwillkürlich zu wiederholtenmalen in seine Feder hineindrängten. Nirgends aber in seinen so zahlreichen Schriften hat er des Christenthums oder der christlichen Secte wieder im Bösen Erwähnung gethan. (p. 506.)*

scholarum magistris, in quibus nostra et patrum memoria vix erat paullo severior, quin in tradendis rebus Christianorum malitiosum *Luciani* erga eos animum culparet, ex ipsiusque scriptis accusationis argumenta depromeret. Neque id tantum pueris imberbibus narrarunt, qui reo patrocinari non possent, sed etiam ad doctos et subtiles iudices singularibus libellis nomen detulerunt, crimen peroraverunt¹¹⁾. Ex his accusatoribus unum *Kestnerus* commemorat *Krebsium*, sed reprehendit¹²⁾, quod *Lucianum* nomine inquinaverit criminoso: ceteros silentio praetermisit. Arduum est, de iis statuere velle, quae sensu magis quam demonstratione nituntur: verum tamen, quicumque *Luciani* consuetudinem perstringendi deos *Homericos* norint, omninoque ingenium ejus perspexerint, hos volo sedere iudices de iis locis, qui adhuc sic explicati fuerunt, ut scriptor graviora quaedam doctrinae Christianae capita, praecipue miracula, sacris libris exposita, irrisisse putaretur. Nihil utrosque locos differre pronuntiabunt, nisi quod illis *Homeri* nomen fere additum sit, his librorum divinatorum narrationes et placita oblique notentur. Nam quis, qui libero animo ad legendum accesserit, talem notationem non agnoscat in fabula de immensae magnitudinis ceto, qui navigantes immani hiatu ipsa cum navi hauserat¹³⁾? Cui non statim in mentem veniat, quod de Jona memoriae proditum¹⁴⁾,

11) Dan. Peucer de maledictis Lucianeis in Christum ejusque apostolos, Lips. 1742. 4. Jo. Tob. Krebs de malitioso Luciani consilio, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi, Lips. 1769. 4. et in Ej. Opusculis acad. et scholasticis p. 308. sqq. Jo. Henr. Mücke de rebus Christianorum testimonia ex Luciano, Lips. 1778. 4. Krebsium sequitur Tzschirnerus in Historia Apologetices, Germanice scripta, I. p. 200. sqq.

12) p. 506. in nota.

13) Ver. Histor. I, 30. To. IV. p. 248. ed. Bip.

14) Ipsa adeo verba concinunt. Jon. II, 1. ex versione Alexandrina:

neque, ut suspicari licet¹⁵⁾, ethnicis scriptoribus ignotum, ipse venerandus nostrae religionis auctor ad rem suam accommodavit¹⁶⁾? Aut quis in descriptione belli, quod acerrime infestisque et animis et armis inter Phaëthontem, solis regem, et Endymionem, regem lunae, in ipsa luna gestum narrat *Lucianus*, et cuius eum fuisse exitum tradit, ut Endymio, sagittis Nephelocentaurorum superatus in fugamque coniectus, missa legatione pacem implorare et tributum quotannis pendere Phaëthonti cogeretur¹⁷⁾, in hac igitur descriptione quis non parodiam inveniatur narrationis de pugna inter Michaëlem et Satanam et utriusque socios in caelo commissa, qualem auctor *Apocalypsios*¹⁸⁾ dedit? praesertim quum Nephelocentauri *Luciani*, qui compositi dicuntur ex equis alatis et hominibus, in memoriam revocent figuram Cheruborum, quam Ezechiel deformavit¹⁹⁾, omnino illam adeo portentosam gentilibus et ridiculam visam, ut inde etiam Asinariorum nomen Christianis imponerent²⁰⁾. *Apocalypsin* vero cognitam *Luciano* fuisse, ipso ejus scholiasta monente alius locus declarat, quo nova urbs in insula beatorum, in quam una cum sociis ad epulas beatorum deductum se finxit, ita depingitur²¹⁾, ut colores sumpti videan-

προσέταξε κήτει μεγάλῃ καταπίειν τὸν Ἰωάνν. *Lucian.* l. c. ἐπέ-
μεν κήτει πολλά μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων — τὸ δὲ ἡδὴ
παρῆν, καὶ ἀναρόφησαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηϊ κατέπιεν.

15) Cfr. Meursius ad Lycophron. v. 53. To. III. p. 1171. ed. Müller.

16) Matth. XII, 40.

17) Ver. Hist. I, 12. To. IV. p. 230.

18) XII, 7.

19) I, 10. X, 14.

20) Tertullian. Apolog. c. 16. Ista certe de capite asini, re Christianis divina (Minuc. Fel. 28.), non improbabilis est sententia Michaelis in Comment. de Cherubis, inserta Commentar. Societ. Reg. Scient. Gotting. To. I. p. 175. sqq.

21) Ver. Hist. II, 11. To. IV. p. 271.

tur ab eodem Apocalypsios auctore, qui in novam urbem, Hierosolyma, eamque non minus mirabiliter exornatam, ab uno septem angelorum sese ablatum ostendit ²²).

Atque haec quidem ita clara et evidentialia sunt, ut, si qua sint in eodem scriptore eodemque praesertim ejus libro obscuriora et magis ambigua, ex recta interpretandi lege ad idem genus referenda, ad eundemque modum explicanda sint. Quo pertinet prodigiosa narratio de hominibus, super maris fluctus sine ullo metu ac periculo pedibus iter facientibus, quae Christianos paene cogit recordari maritima Christi ambulationem, ab discipulo incredulo male tentatam ²³); item descriptio naturarum caelestium, quae carnis expertes, araneorum telis indutae, figuram solam et speciem referunt, et sine corporibus ea tamen faciunt, quae propria sunt corporibus: quae descriptio non multum ablutit ab iis N. T. locis, quibus de resurrectione et indole τῶν σωμάτων πνευματικῶν agitur ²⁴).

Ceterum desumpta haec omnia sunt ex uno illo libro, quem de veris historiis *Lucianus* composuit, et a *Krebsio* diligentius enucleata: alia ejusdem generis in aliis ejus scriptis reperiuntur. Nolo jam illud asferre, quod

²²) XXI, 10.

²³) Jesus dicitur περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης Matth. XIV, 25. *Lucianus* se vidisse narrat homines ἐπὶ καλύγους διαθρόντας, quibus, ut solent παρὰδοῦντες, ut exaggeratione risum moveat, tribuit pedes ex subere, Ver. Hist. II, 4. To. IV. p. 267.

²⁴) Magna rursus similitudo verborum est. *Lucianus* Ver. Hist. II, 12. p. 272. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς καὶ ἄσαρκοι εἰσι — Luc. XXIV, 39. φηλαφήσατέ με (oppositum est ἀναφείς, quod obiter monemus propter ἄκαιρα illa, quae *Stolbergius* nuper in libro amoris p. 176. de significatione verbi ridicule effudit) καὶ ἴδετε· ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστά οὐκ ἔχει κ. τ. λ. Eodemque, haud scio, an spectent ista, quae *Hercules* de se narrat: αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς

nonnullis memorabile visum est, in Alexandro ²⁵⁾ atheis tanquam species subijci Christianos et Epicureos: dictum est enim ex mente et sententia pseudoprophetae, valetque quodammodo in laudem Christianorum, qui sibi aliisque imponi per praestigiatores non passi sint ²⁶⁾. Dignius est memoratu, quod in Dialogo Mortuor. IV. ²⁷⁾ interroganti Menippo: *Τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ, Τροφόνιος* respondet: *Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον*, cui satis dicaciter refert Menippus: *Ὁ μήτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὥς φῆς, μήτε θεός· καὶ συνάμφοτερόν ἐστιν. Luciani ingenium noris et aequalium Christianorum de filii dei et Jesu γνώσει* opinionis ²⁸⁾: nec, quo ista referenda sint, dubitabis. Omnino autem diligentius, quam adhuc factum est, inquirenda sunt loca, quibus *Lucianus* callidissimo consilio, dum *Homericas* fabulas se simulat traducere, Christianorum decreta traducit ²⁹⁾. Sed haec reconditiora sunt, quam quae hoc parvo libello explicari queant.

Et sufficere quae attigimus existimamus defendendae sententiae illorum, qui non in uno dumtaxat Peregrino Pro-

θεοῖς σύνθετον· ἐγὼ δ' εἰδωλὸν εἰμι αὐτοῦ. Subjicit Diogenes: Πῶς λέγεις εἰδωλὸν τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμῶν μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῶν ἡμῶν; Dial. Mort. XVI. To. II. p. 191. (Ed. nostr. p. 201.) Add. Philipp. III, 21.

25) Cap. 38. To. V. p. 98. et jam antea c. 25. p. 88.

26) Ita certe explicavit Solanus ad Luciani l. l. p. 411. et p. 424. neque aliter Kestnerus, p. 510.

27) To. II. p. 136. sqq. (Ed. nostr. p. 146. sqq.)

28) Cfr. G. J. Flanck Observatt. quaedam in primam doctrinae de naturis Christi historiam, Gotting. 1787. 89. et in Commentatt. theoll. a Velthusenio, Kuinoelio et Rupertie editis I. p. 14. sqq. Add. *Münsscher Handbuch der christl. Dogmengeschichte*, II. p. 278. sqq.

29) Simili consilio *Lucianum* in Peregrino nobilissimam historiae Mosaeicae particulam, hucusque sepultam quasi et a nemine observatam, exhibere, dualis dissertationibus ostendit Fr. Theod. Withofius, *Linguae* 1762 et 1763. 4.

teo vestigia reperiunt licentiae et dicacitatis, quae *Lucianus* Christianos exagitavit.

De hoc autem dialogo, sicut supra diximus, ita sentit *Kestnerus* primum ut *Celsi* iudicio tribuat, quae *Lucianus* in Christianos scripsit, deinde ut in hoc iudicio omnes illa aetate Paganos consensisse statuatur⁵⁰⁾, denique, si tamen nimia videatur *Luciani* cavillatio, ut invidiam eo minuat, quod scriptorem postea semet ipsum correxisse, pristinaque de Christianis sententia decessisse contendat. *Celsi* qui animus fuerit in Christianos, satis constat⁵¹⁾, si modo cui *Lucianus* Alexandrum suum dicavit, *Celsus* idem fuit, quem *Origeniana* potissimum scripta nobilitaverunt: nec, quale fuerit aequalium de nova secta iudicium, in obscuro est; sed causas requirimus, quibus adductus *Kestnerus* *Lucianum*, quum de Christianis judicaret, totum ex *Celsi* iudicio pependisse existimet; tum argumenta petimus iis, quae de mutata scriptoris sententia posuit. Nempe ejus mutationis auctorem laudat *Tatianum*, aequalem *Samasateni* nostri eundemque populum, quocum magna esset studiorum, eruditionis, munerum, etiam loci communione et societate conjunctus. Hujus potissimum auctoritate effectum esse, Christianos ut posthac eximeret Protei consortio, cui antea adjunxerat, in illorumque doctrina et moribus majus quiddam et excellentius,

50) *Der Seitenblick auf das Christenthum, der Lucians Spott über die christlichen Freunde des Peregrin begleitet, spricht nicht sein eigenes Urtheil, sondern nur die damals in der heidnischen Welt allgemein geltende Ansicht seines Freundes Celsus aus, die Lucian um so williger aufnahm, weil der besondere Fall, den er vor sich hatte, sie zu rechtfertigen schien, und weil er selbst wahrscheinlich noch nicht einen weitem Blick über den Geist der Christensecte im Grossen gethan hatte.* (p. 504.)

51) Cfr. *Serenius gesammelte Zeugnisse der Heiden zur Bestätigung des Glaubens der Christen*, p. 101. *Meyer. Vertheidigung und Erläuterung der Gesch. Jesu und der Apostel*, p. 99. sqq.

quam fanaticorum hominum superstitiones ac deliramenta agnosceret³²⁾. Quod si ita statuamus, nonne permirum videatur, scriptorem, profecto non Phrygem ingenio, tam se- ro sapuisse, ut qui ex popularis sui oratione ad Graecos eandem jam aliquot annis ante sapientiam petere posset? At scripta est, si *Kestnero* credimus, *Tatiani* oratio, postquam *Lucianus* sua in Christianos convicia jam effuderat. Nos secus sentimus, et in prava temporum putatione pravi iudicii, quod *Kestnerus* tulit, causam deprehendimus. Memoratur in *Tatiani* oratione³³⁾ dictum quoddam Protei, sed memoratur ita, ut nihil nos cogat de mortuo potius quam de vivo tum temporis philosopho cogitare. Iam vero verum admodum simile est, *Tatianum* in oratione sua omissurum non fuisse Peregrini Protei vesaniam, quae novam praeberet eamque amplissimam occasionem in phi-

32) Verba Kestneri (p. 507. sq.) haec sunt: *Lucian muss seine früher gefasste Ansicht über das Christenthum später geändert haben. Diese Behauptung aber wird um so leichter annehmbar, weil sich Motive nachweisen lassen, welche die Sinnesänderung Lucians herbeiführen konnten. Es ist fast unmöglich, dass Lucian nicht Kunde gehabt haben sollte von Tatian und seinen Schriften. — Dass der klare helle Verstand des Tatian die christliche Sache aufgenommen hatte, musste dem Lucian sehr befremdend vorkommen. Ein so besonnener scharfsinniger Geist, wie Tatian, konnte sich nicht einem blinden Aberglauben in die Arme geworfen haben; ein Lucianischer Geist aber war auch weit entfernt, fortwährend Vorurtheile zu hegen, wenn ein Mittel zur Aufklärung über eine Sache sich zeigte. Lucian forschte weiter und fand im Christenthume des Tatian, dessen Schriften er las, nicht eine grundlose Schwärmerie, nicht ein blindes Anbeten eines gekreuzigten Magiers, (so hatte Lucian einst das christliche Bekenntniss genannt), keine Frömmel- oder Pedanterie, sondern eine neue philosophisch-religiöse Lehre voll gediegener Sätze, welche ihm besonders als Oppositionselement gegen die alte Zeit und auch als Licht aus dem Barbarenlande, aus dem er selbst hervorgegangen war, sehr beachtungswerth erscheinen musste. Vielleicht wäre Lucian dem Christenthum ein zweiter Tatian geworden, wenn ihm der Uebertritt zur christlichen Partei bei seiner nicht-christlichen Charaktereigenthümlichkeit so leicht möglich gewesen wäre, und der durchaus originelle Mann nicht den Ruf des Nachahmers gefürchtet hätte.*

33) Cap. 41. p. 87. ed. Worth. (Oxon. 1700. 4.)

losophos Graecos declamandi, si misificus homo jam tum, quum theologus Christianus ista scriberet, rogo se immisisset. Sive enim Christianorum sacra Proteus numquam adisset, nihil erat, quod *Tatianum* a fanatici furoris castigatione cohiberet: seu exclusus ab Christianis rejectusque fuisset⁵⁴⁾, habebat scriptor, quod disciplinae Christianae severitatem laudaret. Incidit vero Peregrini mors secundum chronicon Eusebianum in Ol. CCXXXVI, 1. qui annus est ex *Scaligeri* rationibus 166. a Chr. n. *Tatianus* autem, quod *Guil. Worthius* accurate demonstravit, orationem suam ad Graecos scripsit aliquot annis post obitum *Justini Martyris*, quo et doctore Christianae religioni sese addixerat, et martyrium perpeso in extremum vitae discrimen venerat. Obiit *Justinus* anno 163. Quapropter *Tatiani* oratio, quam *Worthius* anno 168. editam putabat, retrahenda nobis videtur ad a. 164. vel 165. quibus annis neque dialogus ille de Peregrini morte congruit, et posteriora sunt reliqua scripta, quae *Luciani* infensum in rem Christianorum animum testantur. Satis enim constat, eum jam quadragenarium, ex Gallia in Graeciam reducem, ad dialogos scribendos accessisse⁵⁵⁾.

Haec si recte disputavimus, sequitur, illa certe, quae nobis superest, *Tatiani* oratione non potuisse *Lucia-*

54) Hoc probabilius est et convenit *Luciani* narrationi, quam veram habuerunt *Fabricius* *Bibl. Gr.* Vol. V. p. 341. *Wielandus* III. p. 103. alii.

55) Narravit ipse in *Bis Accusato* c. 32. To. VII. p. 95. *Solanus* (p. 428.) ita interpretatus est, ut quae junior scripsisset *Lucianus*, in iis nominari quemquam negaret eorum, quos senior audaciuscule traduxisset. Quae interpretatio si vera esset, novo constaret argumento, Peregrinum Proteum a sene fuisse compositum, neque ad *Tatianae* orationis aetatem pertinere. Sed incerta est illa interpretatio, et de vita *Luciani* rectius exposuit *Wielandus* I. p. XVII.

num eo perducí, ut suam ipse de Christianis sententiam retractaret. At forsitan alia fuerunt vel *Tatiani* vel aequalium scripta, quae commoverent dicacissimi hominis animum et ad frugem revocarent. Non repugnarem, si, quae *Kestnerus* hanc in se attulit argumenta, probabilia essent ad fidem faciendam. Ea sunt duplicis generis, Etenim non tantum demonstrare conatur, *Lucianum* sententiarum et placitorum, quae scriptis mandaverit, cum Christianis consensione magnum adiutorem affuisse iis, qui depravato saeculi ingendo resistere, commendandaque religione Christiana meliora suadere auderent³⁶⁾, sed ipsa etiam utrorumque verba sic concordare affirmat³⁷⁾, ut mutuum librorum notitiam, mutuum usum fuisse appareat. Utraque res quum unice nitatur testimoniis scriptorum, vellemus vir eruditissimus non defugisset operam singula loca accurate laudandi, quo magis inserviret persuasioni illorum, qui suis potius quam alienis oculis uti consueverunt. Nunc excusandus est quidem generosus impetus ingenii, quo morae impatiens, in rerum summam abripit lectores; sed id tamen vel incommodi vel damni festinatio illa attulit, ut de singulis rebus cognoscendi via obstructa sit. Itaque vere mur, ut hac censura satisfacianus *Kestnero*, qui, ut verum fateamur, nec nobis, quaerendi labore defatigatis, satisfecit. Sed quae loca vel ipse indi-

36) Gewiss würde die allzu kecke und beleidigende Sprache des *Tatian* in der heidnischen Welt grossen Unwillen erregt haben, wenn nicht die Vorsehung ihm einen thätigen Gehülfen beigelegt hätte, der, äusserlich sich zum Heidenthume bekennend, die alte Vorstellungs- und Lebens-Weise nach denselben Grundsätzen und Ansichten, wie *Tatian*, verspottete und bekämpfte, (p. 499.)

37) Gleiche Grundsätze bei *Lucian* und den Kirchenvätern seiner Zeit findet man überall; z. B. über Opfer, über Schulwissenschaft und tüchte Lebensphilosophie u. s. w. Gleiche Ansichten der Zeit. Oft sogar stösst man auf fast wörtlich gleiche Stellen in *Lucian* und den christlichen Zeitschriftstellern, aus denen man auf gegenseitige Kenntniss und gegenseitigen Gebrauch ihrer Schriften schliessen könnte, (p. 514.)

cavit, vel nobis contigit invenire, de iis jam breviter dicamus.

In dialogo, quo *Lucianus* non temere credendum esse calumniatoribus docet, multa reperit *Kestnerus*, quae ad Christianos spectent, maximarum mole calumniarum oppressos, unum illud longe et gravissimum et apertissimum, quod cap. XIV. To. VIII. p. 45. legitur: *Πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος*. Scilicet haec referri non posse nisi ad Christianos, quibus, Antonino Pio imperante, quid error afflaxerit, quid invidia conflarit, satis intelligi ex Caesaris edicto, quod pro iis tulerit. At enim vero neque in Christianos cadunt quae paullo ante a scriptore allata sunt calumniandi exempla, neque in Antoninum, quae verba mox sequuntur. Magnam ejus novimus erga Christianos moderationem et sapientiam, qua, ut fit, adversariorum calumnias infamavit: sed talem profecto non novimus piū Imperatorem, qui, audita calumnia, statim (utimur ipsis *Luciani* verbis) velut oestro percitis auribus, inflammatus, nec moram ferens diligentis inquisitionis, repulerit amicos; neque amicorum nomine deferri ad eum poterant Christiani. Quamobrem nobis rectius videntur judicavisse, qui verba illa ad *Lucianum* ipsum, impietatis accusatum, retulerunt, cui multos fuisse inimicos et obtrectatores, ex scriptis ejus intelligimus, quinam fuerint, non nisi conjectura assequi licet.

Praecipuum quemdam in iis locum habuerunt ventosi illi philosophi, erroribus suis non magis quam populi aura inflati, qui monachorum mendicantium more⁵⁸⁾, civitates gregatim obeuntes, quanto capillatiores erant barbaque ma-

58) Cum his acute illos comparavit *Wielandus* To. I. p. 440.

jore et vestitu horridiore, tanto sibi imperitaeque plebi sapientiores videbantur. Hos crebro *Lucianus* et acerbe vellicabat; sed eosdem adversarios habebat maxime implacabiles. Inde explicatio petenda est multorum locorum, quae aliorum traxit *Kestnerus*. Nam quum *Lucianus* philosophum Samium ridet, arithmetica, astronomia, praestigii, geometria, musica, incantamentis (has enim res ita jungit) male abutentem³⁹⁾; quum *Aristippi* unguenta, *Platonis* assentationem, *Socratis* amores cavillatur⁴⁰⁾: profecto non id agit, ut *Iustini Martyris* de philosophis gentilibus⁴¹⁾ iudicium defendat, aut ut omnino Christianis doctoribus succurrat, sed infensos sibi et maledicos osos stultitiae vult damnare, et perpetuum iis silentium imperare. Quod consilium, non dissimile veterum Comicorum instituto, satis ipse aperuit in *Piscatoribus*: in quo dialogo verissima inest et interpretatio et defensio conviciorum, quae in sectarum philosophicarum auctione aliisque dialogis in philosophos jecerat. Neque enim sugillavit philosophos, nominis ac professionis suae amplitudinem vita factisque tuentes, sed simios illorum risit, asinum Cumanum imitantes, et sub leonis etiam pelle prudentiorum ludibrio dignos⁴²⁾. Ab ejusmodi autem ho-

39) Sect. philos. auct. c. 2. To. III. p. 82.

40) Dial. Mort. XX. To. II. p. 206. (Ed. nostr. p. 210.)

41) Dial. c. Tryphon. p. 219. Laudat et *Kestnerus* p. 513.

42) Duo sunt maxime insignia loca, quae hoc *Luciani* consilium declarent. *Piscat.* c. 37. To. III. p. 155. Τοιαῦτα (h. e. similia pyrrhicham olim saltantibus, similia) καὶ οὗτοι ποιοῦσι. Καὶ ἔγωγε τοὺς τοιοῦτους κακῶς ἡγόρευον, καὶ οὐ ποτε πάνσομαι διαλέγων καὶ κομῶδων. Περὶ τῶν δὲ ἢ τῶν τῶν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτως μαντεῖν ἐγώ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαῖον. Deinde *Pythagoram*, *Platonem*, *Chrysippum*, *Aristotelem* disertis verbis secernit ab contemptibili grege imitatorum. Et cap. 42. p. 160. Τοῦτο γοῦν τὸ δεινότερόν ἐστιν, ὃ φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μὴδὲν ἐπιβάλλειν γνῶρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. Πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλὰς τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

nuncionibus nec doctores Christianam religionem non tutam putabant, neque omnino erat, quod Christiani causae suae multum metuerent.

Pergimus ad alium locum. *Tatianus* in ipso orationis exordio Graecorum adversus barbaros odium ita compescere studuerat et confutare, ut illos artes suas barbaris debere inventoribus, ipsamque philosophiam multo post Mosen, melioris doctrinae auctorem, in Graecia exstitisse ostenderet. Quod quum offendisset superbos Graecorum animos, et majorem in Christianos invidiam et litem accendisset: *Lucianum* putat *Kestnerus* tamquam arbitrum honorarium intervenisse, callida dissimulatione sedasse iras popularium, eoque *Tatiani* causae consuluisse. At quid tandem fecit *Lucianus*? Nempe in eo dialogo, quem *Aganetai* inscripsit 43), Philosophiam induxit cum Jove agentem, lepideque narrantem, demissam se in terras a patre deorum hominumque, omissis interim Graecis, quos faciles ad subigendum putarit et celerrime recepturos jugum et frena, a difficiliore operis parte exorsam, ad barbaras primum gentes properasse, ut harum rationibus subveniret. Haec igitur loca sic componit et conciliat *Kestnerus*, ut *Lucianum* censeat concessisse illum quidem Graecis quaesitam meritis superbiam, sed *Tatiani* tamen sententiae tacite robur aliquod adjecisse. Laudaremus *Luciani* consilium, si ita fecisset, lubentiusque ferremus *Clementem*, *Theodoretum*, alios ecclesiae doctores, eadem adversus Graecos argumenta usque ad fastidium repetentes. At *Nostrum* ingenium nisi prorsus ignoramus, fecit id longe alio consilio, non ut Christianis ista declamantibus auxilium portaret, sed ut vellicaret eos, qui tam inepta contra Graecos argumenta effutiissent. Brach-

43) Cap. 5. T. VIII. p. 311.

manes enim Indorum, Aethiopes, Aegyptii et quos praeterea Philosophia apud *Lucianum* extollit, ad quos primum se narrat properavisse, quid tandem ex illorum, quibus scriberet *Lucianus*, sententia habuere, quo possent Graecis, artium ac doctrinarum omnium sive auctoribus sive perfectioribus, aequiparari? Risissent Graeci hominem, qui tam levibus et vetere victoria jam detractis armis contra victores denuo decertare auderet.

Sed de hoc toto dialogo novam *Kestnerus* sententiam exprompsit. Scriptos enim *Ἀγανέτας* illos putat hoc uno consilio, ut, quae *Lucianus* Christianis in Peregrino Proteo temere objecisset, retractaret et in melius verteret: iccirco Cynicum, exemplum Christianorum numero et societate, nunc comparasse cum *Empedocle*, philosopho gentili, qui simili furore correptus, dudum ante se in Aetnam conjecisset. Nolumus de causis quaerere, cur Fugitivos *Kestnerus* post dialogum de Proteo scriptos statuatur⁴⁴⁾: haec res enim altioris indaginis est, et ad universam quaestionem de chronologia dialogorum *Lucianeorum* nondum a quocquam explicatam⁴⁵⁾ spectat: sed ut scriptor in Fugitivis respexerit ad Proteum suum, cur, qui celare et dissimulare mentem suam non solebat, in hac retractatione tam summissa voce dixit, ut non vocem, sed vocis signa *Kestnerus* ipse agnosceret⁴⁶⁾? Cur in dialogo non id agnoscamus, quod dialogus lo-

44) Scripsit quidem *Kestnerus* p. 504. in nota; In dem schon oben, mit Bestimmung seines Zeitdatums angeführten Dialog: der Selbstmord des Peregrin: sed memoria lapsus est. De Philopatride egerat p. 421. non de Peregrino.

45) De perverso dialogorum ordine *Reitzius* jam conquestus est in diss. de aetate, vita scriptisque *Luciani* p. LV. (edit. nostrae T. I. p. LXIII.) sed qui restitueret ordinem, nemo repertus est.

46) *Jupiters Tadel ist lediglich auf den verrückten Philosophaster, nicht auf den Christen Peregrin gemünzt. Freilich hätte Lucian dies noch deutlicher sagen können; wahrscheinlich aber wollte er seine frühere Ansicht nicht ausdrücklich vor Allen für falsch erklären, sondern nur umwunden vor denen, welche seine Ansichte ver-*

quitur, satiram in Cynicos, qui dicendi intemperantiae et licentiae, propter ipsum fortasse illum Proteum, *Lucianum* accusaverant⁴⁷⁾?

Sed ne interrogando *Kestnerum* urgeamus, unum addimus, quod in hac tota re palmarium est. Tantum enim abest, ut, si qua paganorum et Christianorum scriptorum in carpendis redarguendisque vulgi opinionibus similitudo reperiatur, ethnici consensu suo opitulari Christianis voluerint, ut hi et acerrima et certissima tela sumpserint a gentilibus, quae in vanas deorum religiones, in superstitionem inanem, in philosophorum somnia, in praestigiatorum fraudes jacularentur. Itaque *Tatianus* quoque vestigiis institit *Luciani*, quo facilius caussam suam obtineret, non *Lucianus Tatiani* caussam egit, aut invidiam, quam ille sibi conflaverat, ethnicus cum Christiano participavit.

Hac me sententia non demoveant loca, quae *Kestnerus* ita produxit, ut *Luciani* dicta similia probaret dictis Christianorum. Quamquam hoc ex genere non nisi duo produxit; nec produxit quidem, sed obiter indicavit⁴⁸⁾: unum ex *Luciani* libro *περὶ αἰδέσεων*, conferendum cum *Tatiani* cap. 7. et 5. alterum ex illius *Eunucho*, comparandum cum *Tatiano* c. 32. Priorem locum diu, sed frustra, quaesivi: in posteriore quum duo sint, quae gerant aliquam cum *Tatiano* speciem similitudinis, utrum *Kestnerus* spectarit, fateor me ambigere. Itaque, ne quid-

änderung leicht zu durchblicken vermochten. Daher setzte er nach der angeführten Erklärung des Jupiter über Peregrin, statt eines weitem Bekenntnisses seiner eigenen geänderten Ansicht, einen vieldeutigen Gedankenstreich (p. 511).

47) Haec sententia fuit Gesneri To. VIII. p. 593. explanatius a Wielando exposita To. III. p. 111. sqq.

48) pag. 514. in nota.

quam reticuisse videar, quod illius caussae prosit, utrumque asseram. *Lucianus* 49), ubi lepide certamen narrat iudicium in delectu philosophi, quem in Peripatetici nescio cuius mortui locum surrogarent, haec habet: Τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πῶγωνα βαδὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ μανθάνειν βοτλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρόποντα ταῖς μυρίαις, ὥς χρή παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι. *Tatianus*, de mortis contemptu et animi αὐταρχείᾳ blaterans 50), ista subiecit, quam apte, iam nihil ad nos: Οἱ παρ' ὑμῖν φιλόσοφοι τὸς οὐτόν ἀποδεύουσι τῆς ἀσκήσεως, ὥστε παρὰ τοῦ Ῥωμαίου βασιλέως ἐτησίους χρονοῦς ἐξακοσίους λαμβάνειν τινὰς εἰς οὐδὲν χρήσιμον, ὅπως μὴδὲ τὸ γένειον δωρεὰν καθειμένον αὐτῶν ἔχωσιν. At vero talia etiam in anthologicis posterioris aevi poetis inveniuntur 51), qui nec *Luciani* praerogativa, neque *Tatiani* suffragatione usi sunt. Porro *Lucianus* 52) hanc affert ex Bagoae sententia commendationem eunuchi: ὥς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδύξασθαι δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκείνο ἐγκλημα παθεῖν ἂν, ὥς διαφθεῖρων τὰ μειράκια. *Tatianus* 53) Crescentem objurgat philosophum, qui παιδεραστία μὲν πάντας ὑπερήνευκεν, φιλαργυρία δὲ πάνυ προσεχὴς ἦν. Uterque scriptor de duobus philosophis narrat, qui uno in crimine conveniunt; alterum enim crimen, φιλαργυρία, ne cadit quidem in Socratem: haecine nonne fortuita potius consensio rerum est, quam studio quaesita scriptorum 54)? Quid multa? Talia si perscribi non potuerint a duobus, quin alter alterum ante oculos haberet: quotusquisque tandem ex tota

49) *Eumuch.* c. 8. To. V. p. 210

50) *Cap.* 52. p. 70. 50b) Et cui non dicta avaritia philosophorum?
Cfr. *Ottonis Papinianus* p. 212.

51) *Cap.* 9. p. 211.

52) *l. c.* p. 71.

53) *Eundem* in censum referenda sunt alia loca, partim *Kestne-*

antiquitate reliquus erit locus, quem non derivatum ex alio censeamus? Quamobrem nisi priore illo *Luciani* loco, quem invenire non potui, aliquanto plus ponderis contineatur, equidem nemini auctor sim, ut denuo quaerendi operam sumat.

Pervenimus ad quartam thesin, ex *Kestneri* libro supra excerptam⁶⁴⁾. Cui si satisfacere vellemus disputando, copiosius explicandum foret de causis, cur, qui prioribus a Christo nato saeculis florere scriptores, et Graeci, et Latini, in iis, quae aetatem tulerunt, operibus tam raro mentionem fecerint Christianorum. Res obscura est et difficiles explicatus habet, quam, dudum in votis habeo, ut pertractandam sibi sumat theologus, ab historiae accurata cognitione non minus quam a veterum lectione instructus. Nos quidem, quibus hoc loco non licet nisi rerum summas legere, satis habemus quinque ejus rei causas breviter recensere. Prima in eo posita est, quod, quum

ro memorata: v. c. Tatian. c. 41. p. 83. de Pythagora, olim Euphorbo, coll. Lucian. Sect. philos. auct. c. 5. To. III. p. 85. Tatian. c. 3. p. 9. de Aristotele, Alexandri adulate, coll. Lucian. Dial. Mort. XVII. To. II. p. 131. (Ed. nostr. T. II. p. 191.) Hujus generis quis non sexcenta afferat etiam ex diversis scriptoribus?

- 64) Hätte Lucian nach eigenem Urtheile die Christen fortwährend in dem Dämmerlichte, wie sie ihm damals erschienen, als schwärmerisch tolle Leute gesehen, so wäre sein ferneres Verhalten gegen die weitverbreitete Christensecte, die er überall mit seinem scharfen Auge berühren musste, einem Wunder ähnlich. (p. 308.) Wohl hätte er eine kleine Schaar asiatischer Enthusiasten, auf die er einmal zufällig seine Aufmerksamkeit gerichtet hatte, und von denen er später bey seinem Aufenthalte in Gallien und Griechenland durch die Grenzen eines Welttheils getrennt war, aus dem Andenken verlieren können, wenn sie nur nicht Christen gewesen wären. Denn Christen fand er in allen Ländern der Erde, und wurde in einer Zeit, wo sie überall, vorzüglich in den griechischen und gallischen Provinzen, so oft und keck hervortraten, oft genug an sie erinnert. (p. 306.) Hier war eine neue rühmliche Sphäre der Oppositionswirksamkeit, wenn Lucian die christlichen Kämpfer hätte bekämpfen wollen. Die Zeitstimme verlangte eine solche Opposition, weil der Hass der antichristlichen Partei lebendig flammte, und die Widerlegungen

Graeci Romanique peregrinas in patria sua religiones fere tolerarent⁵⁵⁾, dummodo iis ne civitatis status turbaretur, de Christiana securi fuisse, neque ejus sectatores magnopere curasse videntur. Accedit, quod quos nova sacra adverterant, non omnes quidem, quae falsa multorum opinio est⁵⁶⁾, sed tamen plerique novam familiam, eamque plebis quam nobilium studio et concursu copiosiore, accensebant Judaeis, e quorum gente auctorem illius prodisse audierant: quae gens quanto tunc in despicatu fuerit hominum politiorum, nemo ignorat. Nec prodita rumore et scriptis miracula valde movere animos poterant, siquidem etiam inter paganos erant, qui non modo mirabilia sed prodigiis similia fecisse crederentur, derisi illi quidem sapientioribus, sed vulgi tamen fama et admiratione celebrati. Omnino autem, qui ingenio et doctrina florebant inter gentiles, plerique religionem Christianam cum ejus assecclis primo contempsisse ac risisse per silentium videntur^{*)}.

des Celsus unbrauchbar geworden waren, seitdem ein Justin, Athenagoras und Tatian neue Aufklärungen über die inneren Verhältnisse der christlichen Secte und den Geist der neuen Religion gegeben hatten. Lucian aber, der gefeierte Zeitschriftsteller, schweigt, indem er fortführt, alle die Seiten des Zeitlebens wankend zu machen, welche das Christenthum umstürzen zu wollen öffentlich erklärt hatte. (p. 507.)

55) Scripsi fere, quamquam non ignarus eorum, quae de Romanorum in tolerandis diversis rell. disciplina publica Bynkershoekius, Burignius et Walchius scripsere. Libros illorum memoravit Kestnerus p. 7. et 486. et ante eum Beckius *Allg. Welt- u. Völker-Gesch.* II. p. 401. Sed in hac quoque re cognitum est, talem disciplinam variari temporibus. Cfr. inprimis Less über die Religion, ihre Geschichte und Bestätigung, I. p. 705.

56) Eam accurate refutavit Castus Innocens Ansaldo in libro: *Multitudo maxima eorum, qui prioribus ecclesiae saeculis Christianam religionem professi sunt, adversus Dav. Clarksonum*, Aug. Taur. 1767. 8. p. 44 — 69.

*) Verissima haec sententia Schroeckhii est in *Histor. rel. e eccles. Chr.* p. 71. Atque ad hanc veluti regulam componenda sunt loca quaedam, de quibus nondum satis recte judicatum est.

Lucian. Vol. I.

Tum si qui illo tempore pagani fuerunt, qui in novam religionem ejusque cultores diligentius inquirere operae pretium ducerent, tamen inquirendi via tot erat impedimentis septa, tantis difficultatibus obstructa, ut non sit mirandum, deterritos medio in cursu substituisse. Difficultates unde exstiterint, utrum ex clandestino, quod *Kestnerus* aperire nobis voluit, Christianorum foedere, an ex odio et calumniis Judaeorum, aliisque ex rebus, non vacat hoc loco exquirere: sed fuisse difficultates veri cognoscendi maximas, vel ex commentis et mendaciis intelligitur, quae de sacris Christianis sacrorumque cultoribus tum temporis disseminata fuerunt. Denique multis paganis non nimis magna et memorabilis visa est Christianorum multitudo, utpote qui jam tum abiissent in varias partes et sectas, quarum pro se quaeque ita numerari solebat, uti philosophos non universos censebant, sed discretos ac divisos in familias, quae de gravissimis saepe rebus secum dissentirent.

Ex his, quas attulimus, caussis quae ad *Lucianum* pertineant, nemo non videt. Cognoverat enim veritissimus aetatis suae spectator Christianos, sed parvi pendebat; sive quod Judaeis eos accenseret, seu quod propinquos haberet ac finitimos fanaticis hominibus, quorum magnus numerus ex Syria pariter atque Graecia provenisset. Hos dum carpit atque exagitat, simul carpit Christianos: ad utroque eadem transfert vocabula, quibus *Aristophanes* olim vanos philosophos notaverat, *δαμόνιοις* appellans,

Videntur enim ipsi interdum librarii Christiani sic vindicavisse scriptorum silentium, ut quod hi omisissent Christianorum nomen, contemptum gregem tectae notantes, illi apponerent. Ex hoc genere locus est *Arriani* *Epictet. Diss. VI, c. 7.*, quo verba *οἱ Παλιταῖοι* pro scholio ad oram a nonnemine fuisse adscripta, deinde contextui inserta, peracute vidit *Schweighäuserus* *To. II. p. 915.* Vehementer etiam dubito, an *Antoninus*, in tanta libri sui, quem de se ipso ad se ipsum scripsit, et brevitate et moderatione, nobilissimo loco *XI, 3.* addiderit: *οἱ Χριστιανοί.*

αἰθιροῦς, αἰθιροβατοῦντας· ἀεροβατοῦντας: ut, si rem ex *Luciani* mente et sententia ponderemus, pleni sint omnes ejus dialogi etiam Christianorum irrisione; sin verba consectemur, et mentionem nominatim factam quaeramus, propter ipsam illam novae sectae despicientiam scriptor satis habuerit paucis dialogis eos oblique notare, in uno diserte commemorare.

Sed ecce, praeter hunc unum dialogum, *Peregrini Protei* titulo insignem, de quo et nos diximus aliquoties, et viri doctissimi") copiosius disputaverunt, *Kestnerus* alterum affert, *Philopatrin*, aliquanto post, ut putat, scriptum a *Luciano*, qui jam a meliore Christianorum parte staret, ipsorumque placita adversus Montanistarum praecipitem furorem defenderet. Quatuor hae sunt novae haereses, quibus refellendis haec plagula non sufficit. Quamquam, ut aperte dicamus, nec tuendis sufficebat spatium libri, quo *Kestnerus* eas coartavit"). Primum enim non obiter, sed accurate pensitatisque in utramque partem rationibus omnibus, confutanda erat sententia illorum, qui, magno duce *Gesnero*"), *Philopatrin* a *Luciano* Samosatensi abjudicandum, et scriptori, qui *Juliano* Caesari suppar vixerit, tribuendum censuerunt. Commoveri *Gesneri* argumenta posse, non inficiamur, praesertim si in auxilium vocentur, quae vir doctissimus, sed in hac causa nulli, quod sciam, literatorum commemora-

57) Inprimis *Withofius* in *Opusculis* p. 245. sqq. *Walchius* in *Commentatt. Societ. reg. Gotting.* To. VIII. p. 89. et *Germinus* in *Symbolis* ad *Luciani* de morte *Peregrini* libellum rectius aestimandum, *Thorun.* 1789. f. Ceteros laudat *Harlessius* in *Introduct. ad histor. linguae Graec.* II. I. p. 188. et in *Supplementis* I. p. 355.

58) p. 418.

59) Add. *Lardner* *Collection of ancient Jewish and Heathen testimonies to the truth of the Christ. religion*, Vol. II. p. 365. et quos praeterea laudat *Fabricius B. Gr.* Vol. V. p. 341.

tus⁶⁰); incondito quidem scribendi genere, sed magno cum iudicii acumine protulit: at vero labefactata et convulsa esse non fatebimur ante, quam contrariae rationes vicerint. Deinde, si *Luciano* tribuatur Philopatris, demonstrandum erat idoneis rationibus, posteriorem hunc dialogum fuisse Proteo, quum exstiterint⁶¹), qui aetate priorem iudicarent. Tum confirmari diligentius oportebat, quod primus, nisi fallor, *Nic. Nonnensius*⁶²) statuit, scriptum esse dialogum contra Montanistas. Denique, id quod difficillimum arbitramur, rectae interpretationis ope designanda erant loca, quibus *Luciani* in veros Christianos studium ac propensio eluceat. Qua in re sibi cavebit vir eruditissimus, ne, quam nuper in Patrum explanatione collega theologus ipsi litem movit⁶³), eandem in Philopatride interpretando philologi intendant. Sobria enim et certa ratione expugnanda est persuasio illorum, qui non pontificia auctoritate⁶⁴) sed suo iudicio freti, tot per annos aliter explicaverunt. Id dum *Kestnerus* perfecit, non erit, quod in nova ejus opinione examinanda labore-

60) *Ansaldus* in libro supra not. 56. laudato, cui inest (p. 202 — 229) dissertatio, qua ex *Luciano Philopatridos* dialogo primorum multitudo Christianorum aliaque ad eam pertinentia confirmantur. Aliorum de hoc dialogo sententias recensuit *Fabrius* in *Salutari luce Evangelii*, p. 153.

61) In his *Tob. Eckhardus* in *Non-Christianorum de Christo testimoniis* (Quedlinb. 1725. 4.) p. 115: quo libro de *Philopatride* contra *Gesnerum* ita disseritur, ut dialogus referatur ad imperium *L. Veri* et bellum *Parthicum*: "quo tempore etiam *Kestnerus* scriptum putat.

62) In dissertat. critica de *Luciano*, sive quisquis auctor dialogi, *Montanistas* traducente, *Bremae* 1743. 4. Laudantur etiam hanc in rem *Miscellau. Groning. T. IV.* p. 329. sqq., quae non vidimus.

63) *Baumgarten - Crusius* *Einleitung in das Studium der Dogmatik*, p. 189. sqq.

64) *Alexander VII.*, pontifex Romanus, *Philopatrin* una cum *Peregrino Proteo* in atrium indicem retulit librorum prohibitorum.

mus. Nos autem, ut absolvat incepta, hoc est, ut quae labant adhuc et incerta sunt, fundamentis, si possit, firmet, tanto etiam magis flagitamus, quanto lubentius in nova, si victrix evaserit, sententia acquiescemus. Sin, agnito errore, eam ipse mutaverit, non turpe censebimus errasse: nam quo plura ingenium habet, eo minus sibi detrahit confessione erroris, in quo et ipso, sicut *Scaliger* ait, initium est sapientiae, si minus ei, qui fallitur, at aliis non fallendi.

HENR. CAR. ABR. EICHSTADIUS.

E D I T I O N E S L U C I A N I

I O P E R U M

a) G R A E C A E.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam a Phil. Junta excusam suspicatur *Maittarius Annal. typ. T. I. p. 65.* Non adsentitur *Brunetus* in *Manuel du Libraire et de l'Amateur de Livres. T. II. p. 274. sqq.* qui omnino consulendus. Cf. etiam *Fabric. Bibl. Gr. ed. Harl. Vol. V. p. 348.* et *Frid. Ad. Ebert Allgem. Bibliograph. Lexicon T. I. p. 1025.*
- 1503 *Venetius*, fol. *Aldina I.* Luciani Opera. Icones Philostrati. Ejusdem Heroica. Ejusdem vitae Sophistarum. Icones junioris Philostrati. Descriptiones Calistrati. *Venetius, in actibus Aldi, mense Junio 1503.* - Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat *Bourdelotius.*
- 1522 *Venetius*, fol. *Aldina II.* Luciani Dialogi et alia mul-

ta Opera. Imagines Philostrati. Ejusdem Heroica. Ejusdem vitae Sophistarum. Imagines junioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetüs, in acedibus Aldi et Andreae Asulani Soceri, 1522. mense Octobri.* — Emendatior priori. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Jo. Jensio. De utraque Aldina exposuerunt *Renouard* in *Annales de l'Imprimerie des Alde* T. I. p. 61. et 164. et *Brunet* in libro modo laudato T. II. p. 275. Uterque scriptor hanc alteram Aldinam meliorem priori judicat, *Renouard* etiam *infiniment meilleure* dicere non erubescit. Cff. certe, quae in praefatione monita sunt.

1526 *Hagenoana* I. 8. tomi duo.

1535 *Hagenoana* II. 8. Ambae *Reitzio* visae et collatae. Secundum *Brunetum* l. l. prodiit haec altera a. 1532.

— *Venetüs, 8. Juntina, curata ab Ant. Francino, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.*

1545 *Basiliensis* I. 8. Jo. Ribitti. II voll.

1546 *Francofurti, II voll. in forma minore. Consulta Jo. Fred. Reitzio.*

1550 *Venetüs, 8. Luciani Opera, Graece, per Petrum de Nicolinis de Sabio, impensis Melchioris Sessae, cum indice copioso. II Voll.*

1555 *Basiliensis* II, quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia auget.

b) L A T I N A E.

- 1470 — 72. *Romae*, 4. Dialogi VI, scilicet: Charon et Mercurius, Timon, Tyrannus, Vitarum Auctio, Palinurus et Charon, Alexander, Annibal et Scipio; omnia latine, Reinuccio et J. Aurispa interprete. Vid. *Brunet* l. l. p. 276. et *Ebert* T. I. p. 1028.
- 1475 *Neapoli* 4. De veris narrationibus libelli II lat. interprete Lilio Castellano.
- 1494 *Venetiis* 4. De veris narratt., de asino aureo, philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus etc. Lat. ex officina Sim. Bevilaquae.
- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab *Erasmio* et *Th. Moro* translata, et ab *Erasmio* recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit *Erasmus* (vertit autem admodum juvenis, unde Graecae linguae ignoratione saepe peccare notavit *Palmerius*. vid. notas ad T. I. ed. *Amst.* p. 474.) leguntur etiam Tomo primo *Erasmi Operum Basileae* olim, et hoc ipso tempore iterum *Amstelodami* recusorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, *de Luctu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, *pro Tyrannicida*, *de Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus seu Pamphilus*, *Convivium s. Lapi-thae*, *di Sacrificiis* et *de Astrologia*.
- 1517 *Venetiis*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de Asino, Philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus, Scaphidium, Palinurus, Charon, Diogenes, Terpsion, Hercules, Virtus Dea, in Amorem, Timon, de Calumnia, Laus Muscae. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris*:

necnon philosophi acutissimi *Luciani accurata diligentia. Impresta Venetiis per Melchiorum sessam et Petrum de rauanis socios: Anno domini M.D.XVII. die XX. mensis septembris. Fabricius Bibl. Gr. Vol. V. p. 352. hanc interpretationem tradit a 1600. prodiisse. Cf. Panzer A. T. III. p. 476.*

—— *Basileae, 4. Ascensiana 1514 repetita.*

- 1518 *Hagenoac, 4. Luciani Samosatensis Dialogi duo Charon et Tyrannus, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, Petro Mosellano Protegensis interprete. — In fine: Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M.D.XVIII.*
- 1519 *Argentorati, 4. Manium Luciani omnes dialogi, iucundis salibus, et impendio festiuis jocis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. Erasmo Roterodamo interprete. Pontico Virunio. Ottomaro Luscinio. Vitarum dein, seu philosophorum auctio, Luciani dialogus, Nycholao Beroaldo interprete. Querela item virtutis, e Luciano Carolo aretino traductus nuper dialogus.*

Moribus este procul rigidi vultuque Catones,

Qui fugitis risus, scommata mixta jocis.

Lusimus in teneris, seris quoque ludimus annis,

Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?

Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Joannes Schottus Argentorati premebat.

- 1521 *Basileae, fol. ap. Frobenium repetita Parisiensis 1514.*

- 1529 *Hagenoae, 8. Elegantissima aliquot Luciani opuscula, jam recens per Vincentium Obsopoeum Latinitate donata, cum epistola nuncupatoria ad Georgium Marchionem Brandenburgensem. Continentur: Jupiter confutatus, Jupiter Tragoedus, Anacharsis,*

Vita Peregrini, Vita Demonactis, Patriae Encomium, Phalaris primus et secundus, Scythia, Herodotus, Zeuxis, Harmonides, Hippias, Bacchus, de Electro, de Dipsadibus, Dissertatio cum Hesiodo, Halcyon, de Saltatione, Imagines, Apologia pro Imaginibus, de Parasito, Hermotimus, Deorum Concilium.

- 1538 *Frankfurti*, fol. **Luciani Samosatensis Opera**, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim jam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Jacobum *Miryllum*, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis et annotationibus ejusdem, passim adjectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.

Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,

Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.

Frankfurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M.D. XXX. VIII.*

- 1543 **Eadem** *ibid.* fol.

- 1546 *Parisiis*, fol. **Luciani Samosatensis Opera**, quae quidem exstant, omnia, a graeco sermone in lat. conversa, nunc ad graecum exemplar correcta et emendata. *Parisiis, ex officina Michaëlis Vascosani, 1546 mense Januario.*

- 1549 *Lugduni*, fol. **Repetitio Parisiensis an. 1546.**

c) *G R A E C O — L A T I N A E.*

- 1563 *Basiliensis III. 8.* apud Sebastian. Henricpetri, IV. voll. — Versio Graecis adjuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Jac. *Micylli*, denique notae Gilberti *Cognati*, quibus accedunt ad libros plerosque adnotatiunculae Jo. *Sambuci*.
- 1602 *Basiliensis IV. 8. ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ ΑΠΑΝΤΑ.* Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece et Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti *Cognati* et Joannis *Sambuci* adnotationibus utilissimis: narratione item de Vita et Scriptis auctoris Jacobi *Zuingeri*; adjectis suo loco Tractatum elenchis, et rerum ac verborum Indicibus. Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV. legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omissa bibliographis, nec visa *Reitzio*.
- 1615 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Philosophi Opera omnia quae exstant. Cum Latina doctiss. viro- rum interpretatione Jo. *Bourdelotius* cum regiis Codd. aliisque MSS. contulit, emendavit, supplevit. Adjectae sunt ejusdem *Bourdelotii*, Theodori *Marcilii*, Gilberti *Cognati* notae. Cum indice locupletissimo. Lutetiae Paris. apud Julianum Bertault. — Elegans est haec editio, quam *Bourdelotius* ait se emendasse collatis non modo editionibus, sed duobus MSS. Bibl. regis Galliae, et variis lectionibus Codicis Thomae *Linacri* et *Florentini*. At *Tan. Faber* ad *Luciani Timonem* c. 1. negat se mirari satis posse illius impudentiam, qui ausus sit posteris imponere, pro-

fessusque sit editionem hanc e MSS. Codd. regiae Bibliothecae expressam esse. Neque tamen adfert rationes sinistri hujus judicii. Idem *Bourdelotius* testatur, se novam *Luciani* versionem adfectam habuisse.

- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. *Luciani Samosatensis Opera* omnia in duos Tomos divisa. *Johannes Benedictus* Medicinæ Doctor, et in *Salmuriensi* Academia regia linguae Graecae Professor, ex antiquis libris, lecorumque sensu emendavit: et Latinam versionem ita recognovit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio purissima, cum Indice locupletissimo. *Salmurii*, ex typis Petri Piededii.

— *Basiliensis V.* quatuor voluminibus, apud *Sebast. Henricpetri*. Quam *Reitzius* in praef. quartam putavit.

- 1687 *Amstelodami*, 8. II voll. *Luciani Samosatensis Opera*, ex versione *Joannis Benedicti*. Cum notis integris *Jo. Bourdelotii*, *Jac. Palmerii* a *Grentemesnil*, *Tan. Fabri*, *Aeg. Menagii*, *Franc. Guieti*, *Jo. Georg. Graevii*, *Jac. Gronovii*, *Lamb. Barlaei*, *Jac. Tollii*, et selectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in *Lucianum* ex *Bibliotheca Isaaci Vossii*. *Amstel.* ex typogr. *P. et J. Blaeu*, prost. ap. *Wolfgang, Janssonio-Waesbergios* etc. — Editio omnium vitiosissima. Curavit eam *Jo. Clericus*, qui primus addidit *Anonymi* Scholia ex *Cod. Is. Vossii*.

- 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. *Luciani Samosatensis Opera*, Cum nova versione *Tiber. Hemsterhusii* et *Jo. Matthiae Gesneri*, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis *Jo. Brodaeii*, *Jo. Jensii*, *Lud. Kusteri*, *Lamb. Bosii*, *Hor.*

Vitringae, Joan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque ineditis, ac praecipue Mosis Solani et Jo. Matth. Gesneri. Cujus priorem partem summo studio curavit et illustravit *Tiberius Hemsterhusius*. Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit Joannes Fredericus *Reitzius*. Amstelod. sumtibus Jacobi Wetstenii. — Huic editioni omnium locupletissimae et optimae accessit

1746 *Trajecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasium Luciani, sive Lexicon Lucianeum, ad editiones omnes, maxime novissimam Wetstenianam, concinnatum a Car. Conr. *Reitzio*. Trajecti ad Rhenum, ex typographia Hermannii Besseling, bibliopolae.

1776-1780 *Mitaviae*, 8. VIII Voll. Luciani Opera omnia Gr. et Lat. cum notis selectis (sive potius Hemsterhusii aliorumque male contractis et excerptis) cura J. Petr. *Schmidii*.

1789-1793. *Biponti*, 8. Voll. X. Luciani opera gr. et lat. ad edit. Tib. *Hemsterhusii* et J. Fr. *Reitzii* accurate expressa: cum varietate lectionis et annotationibus. Studiis societatis Bipontinae. Ultimo volumini, quod indices habet, additae sunt p. 123. sq. variae lectt. codd. Pariss. a *Belino de Ballu* collatorum.

1800. 1801. *Halae Magdeb.* 8. Voll. II. Luciani opera omnia, maxime ex fide codicum Pariss. recensita, edit *Frid. Schmieder*. Tomo alteri praemissum a p. XXV. additamentum ad priorem Tomum, quod continet memorabiliores Gorlitiensis et Augustanorum codd. lectiones etc. Commentarii ab editore in praefatione promissi non prodierunt.

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, ejusdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epist. et Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. *Sepe*. — Editionem rarissimam et satis incognitam dicit Sam. *Engelius* Bernas in Bibl. selectiss. sub voce *Aldobrandinus*.
- 1510 *Ferrariae*, 4. Luciani Samos. Judicium Vocalium, interprete *Caelio Calcagnino*. Inest in: *Constantini Lascaris* Grammat. Gr. s. Institutiones Graecae linguae, cum aliis quibusdam opusculis, et interpretatione Lat., ex edit. Joh. Mariae *Tricaelii* Aquinatis.
- 151* *Lutetiae* curavit aliquot Luciani dialogos Graece edendos *Alexander* Mottensis, cujus editionis nusquam alibi commemoratae mentionem facit *Othom. Nachtgall* in Praef. ad editionem Argent. ab a. 1515.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Joannem *Schottum*. Interpretationem confecit *Othomarus Nachtgall* Argentinus.
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
- 1516 *Venetis*, 8. Luciani Opuscula, *Erasmio* Roterodamo et Th. *Moro* interpretibus. *Venetis*, in aedibus *Aldi* et *Andreae Asulani*. Continentur I) ab *Erasmio* reddita: *Toxaris*, *Alexander*, *Gallus*, *Timon*, *Tyrannicida*, *Declamatio Erasmi contra Tyrannicidam*,

De iis qui mercede conducti degunt, et quaedam ejusdem alia; II) a Moro versa: Cynicus, Necyomantia, Philopseudes, Tyrannicida, Declamatio Mori de eodem. — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV. p. 229.

1517 *Noribergae*, 4. Luciani Piscator s. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pickheimer*; ejusd. Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam et Dialogi duo.

1522 *Basileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmio*, Ejusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud *Val. Curionem*.

1524 *Compluti*, 4. Luciani Icaromenippus et dialogus Neptuni et Mercurii. Xenophontis Hieron. Isocrates ad Demonicum. Demosthenis Olynthiacae. Libanius de Menelao Helenam repetente. Gregorius theologus quomodo theologiae vacandum. Epigrammata quaedam in humanam vitam. Gr. cum praef. Fr. Vergarae.

——— *Basileae*, 4. de veris narrationibus Commentarii duo festivi Lat. interpr. sed auctor. incerti etc.

1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini et inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.

——— *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. et Plutarch. Hिरund. Latine, *Melanchthone* interprete; Lysid. Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coëmentem opusculum, Latine ab *Anastasio* versum. Paris. apud *Rob. Stephanum*.

1530 *Lovanii*, 4. Convivium s. Lapithae, Tyrannicida, libelli de Sacrificiis et de Luctu, Fugitivi, Piscator etc. Graece. Vid. Brunet l. l. p. 276.

——— *Parisiis*, 8. Alexander, s. Pseudomantis, Graece.

- 1535 *Parisiis*, 8. Deor. Dialogi XXIV. marini dialogi XV et mortuorum dialogi, Gr. curante Ch. Wechel. Adjecti: Dialogi V. Balneum, Bacchus, Hercules, Olores, Muscae encomium, Gr. Ibid. eod. editore 1536.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
 ——— *Parisiis*, 8. Parasitus Gr. curante Ch. Wechel.
- a. l. et a. 4. Luciani Icaro - Menippus s. Hypernephelus, item ejusd. Menippus s. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobiani, id est, Longaevi, *Opsopoeo* interprete.
 ——— *Parisiis* ap. Wechel., 8. Dialogi sex. Graece.
 ——— *Norimbergae* ap. Petrejum, 8. dialogi coelestes, marini et inferni, graece.
 ——— *Parisiis* ap. Ch. Wechel., 8. Toxaris s. de amicitia, Gr.
- 1545 *Antwerpiae*, 8. Toxaris s. de amicitia, Gr. curante Steelsio.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine; cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, et Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus sive Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adjecta sunt *Σχόλια ἑρτορικά* Valentini *Erythraei*: et argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum *μυθολογία* Joannis *Sambuci* *Tirnaviensis* *Pannonii*: et *Michaëlis Toxitae* *Rhoeti*. *Argentinae*. Per Paulum et Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Jo. Christoph. Surgandum, studio-

sum bonarum artium adolescentem, data Argentorati Id. Aug. anno 1550. Quae mihi in manu est editio *Argentoratensis* ejusdem tituli, prodiit a 1550. apud Wolfium Cephalaeum, et praefatio *ipsis illis Idibus Aug. a. 1550.* data non Valentinum Erythraeum auctorem habet, sed Joannem Sambucum, nec ad *Surgandum adolescentem* scripta, sed ad optimae spei puerum, Timotheum Apianum, clariss. Mathematici Petri Apiani filium. An, et quomodo, eraverint Bipontini, non conjicio equidem. *Lehm.*

1557 *Basileae*, 8. Luciani Somnium Graece et Latine per Mich. Neandrum ex officina Jac. Parei sumtibus Joh. Oporini.

1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. et Lat.

1572 *Argentorati*, 8. Luciani Dialogi selectiores, coelestes, marini et inferni, Gr. et Lat. His adjecta sunt argumenta, Latinis versibus tractata a Jo. Sambuco.

1574, 1576 et 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia. Lat. in Jo. Wolffii Tabernaemont. Penu historica, apud P. Pernam. T. II.

1577 *Lipsiae*, 4. Somnium, s. Gallus dialogus Gr. et Lat. exstat in Neandri Opere scholastico.

— *Parisiis*, 8. Luciani dialogi, in Henr. Stephani collectione, cui tit. Epistolia, Dialogi breves, Oratiunculae et Poëmata, Gr. et Lat.

1578 *Frankofurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Exstat cum Petrei vita aulica et privata.

— *Lipsiae*, 8. Luciani Samos. Dialogi selectiores et coelestes, marini et inferni. Gr. et Lat.

1583 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini et inferni. Gr. et Lat.

1589 *Lipsiae*, 8. iidem repetiti.

1592 *Wittenbergae*, 8. Luciani Samosatani Oratio de non facile credendis calumniis, cum duplici versione Lat.

- (Philippi Melanchthonis et ipsius Horstii) edita a Dethard Horstio. Adjecta sunt Gilberti Cognati Scholia cum subnotationibus Deth. Horstii.
- 1598 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. et Lat.
1594. *Helmstadii*, 4. De calumnia. Gr. et Lat. per Jo. Caselium.
- 1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti et Theognidis Sententiae. Gr. et Lat.
- *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.
- 1601 *Lipsiensis* Dialogorum selectiorum editio quintum repetita.
- 1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. et Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.
- 1614 *Parisiis*, 4. Luciani lis vocalium interprete Fed. Morello, adnexa Clenardi Inst. L. Gr. cum Ren. Guillonii Annot.
- 1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum Eustathio de amoribus Ismeniae et Ismenes et Parthenio Nicaeno de Amatoriis affectibus. Latine.
- *ibidem.* Tragopodagra. Gr. et Lat.
- 1619 *Hanoviae*, fol. In Casp. Dornavii Amphitheatro Sapientiae Socraticae Joco-seriae exstant Luciani Encomium Muscae Gr. et Lat. T. I. p. 117. sqq. Actio literae Σ adv. T. Gr. et Lat. T. I. p. 680. De parasito, s. quid sit ars parasitica. Gr. et Lat. T. II. p. 113. Tragopodagra a Jo. Sinapio carmine versa. T. II. p. 196.
- 1620 *Augustoriti Pictonum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. et Lat. edidit St. Moquot.
- 1622 *Augustae Munatianae*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. et Lat.
- 1629 *Parisiis*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina et Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum

nova versione Latina et notis ab uno e Patribus S. J. ad usum collegiorum ejusdem Societatis. Editio quarta, aucta et emendata.

- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon sive de Divitiis et Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae juventutis, et Scholiis Plutique Aristophanis collatione illustratus a Lamberto Barlaeo. Adjuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto Pererio interpolata, sed variis in locis castigata. Lugd. Bat. apud Jo. Meyer.
- 1653 *Parisiis*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. Fabri. Graece et Latine. Paris. ex officina Cramoisisiana.
- 1655 *Parisiis*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. Fabri. Gr. et Lat. Paris. ex officina Cramoisisiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Solocista. Gr. et Lat. cum notis et animadversionibus Jo. Georgii Graevii. Amst. ap. Dan. Elzevir.
- 1671 *Parisiis*. Dialogi mortuorum Gr. et Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timone. Gr. et Lat. cura Guil. Dugardi.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. et Lat. cum notis Jac. Tollii. Lugd. Bat. ap. Dan. a Gaesbeck.
- 1684 *Londini*, 12. Dialogi selecti. Gr. et Lat. cum notis Op. Georg. Sylvani.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. Dugardi an. 1677. repetiti.
- 1702 *Francfurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon. Gr. et Lat. editus a Jo. Jac. Schudt.
- 1708 *Amstelaedami*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta et Timon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece et Latine. Colloquia Luciani et Timonem notis illustravit Tiberius Hemsterhuis. Amst. apud Wetstenios.
- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, et in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram

nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwardo *Leedes* etc. Accessit etiam, (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Jensus, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. Londini, R. *Clavel*.

— *Venetis*, 4. In Jo. *Patusae* Encyclopaedia philol., quod opus IV Tomis constat, insunt: in T. I. Somnium s. Vita Luciani, Dialogi selecti mortuorum, et Timon; in T. III. Laus patriae, Tyrannicida, de Herodoto, Quod non facile credendum calumniae.

1715 *Jenae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate et auctore praemisit, versionem ac notas adjecit Jo. Matth. *Gesnerus*. *Jenae*, apud J. F. *Bielcke*. — Nova Ejusd. Gesneri de Philopatride Luc. dissertatio Lips. 1740. 4. — N. Nonnen diss. de Luciano seu quisquis sit auctor dialogi Philopatris. *Bremae* 1743. 4.

1724 *Giessae*, 4. Macrobiani, sive de Longaevi tractatus, Gr. et Lat. cum nova versione et notis Philologicis Jo. Henr. *Maji*. Prof. biennio ante per modum Diss. Acad. sub *Maji* praesidio propositus resp. Jo. Herm. *Benner*.

1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. *LAedes* vid. ad an. 1710.

1730 *Cantabrigiae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus Gr. et Lat. per Nic. *Kent*, cum notis Grammaticis, nonnullis quoque Graevii et Gronovii, et cum aliquot lectt. variis.

1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus delecti, quam potuit emendate editi, notulis brevibus etc. illustrati a Jo. Matth. *Gesnero*. Obiter Demosthenis encomium Lucianum transposita una pagina integritati restituitur. Lips. apud Jacob. *Schusterum*. — Saepius repetita.

1732 *Amstelredami*, 12. Luciani Colloquia selecta et Ti-

mon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece et Latine. Colloquia Luciani et Timonem notis illustravit Tib. Hemsterhuis. Amst. ap. R. et J. Wetstenios et G. Smith.

1739 *Helmstadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. Jul. Car. Schlaeger.

1741 *Lipsiae*, 8. Callimachi hymni et epigrammata etc. Adjectus est Luciani Timon cum Lat. interpretatione Erasmi Roterod. et succinctis Jo. Bourdelotii et aliorum notis. In usum auditorum suorum edidit, praefatus est et indices addi curavit Jo. Friedlieb Stubelius. Lips. Breitkopf.

1745 *Londini et Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. Kent. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior et emendatior. Londini, ap. Jo. Clarke et Jo. Rivington; Etonae, apud Jos. Pote. Vid. s. a. 1730.

1762 *Lipsiae et Guelph.* 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. et Lat. ex recensione Hemsterhusii, cum varr. lectt. et notis Jo. Adami Schier.

1764 *Londini*, 8. Editio 1745. recusa.

1769 *Lips.* 8. iterum prodijt Stubelii editio anni 1741.

1770 *Prag.* 8. Luciani Dialogi selecti (cum Charone et Somnio) ad usum scholarum humaniorum Universitatis Pragensis; studiis Collegii Clementini societatis Jesu.

1771 *Basileae*, 12. Luciani Colloquia selecta et Timon, Cebetis Thebani Tabula etc. cum notis Tib. Hemsterhusii. Rep. ed. 1708.

— *Londini*, 8. repetita editio a. 1745.

1772 *Catiniae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinensis. — Ob praestantiam, nitorem et notarum delectum laudatur haec editio.

1773 *Dublino*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum ejusdem libello quomodo historia scribenda sit.

Accedunt interpretatio novissima castigata et notae variorum.

- *Helmstadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit et in priores decem Dialogos notas adpersit Jo. Bened. Carpzov.
- 1774 *Gothae*, 4. et 8. Luciani Opuscula selecta, Graeco et Lat. edidit et notis illustravit Dav. Christoph. Seybold.
- 1775 *Oxonii et Londini*, 8. Πῶς δὲ ἰστορίας συγγράφειν βιβλ. cum Anglica versione notisque Franc. Riollay.
- 1778 *Glasgae*, 12. editio Londinensis a. 1745. recusa.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti Gr. cum Indice locuplet. cura J. Floderi.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobiani et Patriae encomium. Gr.
- 1781 *Lipsiae*, 8. Einige Todtengespräche Lucian's mit einem hinreichenden Register von J. Gottfr. Haas. (Ab eodem postea etiam alii Luciani libelli eodem consilio et modo editi: verum sic melius delituissent.)
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. Seybold. Edit. II.
- 1788 *Parisiis*, 8. J. B. Gail diverses traités de Lucien, Xenophon, Platon et Plutarque.
- 1790 *Lipsiae*, 8. Lucian's Göttergespräche, griechisch mit philologischen und kritischen Anmerkungen und griechisch-deutschem Wortregister herausgeg. von J. Chph. Bremer.
- 1791 *Lipsiae*, 8. Todtengespräche (ab eodem Bremero eundem in modum, ut Deorum Dialogi, adornati.)
- *Halae*, 8. Luciani libelli quidam ad lectionum usus selecti (curante Fr. Aug. Wolf) Vol. I. Graeca continens. Adnotationes adnuntiatae non prodire. Continentur hac collectione: De Somnio, s. Vita Luciani, Nigrinus, Quomodo historia conscribenda sit, Icaromenippos, de Calumnia non temere credenda, Alexander, de Morte Peregrini, Demonactis vita,

Deorum concilium, de Mercede conductis, Trajectus, Rhetorum Praeceptor, Dialogi Meretricii quatuor. Textus est Hemsterhusio — Reitzianus, adcurate expressus.

1794 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi selectiores, inprimis Deorum, Graece. Curavit et duplici indice instruxit G. H. Martini. (Opus tumultuarium, et exigui omnino pretii.)

1796 *Lipsiae*, 8. Lucian's Timon, cum adnotationibus, indice, et commentatione de Luciani vita, scriptis horumque editionibus ac versionibus edit. a J. D. Büchling.

——— *Brunsvici*, 8. Schierü editio Somnii a. 1762. recusa cum novo tituli folio.

1797 *Lipsiae*, 8. Luciani quaestio, Quomodo Historia sit conscribenda, graece. Selectis aliorum, suisque annotationibus illustravit, et indicem vocabulorum ac rerum adjecit Aug. Fr. Wilh. Rudolphus. (Meritam laudem nacta editio.)

——— *Gottinae*, 8. Sammlung einiger Schriften aus Lucian's Werken zum Gebrauch für Schulen herausgeg. und mit einem Register versehen von Ch. E. Gehrlich. Insunt Prometheus, s. Caucasus, de Sacrificiis, Vitarum Auctio, Somnium s. Vita Luciani, Charon, de Luctu, Jupiter tragoedus, Demonactis vita, Philopseudes, Icaromenippus, de Calumnia non temere credenda, Vera historia I. (Non prorsus inutilis opera.)

1798 *Parisiis*, 4. Mythologie dramatique de Lucien avec le texte gr. et la vers. lat. trad. en franç. par J. B. Gail.

1799 *Dublino*, 8. Selecti ex Luciano dialogi, gr. et lat. cum notis variorum et interpretatione novissima Amstelodamensi castigata, ed. Mercier.

1801 *Parisiis*, 8. Le Songe de Lucien, la Fable des Alcyons et le Misanthrope de Lucien, trad. en Fr. (avec le texte gr.) par P. F. Lavan.

- 1806 *Parisiis*, 8. Dialogues des Morts de Lucien, avec des Notes. Par J. B. Gail.
- 1809 *Lipsiae*, 8. Aug. Matthiä's Lesebuch für die mittleren Classen gelehrter Schulen mit einem griechisch-deutschen Wortregister und beständiger Hinweisung auf seine Grammatik. Insunt Luciani Dialogi selecti cum appendice locorum Homeri, Herodoti aliorumque scriptorum Graecorum, ad quae Lucianus provocavit. Textus vel ex codd., vel ex ipsius editoris aliorumque conjecturis non paucis locis emendatus.
- 1811 *Lipsiae*, 8. Luciani Charon, in usum scholarum textu passim emendato adnotationibusque subjectis editit Joh. Theoph. Lehmann. Addita etiam Scholia et index verborum nominumque.
- 1813 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi Mortuorum, eodem modo ab eodem editi.
- 1815 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi Deorum et marini in usum scholarum selecti, ad eandem normam instructi ab eodem.
- 1817 *Lipsiae*, 8. Lucian's Göttergespräche. Neue durchaus berichtigte Ausgabe von Bremer, veranstaltet von Ernst Friedr. Poppo.
- 1818 *Par.* 12. La Luciade ou l'âne de Lucius de Patras, avec le texte gr. revu sur plusieurs mss. (par Courier.)
 ——— *Lipsiae*, 8. Luciani libellus de Somnio, sive Vita Luciani, in usum scholarum edidit J. Th. Lehmann.
- 1821 *Lipsiae*, 8. Lucian's Todtengespräche, griechisch. Zweyte durchaus berichtigte Ausgabe (von Bremer) Nondum prodierat, quum haec scribebantur.
-

V E R S I O N E S.

G E R M A N I C A E.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucian's auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nutzen der Übersetzungen ans Licht gestellt von Joh. Christoph. Gottscheden. Leipzig, bey Bern. Cph. Breitkopf. — Nullius pretii.
- 1769—1772 *Zürich*, 8. IV Bände. Lucian's von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersetzt (von J. H. Waser.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem repetita cura Kleinii.
- 1788 et 1789 *Leipzig*, 8. Lucian's von Samosata sämtliche Werke. Aus dem Griechischen übersetzt und mit Anmerkungen und Erläuterungen versehen von C. M. Wieland. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivit spiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. J. G. Schumacher's Übersetzer-Bibliothek, fortge-

setzt von J. G. K. Schlüter. Hannover, 1784. 8. Joh. Friedr. Degen's Literatur der deutschen Übersetzungen der Griechen. Vol. II. p. 15—93. et *Ejusd.* Nachträge zu dieser Literat. p. 196.—222. Joh. Sam. Ersch's Literatur der Philol., Philos. und Pädag. seit der Mitte des 18. Jahrh. bis auf die neueste Zeit. Leipz. 1812. denique Friedr. Adph. Ebert's Bibliograph. Wörterb. T. I. p. 1029.

GALLICAE.

1529 *Paris.* apud Petit. XIII Dialogi versi a Godofr. Fory. Vid. Maith. A. T. II. p. 723.

1582 *à Paris,* fol. Lucien traduit par Filbert Bretin. Imprimé par Abel L'Angelier. — De Bretino vid. Bibl. Française de Du Verdier, à Paris 1773. T. III. p. 190. sq. Art. Philibert Bretin; ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes, repurgées de paroles impudiques et profanes etc.*

1613 *à Paris,* 4. Oeuvres de Lucien traduites par J. Baudoin. (qui † 1650.)

1654 *à Paris,* 4. II. voll. Lucien de la traduction de Nic. Perrot Sr. d'Ablancourt. Chez Augustin Courbé. — *Elegantior quidem est Dablançourtii versio illa Bretini. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius festive eam appellabat la belle infidèle, ut legas in Menagianis pag. 329.*

1674 *Eadem* ibid. 8.

1683 *à Amsterdam,* 8. *Eadem* quintum recognita et emendata.

1707 *à Paris,* 12. III. voll. Les Dialogues et autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. d'Ablancourt.

1784 et 1787 *Parisiis,* 8. Voll. VI. Oeuvres de Lucien, traduites en François par l'Abbé Massieu. De qua qui-

dem interpretatione censuram edidit *Belinus* de Bal-
lu in Praefat. ad ipsius versionem pp. XIV—XX.

- 1789 *Parisiis*, 8. Voll. VI. Oeuvres de Lucian, traduites
du Grec, avec des remarques historiques et critiques
sur le texte de cet Auteur, et la collation de six
Manuscrits de la Bibliothèque du Roi. Par *Belin* de Bal-
lu. Versionis ipsius indoles Luciani ingenio omnino
congrua; sed in notis et in collatione quoque ipsa le-
vitatis cujusdam et inconsiderantiae, nec non imperi-
tial iterarum Graecarum, vestigia deprehenduntur
haud rara.

ANGLICA E.

- 1634 *Oxonii*, 4. prodire Luciani Dialogi selecti Anglice
versi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hickesio*.
1684 *London*, 8. IV Voll. Lucian's Works, by *Spence*.
1711 *London*, 4. IV Voll. Lucian's Works transl. by se-
veral eminent hands.
1745 eadem versio repetita.
1773—98 *London*, 8. V Voll. Dialogues of Lucian, from
the Greek (by John *Carr*.)
1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the
Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. sometime Greek
Professor in the University of Cambridge. — Versio
excellens.
1781 *Londini*, 8. IV Voll. eadem recusa.
*Recentissima *Tooki* nondum, nisi fallor, in lucem exiit.

ITALICA E.

- 1525 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da
Lonigo. Saepius recusa interpretatio, postremo a.
1551 *Venetis*, 8. sub hoc titulo: I Dialoghi piacevo-
li, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano

- Philosopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. Venetia, per Giovanni *Padouano*. Con figure.
- 1542 *Venezia*, 8. La vita de' cortigiani, trad. da Gugl. *Roselli*.
- 1548 *Firenza*, 8. Due dialoghi, nuovam. trad. da L. *Domenichi*.
- 1764—1768 *Venezia*, 8. IV Voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte della Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione). Londra (*Venezia*, Colombani.)
- 1815 *Roma*, 8. Il convito dei lapiti, trad. da Gugl. *Manzi*.
- 1816 *Milano*, 8. Encomio di Demosteue, trad. da Gugl. *Manzi*.
- 1819—20. *Losanna*, (*Venez.*) 8. Tom. III. Opere volgarizzate da Gugl. *Manzi*.

* De antiquioribus versionibus Luciani italicis vid. omnino *Païonii* bibl. versionum italic. Tom. II. p. 228. sq.

H I S P A N I C A E.

- 1621 *Madriti*, 8. Luciano español traduc. por Fr. *Herrera Maldonado*.
- 1778 *Madr.*, 8. El sueño de Luciano, que es la vida de Luciano y la tabla de Cebes, en griego y español, ilustrado con notas y la analisis gramatical por *Casim. Florez Canseco*.

L U S I T A N I C A E.

- 1733 *Lisboae*, 8. Arte historica, traduz.do grego em portuguez por Manoel de S. *Antonio*.
- 1785 *Lisb.*, 12. Arte hist. traduz. for Jacinto de S. *Miguel*.

- 1771 *Lisb.* 8. Sobre o modo de escrever a historia, traduz. do grego e illustrado por Custodio José de Oliveira.

B E L G I C A

Luciani operum interpretatio prodit *Amstelod.* 1679, 8.

D A N I C A E.

1775 *Hafniae*, 8. Timon oversat af Pet. Loft.

*Etiam *Suhm* nonnullos Luciani libellos, (in his ejus *Vitam*) a. 1764. et 1766. *Hafniae* conversos edidit, postea illos etiam in opusculis suis danice scriptis, recusus Tom. IV. *Hafn.* 1790, 8.

J O. F R E D. R E I T Z I I

P R A E F A T I O.

Nimis diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est haec *Luciani* editio: nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis jam inchoatum, et forsan numquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu *Lucianum* capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Cum enim anno 1720. ejus edendi curam in se recepisset clariss. TIBERIUS HEMSTERHUISIUS, et ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veriti bibliopolae Wetstenii, ne insignes jam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, et ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermissio interim per complures menses commentandi labore, et quiescente

praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantos re vera est *Hemsterhusius*) exorsam detexendam, idque ne concesso quidem ad praeparandum spatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim adcurate atque erudite *Hemsterhusius* pertractavit omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teste Plutarcho in *Πολυφιλ.* T. II. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel justiores erant detrectandi causae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vices sollicitatus scio, me erat infirmior; quare et ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis causam serio praetexens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere numquam destinassem. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, et gloriae contentio minus de successu sollicita, satisque jam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum et emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidissem nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset clar. JOAN. MATTH. GESSNERUS, cujus diligentia et summa in omni literarum genere eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam adnotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; et cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MOSKES DU SOUL (sive SOLAVUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando *Luciano* occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac

praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, *Gesneri* ac *Solani*, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae mihi a Jacobo Wetstenio, ejusque socio ac fratre per adfinitatem juncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737. comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi posse confidebam, quod in legendis *Luciani* scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos et inter se comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut interdum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuissem; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi absolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatio opus ad finem perduxim. Omnia enim ad *Luciani* corpus pertinentia typis jam descripta fuere mense Octobri 1742.; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adjiciendi novam injecere properanti moram, atque effecere, ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis instructus, et quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones *Luciani* adhibui principes hasce. Florentinam primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscæ lectionis servandis tantum alias praececellit, ut Codicis Manuscripti vicem praestare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aequè ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur *Aldina* prima, et ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excusa, an. 1503. quam utendam liberalissime concessit clar. *Wesselingius* in edendo *Diodoro Siculo* strenue occupatus; ejus margini adscriptae erant manu antiqua varietates potissimum ed. Florentinae, sed et aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua cl. *Gesnerus* in conficienda versione usus erat, ejusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo et collega J. H. *Reitzio* praelegente, ducem sequeretur, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui; de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum *Juntina* Graeca, Venetiis a. 1535. excusa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata. In hujus margine *Solanus* omnes a se collectas varietates tam Codicum Mss. quam docem et

Lucian. Vol. I. i

nonnumquam plurium editionum, diligenter et nitide consignaverat; sed caractere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, et quo scribendi compendio iidem aequae ac editiones in notis et variantibus Lectionibus adlegatae designentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basiliensem utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava constantem, quarum prior anno 1545. altera 1555. prodiiit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodiit, eam ita coeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1. ἐκκεκώφεται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώφηται. In Philops. c. 36. ἐπαντλοῦν bene Bas. 2. ubi ἐπαντλοῦν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44. λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2. bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28. ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12. ἀκούοντι recte B. 1. haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe saepius adleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris et edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omittendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619. nancisci non contigit. Ter-

tiam vero ibid. anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. *Cognati* et *Sambuci* serius nactus sum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. *Cognati* enim ex Parisina inseruimus, et in *Sambuci* puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Frankfurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitiis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmuriensem Benedicti* Graeco-Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo *Basiliensis* quarta, excusam. De hac *Salmuriensi Benedictus* in praefatione adfirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum et antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendasse. Et quamvis mallem indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo judicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae et mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitiis certe typosphericis ita suam purgavit editionem *Benedictus*, ut plurima antiquorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex Mss. restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinam denique *Bourdelotii* Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in folio dicimus, et in qua *Solanus* nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitulum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo cl. *Hemsterhusii*, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typoshetas nostram editionem describere curaverimus. *Notas vero Marcilii, Cognati et Bourde-*

lotū textui ibidem non subjectas, sed calci adnexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem Amstelodamensem omnium vitiosissimam cl. Graevii editionem eo potius consilio adhibui, ut ejus et cl. Gronovii notas inde exciperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex Codd. qui ibidem indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis et Scholiaste. Id tamen boni habuit, quod cl. *Hemsterhusius* in ejus margine quaedam adpinxerat, quae de consulendo Dukero ad *Thucyd.* Davis. ad *Cic.* et L. Bos in *Obs.* Crit. monerent, unde et ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me jam notassem.

Nunc de ceteris adminiculis, et quid laboris exhausti habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex Brodae Miscell. quas in Lampadem criticam retulit *Gruterus*, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, et ita vitiose in illa crebris ubique naevis obfusa face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo *Luciani* commentatori fuit, ut ejus adnotata plerumque perbrevia, et contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum *πέπονθα* monet, id esse a *πάσχω*, vel *διαπαρῆς*, a *διαπείρω*, et similis farinae; interdum et ea, quae aliud agens in *Luciano* emendat, sed quae nimis dispersa conquerere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manuscriptae Fr. Guieti, ex quibus Aeg. Menagium sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae Guietus, quo defuncto fors nactus est

exemplar *Luciani*, in cuius marginem *Guietus* breves suas commentationes et conjecturas coniecerat, quas deinde describens auxit. Sunt enim *Guieti* illae notulae aliquanto plures, quam quas *Menagius* dedit; et veterem fuisse popularium hujus querelam, quod ex aliis sua desumere amaret, vid. in *Miscell. novis Lips.* quae in forma minore prodire anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horatii Vitringae*, et paucae *Maturini Veyssierii La Croze*, quae omnes rursus a me describendae non modo erant, aequae ac *Solani* illae supra jam commemoratae, sed et quaerendum, quo pertinerent; cum quisque fere alia *Luciani* editione usus aliam paginam adlegaret, et *Solanus* notas etiam suas ad *Junctinae* paginas adcommo-
dasset. *La Crozii* autem commentationes serius nactus, a Tom. 2. demum inserere coepi, ceteras *Addendis* adjecturus, nisi easdem observat. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad *Macrobios*, et *Er. Schmidii* ad *Tragopodagram* unde hauserim, ad initium eorum *Dialogorum* indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumendum fuit, ut in omnium notis prolata *Luciani* testimonia, tam diversis paginis indicata, jam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse facile credes, ubi cl. *Jensii* notam, quae est ad *Imag. c. 22.* consideraveris, in qua sola *Lucianus* advocatur plus centies et quadragies. *Solanus* quidem *Lucianum* adlegans saepius capitum numeros a se institutos, quam paginarum expressit; sed cum cl. *Hemsterhusius* ad medium usque Tomi I. capita aliter dispescuit, in notis tamen *Solani* numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod *Solanus* in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando adfert *Nigrin. c. 10.* id jam ex divisione *Hemsterhusiana* est c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum* *Solanus* distribuerat in capita 23. *Hemsterhusius* in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a *Dial. de Sacrif.* ad fin. Tomi

ult. ex mente Solani dispescuimus, ne opus esset singulas adlegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabant, exceptis forsitan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum juvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasii nostri coryphaeus, jam in causarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus praestitere Regnerus Henricus Siblink, et is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Jacobus Gobius, eodem honore brevi forsitan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex clar. Joan. Jensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad *Lucianum* non plane spectantibus, atque in compendium redactis *Luciani* verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Luciano jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in *Luciano* emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute, qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissenserò, sed pari humanitate mihi et alibi per festinationem lapsò ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab Solano in ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum et alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. In-

terdum tamen nimis manifesto vitiosa, qui meri tantum errores typhotetarum esse adparebant, quaeque nec Solanus notarat, omittere satius duxi; ut quando Junt. in Jov. Trag. c. 30. habet *πρίποδα* pro *τρίποδα*, vel cum in Abdic. c. 23. f. eadem ridicule exhibet *λατρίς* pro *λατρός*. Alibi *όνος* pro *μόνος*, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi Hag. 2. in Bis Acc. c. 2. *θεσπότης* pro *δεσπότης*, et ib. c. 31. *τολμόντων* pro *τολμώντων*, et similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum expectant, eosque ad praefationem *Luciani* a summo literatore P. Burmanno, et ad praefat. Montefalconii, quam bibliothecae Coislinianae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim utrique earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo et adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive Codd. sive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adscripserit † Fl. vel † Edd. id est nihil mutare Florentinam vel edd. ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, ex varietatum silentio satis patebit, edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta cl. Heumanni, qui in Poecile nimis servilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin et in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem et cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. et Codd. collationes, si semper emendanda et sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare et ego mediam quamdam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod cl. noster Wesselingius etiam in Diodoro S. facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. *ἐργῶ πείραν ελληφῶς* in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato *ἐγὼ* etc. idque et alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro Lapsu c. 8. *Καρδιανὸς* praeeunte Solano dedi, contra Codd. et edd. quae *Σαρδιανός*. De Merced. Cond. c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut *θέλω* pro *θέλη* reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in Hermot. c. 59. f. pro absurdo vulgato *εἰκὸς ἔτι*.

Ἄφηνκτον in *ἄφηνκτον* mutavi paullo post, sine Codd. et edd. auctoritate, sed exemplis *Luciani*.

Αὐτοῦ bis dedi pro *αὐτοῦ*, in Quom. Hist. c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. *Ὀνομάζων* excudi curavi pro *ὀνομάσων*, ex emendatione necessaria Jensii, in Quom. Hist. c. 41.

Ἐπιπολῶν jussu Gesneri ib. c. 57. pro *ἐτι πόλεων*.

Ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, *ἅπαντα ὧν ἐγὼ εἶδον*, 1. Ver.

Hist. c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἀγνοεῖν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20. ex uno Pell. invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν *ἔτι* non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeceunte Solano in Tyrann. c. 1.

Αἰτιᾶ item pro αἰτία, Abdicat. c. 21.

Γὰρ omissum inserui jubente Solano, sine alia auctoritate, Salt. c. 75. f.

Ἡ τὴν τοῦ Βρισίως excudi jussi in Imag. c. 8. f. pro vulgato ἡ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπουσα necessario reposui ibid. c. 22. pro καλλίων καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σέπouσα.

Αὐθις inserui ex uno Cod. O. Jov. Conf. c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρώδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρώνηται, ibid. c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὢν, et in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29. med.

Δειδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας et ἀποκλείοντας proxime connectitur, in Pazarasit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accus. c. 16. quae erat, καταδόμενος, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων αἰ, καὶ κραιπαλῶν, comma prius tollens, et ante μεθύων collocans, quia μεθύων

jam habebat suum adverbium temporis. Sed et alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis Jun-
tinae innumera illa commata, quorum magnam partem Solanus jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpa-
bit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro *μελήσας* praeunte Ges-
nero, distinctioneque mutata etiam δὲ πρό καὶ dedi in
Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλίσθησαν dedi pro *σσηνυλ*—Philops. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato *ἐπικλεισθῆναι* reli-
gioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam
libris obsecutus eod. Philops. c. 36. f.

Βορρᾶν ventum boream feci ex *βορᾶν* escam;
quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp.
c. 7.

Ἐπὶ τῶν δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auctoritate
pro vulgato *ἐπὶ τῶν*—idque tamen necessario, quia *ἐπὶ* jam
praecesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευῇ restitui pro *πράγματος διασκευῇ*, in
Mort. Per. c. 3.

Τοῦτο, quod vulgabatur, diremi in *τοῦ τὸ* sine Codd.
sed belle monente Fabio, ibid. c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, cum omnes male
haberent *συνεξελλέξαντο*, in, Epist. Sat. c. 28. med. Ibid.
συγκεκαττυμέναι jubente Solano reposui pro vulgato *συγκε-*
κομμέναι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu Gesneri, sine auctoritate libro-
rum, pro vulgato *ἐπίσης ἀξίως* in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros,
qui *θανάτον* absurde; nam *ἴσθι* intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχήμως etiam restitui pro *εὐσχημόνως*, ut metro Euripideo consulerem, *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, οὐδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4. pro οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

**Ἐκλαυσε δακρυρόδων* reposui, pro *ἔκλυσε δακρ.* in Philopat. c. 6. suasu Solani, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. ττ inserto versui consultum, et c. 10. *λόχμια* receptum pro *δόχμια*.

Tandem in Tragopod. versu 41. *ἄτην* cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro *αὐτήν* quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77. elegantissima conjectura Solanus *ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ* rescripserat, pro vulgato *ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμεν*, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lectionem tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret,

ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti in Rhet. Praec. c. 2. anhelantes ab ἐκπνους relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita et encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις sed λόγος τις, nec ἄλλώ τινι, sed ἄλλω τινί, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes παρά σου scribere, non παρά σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum et Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Necyom. §. 4. edidit ὥστε μοι; ibid. §. 6. παρά τινος. rursus §. 10. ἄλλό τι et ἐκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia Joan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolemaei Harmon. bene monet, alia minutiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel re-tento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, et quae sunt hujusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; et sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser-

tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne nimis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque et ego viderem, Scholiasten *Luciani* accentum in *ἔστι* et *φησὶ* fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc separatim scribi solent, et quidem pro cujusque arbitrio: ut *ᾧς τε ᾧς τε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδύλως, μὴ δὲ μὴδὲ, μόνον οὐ μονονού, τοὶ γὰρ οὖν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἐξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα οὖν ὄντινοῦν, τοῦτ' ἔστι τοῦτίστι, δι' ὃ διό, γ' οὖν γοῦν*, et multis aliis.

Addo *οὔμενον*, quod Fl. in *Luciano* *οὔμενοῦν*, et similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter *μὴ δὲ* autem et *μὴδὲ* volui initio observare differentiam, sed comperi deinde, id esse *ἀδύνατον*, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper *μὴδὲ*, ubi J. et H. *μὴ δὲ*, licet et Fl. id persaepe sejungat. Addere possem *ἐπιμήκιστον*, quod jungunt edd. sed Fl. separat, vid. quae Hemsterhusius ad D. Mort. VI, 5. notat. Item *διατοῦτο*, quod J. amat, ac *τανῦν* et *ἐπιπλέον*. Sed quo major in his diligentia, eo minus forsitan utilitatis. Sic *τ' ἄλλα* Junt. fere semper, Fl. vero et pleraeque *τ' ἄλλα*. Eadem *κωλύει τε*, et *κύειν τε*, cum tamen in *οἶός τε*, in *ἡδονήν τε* accentum particulae adimat. Ita et Rhodomanni editio Diodori Siculi *τε* ubique accentu insignit. Nos vero *τε* etiam in *κωλύει τε* et similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum et vitia, maxime Bourdelotio, quod et Hemsterhusium fecisse video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes, me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 80. Solanus in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiasten vero totum manu describere sumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, et integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam jam munierat, singula numeris distinguendo, et varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque Vossianum codicem conferendo, quem et ipse oculis subjicere volui; sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera hypothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum et pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; sed restant et alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epistola ad Graevium, de sua cura majora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec *Luciani* editio ab mendis est libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correcta, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum est, ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam licuerit: hoc

tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu *Luciani* inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsitan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si inavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, jam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo et ad ea subjungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem et ea rejicienti, quæ subinde in notis promisi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat *Solanus*; nec dubitabam, quin eam jam confecerit, cum ab anno 1720. quo se suas ad *Lucianum* notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723. quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim et amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturæ *Hemsterhusius*, se illam vitam conscripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, et *clar. Gesnerus* eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso *Luciano* neglexi, quæ illuc spectant; tamen quæ ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deserere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus *Carolus Conradus Reitzius*, *Gorinchemiani* gymnasii Rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum et Variantium quarundam

Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasium, tam locupletem, ut adnecti tertio *Luciani* tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index jam plane confectus sit, promissit bibliopola, se eum quoque statim praelo subjecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi *Wetstenius* noster hanc aleam subire gravabitur, et quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut *Lexici Luciani* vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones usui esse queat; hunc enim majore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem *Luciani* locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed et Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut numquam frustra sis quaesiturus: nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago, habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reueritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita et benevolus Lector sua studia hac ope adjuncta gratus agnoscet, et utriusque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni MDCCXLIII.

Etsi mox subjungam notata Solani de scripturae compendiis, quibus editiones et Codices in Variantt. Lectt. designantur, tamen et hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli causa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes, ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittianum, W. edit. Wechelianam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, et sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetisset, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. etc. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium facessit et corrigenti et lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, *Solanum* in ed. Haganoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque et *Hemsterhusium* sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Juntina *Solanum*, in qua longe plures varietates adleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, et Fr. pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet *Hemsterhusius* et *Solanus* plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare et hoc postea distinxi, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Wesselinganae semper sic notantur, marg. A. 1. W.

M O S I S S O L A N I

S Y L L A B U S N O T A R U M

- m.** 1. mendose.
 2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
i. initio *paginae*.
f. *finem, sub finem*.
 — Deest (At cum literae subjicitur, nihil in reliqua voce
 mutatum esse, notat.
E. vel **EE.** Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones*.
B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei*.
W. *Wittianus Codex Ms. a Jensio collatus*.
M. *Marcianus Codex Ms.* (qui olim Wittianus) *a me in his*
consultus.
P. *Poli* (Card.) *cujus collatio penes Perizonium*.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex ed. Flor. *cum Codice Poli*
collata. i. e. edit. Fl.
L. *Longolii excerpta ex Codd. Mss. penes eundem Perizo-*
nium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio quorundam opusculorum Luciani*.
r. Recte.
V. *Ms. Codex Vaticanus in his locis a Jo. Masson collatus.*
In Scholiis Codex Vossianus.
O. *Ms. Oxoniensis vel Ox.*

marg. A. 1. W, margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura J. F. Reitz.

C A T A L O G U S.

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. <i>designatur</i>	BROD.
Gilbertus Cognatus.	COGN.
Joannes Bourdelotius.	BOURD.
Theodorus Marcilius.	MARCIL.
Lambertus Barlaeus.	BARL.
Jacobus Palmerius a Grentemesnil.	PALM.
Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guetus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Jacobus Tollius.	TOLL.
Joannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Jacobus Gronovius.	GRON.
Joannes Clericus.	CLER.
Joannes Jensius.	JENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitringa.	VITRING.
Jo. de la Paye.	PAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soult, (sive Solanus)	SOLAY.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Joannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Joannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

S O L A N I M O N I T A.

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
 1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
 1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.
 1526. Hagenaiana 1. Gr. insignitur *H.*
 1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
 ——— Hag. 2. Gr. *H.* 2.
 1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.
 1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
 1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
 1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
 1563. Basil. tertia. *B.* 3.
 1615. Parisina Graeco-Latina. *P.*
 1619. Salmuriensis Graeco-Lat. *S.*
 ——— Basil. 4. Gr. - Lat.
 1687. Amstelod. Gr. - Lat. *Amst.* et *A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Ms.

- I. Codex Ms. Bar. (Nº. LVI.) continet hosce Luciani
 libros: *Διαβ.* fol. 132.
Καταλ. 136.
Συμπ. 142.
Ἰσαρ. (deest folium unum aut alterum) 147.

'Ρητ. (capite truncatus NB. in Catal. omissus)	152.
Προμ. ἐν Αὐγ.	154.
Εὐχ.	155.
*Ερωτες (de industria omissa hic plurima)	162.
Z. τρ. (deest folium unum)	164.
Z. ἰλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
*Διαβ.	174.

II. — (Nº. 186.) continet tantum dialogos aliquot
Mort. cum Jud. Dearum et uno Marino.

III. Bodlejanus Nº. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non
plures quinq̃ue.

J. J E N S I U S.

I. [Nobiliss. Jo. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, et reperi, eum esse satis antiquum. 1º. numquam litera i subscribitur, sed pone adponitur. Tum vocabula γούν, ὅταν, ἐπειδὴν etc. ubique distinctim erant scripta, ut γ'ούν ὅτ' ἂν ἐπὶ δ' ἂν etc. Tum ζῶα, non ζῶα. πρώην, non πρώην. Litera B. scripta est v. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis et abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mss. erant haec

Πρ. λ.	'Αρμ.	Εὐν.	'Ερω.	'Ησιοδ.
Μισθ.	Σκν.	'Αστρ.	'Τ. εἰκ.	Συρ.
'Α. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.	
Πτα.	'Ορχ.		'Αποφρ.	
'Ερμ.	Διξ.		Διψ.	

De hoc ipso
Codicē vide
plura a me
initio vol. 2.
adnotata.

Omnia quae ex illo Ms. Cod. in Jensiāno codice erant ad-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transsumpta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Is. Nirei et Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.]
(ad $\alpha\alpha\alpha\alpha$. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christóphori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice M A R C I A N O.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandí olim fuisse testem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse, scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Jo. de Wit; quo defuncto, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti possidet. Codicem hunc Ms. nunc vir egregius Lucianique studiosissimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut altera voce, compendiis; ut $\theta-\varsigma$, π . et $\alpha\nu-\varsigma$, pro $\theta\epsilon\acute{o}\varsigma$, $\pi\nu\epsilon\acute{\upsilon}\mu\alpha$, $\alpha\acute{\nu}\theta\rho\omega\pi\omicron\varsigma$. Litera β in textu hac fere forma pingitur μ . in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde patet, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est.	6. Συγγρ.	ξδ'.	11. 'Ορχ.	ξθ'.	
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	7. Διψ.	ξε'.	12. Λεξ.	ο'.
3. 'Αρμ.	ξα'.	8. Μισθ.	ξς'.	13. Εὐν.	οα'.
4. 'Ησ.	ξβ'.	9. Γυμν.	ξς'.	14. 'Αστρ.	οβ'.
5. Σχν.	ξγ'.	10. Συρ.	ξη'.	15. "Ερρτ.	ογ'.

16. 'Τ. ια. οδ'. 18. 'Ερη. ος'.
 17. 'Αποφρ. ος'. 19. Πρ. λ. ος'.

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri. Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuriiis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuius inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. et XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* etc. sed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 812. occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
 deme 46 qui periore,
 habebis 17 quaterniones superstites.
 qui ducti in 16 paginas cuiusque quaternionis,
 efficiunt

102

17

272 pag.

aufer 4 pag. laceratas,

habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille et 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat Codex, efficere 812 Junt. editionis paginas. 1008, quibus integer constabat, efficiebant 1179. qui numerus vera summa (1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spu-

ria quaedam, numero iv, quibus et titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post cl. Jensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\gamma\rho. \\ \mu\iota\sigma\theta. \\ \gamma\upsilon\mu\nu. \end{array} \right\}$ integros

In quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessebant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiatō codice, nulla ope legi possint; et abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

J O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur xi. seculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo codice hic est.

Φαλ. α. β.		
γ. Ἰππ.	δ. οἰκ.	Συγγ.
δ. Διον.	V. 2. πατρ.	ψευδος.
ε. Ἡρ.	η. Μανροβ.	καταπλ.
ς. Ἡλ.	ιστ. α. β. paucis	Z. ἐλ.
ξ. μνιδ.	Schol.	Z. τρ.
η. Νιγρ.	διαβ.	Ἀλεκτρ.
θ. Δημων.	δ. φων.	Προμ.

Ἰακ.	εἰκ.	Σκυθ.
Τη.	Συρ.	Τραγ.
ἐπισκ.	Ὀρχ.	Ἑρμ.
β. πρ.	λεξ.	πρ. λ.
ἀναβ.	εὐν.	ἀλπ.
δ. κατ.	ἀστρ.	εὐχ.
θυσ.	ἰρ.	ὠκ.
ἀπαιδ.	ἀποφρ.	* πρὸς Ἀριστείδην.
ἐνυπν.	θ. ἐκκ.	Κυν.
παρασ.	τυρ.	νεκρ. δ.
φιλοψ.	ἀποκ.	ἐν. δ.
V. 2. νεκ. δ. 7.	Περ.	θ. δ.
{ εν. δ. 19.	Τοξ.	Desunt igitur.
{ ετ. δ. 7.	Δημ.	{ ετ. δ.
{ γυμν. etc.	σύγγρ.	{ δραπ.
Deinde in quibusdam	διψ.	{ ὦ. εἰκ.
aliis ab hoc discrepat	Κρον.	{ Νερ.
θ. πρ.	Ἡροδ.	{ πατρ.
μισθ.	Ζευξ.	{ πινθ.
γυμν.	πτ.	{ ῥητ.
νεκ.	ἀ. μισθ.	{ φιλοπ.
ὄν.	Ἀρμ.	{ et χαρδ.
Ἀλεξ.	Ἡσ.	

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba *Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς κατα Βιθυνίαν μετὰ Ἰακωβου τοῦ φιλιτατου ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρισσης*. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio conjunctum, sc. *μετὰ Θεωδωρου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος*. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: *Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ μετὰ Ἰακωβου τοῦ ὁμοψυχου ἀδελφου καὶ μὲν ἀριστερης τοῦ πρωτ' μ. τ' κατα δρομ. τῶν Βουλγαριων, ἰδωσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστησαντ' κ' κο'ς μεν αὐτῇ κ' ἢ τοις κτημασι δόντος*

πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη 'Ασκανίαν μετα Ιω-
αννου τοῦ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ Κηδεστου. Alibi f. ut supra, μετα του
ον μεμνηλε. . . συνεχεῶς καὶ συνεπισ' κ' ἀδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scho-
liis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. saeculo
nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recen-
tior illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet,
alio ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia.
fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex,
qui hunc Dial. habeat.

A D

JO. FREDERICUM REITZIUM

JO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA,

Monitus ab ornatissimo viro *Welstenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; jam prodire tandem gestire **LUCIANUM**, et oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut sit, conjecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abjeci illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia et iudicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhausisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bia eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vala nos contrahere, et brevitati studere juberet ἰσχυριώτης noster *Welstenius*. Ne tamen plane ἀσύμφορος ab hoc

velut primo missu dapum *Lucianearum* discedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipso *LUCIANO* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, adparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim jam, de Philopatride etiam justa disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre, me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, et multo magis, quam est ipse *Lucianus*, Sophistici.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant et referunt.

JUPITER CONFUTATUS, et alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, et fidem Dis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis et superstitiosi, non igitur *Luciani*, nisi tamen imitatione, et velut *παρῳδία* ridere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam Ionismi adfectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me expectari debent, sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque et aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexen-

das, si videtur, Addendis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi Imi incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim menenda occurrebant, ea ad Tiber. Hemsterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * * * *

Superest, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo consilio et laboribus meis quaedam apud te disputem, quae nempe ad ipsos quoque posterus eadem opera cupiam perferri.

Fuisse mihi veterem cum *Luciano* familiaritatem, ostendunt ea, quae jam quarto decimo hujus seculi anno, qui aetatis meae tertius et vicesimus erat, in Philopatrini et de Philopatride a me scripta, et in Jenensium Philosophorum cathedra disputata sunt. Jam eo tempore consilia agita-
bam revocandi in publicam lucem Sophistae doctissimi, amoenissimi, et ad veriam eruditionem, quam adamavi a puero, adcommodatissimi: quae causa fuit, ut numquam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis consilio multa subinde impedimenta objicerentur, quo factum est, ut non nonum modo in annum ex *Horatii* praeepto, premerentur cogitata nostra, sed fere ad tricesimum penes nos delitescerent, nisi quod capitalem illam encomii *Demosthenis* restitutionem, non tantum anno seculi xximo cum venerabili jam collega meo C. A. Heumanno, et cum laudatissimo viro Tib. Hemsterhusio, communicavi; sed etiam mense Julio anni xxximi in Chrestomathia Graeca publicavi Lipsiae, unde in Acta Eruditorum istius anni relata est.

Inter haec modo cum Tho. Fritschio, principum viveret librariae negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum cl. Hemsterhusio, quae effectu caus-

sis hic non commemorandis caruere; donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, et bonum *LUCIANUM*, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, et, si non aliud, certe Latine paullo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, et impetravit, quantum per alia, inprimis per curationem *Thesauri Linguae Latinae*, licuit. *Quintilianus* enim et *Plinius junior* non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de *Sacrificiis*. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, cl. *Hemsterhusius*. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari *Hagenoënsi* transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam *Benedictus* emendatam a se et interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem *LUCIANUM*, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, et jam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiosè equidè elaboravi: et illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, et figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, et imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia adcuset, quae ultro adfectavimus, uti similis esset *Lucianae* nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in

Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, adsequi facilius nos posse sperabamus, inprimis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros *Homeri* et aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, et pro jucunda salsaque oratione languidum et fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud et interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit *Lucianus*, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, *Ablancurnius*, sed quid a mulierculis et cirratis facile capi et probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram *Lucianae* orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Adnotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contextu, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem adfunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, *Elsnerianis*, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatae non memineram; tum frequentissime in his, quae vir doctissimus *Moses Solanus* commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque *Luciani* interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum.

diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, et primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis *Micylli*, initio et fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut *LUCIANO* debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegantis et nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum et interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula *LUCIANI* usque ad *Anacharsin* sive de *Gymnasiis* libellum, cujus tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diversorum *Solani* manu castigata, a declamatione inde *Herodoti*, s. *Aëtione*, ad principium libelli de *Gymnasiis*; nisi quod *Amores* et *Lucium* libellos *Solanus* non adtigit. In his igitur libellis plerisque potui consensere *Solani* sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis adnotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla interpretatione institui. Quid enim adtinebat, in hac laboriosa praesertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? Adnotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscripsit vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut siqui vel jam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum *Solano* conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris adnotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a *Solano* correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in adnotatio-

nibus, quarum ego plane nullam umquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29. seq. convenire tamen ita, ut adpareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares LUCIANO, ambo non novitios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzzi, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me et alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchrè convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te et paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam adcuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi adlatus tandem esset liber, in quo a magna me spe dejectum, non sine morsiuncula quaedam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, ejusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, et cum ero mortuus, ut ego cum viventibus et mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librum Julii Pontederae, viri merito suo clarissimi, Patavii mcccxl. editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem adtinentes epistolis lxxviii comprehensae et tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam lxi, quam agere docebat argu-

mentum de Lipsiensi rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula et laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Sicilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem et fidem meam probare *Pontederæ*, sed eorum postulari, quae ego non nisi ab humilissimum et abjecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer et inique in me et editionem illam dicuntur, in personam amici sui Andreae Marani, de qua re, fateor, in mentem mihi venit *Ciceronis* illa expostulatio cum Appio, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis adtribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, Disputabant, Ego contra disserebam: Dicebant, Ego negabam. An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit Julium Pontederam, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, Andreas Maranus, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod *Pontederæ* bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit *Maranus Pontederam*, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a *Pontederæ* sapientia hoc expectari jure poterat, ut bilem amici, quam injustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fatetur *), mitigaret potius privatis literis, et, ut

*) P. 464. med. Hoc si dabis (quod nullo modo inficiari potes) pue-

potens est herbarum, catharticia quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuris, quidquid de causa existiment homines, pudoris aliqujus literarum, quibus parum profecto decorum est, objecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane et simpliciter ficta esse ad unum omnia, non aessim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum, quae designamus, accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo et caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cujus non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, et ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem loca ita laxa, uti dixi, designata, ea praesertim, ubi argumenta *Victorianarum* adnotationum, id est, verba, ad quae illae referuntur, non recte dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut adnotationibus tamquam titulos sive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel *Victorius*, vel *Pontedera*, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa adnotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, saepius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecae Italiae, Belgii,

si est credere, quae ex te commemoravimus, ad *Geaerum* pertinere.

Galliae, Germaniae adeundae; vicissim aliquid nobis ignoscerent; homines esse tum nos, tum correctores, et typographicas operas, cogitarent, pro millenis *κατορθώμασι* unum nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi est et nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: et deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, clamare, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inungere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam *Pontederæ*. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Gottingae jam essem, ultima operis excuderentur Lipsiae, nomen *Pontederæ*: sed iis in locis, quae vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectes, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quae nullam profecto jacturam sentiant, si aliquot minutae adnotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abjectum et ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de *Pontederæ* thesauris detrita ditescere. Nam quod objicitur, Nostra (i. *Pontederæ* observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, adspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc dispersit inhonora atque abscondidit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud numquam in manus sumsit. Nam caeteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adjiciendi adnotationes, unicuique adnotationi nomen sui auctoris, literis quidem majusculis et ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis laborem compendii poteramus facere, et sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo mo-

re, quem temere v. g. in *Julio Caesare Jungermannus*, *Henninius* in *Juvenale*, uno tenore poni jussissemus, primo *Beraldi* observationes, tum explicationes suarum castigationum *Victorii*, et ita *Scaligeri*, *Ursini*, *Pontederæ*, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istud datum est, quos labore, sumtu, molestia, et ut nunc adparet, invidia nostra adjuvamus. Quod si separatim sua edi jussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipsarumque explicationes (quae libro tertio *Calumellæ* praemissae sunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed *Gesneriana* existimarentur. Non nulla itaque prae misit, deinde nostra adnexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a *Gesnero* prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praenissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum adponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud adponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse *Pontederæ*, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum et paene furiosum videri, qui de illa *Gesnero* aliquid adtribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de auiis vero nihil nisi ampla forma, et magnifice exornatum edendum fuit. Praefatio nostra, si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit adcusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a

magno illo rustico adparatu, quae a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime adtinentia, rejecit; ubi enim seges, ut nos explicavimus; ubi arvum; ubi origa et auriga: ubi focus et foculus: ubi capiuntur prisca significatione et praecipio; ubi sictores et reliqua a sico pro seco: ubi serarius; ubi articularius; ubi curia pro coenaculo; ubi tot alia? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de segete ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima *Rabri* editione laudatum a me illo nomine *Pontederam*, lubuit quærere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de Segete et Arvo ad Varr. I, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origam et aurigam Varr. II, 7, 8. Focus et foculus Cat. 76, 4. Capiuntur et praecipio Cat. 142. Sictores et sico Cat. 144, 3. Serarius Cat. 150, 2. Articularius Cat. 157, 8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo jam dicere; culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam *Pontederæ* abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emporum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur *Hieronymus Lagomarsinius* xc varietates in Columellae lib. II, 2. notatas e *Politiani* libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio, fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae *Henrici Breukmanni* studio descripta Florentiae et ad Thomam Fritschium missa sunt, ea diligenter et cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra *Gesnerum*, in quo non injuriam illi factam videant, quicumque

aperire oculos voluerint. Graviora supersunt. Nemini persuadere poterit *Gesnerus* de *Marani* sententia, quam a parte probat *Pontedera*, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a *Pontedera* Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de *Crescentio* in illa re somniavit umquam? Quis de *Catonis* libro, *Catoniana* omnia essent an contra, a quo est ante *Pontederam* ostensum? Quis de *Columellae* volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio et literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Caeterum visum unumquemque nostrum suam ivisse, adparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere et inter se comparare. Pauca moneamus de singulis. De *Crescentio*, ut bona fide et quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel *Pontederæ*, vel *Morgagno*. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum, cujus in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram *Catonis* et *Varronis* et *Palladii* mentionem, et ipse satis otii non haberem, dedi librum Jo. Rodolpho Engavio, discipulo tum meo, jam antecessori apud Jenenses praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, et quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectam summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, et diu, quaeso, vivat ipse Engavius, quem mendacii mei conscium habere noliam.

De *Catone*, et *Columellae* libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum *Plinio*: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa adlegendi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur numquam mihi in mentem venit gloriari, tamquam viderim aliquid in *Catone* et *Columellae* de arboribus libro: sed stupidum me putarem, et obtusum, si non vidissem *Catoniani* libri hinc defectus, hinc interpolationes, *Columelliani* autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticeorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis penitiorum velut familiaritatem. Haec tu, Reitzi praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster *LUCIANUS* suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolos hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere *Pontederæ* alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quæ religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna *Pontedera* proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, et satis temporis habuit suo arbitratu optima quæque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, et auri fiscos intactos relinquit? Talis ego profecto, tam astutus Autolyçi de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine *Pontederæ* curavi, et ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotionem fuisse moderatum alioquin mirum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 466.

At enim in nos dicaculus evasit, nostraque, ejus fidei tradita et commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit, dictis perstrinxit et carpsit, eorum vim infirmare et dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra et intemerata esse oportebat? In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, *Victorii*, *Scaligeri*, caeterorum adnotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata *Pontederæ* immiscuisse. Male id factum, si invito *Pontedera* factum est. Tu quidem; mi *Reitzi*, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis *Pontederæ* observationes, quam curare singulatim descriptæ ut suis quæque locis insererentur. Reliqua vana sunt: et possem ego, si dica culo esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum, *Reitzi*, si mihi in mentem veniret tibi objicere, idolo tuo omissa esse, quæ tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse adnotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famæ meæ, cui obesse poterat *Epistola* cl. *Pontederæ*, si plane eam silentio prætermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se et meam et viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem et judices æcerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere *Cassiana* quosdam severitate, et satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, et spero me inventurum pluscula, quæ prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, præter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendæ rustici operis edi-

tionī inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, et laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbatis et contentionis omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posterī utriusque ingenio et industria, litē intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc *Pontederæ* bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de adcusatione, qua in Commentario ad *Lucanum* petitus sum a viro, cujus ego doctrinam et merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum quae siviisse in summi, dum viveret, viri observatis ad *Quintilianum* quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis et mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque umquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui *Virgilium* ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quae sierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat litteras nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel *Burmannus*, alique acerbam etiam censuram in scripta a me exercent, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; numquam, ubi de hisce agetur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me adfectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex disciplina *Senecae*. Magis enim mihi place *Platonici* *Timaei* illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐπέγχανται, καὶ ἀνεργόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κείναι φίλια τὰ ἄλλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videa-

tur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio consector; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem adcusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia; maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinâtionem sibi adrogare injustam et ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, et a conscientia et animi tranquillitate petere; quam aliis obnoxiam non esse oportet, Felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur numquam, certe non nisi ad repellendum. Caeterum apud te ista disputata, Reitzii humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de LUCIANO et de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est LUCIANI occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Gottingae xv. a. Kalend. Febr. mdccxliii.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Cum primum ad *Lucianum* expoliendum adgrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxi ad finem *Ἐπισκοποῦντων* qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem et nimis jejunam brevitatem consecrari. Non itaque refugi voces aliquas paullo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, et quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, et an quicquam studio nostro *Lucianus* debeat, iudicium aequi

lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, et cursu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluerunt, quibus equidem, quid *Luciano* fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum fausto pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi offenderet, olim scripta repeterem, et, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Jo. Matth. Gesnerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripsisset, quae *Luciani* interesse arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, *Lucianae* partis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse confectam in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosis Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus *Luciani* manifestus, vel verba ejus ex Codd. mutata postulerent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul et eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

TESTIMONIA QUAE DAM

DE

L U C I A N O.

Phot. cod. 128. Ad stylum quod adinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, et aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed jucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in Luciani Somnium:

Omne tulit punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci.

Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic Lucianus est adsecutus; qui praeae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! quae vafricie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriât scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissi-

num, ac Platonici ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendō felicitatis, tantum in jocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat adlusionibus, sic seria nugis, nugae seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, adfectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum hujus Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Jo. Benedictus in praef. Luciani: Nunc superesset, ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exsurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem adfectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectoribus adcommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juvenus, tamquam ex fonte, purum Graecismum

hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplius et planus esset commentarius: et ex varietate scriptorum παντοῦτου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerneret. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulciscuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμουσος amet, quem aliqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocumque tandem modo adfectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Illic inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi et irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, et limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvoque sub lare degentem, moribus tuae sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano judicia vid. supr. in Dissert. de ejus vita.

C O N T I N E N T U R

Volumine I.

Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἥτοι βίος Λου- κιανού.	Somnium, sive Vita Luciani.
Πρὸς τὸν εἰκότα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις.	Ad eum, qui dixerat: Prometheus es in verbis.
Νιγρίνος, ἡ περὶ Φιλοσοφόν ἥθους.	Nigrinus, s. de moribus Philoso- phi.
Δίκη Φωνήεντων.	Judicium Vocalium.
Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.	Timon, s. Misanthropus.
Ἁλκυὼν, ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.	Halcyon, s. de Transformatione.
Προμηθεὺς, ἡ Καύκασος.	Prometheus, s. Caucasus.

Vol. II.

Θεῶν Διάλογοι.	Deorum Dialogi.
Ἑνάλιοι Διάλογοι.	Dialogi Marini.
Νεκρικοὶ Διάλογοι.	Mortuorum Dialogi.

Vol. III.

Μένιππος, ἡ Νεκρομαντεία.	Menippus, s. Necyomantia.
Χάρων, ἡ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, s. Contemplantes.
Περὶ Θυσιῶν.	De Sacrificiis.
Βίων πρᾶσις.	Vitarum Auctio.
Ἄλιος, ἡ Ἀναβιοῦντες.	Piscator, s. Reviviscentes.
Κατάπλους, ἡ Τύραννος.	Cataplus, s. Tyrannus.
Περὶ τῶν ἐκὶ μισθῶ συνόντων.	De Mercede conductis potentium familiaribus.

- Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συν- Apologia pro iis, qui mercede con-
όντων. ducti in potentiorum convicta
sunt.
- Ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει Pro Lapsu in salutendo.
πταίσματος.

Vol. IV.

- Ἑρμοτίμος, ἡ περὶ αἱρέσεων. Hermotimus, s. de Sectis.
- Ἡρόδοτος, ἡ Ἀετίων. Herodotus, s. Aëtion.
- Ζεῦξις, ἡ Ἀντίοχος. Zeuxis, s. Antiochus.
- Ἀρμονίδης. Harmonides.
- Σκύθης, ἡ Πρόξενος. Scythia, s. Hospes.
- Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. Quomodo Historia conscribenda
sit.
- Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος. Verae Historiae liber primus.
- Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος. Verae Historiae liber secundus.
- Τυραννοκτόνος. Tyrannicida.

Vol. V.

- Ἀποκηρυττόμενος. Abdicatus.
- Φάλαρις πρῶτος. Phalaris prior.
- Φάλαρις δεύτερος. Phalaris alter.
- Ἀλέξανδρος, ἡ Ψευδόμαντις. Alexander, s. Pseudomantis.
- Περὶ Ὁρχήσεως. De Saltatione.
- Λεξιφάνης. Lexiphanes.
- Εὐνούχος. Eunuchus.
- Περὶ τῆς Ἀστρολογίας. De Astrologia.
- Δημώνεκτος βίος. Demonactis vita.
- Ἔρωτες. Amores.

Vol. VI.

- Εἰκόνες. Imaginès.
- Ἐπὶ τῶν εἰκόνων. Pro Imaginibus.
- Τόξαρις, ἡ Φιλία. Toxaris, s. Amicitia.
- Λούκιος, ἡ Ὄνος. Lucius, s. Asinus.
- Ζεὺς ἐλεγχόμενος. Jupiter confutatus.
- Ζεὺς τραγῳδός. Jupiter Tragoedus.
- Ὀνείροδ. ἡ Ἀλεκτρονών. Somnium, s. Gallus.

Vol. VII.

Ἰκαρομένειππος, ἢ Ὑπερνεφέλης.	Icaromenippus, s. Hypernephehus.
Δὲ κατηγορούμενος, ἢ Δικαστή- ρια.	Eis Accusatus, s. Tribunalia.
Περὶ Παρασίτου, ἢ τοῦ ἔτι τέχνη ἢ Παρασιτικῆς.	De Parasito, s. Artem esse Para- siticam.
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ Γυμνασίων.	Anacharsis, s. de Gymnasiis.
Περὶ Πένθους.	De Luctu.
Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum praeceptor.
Φιλοψεύδης, ἢ ἀπιστῶν.	Philopseudes, s. Incredulus.
Ἰππίας, ἢ Βαλανεῖον.	Hippias, s. Balneum.
Προξλαλιά, ἢ Διόνυσος.	Praefatio, s. Bacchus.
Προξλαλιά, ἢ Ἡρακλῆς.	Praefatio, s. Hercules.
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρον ἢ τῶν Κύκ- των.	De Electro s. Cynis.
Μύϊας ἐγκώμιον.	Muscae Encomium.

Vol. VIII.

Πρὸς Ἀκαίδεντον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνυμένον.	Adversus Indoctum et libros mul- tos ementem.
Περὶ τοῦ μὴ ὀφθίως πιστεύειν δια- βολῇ.	Non temere credendum esse dela- tioni.
Ψευδολογιστής, ἢ περὶ τῆς ἀποφρά- δος, κατὰ Τιμάρχου.	Pseudologista, s. de die nefasto, contra Timarchum.
Περὶ τοῦ Οἴκου.	De Domo (Oeco).
Μακρόβιοι.	Longaevi.
Πατρίδος Ἐγκώμιον.	Patriae Encomium.
Περὶ τῶν Διψάδων.	De Dipsadibus.
Διάλεκτις πρὸς Ἡσίοδον.	Disputatio cum Hesiodo.
Πλοῖον, ἢ Εὐχάι.	Navigium, s. Vota.
Ἑταιρικὸν Διάλογον.	Dialogi Meretricii.
Περὶ τῆς Περιεργίου τελευτῆς.	De Morte Peregrini.
Δρακίται.	Fugitivi.

Vol. IX.

Τὰ πρὸς Κρόνον.	Saturnalia.
Χρονολόγιον.	Cronosolon.

Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.	Epistolae Saturnales.
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Convivium, s. Lapithae.
Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.	De Dea Syria.
Δημοσθένους Ἐγκώμιον.	Demosthenis Encomium.
Θεῶν ἐκκλησία.	Concilium Deorum.
Κυνικός.	Cynicus.
Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.	Pseudosophista, s. Soloecista.
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, s. qui docetur.
Χαρίδημος, ἢ περὶ καλλούς.	Charidemus, s. de Pulchritudine.
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθ- μοῦ, εἰ γνήσιος.	Nero, s. de Isthmo perfodiendo.
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.
Ὀκύπους.	Ocypus.
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.

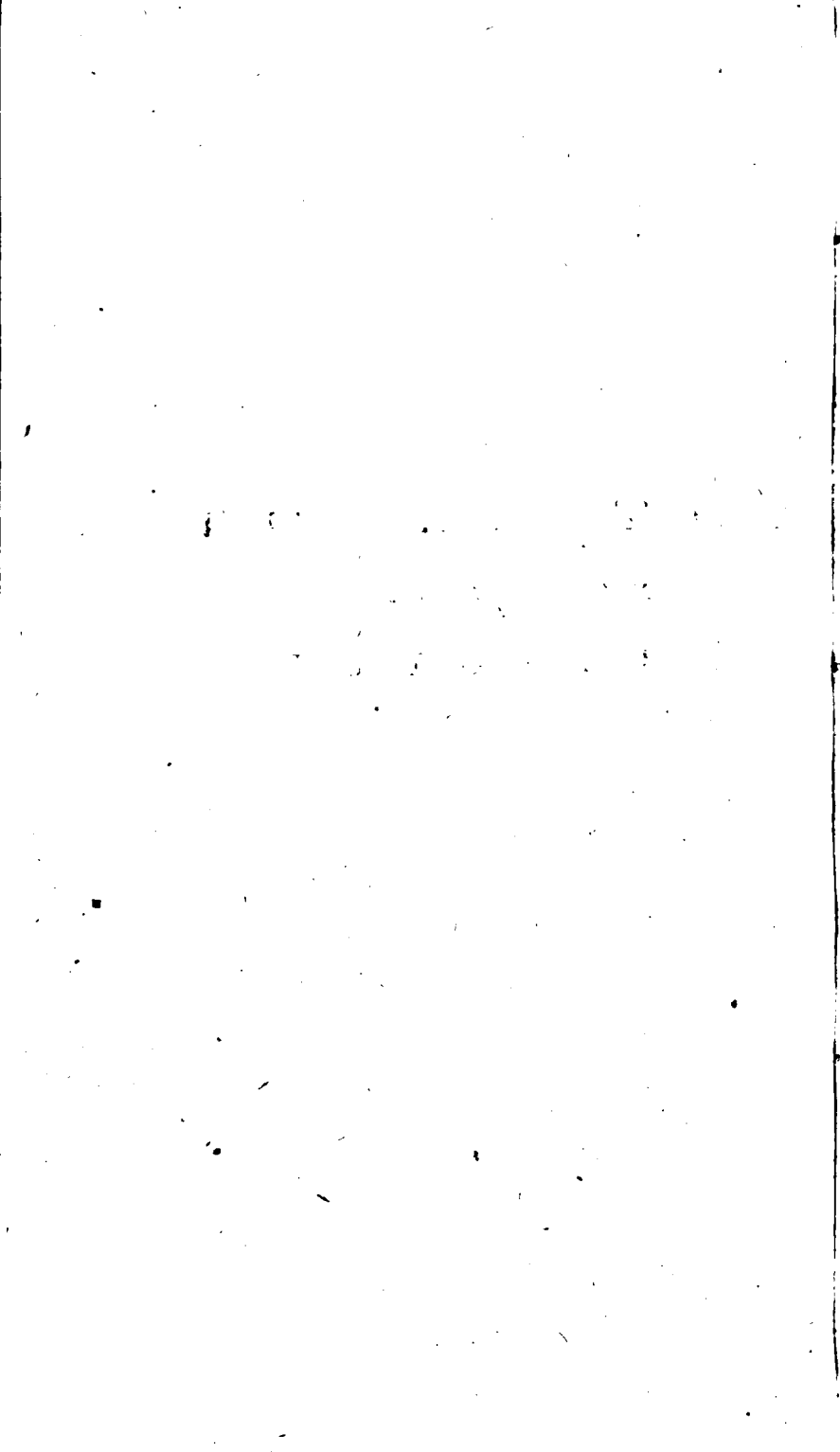
Vol. X.

Indices.

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ.

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ

R.
p. 1.

Σ Α Μ Ο Σ Α Τ Ε Ω Σ

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΘΙΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Argum. Merito omnes editores Lucianeorum hunc aureum libellum, qui imprimis pauperiori juventuti, literarum studiosae, non satis commendari potest, in fronte operum hujus scriptoris posuerunt. Cetera sine lecto ordine sequuntur. Est autem hoc *Somnium* praelectio auctoris e genere τῶν προσλαλιῶν, quam recitavit redax ex itineribus in patriam, quo cum civibus suis specimen eloquentiae suae, exteris jam agnitae et celebratae, exhiberet, tum maxime generis sui humilitatem ab ea parte ostenderet, unde ipsi magis laudi, quam crimini, habenda videretur. Narrat enim, ut a patre propter rei familiaris angustiam arti sordidae destinatus, mox hujus amaritudine gustata, per somnium aliud, quo quae feminae, ars scilicet statuaria et doctrina de ipsius possessione certassent, adductus fuerit, ut literarum studio sese dederet; cujus quidem consilii, addit, se adhuc adeo non poenitere, ut potius pauperrimus quisque e juvenibus, si quidem erectioris sit ingenii, ad haec studia amplectenda sedulo sibi videatur adhortandus.

Ἀρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν 1
ἡλικίαν πρόσηβος ^{a)} ὦν ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλ- p. 2.

VARIAE LECTIONES.

a) πρόσηβος] πρωθήβης conj. *Belin.* Vid. Adnot.

LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.

DE SOMNO, SEU, VITA LUCIANI.

Nuper admodum cum desi- jam pubertati proximus, tum
nem in scholas ventitare, pater consilium inire cum a-

- p. 2. λων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτά με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λάμπρᾳς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα ^{b)} τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δὲ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχην τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μετὰ
- p. 3. οἰκόντιος εἶναι, τηλικούτος ὢν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πα-
2 τέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰετὸ γιγνόμενον. Δευτέρως οὖν σκέψεως ἀρχὴν προϋτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάσθη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὃ κατῆρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος,
- p. 4. ἀριστος ἐρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ ^{c)} λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος ^{d)}) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν,

b) ταχεῖάν τινα] Deest τινα in F., in ejus margine notatur ex P. Vid. notas. c) καὶ] abest ab F. habuit P. ceteraque Edd. Abest etiam a cod. Gorl., qui et'εὐδοκίμοις exhibet. Unde Schmiedero (in Addendis ad Tom. priorem, posteriori praemissis p. XXV.) verosimile fuit, verba λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις vetus glossema esse ad verba ἀριστος ἐρμογλύφος. Parum habet verisimilitudinis. d) εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμοις. L. Bosii certissimam emendationem amplexae posteriores.

micia, quid me doceret. Ple-
risque igitur eruditio visa
fuit et labore multo, et lon-
go tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere
splendida: reclusas autem no-
stras tum tenues esse, tum
promptum quoddam subsi-
dium postulare. Sin aliquam
vilium istarum artium, quae
manu constant, edidicissem,
primum me quidem ipsum
statim inde habiturum, quo
vitam tuear, neque amplius
domi coenaturum [paternae
mensae gravem] id aetatis:
dein non diu fore, quin pa-
trem sim hilaraturus, allato

usque, quod mihi natum erit
mercedis. Ergo secundae
deliberationis initium est
propositum, quae optima sit
artium, et ad edistendum fa-
cillima, et homini libero con-
veniens, et expedito sumtu
parabilis, et quaestu commo-
do. Alio aliam commendan-
te, ut cujusque sensus aut ex-
perientia ferebat, pater ad
avunculum conversus, (ade-
rat enim maternus avuncu-
lus, qui optimus esse statu-
tus videretur, et poliendis
lapidibus in primis lauda-
tissimus) fas non est, inquit,
aliam artem primas tenere,

σοῦ παρόντες· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, (δείξας ἐμὲ,) καὶ δίδασκει· 4
 παραλαβὼν λίθων ἰργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστήν,
 καὶ ἱρμογλυφεά· δύναται γὰρ *), καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς
 οἶσθα, ἔχων δεξιῶς ¹⁾· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παι-
 διαῖς. ὅποτε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ ²⁾ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων
 ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους
 ἀνίπλαιτον, εἰκότας, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν
 τῶν διδασκάλων πληγὰς ἑλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς ³⁾
 τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλ-
 πιδας, ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς
 πλαστικῆς. Ἀμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμῖρα τέχνης ἐνάρ- 3
 χεσθαι, καὶ γὰρ παρεδιδόμην ¹⁾ τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα· 5
 τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπῆ
 ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ²⁾ ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ φαινοί-
 μην θεοὺς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτιά τινα ¹⁾ μικρὰ κατασκευά-

ε) δύναται γὰρ καὶ τοῦτο] Sic olim interpunxerunt.
Schmied. δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φησ. Rectius. Mihi
 perspicuitatis certe adiuvandae caussa etiam post τοῦτο com-
 ma videbatur ponendum. Sic plane evadet *Hemst.* interpre-
 tatio loci unice conveniens. Plura in adnot. f) ἔχων δε-
 ξιῶς] δεξιῶς *Codd.* A. R. P. et L. δεξιῶς *cod.* 2957. Unde
Hemst. conj. τυχὼν (pro ἔχων) vel λαχὼν δεξιῶς. Vid.
 adnot. g) ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1. et A. et inde *Schmied.* Vid.
 adnot. h) εἰς] ἐς *cod.* 2957. et hinc *Schm.* Mox pro ἐπιτή-
 δειος in *Gurl.* est ἐπιτηδεία. i) παρεδιδόμην] olim παρε-
 διδόμην. Recepi probabilem conj. *Hemst.* k) τοῦς] deest
 in B. s. et P. l) τινα] deest in F.

te praesente: quin tu illum
 ducito, (me demonstrans,) tuamque in curam receptum
 effice lapidum artificem bo-
 num, et coagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, id-
 que ingenio praeditus, ut
 nosti, dextro. Scilicet argu-
 mentum capiebat ab istis e-
 cera ludicris: nam dimissus
 a magistris, decrasa cera, bo-
 ves aut equos, aut, ita me
 Jupiter amet, homines effin-
 gebam, scitule, ut videbar
 patri: ob quae quidem ama-

gistris vapulabam; at tunc
 ad ingenii felicitis laudem
 et ista quoque pertinebant:
 quare bona tenebantur de
 me spe, fore ut brevi artem
 discerem, idque ex ista fin-
 gendi dexteritate. Simul
 igitur atque idonea videba-
 tur dies arti auspicandae,
 committebar avunculo, rem
 haudsane quam valde grava-
 tus: quin et ludum quen-
 dam non injucundum mihi
 videbatur habere, et ad ae-
 quales ostentationem, si De-

p. 5. ζων ἑμαυτῷ τε, κ' αἰνέουσιν, οἷς προηροῦμένη. Καὶ τότε ^{m)} πρῶτον ἐκείνο καὶ σύνηδες τοῖς ἀρχομένοις ἐγένετο· ἐγκοπία γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα ⁿ⁾ καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν,

... ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός.

Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ
p. 6. πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον
λαβὼν, οὐ πρόως, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε
4 δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς οὖν ἐκείθεν ἐπὶ
τὴν οἰκίαν ἀφικνουῖμαι, συνεχὲς ἀνολούζων ^{o)}, καὶ δακρύων
p. 7. τοὺς ὀφθαλμοὺς ^{p)} ὑπόπλεως· καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην,
καὶ τοὺς μῶλωπας ἐδείκνυνον. καὶ κατηγόρουν πολλὴν τινὰ τὴν ^{q)}
ὠμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν
ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μη-
τρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε,
5 κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν ^{r)}. Μέ-

m) τότε] τό τε *Gorl.* n) ἡρέμα] *abest a Gorl.* o) ἀνολούζων] ἀνολύζων *Mss. Bourd. et Angl. ἀναλύζων P. L. et Coll. G. Schm. et Matth.* p) τοὺς ὀφθαλμοὺς] *aberant ab uno Ms. Bourd.* q) πολλήν τινὰ τὴν ὠμ.] *Vulg. πολλήν τινὰ ὠμότητα. Hemst. conj. πολλήν τινὰ τοῦ θείου τὴν ὠμ., quod Matth. recepit. Equidem ex hac conj. nil mutuatus sum, nisi articulum.* r) ἐννοῶν] *ὄνειροπολῶν vel ἐνυπνιάζων conj. Hemst. Vid. adnot.*

os sculperem, et simulacra quaedam parva concinnarem mihi met ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato avunculus jussit leniter perstringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta est tabula. Ille indignatus, scutica, quae sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis more me initiavit, sic ut la-

crimae mihi prooemium essent artis. Hinc ergo me dum proripio, crebros singultus ducens, (*continuo ululans*) lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque ostensis, et incusata multa quadam [avunculi] crudelitate, adjecti, haec illum ex invidia fecisse, [metuentem] ne arte se superarem. Indignè ferens mater cum multa fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi (*cubitum in*) adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabun-

χει μὲν δὴ τούτων γέλασιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ p. 7. 8.
μετὰ ταῦτα δὲ *) οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὡς ἄνδρες, ἀκούσει-
σθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν †) δεόμενα· ἵνα γὰρ
καθ' Ὅμηρον εἶπω,

. . . θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος

Hom. II.

Ἀμβροσίην διὰ νύκτα,

β', 56-57

ἐναργῆς οὕτως, ὥστε μὴδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι
γούν **) καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φα-
νέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκου-
σθέντων ἑναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λα- 6
βόμεναι ταῖν χερσὶν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαλῶς
καὶ καρτερῶς· μικροῦ γούν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φι-
λοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι †) μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ
παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἑτέρας
εἰχόμεν. ἐβρόν δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς P. 9.
ὄντα με κεντῆσθαι βούλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτριῶν
ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ
τὴν κόμην, τὸ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεξωσμένη τὴν ἐσθῆ-
τα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς

s) τὰ μετὰ ταῦτα δὲ] τὰ δὲ μετὰ ταῦτα P. et Aug. t) ἀ-
κροατῶν] ἀνδρῶν cod. 2954. et Aug. supra scripta vulgata.
u) γούν] γ' οὖν F. quae pari modo saepius. x) καὶ γὰρ
ἄρτι] καὶ γὰρ καὶ ἄρτι Aug.

du. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula sunt et puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non jam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, et sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta. Duae mulieres prehensis manibus me

utraq; ad se trahebant vehementer sane et valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior pae- ne me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, succincta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum poliret lapides: altera

- p. 9. λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν ἐφιδάσκει μοι δικαίην, ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προτέρᾳ δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν· Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἐρμογλυφικὴ πέχνη εἰμί, ἣν χθὲς ἤρξατο μανθάνειν, οἰκία τέ σοι καὶ συγγενῆς οἰκοῦσθαι· ὅ, τε γὰρ πάππος σου (εἰποῦσα τοῦνομα τοῦ μητροπάτορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θείῳ ἀμφοτέρῳ γ) καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, (δεῖξασα τὴν ἑτέραν,) ἐπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρόνῳ γεννικῶς, καὶ τοὺς ἄμους ἔξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσθι, καὶ οὐποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπήν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκίους
- p. 10. καταλιπὼν· οὐδὲ z) ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μυσσαχθῆς a) δὲ τοῦ σώματος b) τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων c) ὀρμώμενος καὶ Φειδίας
- p. 11. ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,

γ) καὶ τῷ θείῳ ἀμφοτέρῳ] Olim interpunctum post ἀμφοτέρῳ. *Hematerhusium*, qui distinctionem primus dalevit, secuti recentiores. z) οὐδὲ] οὕτως P. οἱ δὲ margo A. 1. W., omisso πάντες. Unde variae virorum doctt. conjecturae, quas doctrinae ac iudicii sui vi repulit *Hemat.* Vidd. Adnott. Etiam A. 2., quam non contulit *Hemat.*, consentit cum ceteris. a) μυσσαχθῆς] μυσσαχθῆς F. b) τοῦ σώματος] τοῦ σχήματος conj. Clerici, cui subscripsit *Hemat.* c) τῶν τοιούτων] Articulus abest ab Gorl.

vero facie valde formosa, habitu decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta: Ego, care puer, aresum Statuaria, quam heri coepisti discere, et domestica tibi et cognata genere: etenim et avus tuus, (matris ipso nomine patrem appellabat) lapidum erat sculptor, et avunculi utrique magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem optes nugis et quicquillis, quas illa praebet, abs-

tinere, (monstrabat alteram) et me sectari mecumque degere, primum tu quidem aleas firmo cibo, et humeros habebis robustos: ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem exhibuit, et Polycletus Junonem effinxit,

καὶ Μύρων ἐπηνέσθη, καὶ Πραξιτέλης ἰθανμάσθη ^{d)}· προσκυ- P. 11.
 νονται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἰς γένοιο,
 πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ξη- P. 12.
 λωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περιβλεπτον δὲ ἀποφα-
 νεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων κλεινοῖα διαπταλου-
 σα, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν ^{e)}, εἶπεν ἡ Τίχνη, μάλα δὴ
 σπουδῇ συνειρούσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι
 μέμνημαι· τὰ κλειστά γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἔπει-
 δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὡδὲ πῶς· Ἐγὼ δέ, ὦ τέ- 9
 κνον, Παιδεία εἰμὶ, ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ
 μηδέπω εἰς τέλος μου πεπειρασαι. ἡλικία μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ
 ποιεῖν λιθοξύος γενόμενος, αὐτὴ ^{f)} προείρηκεν· οὐδὲν γὰρ P. 13.
 ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσθι, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἄπα-
 σαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα
 καὶ ἀγεννῇ ^{g)} λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελεῖς δὲ
 τὴν πρόοδον ^{h)}, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φο-

d) ἰθανμάσθη] ἰθανμαστώθη Mss. Bourd. e) πάντοθεν] Pr. edd. pleraeq.e πάμπολλα cum εἶπεν junctum. f) αὐτὴ] αὕτη conj. Jen., quam probasse videtur Sol., et recepit Matth. Vid. Adnot. g) ἀγεννῇ] ἀγενῇ J. εὐτελεῖ Aug. vulgata supra scripta. h) πρόοδον] πρόσδοον Fr. S. A.

et Myron in laude, et Pra-
 xiteles in admiratione fue-
 runt: hi nunc propterea cum
 Diis adorantur. Jam si tu
 unus eorum fias, qui potest
 fieri, quin celebris apud
 omnes homines ipse habe-
 re? imo patrem efficies, ut
 beatus praedicetur te filio,
 patriamque insuper reddes
 illustrem. Ista, atque istis
 itidem plura titubans et us-
 quequaque barbare locuta
 dixit Statuaria, perquam sa-
 ne sedulo composita, ut quae
 mihi persuadere conaretur:
 sed non amplius recordor:
 nam plurima jam quidem
 memoriam effugerunt. Post-

quam igitur desiit, infit al-
 tera hunc fere in modum:
 Ego filii, Eruditio sum, jam ti-
 bi familiaris et nota, etsi nec-
 dum ad finem usque me per-
 tentaveris. Quanta quidem
 tu bona sis consecuturus, si
 statuarius fias, ista praedi-
 xit: nihil utique nisi ope-
 rarius eris, corpus labori im-
 pendens, in eoque spem vi-
 tae omnem habens reposi-
 tam; dum ipse sis obscurus,
 parvam eamque illiberalem
 accipias mercedem, humilis
 animo, vilisque prodeas et
 incomitatus in publicum,
 neque amicis utilis advoca-
 tus, nec inimicis metuendus,

- P. 13. βερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ ¹⁾ τὸν προὔχοντα ὑπο-
- P. 14. πτήσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ καὶ Φαιδίας, ἡ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστά πολλά ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς,
- 10 βάνανθος, καὶ χειρῶναξ, καὶ ἀποχειροβλώτος νομισθῆση. "Ὡν δ' ἔμοι ^{k)} πειθῇ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα ^{l)}, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι ^{m)} κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐ-
- P. 15. σεβεία, προτόνητι, ἐπιεικεία, συνέσει, καρτερία, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δὲ σε οὔτε παλαιὸν ⁿ⁾

i) εἷς, ἀεὶ] εἷς ἀεὶ Gorl. et Aug. k) "Ὡν δ' ἔμοι] Sic einendavi vulg. δέ μοι, sensu flagitante. l) ἀπάγγελλον σα] ἐπαγγ. B. 2. ἀπαγγεῶ et deinde ἀποφανῶ P. margo A. 1. W. m) σοι] σοῦ conj. Hemst. Vid. Adnot. n) παλαιὸν] παλαιῶν Aug. non male per se, si articulus τῶν esset praefixus, et sequentia magis congruerent.

nec quem tui cives aemulentur: sed ipsum (*solum*) illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorē revereatur, dicendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentiorisquē praeda facilis. Fac autem te P'hidiam aut Polycletum fieri, multaquē admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis artifex, mercenariusque, et manibus vitam quaerens habebere. Quod si mihi morem geras,

primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin et animum, quae tui (*tibi*) pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri denique praestantissimarum rerum studio: ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quicquam, nec quod nunc fieri expe-

οὐδέν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα °) προ- p. 15.
 ὅψει μετ' ἑμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ P), τάτε θεία,
 τάτε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακράν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
 πένης ὁ τοῦ δεινός, ὁ βουλευσάμενός τι °) περὶ ἀγεννοῦς οὐ-
 τω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθορος ἔσθ', τιμώ-
 μενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ
 τῶν γένει καὶ πλούτῳ προύχοντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθ' ἡττα μὲν
 τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πᾶν δὲ °) λαμ-
 πρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κᾶν που ἀπο- p. 16.
 δημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώς οὐδ' °) ἀφανῆς ἔσθ'· τοι-
 αῦτά σοι περιδῆσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁράντων ἕκαστος τὸν
 πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ,
 λέγων. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἢ τοὺς φίλους °) ἢ καὶ τὴν 12
 πόλιν ὅλην καταλαβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κᾶν
 που τι λέγων τύχης, κειηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμά-

o) μέλλοντα] Sic e conj. Hemst. et lectione Vat. cod. 87.
 Vulgo δέοντα. p) ὅποσα ἐστὶ] Secutus sum Matthiae, qui
 primus post ἐστὶ comma posuit: omnia, quaecunque sunt, sive
 sint ea divina etc. q) ὁ βουλευσάμενός τι] ἐτι conj.
 Hemst. Vid. Adnot. r) δὲ] γὰρ Aug. vulgata supra scripta.
 Vid. Adnot. s) οὐδ'] καὶ Gorl. t) ἢ τοὺς φίλους]
 Vulg. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἢ, καὶ τοῖς φίλοις, ἢ καὶ etc.
 Conjecturam Schmied. secutus sum. Vid. Adnot.

diat: quia et futura pro-
 spicies mecum: et in uni-
 versum quicquid est rerum
 divinarum humanarumque,
 non diu erit, quod te doce-
 bo. Tum qui nunc pauper
 audis, et istius, cujus no-
 men vix constat, filius,
 qui deliberas adhucdum (*qui
 jam decrevistis quodammodo*)
 de tam ignobili arte, paulo
 post omnibus eris aemula-
 tionis et invidendus: hono-
 res laudemque consequeris,
 ob rerum optimarum cultum
 insignis, quique genere ac
 divitiis excellunt te suspi-
 cient: porro tali veste, (sua,

quam splendissimam gere-
 bat, ostentata) amictus, ina-
 gistratū primaeque sedis ho-
 nore dignus habebis: si
 quo peregre proficiscaris, ne
 in externa quidem regione
 ignotus eris obscurusve:
 ejusmodi tibi circumdabo
 insignia, ut videntium unus-
 quisque proximum impellat,
 teque digito designans, *Hic
 ille est*, ajat. Si quid autem
 majoris momenti aut amicos,
 aut civitatem etiam univer-
 sam occuparit, ad te cuncti
 respicient: dixeris aliquan-
 do publice, a tuo dicentis ore
 plerique pendebunt audito-

- p. 16. 17. ζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐπορίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὥς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὐποτε παύσῃ συνᾶν τοῖς πε-
 παιδευμένοις, καὶ ^{u)} προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Ἀη-
 ροσθένην ἐκεῖνον, τίνας ^{x)} υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα;
 ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας ^{y)} υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὡς ^{z)}
 p. 18. αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὃ δὲ Σωκράτης καὶ αὐ-
 τὸς ὑπὸ τῇ Ἐρμολυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συν-
 ἦκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἡντομόλησεν
 13 ὥς ἐμὲ, ἀκούεις ὥς παρὰ πάντων ᾄδεται; Ἀφείλεις δὲ αὐτοὺς ^{a)}
 τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ
 λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ
 ἔπαινον, καὶ προεδρίαν, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις
 εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε ^{b)}
 πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία,
 καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτήρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔξεις,

u) καὶ] vulgo omissum restitui ex utraque Ald. et Aug. x) τίνος] τινός B. 2. y) ὃς τυμπανιστρίας] ὡς τυμπα-
 νιστρίας F. V. A. 2. margo A. 1. W. ὃς J. V. 2. B. 2. A. 1. et
 marg. C. Aug. z) ὁμῶς] ὅπως P. J. a) αὐτοὺς] αὐτοὺς
 Jacobs. conj. in Porson. Adverss. Melius forte αὐτοὺς τοὺς
 τηλ. b) τε] τι Aug. male.

res admirabundi, et gratu-
 labuntur tum tibi disertae
 orationis potentiam, tum pa-
 tri prolis felicitatem. Quod
 autem ferunt, immortales fie-
 ri quosdam ex mortalibus, id
 tibi conciliabo: etenim cum
 e vita discesseris, non tu
 desines unquam adesse do-
 ctis, et consuetudinem habe-
 re cum optimis. Viden' De-
 mosthenem illum, quo patre
 natum, ego quantum reddi-
 derim? viden' Aeschinem,
 qui piatricis tympanum pul-
 santis erat filius? et tamen
 ipsum propter me Philippus

coluit. Socrates autem et
 ipse sub ista Statuaria nutri-
 tus, simul atque meliora per-
 cepit, illaque deserta trans-
 fugit ad me, audis, ut ab
 omnibus celebretur? His tu
 missis tantis talibusque viris,
 rebus splendida, sermoni-
 bus sapientissimis, habitu
 decoro, honore, gloria, lau-
 de, principe considendi lo-
 co, opibus, dignitate, fa-
 cundae orationis fama, pub-
 lica prudentiae gratulatione,
 tuniculam indues sordidam,
 et habitum suscipies servi-
 lem, vecticulos, caela, mal-

κάτω γεννητῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς ^{c)}), καὶ χαμαίζηλος, p. 18
καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων ^{d)} δὲ οὐδέποτε, οὐ-
δὲ ἀνδρώδης, οὐδὲ ἐλευθέριον ^{e)} οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν
ἔργα ὅπως εὐρυθῆμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ p. 19
αὐτὸς εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ'
ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, 14
οὐ περιμένεις ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετεβαίνον
πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἔπει μοι καὶ
εἰς νοῦν ἤλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ^{f)} οὐκ ὀλλ-
γας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα ^{g)} τὸ
μὲν πρῶτον ἡγανάνκει, καὶ τῷ χεῖρε συνεκρόται, καὶ τοὺς ὁδόν-
τας ἐνέπριε ^{h)}· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπε-
πήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παρὰδοξα ἔπαθε, μὴ
ἀπιστήσητε· θαυματοποιοὶ γάρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς 15
με ἀπιδουῖσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαι σε, ἔφη, τῆςδε ⁱ⁾ τῆς

c) χαμαιπετῆς] χαμαιπηνῆς Aug. vulgata supra scripta. d) ἀνακύπτων] ἀνανήφων A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. e) ἐλευθέριον] ἐλευθέρον C. F. et hinc marg. Ald. 1. W. nec non Ald. 2. Vide, an etiam Isocrat. Paneg. c. 13. legendum sit ἐλευθερίως τετραμμένους pro vulg. ἐλευθέρως. f) εὐθύς] ὁ θεῖος conj. Hemst. g) ἀπολειφθεῖσα] ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. h) ἐνέπριε] συνέπριε Gorl. et marg. A. 1. W. i) τῆςδε] τῆς δὲ in plerisque edd., etiam in Hemsterh. Recta scriptura in utraque Ald.

leolos, scalptra in manibus habebis, vultu ad opus pro-
no, humilis et humilia con-
sectans, omnemque in mo-
dum abjectus: nunquam tu
rectum caput efferes, virile
nihil, nihil liberale cogita-
bis; sed opera quomodo
tibi concinna et elegantia
procedant, providebis: ut
ipse sis concinnus et hone-
stis moribus ornatus, mini-
me curabis, sed lapidibus te
viliorem reddes. Haec cum
adhuc diceret, ego, non ex-
spectato sermonum fine, sur-

gens litem decrevi: mox il-
la deformi atque operaria
spreta, conferebam me ad
Eruditionem valde lactus:
maxime quandoquidem in
mentem mihi venit scutica,
et plagas statim non paucas
inchoanti mihi hesterno die
fuisse impositas. Illa deserta
primum indignabatur ma-
nibus complosis, et dentes
intrendens: tandem, quo-
modo Niobenaudimus, fixa
diriguit, inque lapidem fuit
versa. Si vero passa videatur
incredibilia, ne tamen

- p. 19. δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἥδη, ^k)
- p. 20. ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὄχηματος, (δεῖξάσά τι ὄχημα ὑποπτέρων ^l) ἱππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἰοικότῳ) ὅπως ἴδῃς ^m) οἷα καὶ ἡλ-
 να μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἐνῆλθον,
 ἡ μὲν ἤλανε, καὶ ὑφηνιόχει ⁿ) ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπε-
 σκόπουν, ^o) ἀπὸ τῆς βῶ ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, ^p) πόλεις,
 καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι
 ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μὲν τοι μέννημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖ-
 νο ^q) ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄν-
 θρωποι, ἐπὶνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' οὓς γενολίμην τῇ
 16 πτήσει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ ^r) τοσαῦτα, καὶ με τοῖς
- p. 21. ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανάγαγεν αὐτῆς, οὐκέτι τὴν αὐτὴν ἐς-
 θῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκῶτα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ^s)
 ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβοῦσα οὖν καὶ τὸν
 πατέρα ἐστῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυνεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν

k) ἥδη] δὴ conj. Hemst. l) ὑποπτέρων] ὑπόπτερον F. J. A. 2. m) ἴδῃς] εἰδῇς A. B. P. J. A. 2. n) ὑφηνιόχει] ηνιόχει J. V. 2. A. 2. o) ἐπεσκόπουν] ἐσκόπουν J. margo A. 1. W. A. 2. p) πρὸς ἐσπέραν] πρὸς τὰς ἐσπέρας A. P. πρὸς τὰς ἐσπερας B. J. A. 2. q) ἐκεῖνο] abest a Gorl. r) τὰ] abest ab Aug. s) ἐμοὶ] ἐν ἡ Aug.

non credatis: miras enim somnia praestigias objiciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo, inscende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias, qualia et quanta, si te mihi nōn dedisses, ignoraturus fu-
 eras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in

terram projiciens: quamquam haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, et faustis acclamationibus, quoscunque volatu ad-
 issem, prosequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, cum volucris curru efferrer: sed videbar omni-
 no mihi in amictu honoratior et praetextato redire. Quin et, ut patrem invenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis revertē-

ἰεθῆτα, καὶ μὲ, οἷος ἦγοιμι· καὶ τι καὶ ^{t)} ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ p. 21.
 δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλευσατο ^{u)}). ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις
 ἐν αὐν, ἐμοὶ δοκεῖν ^{x)}), ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φό-
 βον. Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἑράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ 17
 ἐνύπνιον καὶ διακινιόν· εἰτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χριμερινὸς ὄνει-
 ρος, ὅτε ^{y)} μῆκιστα εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τρίσπερος,
 οἷός περ ^{z)}) ὁ Ἑρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ
 ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ p. 22.
 ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρο-
 λογία μὴ ὀνείρων ^{a)}) ἡμᾶς ὑποκριτάς τινος ὑπέλιπεν; οὐκ, ὦ
 γαθέ. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ^{Xen.}
 ἰδοὺ αὐτῷ ^{b)}) ἐν τῇ πατρὶος οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ^{Ann. III,}
 ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκώς αὐτὰ διεξέει·
 καὶ ταῦτα ἐν τῇ πολλῇ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, περιεστῶτων

t) καὶ τι καὶ] καὶ τοι καὶ conj. Hemst. et cod. Aug. u)
 ἐβουλευσατο] ἐβουλευσαντο prr. edd. ἐβουλευσατο cod.
 Reg. x) ἐμοὶ δοκεῖν] vulg. δοκεῖ. y) ὅτε] Sic nos cum
 Matth. e Graevii conj. Olim ὅτε. z) οἷός περ] Sic cod.
 Aug. In reliquis ὡς περ. a) μὴ ὀνείρων] Addunt vulgo
 τινῶν, omissum in Gorl. et Aug. et ed. Fl. b) ὡς ἰδοὺ
 αὐτῷ] Vulgo ὡς ἰδοὺ αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρ. οἰκ., κ. τ. ἀ.,
 ἴστε γὰρ, οὐχ ὑπόκρισιν κ. τ. λ. Corruptum locum quo-
 modo vel explicare, vel emendare, conati sint viri docti,
 vid. in Adnott.

rer: imo etiam submone-
 fecit, quam fere de me con-
 siliū rationem iniisset. Ista
 me vidisse memini pueritiam
 tantum quod egressus, ut
 mihi quidem videtur, con-
 turbatus ex verberum metu.
 Haec dum exsequor, Hercu-
 les, inquit nonnemo, quam
 longum somnium et judiciale:
 tum alius interpellat, hi-
 bernum scilicet, nam (*ubi*)
 longissimae sunt noctes: aut
 si forte trinociale, quem-
 admodum Hercules est et ip-
 se: quid vero ipsi in mentem
 venit, ut ista nugaretur ad
 nos, puerilemque noctem

commemoraret, et somnia
 vetera, jamque obsoleta: fu-
 tile profecto hoc narrationis
 frigus: num nos somniorum
 interpretes esse quosdam
 statuit? Minime certe, o tu,
 quisquis es: neque enim Xe-
 nophon, cum narraret ali-
 quando somnium, fulmen si-
 bi visum in paternam cecidi-
 disse domum, et reliqua,
 (nostis enim) velut histrio-
 nicam (*interpretandi causa*),
 visionem istam, neque nu-
 gaturus de industria perse-
 quebatur, idque in bello et
 desperatione rerum, urgen-
 te hoste; sed sane et utile

p.23.18 πολεμίῳν· ἄλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοῖνον κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νῆτοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπονται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μά-
λιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, ^{c)} καὶ πρὸς τὰ ^{d)}
ἤτιω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῇ διαφθείρων. ἐπιβρασθή-
σεται εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ ^{e)}
παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν ὅλος μὲν ὢν πρὸς τὰ
κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιά-
σας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, ὅλος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα,
εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

c) ἐθελοκακεῖ] ἐθελοκολακεῖ F. adscriptum ἐθελοκακεῖ ex P.
d) πρὸς τὰ] πρὸς τὴν cod. 2954. e) ἑαυτῷ] ἑαυτοῦ ppr.
edd. Vid. Hemet. in Adnot.

quiddam habebat ista nar-
ratio. Similiter et ego som-
nium istud meum enarravi
vobis ejus rei causa, ut ju-
venes ad meliora convertan-
tur: inprimis si quis eorum
ob paupertatem animo defi-
ciat, seque deterioribus ap-
plicet, indolem haud igno-
bilem corrumpens. Hic, sat
scio, confirmabitur, audita
somnia nostri fabula, meque

sibi idoneum exemplum ob
oculos ponet, considerando,
ex quali conditione ad pul-
cherrima me contuli, erudi-
tionemque concupivi, ne-
quaquam ignave cedens rei
familiaris, quae tum preme-
bant, angustiis; itemque
qualis ad vos me recepi, si
nihil aliud, at saltem nemi-
ne sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΕ P. 25.
ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

Argum. Exemplum probae Anticriticae, salibus non minus conditae, quam candore animi ac modestia auctoris commendatae. Nescio quis oratorum, opinor, Atticorum Lucianum scriptorē nomine *Promethēi* insigniverat, idque, ut videtur, non sine invidiosa quadam ambiguitate. Cui respondet noster in hac Recitatione (προσλαλή) ita, ut varias, quibus hoc nomen capi possit, interpretandi rationes persequens ostendat, quatenus verē sibi ipse *Promethēus* dici posse videatur, quatenus falso, ac simul momenta indicat, unde iudicium de ipsius dialogis, tanquam nova artis formae, regi oporteat.

Οἰκοῦν Προμηθεά με εἶναι φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὃ ἄρ- 1
σι, ὡς πηλίων καὶ μοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκό-
να, καὶ φημι ὁμοίος εἶναι αὐτῷ· οὐδ' ^{a)} ἀναίνομαι πηλο-
πλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φανυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, ὅλος ἐκ τριό-
δου, βόρβορος ^{b)} τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς P. 24.
λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ^{c)} ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν
Τιτάνων ἐπιφημίζεις ^{d)} αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ

a) οὐδ'] Sic B. 2. Vulg. οὐδ' separatim, minus bene. b) βόρ-
βορός] Ita recte J. V. 2. P. S. A. 2. βόρβαρος M. O. et ce-
terae Edd. prior lectio adscripta margini A. 1. W. c) εὐμη-
χάνους] ἀρμηχάνους F. εὐμ. E. P. d) ἐπιφημίζεις] ἐπυ-
φημίζεις P.

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

Prometheum igitur me esse quale ex triviis colligitur, ais? Sice ratione, o optime, quod et mea opera lutea sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse fateor: neque luti figulus dici recuso; tametsi lutum mihi vilius sit,

quale ex triviis colligitur, coenum propemodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam

K

- p. 24. μυκτῆρα, ὅλον τὸν Ἀτὰνδον, προσεῖναι τῷ ἑκαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ^{e)} ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμηθεῖα ἐν τοῖς γράμμασιν; ὥς ἔμοιγε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνν σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ νομιδῇ ἄξια τοῦ Κανκάσου. καίτοι πόσω δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάzoισθε τῷ Προμηθεῖ, ὅποσοι ἐν δίκαις
- p. 25. εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ ποιοῦμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα οὖν ^{f)} ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμόν αὐτῶν ἔστι διάπυρον. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθεῖος ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοτε ^{g)}, ὅτι μὴδ' ^{h)} ἐκ πηλοῦ
2. πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παρόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ὑπαγγέλλοντες, εἶδωλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρόν ἔμπροσθεν, ἢ πλαστικὴ κατὰ ταῦτά τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσ-
εστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά ⁱ⁾ τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παι-
- p. 26. διὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστε μοι ^{k)} ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω

e) τίς δ'] τίς δαι W. f) ζῶντα οὖν] ζῶα γ' οὖν W. g) διαλλάττοτε] εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοτε M. h) μὴδ'] μὴ Hemst. conj. Forte antea excidit μὴ ἐκ βορβόρου, μὴδ' etc. i) δεῖγμά] δῆγμα conj. Sol. k) μοι] με edd. μοι O. M.

dixerit, et quasi quandam At-
ticam subsannationem sub-
esse huic laudi: unde enim
artificiosum est, quod ego fa-
cio? Quae vero eximia sa-
pientia et prudentia in scri-
ptis meis? Mihi certe illud
satis fuerit, si non lutea
prorsus, aut digna Caucaso
tibi videantur. At vero quan-
to justius vos comparare Pro-
metheo poteratis, quicunque
in causis agendis celebres
estis, vera certamina subeun-
tes? Viva enim re vera at-
que animata vobis opera
sunt, et per Jovem etiam
calor illorum ignitus est.
Quod ipsum a Prometheo

profectum videri possit, nisi
quod hoc discriminis inest,
quod ex luto vos non fingi-
tis, sed aurea vobis pleris-
que figmenta sunt. Nos au-
tem, qui ad multitudinem
prodimus, atque ibi hujus-
modi declamationes profi-
temur, simulacra tantum
quaedam spectanda exhibe-
mus. Et in summa, circula-
tum, uti paulo ante dixi,
haec figulum versatur, quem
admodum puparum figuli:
ceterum neque motus simi-
lis inest, neque animae sig-
nificatio alia, sed delectatio
quaedam ad summum, et lu-
sus merus est. Ut cogitare

πρὸ Προμηθεᾶ λέγεις *) εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα φη- p. 26.
σιν, (οἶσθα περὶ αὐτοῦ ¹).

Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πράγματα.
καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι ^m) τοὺς χυτρεάς, καὶ ἱπνοποιούς ⁿ),
καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθεῖας ἀπεκάλουν, ἐπισκώ-
πιοντες ἐς τὸν πηλὸν, ἢ καὶ ^o) τὴν ἐν πυρὶ, οἶμαι, τῶν σκευῶν
ἐκτησιν. καὶ εἶπε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πά-
νυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν
σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυπτα ἡμῖν ^p) τὰ ἔργα, ὥς περ ἐκεί-
νοις τὰ χυτρίδια· καὶ ^q) μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρί-
ψειν ἅπαντα. Καίτοι φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα p. 27. 3
εἰκάζει τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν ^r),
καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμνημένον· ὥς περ ἐκαίνας

*) λέγεις] Sic e conj. Schaeferi Meletemm. p. 116. pro vulg.
λέγοις. Verte: num forte — dicat. Alia ex ipso Luciano lo-
ca suppeditat ibidem Schaeferus. 1) οἶσθα περὶ αὐτοῦ] οἶσθα γὰρ αὐτό, vel οἶσθα πῶς καὶ αὐτός conj. Hemst. Sa-
spicor οἶσθα γὰρ· Αὐτός Προμηθεὺς etc. omisso Κλέων. Quo-
modocunque legatur, sententia parenthetica parenthesesis si-
gno notanda videbatur. m) Ἀθηναῖοι] Num forte οἱ
Ἀθηναῖοι; n) ἱπνοποιούς] Edd. ἱπν. in O. ἱπν. o) ἢ
καὶ] Sic J. et A. 2. Simpl. καὶ C. L. P. S. Hemst. Schm.
εἶναι O. M. ceterae edd. p) ἡμῖν] ὑμῖν F. q) καὶ ^q)
Vulg. καὶ Jacobs. in Porson. Advers. conj. καὶ — συντρίψειν
ἂν ἅπαντα. Facilior videbatur Schaeferi emendatio καὶ
συντρίψειν ἅπαντα. r) ἐπαινῶν] Sic omnes praeter S.,
ubi ἐπαινέιν. Unde Hemst. conj. aut εἰκασέ σε et ἐπαινῶν,
aut εἰκάζει (mutato accentu) et ἐπαινέι. Num forte scripsit
auctor εἰκάζει, omisso ἐπαινῶν, quod omnino suspectum?

incipiam, num ita me Pro-
metheum dixeris, ut Comi-
cus ille Cleonem: (nostis si-
quidem,) Cleon, inquit, Pro-
metheus ipse post negotia est.
Ipsi etiam Athenienses figu-
los ollarum, furnorum con-
structores, et quicumque cir-
ca lutum versantur, Prome-
theos vocabant olim, allu-
dentes ad lutum, opinor, et
ad illam, quae fit in igne, va-
sorū cocturam. Quod si
hoc sibi vult Prometheus iste

tuus, admodum directe jacu-
latus es, et secundum Atticam
illam mordendi acerbiteratem:
quoniam et nostra opera fra-
gilia sunt, perinde ut illorum
ollulae; et modicum quis-
piam lapillum injiciens, faci-
le contriverit omnia. Atqui,
dixerit aliquis, consolando
nos, nequaquam ista assimi-
lasse te Prometheo, sed novi-
tatem hanc, laudans, et ad
nullum aliud exemplar effi-
ctum opus; quemadmodum

- p. 27. οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τίως ἐννόησας αὐτοὺς ἀνέπλασε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτοὺς ἦν. συνειργάζετο δέ τι ^{s)}) καὶ ἡ Ἀθηναῖ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρὸς γε ^{t)}) τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως αὐτός ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν δοκοῖην, μηδὲ ἔχει τις λέγειν ^{u)}) ἀρχαιότερόν τι τοῦ
- p. 28. πλάσματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χαρίεν ^{x)}) φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γοῦν ^{y)}) ἐμοὶ, ἢ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετριφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴ γε μὴ οὕτω φρονοῖην, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιεῖς, ὡς πολὺ ἄμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου ^{z)}) ταῦτ' ὅ πεπονθότα. Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς

s) τι] Sic O. W. et Schm. Vulg. τοι. Vid. ad Somn. §. 16.

t) γε] Olim in omnibus τε. Vid. adnot. u) λέγειν] λέγων

O. M. x) εἰ μὴ καὶ χαρίεν] Sic P. J. S. A. praeterquam quod χάριεν proparoxytone. χάριέν τι C. L. χαρίεντα F. A. H. P. καὶ abest in O. M. y) γοῦν] Sic scripsi, quum vulgo legatur γὰρ, et in Ald. 2. reperiatur οὖν. Sol. conj. γ'. Cf. Epist. Sat. c. 20. In J. γοῦν. z) ταῦτ' ὅ πεπονθότα] Sic in codd. Brod. et ed. Schm. Vulg. αὐτὰ πεποιθότα. Vid. adnot.

ille, cum nondum essent homines, sua sollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quae et moverentur facile, et aspectu gratiosa forent; et in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Minerva, quae et lutum inspirabat, et figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non satis est, si videar nova finxis-

se, figmentoque nostro nihil vetustius afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, et conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus contemneratur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus argo: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quae cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem. Ptolemaeus igitur Lagi

Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δί- p. 28.
 χρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέ-
 λαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν *) τοὺς Αἰγυπτίους,
 ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον p. 29.
 καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ
 ὦτο ἐκπλήξιν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον,
 ἰφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι
 χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπίστρωτο, καὶ
 ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινός, ἢ Καμβύσου, ἢ
 Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον ^{b)}). πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν
 πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο ^{c)}. ὥς-
 τε ^{d)} ὁ Πτολεμαῖος συνιὲς ὅτι οὐκ εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, οὐ-
 δὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐ-
 τῆς τὸ εὐρυθμου καὶ τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μετίστησεν αὐτὰ,
 καὶ [τὸν ἄνθρωπον ^{e)}] οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τοῦ·

a) συναγαγὼν] ἀγαγὼν O. P. b) κειμήλιον] καμήλου O.
 c) ἐμυσάττοντο] M. et Ox. Excepta S. et A. priores Edd.
 omnes ἐμυσάττ. Hemst. et Schm. ἐμυσάττ. d) ὥστε] ὁ μὲν
 τοι J. margin. A. 1. W. et A. 2. e) τὸν ἄνθρωπον] τὸ
 εὐμορφον, vel τὸ ἀτοπον conj. Jacobs. Animadv. ad Eurip.
 p. 240. Id. in Porson. Adverss. καὶ τὸ ἀλλόχοτον. Spuriū
 omnino τὸν ἄνθρωπον esse videtur.

filius, cum duas res novas in
 Aegyptum adduxisset, came-
 lum Bactrianam totam ni-
 gram, et hominem bicolore-
 rem, cujus dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra
 modum candida erat; con-
 gregatis in theatrum Aegyp-
 tiis, exhibuit illis cum alia
 multa spectacula, tum in-
 ter postrema, haec quoque,
 camelum et semialbum ho-
 minem: putabatque, se ma-
 gnam admirationem isto spe-
 ctaculo concitaturum esse.
 At illi ad camelum quidem con-
 spectum perterriti sunt, et
 parum absuit quin exsilien-

tes profugerent, quamquam
 tota ea auro exornata, ac pur-
 pura instrata erat, frenum et-
 iam gemmis distinctum ha-
 bebat, ex Darii, aut Cambysis,
 aut etiam ipsius Cyri thesau-
 ris depromptum. Homine au-
 tem viso, plerique ridebant:
 quidam etiam ut monstrum
 sunt aversati. Quare Ptole-
 maeus intelligens se parum
 laudis capere, neque novita-
 tem apud Aegyptios in admi-
 ratione esse, sed prae ip-
 sa concinnitate justamque
 formam probari, abduci ea
 jussit; nec amplius eodem ho-
 nore habuit, quo antea. Ca-

- p. 29 30. ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἔδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι πα-
 6 ρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμὸν, κάμηλος ἐν Αἰγυ-
 πτιοῖς, ἧ, οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἐτι αὐτῆς θαυμάζω-
 σι ^f), καὶ τὴν ἀλουργίδα ^g). ἔτι δὲ ^h) οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν
 καλλίστοις συγκείσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο
 ἀπόρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μῆξις ἐναρμόνιος, καὶ κα-
 τὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον
 τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκείνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἱππο-
 κένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαιῆς ἐπέραστον τι ζῶον τοῦτι γενέσθαι,
 p. 31. ἀλλὰ καὶ ὕβριστότατον, εἰ χρή πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπι-
 δεκνυμένοις τὰς παροινας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ
 καὶ ἑμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοις ξυν-
 τεθέν, ὥς περ ἐξ οἶνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοτέρων ἡδιστον;
 φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὥς τοι-
 οῦτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρω καλλὸς ἡ μῆξις συν-
 6 ἐφθείρεν. Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διά-

f) θαυμάζωσι] Sic Marcil. Reliqui libri θαυμάζουσι, erro-
 re inde orto, quod post ἧ in iisdem plene distinctum erat.
 g) ἀλουργίδα] Sic Ald. 2. In ceteris omnibus ἀλουργίδα,
 quum tamen supra ἀλουργίδι §. 4. h) ἔτι δὲ] Sic ex Hemst.
 conj. Vulg. ἐπεὶ δὲ, nullo sensu. O. ἐπειδὴ.

melus neglecta mortua est: hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibi-
 cini, cum in convivio belle cecinisset, dono dedit. Vereor itaque, ne et mea, camelus in Aegypto, sint, cujus homines adhuc frenum et purpuram admirentur; neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo et Comoedia, nisi et ipsa compositio inter se consentiens, justaque proportionem temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatis-
 simum est Hippocentaurus.

Non enim amabile hoc animal esse dixeris; sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino et melle commixtum et temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruerit. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus et

λογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι καθ' ἑαυτὸν, καὶ ¹⁾ p. 31.
 νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο·
 ἡ δὲ, παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ^{k)} ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὤμλει, καὶ p. 32.
 ξυνέπαιξε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκαπτε, καὶ ἐν ^{l)} θυμῷ
 ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὄλον ἀναπαλαστοῖς μέτροις
 ἐποχομένην ^{m)}, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύα-
 ζε, φροντιστάς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγο- p. 33.
 ρεῖν. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν ⁿ⁾ ἐπεποίητο ἐκείνους p. 34
 ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διδουσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν·
 ἄρτι μὲν, ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας·
 ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα ^{o)} διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ
 ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτως ἐποιεῖτο
 τὰς συνουσίας, φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε
 τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν,
 [ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτερον ^{p)}].] καὶ ὁμως ἐτολήμα-

i) καθ' ἑαυτὸν, καὶ] Olim alio ordine: καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ
 Δία. Vid. Adnot. k) Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διο-
 νύσῳ. l) ἐν] deest in P. notatur quoque in A. 1. W. m)
 ἐποχομένην] ἐπιοχομένην B. 2. P. n) προέλευσιν]
 προαίρεσιν C. P. L. J. margo A. 1. W. A. 2. προαίρ. Angl.
 d) πηδήματα] ὑποδήματα conjectura Belini, vix comme-
 moratu digna. p) ἀπὸ τοῦ ὀξ. ἐ. τ. βαρ.] spuria viden-
 tur; Kistemakero ad Thucyd. p. 131. etiam antecedentia τὴν
 ἁρμονίαν.

Comoedia fuere. Siquidem
 ille domi et seorsum, (*domi
 seorsim, et*) mehercle, in
 ambulacris cum paucis qui-
 busdam disputationes suas
 habebat: hæc vero, Baccho
 se totam tradens, in theatris
 versabatur, simulque lude-
 bat, et risum movebat, gau-
 debatque salibus, et dicacita-
 te, et ad numeros tibiae in-
 cedebat. Interdum etiam a-
 napaesticis versibus prorsus
 vecta, Dialogi sectatores ut
 plurimum, subsannabat, *me-
 ditatores*, ac *vanos subli-
 mium rerum disceptatores*, et
 id genus alia vocitando. Ei-

que id cordi erat, ut eos su-
 gillaret, et Dionysiacam
 istam libertatem in eos effun-
 deret; nunc *in aëre ambulan-
 tes*, et *cum nubibus versantes*
 illos exhibens, nunc *pulicum
 saltus metientes*, ut qui de aë-
 reis et sublimibus istis rebus
 nimis exiliter argutarentur.
 Dialogus vero gravissimas
 disputationes habebat, de
 naturæ rerum deque virtute
 philosophans: ita ut Musi-
 corum illud, bis per omnes
 chordas, ab acutissimo ad
 gravissimum usque, inter
 eos esset. Et tamen ausi fui-
 mus nos, hæc ita sese haben-

- P. 34-35. μὲν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρ-
 μύσαι, οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοι-
 7 νωνίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὐθις ὁμοίον τι τῷ Προμηθεὶ τῷ
 σῷ πεποιηκῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας,
 καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο
 φανείην ^{α)}), ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσα παρα-
 θεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πικελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σε-
 μνότητι φιλοσόφῳ ^{β)}). τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ καὶ κλε-
 πτικός ^{γ)}) ὁ θεός) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι
 P. 36. τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρὰ τοῦ ^{δ)}) γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους ἵπποκάμπους ^{ε)}), καὶ τραγέλαφους
 καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς. πλὴν ἄλλὰ τί ἂν πάθοιμι; ἐμμενετέον
 P. 37. γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγῃ μεταβουλεύεσθαι, Ἐπι-
 μηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστὶ.

α) φανεῖην] φανοίην edd. priores. Quod restituit Hemst.,
 est in O. M. Ceterum τοιοῦτος conj. Hemst. Mallem μὴ
 transferri post τοιοῦτο, et post φανείην deleri comma. Quam-
 quam et vulgata bene habent. β) φιλοσόφῳ] φιλοσόφῳ
 J. A. 2. φιλοσόφον P. A. 1. B. 2. γ) καὶ γὰρ καὶ κλε-
 πτικός] Olim totus locus vitiosa interpunctione obscura-
 tus: τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς· καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός· ἄπαγε
 τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν etc. Rectius distinxit Graev. Pro al-
 tero κλεπτικῆς Hemst. κλεπτικός, Eloner. Sched. crit. p. 1.
 κλέπτῃς. Ego post καὶ γὰρ omissum καὶ adjeci. δ) τοῦ]
 Edd. priores του, praeter Schmied. ε) ἵπποκάμπους]
 Ita L. πυτιοκάμπας O. F. A. 1. 2. et pleraeque Edd. πυτιοκ.
 K. M. S. Hemst. Schm. Varias conjectt. vid. in Adnott.

tia, inter sese conjungere et
 coaptare, non admodum ob-
 sequentia, neque facile so-
 cietatem sustinentia. Vereor
 itaque, ne denuo simile ali-
 quid Prometheo isti tuo fe-
 cisse videar, ut qui feminam
 cum mari commiscuerim, et
 ob id ipsum nunc reus agar.
 Vel potius aliud quid, ne vi-
 dear decepisse fortasse audi-
 tores, atque ossa apposuisse
 ipsis pinguedine obducta, ri-
 sum scilicet Comicum sub

philosophica gravitate. Ad
 furtum enim quod attinet,
 (nam et furandi arte hic Deus
 insignis est) absit: hoc certe
 nostris inesse non dices. Un-
 de enim furatus sim? nisi
 forte quis me fugit, qui ejus-
 modi Hippocampos et Hir-
 cocervos et ipse composue-
 rit. Verum quid faciam?
 Perseverandum enim est in
 iis, quae semel elegi: mutare
 enim consilium, Epimethei,
 non Promethei est.

N I Γ Ρ Ι Ν Ο Σ

P. 57.

ἡ περὶ Φιλοσόφου ἡθους *).

Argum. Imago veri philosophi, ita proposita, ut contra etiam tum spuriorum, qui Luciani aetate fere erant, philosophorum instituta ac mores, tum vitae, qualis omnino tum Romae degebatur, vel deridendae, vel detestandae, modum simul intuearis. Roma scilicet — haec enim urbs intelligenda, licet non nominata, — reversus Lucianus in suburbanum, vel villam, nescio quam, amico cuidam narrat, ut nuper convenerit in urbe Nigrinum, ficti haud dubie non modo nominis, sed etiam ingenii, philosophum, nisi ipsum Antoninum Philosophum cogitare velis; et hujus sermones ac mores sapientes ita refert et celebrat, ut et amicus ipse hac narratione ad colendam sectandamque genuinam philosophiam vehementer excitatum se et instigatum confiteatur. Adnumerandus libellus Dialogi Luciani primitiis.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ημὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὥς γελοῖον ὄν εἶπες ἐκεῖ κομίζοι ^{b)} γλαῦκας, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτοῖς ^{c)} εἰσιν. p. 38. ἔγω δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα

a) NIGRINOS K. T. A.] Ang. Νιγρίνου φιλοσοφία. b) κομίζοι] Sic Schmied. e. codd. Aug. et 2954. In reliquis κομίζει. c) αὐτοῖς] αὐταῖς J. et margo A. i. W. Prava rectae lectionis emendatio. Hcmst.

N I G R I N U S

sive de moribus Philosophi.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit apportet, quoniam apud illos proverbium: quasi ridiculos abundant. Ego vero si, lum sit, si quis eo noctuas dicendi facultatem ostendere

- p. 38. Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαυ-
 κας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλώσαι τὴν
 ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ^{d)} ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρ-
 γως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως
 Thuc. καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασυίς,
 II, 40. ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ
 ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τολμῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς
 λόγους ἔρως αἵτιος. ἔρῳσο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

- 1 ETAL. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλω-
 p. 59-θας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοίς, οὐθ' ὁμιλίας
 μεταδίδως, οὔτε κοινωνοὺς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω με-
 ταβέβλησαι, καὶ ὅλως ^{e)}, ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας; ἡδέως δ'
 ἂν παρὰ σοῦ πυθολήμην, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τού-
 των αἴτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία;

- d) εὐν] νοῦ conj. Hemst. vix probabilis. e) ολως] ὅλος
 conj. Hemst. improbabilis.

volens, Nigrinolibrum a me
 scriptum mitterem, obnoxius
 equidem huic ridiculo fo-
 rem. Nunc autem, cum id
 solum agam, ut sententiam
 meam tibi aperiam, qua nunc
 sim, et quod non leviter ora-
 tione tua affectus fuerim,
 effugero sane merito etiam

Thucydidis illud, cum ait,
 Imperitia audaces, res autem
 cogitata atque considerata
 cunctatores efficit. Manife-
 stum enim est, mihi non im-
 peritiam solum, verum etiam
 amorem ac studium oratio-
 nis, hujus audaciae causam
 esse. Vale.

AMICUS, LUCIANUS.

Am. Quam oppido gravis
 nobis et sublimis rediisti?
 Neque enim adspicere nos
 amplius dignaris, neque con-
 versaris nobiscum, neque ser-
 mones ut antea confers, sed
 repente immutatus es, et om-

nino fastidiosus videris eva-
 sisse. Lubens igitur audie-
 rim ex te, unde ad hoc in-
 solentiae perveneris, et quae
 ejus rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud,
 o amice, quam felicitas?

ETAI. Πῶς λέγεις;

p. 59.

ΔΟΤΚ. Ὅδοῦ πάρεργον ἤκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγεννημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τριζόλβιος.

ETAI. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

ΔΟΤΚ. Καὶ μάλα.

ETAI. Τί δὲ τὸ μέγα ^{f)} τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς ^{g)} εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΔΟΤΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλού- p. 40. σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου ^{h)} γενέσθαι μετρίωτερον;

ETAI. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὐκ ἔγωγε μανθάνω σαφῶς ² ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΔΟΤΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνεται.

ETAI. Οἶδα τούτων ἕκαστα ⁱ⁾, καὶ ἡὑξάμην σὲ τῷ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

f) μέγα] Sic Solanus correxit vulg. μετά. Secuti posteriores.

g) ἀκριβῶς] ἀκριβὲς P. J. non male. Charon. c. 6. οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε — ὀφῶ. Nil tamen mutandum. h) τετυφωμένον] τετυφλωμένον in nonnullis libris, referente Bourdelotio. i) ἕκαστα] ἕκαστον cod. 2954.

Am. Quid ais?

Luc. Insuperato felicem et beatum vides factum, et, quod in scena solct usurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam subito!

Luc. Ita res habet.

Am. Quidquam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summam modo laetemur, sed et, auditis singulis, accurate scire possimus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jo-

vem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem et insano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo, quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescebat.

Am. Ordine haec omnia

- p. 40. ΛΟΤΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσεπιεῖν Νιγρίτων τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἴωθεν ἑξαναστάς ὡς αὐτὸν ἀφικόμεν, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς εἰσαγγεῖλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βίβλιον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ^k) ἐν κύκλῳ κειμένας. προῦκειται δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι ^l) τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων [καταγεγραμμένον], καὶ σφαῖρα καλὰ μου ^m) πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.
- 3 Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὦ, τι καὶ ⁿ) πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἡξίουεν εἰδέναι, ὦ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὐθις αὐτῷ ἔγνωσμένον εἶη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος ^o), ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων ^p) λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγέσθαι, τοσαύτην τινὰ μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκεύασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρήνας ἐκείνας, εἴ τινας ἄρα ἐγένοντο,

k) σοφῶν] φιλοσόφων supra scr. in Aug. l) τι] τίσι conj. Hemst. Infra καταγεγραμμένων conj. Jena. Suspectum omnino καταγεγραμμένον. m) καλὰ μου] Καλῶν P. ἢ ἀπὸ καλῶν supra script. in cod. 2954. n) καὶ] abest ab Aug. o) ἀπαρξάμενος] ἀπαξ ἀρξάμενος conj. Wyttenbach. Bibl. Crit. Vol. III. P. 2. p. 37. non placet. p) περὶ τούτων] καὶ περὶ τούτων codd. 2954. et Aug.

novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

Luc. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Platonium philosophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo, et pulsata janua, cum puer intro de me renuntiasset, arcessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometri-

cae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem universi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Graeciam de novo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt,

καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὀμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· P. 41. 42. οὕτω θεσπίσῃα ἐφθέγγετο ^q). Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλο- 4 σοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν καταγέλασαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκούντων. ἄπερ ἔγωγε ἀτενῆ καὶ ἀναπεπταμένην πῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμενην· καὶ ἄρτι μὲν ἔλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν φι- 5 λτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἰδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἰδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον δ' αὖ ^r), ὥςπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότετον) τοῦ ὀφθαλ- P. 43. μου ^s) μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμενην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκίστερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμενην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων. Προῶν δὲ 6

q) ἐφθέγγετο] ἐφθέγγετο Aug. vulgata super scripta. r) δ' αὖ] Sic restitui e margine A. 1. W. et A. 2. Olim δ' αὖ. s) τοῦ ὀφθαλμοῦ] τῶν ὀφθαλμῶν, et mox αὐτῶν in P. Ut restituimus, est in C. P. L.

et lusciniās, et Loton illam Homeri obscurasse et obliterasse videretur. Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo provectus est, ut Philosophiam laudaret, et, quae ab ea manat, libertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: praeterea aurum quoque, et purpuram et cetera, quae admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem,

atque in omnes partes raper. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi carissima fuerant, divitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tantum non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: nunc eadem mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebamque tum, tanquam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae ad serenitatem et magnam aliquam lucem respiciens. Adeo ut, novo sane exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad id tempus

p. 43. ἐς τότε περιήχθην, ὕπερ ἀρετῆς ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν σᾶπέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθεος ¹⁾ καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

6. ETAI. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν ²⁾ οἶ-

p. 44-μαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ ³⁾ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

Hom. II. VII. 293. ΛΟΤΚ. Θάρρει, ᾧ γὰρ θεῖ. τοῦτο γάρ τοι ⁴⁾ τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔρῃς, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαι μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαι-

t) ἔνθεος] ἔνθους cod. 2954. et Aug. super scripto ἔνθεος. Contracta forma etiam in Edd. B. 2. A. 1. et 2. n) αὐτῶν] Constans haec librorum omnium lectio. Varias VV. DD. conjecturas vid. infra in Adnott. x) ἄλλως τε εἰ καὶ] ἄλλως τε καὶ εἰ Hemst. conj. y) γάρ τοι] δὴ Ald. 2. et J.

caecutientem insciens circumtuleraam. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebare. Nam et elatus oratione illius, et tanquam in sublime evectus sum, et omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam essent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex meo insanire. Ita et ego oratione ejus quasi furore ca-

ptus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit, ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et amicus est, et eodem tenetur studio.

Luc. Bono animo esto, o bone, nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevoitisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione in-

νομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδὺ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλὰκις, p. 44
καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποίησάμην· ἐπεὶ πᾶν τις μὴ παρὸν
τύχη, καὶ οὕτω δις ἢ τρις τῆς ἡμέρας ἀνακυτλᾷ πρὸς ἑμαυτὸν
τὰ εἰρημένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἔρασταί, τῶν παιδικῶν οὐ παρὸν- p. 45. 7
των, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς *) διαμνημο-
νεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νύσον, ὥς
παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προς-
λαλεῖν οἴονται, καὶ ὥς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτούς, ὧν τό-
τε **) ἤκουσαν, ἡδονταί, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνή-
μῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ b) τοῖς ἐν πο-
σὶν ἀνιάσθαι· οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας οὐ παρούσης,
τούς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν
ἀναυτλίττων, οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ p. 46.
ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦτου
ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρῆναι τοῖς ὑπ' c) ἐμοῦ πραττομένοις
τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμενος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ
αὐτὰ d) πρὸς με λέγοντος, ἐνλωτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερε-

a) αὐτοῖς] αὐτοῖς conj. Jena. a) τότε] πότε (potius potē)
conj. Solan. Vid. Adnot. b) ἐπὶ] ex conj. Jena. Priores
Edd. ἐν, quod et ipsum omisit J. c) ὑπ'] παρ' Aug. d)
αὐτὰ] αὐτοῦ pleraeq. Edd. αὐτοῦ B. 2. αὐτὰ L. J. margo
A. 1. W. et A. 2.

sanire. Quin et crebro me-
minisse, volupe mihi est; et
hanc meditando familiarem
jam exercitationem feci.
Nam etiamsi nemo mihi ad-
sit, tamen sic quoque bis
terve de die dicta illa mecum
ipse revolve. Et quemad-
modum amatores, absenti-
bus amasiis, dicta eorum et
facta memoria repetunt, iis-
que immorando morbum fal-
lunt, perinde ac si illi ipsi
amati adsint; quidam vero
etiam colloqui secum illos
putant, atque iis, quae tum
sibi audire visi sunt, quasi
paulo ante revera dictis, gau-
dent, animumque memoriae

praeteritorum applicantes,
macerandi sese praesentibus
otium non habent: sic sano
et ipse, philosophia non
praesente, verba, quae tum
audivi, recolligens, et me-
cum crebro revolvens, non
exiguum capio solatium. In
summa, perinde ac si in pe-
lago, et per noctem atram
ferar, ad hanc quasi quan-
dam facem respicio, omni-
bus illis rebus, quae a me
geruntur, virum illum coram
adesse existimans, semper-
que velut audiens ipsum ea-
dem illa sua ad me dicen-
tem. Interdum etiam, et ma-
xime, quando mente in id de-

p. 46. *σε τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γάρ τοι^e) κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι^f) κέντρον τοῖς ἀναούσοι.*

8 *ΕΤΑΙ. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀναπνεύσας, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἐναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων^g).*

p. 47. *ΛΟΤΚ. Εὐ λέγεις, καὶ οὕτω χεῖρ ποιεῖν. ἀλλ' ἐπιῖνο, ὦ ἐταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ. Δὶα κωμικούς φανύλους ἐύρακας ὑποκριτάς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων τε, καὶ νενικηκότων;*

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιοῦτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΤΚ. Δέδοικα γῆ σοι μεταξὺ δόξῳ γελοίως αἰτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν^h) ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων· κῆρα προαχθῆςⁱ) ἤρεμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος· καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ κἄν ἄχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις^k) οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε

e) τοι] τὸ conj. Kistemaker. ad Thuc. p. 132. f) τι] τὸ conj. Hemst. recepta a Schmied. g) περιάγων] βραδύνων Aug. h) αὐτὸν] αὐτοῦ conj. Hemst. i) προαχθῆς] προαχθεῖς L. F. P. k) ὑπόθεσις] supra scriptum τοῦ λόγον in Aug.

fixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Am. Subsiste, o admirande, paulumque retrocede, et ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita facto opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Jovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo

excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatri ejiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales. sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne et ipse minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ce-

συνεκρίπτουσα, καὶ, τὸ ¹⁾) ἐμὸν μέρος, ἀσχημοσύνα. Τοῦτ' ^{P. 47-48.}
 οὐν παρ' ὅλον μέμνησός μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν ^{m)}
 τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόλ-
 ῳ ποι ⁿ⁾) κἀθόηται, οὐδὲν αὐτῷ μέλον ^{o)}) τῶν ἐν θεάτρῳ
 πραττομένων ^{p)}). ἐγὼ δὲ ἐμαυτοῦ σοι πεῖραν παρέχω, ὅποῖός
 τίς εἴμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα ^{q)}) τρα-
 γικοῦ διαφέρων. ὥστε κἄν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκείνο
 μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως
 διεξήει· ἐμὲ δὲ κἄν ἐκσυρίττης, οὐ πάνν τι λυπήσομαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὐγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν ξη- ^{p. 49-10}
 τόρων νόμον πεπροσιμιάσθαι σοι ἔοικας γοῦν ἀρκεῖνα προς-
 θῆσειν, ὡς δὲ ὀλίγου ^{r)}) τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς
 οὐδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς
 ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα,
 καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ ^{s)}) συγκεκομισμένος.

- 1) καὶ, τὸ] κατὰ supra script. in Aug. m) ἡμῖν] Ita quo-
 que margo A. 1. W. et A. 2. Sed F. et plures edd. ὑμῖν. n)
 ποι] που conj. Hemst. c) μέλων] H. 1. et plures quae-
 dam edd. p) πραττομένων] πραγμάτων Aug. Marg. A.
 1. W. et J. q) τὰ ἄλλα] τάχα conj. Hemst. r) δι' ὀλί-
 γον] δι' ὀλίγον B. 2. s) τῇ μνήμῃ] εἰς τὴν μνήμην conj.
 Hemst.

terum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, et (mea culpa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poeta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alio ubi sedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro aguntur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragico distans. Quare si quid

minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, et quod ipse poeta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibilaveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene sane, ita me Mercurius amet, et juxta rhetorum leges exordium hoo tibi peractum est. Videris igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum, teque ad dicendum non venire paratum, et melius futurum fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim pauca quaedam, et, quantum li-

p. 49. οὐ ταῦτ' ἔρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ¹) οὐν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμὲ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρησθαι· ὥς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἔτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης ²), μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα σφριζομαι.

p. 50. 11 ΔΟΤΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διηλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρησθαι μοι· κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε ³) οὐχ ἔξῃς, οὐδὲ ὥς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσιν τινα ⁴) περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦδ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεῖς τοὺς λόγους, μὴ κατ' ἄλλο τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἳ πολλὰκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ⁵) ἀνελιηφότες, χρυσίδας ⁶) ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεκηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἔν' οὐν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἑμαντοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ πρόσωπον

t) αῖ] abest ab Aug. Ald. 1. et 2. u) διαμέλλης] διαμείψης B. 2. A. 1. et 2. x) γε] abest ab Aug. y) τινὰ] μίαν conj. Hemst. z) πρόσωπον] προσωπεῖον J. Margo A. 1. W. et A. 2., ubi tamen vitiose προσωπεῖον. a) χρυσίδας] χρυσείδας conj. Hemst.

cuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta esse: habes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, et acutissime sibilaturo.

Luc. Equidem et haec, quae tu commemorasti, dicta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, justa quadam et continua oratione de omnibus dictum esse; meae enim facul-

tatis hoc minime est: neque rursum illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepe numero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibibus auro contextis induti, et horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum et gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur et ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum de honestare, ex nuda tecum

προςλαλῆν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὄν p. 50.
ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με πολλῇ
τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος ^{b)}). p. 51.

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέ-
φομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν
Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφία καὶ πένις σύντροφοί
εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρονται
ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζεται ^{c)}. ἀλλ'
ἦν καὶ τις ἀφίκτηται ^{d)} παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἡρέμα
τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθα-
ρὸν τῆς διαίτης μεδιστᾶσιν. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυ- 13
χρύσων, ὃς ^{e)} ἔλθων Ἀθήναζε μάλα ἐπλησμος, καὶ φορτικός
ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν
ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὥς ἂν εὐδαί-
μων ^{f)} ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώ-
πον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' αἶψ'

b) χρώμενος] *Hemst.* interrogationis signum posuit, eumque
secutus *F. A. Wolf.* Vid. Adnot. c) βιάζεται] βιάζεται *F.*
d) ἀφίκτηται] *Vulg.* εἰ — ἀφίκτηται. *Belinus* aut εἰ — ἀφί-
κοιτο, aut ἦν — ἀφίκτηται corrigi vult. Hanc alteram ratio-
nem nos sumus secuti. e) ὃς] ὥς *A. a.* f) εὐδαίμων] excidit forte ὧν.

volo meaque propria perso-
na colloqui, ne cadens alicu-
ubi, quem ago Heroem, me-
cum una convulsum terrae
affligam.

Am. Homo hic non desi-
nethodie apud me crebra illa
scena atque tragoedia uti.

Luc. Imo desinam, et
ad incepta me nunc conver-
tam. Principium igitur ora-
tionis illius commendatio
fuit Graeciae, et eorum ho-
minum, qui Athenis commo-
rantur, quod cum philoso-
phia et paupertate degant, et
neque civium neque peregri-
norum quemquam intueri

gaudeant, qui luxum ad se-
se invehere conentur: sed si
quis etiam veniat ad illos ita
affectus, et paulatim trans-
formet ipsum, et veteres
mores dedoceant, atque ad
puritatem vitae transferant.
Memorabat itaque quendam
ex istis multo auro fulgenti-
bus, qui cum Athenas venis-
set admodum insignis et tur-
ba comitum gravis, varia ve-
ste auroque ornatus, Athe-
niensibus omnibus sese ad-
mirationi esse existimabat,
et tanquam beatum suspici;
cum iis contra infelix qui-
dam homuncio videretur;

- P. 51. *τις ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λου-*
- P. 52. *τροῖς ὀκλήρως ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τρυφῶν ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπερθέγγετο, προετοιμούμενος λαμβάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀποτείνων, Δίδοικε μὴ παραπόληται ^{g)} μεταξὺ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἂ ἦν ^{h)}, μεταξὺ ἐπαιδύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ· καὶ τὰ ταιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσφρονίσθη, καὶ παραπολὺ*
- p. 53. 14 *βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύ-
νονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμμένητο πρὸς με φωνῆς τίνος,
ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν
Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γὰρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι*

g) *παραπόληται*] *παραπόλνται* F. Ald. 2. *παραπόλλνται* pleraque, exceptis J. V. 2. S. A. Emendatum *παραπόληται* in marg. A. 1. W. h) *ἂ ἦν*] *ἄδην*, vel *ἄδην* conj. Hemst.

quin et erudiendum eum sibi sumserunt, non acerbè, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis et balneis molestus esset, suis servis premens, et in angustam cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat. Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum

floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: et, Unde nobis pavor hic? et, Fortassis materna est: et similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorè, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, et longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam agebat publice ab omnibus emissam audisse sese in

παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐδεδάριε· τοὺς p. 53.
 δὲ, ἰδόντας ἔλεῃσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος
 ἀνεπρόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ¹⁾ ἐσθῆ-
 τι θεώμενος, ἀναβοῇσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥς περ ἰσχυρομέ-
 νους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
 γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῆναι, καὶ προσέτι τὴν
 ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθορον, ἡσυχίαν
 τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἔστι ^{k)}. ἀπε-
 φαίνεται τε φιλοσοφία ¹⁾ συνωδὸν τὴν παρὰ τοῖς τοιοῦτοις δια-
 τριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε p. 54.
 ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ
 φύσει καλὰ ἔξῃ προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμο-
 σμένον. "Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκλήλῃται, καὶ 15
 πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ ^{m)} τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν
 ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρδῆστῆς, ἀθέατος δὲ ἀληθείας,
 κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶ-

i) ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ] Vulg. ἐποίησας, τοιαύτῃ, omisso
 ἐν, quod ex Hemsterhusii conj. receptum. k) ἔστι] deest
 in F. 1) φιλοσοφία] φιλοσοφίαν C. m) μετρεῖ] μετροῖ
 vitiose in omnibus edd. ante Hemst.

ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, et ad praesidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praeco-ne autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum vesteludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto; neque enim aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat, et praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, et tranquillitatem, et

otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae consonam esse, moresque puros conservare posse; viroque gravi, et qui divitias contemnere didicisset, et qui secundum ea, quae natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quae illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque et potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, et cum assentatione et servitute enu-

- p. 54. σαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν ^{α)} διέγνωνκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἥ ὅστις ἀκούων τέρεται κρουμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ
- p. 55. διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὲ τοιοῦτοῖς πρέπειν τὴν ἐνταῦθα
- 16 διατριβήν. Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλιτάτων πᾶσαι μὲν ἀγναι, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις· πύλαις τὴν ἡδογὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὅφ' ἥς δὴ ^{ο)} φεύσης ἀεννάω τε καὶ θολερῶ φεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιτορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον [τῶν ἡδονῶν] ^{ρ)}· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης ^{α)} πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χώρος γεγόμενος, ἰλύος ^{τ)}· αἰεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ ^{ε)}· πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπι-

α) λατρεύειν] δουλεύειν cod. 2954. ο) ὅφ' ἥς δὴ] τρυφῆς δὲ conj. Hemst. Partic. δὲ habent vulgo; δὴ est in P. Aug. marg. A. 1. W. et Edd. J. et A. 2. ρ) τῶν ἡδονῶν] cum Schmied. uncinis inclusum. Jacobs. in Porson. Adverss. conj. τῶν Κηρῶν. α) ὑποκλυζομένης] ἐπικλ. conj. Hemst. τ) ἰλύος] ex A. P. J. marg. A. 1. W. ἰλυ A. 2. Reliquae δίψης. Pro αἰεὶ πιμπλάμενος legendum forte ἐμπιμπλ. ε) ἀνθεῖ] ἀνήμεϊ conj. Hemst.

tritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque mendacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cautilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis consuetudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus

quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures et nasum, partim per gulam, et per venerē: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt et adulterium, et avaritia, et perjurium, et reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, et virtus, et justitia abripiuntur: quibus carens jam solum semper siticulosum (*luculentum*) multis ac feris cu-

θυμῆαις τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσοῦτων διδάσκα- p.55-56.
 λον ἀγαθῶν. "Ἐγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήγειν ἀπὸ 17
 τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστήσας, ἑμαυτὸν ^ι)
 λόγον ἀπήγουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκείνα δὲ τὰ τοῦ Ὀμήρου
 λέγων·

Πῶτ' αὖ ^υ), ὃ δύστηνε, λυγρὸν φάος ἡέλιου, Homer.
 (τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἑλευθερίαν,) Od. XI,
 92. 93.

"Ἠλυθες, ὄφρα ἴδῃς

τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερ-
 φάνους, καὶ δειπνα, καὶ κόλακας, καὶ μαιφονίας, καὶ
 διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φίλλας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πρά-
 ξειν διγνώσκας, μὴτ' ἀπαλλάντεσθαι, μῆτε χρῆσθαι τοῖς καθε- 18
 στῶαι δυνάμενος; Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ δ' Ibid. II.
 Ζεὺς τὸν "Ἐκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων, φησὶν ^κ), XI, 163.

"Ἐκ τ' ἀνδρὸς τῆς, ἐκθ' αἵματος, ἔπει κυδοιμοῦ, p. 57.
 πολιοικὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βλον τινὰ τοῦτον γυναικώδη,
 καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος ^γ), αὐτῇ
 φιλοσοφία, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθί-

ι) ἑμαυτὸν] ἑμαυτοῦ marg. A. 1. W. υ) αὖ] αὐτ' Homer.
 et Fl. κ) φησὶν] Sic Aug. Vulgo φασὶν. γ) προτιθέμε-
 νος] Sic in omnibus. Schol. προσιθέμενος, male.

piditatibus suppullulat. Ta-
 lem esse urbem, taliumque
 magistrum bonorum osten-
 debat. Ego itaque, inquit,
 quando primum ex Graecia
 reversus jam propius acces-
 sissem, animum adverti, a
 meque ipso rationem popo-
 sci mei huc adventus, Ho-
 merica illa videlicet mecum
 ipse dictitans:

*Cūr autem, infelix, de-
 serto lumine Phoebi,*
 (Graecia nempe, et felicitate
 illa atque libertate)

Venisti? ut videas
 loci huius tumultum, sy-
 cophantas, salutationes su-
 perbas, epulas, adulato-

res, caedes, testamento-
 rum exspectationes, et ami-
 citias simulatas? Aut quid
 tandem facere decrevisti,
 cum neque discedere hinc,
 neque institutis hisce uti
 possis? Cum ita mecum con-
 sultassem, et quemadmodum
 Jupiter Hectorem, ita me
 ipsum *e telis*, ut ait ille, sub-
 ducens, *eque hominum cae-*
de, atque tumultibus, eque
cruore, de cetero domi me
 continere statui: et vitam
 hanc, muliebrem et timidam
 plerisque visam, antepo-
 nens, cum ipsa philosophia,
 et Platone, et veritate collo-
 quer. Ac meipsum quasi in

- p. 57. σας ἑμῶν, ὥσπερ ἐν θιάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα που μετ-
 έωρος ἐπισκοπῶ τὰ γινόμενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν
 καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ καὶ πείραν ^{a)} ἀνδρὸς
 19 ὡς ἀληθῶς βεβαίον λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρηρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ-
 πεῖν, μὴ ὑπολάβῃς ^{a)} μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
 χῆς δοκιμασίαν ἀληθεύειν τῆςδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦ-
 θα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυ-
 μίαις, τοσοῦτοις δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκου-
 αι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ ^{b)} τὸν Ὀδυσ-
 αῖα μμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρε,
 p. 58. (δεικὸν γὰρ,) μὴδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα,
 20 καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἔνεστι δὲ καὶ φι-
 λοσοφίαν θανμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ^{c)} ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν
 σκηνῇ καὶ πολυπρὸς ὥπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκείου δεσπότην
 προΐοντα, τὸν δ' ^{d)} ἀντὶ πλουσίου, πέννητα· τὸν δὲ, σατρά-

z) δὲ καὶ πείραν] Sic ex Aug. Vulgo καὶ omissum. a) ὑ-
 πολάβῃς] ὑπολάβοις conj. Solan. temere. b) δεῖ] δὴ F.
 c) τύχης] ψυχῆς cod. 2954. et in marg. μὴ καταφρονεῖν,
 error librarii, postea aliena manu utcumque emendatus. d)
 τὸν δ'] Sic ex meo pro vulg. τόνδ', errore saepe in his scrip-
 ptis obvio.

frequentissimo theatro col-
 locans, ex sublimi admodum
 contemplor ea, quae gerun-
 tur: quae partim ejusmodi
 sunt, ut multum delectatio-
 nis ac risus exhibere possint;
 partim talia, in quibus vir
 vere constans periculum de
 se ipso faciat. Nam si malo-
 rum quoque encomium ali-
 quod dicere convenit, ne cre-
 das majorem ullam virtutis
 palaestram esse, aut veriora
 usquam animorum experi-
 menta fieri, quam in hac ur-
 be, et in ea, qua hic vivitur,
 consuetudine. Neque enim
 parum est resistere tot cupi-
 ditatibus, tot spectaculis at-

que aurium illecebris undi-
 que attrahentibus ac deti-
 nentibus: sed oportet omni-
 no Ulyssis exemplo praeter-
 navigare illa, non quidem
 ligatis manibus, ut ille, (nam
 hoc formidolosum foret) ne-
 que etiam auribus cera ob-
 turatis, sed audientem et so-
 lutum, et verè animum su-
 pra haec elatum habentem.
 Licet autem et philosophi-
 am mirari, conferendo cum
 illa tantam hominum amen-
 tiam: bonaque ista fortunae
 contemnere, ubi aspexeris,
 velut in scena, ac multipli-
 cium personarum fabula, al-
 lium quidem ex servo domi-

πην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· p. 58.
 τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καί-
 τοι μαρτυρουμένης τῆς Τύχης ^{e)} παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων
 πράγματα, καὶ ὁμολογούσης ^{f)} μηδὲν αὐτῶν εἶναι ^{g)} βέβαιον,
 ὅμως ταῦθ' ὁσημέραι ^{h)} βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου,
 καὶ δυναστείας· καὶ μαστοὶ περιῦσαι ⁱ⁾ πάντες οὐ γιγνομένων
 ἐλπίδων. Ὁ δὲ θῆ' ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐπὶ ^{k)} τοῖς γιγνομέ- p. 59. 21
 νοις ἐνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς
 γὰρ οὐ γελοιοὶ μὲν οἱ πλουτοῦντες ^{l)} αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφύρι-
 δας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους ^{m)} προτείνοντες, καὶ
 πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς
 ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ σιροσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀ-
 ξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι,
 καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὥς Πέρ-
 σαις νόμος· ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ἀποκύναντα, καὶ

- e) Τύχης] Priores τύχης, minori litera initiali. f) ὁμολο-
 γούσης] ὁμολογοῦντες conj. Hemst. g) εἶναι] εἶαν et su-
 perius ὅτι καὶ pro ὅτι καίτοι conj. Jacobs. h) ὁσημέραι]
 ὅσαι ἡμέραι J. et A. 2. i) περιῦσαι] περιῦσαι et supra scri-
 ptum περινοστούσαι, περιέχονται in Aug. k) ἐπὶ] e conj.
 Hemst. pro vulg. ἐν. l) οἱ πλουτοῦντες] Articulum re-
 stituit Hemst. ex ed. J. et marg. A. 1. W. In ceteris deest.
 m) δακτύλους] δακτύλους conj. Marcil. et Hemst.

num prodire, alium autem ex divite pauperem; contra alium ex paupere satrapam, aut regem; rursus alium amicum hujus, alium inimicum, alium etiam exsulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est, quod licet Fortunam ipsam testatissimum sit in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, nihilo minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, et divitias expetunt, et potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum spe, quae non contingunt. Quod autem di-

xi, licere in (de) iis, quae geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint divites ipsi, qui et purpuram suam spectandam exhibent, et digitos protendunt, et multas produnt ineptias? quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios aliena voce salutant, et hoc quasi magno aliquo contentos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo, neque ut Persis mos est, sed necesse est propius accedentem, et

- P. 59. [πόρρωθενⁿ)] τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περιβλεπτόν^o) τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὁ δ'^p) ἔστικε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον
- P. 60. ἔξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοῦς τῆς ἀπανθρωπίας,
 22 ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσλειτουργεῖται. Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἔξανιστάμενοι μέσης, περιθιόντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκείνῳ δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντεςⁿ), πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἔχρην, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπλάσιν^r), ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, καὶ μικρολογίαν^s) ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν

n) πόρρωθεν] πάντοθεν conj. *Belin.* Omnino vox suspecta. o) περιβλεπτόν] Addendum, ni fallimur, ὄντα. p) ὁ δ'] ex emendatione *Jacobii.* Olim ὁ δ'. q) ἐμφαγόντες] In Aug. adscriptum ἐκφ. et ἐκπιδντες. r) ἀπλάσιν] ἀπέφρονται superscr. in Aug. s) καὶ μικρολ.] Sic ex Aug. Reliquae edd. ἢ μικρ.

sese incurvantem, animo diu jam ante demisso, illiusque affectu etiā per corporis similitudinem declarato, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebens decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant, Ceterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, et totam urbem circumcursitan-

tes, et a servis foribus exclusi, canes, et adulescentes, et id genus alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius circuitationis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, coena est: in qua illi, quam multis comestis epotisque praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolocuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes discedunt, et vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem et angustati sunt vomitibus istis, et circa vilissima quae-

κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔμνη p. 60. 61.
 μὲν γὰρ, τὸ καινότετον ¹⁾), οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. Ἐγὼ 23.
 μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας
 ὑπέληφα, καὶ σχεδὸν αὐτοῖς [ἐκείνους] ^{u)}) καθίστασθαι τῆς
 ὑπερήφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμά-
 σωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθεν
 ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσεῖπωσι, τί
 καὶ φρονήσῃν ἐκείνους εἰκὸς ἐστίν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι
 πᾶν πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆςδε τῆς ἰθυλοδοουλείας, οὐκ ἂν
 οἴει ^{x)}) τὸνναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν
 δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυ-
 ρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν ^{y)}) τε καὶ
 ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος;
 οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς τοῦ διὰ τὸ ^{z)}) πλουτεῖν p. 62.
 εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὴ ^{a)}) ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι πε-

1) τὸ καινότετον] τὸ δεινότετον conj. *Bclini*, temere projec-
 ta. u) αὐτοῖς ἐκείνους] V. 2. et Ald. 2. αὐτοῖς ἐκείνοις.
 Junt. αὐτοὺς ἐκείνοις. Unde *Brod.* conj. αὐτοῖς ἐκείνης. De-
 lenda omnino altera vox. x) οἴει] εἴη et mox αὐτοῖς in Aug.
 i. e. error scribendi εἴη, postea emendatus utcumque voce αὐ-
 τοῖς. y) ἀνόνητον] ἀνόνητον C. J. z) διὰ τὸ] e conj.
Hemst. quam confirmat A. In prioribus διὰ τοῦ. a) δὴ] e
 conj. *Hemst.* pro vulg. δέ.

que prostibula depugnanti-
 bus. Et plerique eorum in
 multum diem decumbentes,
 circumeundi causam medi-
 cis praebent. Quibusdam
 enim, novo sane exemplo,
 aegrotandi ofium non est.
 Ego vero adulatores longe
 iis, quibus adulantur, ne-
 quiores existimo, et prope-
 modum auctores illis exsiste-
 re superbiae ac fastus istius.
 Nam cum illorum opulen-
 tiam admirantur, aurum lau-
 dibus extollunt, vestibula
 mane complent, et adeuntes
 ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos co-
 gitare consentaneum est?

Quod si vero communi de-
 creto vel tantisper abstine-
 rent ab hac voluntaria servi-
 tute, an non putas vice ver-
 sa ipsos divites ad fores pau-
 perum venturos esse, ultro
 rogantes, ne ignobilem, et
 absque teste latentem suam
 felicitatem relinquerent, ne-
 ve inutilem, et ab omni usu
 remotam mensarum pulchri-
 tudinem, et domorum mag-
 nitudinem esse paterentur?
 Neque enim tantopere divi-
 tias amant, quam propter di-
 vitias beatos atque felices
 sese existimari. Atque ita sa-
 ne res habet, ut neque pul-
 chrarum aedium, neque au-

- p. 62. ρικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι^{b)} καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἐπευωνίζειν^{c)} τὴν δυναστείαν, ἐπιτεχίσαντας^{d)} τῷ
 p. 63. πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν^{e)}
 24 ἄγουσι. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας^{f)}, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετρίωτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων,
 p. 64. πολλῶ ἐτι τούτων γελοιότερα δοῶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἶει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ, μάλιστα τῶν προβεβηκότων, ἀναμειγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα^{g)} ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι^{h)}, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος. "Α

b) τοι] abest ab Aug. c) ἐπευωνίζειν] ex emendat. Hemst. pro ἀπευωνίζειν. d) ἐπιτεχίσαντας] conj. Solani, confirmata lectt. cod. 2954. ἐπιτεχίσαντες et cod. Aug. ἐπιτεχίσαντας. Vulg. ἐ—α. e) ἀπόνοιαν] ἀνοιαν C. f) ἰδιώτας] ἀγραμμάτους A. 2. et J. g) καὶ ὁ μάλιστα] ὁ καὶ μάλ. vel καίτοι μάλ. conj. Hemst. h) μεταλαμβάνουσιν] Sic Marci. et Solan. e Schol. pro μεταλαμβάνωσι. Aug. μεταβάλλουσιν.

ri, neque eboris ulla dominos ut utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, et vilem reddere potentiam, contemptum quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, et ignorantiam aperte confidentes, talia factitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime

dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate proveci sunt, adulatorum turbis immixtum, et illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem, et cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem et magis conspicuum ob habitum? et quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν καλῶν ¹⁾ εἰ- p. 64
 πάσσομεν; οὐκ ἐμποροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον ^{k)}, μεθύ-
 σκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι,
 πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολ- p. 65.
 λάκις αὐτῶν καὶ ᾄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα
 ἤγειτο. μάλιστα δὲ ἐμνήνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων,
 καὶ τὴν ἀρετὴν ὄντιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστή-
 ρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία τὰς τούτων διατριβὰς· ἡξίου γὰρ
 τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα, πρῶτον ἑαυτὸν ^{l)} παρ-
 χεῖν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέ- 26
 λει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρέβων, ἀλλὰ καὶ
 τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν·
 τοσοῦτον δέων ^{m)} ὀρέγεσθαι τῶν εὐδὲν προσηκόντων, ὥστα
 μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ
 ἄγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως πεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
 πολλῶν ἐτῶν ἤξιωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διω- p. 66.

i) τῶν καλῶν] Sic Schmied. e cod. 2954. et Aug. pro vulg.
 τῶν καλῶν. k) ἀπειροκαλώτερον] — ὅτερον B. 2. l)
 ἑαυτὸν] αὐτὸν F. m) δέων] Sic Solan. e Junt. et Long.
 Excc. Olim in omnibus δέων.

Nam quae in conviviis designantur, cui quaeso *honestarum* rerum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde et plura aliis (*ceteris*) auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc et offi-

cinas cauponasque illorum scholas vocabat. Censebat enim, eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum quaestu superiorem gerere debere. Quod et praestabat ipse, non solum gratis conversando ac disserendo cum volentibus, sed et indigentibus necessaria subministrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat, ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum, quae corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe situm habebat, jam tot annis ne invisere quidem digna-

- p. 66. μολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων ⁿ⁾ μὲν φάσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν ^{o)}. αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, κῆπειδ' ἢ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβῶν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ^{p)} ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τρεφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου ^{q)} τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις, 27 τῆς διανοίας τὸ ἡμεροσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τοῦ τρόπου. Παρ-
p. 67. ἦνει δὲ τοῖς συνοῦσι μὴδ' ἀναβάλλεσθαι ^{r)} τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ^{s)} ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιῆσαι ^{t)}. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμὴν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκὼς φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν

n) τούτων] τοιούτων conj. Jacobs. o) τὴν χρῆσιν] τὸ χρῆσιμον cod. 2954. p) δὲ] οὐδὲ A. 2. q) τοῦ προσώπου] τοῦ τρόπου, superscripta vulg. Aug. r) μὴδ' ἀναβάλλεσθαι] cunctae priores μὴτ'. In marg. A. 1. W. μὴγ' ἀναβ. Addunt J. et A. 2. μὴθ' ὑπερίθεται, et V. 2. μὴθ' ὑπερίθασθαι. s) ὀριζομένους] ὠριζομένους Aug. superscr. vulg. t) ποιῆσαι] Sic marg. A. 1. W. probante Hemst. receptum a Schm. pro vulg. ποιήσεν, quod retinere velit Hemst. ea conditione, ut et antea scribatur ψεύσασθαι.

tus fuerit. Imo ne suum quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura istarum rerum nullius dominisumus, lege autem et per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva praebet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum justum modum, vultus modestiam,

et vestitus mediocritatem, et super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur non mentiri, et recte agere. Morae enim expertum esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adole-

πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνά- p. 67.
σσαι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ ^{u)}), μα-
στιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐ-
τῶν καταξύνοντες. Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28
ψυχαῖς τὸ στεῖρόν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν
ἀριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, p. 68.
τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγω-
γῆς ἐστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται.
πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέν-
τας ^{z)}). ἵνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὅς καὶ γευσάμενος τῶν παρ'
ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθειῶν ἐπήκουσεν, ἀμε-
ταστρεπτὶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ὄξον δια-
κείμενος. Ἦδη δὲ τούτων ἀποστάς, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώ- 29
πων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξήει, καὶ τὸν p. 69.
ᾠδισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ τὸν ἐκπόρομον, καὶ
τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ

u) τοῦτο μὲν — ἄλλοι δὲ] οὗτοι μὲν — conj. *Hemst.* τότε
μὲν — ἄλλοτε δὲ conj. *Jacobi.* Animadv. ad Eurip. p. 3. et
in *Porson.* Adverss. τοῦτο μὲν οὐ cod. *Aug.* τοῦτο μὲν οὖν
Par. 2954. Vid. Adnot. x) ἐπιταθέντας] ἐπιταχθέντας
conj. *Brod.* superflua.

scientes putant, si multis tor-
mentorum necessitatibus at-
que laboribus sustinendis
exerceant; vincere plerique
jubentes, alii flagris caeden-
tes, et si qui elegantiores,
etiam ferro cutim perra-
dentes. Putabat enim ille,
multo prius in animis duri-
tiam istam et firmitatem con-
tra dolores ac perturbatio-
nes parandam esse; eumque,
qui homines optime insti-
tuere velit, partim animi,
partim corporis, partim et-
iam aetatis, et prioris edu-
cationis rationem habere
debere, ne ea, quae vires ex-
cederent, imponendo, repre-

hensionem incurrat. Mul-
tos itaque et mortuos ex eo
esse dicebat, dum praeter
rationem ita supra vires in-
tenderentur. Unum autem
etiam ipse vīdi, qui cum
jam ea apud illos mala de-
gustasset, audita statim ve-
ra doctrina, irrevocabili cur-
su aufugiens inde, ad ipsum
venit, quem mox ab eo re-
fectum cernere erat. Jam ve-
ro ab istis ad alios digressus,
urbis tumultus, et turbae
conflictus, persecutus est,
et theatra, et Circum, et
aurigarum statuas, et equo-
rum nomina, deque iis ipsis
in argiportis colloquia: fre-

- p. 69. τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὥς ἀληθῶς ἢ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπελήπται. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινδονμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων καὶδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον p. 70-71. προτενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσῃς γ)
- p. 72. τῆς σφετέρως ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθη^α), ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιούσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναληγσίαν ἐγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἔσθῃτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι^β) τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἀνθεῖν, εὐήθειαι 81 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν^β) διαμένοντες. Εὐλάζειν οὐν ἡξίου^γ), τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελεῖς

γ) ἀπολαύσῃς] ἀπολαύουσι conj. *Hemst.* Vid. Adnott. 1) προήχθη] προήχθη cod. 2954. α) οἱ δ' ἄλλο τι] Haec verba, in veteribus libris, nec non in cod. Aug., ommissa, restituit *Solanus* ex edd. J. V. 2. et, quam ego addam, A. 2. β) παρὰ τὴν τελευτὴν] πέρα τῆς τελευτῆς conj. *Hemst.* γ) ἡξίου] pro vulg. ἡξίων e conj. *Vorstii*, quam recepit *Hemst.* et confirmat cod. Aug.

quentissimum enim revera equorum insanum studium, quod jam et multos summae existimationis viros invasit. Post haec quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, [quia verentur, dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [haec nimirum sunt] quod et secum sepeliri ignorantiam

suam velle eos ajebat, et stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii et servos certos ad sepulcra adstare, alii etiam cippos sertis coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vi-

ὄφον ἀνουμενους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρό- p. 72.
 πων ^{d)} τε καὶ ἀρωμάτων ^{e)} ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος p. 73.
 ἐπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαι-
 ρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς
 ὑπερφηφανοῦντας ^{f)}· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας·
 ὃ καὶ μάλιστα δίδουρεν αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς
 ἐπιθημαῖς, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὄρους
 συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς
 πατεῖν ^{g)}, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμω-
 διαῖς λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. Σολοι- p. 74
 κισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο ^{h)} τῶν ἡδονῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς 32
 αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον
 μμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργ-
 γὸν θεόν, οὐ προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ
 καὶ αὐτὸς ἡτιᾶτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στε-
 φάνου ⁱ⁾ τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἱων τε καὶ
 ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ρινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

d) κρόκων] Sic A. P. Edd. priores κρότων. Hemst. e) ἀρω-
 μάτων] ἀρωμάτων L. f) τὸ δὲ — ὑπερφηφανοῦν-
 τας] τῶν δ' ἐν κ. — — ὡς εὐτελῶν ὑπερφηφανοῦντας J. g)
 πατεῖν] abest ab Aug. et mox ibi δὴ pro δέ. h) τοιοῦ-
 το] τοιοῦτον cod. 2954. i) τοῦ στεφάνου] στεφ. τινος
 marg. A. 1. W.

numque in conviviis cum
 croco et odoribus effundunt:
 qui media etiam hieme rosis
 opplentur, quas, dum rarae
 sunt et intempestivae, a-
 mant; tempestivas, et a na-
 tura, nullo cogente, datas,
 tanquam viles fastidiunt.
 Hos illos esse, qui et un-
 guenta bibunt, et, quo nomi-
 ne vel maxime eos carpebat,
 qui ne uti quidem cupidita-
 tibus scirent, sed et in his-
 ce peccarent, finesque ca-
 rum confunderent, animum
 voluptatibus undique con-
 culcandum permittentes, et
 quod in Tragoediis atque

Comoediis dicitur, alia qua-
 vis parte potius, quam per
 patentem januam, irruentes.
 Soloecismum igitur vocabat
 tale voluptatum genus. Ce-
 terum et hoc ex eadem sen-
 tentia dicebat, prorsus Mo-
 mi dictum imitatus. Utenim
 ille reprehendebat tauri ar-
 tificem Deum, quod cornua
 ante oculos non posuisset:
 ita et ipse inscitiae argue-
 bat eos, qui corollas in ca-
 pite gestabant. Nam si odo-
 re, inquiebat, violarum ro-
 sarumque delectantur, sub
 naribus potissimum eas col-
 locari oportebat, juxta ip-

- p. 74 75. σθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἐν' ὧς πλεῖστον
 33 ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν κῆκείνους διεγέλα, τοὺς θαν-
 μάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν
 τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὐ καὶ τού-
 τους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρατι, πολ-
 λὰς πραγματείας^{κ)} ὑπομένειν. ἀπέφαινε^{λ)} γοῦν τεσσάρων
 p. 76. δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα^{μ)} πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ'
 ὅσους ὁ μῆκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμ-
 φαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐκωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδὶα
 γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν οὖν
 εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι
 χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς, ὑπ' ἀπαιδευσίας
 τὰς ἀληθεσιτέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἀπασῶν φιλοσοφία
 p. 34. χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς
 βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξήει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπο-
 μένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μι-
 κροῦ δεῖν ἐκφερομένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἔφκει, πο-

κ) πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας G. λ) ἀπέφαινε] Sic
 e marg. A. 1. W. probantibus Hemst. et Belin. pro ὑπέφαινε.
 μ) εἵνεκα] εἶναι cod. 2954. mendose.

sum, quam proxime fieri pot-
 est, spiraculum, ut quam-
 plurimum inde voluptatis at-
 traherent. Eos quoque irri-
 debat, qui miram quandam
 diligentiam in apparandis
 coenis adhibent, dum con-
 dimentorum varietatem, et
 cupidiarum bellariorumque
 curiosam compositionem se-
 ctantur. Nam et hos bre-
 vis ac momentaneae volu-
 ptatis amore multa negotia
 sustinere aiebat. Indicabat
 autem, quatuor illos digito-
 rum causa totum hunc sus-
 cipere laborem solere, quo-
 rum mensuram vix longissi-
 mum hominis guttur aequet:
 neque enim antequam edant,

ullam ex emtis tanto pretio
 cibis voluptatem eos capere;
 nec devoratis, suaviorem,
 quam quae ex ceteris vilio-
 ribus sit, repletionem reddi.
 Restare igitur, ut illam, quae
 velut transcurso percipitur,
 voluptatem, tam grandi pe-
 cunia mercentur. In hac
 autem absurda delabi eos
 minime mirum, utpote qui
 imperiti veriorumque vo-
 luptatum ignari, quas om-
 nes Philosophia iis suppedit-
 tat, qui laborare volunt. De
 iis autem, quae in balneis
 aguntur, multa commemo-
 rabat: multitudinem prose-
 quentium, contumelias, eos,
 qui servis impositi gestan-

ἀνδ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο, καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. p. 76.
 προϊόντας γὰρ τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βοῆν, καὶ παραγγέλλειν
 προσεῖσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν
 ὑπερβαίνειν^{η)}), καὶ ὑπομνήσκειν αὐτοὺς, τὸ καινότεον,
 ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἄλλοτρίων
 διηπνοῦντες μὴ δέονται, μὴδὲ χιρῶν, μὴδὲ τῶν ὠτων ἀκούον-
 τες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλοτρίων δέονται προσφομέ-
 των, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις
 πριπούσας, καὶ πεπηρωμένοις. ταῦτα γοῖν^{ο)}) αὐτὰ πάσχον. p. 77.
 σιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμ-
 μένοι. Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε 35
 τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τίως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπῶς, μὴ σιω-
 πήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν
 Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν
 ἀπέβλεπον^{ρ)}) κεκλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ λίγῃ
 καταληγμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατεφόρσμεν, τοῦτο δὲ φθίγξα-

η) ὑπερβαίνειν] e conj. Hemst., Langio probata. Vulg. ὑ-
 ποβ. ο) γοῖν] e conj. Hemst., probata Langio pro vulg.
 γὰρ. ρ) ἀπέβλεπον] ἀποβλέπων Aug.

tur, ac quasi efferuntur. Unum autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in urbe frequens, et in balneis valde familiarē. Praeēuntes enim quosdam ex servis clamare oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant, si quid exstantius paulo, aut cavum praetergrediendum sit, atque communefacere eos, (id quod absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus; neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani, ad

prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces audire, quae miseris hominibus et excaecatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, et medio die, [viri amplissimi] quibus demandata est urbium cura. Haec atque hujusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens auscultabam, metuens, ne conticesceret. Ubi vero loqui desiit, illud nimirum, quod Phacacibus olim accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constiti: deinde multa confusione atque vertigine corre-

- p. 77. σθαι βουλόμενος ἐξεπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἦτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο. βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷον τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γὰρ τι δεῖ καὶ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι
 36 λόγων, ὥδε περὶ τούτων ὑπέληφα. Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφροῦς ψυχῇ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ'
- p. 78. οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτελνάντες, εὐτονώτερον τοῦ δέοντος ἀφαιῶσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ^{γ)}, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηρνύϊαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ὑπεναντίως^{ρ)}· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται^{ς)}

g) τῆς ὁδοῦ] τοῦ σκοποῦ conj. Solan. et Hemst. r) ὑπεναντίως] e conj. Solan., quam confirmat Aug. s) ἀφικνεῖται] ἐφικνεῖται Aug. et mox idem ἐφικνεται, superscr. ἀφ.

ptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, et retro inhibebat; ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, sed altius et letale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum trajecit. Quod si jam decet nonnihil et me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum similis esse scopo alicui tenero. Sagittarii au-

tem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium intento, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: et hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt, sed languente impetu, saepe-

τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπί- p. 78.
 πτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἦν δέ ποτε καὶ ἀφίχεται,
 ἄκρον μὲν ἐπιλήθην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν
 οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς ¹⁾ ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. Ὅστις δὲ ἀγα- 37
 θὸς τοξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται p. 79.
 τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφύδρα μαλακὸς, εἰ μὴ σφύδρα στεγνότε-
 ρος τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδ-
 ἂν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῶ, καθά-
 περ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὁπῶ, καθάπερ τὰ Κρητῶν ²⁾),
 ἀλλ' ἡρέμα δητικῶ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο ³⁾ χρίσας
 ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὐ μάλα εὐτόνως, καὶ διακό-
 ψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίη-
 σιν ⁴⁾). ὃ δὲ σκιδνάμενον ὄλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέχε-
 ται. τοῦτό τοι καὶ ἦδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπῃ
 καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν πε- p. 80.
 ριθιόντος. ἐπῆει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φῶας ⁵⁾ ἄνδρεςσι γένηαι.

Hom.
 II. V. 11.
 282.

t) ἀπ' ἰσχυρᾶς] e conj. Hemst., quam Aug. confirmavit. P.
 L. margo A. 1. W. ὅπ' ἰσχ. in ceteris ἐπ' ἰσχ. u) Κρητῶν]
 e conj. Palmer., probata Hemst. Vulg. Κουρήτων. x) τοῦ-
 το] abest ab Aug. y) ἀφίησιν] superscr. in Aug. γρ. ἐνίησιν.
 z) φῶας] adscr. in Aug. φῶς, σωτηρία.

numero in medio cursu defi-
 ciunt. Quod si vero interdum
 scopum contingant, sum-
 mum illum quidem leviter
 perstringunt, altius autem
 vulnus nequaquam inflig-
 unt: neque enim valido im-
 pulsu emissae fuerunt. At
 qui bonus jaculator est, atque
 huic nostro similis, principio
 quidem diligenter scopum
 perspiciet, num valde mollis,
 num rursus nimis solidus, et
 telo impenetrabilis. Sunt
 enim scopi quidam invulne-
 rabiles. Ubi autem haec om-
 nia perspecta habet, tum de-
 mum tincta sagitta, non ve-
 neno, quemadmodum Scy-
 tharum sagittae tinguntur,

neque opio, ut Cretum, sed
 sensim mordicante pariter et
 dulci pharmaco infecta, cer-
 to jam jaculatur. Telum au-
 tem, valide quantum satis est
 impulsus, eo usque pene-
 trans ut inhaereat, intus ma-
 net, et multum medicamento
 emittit, quod videlicet di-
 spersum, totum circumqua-
 que animum ambit: hinc est,
 quod oblectantur, et lacrimas
 inter audiendum emittunt.
 Quod et mihi accidit, sensim
 medicamento illo animum
 mihi pervagante. Succurre-
 bat igitur mihi Homericum
 illud ipsi dicere:

*Sic jace, si qua viris per
 te nova lux oriatur.*

p. 80. "Ὡςπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μα-
νονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ 'Ρέα λαμβάνονται ^{a)}), οὗτοι δὲ
πρὸς τὸ μέλος ὑπομνησκονται τοῦ πάθους, οὕτω δὲ ^{b)} καὶ
φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματῖαι ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

58 ETAI. Ὡς σεμνά, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὧ ἐταί-
p. 81. ρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὥς ἀληθῶς τῆς ἀμ-
βροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ
λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσάμενον, ἄχθομαι.
καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἴπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσης·
οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσῶντων δηχθέν-
τες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες [καὶ αὐτοὶ] ἐν
τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαδῶσι, καὶ οὗτοι ^{c)} ἐκφρονες γί-
γνονται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δῆγματι,
καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίνεταί τῆς μανίας
διαδοχή.

a) λαμβάνονται] Sic constanter in omnibus, quod sciam.
Varias VV. DD. conjectt. vid. in Adnott. b) οὕτω δὲ] Sic
correxī e conjectura, quam conjecit, Hemst. c) καὶ οὗτοι] Sic e conj.
Hemst. pro καὶ αὐτοί. Quae modo praecesserunt
in textu, καὶ αὐτοὶ non minus suspecta. Et Schmied. ea sic
notavit.

Quemadmodum enim qui
Phrygiam tibiam audiunt,
non omnes in furorem ver-
tuntur, sed quotquot ipso-
rum a Rhea corripuntur;
iique audito carmine, prio-
ris affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audi-
unt, non omnes a Deo in-
spirati ac saucii abeunt; sed
illi solum, quorum ingenio
quiddam philosophiae cog-
natum subest.

Am. Quam gravia et ad-
miratione digna, et divina,
o amice, commemorasti!
quantaque revera ambrosia,

quanto loto saturatus, me
in scio, fuisti! Quare et te
dicente, animo commovebar,
et nunc desinente, moerore
afficior, et, ut tuis verbis
utar, saucius sum. Neque
vero mireris: nosti enim,
eos, qui a canibus rabiosis
mordentur, non solos rabie
corripī, sed et si quos alios
ipsi in ea insania momorde-
rint, etiam illos mente de-
jici, atque in furorem verti
solere. Nam simul cum morsu
etiam morbi istius quiddam
in alium transfertur, et pro-
pagatur, fitque insaniae isti-
us multiplex successio.

ΛΟΤΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρεῖν ^{d)} ὁμολογεῖς; p. 81.

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου κοινήν
τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΤΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. p. 82.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΤΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

d) ἐρεῖν] constans libb. lectio, sed varie tentata. Vid. Adnot.

Luc. Itaque etiam ipse
nobis jam amare te confite-
ris?

Luc. Ergo Telephi illud
necesse erit facere.

Am. Quodnam illud di-
cis?

Am. Maxime: oroque in-
super, ut communem ali-
quam medicinam nobis ex-
cogites atque invenias.

Luc. Ad eum, a quo vul-
nerati sumus, eundum esse,
et ab illo medicinam peten-
dam.

p. 82.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ *).

Argum. Lusus grammaticus, non omnino inutilis, licet non videatur grave aliquod auctoris consilium subesse. Forma est orationis judicialis, qua litera T a vicina Σ coram iudicibus septem vocalibus accusatur de vi ac spolio. Arrogare sibi arguit accusatrix literam istam ea loca, quae vel ipsi Σ, vel etiam aliis literis, debeantur. Diu se patienter siluisse, quantumvis etiam ab aliis nonnunquam laesam. Nunc vero, quum literam T videat summa licentia et insolentia in ipsam uti coepisse, non posse se, quin petat a iudicibus, ut tum intra suos quaeque litera fines severius abhinc contineatur, tum T merito crucis supplicio afficiatur.

1 *Ἐπὶ ἀρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεισιῶνος ἐβδόμη ἰσταμένην, γραφήν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας καὶ ὑπαρχόντων^{b)} ἀρπαγῆς, ἀφηρησθαι λέγον^{c)} πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων^{d)}.*

p. 83. 2 *Μέχρι μὲν, ὃ Φωνήεντα δικασταί, ὀλίγα ἡδικοθῆμην ὑπὸ τουτουῖ τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα^{e)} μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρήκουον*

a) ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ] Δίκη συμφώνων, τοῦ σίγμα πρὸς τὸ ταῦ ὑπὸ τοῖς ἑπτὰ φωνήεσιν. Inscript. in cod. Gorl. b) καὶ ὑπαρχόντων] Sic emendavit Hemst. vulg. ὑπαρχόντων καὶ. Schol. καὶ prorsus omisit. c) λέγον] λέγων F. B. 2. P. d) Ἐπὶ ἀρχοντος — ἐκφερομένων] In Mss. deest hoc orationis argumentum, etiam in Gorl. e) καταίροντος ἔνθα] καθαιρουῖντος ἔνθεν conj. Guyet.

JUDICIUM VOCALIUM.

Archonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σίγμα adversus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus,

quae duplici ταῦ proferri solent.

Quamdiu, o iudices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, ubi

ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάσσειν. p. 83.
 σοντα ¹⁾ πρὸς τε ὑμᾶς ^{ε)}, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἔπει δε
 ἔς τοσοῦτον ἦκει πλεονεξίας ^{h)}, καὶ ἀνοίας ⁱ⁾, ὥστε ἐφ' οἷς
 ἡσυχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται,
 ἀναγκαιῶς αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρω εἰδόσιν ὑμῖν. p. 84.
 δέος δὲ οὐ μικρὸν μοι ^{k)} ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς
 ἑμμουτοῦ ^{l)}. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεὶ τι μείζον προστι-
 θεν ^{m)}, ἄρδην με τῆς οικείας ἀποθλίψει χώρας, ὥς ὀλίγου
 δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα ⁿ⁾ μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμῆσθαι, ἐν
 ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῖς φόβοις ^{o)}. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ 3
 δικάζετε νῦν ^{p)}, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν
 τινὰ φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξίσταται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' p. 85.
 αὐτὰ τάξεως ἔς ^{q)} ἄλλοτρίαν βιάσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε

f) φυλάσσειν] φυλάσσειν conj. Jena. g) ὑμᾶς] ὑμῶν C.
 h) πλεονεξίας] C. addit τε. i) ἀνοίας] ἀπνοίας conj.
 Hemst. k) μοι] e conj. Hemst. pro vulg. με. l) ἐπὶ τῆς
 ἀποθλίψ.] ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποθλίψεως ἐκ. τοῖς ἐμ. C. m) προσ-
 τιθεῖν] προστιθεῖν F. n) ἀγαγόντα] ἀγαγόν conj. Jena. o)
 τοῖς φόβοις] Vulg. τοῦ φόβου. Adduntur in marg. unius
 Ms. καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα, Marcilio probata. Solan. conj.
 ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου. Cod. Angl. pro φόβου habet
 φοφ. P. autem L. Coll. et Ed. Junt. integram vocem habent
 φόφον, quod Belino placuit. Hemst. conj. τῷ φόφῳ, vel τῷ
 φόφῳ. Schm. in vulgg. substitit. Nos emendavimus, Hem-
 sterhusii vestigiis insistentes, τοῖς φόφοις. p) νῦν] ejici vo-
 luit Sol. q) ἔς] Sic cum Schmied. e cod. 2954. pro εἰς. Ii-
 dem in sqq. ἔς τοσοῦτον indidem pro εἰς τόσ.

nullum ei jus erat, damnum
 non graviter tuli; nonnulla
 etiam, quae dicebantur, audi-
 visse me dissimulabam, pro-
 pter modestiam, quam nostis
 me servare cum erga vos, tum
 erga alias syllabas (*ceteras vo-
 cales*;) postquam vero eo a-
 varitiae et amentiae perve-
 nit, ut non modo non sit con-
 tentum iis, quae ego saepe
 dissimulavi, verum jam majore
 vim inferat, ipsa me
 necessitas cogit, ut accusem
 ipsum apud vos, qui utrum-
 que nostrum novistis. Non

autem exiguus metus pro-
 pter istam extrusionem meam
 me invasit. Nam cum prio-
 ribus injuriis majores sem-
 per addat, prorsus me e do-
 mestica sede expellet, eo-
 que propemodum rediget, ut
 silendum mihi sit, et ne in-
 ter literas quidem amplius
 numerer, *sonisq; inani-
 bus adnumerer*. Est itaque
 nequum, non modo vos judi-
 ces, sed omnes etiam reli-
 quas literas ab hocce dolo
 sibi cavere. Nam, si, ut li-
 bet unicuique, licebit e suo

- p. 85. ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὶ ἐς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παρορᾶσεως ἤξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτόν ἐστιν ἀδικου-
 4 μένῳ. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐ-
 θὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ ^{r)} οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν
- p. 86. τὸ λάμβδα τῷ ρῶ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσηρώσεως ^{s)}, καὶ κεφαλαργίας ^{t)}· οὐδὲ ^{u)} τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖω ὑπὲρ γναφάων· ἐπέπαντο δ' ἂν ^{x)} καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ^{y)} παρακλέπτον,
- p. 87. καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς ^{z)} τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 5 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρῆ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον. Καὶ ὅγε

r) καὶ] deleri vult Hemst. sine idonea caussa. s) κισση-
 ρεως] κισσηρώσεως F. t) κεφαλαργίας] Sic Schmied. e codd.
 2954. et Gorl. pro κεφαλαργίας. u) οὐδὲ] Vulg. οὔτε. x)
 δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent G. Quaedam edd. δὲ ἂν.
 y) καὶ μάλιστα] καὶ μὰ Δία conj. J. Gron. z) ἐφ' ἧς]
 ἐφ' οἷς F.

ordine in alium violenter ir-
 rumpere, idque vos, sine
 quibus nihil omnino scri-
 bitur, permiseritis, non vi-
 deo, quomodo sua quique or-
 dines jura, juxta quae a prin-
 cipio constituti sunt, tue-
 buntur. Sed non existimo,
 vos unquam ad tantam in-
 curiam vel negligentiam per-
 venturos, ut ea feratis, quae
 cum aequo et jure pugnant.
 Nec si vos certamen decli-
 naveritis, tamen mihi, qui
 injuria affectus sum, negli-
 gendum erit. Atque utinam
 aliarum quoque literarum
 audacia ab initio statim,
 cum coeperunt contra leges
 delinquere, esset repressa:

neque enim digladiaretur ad
 hunc usque diem λάμβδα·
 cum ρῶ, disceptans de voce
 κισσηρώσεως et κεφαλαργία. Ne-
 que etiam τῷ γάμμα esset
 cum κάππα certamen; neque
 tam saepe ad manus prope-
 modum venisset in fullonia,
 de dictionibus γναφεῖον et
 γνάφαλα. Quin cessasset et-
 iam hoc γάμμα cum λάμβδα
 contendere, dictionem μόγις
 illi extorquens, imo suf-
 furans. Adeoque reliquae
 item literae quieviscent, nec
 confusionem legibus vetitam
 inferrent. Est enim pul-
 chrum, unamquamque lite-
 ram in eo ordine, quem pri-
 mum sortita est, manere:

πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ p. 87. νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ p. 83. ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον ^{a)}, καθ' ἣν αἱ προεδρίαι ^{b)} βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ὥς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνειδόν. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧς δικασταί, τὴν μείζω δειδῶκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνους δὲ, τὴν ^{c)} ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ^{d)} τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά. τὰ p. 89. μὲν οὖν ^{e)} φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους. Τὸ δὲ ^{f)} T τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρσιν ὀνομάσαι ῥήματι, ^{g)} ἢ ὧς καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοί, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι ^{h)}, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ T, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο οὖν ^{h)} ἐτόλμησεν ἀδικεῖν

- a) οὐ τῇ τάξει μόνον] οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ *Miss. Bourdel.*, quod probavit *Hemst.* et recepit *Schm.* b) προεδρίαι] Sic emendavimus vulgatum προεδρῖαι. c) τὴν] τοῖς *cod. 2954.* d) ἔνια] ἐννία *A. 2.* e) καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν] *Vulg.* olim καθ' αὐτὰ μὲν οὖν. *J. et A. 2.* καθ' αὐτὰ τὰ μὲν οὖν. Unde locum restituit *Solan.* rectiori verborum interpunctione. f) Τὸ δὲ] abest a *F.* τὸ δὲ γε *C.* g) καθήκοντες ὁραθῆναι] καθ. ἀκουσθῆναι *L.* καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι *conj. Hemst.* h) οὖν] τοιῶν *marg. A. 1. W.*

transscendere vero eo, quo non oportet, ejus est, qui jus et aequum evertit. Et qui primus nobis has leges sinit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda; sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod

sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae ex vobis, et visu decenti, ἄλφα scilicet, et ὑψιλόν, [ejus misertae] convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam

- p. 89. με πλείω τῶν πρόποτε, βιασάμενον ¹⁾ ὀνομάτων με καὶ δημάτων ἀπελάσαι πατρῶων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προ-
 p. 90. θέσεων, ὥς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, 7 καὶ ἀπὸ τίνων ^{k)} ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὶ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἔστι πολλύχνιον ^{l)}) οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὥς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμωδιῶν τινι
 p. 91. ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν, ὥς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώ-
 ρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ὥμην ^{m)} συντετραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
 σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστον ἦν μοι τὸ ἄκουσμα,

i) τῶν πρόποτε, βιασάμενον ὄν.] Sic e Scharferi emendatione ad L. Bos. p. 612. Vulg. τῶν πρόποτε βιασάμενον, ὄνομ. In cod. 2954. et ed. B. 2. βιασαμένων. Hemst. coniecit ἀπελάσαν et ἐκδιώξαν. k) ἀπὸ τίνων] Falso in omnibus, quos vidi, ἀπὸ τινων. l) πολλύχνιον] πολύχνιον mendose in Mss. Bourdel. et nonnullis edd. veteribus. m) ὥμην] ὅμως A. 2. et mox πρῶγμα post ἴδια ταυτὶ λέγειν. Marg. 1. A. W. post ὥμην interserit τὸ πρῶγμα. Varia totius loci corrupti et intricati restituendi et explanandi tentamina vid. in Adnott.

ταῦ mihi majorem vim, quam ullae unquam literae, inferre ausum est. Nam nominibus et verbis patriis me extrudere, praeterea ex ipsis etiam conjunctionibus et praepositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde et a quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Atheniensium) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ, ex vicinis meis

optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hospitem ego hujus ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggredetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae. Praeterea cum τήμερον et similes quaedam voces ad sese pertraheret, diceretque eas essesus,

καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνύμενη ἐπ' αὐτοῖς. Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων p. 92. 8 ἀρξάμενον ἐτόλμησε κατιτίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθριάσανⁿ⁾ καὶ βασιλιτταν ὀνομάζειν^{o)}, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πῖμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἄθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἔστιν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ^{p)} τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακώτων μοι p. 93. χρημάτων^{q)}. κίσσαν μου, λάλον ὄρνειον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν^{r)} κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δὲ μου φάσσαν^{s)} ἅμα νήσσαίς τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ἑμμητὸν, ὀρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ τί λέγω p. 94. 9 ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν,

n) ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθρίασε F. o) ὀνομάζειν] ὀνομάζει J. p) ἀφαιρουμένῳ] ἀφαιρουμένων Gorl. q) χρημάτων] Vulg. γραμμάτων. Coll. ῥημάτων. Unde Solan. conj. χρημάτων, probatum et Abreschio, qui tamen etiam πραγμάτων prouult. Jacoba. in Porson. Advers. θρεμμάτων. r) ἀρπάσαν] abest a F. s) φάσσαν] φάσας conj. Solan.

audiēbam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verum postquam, sumto ab his initio, eo audaciae processisset etiam, ut κατιτίτερον, κάττυμα, et πίτταν pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, βασιλιτταν quoque nominaret: haud leviter sum commotus, et ira accensus, timens, ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, et omni ope et auxilio destituti, justam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum est, cum assuetis et familia-

ribus me rebus spoliāt; nam κίσσαν [id est, picam] avem meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu abreptam, κίτταν appellavit. Quin et φάσσαν, [id est, palumbum] una cum νήσσαίς [id est, anatibus] et κοσσύφοις, [id est, merulis] interdiciente Aristarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non paucas μέλισσας [apes]. In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ἑμμητὸν praeter jus rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis videntibus. Verum quid ego ista commemoro? tota me Thessalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto

- p. 94. καὶ πᾶσαν ἀποκλείει μοι ^ε) τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κή-
ποις φεισάμενον σεύτων ^η)· ὥς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶς-
σαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυ-
ρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ ^ζ) μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀποσπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν ^υ) Σμύρναν·
μηδὲ τῷ ξῦ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφεῖα
τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονι
p. 95. μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ ^ζ) φυτεύσαντι μου
τὰς μυρρίνας, καὶ παῖσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρ-
10 ῆς. κἀγὼ μὲν τοιούτων. Τὸ δὲ ταῦ τούτο σκοπῶμεν ὥς φύ-
σει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο
γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα,
μικροῦ δὲ ^α) δεῖν πάντα ἡδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά ^β) μοι κά-
λει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί,
τεῦ μὲν δ' λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν

ε) ἀποκλείει μοι] Sic Solan. et recentiores e Mss. L. et Bourdel. et ed. Junt. μου C. Reliqui, in quibus et cod. 2954. ἀποκλεισμένον. Pessime A. 2. ἀποκλεισμένοι. Deinceps τῇ θάλατταν cod. 2954. quod probat Belin. u) σεύτων] σευτλων F. et cod. Gorl. x) μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ] μαρτυρεῖ τέ μοι καὶ αὐτὸς B. 2. y) τὴν] abest a cod. Gorl. Mox μηδὲ e conj. pro vulg. μήτε. z) παρ' αὐτῷ] παρὰ τῷ C. Mox absunt μου et με a cod. Gorl. a) δὲ] ad- didimus e conj. Hemst. b) αὐτά] μάρτυρας conj. Hemst.

insuper [θαλάσῃ] mari sum exclusus. Neque a [σεύτων] betis hortensibus sibi temperat, ut jam, quod dici solet, ne [πάτταλος] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero litera sim injuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: neque enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam Σμύρναν surripuit; nec ipsi etiam ξῦ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vici-

no meo ῥῶ venia danda, quod morbo laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit, et aliquando atra bile percitum me [ἐπὶ κόρῃς] in faciem percusserit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum adversus reliquas etiam literas, et quam a nullis omnino abstinuerit, considerare- mus; sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Arcesse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipsum δέλτα dicens:

ἀξιοῦν λίσσασθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ ^{c)} θῆτα κρού- p.95.96.
 οντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρεῖς τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς ^{d)}
 κολοκύνθης ἐστειρωθῆναι· τοῦ ζῆτα, τὸ ^{e)} συρίζειν, καὶ σαλ-
 πίζειν, εἰς μηκίτ' αὐτῷ ἐξεῖναι ^{f)} μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων
 ἀνύσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκην πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ
 ταῦ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ ^{g)} τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδι- 11
 καὶ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, του-
 τονι τὸν τρόπον ^{h)}. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς ⁱ⁾ κατ' εὐθὺ
 φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὡς δικασταὶ· μεταξὺ γάρ
 με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς
 γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν
 ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὡς γλώσσης ἀληθῶς ^{j)} νόσημα ταῦ. ἀλλὰ
 μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ^{k)} ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνα-
 γορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ πῃ στρε-
 βλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι

c) τοῦ] τῶν et mox itidem τῶν ζῆτα B. 2. De seqq. vid. Ad-
 nott. d) τῆς] καὶ τῆς C. J. e) τὸ συρίζειν] τοῦ συρ. J.
 A. 1. W. f) ἐξεῖναι] εἶναι C. g) οὐ] οὐδὲ C. h) με-
 ταβέβηκε, τουτονι τὸν τρόπον] μεταβέβηκε τουτονι
 τ. τφ. conj. *Hemist.* parum probabilis. h) αὐτοὺς] αὐτοῖς
 C. marg. A. 1. W. i) ἀληθῶς] ἀσχεστον conj. *Hemist.* ex
Eurip. Orest. v. 10. k) ἐπ'] deest in B. 2.

Surripuit mihi meam ἐνδιέ-
 χειαν, pro qua ἐντελέχειαν di-
 cere jubet; quod sane con-
 trarium est omnibus legibus.
 Auditis θῆτα plangens, et ca-
 pit capillos evellens, eo
 quod privatum est [κολοκύν-
 θη] cucurbita. Auditis ip-
 sum etiam ζῆτα suis voci-
 bus συρίζειν et σαλπίζειν spo-
 liatum se querens, adeo ut
 ne γρύζειν quidem [id est,
 mutire] illi porro liceat.
 Quis ista quaeso ferat? aut
 quae poena satis magna crit
 tam scelesto Tau? Verum
 hoc non tantum cognatum
 sibi elementorum genus lac-
 dit, sed jam in homines ip-

sos grassatur, in hunc mo-
 dum. Neque enim permit-
 tit, ut recta ferantur lin-
 guis. Imo vero, Judices:
 interim enim res humanae
 rursus me admonuerunt
 γλώσσης, [id est, linguae:]
 nam me hac quoque ex par-
 te extrusit, et γλῶσσαν facit
 γλῶτταν. O linguae vere
 morbus ταῦ. Verum redeo
 ad illud, quod coeperam,
 hominibusque patrocinator
 in iis, in quibus adversus
 eos delinquit. Nam vincu-
 lis quibusdam vocem eorum
 torquere et discerpere cona-
 tur. Cum quis pulchrum
 quidpiam videns, id καλὸν

- p. 96. 97. καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν αὐτὸ ¹⁾ βούλεται· τὸ δὲ ^{m)} παρει-
 πεισὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προεδρίαν ἔχειν
 ἀξιούειν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλήμον
 γὰρ ἔστιν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ οὐ μόνον γε
 τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ
 γῆν καὶ θάλασσαν ⁿ⁾ εἶξαι φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκ-
 στιῆναι, τόδε ^{o)} καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κύρον αὐτὸν
 12 ὄντα, Τυρόν τινα ^{p)} ἀπέφηνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φω-
 νὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλέουσιν ἀνθρώποι, καὶ
 τὴν αὐτῶν ^{q)} τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρᾶνται πολ-
 λάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ
 τούτου σώματι ^{r)} φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιοῦτῳ ἔνθα
 τεκτίναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὲ
 τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπικουρίαν
 p. 98. συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ

1) αὐτὸ] recepi e C. et Gorl. m) τὸ δὲ] καὶ δὲ B. 2. n) θάλασσαν] θάλατταν cod. 2954. et Schm. o) τόδε] Sic e conj. pro vulgato τὸ δέ. p) Τυρόν τινα] Num corrigendum forte erat Τυρόν τινα; q) τὴν αὐτῶν] Sic Solan. et secuti e Coll. et marg. A. 1. W. pro vulg. τὴν αὐτήν. r) σώματι] σχήματι conj. Guyet.

[pulchrum] appellare velit, hoc ταῦ ex transverso ir-
 ruens ταλὸν ipsum dicere co-
 git: adeo cupit in omnibus
 primas sedes obtinere. Rur-
 sum alius quispiam dicit,
 περὶ κλήματος [id est, de pal-
 mite]: hoc vero, est enim
 re vera τλήμον, [id est, mi-
 serum] τλήμα facit, quod
 erat κλήμα. Nec plebejos
 tantum homines injuria affi-
 cit, sed jam etiam magno il-
 li regi, cui fama est ipsam
 terram et mare cessisse, at-
 que naturam suam mutasse,
 insidiatur, et ex ipso, cum
 Κύρος sit, τυρόν [caseum]

quendam efficit. Atque in
 hunc modum vocem homi-
 num laedit. Quomodo ve-
 ro re ipsa et opere eosdem
 laedat, audite. Plorant ho-
 mines, atque suae fortunae
 vices deflent, atque ipsum
 saepe Cadmum exsecrantur,
 quod ταῦ in elementorum
 genus invexerit: ajunt e-
 nim, Tyrannos ejus literae
 corpus secutos, atque figu-
 ram imitatos, postea simili
 figura cruces fabricasse, qui-
 bus homines affigerent: at-
 que ex hoc huic tam perni-
 ciosae fabricae pessimum no-
 men obvenisse. Propter ista

ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικάως τοῦτο P. 98.
μόνον ἐς τὴν τοῦ *) ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπασθαι, τὸ τῷ σχή-
ματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ
τούτου μὲν ἰδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

s) ἐς τὴν τοῦ] ἐς τοῦτε Gorl.

omnia, quot mortibus ipsum ταῦ dignum esse censetis? Ego quidem existimo, me- rito hoc solum ad suppli- cium ipsius ταῦ relinqui, ut	poenam in sua illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera effectum est, nomenque etiam apud homines sortiretur.
--	---

p. 98.

TIMON, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Argum. Dialogus dramaticus, genuinum Luciani ingenium quam maxime spirans. Scena est rus Atticum; tempus, quo fabula agitur, Periclis aetas sub initium belli Peloponnesiaci. Timon, antea dives, per nimiam liberalitatem suam a sodalibus et assentatoribus opibus omnibus exutus et in tantam paupertatem dejectus, ut deinde rustico opere vix necessaria sibi parare posset, jam interventu Jovis in pristinam restituitur opulentiam, qua ita nunc uti decernit, ut vitam solitariam agens ceteros homines omnes, quippe ipsius societate et humanitate indignos, omnino valere jubeat. Praeclara admiraberis, quae insperguntur, vitae praecepta, et multum delectaberis salibus, quibus pravi aetatis Lucianae morēs — nam ad hos proxime pertinet auctoris consilium — et ridiculae de summo rerum humanarum regimine opiniones perstringuntur.

TIMON. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

1 TIM. Ω Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, p. 99. καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιεῖται καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυνῦμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. O Jupiter Philie, et Xenie, et Hetaereie, et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie, et Nephelengereta, et Erigdupe, et si quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc enim magno nominum agmine sustines ver-

ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι τῶν ἡ ἐρισμάρα- p. 99.
 γος ἀστραπῇ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντῇ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ
 ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος
 ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πα- p. 100.
 τᾶγον τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου ^{a)} καὶ ἐκηβόλον
 ὄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυ-
 χρὸν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων
 διαφυλάττον ^{b)}. Θᾶπτον γοῦν τῶν ἐπιπορεῖν τις ἐπιχειροῦν- p. 101. 2
 των ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν αὖν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος
 κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλὸν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐ-
 τοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δέ'
 τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος ^{c)}, ὅτι ἀναπλησθήσονται- p. 102.
 ται τῆς ἀσβόλου ^{d)}. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς
 ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ^{e)} ἀπλήθους ὢν, πρὸς οὖ-
 τω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμοουργὸς ἀνὴρ, καὶ ^{f)} μεγαλ- p. 103.
 αυχούμενος. πῶς γάρ; ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγό-

a) σου] σοι cod. 2954. b) διαφυλάττον] διαφυλάττων F.
 et Arg. c) τοῦ τραύματος] τοῦ καύματος conj. G. Cu-
 per. Obs. III, 2. τοῦ τερατεύματος conj. F. Jacobs. in Pearson. Ad-
 verss. d) ἀσβόλου] ἀσβόλης cod. 1428. minus Attice. Phry-
 nich. p. 113. ibique Lobeck. e) ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι]
 ἐτόλμησεν, οὐ πάντῃ Aug. ἐτόλμα, οὐ πάντῃ cod. 2957. f)
 καὶ] Al. καινά· vel solum καὶ dele. Marg. A. 1. W.

sum labantem, et rhythmum
 hiantem reple) ubi nunc
 fulgur illud tuum tanto stre-
 pitu erumpens? ubi toni-
 tru tanto fremitu boans?
 ubi illud flammans, candens,
 ac terribile fulmen? Cuivis
 sane constare potest, ea
 omnia nil esse aliud quic-
 quam praeter nugassonoras,
 ac fumum plane poeticum,
 nominum strepitum si de-
 mias. Telum autem illud ita
 decantatum, et longe feri-
 ens, et expeditum, nescio
 quo pacto plane restinctum
 est, et refrixit, ne tantillulam
 quidem irae scintillam ad-
 versus sceleratos retinens.

Inde est, quod perjuri potius
 mētuerint hesternum aliquod
 ellychnium, quam fulminis
 cuncta domantis flammam.
 Ita videris illis titionem jacu-
 lari, ut ignem ejus vel fumum
 haud timeant; hocque unum
 ex vulnere malum sibi acci-
 dere existiment, quod fuligi-
 ne operiantur atque inqui-
 nentur. Hinc adeo est, quod
 Salmoneus ille, te contem-
 to, contra tonare ausus est,
 vir, qui hanc de se opinio-
 nem in animis hominum fa-
 cile tueretur, audax quippe
 et ardens animo, adversum
 Jovem tam frigidum. Quid-
 ni enim? cum tu veluti

- p. 104. ρα ^ε) καθεύδεις, ὃς οὔτε τῶν ἐπιπορούτων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δὲ ^h); καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γινόμενα ¹). καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ 3 παρηγηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὦν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαιῶν ἐποίησας.
- p. 105. εἰς, καὶ οὐδέποτε ἤγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἱ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προσηκοντίζετο ^k). οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιῶν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδὸν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε ^l) ῥαγδαῖοι, καὶ βῆαιοι, ποταμὸς ἐκάστη σταγὼν. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ
- p. 106. τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὥς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδοκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκείλαν τῷ Λυκαωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον ^m)
- 4 εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοιγάρτοι ἀπέλουνθα τῆς ῥαθυ-

g) μανδραγόρα] Al. μανδραγόρα, in his utraque Ald. et cod. 1428. Al. μανδραγόρον. Vid. Adnott. h) δέ] γὰρ cod. 1428. i) γινόμενα] γινόμενα cod. 1428. k) προσηκοντίζετο] προσηκοντίζοντο Arg. l) τε] delerit vult Faber, tuentur Jansenius et Solanus. m) διαφυλάττον] διαφυλάττων Arg.

mandragora potō dormiens perjuros non audias, neque injustos adspicias; contra autem lippis et lusciosis oculis ea, quae fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis sunt jam provectoris. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, et iracundia gravi, multa quotidie adversus injustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otiosum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque et usque mittebatur:

terrae autem motus ita frequenter siebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa diceret; et ut violentius dicam et elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι et vehementes deferiebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent. Ergo pretium ob socordiam ab

μίας ἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν; οὔτε θύοντος ἔτι σοί τινός, p. 106.
οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ
εὗτος, οὐ πάννυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἕθος τι ἀρ-
χαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὃ θεῶν γενναίω-
τατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐγὼ λέγειν ὁποσά-
κισ ἤδη σου ^{η)} τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοὶ τὰς p. 107.
χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασιν ^{ο)}. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης
ᾤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γέλτονας ἐπικαλέ-
σασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς φυλλάβοιεν, ἔτι συνακενα-
ζομένους πρὸς τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γίγαντολέτωρ,
καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος
ὅπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
νυν, ὃ θνητάσι, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμε- p. 108.
να; ἢ πότε καλᾷσεις ^{ρ)} τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθον-
τες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ
βίου; Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ ἔασας, τὰ μὰ εἶπω, τοσοῦτους Ἀθη- 5

η) ὁποσάκισ ἤδη σου] ποσάκισ σοὶ ἤδη Aug. ο) ἐπιβε-
βλήκασιν] ἀποβεβλ. cod. 1428. ρ) καλᾷσεις] καλώση cod.
1428.

iis tulisti, cui nemo hodie
rem sacram facit, nec coro-
nam quidem imponit, nisi
forte unus aut alter quasi
Olympiorum corollarium:
idque qui tibi praestat, rem
se haud saepe pernecessariam
facere existimat, sed veteri
nescio cui instituto id dan-
dum credit. Illi te, o De-
orum praestantissime, pau-
latim in Saturni locum redi-
gunt, qui te omni honore
spolient. Mitto jam dicere,
quoties templum tuum expi-
larint. Quidam etiam ma-
nus tibi apud Olympiam sunt
admoliti; et tu, quem ὑψι-
βρεμέτην poëtae vocitant, ne
ausus quidem es excitare ca-
nes, vel vicinos advocare,
qui e vestigio concurrentes

comprehenderent sacrilegos,
res suas etiamnum conva-
santes, ut in pedes se proti-
nus darent. Sed tu, fortis
bellator, et qui γίγαντολέτωρ,
et τιτανοκράτωρ praedicaris,
sedebas, manu decemcubita-
le fulmen sustinens, interea
dum cincinnos aureos otio-
se tibi attondebant. Haec
igitur, o Deorum praestan-
tissime, ecquando tandem
dissimulare desines? Ec-
quando erit, ut tanta faci-
nora ultum eas? Quot or-
bis conflagrationes, quot di-
luvia satis esse queant, ut
tam inexhausta hominum
insolentia compescatur? De
me enim ut dicam, iis, quae
ad ceteros pertinent, omis-
sis, postquam tot Athenien-

- p. 108. ναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενηστέων ἀποφήνας,
 p. 109. καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς
 εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας ^q) τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ ^r) γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν,
 οὔτε προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποκτῆσσοντες καὶ προσκυνοῦντες,
 p. 110. καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρημένοι ^s). ἀλλ' ἦν που καὶ ὁδῶ
 βαδίζων ἐντύχω ^t) τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ
 νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται,
 μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἔτεραν ἐκτρέ-
 πονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὕψεσθαι ὑπο-
 λαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐ-
 p. 111. 6 τῶν γεγενημένον. "Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχα-
 τὴν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι πῶν γῆν,
 ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προς-

q) ἐκχέας] ἐλχέας cod. 1428. r) οὐκ ἔτι οὐδὲ] Sic edi-
 dimus cum Schmiedero ducibus codd. Pariss. 1428. 2957. Aug.
 et Gorl. et Edd. A. 1. et 2. B. 2. Arg. et probante Schaefero
 Melet. p. 97. Alias omissum οὐδέ. s) ἀνηρημένοι] ἀ-
 πηρημένοι Aug. et Gorl. t) ἐντύχω] Sic auctore Schae-
 fero Melet. p. 87. et praecuntibus codd. Aug. et Gorl. et
 Edd. F. A. 2. et Arg. pro vulg. ἐντύχοιμι.

ses evexi, divitesque ex
 pauperculis reddidi, atque
 omnibus ea, quibus egebant,
 benigne largitus sum, seu,
 ut verius dicam, postquam
 acervatim, ut in amicos be-
 nefictus essem, opes effudi,
 atque ea re factum est, ut
 ad inopiam redactus sim, il-
 li me ignorant; sed ne adspi-
 ciunt quidem, cum tamen
 antea me revererentur, ad-
 orarent, et ex meo pende-
 rent nutu. Quin etiam si
 forte cui ipsorum in via oc-
 curram, ii me veluti ever-
 sum hominis jamdudum se-
 pulti titulum, et tempo-
 ris diuturnitate collapsum,

praetereunt, ne legentes qui-
 dem: alii autem quam longe
 me vident, in aliam defle-
 ctunt viam, rati quippe vi-
 suros se spectaculum ali-
 quod occursu infaustum, at-
 que aversandum, me, in-
 quam, qui non ita pridem
 σωτήρ ipsis et εὐεργέτης fui.
 Tot itaque malis circumval-
 latus, in hunc remotum et
 desertum agrum concessi;
 et suspenso ex humeris rhe-
 none terram colo, quatuor
 in diem obolis locata opera,
 hic cum ligone et hac soli-
 tudine philosophans. Mei
 certelaboris hoc videor prae-
 mium vel maximum conse-

φιλοσοφῶν ἐνταῦθα· τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδαίνειν, μὴκέτι p. 111.
 ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὐ πράττοντας· ἀνιαιρότερον
 γὰρ τοῦτο γέ. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνον καὶ Πέας υἱέ, τὸν βα-
 δύν τοῦτον ὕπνου ἀποσεισάμενος ^u), καὶ νήδυμον, (ὕπὲρ τὸν p. 112.
 Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι,) καὶ ἀναξήριπας τὸν κεραταῖον,
 ἢ ἐκ τῆς Αἰτνῆς ἐναυσάμενος ^x), μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα,
 ἐπιδείξαι ^y) τινὰ χολὴν ἀνδρώθους καὶ νιανικοῦ Λιδός, εἰ μὴ
 ἀκηθῇ· ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς ἐκείσῃς ταφῆς ^z)
 μυθολογούμενα.

ZEΓΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἐρμῆ, ὁ κερραγῶς ἐκ τῆς Ἰ
 Ἀττικῆς παρὰ τὸν Τρηττὸν ἐν τῇ ὑπωρεία; πιναρὸς ὅλος, καὶ
 αὐγμῶν, καὶ ὑποδιδυρεός. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφῶς· λά- p. 113.
 λος ἀνθρώπος, καὶ θρασύς. ἤπου φιλόσοφος ἐστιν· οὐ γὰρ
 ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήκει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἄγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐρχερα-
 τίδον, τὸν Κολυττία; αὐτός ἐστιν ὁ πολλὰς ἡμᾶς καθ' ἑρῶν.

u) ἀποσεισάμενος] ἀποσωσάμενος B. a. x) ἐκ τῆς Αἰτ-
 νῆς ἐναυσάμενος] ἐ. τ. Οἰτῆς ἐγκανσάμενος C. Nomen
 Οἰτῆς vulgatum primus Hemst., memento etiam T. Fabro, in
 minori edit. sua in Αἰτνῆς mutavit, in maiorem tamen non re-
 cepit. Vid. Adnott. y) ἐπιδείξαι το] Sic vetustae edd.
 omnes. S. et A. ἐπιδείξαις. z) τῆς ἐκείσῃς ταφῆς] In-
 serui ἐκείσῃς codd. Aug. et Gorl. et Edd. J. Arg. A. 2. et margi
 A. 1. W. Sed in codd. Aug. et Gorl. omissum οἷς, et prius
 pro μυθολογούμενα exhibet ὁμολογούμενα.

qui, quod plerosque praeter
 aequum et bonum fortuna-
 tos non sum visurus. Id
 enim mihi molestum est. ut
 quod maxime. Ecquid igi-
 tur, Saturni ac Rheae fili,
 excutiens altissimum istum
 somnum ac vere νήδυμον,
 (nam Epimenidem dormien-
 do viciasti) flatu denuo sus-
 citans fulmen, aut ex Aet-
 nae crateribus accendens,
 ingenti edita flamma, iram
 illam Jovis fortis ac manu
 prompti exseres; nisi forte
 vera illa sunt, quae de te

Cretes, et sepulcro tuo a-
 pud se sito fabulantur?

Jup. Quis hic est, Mer-
 curi, qui ex Attica vocife-
 ratur ad radicem montis Hy-
 metti, sordidatus, et capri-
 nis pellibus semiamictus?
 incurvus autem, opinor, fo-
 dit; homo garrulus atque
 audax. Haud dubie Philo-
 sophus est: neque enim ser-
 mones de nobis adeo impios
 deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater?
 tun' ut Timonem Colytten-
 sem, Echecratidae filium,

p. 113. τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὄλας ἑκατόμβας παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ Διάσια.

p. 114. ZETE. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; ἀν-
χηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν,
οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

8 EPM. Οὕτως μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτόν,
καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκος.
ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐθήεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς
φίλους^{a)}. ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ'
ὑπὸ γυναικῶν τοσοῦτων ὁ κακοδαίμων κερκόμενος τὸ ἥπαρ, φί-
λους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἱταλούς ᾧτα ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς

p. 115. αὐτὸν^{b)}, χαίροντας τῇ βορᾷ. αἱ δὲ τὰ ὅσα γυνεῶσαντες ἀκρι-
βῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν^{c)}, ἐκμυζή-
σαντες καὶ τοῦτον εὐ μάλα ἐπαμειλῶς, ᾧχοντο, αὖτον αὐτόν,
καὶ τὰς βέβας ὑποταμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες

a) τοὺς φίλους] τῶν φίλων codd. Aug. Gori. et Reg. Par.
damnum Fabro et Abreschio Dilucc. Thuc. p. 621. b) αὐ-
τον] Sic recte in omnibus, quos inspexi, praeter edit. Hemst.
maj. et Bipont. ubi αὐτόν, nescio, an invito et inscio magno
Editore. c) ἐνῆν] ἦν J.

haud noris? Hic ille est,
qui nos toties sacris rite fac-
tis opipare accepit; ille re-
cens dives, qui totas heca-
tombas mactabat; apud
quem splendide solébamus
agere Diasia.

Jap. Heu! quæ isthaec
rerum conversio? illene pri-
dem honestus, quem tot
amici colebant? Unde igitur
eo miseriarum devenit,
squalidus, infelix, et fossor
mercede conductus, uti ex
ligone conjicere est, quem
ille adeo gravem in terram
demittit?

Mer. Sua illum, ut minus
exacte loquar, comitas perdi-
dit atque humanitas, nec non

effusa in omnes inopes mise-
ricordia: vere autem ut di-
cam, stultitia et simplicitas,
et imprudentia in admitten-
dis amicis; qui non animad-
verteret, corvis se et lupis
gratificari; existimaret prae-
terea, tot vultures jecur sibi
assidue exedentes, amicos es-
se et sodales aliqua in se be-
nevolentia permotos, cum ta-
men opsoniorum gratia cir-
ca illum essent. Ii vero nu-
datis Timonis ossibus, et cir-
cumrosis, ac medulla, si qua
supererat, probe et diligen-
ter exsucta, aridum illum et
ab radicibus imis excisum re-
linquentes, abierunt, ne no-
scentes quidem amplius aut

ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, (πόθεν γὰρ;) ἢ ἐπικόνρουῖντες, ἢ p. 115.
ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας,
ὡς ὄρες, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ,
μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα
ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τούνομα, εἰ Τίμων καλοῖτο,
εἰδότες.

ΖΕΤΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος. 9
εἰκότα γὰρ ἡγανάκει ^{d)} δυστυχῶν, ἐπεὶ καὶ ὁμοία ποιήσομεν p. 116.
τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ^{e)} ἀνδρὸς,
τοσαῦτα μηρία ^{f)} ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πτότατα καύσοντος
ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ^{g)} ῥῖσι τῇ κλίσσαν αὐ-
τῶν ἔχω ^{h)}. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν
ἐυορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ὀρεαζόντων, ἔτι δὲ καὶ
φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἐροσουλούντων, (πολλοὶ γὰρ αὐτοὶ, καὶ
δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ⁱ⁾ ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι,)
πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς ^{k)} τὴν Ἀττικὴν· καὶ p. 117.
μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς.

d) ἡγανάκει] ἀγανακτοῖ et mox ποιήσοιμεν conj. Fabr. e)
ἐπιλελησμένοι] ἐπιλελησμένοις cod. 1428. et A. 1. W. f)
μηρία] Hac vocē, quam cod. Reg. habet, caruerunt vete-
res Edd. g) ταῖς] τοῖς cod. 1428. h) ἔχω] ἔχω id. cod.
i) ἐπ] abest ab Aug. k) εἰς] ἐς Aug.

adspicientes, (cur enim id fa-
cerent?) aut opem ferentes,
vel aliquid vicissim largien-
tes. Itaque ligone, uti vi-
des, et rhenone instructus,
urbe prae pudore relictā,
agrum mercede conductus
arat, tot malis ad insaniam
adactus, quod certos homi-
nes a se antea ditatos prae-
tereuntes superbe videat, ne
hoc quidem tenentes, Timon
neque dicatur.

Jup. Sane nobis talis vir
haudquaquam contemnen-
dus negligendusve est. In-
felicitem enim jure indi-
gnabatur, si eadem faciemus
ac scelerati illi assentatores,

virum talem negligentes, qui
nobis tot caprarum, totque
taurorum femora in altari-
bus cremaverit: eorum cer-
te nidorem etiam in naribus
habeo. Ceterum propter
negotia, quibus districtus
fui, ingentemque pejeran-
tium turbam, nec non eorum,
qui per vim rapiunt, tum
vero propter metum sacrile-
gorum, (ii enim bene multi
sunt, et quos haud facile
quis vitet, neque nobis con-
nivendi spatium relinquunt)
jamdiu in Atticam oculos
non conjeci; maxime post-
quam Philosophia, et ver-
bosae illae concertationes

- p. 117. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκρωγόντων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον ¹⁾ χρὴ τὰ ὅτα καθήσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινά, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους ^{m)} μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη. ⁿ⁾ πρὸς ἡμῶν ^{o)}, οὐ
 p. 118. 10 φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλούτον, ὃ Ἐρμῇ, παραλαβὼν, ἄπιθι παρ' ^{p)} αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥαδίως, ἥν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων; καὶ τῆς ἀχαριστίας; ἢν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὴν τὸν κεφαννὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομαμέ-
 p. 119. ναι εἰσὶ δύο ἀκτίνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἤκόντισα πρῶην ἐπὶ τὸν δοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἐπειθε τοὺς ὁμιλητάς, μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν

1) ἐπιβυσάμενον] ἐπιβυσάμενον B. 2. m) λήρους μεγάλη] λήρους μεγάλους μεγάλη conj. Fabr. n) συνέβη] συνέβη Aug. o) πρὸς ἡμῶν] Veteres edd. ἡμᾶς. Unde Gronov. συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Sed restituta lectio est in R. L. marg. A. 1. W. In Gorl. παρ' ἡμῶν. p) παρ'] πρὸς cod. 1428.

intereos exortae sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vociferentur, non est ut quisquam nostrum preces et vota hominum possit exaudire: quare vel obstructis auribus otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse, Virtutem nescio quam, et Incorpora, et meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam evenit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad il-

lum quam ocyssime. Adjungat sibi comitem The-saurum Plutus; maneatque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, de-nuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum praebent, post videro: eos ple-tere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maxi-mi diffracti sunt et retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophi-stam jacularer, qui discipu-lis suis persuadebat, nos

διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ ^q) τὴν χειρὰ Περικλῆς ^r)). ὁ p. 119. δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάνειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ ^s), πλὴν ἱκανῇ ἐν τοσοῦτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ^t) ὑπερπλου- τῶντα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.

ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀληρὸν εἶναι, 11 καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐ-p. 120. χομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ ^u) αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενησιτάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρόρησι- σάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΤΤ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν ^x).

ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κε- λέσαντος;

* ΠΛΟΤΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ 12

q) αὐτοῦ] αὐτόν J. r) Περικλῆς] ὁ Περικλ. Aug. s) π- ρὶ τῇ πέτρᾳ] Sic Faber e cod. Reg. ante παρὰ τὴν πέτραν edebatur, quod Belinus praeferendum censet, temere. Vid. Fabr. t) καὶ αὕτη — εἰ] καὶ αὕτη omisso al cod. 1428. quod Belinus probavit, et Schmiederus recepit. u) γὰρ] γέ- τοι Gorl. x) αὐτόν] αὐτῷ F.

Deos in rerum natura non exsistere; et ab eo aberravi, frustrato ictu: (protenta namque manu tutatus eum est Pericles;) fulmen autem in Castorum aedem cum prae- ter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem ful- men tantum non ad saxum comminutum est. Quam- quam interea satis poenarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem vi- derint.

utile est, sed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti cla- more vociferans, et magna dicendi libertate in preci- bus usus, Jovem ad sese ad- vertit denique: sin vero ta- citus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus fode- ret.

Plut. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo.

Jup. Quid ita autem, op- time Plute, me praesertim jubente?

Plut. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me

Mer. Quantam affert uti- litatem magnis clamoribus rem agere, et molestum esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus

p. 120. εἰς γ) πολλὰ κατεμήριξε, καὶ ταῦτα, πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισι ²⁾ με ἐξέωθει τῆς οἰκίας, καὶ καθάπερ ³⁾ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ^{b)} ἀπορρίπτουσιντες. αὐτῆς

p. 121. οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις ^{c)} παραδοθῆσόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκατετράκοντους δωρεᾶς ἀμελητὶ προῖέμενοι.

13 ZETΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνν γάρ αὐτὸν ἡ δίκელλα πεπαιδαγῶγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὥς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνν μεμφίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀνα-

p. 122. πετάσας, ἡφίλει περινοστεῖν ἐλευθέρως ^{d)}, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τούναντίον ἡγανάκεις κατὰ τῶν

γ) εἰς] ἐς cod. 1428. et Aug. et antea ἐς ἐμὲ in cod. 1423. 2) δικράνοισι] δικράνης id. a) καὶ καθάπερ] Sic e conj. T. Fabri, et Hemsterhusio probata. Vulgo omissum καὶ. b) χειρῶν] τειχῶν L. c) ἐταίραις] ἐταίροις margo A. 1. W. et A. 2. d) ἐλευθέρως] ἐλευθερίως Gorl.

extrudens, ac frustulatum partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, et meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quaeso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim et desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque et usque versentur, quando illam me potiore ducunt, accepto-

que ab ea rhenone et ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant, qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

Jup. Nil tale posthac adversus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permisit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim au-

πλουσίῳ, κατακεκλεισθαι *) λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μο- p. 122.
 γλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς †). ὥς μὴδὲ παρα-
 κῦσαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς
 με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
 ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνον ‡), καὶ φροντίδος §) ἀνάπλεως, συν-
 εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν ¶),
 καὶ ἀποδράσασθαι †) ἀπειλῶν, εἰ καίρου λάβοιο, παρ' αὐτῶν.
 καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σι-
 δηρῷ θαλάμῳ †), καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' r. 123.
 ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ
 Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ. Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτούς, 14
 ἱρῶντας μὲν ἐς †) ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶν-
 τας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν †) ἐργηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν
 ἀσπαρδαμντὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν ολομένους, οὐ τὸ
 αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μὴδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπο-

e) κατακεκλεισθαι] περικεκλεισθαι Aug. f) ἐπιβολαῖς] ἐπιβολῇ cod. 1428. antiquiores edd. vitiose ἐπηβολαῖς. g) ἐφαίνον] ἀνεφαίνον Aug. h) φροντίδος] φροντίδων Id. i) συλλογισμῶν] συλλογιστῶν conj. J. P. Gron. probata Hemst., licet, ut par erat, non recepta. k) ἀποδράσασθαι] ἀποδράσειν. Schol. et inde Schmied. l) θαλάμῳ] τῷ θαλάμῳ Gorl. m) ἐς] Sic Schm. e cod. 1428. et Aug. pro εἰς. n) ἀλλὰ φυλάττειν] ἀλλὰ καὶ φυλάττων cod. 1428.

tem adversus divites indig-
 nabaris, claudi te ab iis
 conquereus repagulis, cla-
 vibus, et annulo impresso,
 ut ne oculis quidem obli-
 quis lucem tibi fas esset ad-
 spicere. Haec igitur apud
 me lamentabaris, in tantis
 tenebris suffocari te dicti-
 tans: atque id propterea
 pallidus eras, curis per-
 ditus, digitosque contra-
 ctos habebas ob frequentem
 computandi consuetudinem;
 quin et minitabaris, te quan-
 doque aufugiturum, si quam
 nancisci occasionem posses.
 Ad pauca ut redeam, grā-

vissimum tibi videbatur, in
 ferreo aut aereo thalamo
 virginem custodire; velut
 alteram Danaē, et sub a-
 cribus et scelerosis paedag-
 ogis educari, Foenore et
 Ratiocinio. Eos itaque pla-
 ne ineptos esse dicebas, qui
 cum te misere amarent, pos-
 sentque frui, non auderent
 tamen: neque amore suo se-
 cure uterentur, quibus id
 liberum esset: sed te pervi-
 gili custodia servarent, si-
 gillum aut repagulum ocu-
 lis haudquaquam demotis
 adspicientes; seque abunde
 potiri existimantes, non si

- p. 123. λαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ
- p. 124. προσέτι γε αἱ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλατιόντων, καὶ τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων ἄγνοούντων δὲ ὡς κατάρτος οἰκέτης, ἢ οἰκωμόμος, ἢ παιδύτριψ ὑπείσιον °) λαθραίως ἐμπαροινῇσει ^p), τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν ^q) τι καὶ μικρόστρμον λυχνίδιον,
- p. 125. καὶ διψαλὲον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἕσας τοῖς τόχοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδिका ταῦτα, πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιασθαι ^r), νῦν δὲ τῷ Τιμῶνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;
- 16 ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἶγε τάληθῃ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὖ-λογα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τιμόνος τὸ πάννυ τοῦτο ἀνεμμέ-

ο) ὑπείσιον] ὑπείσιον cod. 1428. ἐπείσιον J. marg. A. 1. W. p) ἐμπαροινῇσει] ἐμπαροινήσει conj. Jens. qua non opus est. q) ἀμαυρόν] ἐμαυρόν in nonnullis vett. edd. r) πῶς οὖν — αἰτιασθαι,] Sic edidimus e cod. Gorl. praeterquam quod is ἐκείνα habet pro ἐκείνων. Cum hoc cod. conveniunt Aug. et 2957. ita tamen, ut post ταῦτα inserant σου. Prorsus conveniunt Coll. G. Sic scripsit Schmiederus, addito tamen σου post ταῦτα ex Aug. et 2957. Eadem habet J. exceptis σοι pro σου et ἐκείνων pro ἐκείνα. Eadem et A. 2., modo σου exhibet pro σοι. In Exc. ex P. sic notatum: πῶς οὖν οὐκ ἄδिका ταυ. . . πάλαι μὲν ἐκείνῃ αἰτιά. . . In ceteris, quas et Hemsterh. secutus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιασθαι. In minori tamen ed. sumserat sibi idem Hemst. ut scriberet σε pro σου. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 246. et 830. sibi non constitit.

fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si praereptum irent; quod plane canem in praesepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi forent; ignorarent autem, scelestissimum aliquem servulum, aut paedotribam, clanculum subeun-

tem, hero inamabili et Diis iratis nato sublaturum os, dum ad lucernam obscuram, et exiguum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo, usuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec olim divitibus objecisse te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritisimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis so-

νον, ἀμελὲς καὶ οὐκ ἐννοικόν, ὡς πρὸς ^{α)} ἐμὲ, εἰκότως ἂν p. 125.
 δοκοίη· τοὺς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θυραῖς ^{β)} καὶ σκότῳ φυ-
 λάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελῆς, καὶ p. 126.
 ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔ-
 τε ἐς ^{γ)} τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μὴδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνοή-
 τους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, οὐδὲν ^{δ)} ἀδικοῦντά με
 ὑπὸ τοσοῦτοις δεσμοῖς κατασῆποντας· οὐκ εἰδότας ^{ε)} ὡς μετὰ
 μικρὸν ἀπλᾶσιν ἄλλῳ τινὲ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.
 Οὐτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνν προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους 16
 ἐπαινώ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας
 τῷ πράγματι, καὶ μῆτε ἀφεξιμένους τοπαράπαν, μῆτε προη-
 σομένους τὸ ὅλον. σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις
 νόμῳ γῆμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μῆτε φυλάττοι,
 μῆτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφίεις καὶ βαδίζειν ἐνθα ἂν ἐθέ- p. 127.
 λοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλευμένοις,

α) πρὸς] abest a B. 2. β) θυραῖς] θίβαις nonnullae, in
 his A. 2. probante Solano. θήκαις conj. Brod. θυλαξί conj.
 T. Fab. γ) ἐς] Sic Schm. e codd. 1428. et Aug. δ) οὐδὲν]
 καὶ οὐδὲν Schm. e cod. 1428. probante Helino et explicante
 licet, quovis, alieno scilicet loco. Debetur potius καὶ librarii
 errori. ε) εἰδότας] εἰδότες F.

luta licentia, mera negli-
 gentia, non benevolentia, ad
 me quod spectat, haberi de-
 bet: illos autem, qui me
 clausum tot ostiis in tene-
 bris detinerent, dantes ope-
 ram, ut me crassiorem red-
 derent et pinguiorem, atque
 corpulentiores aequo, ne-
 que ipsi me attingentes, ne-
 que in lucem producentes,
 ut ne a quoquam viderer,
 prorsus desipere, et in me
 contumeliosos esse rebar,
 qui nil peccantem compu-
 tescere juberent tot vincu-
 lis impeditum, nescientes
 interim, post paulo se e vi-
 ta decessuros, meque fortu-
 natorum cuipiam relicturos.

Itaque adeo neque illos re-
 strictos laudem, neque eos
 rursus, qui melibentius con-
 tractant et insumunt, sed
 potius eos, qui, quod ap-
 prime in vita utile est, mo-
 derationem adhibeant; qui
 neque prorsus abstineant,
 neque omnino projiciant, et
 cuilibet obtrudant. Illud
 enim per Jovem vide, quae-
 so, Jupiter: si quis legiti-
 mis nuptiis formosulam ali-
 quam uxorem in ipso aeta-
 tis flore duxerit, deinde ne-
 que domi custodiat, neque
 ullo zelotypiae sensu move-
 atur, noctu et interdū, qua
 visum est, vagari permit-
 tens, et cum obviis quibus-

- p. 127. μάλλον δὲ αὐτὸς ²⁾ ἀπάγοι. ^{a)} μοιχευθησομένην, ἀνοήτων τὰς θύρας, καὶ μαστροπέων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦτος ἐρῆν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης
 17 ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἑμπαλὴν ἐλευθέραν γυναικα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρέτῳ παίδων γησιῶν, ὁ δὲ μῆτε αὐτὸς προσέπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μῆτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγανον δὲ καὶ στείραν κατακλεί-
 p. 128. στας παρθενεῖσι, καὶ ταῦτα ἐρῆν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηγνίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκάτων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαλεῖν δόξειεν ἄν, δεῖον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμα-
 φαίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἐφείαν τῇ θεομορφῷ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα ^{b)} καὶ αὐ-
 τὸς ἀγανακτῶ πρὸς ἐνίαν μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσ-
 σόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥςπερ συγματίας δραπετῆς πεπεδημένος.

2) αὐτὸς] αὐτοὺς F. a) ἀπάγοι] ἀπάγων cod. 1428. προά-
 γοι conj. T. lab. b) ταῦτα] e conj. T. Fab. Vulg. ταῦτα.
 In minori ed. Hemst. διώπερ/ταῦτα καὶ αὐτὸς πολλάκις ἀγανα-
 κτῶ, nescio unde.

que aetatulam suam oblecta-
 re; aut potius aliquo cor-
 rumpendam ab adulteris du-
 cat, forēs aperiens, prosti-
 tuens, et omnes ad eam con-
 vocans; quid, quaeso, ta-
 lis vir uxorem amare videat-
 ur? Haud istud tu quidem
 dixeris, Jupiter, qui quid
 sit amor, re saepenumero
 expertus es. Si quis contra
 uxorem lege domum duxe-
 rit, *Arvo ut venereo laetus*
liberos serat, florentem au-
 tem puellam nec attingat
 ipse, neque alium quem-
 quam ad illam oculos adjice-
 re sinat; domi autem con-
 clusam custodiat, nullam ex
 ea prolem suscipiens, ejus
 tamen amore flagrare se di-

ctitans, idque indicans vul-
 tus colore, macrescente in
 dies et horas corpore, con-
 cavis et introrsum receden-
 tibus oculis: an non ejus-
 modi vir pro certo cir-
 cumferri debeat, qui quasi
 Cereri sacerdotem per to-
 tam vitam nutriens, tam ve-
 nustam tamque amabilem
 puellam desflorescere absque
 omni Veneris usu sineret,
 cum contra liberos ex ea
 tollere et conjugio frui de-
 beret? Ad hunc plane mo-
 dum quidam me calcibus
 ignominiose quatiant, lu-
 xuriaque sua effundunt at-
 que exhauriunt: a nonnullis
 autem velut fugitivus aliquis
 notis compunctus vincior.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμ- 18
 φω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ
 ἄγεστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
 οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ
 τῶν *) Ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέ-
 ρω παραπολὺ τῷ Τιμῶνι ἐντετυζόμενος.

ΠΛΟΤΤ. Ἐκείνος γὰρ πότε ^{d)} παύσεται ὥσπερ ἐκ κο-
 φίνου τετυπημένου, πρὶν ὅλως εἰςρυῆναι με, κατὰ σπουδὴν p. 129.
 ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιφόρην, μὴ ὑπέραντιλος
 εἰςπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν ^{e)} πίδακος
 ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους
 μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰςρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ
 ἐπιφύοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς
 τοῦ πίδακος, καὶ ἀκαλύτος ἢ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἦν ^{f)} μὴ ἐμφράξεται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19
 καὶ ἐς τὸ ἄπαξ ^{g)} ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεὶ σου,
 ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐτίς, καὶ τὴν δίκειλλαν ἐν τῇ

c) τῶν] deest in B. z. et Hemst. min. d) γὰρ πότε] γὰρ πο-
 τε in Arg. nec sic male. e) Δαναϊδῶν] Mutavit accen-
 tum Hemst. Antea erat Δαναϊδῶν. f) ἦν] Sic ex Aug. pro
 vulg. εἰ. g) καὶ ἐς τὸ ἄπαξ] Sic Schm. e codd. 1428.
 2957. et Aug. Vulg. εἰς pro ἐς. In Hemst. min. omissa καὶ
 εἰς τό.

Jup. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri adspectum rictu ducto hiantes; alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius, quam antea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prae-

venire studens nimiarum opum influxum) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturus, et frustra infusus, cum vas perfluat, et id, quod ingestum fuerit, jam jamque sit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

Jup. Proinde rimam istam et hiatum nisi semel et diligenter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligone reperiet, postquam

p. 129. τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· οὐ δὲ μέμνησο, ὧς Ἐρμῇ, ἐπανιῶν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν· ὡς ἤδη γε τεθηγμένον αὐτοῦ δεησόμεθα.

p. 130. 20 EPM. Προῖωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑποσκάξεις ^h); ἐλελήθεις με, ὧς γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν ⁱ).

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἶ τοῦτο, ὦ Ἐρμῇ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ^k) ἐπὶ τὸ τέρμα, προηγήσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀνείρων ^l) ὠκύτερον. ἄμα γοῦν ἔπεσαν ἡ ὑσπληγῆς, πᾶγ' ὧς ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδῆσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν.

EPM. Οὐκ ἀληθῇ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ ^m) πολλοὺς p. 131. ἄν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε πρῆσθαι

^h) τί τοῦτο; ὑποσκάξεις;] Sic Hemst. distinxit primus.

Antea τί τοῦτο ὑποσκάξεις; Saepe sic a librariis peccatum.

ⁱ) ὢν] ὅν nonnullae edd. veteres, in his A. 2. ^k) τελεῖν]

ἐλθεῖν R. P. L. J. marg. A. 1. W. μόλις Schm. e cod. 1428.

^l) ὀνείρων] Sic Aug. R. P. J. marg. A. 1. W. et A. 2.

Vulg. ὀρνέων. ^m) δὲ καὶ] δέ τοι cod. 1428. et R.

tu cito effusus fueris. Sed jam aliquando abito, atque hominem ditato. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi fulmen exaquant ac reficiant: eo enim perquam acuto nobis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed claudum etiam.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mitto, repente tardior paulo fio, et utroque crure claudus, ita

ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriozem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernecitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem ha-

βρόχον, ἰσσηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτε- p. 151.
 λείς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἄν ὄνος
 ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὁμως πορφυροῖ ⁿ⁾ καὶ χρυσόχμερες περιέ-
 χονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἐρμῇ, καὶ οὐχὶ τοῖς 21
 ἔμμαντοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀπο-
 στέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτα πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδαρος
 καὶ αὐτὸς ὦν. δηλοῖ γοῦν ^{o)} καὶ τῷ ὀνόματι. ἔπειδ' αὖν τοῖνυν
 μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμ-
 βαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀρά- p. 152.
 μενοι, μετακομίσουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκετεῖνι που τῆς
 οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνην σκεπόμε-
 νος, περιμάχτηος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπαλπίσαντες ἐν τῇ
 ἀγορᾷ περιμένουσι κεκηνότες, ὥςπερ τὴν χελιδόνα προσπιτο-
 μένην τετριγότες ^{p)} οἱ νεοττοί. Ἐπειδ' αὖν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαι- 22
 ρεθῇ ^{q)}, καὶ τὸ λῖνον ^{r)} ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

n) πορφυροῖ] Sic Hemst. min. Aliae πορφυροί, mendum in
 Luciani exemplaribus frequens. Vid. ad Char. c. 14. o)
 γοῦν] abest a B. 2. p) τετριγότες] τετριγότες cod. 1428.
 q) ἀφαιρεθῇ] ἀφαιρεθῇ et mox ἀνφρεθῇ A. x) λῖνον]
 Sic A. 2., quum in ceteris falso sit λῖνον.

berent, qui sibi pararent la-
 queum, hodie repente divi-
 tes existunt, sumtus in-
 gentes faciunt, et bigis al-
 bis vehuntur, quibus ne a-
 cellus quidem unquam domi
 fuit; et tamen purpura au-
 reisque annulis fulgentes in-
 cedunt, qui, ut opinor,
 nondum satis sibi persua-
 dere possunt, suas illas opes
 somnium non esse.

Plut. Istuc, quod dicis,
 Mercuri, longe diversum est;
 nec tunc meis me pedibus
 porto, neque me tunc Ju-
 piter, sed Pluto ad eos mit-
 tit, utpote qui πλουτοδότης
 et ipse sit [opum largitor]
 et splendidorum munerum

dator, quod et suo ipsius
 nomine satis indicat. Itaque
 cum mihi ab alio ad alium
 migrandum est, me in ta-
 bulas testamentarias conji-
 ciunt, ac diligenter obsignan-
 tes domo me basulorum ope-
 ra efferunt: interea mortuus
 in obscuro aliquo aedium
 loco jacet, detrito linteo
 obtectis genibus, dum circa
 ipsum decertant feles, ejus
 cadaver attingere gestien-
 tes; me autem ii, qui tam-
 diu speraverant, ad forum
 iidem ut hirundinem advo-
 lantem stridentes pulli ex-
 spectant. Ubi autem subla-
 tum est sigillum, et lineum
 testamenti vinculum inci-

- p. 133. ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς *) δεσπότης, ἤτοι συγγενῆς τις, ἣ κόλαξ, ἣ καταπύγων ολιέτης, ἐκ παιδικῶν τιμιος, ὑπευρεμένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός
- p. 134. με αὐτῇ δέλω, θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρόλου, ἣ Δρόμωνος, ἣ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἣ Μεγάβυτος *), ἣ Πρώταρχος
- p. 135. χος μετονομασθεῖς· τοὺς μάτην κεκηνότας ἐκείνους ἐς *) ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος,
- p. 136. οἷος αὐτοὺς **) ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ
- 23 ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. Ὁ δὲ, ἐμπεισὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πύδην πεφρικώς, καὶ εἰ παριῶν ἄλλως x) μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἐπιστάς τὸ οὖς, καὶ τὼν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ

*) καὶ τὸς] κοινὸς nonnullae edd., in his A. 2. *) Μεγάβυτος] Μεγάβυτης cod. 1428. t) ἐς] εἰς vulg. Receptam formam habet Aug. et Schm. ed. u) αὐτοὺς] αὐτοῖς marg. A. 1. W. et cod. 2957. x) ἄλλως] e conj. Fabri. Vulg. ἄλλος, quod tamen et ipsum a cod. Gorl. abest.

sum est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venerum praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus, rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, jam exoletus, ei perdepsendum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Pyrrhias, vel Dromo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: illos incas-

sum hiantes, et inter se aspicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thyanum ex intimo saginae recessu elapsum amiserint, post opimam escam consumptam. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui pedicas etiamnum exhorrescit, et, si quis temere praeteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente resistit, pistrinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in homines liberos contumeliosus est, conservos autem suos flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque

ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους p. 136. ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρῃς ἂν ἢ ἐς πορνιδιόν τι ἐμπεσῶν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσ. p. 137. σέως, πλουσιώτερον δὲ σύναμα ^γ) Κροίσων ἐκκαίδεκα ^z), ἐν ἄκαρῃ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη ^α) τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιπορκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτά που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα ^β). ὁπόταν 24 δ' οὖν αὐτόπους βαδίξῃς ^ρ), πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποσταλέλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΤΤ. Οἷε γὰρ εὐρίσκειν με οἷ τινὲς εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ ἂν ^α) Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἴπποντικῷ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθεὶς;

γ) σύναμα] συνάμα in cunctis prioribus. z) ἐκκαίδεκα] s cod. 1428. α) ἐκχέη] ἐκχέει Aug. β) γιγνόμενα] γινόμενα Aug. ρ) βαδίξῃς] βαδίξεις marg. A. 1. W. d) ἂν] de meo adjecissem, etiamsi non reperiretur in Aug. et Gorr. In ceteris omnibus desideratur.

liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus, velequorum alendorum studio insaniens, aut assentatoribus sese totum dedens, dejerantibus formosiorempsum Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulysse prudentiorem, sedecim simul una Croesis ditiprem, puncto temporis ea effundat infelix, quae unciatim (ille) ex multis perjuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsius pedibus uteris, qui,

quaeso, tanta in te cum sis caecitas, viam tamen invenis? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miserit Jupiter, divitiis illos esse dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illisint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejcto Aristide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres, compluresque ex Atheniensibus, homines vix obolares. Ceterum ab Jove missus quid facis?

- p. 137. ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοσῶν, ἄχρῃς ἂν λάθω τινὶ ἑμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύχη ^{ε)}),
 p. 138. ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ ^{δ)}) τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρ-
 δους προσκυνῶν.

25 EPM. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν ^{ε)}) πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται ^{δ)}) τοῦ πλουτεῖν ^{α)}) ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὡς γὰρ θεὸς τυφλὸν ὄντα εἰ-
 δὼς, ἔπεμπεν ^{κ)}) ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χεῖμα, καὶ προ-
 πολλοῦ ἐκλειοιπὸς ἐκ τοῦ βίου· ὅπερ οὐδ' ὁ Ἀνγκυρὸς ἂν ἐξεύ-
 ροι φασίως, ἀμυνρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν αἵτε τῶν
 μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πό-
 λεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, φᾶρον ἐς τοὺς τοιούτους ἑμπίπτω πε-
 ρυῶν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

- p. 139. EPM. Εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτούς, φασίως
 πεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ε) περιτύχη] περιτύχοι cod. 2957. f) ἀπαγαγὼν ἔχει,
 σὲ] ἀπαγαγὼν παρ' αὐτὸν ἔρχεται, Ἑρμῆν J. A. 2. et cod.
 Gorl. ἀπαγ. παρ' αὐτὸν ἔχει cod. 2957. unde Belin. conj.
 ἀπαγαγὼν, παρ' αὐτοῦ ἔχει. Arg. ἀπ. πρὸς αὐτὸν ἔρχ. Deni-
 que marg. A. 1. W. ἀπ. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. g) τὸ αὐτῷ δο-
 κοῦν] Sic cod. Gorl. et A. 2., κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν J. κα-
 τὰ τὸ αὐτὸ δοκοῦν marg. A. 1. W. In reliquis κατὰ τὰ αὐτῷ
 δοκοῦντα. h) οἴηται] οἴεται S. A. Hemst. min. i) τοῦ
 πλουτεῖν] τοῦ πλούτου Aug. k) ἔπεμπεν] ἔπεμψεν J.

Plut. Sursum deorsum
 vagor perambulans, donec
 imprudens in quempiam in-
 cidam: is autem, qui me
 cunque obvium habuerit, ad
 sese abductum observat
 (*possidet*), te, Mercuri, ob
 lucrum adeo insperatum ve-
 nerans.

Mer. Deceptus ergo est
 Jupiter, eos a te ditari ex
 ipsius decreto existimans,
 quos ipse opibus dignos ju-
 dicarat?

Plut. Neque vero inju-
 ria, o bone; qui quidem me
 caecum esse sciens, eos quae-

siturum mittebat, rem, ut
 vides, quam non sine sum-
 mo labore quis reperi-
 at, quaeque jam pridem inter
 homines defecit: illam ne
 Lynceus quidem facile re-
 periat, cum adeo sit evani-
 da et exilis. Itaque cum
 boni perquam pauci sint,
 pravi autem homines et sce-
 lerati in urbibus omnia te-
 neant, facilius in hos, quam
 in illos, dum hac illac va-
 gor, incido, et eorum reti-
 bus impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos
 relinquis, quo pacto tam

ΠΛΟΤΤ. Ὁξυδερκῆς τότε πως ¹⁾ καὶ ἀρτίπους γίγνομαι p. 139.
πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡΜ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, 26
(εἰρήσεται γάρ,) καὶ προσέτι ὥχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκε-
λοῖν, τοσοῦτους ἐραστὰς ἔχεις ^{m)}), ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς
σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν,
οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν
οὕτω σοῦ δυσέρωτας ὄντας, ὥστα καὶ ἐς βαθυκῆτεα ⁿ⁾ πόντον *Theogn.*
φέροντες ἔρριψαν αὐτοὺς ^{o)}), καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερ- ^{v. 175.}
οραῖσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ ^{p)} οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώ- ^{seq.} p. 140.
ρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις,
εἶτι ξυνήης σαντοῦ, κορυβαντιῶν αὐτούς, ἐρωμένων τοιοῦτῳ
ἐπιμεμηνότας.

ΠΛΟΤΤ. Οἷε γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι, ὀραῖσθαι αὐτοῖς, 27
χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ
πάντες εἰσὶ;

1) πῶς] Sic recte *Schm.* Olim πῶς. Cod. 2957. πῶν. m) ἔ-
χεις] Sic codd. 2957. Aug. Gorl. Edd. V. 2. B. 2. et *Schm.*
In ceteris, etiam *Hemst.* ἔχεις. n) ἐς βαθυκῆτεα] εἰς
vulg. ἐς *Schmied.* et Aug. βαθυκῆτεα R. J. A. 2.

facile aufugis, qui viam non
noris?

Plut. Ad solam fugiendi
occasionem oculi mihi ac pe-
des vigent.

Mer. Hoc mihi quoque
responde, qui tandem fiat,
ut, cum caecus sis, insuper
etiam (neque enim vera li-
bet reticere) pallidus, et
cruribus gravior, tot ama-
tores habeas, ut omnes om-
nino homines unum te a-
spiciant; sique potiri te li-
cuerit, beatos se existiment,
sin minus, vitam sibi abju-
dicent. Novi enim permul-
tos, qui te ita misere ama-
runt, *Ut se praecipites pisco-*

sa per aequora saltu Subli-
mi e scopulo dederint, exi-
stimantes a te contemni,
quod ipsos ne primo qui-
dem congressu (omnino non)
aspicere voluisses. Ceterum
tute ipse confiteberis, opi-
nor, si modo te nosti, insa-
nire istos, qui talem amasi-
um, tam vehementi, tamque
perdito amore prosequantur.

Plut. Censes nimirum,
eum me ipsis videri, qui
sum, claudum scilicet, cac-
cum, et quae alia in me
sunt vitia?

Mer. Qui, quaeso, nisi
et ipsi omnes caeci sunt?

- P. 140. **ΠΛΟΥΤ.** Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς ^{γ)}. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖόν τι ^{δ)} περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ^{ε)} ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρωῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας,
- P. 141. ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν ^{ι)}, ἀμβλυώτοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρωῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

- 28 **ΕΡΜ.** Τί οὖν ὅτι καὶ ^{α)} ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτοῖ ^{β)} περιθέμενοι, ἔτι ἑξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἂν τὴν ^{γ)} πεφάλην ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο ^{δ)}; οὐ γὰρ δὴ ^{ε)} καὶ τότε

γ) αὐτούς] αὐτοῖς marg. A. 1. W. utrumque bonum. Hemst. x) τι] addidimus ex Aug. et Gorl. s) οἰόμενοι] εἰόμενοι nonnullae vett. in his A. 2. t) αὐτῶν] Sic Schm. e conj. Solan. In ceteris prave αὐτῶν. u) τί οὖν ὅτι καὶ] Sic plene in R. et marg. A. 1. W. et hinc Solan. Hemst. maj. et Schm. Omissum ὅτι in prioribus edd., ut A. 1. B. 2. Hemst. min., positum omisso καὶ in J. A. 2. Arg. Kistemakeri conjectura ad Thuoyd. p. 133. τί οὖν; ὅτι καὶ certe non opus esse putabamus. x) αὐτοῖ] e conj. Solani pro vulg. αὐτό, cui locus esse non poterat. y) ἂν τὴν] αὐτὴν Arg. mendum observatu dignum. z) πρόοιντο] πρόειντο J. a) δὴ] Ita C. P. L. Arg. et recentiores; in antiquioribus, etiam Hemst. min. δεῖ.

Plus. Haud ita est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis obijciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non persognatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae

doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, et res prorsus inamabiles et invenustas tam studiose petant.

Mer. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cui-

ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς; ὥς ἐπὶ χριστός ^{b)} ἡ εὐμορφία ἐστίν, *En. p. 141.*
δοθεὶν τὰ πάντα ὁρῶντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι
συναγώνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ^{c)} ποῖα;

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπειτάσας
τὴν θύραν εἰσδέχεται ^{d)} με, συμπαρεισέρεχεται μετ' ἐμοῦ λα-
θῶν ὁ τύφος ^{e)}, καὶ ἡ ἄνοια ^{f)}, καὶ ἡ μεγαλαυχία ^{g)}, καὶ ἡ
μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα ^{h)} μυρία. ὑπὸ
δὴ τοιούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ
οὐ θαυμαστά, καὶ ὀρέγεται τῶν φρενικῶν· καὶ μὲν τὸν πάντων *p. 142.*
ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφοροῦ-
μενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέ-
σθαι ὑπομείνειεν ἂν.

ΕΡΜ. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλούτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ **29**
δυσκάθεκτος ⁱ⁾, καὶ διαφρευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρε-

b) ἐπὶ χριστός] Sic omnes edd. antiquae: ἐπὶ χριστός S. et A. quod *Faber*, etsi nihil moneat, secutus videtur. Sic et *Hemst. min.* c) τὰ] abest a *Gorl.* d) εἰσδέχεται] Sic *Schm.* e cod. 1957. e) τύφος] τύφος Arg. f) ἄνοια] ἄγνοια conj. *Lennep.* Phal. Ep. p. 215. perperam. Aliud est ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη in praecedente cap. cf. ad Char. c. 15. g) μεγαλαυχία] μεγαλοψυχία *Gorl.* h) ἄττα] ἄττα aspiratum fere in antiquioribus. i) δυσκάθεκτος] δυσκάτοχος R. et Aug.

quam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare, totam illam pulchritudinem inauratam esse.

Plut. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adjuvant.

Mer. Quaenam illa?

Plut. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaeque sexcenta:

quae ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, et quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es et lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut an-

P. 142. χόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ αἱ ^{k)} ἐγγέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πηνία δ' ἔμπαλιν ἐξώδης ^{l)} τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ^{m)} ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας

P. 143. εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν βραδύως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ⁿ⁾ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς προῶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θεσαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐπερ ἔδει μάλιστα.

80 ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γὰρ ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, αἰεὶ ἀνέρχομαι ^{o)} παρ' ^{p)} ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνολίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καὶ μοι ἔπου ἔχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρῃς ἂν πρὸς τὴν ἰσχυριαν ἀφίκομαι.

k) αἱ] Sic codd. 2957. et Aug. et ed. Schm. οἱ R. Alias prorsus omissus Articulus. l) ἐξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἐξώλη τε) J. B. 1. 2. V. 2. S. A. In marg. A. 1. W., sicut in F. et P. ἐξώδης. m) ἐκπεφυκότα] ἔμπεφ. R. n) ἀλλὰ μεταξὺ — διέλαθε.] Haec olim *Pluto* adscripta. Deinde: Ἐρ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν — μάλιστα. Πλ. Θάρρει etc. Rectior personarum collocatio reperitur jam in Arg. o) αἰεὶ ἀνέρχομαι] Inserui αἰεὶ e cod. R. et Aug. ubi tamen sic legi *Schmiederus* refert: ἐν τῇ γῇ γὰρ αὐτὸν αἰεὶ κατ. ἀν. In Arg. γῇ temere omissum. p) παρ'] πρὸς Gorl.

gues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et infinitos uncus ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illic expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam obliti sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non ad-

duximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus oclusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit.

Mer. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero sequere hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem perver-

ΠΛΟΤΤ. Εὐ ποιῖς, ὦ Ἐρμῇ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε p. 143. ἀπολλύς με, Ἵπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινο-
στῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς p. 144.
λίθον;

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτως σκάπτει πλησίον ὄρεινόν τ'), 31
καὶ ὑπόλιθον γῆδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πό-
νος ἐκείνος τ') ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία,
καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάντων,
πολὺ ἀμείνους τ') τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΤΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἐρμῇ, τὴν τα-
χίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δρᾶσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα
ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειραγωγῶν; p. 145.

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμονα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ
Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ τ') Πλούτος ἐπὶ Τίμονα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ
κακῶς ἔχοντα τ') ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοιοῖ πα-

q) ὄρεινόν] ὄνειρόν B. 2. et quaedam aliae. τ) ἐκείνος] ἐκείνῳ conj. Hemst. s) ἀμείνους] addit Aug. ὄντες, non male. t) ὁ] abest a B. 2. In Arg. est ἡ. u) ἔχοντα] ἄγοντα Hemst. min. invito haud dubie editore.

Plut. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praeis: sin me deseras, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si ferrum ad saxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia, et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames: multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocysissime fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit.

Mer. Jovi aliter visum est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o Argiphonte Mercuri, quonam abducis?

Mer. Nos ad Timonem (huncce) allegavit Jupiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos vides, Mercuri, Sapi-

P. 145. ραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα ^{α)} εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥςθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθαι ^{γ)} με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἔν' αὐτῷ ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν Τῶρι καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ^{α)} ὁμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδοῶ πάλιν ἐμοὶ δάκος ἥδη γεγεννημένον;

ΕΡΜ. Ἐδοξς ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διὶ.

P. 146. 83 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ ^{α)} μοι. οὗτος ^{β)} δὲ τάχα εἴσεται, οἶαν με οὕσαν ἀπολείψει ^{γ)}, ἀγαθὴν ^{δ)} συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἥ συνὼν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐξδωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ^{ε)} ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥςπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

α) ἄρα] ἄνδρα F. nulla distinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P. ἄρα, quod Reitzio nimis placuit. γ) ἀφαιρεῖσθαι] ἀφαιρεῖσθαι cod. 2957. α) ἐπιχειρίσας] Sic Solanus et posteriores omnes e conj. T. Fabri pro antiquiori ἐπιχειρήσας. α) ἀκολουθεῖτε] οἱ ἀκολ. Arg. β) οὗτος] οὕτως A. 2. et aliae vetustae. γ) ἀπολείψει] ἀπολείπη vel ἀπολείψη conj. Fabri. δ) ἀγαθὴν] ἀγαθὸν Schol. ε) αὐτὸν] Hemst. min. et Schm. sic scripserunt e conj. Solan. et Abreschio sic visum Dilucc. Thuc. p. 361. Alias αὐτόν.

entiae et Labori tradens virum fortem et quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, ignavum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, et detricto panno haud melior?

Mer. Jovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, et quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, et sese respiciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν ^{ε)} αὐτῷ. p. 146.

TIM. Τίνες ^{ς)} ἐστὶ, ὃ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦ- 34
ρο ἤκατε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ'
οὐ χαίροντες ἄπιτε, μαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτί-
κα μάλα βάλλων ταῖς ^{h)} βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀνθρώ-
πους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος ^{ι)} δὲ, ὁ
Πλούτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας ^{κ)} τῶν σῶν ^{λ)} εὐχῶν·
ᾧςτε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων.

TIM. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὥς p. 147.
φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, του-
τονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾤ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ
δικέλλῃ.

ΠΛΟΤΤ. Ἀπώμεν ^{m)}, ὦ Ἑρμῇ, πρὸς τοῦ Διὸς, με-
λαγχολῶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθω προσλαβών.

ε) ἡμεῖς δὲ προσίωμεν] ἡμεῖς δὲ καὶ πρ. R. g) Τίνες
ἐστὶ] Τίνες δὲ ἐστὶ cod. 2957. h) ταῖς] Sic Hemst. et
Schm. monente Bergler. ad Alciph. p. 348. i) οὗτος] οὐ-
τος Aug. k) ἐπακούσας] ὑπακ. marg. A. 1. W. l) τῶν
σῶν] Omissum vulg. σῶν, quod Hemsterhusius pro τῶν re-
stitui voluit. Vid. Adnot. m) Ἀπώμεν] ἤδη addit Aug.

talia sunt. (*ulteriora verosa-
demque vulgaria, ut vere
eunt, aliena ducens*).

Mer. Abeunt, o Plute:
nostrum nunc est, homi-
nem convenire.

Tim. Qui estis vos, o
scelera, aut quorsum huc
venistis? mihine ut molesti
sitis, homini mercede con-
ducto? Sed non sine infor-
tunio estis hinc abituri, cum
omnes improbi sitis: jam
enim vos et glebis, et saxis
opertos male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon:
non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris.
Videlicet ipse ego Mercuri-

us sum, hic vero, Plutus:
ad te autem Jupiter, audi-
tis precibus tuis, nos mi-
sit. Itaque adeo, quod tibi
faustum sit, felicitatem et o-
pes excipe, laboribus in
posterum valere jussis.

Tim. Vos quoque, etsi,
ut praedicatis, Dii estis, va-
pulabitis tamen: nam et
Deos et homines ex aequo
odi. Caecum vero istum,
quisquis est, hoc meo ligo-
ne comminuere certum est.

Plut. Per Jovem, o Mer-
curi, abeamus, ne quod ma-
lum jumento meo accersam:
plane enim homo insanire
videtur.

- 35 *ΕΡΜ.* Μηδὲν σκανὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὰ χεῖρε, λάμβαν' εὖ τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐ-
δαμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἔμοι
πλοῦτος ἡ δίκαια. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενὸς
μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;
Hom. II. Τόνδ' ἔφρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερὸν τε;
XV, 202. Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐ-
p. 148. τῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθειον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελου-
μένῳ σου τῶν θεῶν.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλεῖστη χά-
ρις τῆς ἐπιμελείας. τουτοῦ δὲ τὸν Πλούττον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ΕΡΜ. Τί δή;

- 36 *ΤΙΜ.* Οἷ καὶ πάσαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατ-
έστη, κόλαξι τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών, καὶ

Mer. Ne quid inscite fa-
cias, Timon: quin potius
agreste isthuc et asperum
ingenium mitte, porrectis-
que manibus fortem Fortu-
nam excipe, ut denuo dives
fias, et Atheniensium pri-
mus; illosque ingratos des-
picias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium
facessite. Vobis haudqua-
quam egeo: affatim copia-
rum in hoc ligone habeo;
cetera felix, si ad me nemo
accedat.

Mer. Tene adeo inhumane
agere, amice?

*Haecne Jovi referam tam
dura atque aspera dic-
ta?*

Non sane incredibile (*ini-
quum*) erat, invisos esse ti-
bi homines, a quibus tot tibi
ortae essent injuriae; Deos
autem odisse, qui tibi opti-
me consultum velint, haud
sane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mer-
curi, ac Jovi praeterea (*pro-
pterea?*) maximam habeo
gratiam, quod me haud ne-
glexistis. Isti hunc vero Plu-
tum haudquaquam admit-
tam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinito-
rum mihi causa malorum
fuit, assentatoribus me pro-
dens, mihi insidiatores im-
mittens, odium exsusci-

μῖσος ἐπιγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ διαφθείρας^{α)}), καὶ ἐπιφθονον p. 143.
ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως^{ο)}) ἀπίστως καὶ
προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτά-
τοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παύρῃσις προσο-
μιλοῦσα, τότε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρείχε, καὶ τῶν πολλῶν
ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν^{ρ)}), ἐξ αὐτοῦ ἑμοῦ τὰς ἐλπίδας
ἀναρτήσασά^{σ)}) μοι τοῦ βίου, καὶ δέξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος
ὁ ἑμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ p. 149.
δῆμος παροξυνθεῖς, οὐκ ἐκκλησιαστής ψηφοφορήσας, οὐ τύ-
ραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελίσθαι δύναται' ἄν. Ἐξέωμνός τοι- 87
γαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπερ-
γάζόμενος, οὐδὲν ὀρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρ-
κῇ^{τ)}) ἔχω τὰ ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος
ἄπῃ, ὧ' Ἐρμῇ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἑμοὶ δὲ
τοῦτο ἱκανὸν ἦν^{υ)}), πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν
ποιῆσαι.

α) διαφθείρας] Sic dedi ex Aug. Gorl. marg. A. 1. W. J. A. 2. Arg. In ceteris καταφθείρας. ο) οὕτως] οὗτος conj. Hemst. p) ἐπαίδευεν] ἐπαίδευσεν Gorl. q) ἀναρτήσα-
σα] Sic e conj. Lennep. Phal. Ep. p. 169. probabilissima. Cf. §. 5. quo et ipso loco simili ratione libri variant. Vid. et Dorvill. ad Char. p. 407. r) διαρκῇ] αὐτάρκῃ Aug. s) ἱκανὸν ἦν] Sic in omnibus, et quae sequuntur. Vid. Adnott.

tans, deliciis corrumpens, et livori objiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deserens. Contra autem optima Paupertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et Libertate dicendi, quae tempus postulavit, ea mihi opus facienti praebuit, et tot illas res (*vulgaria ista*) despicere docuit, efficiens, ut omnes spes vitae in memet sitae essent; ostendens praeterea, quacnam divitiae meae forent,

quas neque eripere posset assentator patrans, neque sycophanta autem me terrens, non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare itertuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem sat erit, omnes om-

P. 149. *ΕΡΜ.* Μηδαμῶς, ὦ 'γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτή-
 δειοι πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἕα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη,
 Hom. Π. καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὔτοι ἀπόβλητά ἐστι· τὰ δῶρα
 III, 65. τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΤΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσωμαι^{u)} πρὸς
 σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ^{x)} μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων,
 ὥςπερ οἱ ἐπίκριτοι φήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα,
 διὰ τὸν Ἑρμῆν^{y)} τοντονί.

P. 150. *ΠΛΟΤΤ.* Ἐρχῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω
 88 πολλά ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς φῆς,
 ἡδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἰτιός σοι κατέστην,
 τιμῆς, καὶ προσεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς·
 περίβλεπτος δέ τοι^{z)} καὶ αἰδιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περι-
 σπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναί-
 τιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι

t) ἐστι·] Sic in Homer. et cod. Aug. Vulg. εἰσι. u) δικαιολο-
 γήσωμαι] Sic e conj. Hemst. pro δικαιολογήσωμαι. x)
 μακρὰ] Ita Hemst. e F. et marg. A. 1. W. Habet etiam Arg.
 In reliquis μακράν. y) Ἑρμῆν] Ita Hemst. ex P. confirma-
 tur et cod. Aug., pro vulg. Ἑρμῆ. z) τοι] τε Aug.

nino homines ejulare coë-
 gisse.

Mer. Cave isthuc dicas, o
 bone. neque enim omnes ad
 ejulandum recte comparati
 sunt. Sed istam tuam ira-
 cundiam, et inconsulti ado-
 lescentis impetum mittas,
 Timon, ac Plutum recipe.
 Quae a Jove mittuntur do-
 na, ea neutiquam aspernan-
 da sunt.

Plut. Quid, Timon, u-
 trum vis me causam adver-
 sus te agere? an tibi mole-
 stum est loqui me?

Tim. Dic, sino: modo
 ne longam orationem et
 prolixis prooemiis gravem
 habeas, quod facere perdi-

tissimi isti rhetores solent.
 Id enim Mercurio, qui hic
 adest, a me tribuatur, tibi
 ut pauca dicenti aures prae-
 beam.

Plut. Consentaneum qui-
 dem erat prolixa oratione
 uti me, quem tam graviter
 accusasti: tamen dispice,
 an te, quod ais, injuria affe-
 cerim, qui tibi suavissima-
 rum quarumque rerum, ho-
 noris scilicet, praesidentiae,
 coronarum, aliarumque vo-
 luptatum causa fui. Pro-
 pter me spectabilis eras, et
 ab omnibus celebratus ac
 cultus: si quid autem, quod
 nolis, ab assentatoribus ti-
 bi accidit, in me non hae-

με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ^{a)} ἀνδράσι καταράτοις, ἐκαινοῦσι, p. 150. καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι ^{b)}· καὶ τότε τελευταῖον ἐφησθα, ὡς προδεδωκά σε· τοῦναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπειλαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξώσθεις ^{c)} τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλανίδος ^{d)}, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μύρτυς ὁ Ἑρμῆς οὕτως, πῶς ἐκτενον τὸν Δία μηκέθ' ^{e)} ἤκειν παρὰ σὲ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὄρα, ὦ Πλούτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ^{p. 151. 89} ὥστε θαρσύνων ξυνδιάτριβε ^{f)} αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτει ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμφοήσαντί σοι.

ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὐδῖς πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πύθοι τις, ὅπότεν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὄρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς ^{g)} τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρει

- a) ὑπέβαλλες] ὑπέβαλες Gorl. . b) μοι] σοι conj. T. Fab. c) ἐξώσθεις] ἐξώθεις F. d) χλανίδος] Sic conj. Hemst., quam confirmant codd. Aug. et Gorl. pro χλαμύδος. e) μηκέθ'] Sic R. L. J. marg. A. 1. W. A. 2. Arg. Solan. Hemst. maj. Schm.; pro μήθ', quod in reliquis est. f) ξυνδιάτριβε] ξυνδιατρίβου cod. 1428. g) ἐμβαλεῖς] ἐμβάλλεις Aug. et Gorl.

ret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subjeceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti, proditum te a me fuisse: sed cum a te ex aedibus excussus sim, et capite protrusus foras, quanto te verius prodicionis accusare possum? quare pro molli paenula rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas: itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Jovem obsecraverim, ne ad te denuo

Lucian. Vol. I.

mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis sit: itaque cum eo jam audacter facito, ut consuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis: at tu, Plute, Thesaurum sub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est, Mercuri, et de integro discendum. Cum enim Diī ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me conjecturus sis incommoda, qui vi-

p. 151. νῦν εὐδαιμονίστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40. EPM. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ ἐλ^h) χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰστόνⁱ⁾ ἐστίν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι διαβρογῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόγου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι.

ΠΛΟΤΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὥς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περιμένε^{k)}· ἀναπέμφω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπεκθών· μᾶλλον δὲ παῖς· σέ φημι, Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῷ, καὶ πάσῃ σεαυτὸν ἀνελίσσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας κατα-

p. 152. φέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι^{l)}).

41. TIM. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπιβόῳσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοῦμφανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ

h) καὶ ἐλ] καὶ, ἐλ καὶ conj. Hemst. i) οἰστόν] οἰστόν in omnibus praeter Arg., quum tamen Judic. Vocal. c. 17. recte in omnibus οἰστόν. k) περιμένε] περιμεινόν Aug. l) ὑποστήσομαι] Sic ex Aug. ἡμῖν ἀποστήσομαι J. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. 1. W. Arg. In reliquis ὑποστήσομαι. Schm. tamen ἀποστ.

ta usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, et me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiamsi isthuc molestum est, et aegre tolerandum: perfer, inquam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere est. Tu vero, Timon,

isthic maneto; hinc enim ubi abiero, Thesaurum ad te mittam: imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesaure, huic Timoni ausculata, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, strenue fodito, ligonem altius impingens. At ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, et propitii Corybantes, et Mercuri, lucri praeses, unde mihi tantum

περδίδε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δι- p. 153.
 • δια γοῦν μὴ ἀνθρακας εὔρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον
 ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρευθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερ-
 ἥδιστον.

᾿Ω χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς m).

Eur. Fr.
Beller.

Αἰδόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ- p. 154.
 ραν. ἔλθε, ὦ φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαι γὰρ καὶ Pindar.
 Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπα- Ol. 1.
 πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο m) οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ
 τοῦ τέγουσ καταρρέοντα o); ᾿Ω Μίδα, καὶ Κροῖσι, καὶ τὰ ἐν Δελ- 42
 φοῖς ἀναθήματα, ὥς οὐδὲν ἔρα ἦτε ὥς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τι-
 μωνος πλοῦτον, ὧγε οὐδὲ βασιλεὺς p) ὁ Περσῶν Ἴσος· ὃ δὲ κελ-
 λα, καὶ φιλάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖνας.
 καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἰσχυρίαν, πυργίον.
 οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἔμοι ἐκανὸν ἐν-
 δαιτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ.

m) βροτοῖς] κτερας Aug. ut vulgo in Somn. s. Gall. c. 14.
 n) ὑποδέξαιτο] ὑποδέξατο cod. 2954. siquidem verum
 retulit Helinus. o) καταρρέοντα] καταρρένντα Aug. p)
 οὐδὲ βασιλεὺς] οὐδὲ ὁ βασ. codd. Gerl. et 2954. et hinc
 Schm. minus recte. Cf. de Merc. cond. c. 9. οὐδὲ βασιλεὶ τῷ
 μεγάλῳ. Toxar. c. 17. βασιλεὶ τῷ μεγάλῳ, et hunc in modum
 semper apud Nostrum.

auri? hocce somnium sit,
 an non? male metuo, ne
 expergefactus in thesauro
 carbonēs, quod ajunt, repe-
 riam. At nil profecto tale
 est: nam aurum signatum
 video, subrubescens, pon-
 derosum, et aspectu quam
 gratissimum.

*Aurum, suave munus es
 mortalibus.*

*Namque ignis instar eximie
 micæ, — et noctu et in-
 terdiu. Ades huc, o mea
 voluptas. Nunc sane mihi
 credibile fit, Jovem se in
 imbrem aureum convertisse.
 Quæ enim virgo amantem*

adeo formosum, et per im-
 plavium defluentem, expan-
 so sinu non excipiat? O
 Mida, o Croese, et vos Del-
 phici templi donaria, quam
 nihil estis prae Timone, et
 Timonis opulential ad quem
 magnus ille Persarum rex ne
 comparandus quidem est.
 O ligo, et tu rheno suavis-
 sime, optimum erit vos huius
 Pani consecrasse. At ego
 universum hunc agrum coe-
 mam, turremque asservando
 auro exstruam, quæ me u-
 num excipere possit, non
 plures: in ea quoque sepul-
 crum mihi, ut opinor, fa-

- p. 154. Διδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμείβω πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνοσία, καὶ ὑπεροψία· φί-
 p. 155. λος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἑλλένου βωμός, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανο-
 μία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθνῶν ^{q)}· μονήρης, δὲ ἢ διαίτα καθά-
 43 πτερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροί, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τιμι αὐτῶν ^{r)}), μίσημα. καὶ ἦν τινα ^{s)} ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα. καὶ ὅλως, ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέ-
 τωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα ^{t)} παρ' αὐτῶν, μήτε σπον-
 δὰς σπενδόμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυ-
 λεται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πᾶσις αὐτῇ, ψυ-
 χρά, καὶ ἀνωφελῇ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμή-
 ματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροφάτω ἀπάντων,
 καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορ-
 p. 156. τικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω ^{u)} μό-

q) ἐθνῶν] ἡθῶν R. ἐθνῶν J. marg. A. 1. W. Arg. r) αὐτῶν] αὐτὸν in nonnullis vett., etiam in A. 2. s) ἦν τινα] Sic e codd. 2957. et ed. Schm. pro vulg. εἴ τινα. t) δε-
 χόμεθα] δεχόμεθα B. 2. u) εὐωχεῖσθω] Sic ex emen-
 datione T. Fabri recentiores pro antiqua lectione εὐωχεῖται.

ciam. Ceterum quoad vi-
 vam, haec sancita sunt, et
 lege confirmata. Hominum
 congressum fugere, notum
 habere neminem, omnes au-
 tem despiciere: amicus au-
 tem, vel hospes, vel pra
 Misericordiae, logi ac nu-
 gae. Cujusquam lamentan-
 tis misereri, vel inopi sub-
 venire, legis transgressio
 habeatur, et morum subver-
 sio: mihi autem vita sit so-
 litaria itidem ut lupis, et
 unus omnino amicus Ti-
 mon Timoni. At ceteri mi-
 hi in hostium loco sint, et
 insidiatorum. Eorum quem-
 piam si alloquar, impurus
 habear: si quando aliquem

videro tantum, is dies ater
 esto. denique nihil apud me
 statuatur discriminis eos in-
 ter et simulacra marmorea,
 aut aerea. Neque missum
 ab iis legatum recipiamus,
 neque cum iis percutiamus
 foedus: fines inter me atque
 illos sunt deserta atque so-
 litudines: tribules vero, et
 curiales, et populares, quin
 et patria ipsa, frigida et in-
 utilia nomina habeantur, ac
 fatuorum hominum ambi-
 tio. Solus Timon dives
 esto, ceterosque despicietur:
 molliter secum vivat, pro-
 cul ab assentatoribus, et iis,
 qui immodice laudare so-
 lent: Diis sacrificet, ac

νος, ἐαυτοῦ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκείων τῶν ἄλλων ¹⁾). καὶ p. 156.
 ἅπασι ἐαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδόχθω, ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐ-
 τῷ ²⁾ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάν- 44
 θρωπος ἡδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ
 τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ
 τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον ³⁾), καὶ σβεννύναι ἐκετεῦ· p. 157.
 οντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἦν τινα τοῦ χειμῶ-
 νος ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλα-
 βέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα ⁴⁾),
 ὡς μὴδὲ ἀνακύψαι ⁵⁾ δυνηθεῖ· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσῃν ἀπο-
 λάβοιεν ⁶⁾). Εἰσηγγήσατο τὸν νόμον Τιμὼν Ἐχεκρατίδης ⁷⁾
 Κολυττεύς, ἐπεψήφισε δὲ ⁸⁾ τῇ ἐκκλησίᾳ Τιμὼν ὁ αὐτός· εἰναι p. 158.
 ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν 45
 εἰλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ποιησάμην ἅπασιν γνώριμά πως ταῦτα

- 1) ἐκείων τῶν ἄλλων] ἐκὰς ὧν τῶν ἄλλ. conj. T. Fabr. ἐκ. τοὺς ἄλλους conj. Hemst. τὸν ἄλλον conj. T. F. Benedi-
 cti. y) ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ] ἦν δὲ δέη ἀπ., καὶ
 αὐτῷ conj. Hemst. Rectius, credo, sic: ἦν δέη ἀπ., καὶ ἐαν-
 τῷ. z) διαφθειρόμενον] καταδιαφθειρόμενον cod. 1428.
 ἢ διαφθειρόμενον A. 2. mirò errore. a) βαπτίζοντα]
 πλίνοντα ed. J. Coll. A. 2. Arg. et Ms. R. G. In reliquis edd.
 βαπτίζοντα. Unde et Hemst. et Schm. b) ἀνακύψαι] ἀνα-
 στήναι Gorr. Similis librorum variatio Sornn. s. de Vit. q. 13.
 c) ἀπολάβοιεν] ἀπολαύοιεν cod. 1428. d) Ἐχεκρατί-
 δης] Ἐχεκρατίδου conj. T. Fabr. probata Brodaec et Solano.
 e) δὲ] addidimus e cod. Aug. In Arg. ἐπιψήφισε.

splendide epuletur solus, si-
 bi vicinus et finitimus, lon-
 ge a ceteris remotus homi-
 nibus. denique haec lex
 esto, se unum amplecti at-
 que amare, si vel mori oport-
 eat, et coronam sibi ipsi
 imponere. Nomen suavis-
 simum sit Μισάνθρωπος· mo-
 rum autem character esto
 morositas, asperitas, rusti-
 citas, iracundia, atque in-
 humanitas: si quem autem
 forte igne pereuntem vide-
 ro, atque ut exstinguam
 obsecrantem, picis atque
 olei injectu exstinguere de-

cretum esto. Tum porro si
 quem hieme fluvius auferat,
 atque is manibus porrectis
 oret, ut retineatur, is in ca-
 put trudatur, quo ne se at-
 tollere possit: sic enim isti
 scelerati par pro pari acce-
 perint. Hanc legem scrip-
 sit Timon Echekratidae fi-
 lius Colyttensis, concionis
 sententiam confirmavit idem
 Timon. Eja, statuta haec
 sunt: haec viriliter obser-
 vemus. Ceterum magni in-
 teresse arbitror, ut omnes
 resciscant, esse me satis su-
 perque divitem. ea enim res

p. 153. γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὁσφραίνονται τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν ^{f)}), εἰςάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον ἀνιῶντο ὑπερορῶμενοι ^{g)}); τοῦτο οἶμαι καὶ p. 159. ἄμεινον^{h)}, ὥστε δεχόμεθα ^{h)}) ἤδη αὐτοὺς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμμεκῶς· ἀλλ' εὐγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμῶζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ⁱ⁾) ὥς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε ^{k)}), καὶ ἡδίστα, καὶ συμποτικώτατε.

f) παρανομήσωμεν] Sic cum Schm. e Schol. et Aug. pro παρανομήσομεν. g) ἀνιῶντο ὑπερορῶμενοι] Prius verbum, praeunte Hemst. in ed. min., cum jota subscr. edidimus. Alterum cum Schm. e codd. 1428. et Gorl. recepimus pro παρορῶμενοι. h) δεχόμεθα] δεγόμεθα Arg. Recta forma in A. 2. ubi tamen mox vitiose αὐτοῦ pro αὐτοῦς. i) ἐγὼ ἔλεγον] ἐγὼ ἔλεγον cod. 2957. k) εὐμορφότατε] Sic, monente Jussio, recentiores correxerunt antiquiorum vitiosam formam εὐμορφώτατε.

ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid isthuc, quae-so, est? quid sibi haec pro-peratio quaerit? undique pulvere respersi atque ex-animati concurrunt: nescio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex superiori loco missis ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo latam faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in congressu con-temti, urantur impensius. Erit id, ut opinor, melius.

Quare hic subsistentes, jam eos excipiamus. Age, vide-am, quis hic sit, qui ag-men ducit? is est Gnatho-nides assentator, qui nuper mihi eranum petenti la-queum porrexit, et tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene sane, quod venit: ante enim alios ejulabit.

Gnath. Dixi! ego sae-pius, Timonem virum bo-num a Diis non semper neg-lectum iri? Salve, Timon formosissime, et suavissi-me, et potator hilarissime.

TIM. *Νῆ καὶ*¹⁾ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν^{m)} ἀπάν· p. 159.
των βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπτώ-
αιον; ὥς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκω p. 160.
κομίζων.

TIM. Καὶ μὴν ἐλzyεῖά γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύ-
τῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παῖεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὃ
Ἡράκλεις, ἰοῦ, ἰοῦ, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἀρειον
πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα
προκεκλήσῃ μεⁿ⁾).

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι,
μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰσχυαίμὸν ἔστι τὸ
φάρμακον.

TIM. Ἔτι γὰρ μένεις^{o)});

ΓΝΑΘ. Ἀπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐν χρη-
στοῦ γενόμενος.

1) *Νῆ καὶ*] *Νῆ Δία*, καὶ Aug. Vid. Adnot. m) *γυπῶν*] *ση-
πῶν* cod. 2957. n) *προκεκλήσῃ με*] *προκεκλήσομαι* Aug.
Marg. A. 1. W. et Ed. Fl. Sed multo festivius et elegantius
vulgatum. o) Ἔτι γὰρ μένεις;] Restitui γὰρ, vulgo
omissum, e codd. Aug. et Gori. Justo liberalius cod. 1428.
Εἰ ἔτι μένεις, ἐτέραν λήψῃ.

Tim. Salve tu quoque,
Gnathonide, vulturum om-
nium voracissime, et homi-
num nequissime.

Gnath. Tu quidem sem-
per dicax es: sed ubi para-
tae sunt epulae? affero enim
tibi novum quoddam cantu-
m ex recentioribus dithy-
rambis.

Tim. Atqui elegiaca ad
hunc ligonem canes, et qui-
dem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o
Timon, men' tu percutis?
testes capiam. o Hercules!

hei, hei, Vulneris tibi di-
cam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum mo-
do cesses, tu mihi fortasse
dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu
huic vulneri medicinam fa-
cito, auri aliquid ei insper-
gens: facit enim aurum in
primis ad sistendum sangui-
nem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abco vero. At
tibi male erit ob istam mo-
rum conversionem, quicum
olim perquam benignus fue-

47 TIM. Πες οὐτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφаланτίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ^{p)} ἀγρόν ὅλον λαβών, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαγ-
τα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶν-
των, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος^{q)} ᾧ δίκωτέρον εἶναι
τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρώην^{r)} εἶδε με, (καὶ γὰρ^{s)}
προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος,) πληγὰς ὁ γενναῖος προς-
ετέτανε.

48 ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν
p. 161. Ἐναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγάρουν δίκαια πέπονθεν
οὗτος^{t)} ἀχάριστος ἄν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφ-
ηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν^{u)}, ὥς μὴ ἐπιτηδῶν
δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μαροῦς τούτους
κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ^{x)}

p) παρ' ἐμοῦ] τὸ παρ' ἐμοῦ B. 2. q) ἐπομοσάμενος] Sic, monente Jensio, recentiores pro vitiosa veterum edd. lectione ἐπωμος. r) πρώην] πρότερον marg. A. 1. W. s) καὶ γὰρ] alteram addidi, conjecturam T. Fabri et interpretationes Latinas secutus. t) οὗτος] οὕτως Schm. e cod. 1428. et marg. A. 1. W. cum quibus consentit Aug. et A. 2. ubi οὕτως. Neque tamen sequi audebam. Aliter res habet c. 36. H. 1. ἡμεῖς δὲ ad οὗτος praecedens respondet. u) μετριάζομεν] μετριάζωμεν B. 2. x) τὰ ἄλλα δὲ] τὰ δ' ἄλλα conj. Belin.

ris et comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvas-
ter horsum veniens? is Philia-
des est, supra omnes as-
sentatores execrandus. Hic
vero, qui a me agrum acce-
pit, tum in dotem filiae ta-
lenta duo, quia vocem me-
am, ceteris tacentibus, mi-
ris tulisset laudibus, jure-
jurando affirmans, me vel
cycnis ipsis suavius canere;
ubi me nuper aegrotantem
vidit, (ad eum enim me con-
tuleram, mihi ut subveniret,
orans,) plagas etiam, si Diis

placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam!
nunc Timonem agnoscitis?
Nunc cine Gnathonides ami-
cus, et conviva? merito
igitur, qui adeo ingratus sit,
a Timone ita depexus exor-
natusque est. At nos, qui
jam pridem ejus familiares,
et synephebi sumus, ad haec
populares, tamen verecunde
agimus, ut ne in ejus con-
gressum irrumpere videamur.
Here, salve; a sceleratis
istis assentatoribus cava-
veto, qui ad mensam tan-
tum praesto sunt: ceterum

κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτία ^γ) τῶν νῦν οὐδ- p. 161.
 ενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κο-
 μίζων, ὥς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὃδὸν ἤδη
 πλησίον ἤκουσα, ὥς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἤκω
 τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσω· καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν,
 οὐδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ ^α) λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστο-
 ρι τὸ ^α) δέον παραινέσεις ἄν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσθι· ὥς
 καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι ^β) τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἀνθρώποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὲρ τοῦ ἀχαρί-
 στου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

TIM. Ἴδού τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, 49
 ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων.
 οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πό- p. 162.
 λει· (καταδεδίκαστο ^ο) γὰρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, κῆ-
 ρὼ ἐλέησας ἐλυσάμην αὐτόν·) ἐπειδὴ πρῶην ἔλαχε τῇ Ἐρε-

y) πιστευτία } πιστευτίον P. z) τῶν παρ' ἐμοῦ] τὸ παρ'
 ἐμοῦ B. 2. a) τὸ] abest ab Arg. b) φιλοφρονήσομαι]
 φιλοφρονήσωμαι B. 2. Vid. Adnot. c) καταδεδίκαστο]
 κατεδεδίκαστο Aug. et ed. B. 2.

eos inter et corvos nihil dis-
 criminis. Nostrae memo-
 riae hominibus nulla fides
 habenda est: ingrati omnes
 sunt et impuri: at ego ta-
 lentum tibi afferens, quo
 uti ad ea, quae res postu-
 laret, posses, in itinere, cum
 jam huc viciniae pervenis-
 sem, accepi, in re ampla et
 bene aucta sorte esse te. Ve-
 nio igitur, haec, quae jam
 audies, praecepta daturus;
 cti fortasse, cum tanta sis
 praeditus sapientia, his me-
 is sermonibus haud egreas,
 qui vel Nestori praecipere
 potes, quid factu opus sit.

Tim. Sane bene, o Phi-
 liade: sed adesdum, ut te

quoque hoc ligone aman-
 tissime excipiam.

Phil. O cives! fractum
 mihi ab hoc ingrato cranium
 est, quoniam, quae ipsi con-
 ducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius
 ille advenit, rhetor ille De-
 mea, decretum in dextra fe-
 rens, seque mihi cognatum
 dicens. Illic cum de meo sol-
 visset reipublicae uno die
 sedecim talenta, (damnatus
 enim fuerat, ac in vincula
 conjectus, cum solve re-
 quiret; ego autem, quem il-
 lius commiseresceret, homi-
 nem liberavi) nuper autem
 sortito theoricum Erechthei-
 di tribui diriberet, ego ve-

p. 162. χθιδι^{d)} φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, καὶ γὰρ προσῆλθον αὐτῶν^{e)} τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50 ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους,

p. 163. τὸ ξρεῖσμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλοι σε ὁ δῆμος ξυνελεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· „Επειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκράτιδου, Κολυττεύς^{f)}, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καγαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὥς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράτων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν p. 164. Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ“

TIM. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκειῖσθαι^{g)} ἄμεινον. „καὶ ἡρίστευσε^{h)} δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀκαρνᾶναςⁱ⁾, καὶ κατέκρουε Πελοποννησίων δύο μοίρας.“

d) Ἐρεχθιδι^{d)} Αἰγιδι conj. T. Fabri. e) αὐτῶν B. 2. et mox τὸ γε νόμιμον conj. Palmer. pro τὸ γιγνόμενον. f) Κολυττεύς]- ὁ Κολυττεύς Aug. g) προσκειῖσθαι] προκειῖσθαι Gorl. h) ἡρίστευσε] ἡρίστευε Aug. i) Ἀκαρνᾶνας] e conj. Hemst. pro vulg. Ἀκαρνέας. T. Faber voluerat περὶ Ἀχάρνας.

ro accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi, civis necne forem.

Dem. Salve, Timon, totius gentis decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae propugnaculum; jamdiu te totius populi conventus, et utraque curia exspectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me scriptum est: Quandoquidem Timon Golyttensis Echecratidae filius, vir non tantum probitate praestans, sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quo-

quam Graeci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica praeclare gessit; vicit autem uno die pugilatu, et lucta, et cursu in ludis Olympicis, quadrigis praeterea et bigis equestribus.

Tim. Quis pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim?

Dem. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea hujus generis multa addi satius est: Quin et anno praeterito strenue se adversus Acarnanias pro publica gessit, et duas Pelo-

TIM. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ προεγρά- 51
φην ^k) ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαντοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάρι-
στοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. „ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γρά- p. 165.
φων καὶ συμβουλευῶν ¹⁾), καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε
τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ
δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθη-
νᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραινὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτί-
νας ἑπτὰ ^m) ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς
στεφάνοις, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διο- p. 166.
νυσοῖς τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμε-
ρον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγε-
νὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ⁿ) ὢν· καὶ γὰρ p. 167.
καὶ ^o) ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν
ἐθέλοι ^p).“ Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δὲ σοι ^q) p. 168.
52

k) προεγράφην] προεγράφην Aug. Gorl. et marg. A. 1. W.
προεγράφην cod. 1428. 1) συμβουλευῶν] συμβουλευῶν
Aug. m) ἀκτινᾶς ἑπτὰ] Alteram vocem, in vulgatis in-
fra post στεφάνοις positam, ibi delendam et hic reponendam
censuit Hemat. Praeclarissima emendatio. n) αὐτοῦ] ab-
est a Gorl. et F. o) καὶ γὰρ καὶ] Alterum καὶ in priori-
bus edd. deest. Cf. Prom. c. 7. p) ἐθέλει] ἐθέλη cod.
1428. q) σοι] τοι conj. Fabr. Abest σοι a Gorl. et Aug.

ponnesiorum μολῶς [mille
viros] cecidit.

Tim. Quî tandem? nam
arma mihi deerant; inde
conscribi cum ceteris non
potui.

Dem. De te modeste lo-
queris, Timon; nos autem
plane ingrati haberemur,
nisi memores essemus: In-
super scriptis decretis, et
consilio dato, exercitu duc-
to, civitati in primis pro-
fuit. Ob hæc omnia pla-
cuit curiae, et populo, et
Heliæae per tribus, populis
autem Atticae singillatim,

*omnibus communiter, aure-
um Timonem collocare jux-
ta Minervam in arce, ful-
men dextra tenentem, radios
septem in capite; eum prae-
terea aureis coronis redimi-
re, eumque honorem hodie in
Dionysiis tragoedis novis
proclamari: (nam hodie Ti-
monis causa Dionysia hic
sunt.) Hanc sententiam di-
xit Demæa rhetor, Timonis
cognatus genere proximus,
ejusque discipulus: etenim
optimus (etiam) rhetor est
Timon, et quicquid ei libue-
rit. Ad hunc igitur modum se*

p. 168. καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

TIM. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γὰρ, ἣν διδῶ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρξεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἥδη καλῶ.

TIM. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

ΔΗΜ. Οἷμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἄστος¹⁾ ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

p. 169. 53 TIM. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μίαρ, ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας²⁾.

TIM. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

1) ἄστος] αὐτός cod. 1428. 2) διορύξας] Vulgo olim διωρύξας. Emendavit Jans. et secuti recentiores. Ὀρύξας Schol. διαρύξας J. marg. A. 1. W. et A. 2.

tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo juvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo: et, quod nascetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

Dem. Hei, hei! Quid

hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate et civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subjeceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te sy-cophantam.

Dem. At perfodisti aërium, et inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται ¹⁾ μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα p. 169.
τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

TIM. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἵμοι τὸ μετάφρενον.

TIM. Μὴ κέραρχι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλος, ²⁾ ἓν δὲ μιαρὸν ³⁾ ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; 54 οὐ μὲνον ⁴⁾ ἄλλος· ἐκπετάσας γοῦν τὸν πάγωνα, καὶ τὰς ὁ- p. 170.
φρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενδυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ⁵⁾, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Ἀντοβορέας τις ⁶⁾, ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν ⁷⁾. οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικός ⁸⁾ τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξ-

1) διορυχθήσεται] διορυχθ. edd. priores *Hemsterhusiana*.

2) μιαρὸν] μικρὸν J. marg. A. 1. W. A. 2. x) οὐ μὲνον ³⁾

Sic scripsi, ut constaret sibi *Lucianus*, pro vulg. οὐ μὲν οὖν. Cf. *Necyom.* in. *Diall. Marr.* VI, 1; *Diall. Mortt.* V, 1. (ubi οὐ μὲνον falsa forma) XII, 1. XVI, in. Bis Accus. c. 4. 23. et saepius. γ) βρενδυόμενός τι πρὸς αὐτὸν,] βρενδυόμενός τι, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται in plerisque vett. edd. perperam.

*) τις] abest a J. 2) ἔγραψεν] Sic cum *Schm.* scripsi e codd. 2957. et Aug. pro vulg. ἔγραφεν. a) σωφρονικός] *Σωφρονίσκος* Schol. et F.

Dem. Perfodietur quidem postea: sed jam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo.

Dem. Hei, hei tergo meo!

Tim. Mitte clamorem; sin minus, tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si unicum modo homuncionem, eumque impurissimum, perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse interne-

cione deleverim. Nam frustra quoque vicerim Olympia; et pugilatu, et lucta. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasyacles philosophus? et certe is est. Sane exporrecta barba, extensis supercillis, graviter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum rejectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos piuxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapien-

- p. 170. ἰῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρχίᾳ ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα^b) ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαιρεῖ μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπι-
 p. 171. δέικνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρχάζων ὥσπερ ἐκτίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων^c), ὥς μὴδὲ ὄλγον τοῦ
 55 μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμψίμοιρος αἰεὶ, ὡς^d) τὸν πλακοῦντα ὄλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ^e) λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροις, οὐκ ἄχρῃς φῶδης καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὴ^f) καὶ μά-
 p. 172. λιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἡδὴ ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρας^g) ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γε-

b) κύλικα] κισσοζόην Aug. mira lectio. c) ἀποσμήχων] ἀποσμήχων Arg. d) ὡς] καὶ marg. A. 1. W. et Gorl. e) ὅ, τι περ] ἢ ὅ, τι περ conj. Hemst. f) τότε δὴ] τότε δὲ Hemst. min. nescio unde; fortassis e conj. quum in compluribus vett. post κύλικι plene sit distinctum. In Arg. contra plenior est post τότε δὴ interpunctio, non minus falsa. Veram rationem restituit Hemst. in ed. maj., uti et reperitur in B. 2. g) πονήρας] Sic in omnibus, quos vidi, libris, excepta Hemst. ed. min., ubi πονηρῶς. Vid. Indic.

tiam ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disserit, et eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coenam venit, et ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus praeripiens, et sibi accumbentem cubito propellens, mentum

caryca illitum habens, canum more incurvus sese cibis implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans, lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato quicquam relinquat. Iniquius partita obsonia semper querens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat; tum porro, (qui gulae et insatiabilis voracitatis fructus est) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque et saltationem, sed ad convicia et iracundiam provehitur. Ibi,

λοῖος^{h)}· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι τινες p. 171. ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπιλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρώτωνⁱ⁾ παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα^{k)}, ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ^{l)}· καὶ ὅλως, πάνσοφον τὸ^{m)} χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμῶζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θράσυκλῆς.

ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τοῦ- 56
τοῖς ἀφῆγμαι, ὥσπερ οἷⁿ⁾ τὸν πλοῦτόν σου^{o)} τεθιγότες, ἀργυρίον, καὶ χρυσίον, καὶ δεικνῶν πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδρα- p. 173.
μήκασι^{p)}, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι^{q)}· πρὸς ἄν-

h) γελοῖος] γελοῖως conj. Hemst., quam Schm. recepit, et confirmari videri dicit cod. Aug. Vid. Adnot. i) πρώτων] In plerisque vett. edd. προτείων. k) ἕνεκα] ἕνεκεν Aug. l) ἡ γοητεία — παρομαρτεῖ] inverso ordine: ἡ γοητεία παρομαρτεῖ, καὶ ἡ ἀναισχυντία προηγείται cod. 1428. quod, Be-
lino probatum, recepit Schmied. Quidni vero potius sic: ἡ ἀναισχ. προηγ. καὶ ἡ γοητ. παρομ.? Sed hae merae argutiae. Optime enim praeit talem philosophiam glaucoma, et comitatur impudentia. m) τὸ] τι conj. Fabr. n) ὥσπερ οἷ] ὥσπερ οἱ vulgō. Abreschium emendantem οἷ secutus Schmiederus. o) σου] Ita Hemst. et Schm. e P. S. A. et B. 2. Prioribus soi. p) συνδεδραμήκασι] συνδεδραμήκασαν Aug. q) ἐπιδειξόμενοι] ἐπιδειξάμενοι Arg.

sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum enimvero de sobrietate et modestia agit, idque jam vino fere depositus, et ridicule balbutiens: post haec vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tībicinam ambabus retinens manibus. Ceterum etiam cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel avaritiae concesserit; sed assentatorum longe princeps est, et pejerare non

cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia: denique homo plane sapiens, et undiquaque consummatus est, et varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasyacles?

Thras. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes, qui

- p. 173. δρα, οἷόν σε, ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. ὁλοθα γὰρ
ὥς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ ἡδιστον θύμῳν ^τ),
ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφώην, ὀλίγον τῶν ἀλῶν ποτόν δὲ
ἢ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμεί-
νων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς
ψηφίδων ^α) μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὥς μὴ
διαφθείρη σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ
πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγε-
νημένος ^ι). εἰ γὰρ μοι πεῖθοιο, μάλιστα ὅλον ἐς ^υ) τὴν θά-
λῃαν ^π), καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὀρεῖν δυναμένῳ. μὴ μέντοι
ἐς βάθος, ὡ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβάς ^ζ) ὀλίγον πρὸ
57 τῆς κυματώγης ^α), ἐμοῦ ὀρεῶντος μόνου. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει,

τ) θύμῳν] θυμὸν in plurimis vett. s) ψηφίδων] ψήφων
A. 2. t) γεγενημένος] γεγεννημένος Hemst. min. u) ἐς]
Schm. e codd. 1428. et Aug. pro vulg. ἐς. x) οὐδὲν] οὐδὲ
et mox ὄντι Aug. y) ὄντα] ὄντι Aug. J. Arg. In marg.
A. 1. W. οὔτε notatum erat pro μέντοι, quod Hemst. accidisse
credit describentis culpa, qui variationem illam ὄντι nec
fideliter expresserit, et ad alienam voculam retulerit. z)
ἐπεμβάς] ἐπιβάς J. marg. A. 1. W. a) κυματώγης] Sic
Fab. et Hemst. et hinc Schm. e cod. Reg. pro vulg. κυματώ-
δους γῆς, quod et codd. 1428. et Aug. exhibent.

divitiarum tuarum amore
perculsi huc concurrerunt,
auri atque argenti, et sum-
tuosarum coenarum spe, ex-
periundi gratiā, quid in te
assentationibus suis possint,
virum simplicem, et qui fa-
cultates tuas libenter aliis
elargiris. Nosti enim, opi-
nor, mazam satis mihi esse,
ut recte coenem, caepe au-
tem et nasturtium jucundis-
simum mihi esse opsonium,
aut, si quando mihi melius
esse volo, salis paululum:
potus mihi ex Enneacrūno,
[ex Calliroë fonte] pallium
autem hoc qualibet purpura
carius est. Nam aurum mi-

hi quidem haud pretiosius
videtur iis lapillis, quibus
plena sunt litora. Sed huc
tui unius gratia me contu-
li, ne te divitiae, pernicio-
sissima atque insidiosissima
possessio, corrumpant, quae
multis saepe gravissimas ca-
lamitates importarunt. Nam
si mihi auscultabis, maxime
illas in mare conjicies,
quippe quas non desideret
vir bonus, et qui philoso-
phiae opes possit contem-
plari. Ne tamen, o Timon,
eas in altum mittas, sed in-
guinum tenuis aquam ingres-
sus, paulo infra litoris cre-
pidinem projicito, me uno

σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ π. 174. τῆς οἰκίας, καὶ ^{b)} μὴδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀφῆς ^{c)}, διαδιδούς ^{d)} ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧς μὲν, πέντε δραχμάς, ὧς δὲ, μναῖν, ὧς δὲ, ἡμίτάλαντον ^{e)}. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, (καίτοι οὐκ ἔμμεναι χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις,) ἱκανὸν εἰ ταύτην ^{f)} τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχους ^{g)}, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς ^{h)}. ὀλίγαρχῃ δὲ καὶ μέτριον χρή εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα ⁱ⁾, καὶ μὴδὲν ὑπερ τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν τῆς π. 175. πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐμμετρούσας τῇ δικέλλῃ ¹⁾).

ΘΡΑΣ. Ὁ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

b) καὶ] abest ab Aug. At non vult Thrasyacles: neque (et non) obolum etc. sed: et ne obolum quidem. c) αὐτῷ ἀφῆς] Vulg. αὐτῷ ἀνῆς. In J. et marg. A. 1. W. αὐτῷ ἀνῆς, quemadmodum etiam in Aug. et Gorl. Αὐτῷ habet Hemst. min. αὐτοῦ conj. Marcil. et Abresch. Vid. Adnot. d) διαδιδούς] διδούς Aug. et Gorl. διδούς Thom. M. e) ἡμίτάλαντον] Ante Hemst. in prioribus edd. τάλαντον praeter J. cum qua consentiunt R. Schol. et Thom. M. Habent etiam margo A. 1. W. et A. 2. *) ταύτην] ταύτην Schm. e cod. 2957. f) παράσχους] παράσχει Aug. g) Αἰγινητικούς] Αἰγινητικούς A. 1. et 2. h) φιλοσοφοῦντα] φιλοσοφον J. et marg. A. 1. W. i) τῇ δικέλλῃ] τῇ δικέλλῃ (δίκελλαν) conj. Hemst.

vidente. Id vero si minus placet, eas ex aedibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquant, sed omnia egentibus distribuas huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abundo erit, si hanc peram aureis

offeram mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, et mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Isthuc recte, o Thrasyacles: sed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo.

Thras. O democratia, et leges! in libera civitate ab

P. 175. TIM. Τι ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρθε Θρασύκλεις; μῶν^k) πα-
 58 ρακέρουσαι σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον
 τέτταρας. Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεί-
 νος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως, τὸ σύνταγμα τῶν
 οἰμωζομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δίκειλλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι^l) πεπονηκυῖαν, αὐτὸς
 δὲ ὅτι πλείστοις λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν
 αὐτούς;

BAEΨ.^m) Μὴ βάλλε, ὦ Τιμῶν· ἄπιμεν γάρ.

TIM. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνεν τρα-
 μάτων.

k) μῶν] Τιμῶν R. vocem dividit T. Fab. τί; μῶν π. Non pla-
 cet repetita quaestio. l) πάλαι] πολλά conj. Jacobs. in
 Porson. Adverss. qua minime opus. m) BAEΨ.] Sic Fr. P.
 S. A. B. 2. Arg. In ceteris nulla notatur persona. Solan.
 conj. ANAPEΣ. Hemst. et Schm. jure suo retinuerunt Ble-
 psiae nomen.

homine sceleratissimo per-
 cutimur.

Tim. Quid conquereris,
 bone Thrasycles? an quod
 te inter admetiendum cir-
 cumveni? atqui auctarii et-
 iam loco adjiciam choeni-
 ces quatuor. Sed quid hoc?
 multi concurrunt simul,
 Blepsias videlicet, et La-
 chias, et Gniphon, ac deni-
 que hominum legio, quos
 ego miris modis mulcabo.
 Quid itaque causae, quin

petram hanc conscendam,
 et aliqua requie ligonem
 meum reficiam, quem jam
 tantopere exercui? ipse au-
 tem magna vi lapidum in
 unum collata, eos grandinis
 in morem feriam?

Bleps. Parce, quaeso,
 mittere, Timon: abimus e-
 nim.

Tim. At ego certe, sine
 cruore et vulneribus ne ab-
 eat, faxo.

A A K Y Ω N

p. 176.

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

Argum. Colloquitur Socrates cum Chaerephonte de Halcyone, secundum fabulas in avem ejusdem nominis mutata. Quod qui fieri potuerit, mirantem amicum docet magister, multa esse in rerum natura et vita hominis, quae exiguae mentis humanae vires transscendant; abstinendum igitur modeste a certo judicio de talibus rebus ferendo, et acquiescendum in iis, quae inde deduci possint, utilibus ad vitam sapienter instituendam praeceptis. Halcyonem e. g. egregium esse amoris ac fidei maritalis exemplum, sedulo imitandum et ad posteros propagandum.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρω- 1
θεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὥς ἡδεῖα ταῖς
ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ p. 177.
τά γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαίρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομα-
ζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀν-
θρώποις μεμύθευται λόγος· φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου.

H A L C Y O N

seu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chaer. Quae ista vox nos
populit, o Socrates, emi-
nus a litoribus, illoque pro-
montorio? quam suavis au-
ribus? quodnam est tandem
animal illud vocem edens?
etenim muta sunt, quae
quidem in aqua degunt.

So. Maritima quaedam, o
Chaerephon, avis, Halcyon
vocata, luctu lacrimisque
abundans, de qua sane vetus
hominibus est conflictata fabu-
la. Ferunt, illam, cum mu-
lier esset quondam; Aeoli
Hellenis filii nata, maritum,

P. 178. τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα, κουρλίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα
 θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήνκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρον
 τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ περὶωθεῖσαν
 διὰ τινὰ δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι
 τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον, ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶ-
 σαν οὐχ οἶα τ' ἦν εὐρεῖν.

2 ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῆς; οὐ πάποτε πρό-
 σθεν ἡκηκόειν τῆς φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῷ ὄντι ^{a)} προσ-
 ἔπεσε. γοῶδῃ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἥγον ἀφίησι τὸ ζῶον· πη-
 λικον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὧ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληψε
 παρὰ ^{b)} θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ ^{c)} τούτου νεοττεῖα καὶ τὰς

P. 179. Ἀλκυονίδας προσαγορευομένης ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ
 χειμῶνα μέσον διαφερούσας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμε-
 ρον παντὸς ^{d)} μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν,
 ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὁμοιον, ὡς εἴ-
 πῃν, κατόπτρῳ;

a) τῷ ὄντι] τῶντι A. 1. et 2. Sic etiam ⁱ infra c. 3. eaedem.
 b) παρὰ] Sic F. in ceteris vett. περὶ. c) τῇ] δὴ lectio H.
 Stephani Thes. L. G. T. II. p. 1040. B. d) παντὸς] πάν-
 των P. L. J. et inde marg. A. 1. W. et A. 2. παντὸς in ceteris.

qui virginem duxerat, suum
 fato functum luxisse deside-
 rio consuetudinis, Ceycem
 Trachinium Lucifero pro-
 gnatum, pulchri parentis fi-
 lium pulchrum: deinde vero
 alis instructam divina vo-
 luntate in avis morem cir-
 cumvolitare maria, quaeren-
 tem illum, quandoquidem
 oberratis terris omnibus non
 poterat invenire.

Chasr. Halcyon id est,
 quod tu dicis? nunquam
 ante audiveram ejus vocem,
 quae mihi insolens rævera
 accidit. Flebilem ergo plane
 sonum emittit animal istud.

Quali autem corporis est
 magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen
 magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Diis
 praemium: cum enim nidu-
 latur, halcyonios etiam, qui
 vocantur, dies mundus agit,
 hieme media praecipuos se-
 renitate, quorum est etiam
 hodiernus hicce quam ma-
 xime. Nonne vides, ut se-
 rena sint superna, flucti-
 busque careat et tranquil-
 lum sit totum pelagus, con-
 simile, ut ita dicam, specu-
 lo?

ΧΑΙΡ. *Ἀγείς ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμερον* p. 179.
ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν,
τῷ^e) ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὃ Σώκρατες, ὡς ἐξ
ὀρνίθων γυναικὲς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν;
παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩ. *ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκάμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε 3*
καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκι-
μάσμεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν,
καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν
εὐτόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ p. 180.
δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιύτητα φρενῶν· τῷ ὄντι
γὰρ νήπιος εἰσικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνν γέρον,
ἐπίτοι μικρὸς πάνν καὶ νεογιλὸς^f). ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς
τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰρ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν
θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνα-
τὸν ἢ ἀδυνάτὸν τι τῶν τοιούτων; ἐώρακας, Χαιρεφῶν, τρί-
την ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι^g)

e) τῷ ποτε] πῶς πῶποτε *Schm.* e cod. 2954. f) νεογιλὸς] νεογιλὸς *Schol.* νεογῶς *C.* g) τοι] τὸ *Marg. A.* 1. W. male, *judice Hemst.*

Chær. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; et heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem re fidem oportet haberi iis, quæ initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam exstitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmur equidem, eorum, quæ fieri possunt, quæque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enimvero ea secundum facultatem humanam, quæ neque nosse, nec credere,

nec cernere valet: multa proinde apparent nobis et factu facilius difficilia, et eorum, ad quæ pertingere datur, ardua; hæc quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, et infantiae instar, vitæ spatium ad omne ævum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quan-

p. 180. δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βρόντας, ἀνέμων
 τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν

4 καὶ δὴ ^{k)} συμβεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κα-
 τάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γέ ἕως τοῦ νῦν·
 πότερον οὖν οἷοι μεῖζόν ^{l)}· τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύ-
 την αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς
 μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν ^{*}) τὸν ἅπαντα κόσμον,
 ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ

p. 181. μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν
 ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμο-
 νίῳ δὲ ^{k)} μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς
 ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχόν ^{l)} ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ
 λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαντοῦ δοκεῖς εἶναι
 μεῖζω, φράσαις ἂν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται
 ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

h) δὴ] ἦδη P. L. Marg. A. 1. W. i) μεῖζον] ἀμύχανον cod.
 2954. *) ἀναγαγεῖν] ἀγαγεῖν cod. 2954. k) δὲ] Sic
 Schm. e cod. 2954. pro vulg. δὴ. Etiam B. 2. habet δὲ. l)
 τυχόν] τύχοι conj. T. F. Benedict. prorsus aliena.

ta fuerit hiems: quin et
 animo repetentem metus in-
 vadat et ista fulmina ac to-
 nitrua, ventorumque ingen-
 tes furores; existimasset
 aliquis, tellurem totam uti-
 que fuisse collapsuram. Pau-
 lo autem post mirifica quae-
 dam exstitit compositi coe-
 li serenitas (*quae quidem
 hucusque perduravit*). Jam
 tu utrum majus quiddam et
 operosius esse putas, ex isto
 turbine, qui vix subsisti po-
 terat, ac confusione ad pla-
 catissimum nitorem muta-
 tam coeli faciem referre, in-
 que tranquillitatem revocare
 mundum universum, quam
 mulieris formam transmuta-

tam in aviculam quandam fa-
 cere? nam ad eum sane mo-
 dum et pueruli inter nos, qui
 quidem fingere sciunt, ἅτο
 cerave sumta, facile ex eadem
 saepe materiae mole fingunt
 refinguntque multas forma-
 rum naturas. Deo enim ve-
 ro, magnam habenti virtutis
 praestantiam, neque omnino
 comparandam ad nostras a-
 gendi vires, ad manum esse
 credere par est omnia istius-
 modi, atque in facili posita.
 At enim totum coelum quan-
 to tandem temet ipso videat-
 ur majus, indicare tu possis?

Chaer. Quis autem homi-
 num, o Socrates, intelligere
 queat, aut dicendo efferre

ΣΩ. Οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ^{m)} ἀλλήλους P. 181.
 συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ
 ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἢ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ
 νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα,
 θαναμαστὴν ὄσσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυνα-
 μίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα
 διὰ τῶν χειρῶν ⁿ⁾ τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ
 τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις,
 ὡς ἂν εἶπον, παιδίαις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.
 Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρη-
 τον ὄσσην ἔχει ^{o)} τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν
 τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἂν ἐξοδίως· ἢ γὰρ
 ἡλικία παντελῶς ἄπερος δῆπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς
 παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὀπηνίκ' οὖν ἄν-
 θρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτω διαφέρει, τί νομίσομεν
 τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι

m) πρὸς] εἰς πρὸς cod. 2954. unde *Jacobi*. in *Porson*. *Adverss.*
 conj. ὡς πρὸς. Vid. *Adnot.* n) χειρῶν] τευχῶν pleraeque
 vet. τευχῶν *Schol.* τεχνῶν *J. V. 2. S. A. marg. A. 1. W. A. 2.* χει-
 ρῶν denique *L. C. marg. cod. 2954.* et hinc *Schm.*; probavit
Hemst., neque tamen recepit. *Abresch.* *Dilucc.* *Thuo.* p. 633.
 conj. vel τεχνιτῶν, vel χειρῶν τούτων τῶν τεχνιτῶν. Vid. *Ad-*
not. o) ἔχει] Sic *Hemst.* et *Schm.* e B. 2. εἶχεν *J.* in reli-
 quis *ἔχειν*.

tale quicquam? neque enim
 verbis illa conaequi licet.

So. Nonne vero animad-
 vertimus, hominum, inter
 sese si conferantur, magnum
 aliquod esse discrimen, quo
 alius alium superet, virium
 imbecillitatisque? nam vi-
 rorum aetas ad pueros pror-
 sus infantes, quinque, si lu-
 bet, a partu aut decem die-
 bus, comparata admirabilem
 plane habet differentiam ro-
 boris et infirmitatis in om-
 nibus propemodum per vi-
 tam actionibus, et iis, quae-
 cunque manibus istis tam ar-
 tificibus, et corpore et ani-

mo perficiunt: ista enim
 novellis, ut dixi, puerulis
 ne in mentem quidem veni-
 re videntur posse. Roboris
 autem unius viri adulti ma-
 gnitudo immensum quantum
 illos supergreditur, adeo ut
 millia talium unus vir valde
 multa devicerit facillime:
 aetas enim vero penitus om-
 nium indiga, quaeque nul-
 lis sibi machinis ipsa suffi-
 ciat, ab initio hominibus
 adest comes naturae lege.
 Quandoquidem ergo homo,
 ut patet, homini tantum in-
 terest, quid existimabimus
 omne simul coelum ad no-

p. 182. ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιδανὸν οὖν ἴσως
 δόξει πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν
 πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικούτον καὶ τὴν
 δύναμιν αὐτοῦ ^p), καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλο-
 γον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. Σοὶ μὲν οὖν καὶ
 ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὔσι, πόλλ' ἄτ' ἀδύνατα
 τῶν ἑτέροις πᾶν ἡδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ
 ἀναγνῶναι ^q), ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις (γραμματικὸν τρό-
 p. 183. πον ^r), ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ᾧσιν ἀνεπιστήμονες,
 τοῦ ποιῆσαι γυναικας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθους ἐκ γυναικῶν. ἢ
 δὲ φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ^s) ζῶον ἄπουν, καὶ
 ἄπτερον ^t), πόδας ὑποθεῖσα, καὶ περὶώσασα, ποικιλίᾳ τε
 φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ πάντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτ-
 ταν σοφὴν ἀπέδειξε θεῖου μέλιτος ἐργατὴν· ἐκ τε ὧν ἀφώνων,
 καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ

p) τηλικούτου κ. τ. δ. αὐτοῦ] τηλικαύτην κ. τ. δ. αὐτὸς
 J. marg. A. 1. W. A. 2. mirum qui Solano probatum. q) ἀνα-
 γνῶναι] ex emendatione Hemst. et Schaeferi ad Gregor. Cor.
 p. 504. pro vulg. ἀναγνῶσαι. r) γραμματικὸν τρόπον]
 suspecta videntur. s) παραβάλλουσα] καταβάλλουσα conj.
 Guyet. παραλαβοῦσα Solan. t) ἄπτερον] ἄχειρον cod.
 2954. non contemnenda lectio, arbitro quidem Belino.

stras vires illis visum iri,
 qui talia contemplari va-
 lent? probabile scilicet vi-
 debitur multis, quantum
 magnitudo mundi superat
 Socratis aut Chaerephontis
 speciem, tantum quoque po-
 tentiam ejus ac sapientiam
 atque intellectum pro ratio-
 ne antecedere facultatum no-
 strarum dotes. Proinde tibi
 mihiq; ac multis aliis no-
 stri similibus multa quidem
 impossibilia sunt eorum,
 quae aliis valdefacilia: nam
 et tibias inflare artis exper-
 tibus, et legere aut scribere
 illiteratis multo magis ardu-

um est, usque eo dum sint
 imperiti, quam facere mu-
 lieres ex avibus, aut aves
 ex mulieribus. Natura vero
 acceptum (*projectum*) in fa-
 vo fere sine pedibus ac pen-
 nis animal, pedibus apposi-
 tis atque alis, et varietate
 multa expoliens pulchraque
 et omnimoda colorum, a-
 pem sapientem produxit,
 divini mellis opificem: tum
 porro ex ovibus mutis et inani-
 matis plura genera fingit ali-
 tum et terrestrium, aquati-
 corumque animalium, arti-
 bus quibusdam, ut veterum
 fert sententia, sacris aethe-

ἐνύδρων ^{α)}) ζῶων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ^{χ)}) ἱερᾶς αἰδέρος p. 183.
 μεγάλου προσχωμένη. Τὰς οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας 8
 οὔσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγά-
 λα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' αὖ ^{γ)}) τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ'
 ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
 ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὐδ' ^{ζ)}) Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀηδὸ-
 νων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιοῦτο καὶ p. 184.
 παισὶν ἐμοῖς, ὧ ὄρνι θορήων ^{α)}) μελωδῇ, παραδώσω τῶν σῶν
 ὕμνων πέρι· καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἔρωτα πολλὰ-
 κίς ὑμνήσω, γυναιξὶ τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοὶ λέ-
 γων ^{β)}) τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἷας ἔτνχες παρὰ θεῶν.
 ἀρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ρη-
 θέντα διπλάσιον ἔχει ^{ε)}) τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε
 καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

α) ἐνύδρων] Sic e C. J. et A. 1. W. quod rectum putaverat
λιεσι., non tamen recipiens pro vulg. ἀνύδρων. χ) τινῶν]
 vox in mendo cubans, cujus nulla in libris variatio, nisi
 quod in B. 2. τιμῶν. Vid. Adnot. γ) οὔτ' αὖ] Vulg. οὔτ'
 οὖν. B. 2. οὔτ' εἶναι. Cod. 2954. οὔτ' αὐτά σμ. Unde *Jacobs.*
 feliciter fecit οὔτ' αὖ τὰ σμικρὰ, nisi forte praestet οὔτ' αὖ-
 τὰ τὰ σμ. ζ) οὐδ' Vulg. οὔτ' sequente *Alc.* spiritu leni,
 uti hoc nomen fere per omnem libellum scribitur. α) ὄρνι
 θορήων] ὄρνιθοθήρων P. ὦ ὄρνι θορηομέλωδε conj. *Brod.*
 β) λέγων] λόγων in J. error est typorum. γ) Πρέπει
 γοῦν — ἔχει] In sola P. Πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες, καὶ τὰ

ris magni ad tanti operis
 curam insuper usd. Cum er-
 go vires immortalium sint
 ingentes, nos mortales et
 pusilli plane, qui neque ma-
 gna possumus perspicere, et
 ne parva quidem, in pleris-
 que etiam, quae circa nos
 accidunt, haesitantes, non
 valeamus utique explorare
 quicquam statuere neque de
 Halcyonibus, nec de Lusci-
 niis: famam autem fabulae,
 qualem tradiderunt paren-
 tes, talem et liberis meis, o

ales lamentorum modula-
 trix, tradam, de tuis hy-
 mnis; tuumque pium et ma-
 rito devinctum amorem saepe
 celebrabo, uxoribus meis
 Xanthippae et Myrto enar-
 rans tum alia, tum praeter-
 ea, qualem honorem nacta
 fueris a Diis. Tu quoque,
 Chaerephon, simile quid-
 dam quin facias, non refu-
 gies.

Chaer. Ita sane decet, o
 Socrates: habent nimirum
 a te dicta duplicem adhor-

p. 184. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυνόνα, προὔγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

ὑπὸ σοῦ ρ. δ. ἔχειν etc. quod *Hemsterhusio* videtur pro emendatione *Bourdelotii* haberi posse.

tationem, quae mutae uxorum virorumque consuetudini conducatur. cyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico.

Chaer. Nulla quidem in

So. Ergo, salutata Hal- me est mora.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Τ Σ

p. 185.

ἡ Καύκασος.

Argum. Prometheus, modo Jovis jussu per Mercurium Caucasum a Vulcano affixus, dum ministri illi Jovis aquilam, quae jecur ipsi detondeat, expectant, defensionem perorat sui, qua criminatorem ipsum conjuncta, de decepto videlicet Jove in distribuendis carnibus, de hominibus, inprimis feminis, effectis, de igne denique Diis surrepto hominibusque tradito, diluit ita, ut se non solum omni ex parte innocentem puniri, sed etiam insignibus praemiis dignum videri appareat. Argumenta causae ad regulas et sub forma artis disposita, nec sine aliqua dicendi libertate prolata, ita, ut inprimis tyranni Deorum vitia et facinora nunc simpliciter petantur, nunc per ambages ad absurdum et ridiculum ducantur. Fundamento est Aeschyli fabula, inscripta Προμηθεὺς δεσμώτης, qua Lucianus pro ingenio, consilio et more suo satis feliciter utitur ad sanae mentis jura, per vulgarem istius aetatis Theologiam attentata et decurtata, tuenda et restituenda.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. *Ο* μὲν Καύκασος, ὃ Ἡφαιστε, οὗτος, ὃ τὸν ἄθ- 1
 λων Τιτάνα τουτονὶ προσηλῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ
 ἤδη κρημνὸν τινα ἐπιτήδειον, εἴ ποιν τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν,
 ὥς βεβαίωτερον καταπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περι-
 φανὴς εἴη κρεμᾶμενος.

P R O M E T H E U S

sive Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. Caucasus quidem, o Vulcane, hicce, cui miserum Titanem istum clavis affligi oportebit: nos jam nunc circumspeciamus rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a nive nuda, ut firmitus defigantur vincula, et hic omnibus conspicuus sit pendens.

- p. 185. *ΗΦΑΙ.* Περισκοπῶμεν, ὦ Ἐρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρώσθαι χρή, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν ^{a)} αὐτῷ τὰ πλάσματα ^{b)} αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον, p. 186. (ἀφανῆς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταυθαῖα που ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπεταθεῖς τὸ χεῖρε ἀπὸ τουτογῆ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπόξυροί ^{c)}· τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ^{d)} ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδητὴ ^{e)}· που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαντὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

- 2 *ΠΡΟΜ.* Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἐρμῆ, κατελεῖσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, (τὸ κατελεῖσατε), ἀντὶ σοῦ ^{f)} ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ

a) ἐπαμύνειεν] Sic e Fl. Solan., Hemst. et recentiores pro vulg. ἐπαμύνειν. Junt. et Ald. 2. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται idem in marg. A. 1. W. sed transversa linea inductum. b) πλάσματα] πλάστα Schol. c) ἀπόξυροι] Sic Schm. e codd. A. P. L. In prioribus edd. ἀπότομοι. d) ταύτην] ταύτη conj. Hemst. e) ἀκροποδητὴ] Sic emendavi vulgatum ἀκροποδιτὴ. In Junt. ἄκρω ποδί. f) σοῦ] Emendatio J. F. Gron. et Hemst. sed ab hoc non recepta. Ille etiam voluit τὸ κατελεῖσαντας. Hic vero τὸ κατελεῖσατε pro glossemate habuit.

Vulc. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili et terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; (fugiat enim visum eorum, qui insunt:) sed, si videtur, in medio isthio propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et inaccessae, undiquaque le-

niter inclinatae; et pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane et Mercuri, mitemini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet ajebas,

ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς ^g) εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Κεύκαστος καὶ p. 186.
 ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν
 δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ p. 187.
 τὴν σφύραν ἐββωμένως κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἐτέραν· κατε-
 λήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτῇ ^h)· εὖ ἔχει. καταπτῆσεται δὲ ἤδη
 καὶ ὁ αἰτὸς ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ¹) ἔχοις ἀντὶ τῆς
 καλῆς καὶ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡΟΜ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μητέρα, οἶα β
 πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν ^k) δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὅς πρῶτα
 μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθῆις, οὕτως ἄδικον ἐποιήσω,
 καὶ ἀπατηλήν, ὡς αὐτῷ ¹) μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελίσθαι ^m),
 τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅσα

. καλύψας ἀργέτι δημῷ;

μύμημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', οὕτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς *Hesiod.*
 ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ *Theog.*
 v. 541.

g) ἱκανὸς] Pleraeque edd. ἱκανῶς exceptis V. 2. S. A. Hemst.
 Schm. ἱκανὸς emendatum in marg. A. 1. W. h) αὐτῇ] Sic
 e conj] Jensei Lectt. Lucc. p. 13. pro vulg. αὐτῇ. i) πάντα]
 ταῦτα conj. Cleric. k) οὐδὲν] οὐδὲ B. 2. l) αὐτῷ] ipai.
 Sic in B. 2. A. 1. et 2. scriptum reperi. In reliquis omnibus
 αὐτῷ, etiam in Hemst. et Schm. Vid. ad Timon. c. 57. Si-
 mile mendum emendavi Tim. c. 8. cf. Ibid. c. 10. verba: ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θεσαυρὸν μετ' αὐτοῦ. m) ὑπε-
 ξελίσθαι] ἐξελίσθαι codd. 1428. et 2954.

o Prometheu, miserescite,
 ut tua vice jam nos statim
 in crucem agamur dicto non
 audientes: num (annon)
 idoneus esse tibi videtur
 Caucasus, qui alios etiam
 duos capiat sibi clavis affi-
 gendos? At tu porrige dex-
 tram: tu autem, Vulcane,
 include eam, additisque cla-
 vis malleum valide, quantum
 potes, adige. Et alteram
 praebe: haec etiam omnino
 bene revincta esto. Recte
 habet: devolabit jam mox
 quoque aquila detonsura je-
 cur, ut nihil non habeas

pro bella tua et solertissima
 fingendi arte.

Prom. Saturne, Japète,
 tuque Terra mater, qualia
 perpetior miser, qui nihil
 mali admisi!

Merc. Nihil tu mali ad-
 misisti, Prometheu, qui pri-
 mum distributione carnum
 tibi concredita, tam injustam
 fecisti et fraudulentam, ut ti-
 bi quidem subdole partes op-
 timas eximeres, Jovem autem
 circumvenires obtectis ossi-
 bus adipe candida: memini
 sane Hesiodi sic dicentis. De-
 inde homines effluxisti, ani-

p. 187. τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

p. 183. 4. *Hom. II.* IPOM. "Εοικας, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν

XIII, ἀντίτιον αἰτιασθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐρίγνέτο, ἐτιμωσάμην ἂν ἑμαυτῷⁿ). εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὥς δέλξαιμι ἄδικα ἔγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, (στομύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς), ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥς δικαίαν τὴν ψήφον ἔδετο, ἀνεσταυρωσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυνλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ^o), καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰετὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου

p. 189. τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ αὐτήν σχολὴν καλῶς ἂν εἴη

n) ἐμαυτῷ] Sic e P. et marg. A. 1. W., quod alius iterum induxerat, dedimus, moniti etiam a Schaefero ad L. Boe de Ellipss. p. 111. pro vulg. ἐμαυτόν. Modo τιμωσαίμην ἂν Forst. et Constantin. s. h. v. o) ἀγωνιῇ] ἀγωνικῇ A. 2. ἀγωνιῇ Schol.

malia vaferrima, atque inprimis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus. Tot mala cum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito jus redderetur, me dignum aestimassē. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, injustam de

me sententiam pronuntiasset Jovem: tu vero, (loquaculus enim es, et forensi caliditate praestans,) partes ejus tuere, et proba, juste calculum eum tulisse, quodamnatu sum ad crucem prope Caspiae istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Merc. Inani quidem, o Promethen, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum; eo si

ἔχον P), εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ p. 189 πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρώτερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὥπως μου 5 ὡς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξω· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπο-
λέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἥδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιῶν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται⁴), καὶ εἰ-
πεῖν δεινοὶ δοίκατε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λό-
γοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τα-
πολλά· ὁ δὲ, φήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμε-
λήτηται αὐτῷ⁵).

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν ποτε ᾤμην καὶ περὶ τῆς κλο- p. 190.

p) [ἔχον] Ita recte J. A. 1. 2. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν et ἔχοντα C. Schmiederus cum Hemst. ἔχον. q) τεχνῖ-
ται] τεχνῖται B. 2. A. 1. 2. contra legem et usum. r) τὰ
τοιαῦτα — αὐτῷ] Ex P. ita notatum invenit Hemst. καὶ
τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμλήται] καὶ τῶν τοιούτων etc. ex L. μεμε-
λήτηται αὐτῷ] μεμλήκ τῶν τοιούτων J. τῶν τοιούτων οὐ π.
μεμλήται αὐτῷ. Sic etiam in A. 2., quamquam μεμλήτας
typorum errore.

ad declamationem audien-
dam abutamur sophistae,
qualis tu es astutissimus ora-
tionum artifex.

Prom. Prior ergo dic,
Mercuri: utque me quam
vehementissime accuses, nec
quicquam tibi perire sinas
corum, quae pro jure patris
dici possint. Te vero, Vul-
cane, judicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem:
sed probe scito, me pro ju-
dice accusatorem tibi fore,
qui igne subducto frigidum
mibi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa

inter vos actione tu de furto
jam dissere: Mercurius au-
tem et hominum creatio-
nem, et carnum distributio-
nem incusabit: ambo enim
artifices et dicendi peritissi-
mi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mer-
curius: nam ego a judicia-
lium orationum studio lon-
ge absum, quippe circa ca-
minum plerumque occupa-
tus: hic vero rhetor est, ac
taliam non leviter ipsi sunt
meditata.

Prom. Nunquam putave-
rain fore, ut de furto Mer-

p. 190. πῆς τὸν Ἐρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τὸ τοιοῦτον ^{a)}), ὧ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαινέειν τὴν κατηγορίαν.

6 EPM. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δαὶ λόγῳ, καὶ ἱκανῆς τιнос παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ ^{t)}), ἀπόχρη μόνᾳ τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σπαντῶ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισσας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις ^{u)}) πάνυ φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἕκαστος εἴ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥησὶν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειραῖσθαι ὥς ἐνι μάλιστᾳ ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγορεῖται μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἰποίμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

s) τὸ τοιοῦτον] ex emendatione Hemst., qui idem etiam τοιοῦτος conjecerat pro τοιοῦτον sine articulo. t) Πάνυ γοῦν — οὐχὶ δὲ] In his maluit Hemst. εἶδει pro δεῖ, et πνὶ δὲ pro οὐχὶ δὲ. u) ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις] ἐπὶ τούτοις cod. 2954.

curius vellet dicere, mihi- que exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, et instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, cum praeficeris dividundis carnibus, tibi met ipsi pulcherrimas servares, deciperesque regem; quod homines effinxeris,

quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem et benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, et longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem; sin concedis, talem te fecisse divisionem carniū, condendorum hominum inventum novasse, et ignem subduxisse, satis est mihi accu-

PROM. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα ληρός ἐστιν, ἃ εἰρηκας, ὁψό- p. 191.7
 μεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπέπερ ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ
 πατηγορημένα, περᾶσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ
 ἐγυλῆματα· καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καί-
 τοι, νῆ τὸν Οὐρανὸν ^χ), καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι
 ἐπὶ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμφίμοιρός ἐστι, ὡς
 διότι μικρὸν ὅσπου ἐν τῇ μερίδι εὖρεν, ἀνασκολοπισθησόμενον
 κίμπεϊν παλαιὸν οὕτω θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύ-
 σαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ^γ) ἐννοή-
 σαντα· καὶ ὡς μαινεῖται τὸ τοιοῦτον ὀργίλῃσθαι, καὶ ἀγανα-
 κτεῖν, εἰ μὴ τὸ μῆζον αὐτὸς λήφεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧ ^δ
 Ἐρῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὕσας, οὐ χρεῖ, οἶμαι, ἀπομνη-
 μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχομένων, παι-
 διὰν ἡγείσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ ^ε) καταλιπεῖν τὴν
 ὀργὴν· ἐς δὲ τὸ αὐρίον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
 καὶ ἑωλὸν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέ-

χ) Οὐρανὸν] Vulgo οὐρανὸν minori initiali. γ) αὐτὸ —
 ὃ ἐστὶν] αὐτὸ — ἡλικὸν ἐστὶν P. L. posterius ἡλικὸν ἐστὶν
 alios legere notatur in marg. A. 1. W. z) ἐν τῷ συμπο-
 σίῳ] pro glossemate ressecanda putat Abresch. Dilucc. Thuc.
 p. 57. illiberalior hospes.

satum, nec, cur plura dicam, causa est: plane enim vi-
 dear nugari.

Prom. Ista sintne nugae, quae dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Coelus, nunc etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum

adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, et plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipso majorem accipiat. Atqui versutias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, et injuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc de-

p. 191. πον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφίλη τις τῶν συμπο-
 αίων τὰς κομπείας ^{a)} ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ
 p. 192. τὸ σιλλαινεῖν ^{b)}, καὶ ἐπιγελᾶν, τὸ καταλειπόμενόν ^{c)} ἐστὶ μέ-
 θη, καὶ κόρος, καὶ σιῶπη, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα,
 καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρόποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μνημο-
 νεύσειν ^{d)} εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾧμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ
 τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἡγήσεσθαι
 πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιάν ^{e)} τινα ἔπαιξε,
 9 πειρώμενος ^{f)} εἰ διαγνώσεται, τὸ βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει
 δὲ, ὦ Ἐρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονε-
 θεμηκέναι τῷ Διὶ, τὴν δ' ὅλην ὑψηροῦσθαι ^{g)}· τί οὖν ^{h)}; διὰ
 τοῦτο ἐροῖν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμῖχθαι,
 καὶ δεσμὰ, καὶ σταυροὺς, καὶ Κανύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ
 p. 193. αἰετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-

a) κομπείας] κομπᾶς F. mendose. b) σιλλαινεῖν] δια-
 σιλλαινεῖν P. J. A. 2. c) καταλειπόμενον] Priores edd.,
 referente Hemst., καταλοιπόμενον. Equidem in B. 3. A. 1. et
 2. inveni καταλειπόμενον, non multo illud melius. d) μνη-
 μονεύσειν] Ita e marg. A. 1. W. rescriptus pro vulg.
 μνημονεύειν. In A. 2. μνημονεύεις fortasse pro μνημονεύειν.
 e) παιδιάν] praemittit κατὰ cod. 2954. f) πειρώμε-
 νος] πειρώμενος A. 1. et 2. g) ὑψηροῦσθαι] Sic Hemst.
 correxit vulg. ὑψηροῦσθαι vitio grammatico laborantem le-
 ctionem. h) τί οὖν;] Distinxi haec a seq. cum quibus vul-
 go una serie cohaerent. Ejus generis negligentia librariorum
 saepius fuit castiganda.

cet, neo praeterea regium
 est. Quod si quis abstule-
 rit a convivii festivitates
 eas, astum et jocos et sub-
 sannationes et irrisiones,
 nihil scilicet aliud erit reli-
 quum, nisi ebrietas, satie-
 tasque et silentium, res te-
 tricae et injucundae, quae-
 que minime computationi
 convenient. Quare nihil mi-
 nus putaram, quam recor-
 daturum esse Jovem postri-
 die; nedum ut tantopere
 propterea indignaretur, sed
 que gravem injuriam existi-

maret esse passum, si distri-
 buens aliquis carnes ludum
 quendam inserit tentando,
 num, qui deligit, meliorem
 partem dignoscat. Pone ve-
 ro, Mercuri, quod gravius
 est, non minorem me partem
 attribuisse Jovi, sed totam
 subripuisse: quid igitur?
 ideone oportebat, quod pro-
 verbio dicitur, terrae coelum
 misceri, vincula, cruces,
 totumque Caucasum adinve-
 nire, et aquilas demittere;
 et jecur extundere? Ista vi-
 de ne magnam patefaciant

λὴν ταῦτα κατηγορεῖ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροψυχίαν, p. 193. καὶ ἀγέννειαν ¹⁾ τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. ἢ τί γὰρ αὖ ²⁾ ἐποίησεν οὗτος ὅλον βούν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται ³⁾; Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι 10 εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ αὖ τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιγμένον ⁴⁾, ἢ ὀπτωμένον ⁵⁾ ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνν ὀργισθεῖεν, ἢ πονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρῃς ἐπάταξαν, ἀνεσκο- p. 194. λοκτοθῇ δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περι

i) ἀγέννειαν] „In Exc. P. sic legitur: καὶ ἀγέννοιαν (haec „scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς „γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, ni „fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vi- „tio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum J. praebet lo- „co τοῦ μικροψυχίαν· ἀγέλειαν pro ἀγέννειαν.“ Haec Hemsterhusius. In A. 2. εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν. Restitui ἀγέννειαν, vestigia Exc. P. et F. et codicem 2954. secutus, et retinui optimam vocem μικροψυχίαν, cuius glossema esse videtur εὐτέλειαν. k) ἢ τί γὰρ αὖ] In plerisque, etiam Hemat. ἢ et γὰρ omissa. In A. 1. et 2. ἢ τί αὖ, in cod. 2954. plene sic, ut scripsimus. Schm. τί γὰρ αὖ. l) τηλικαῦτα ὀργίζεται:] Sic Graev., Solan. et Hemat. ex A. et Ms. Gr. pro vulg. τοιαῦτα ἐργάζεται, quod et Cod. 2954. habet. In marg. A. 1. W. adscripta, quam restituimus, lectio. m) περιελιγμένον ἢ ὀπτωμένον] Ita recte A. C. L. J. A. 2. H. et hinc recentt. Steph. Thes. T. II. p. 673. Est autem ab περιελιγμάσθαι. Reliquae edd. περιελικμ. vel περιελημ. ut B. 3. n) ὀπτωμένων] Sic J. V. 2. P. A. 2. Hemat. et recentt. In reliquis ὀπτομένων.

indignantis humilitatem animi ignobilem, et in ira concipienda levitatem. Quid enim hic designet, si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis paucorum causa tantopere stomachetur? Contra homines quanto se praebent aequiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram esse promptiores Diis? et tamen eorum nemo est, qui co-

quum cruce multarit, si carnes elixans immisso digito de juscule degustarit, aut assatarum carnum quiddam avulsum deglutiverit; sed veniam dant ipsis: sine est, ut etiam valde irascantur, aut pugnos incutere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis: quo-

- p. 194. μὲν τῶν κρεῶν τσαυτὰ· αἰσχρὰ μὲν κῆμοι ἀπολογεῖσθαι· πολὺ
 11 δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ. Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι
 τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὡς
 Ἐρμῇ, διτιτὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπότε-
 ρον °) αἰτιάσθαι με· πότερα, ὥς οὐδὲ ὅλως ἔχρην τοὺς ἀνθρώ-
 πους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινθον ἢν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως
 ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὥς πεπλάσθαι μὲν ἔχρην, ἄλλον δὲ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον· ἐγὼ δὲ ὁμῶς ὑπὲρ
 ἀμφοῖν ἐρῶ· καὶ πρῶτόν γε, ὥς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου
 βλάβη γεγενῆται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πει-
 ράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὥς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω
 ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε
 12 τὴν γῆν μένειν P). Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν
 γένοιτο εἰ τι ἠδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ
 p. 195. τοὺς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράσιον γένος. ἡ
 γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρέμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
 ταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βῶμοι θεῶν, ἢ νεῶς, (πόθεν

ο) καθ' ὁπότερον] Omnes excepta J. καθ' ὃ πρότερον.
 Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. 1. W. πότερον.
 In A. 2. καθ' ὁπότερον, et sic Hemst. et recentt. p) μέ-
 νειν] εἶναι cod. 2954. adscripto μένειν.

rum ut turpis est mihi de-
 fensio, sic multo turpior ip-
 si accusatio. De arte fin-
 gendi autem, deque eo,
 quod homines fecerim, tem-
 pus jam dicere. Illud au-
 tem, Mercuri, cum dupli-
 cem habeat insimulationem,
 nescio equidem, quam in
 partem maxime me crimine-
 mini: utrum, in totum non
 oportuisse homines fieri,
 meliusque fuisse, si con-
 quievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque in-
 elaborata; an, eos quidem
 fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in mo-
 dum, efformatos. At ego ta-
 men de utroque dicam: et

primum quidem, nullum om-
 nino Diis ex eo damnum ac-
 cidisse, quod homines in vi-
 tam sint producti, conabor
 ostendere; deinde, multum
 interesse, ut utilius hoc ip-
 sis et melius sit, quam si
 terram desertam hominum-
 que vacuam contigisset re-
 stare. Ergo erat olim (fa-
 cilis enim sic palam fiat,
 an quid ego peccaverim a-
 lio ornatu inducto noveque
 fabricatis hominibus) divi-
 num solum ac coeleste ge-
 nus: tellus vero inculta
 quaedam res et informis, sil-
 vis tota iisque agrestibus
 horrida: neque erant arae
 Deorum, nec templum, (qui

δέ;) ἢ ^α) ἀγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τι ^β) ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πόλ-
 λὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα·
 ἐγὼ δέ, (αἶε γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ
 ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τᾶλλα ^α)
 πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος,) ἐνενόησα, ὥς ἄμεινον εἴη, ὀλί-
 γον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα, ζῶά τινα συστήσασθαι, καὶ ἀνα-
 πλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεσθικότα· καὶ γὰρ ἐν-
 θεῖν τι ὥμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς,
 ὃ ἔμειλλεν ἢ ἐξέτασις γιγνομένη ^β) εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν
 αὐτό· θνητὸν μὲντοι αὐτὸ εἶναι ^γ)· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως,
 καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανόμενον. Καὶ δη, ¹³
 κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας ^δ), καὶ διαμαλά-
 ξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηναὶν παρακαλέ-
 σας συνεπιλαβέσθαι ^ε) μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγά-
 λα ^ζ) ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἡδίκηκα, καὶ τὸ ζημίωμα ὀργῆς πηλίκον,

Hesiod.
Op. et
D. v. 61.

p. 196.

γ) πόθεν δέ; ἢ] Sic, duce *Kistemakero* ad *Thuc.* p. 134.
 emendavi locum antea sic corruptum: ἢ νεῶς· πόθεν δὲ ἀγαλ-
 μα, ἢ ξ. r) ἢ τι.] In omnibus ἢ τέ, praeter B. 3. ubi unice
 recte ἢ τι ἄλλο τ. s) τᾶλλα] τᾶλλα in plerisque vet. etiam
 in *Hesiod.* t) γιγνομένη] γιγνομένη cod. 2954. u) εἶναι]
 ἐστὶ conj. *Guyet.* x) φύρας] φουράσας marg. A. 1. W. sed
 postea deletum. y) συνεπιλαβέσθαι] Priores edd. excep-
 tia B. 1. συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidit *Hesiod.*, habet et-
 iam margo A. 1. W. z) ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα] ταῦτ'
 ἴσθι τὰ μεγάλα ἃ conj. *Hesiod.*

poterat enim ?) nec statua,
 neque simulacrum, neque ali-
 ud quicquam ejusmodi, qua-
 lia multa jam ubique appa-
 rent summa cum cura in ho-
 nore habita. Ego vero, (sem-
 per enim aliquid consulo in
 commune, mecumque agi-
 to, quomodo amplificentur
 res Deorum, ceteraque om-
 nia incrementum capiant or-
 natus ac pulchritudinis,) in
 animum induxi optimum fo-
 re factum, si, parvula qua-
 dam leti parte accepta, ani-
 malia componerem atque ef-
 fingerem specie nobismet

ipsis assimilia: etenim ita
 statuebam, deficere quiddam
 naturam divinam, dum ni-
 hil exstat ipsi contrarium,
 ad quod instituta compara-
 tione, illam esse beatiorē
 dilucide pateat: tum mor-
 tale illud esse volebam, ar-
 tificiosissimum alioquin et
 prudentissimum, quodque
 melioris haberet sensum.
 Itaque, secundum poëtas di-
 ctum, aqua terrae mixta et
 permollita effinxi homines,
 Minervamque etiam advoca-
 vi, ut una mecum operi ma-
 num accommodaret. Isthæc

p. 196] εἰ ἐκ πολλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὥς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦρτον θεοὶ εἰσὶν οἱ θεοὶ, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινα γεγένηται. οὕτω ^{a)}) γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιδε, μὴ καὶ οὔτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν ^{b)}) βουλευόσῃσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσο-

14 μαι, καὶ δίκαια ἔσομαι ^{c)}) πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν. "Οτι δὲ χρῆ-

p. 197. σιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι ἀνχηρὰν καὶ ἀκαλλῆ ^{d)}) οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις ^{e)}), καὶ φντοῖς ἡμέροις διαπεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ Ἀτ. Ph. πανηγύρεις· μεστὰὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγνυαί, πᾶσαι δὲ ἀν-
v. 2. 3.

a) οὕτω] τοῦτο conj. Hemst. b) ἐπ' αὐτὸν] ἀπ' αὐτοῦ Marcil. et Forst. edd. H. et A. c) ἔσομαι] εἰσομαι Adresch. conj. Lectt. Aristaen. p. 18. lusus ingenii. d) ἀκαλλῆ] ἀκαμῆ Schol. ἀκόσμητον cod. 2954. e) γεωργίαις] γεωργίοις conj. Hemst.

sunt scilicet, quae gravia in Deos admisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat immobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quaedam mortalia exstiterint: quippe illud (*ita*) etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi defectio- nis consilia adversum se in- eant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gigantes.

At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum ali- quod vel minimum, et conticescam, ac justa me per- pessum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deo- rum, ita maxime discas, si consideres terram non am- plius horridam et pulchri- tudine spoliata, sed urbi- bus, cultis agris, plantis- que mitibus ornatè distin- ctam, mare navigatum, in- sulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorum- que celebritates: Jovis au- tem plenae omnes viae, cum

φράπων ἀγοράς· καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτήμα· τοῦτο P. 197.
ἐπιλασάμεν, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς· χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοι-
νὸν φέρων τίθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μέλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῇ, νείεω ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἔστι,
Προμηθεὺς δὲ, οὐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τᾶμαυτοῦ μόνον σκοπῶ,
τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι^f), καὶ ἐλάττω ποιῶ. Ἔτι δέ μοι, 15
ὦ Ἑρμῇ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθόν, οἶον P. 198.
κτῆμα^g), ἢ πόληρα, ὃ μηδεὶς ὄφραται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁ-
μοίως ἢδὲ καὶ τεργινὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὲ τί^h) τοῦτ'
ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένωνⁱ) τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον ἂν^k)
συνέβαινε τὸ καίλλος εἶναι τῶν ὄλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλου-
τήσειν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε
ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὃ, τι
ἔλαττον παραθῶμεν^m) αὐτόν, οὐδ' ἂν συνλέμεν ἡλίκα εὐδαί-

f) καταπροδίδωμι] καταπροδίδομαι B. g. δὲ abest ab A. g.) Ἔτι δέ μοι — οἶον κτῆμα] Sic emendavimus locum partim ducibus Hemst. et Schm. qui pro vulg. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τόδε· ἐννόησον, e codd. P. ubi ἐπὶ ἔτι δέ etc. et L. ubi ἔτι δέ, sic scribendum censuerunt, uti edidimus. In edit. Schm. tamen aliter editum, ac voluerat ipse editor: οἶον scilicet post τόδε positum, quod ante κτῆμα locum suum habere debebat. Deinde pro ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα vestigia codd. P. et L. secuti reposuimus, ἀγαθόν, οἶον κτῆμα, deletis vocibus ἀμάρτυρον ἢ. Vid. Adnot. h) πρὸς δὲ τί] Vulgo πρὸς δὲ τί contra leges linguae. i) γιγνομένων] γενομένων Schm. e cod. 2954. k) ἂν] vulgo omis- sum de meo inserti. m) παραθῶμεν] παραθεωρῶμεν

cta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis, et tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis solius commodis invigilem, publica prodam et immiuiam? Praeterea hoc quoque mihi, Mercuri, ex- pende tecum, tibine videa-

tur bonum aliquod (teste carens), seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, si- militer suave iucundumque fore habenti? Quorsum au- tem illud dixi? quia non factis hominibus testem habi- tura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in ad- miratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam imperfectius

- p. 198. μονούμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινας. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμει-
 p. 199. τρίτο· ὑμεῖς δὲ, τιμῶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνε-
 σταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδιδώκατε
 16 τοῦ βουλευματος. Ἀλλὰ κακοῦργοι τινες, φῆς, εἰσὶνⁿ⁾ ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφάς γα-
 μοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἂν τις τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν Γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἔτι^{o)} καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς^{p)} ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐ-
 τῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ ταύτη γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ
 p. 200. ἄλλως καὶ ἡ φρονίς, οὐκ ἀτερεπῇ^{q)} ἔχουσά τινα διατριβήν.

cod. Schol. n) φῆς, εἰσὶν] Sic Jens. et Schm. e codd. Brod. pro vulg. φῆς εἶναι. Hemst. conj. φῆς, vel φῆσεις, ἴσως. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 447. φῆς, vel φῆσεις, οἶμαι. o) ἔτι] Sic Hemst. conj., uti et in marg. A. 1. W. notatum vidit. Receptum idem in A. 2. Vulg. ἐπεὶ, quod frustra defendit Abresch. l. c. cf. Prom. in Verb. c. 5. p) ἡμᾶς] ὑμᾶς marg. A. 1. W. q) καὶ εἰ ταύτη — ἀτερεπῇ] Vulg. καὶ εἰ τοῦτο γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φρονίς οὐκ ἀτερεπῆς ἔχουσά τινα δ. Graev. et Hemst. ἀτερεπῇ pro ἀτερεπῆς. Schm. edidit: καὶ, εἰ τούτῳ (maluit τοῦτο) γε ἐργῶδες, τοῦτο καὶ ἡδὺ· ἄλλως καὶ ἡ φρονίς ἀτερεπῆς, ἔχουσά τινα διατριβήν. Vid. Adnot.

as exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur honorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob solers inventum honoribus afficere, in crucem sustulistis me, easque mihi vires reddidistis consilii. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bellagerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi

apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: neo sane propterea quis culpari: Coelum et Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos. Eandem igitur ob causam pastor indiget, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda. Fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingrata praebet occupationem. Nos autem quid ageremus,

τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ὧν *) προνοοῦμεν; ἦρ- p. 200.
 γοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἐμβροσίας ἐνεφο-
 ρούμεθα, οὐδὲν ποιοῦντες. "Ο δὲ μάλιστα με πύλγει, τοῦτ' 17
 ἐστίν· οἱ μερφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς
 γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες,
 ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ
 θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως
 φήσεις, ἀναπεπλάσθαι **) τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα
 τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἰοικότας· καὶ τί ἄλλο παρά-
 δειγμα τούτου ἄμεινον προσησάμην, ὃ πάντως καλὸν
 ἤπιστάμην; ἥ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον
 ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἁλ-
 λας ὑμῖν *) τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ'
 ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγῳσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, p. 201.
 καὶ ἐπὶ τὸν ὠκεανὸν **) ἔλθειν δέοι, „μετ' ἀμύμονας Αἰθιο- Hom. II.
 κῆας.“ τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἵτιον ἀνεστη- I, 425.
 ρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά. "Ἢδη 18
 δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἱπποειδίστον ταύτην.

*) ὧν] ὃ J. s) ἀναπεπλάσθαι] ἀναπεπλάσθαι B. 3. t)
 ὑμῖν] ἡμῖν B. 3. u) ὠκεανὸν] Vulg. Ὠκεανόν. B. 3. ὠκ.
 minuscula initiali, recte.

non habentes, quibus pro-
 spiciamus? cessaremus sci-
 licet, bibereturque nobis ne-
 ctar, et ambrosia nos ingur-
 gitaremus otiosi. Quod ve-
 ro me maxime urit, hoc est:
 qui incusatis hominum fa-
 bricationem, et potissimum
 mulieres, ipsi tamen amatis
 eas, neque intermittitis in
 terram descendere, nunc in
 tauros, alias in satyros et
 cynos versi, Deosque ex
 illis procreare non dedigna-
 mini. At nihil oberat, for-
 te dices, quo minus homi-
 nes effingerentur, sed alium
 quendam in modum, nec no-
 bis similes. At quod aliud

exemplar isto melius mihi
 proposuissem, quod omni-
 no pulchrum sciebam? num
 rationis expers et ferum con-
 veniebat, atque agreste ela-
 borari animal? quomodo
 Diis sacrificassent, aliosque
 vobis honores tribuissent?
 et vos tamen, quando heca-
 tombas offerunt, nullam mo-
 ram facitis, etsi vel Ocea-
 nus longo itinere sit peten-
 dus, ut visatis probissimos
 Aethiopas: me vero, hono-
 rum vobis et victimarum
 causam, in patibulum egi-
 stis. De hominibus quidem
 ista sufficiunt. Jam, si vi-
 detur, ad ignem transeo, ex-

p. 201. κλοπὴν ^{α)}). καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀποκρίναι, μηδὲν ὀκνή-
 σας· ἔσθ' ὃ, τι ^{γ)} ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολώλεκαμεν, ἐξ ὅτου
 καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γάρ, οἴ-
 μαι, φύσις τουτουῖ τοῦ κτήματος ^{β)}), οὐδὲν τι ἕλαττον γίγνε-
 ται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυται
 ἐναυσασμένου ^{α)}) τινός· φθόνος δὴ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ'
 ᾧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς
 δεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρηεῖναι, καὶ
 O.VIII. „δοτῆρας ἑάων ^{β)})“, καὶ ἔγω φθόνον παντὸς ἐσάναι· ὅπου
 325. γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑπελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν
 p. 202. γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν·
 οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ὀργιῶντες, μήτε ἔφοντες
 19 τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. Οἱ δὲ ἄν-
 θρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μά-

α) κλοπὴν] κλεπήν B. 5. κλοπεῖν A. 2. κλοπὴν A. 1. γ) ἔσθ' ὃ, τι] Sic Jens. Hemst. et Schm. praeterquam quod accentus in ἔσθ' omissus, pro vulg. ἔσθ' ὅτι. Unde non est, quod cum Graevio scribas ἔσθ' ὅτε. β) τοῦ κτήματος] Cum Schm. adjeci comma in ceteris praeter Ald. utramque omis- sum. α) ἐναυσασμένου] ἐκκυσσασμένου C. male, judice Hemst. β) δοτῆρας ἑάων] Hemst. haec notavit: „δοτῆ- ρας ἑάων. Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δω- τῆρας ἑάων“ formam vocum poëticam saepe noster mutat, „saepè retinet. ἑάων scribendum sit, an ἑάων, lis est sub „judicibus Grammaticis.“ H. l. retinuisse par est: valet enim hic vatis auctoritas. In poëta autem ipso Wolfius reposuit ἑάων. Schmiederus secutus Hemsterhusium.

probratumque tantopere fur-
 tum. Per Deos ergo hoc mi-
 hi responde nihil moratus:
 estne quicquam istius ignis,
 quod amisimus, ex quo apud
 homines est? non dixeris:
 haec, opinor, natura ejus
 rei, nihil ut decrescat, etsi
 vel alius inde partem capiat;
 non enim exstinguitur, si
 quis ex eo lumen accende-
 rit: invidia vero planissime
 est, ex quibus nullum ad
 vos damnum redeat, eorum
 prohibere ne usus impertia-
 tur indigentibus: atqui Dii

cum sitis, beneficos esse o-
 portet, commodorumque lar-
 gitores procul ab invidia re-
 motos. [Hoccinè vos aegre
 feratis,] ubi, si vel omnem
 hunc ignem subreptum de-
 tulissem in terram, nihilque
 omnino ex eo reliquissem,
 haud magna a me vobis in-
 jaria foret facta? neque e-
 nim vos eo indigetis, ut qui
 non frigateis, nec ambro-
 siam coquatis, neque opus
 habeatis arte facta luce.
 Hominibus vero ignis usus
 est et ad alia pernecessarius,

λιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγνιάς, καὶ τοῦ p. 202, λιβανωτοῦ θυμῶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρᾷ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἐδίωκτον οἰομένους, ὁπότεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται „ἐλίσσασμένη περὶ καπνῷ.“ ἐναντιωτάτη τολύου ἡ μέμψις ἂν *Hom. II. I, 317.* γένοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ °) ἐπιθυμία. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον πεκαλύπτει καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θεϊότερόν τε, καὶ πυρῶδέστερον. ἢ κἄκείνον αἰτιάσθε, ὥς σπαθῶντα ἡμῶν ^{d)} τὸ πτήμα; εἰρηκα. σφῶ δὲ, ὦ Ἐρμῇ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι °) δοκαῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχετε· κἄγὼ αὐθις ἀπολογήσομαι.

ΕΡΜ. Οὐ δάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον p. 203. σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνησο ²⁾), διότι μὴ καὶ ὁ ²⁰ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσά σου. εὐ γὰρ οἶδα, ὥς ἔξ καὶ δέκα γύναις ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δὲ γὰρ θαυμάζω, πῶς μάντις ἂν οὐ προεγίνωσκες οὕτω κολασθησόμενος.

c) ὁματέρᾳ] ἡμετέρᾳ in plerisque vett. ὑμετέρᾳ in B. 2. unde et Hemsterh. et Schm. d) ἡμῶν] ὑμῶν conj. Guyet. non necessaria. e) εἰρησθαι] εἰρεῖσθαι A. 2. f) ὦνησο] ὄνησο Brod. et Schol. ut videtur.

et plurimum ad sacrificia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, et lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summopere delectari isto fumo, easque epulas putaresnavissimas, quando nidor in coelum penetrat multo fumi volumine subvectus: adversetur ergo haec criminatio quam maxime vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo diviniore et flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem utrique, Mercuri

et Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate et arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheu, cum tam valido Sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecimenim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum objurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum sis vates, non praesciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

p. 203. **PROM.** Ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθῆσομαι αὐτίς οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίκεται σὺς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰτόν.

ERM. Εἰ ^ε) γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπιδόμιμ' σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐαχούμενον, οὐ μὲν τοι καὶ ^η) κρεανομοῦντά γε.

21 **PROM.** Θάρρει· καὶ συνευαχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

p. 204. **PROM.** Οἶσθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ γὰρ ἔλγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὥς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τитάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπώμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ αἰτός. ὑπόμεινε σὺν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φῆς, τοξότην ἐπιφωνῆναι, ὥς πάυσαι σε ἀνατεμνόμενον ^ι) ἐπὶ τοῦ ὀρνέου.

g) *Εἰ*] *Εἰ* cum accentu in plerisque, etiam in A. 1. et 2. Hemst. et Bipont. sine accentu in B. 3. et Schm. recte. Vide de particulis *εἰ* γὰρ ad Viger. de Idiott. Zeunium p. 503. et Hermannum p. 742. h) *καὶ*] Ita F. A. 1. 2. J. V. 2. S. A. Hemst. Schm. Reliquae fere γὰρ. i) *ἀνατεμνόμενον*] Sic Hemst. legi voluit, et vere reperitur haec ipsa lectio in B. 3. pro vulg. ἀνατεμόμενον.

Prom. Noveram illud, Mercuri; et, me solvi debere in posterum, novi: et jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear solutum, et una nobiscum epulantem! sic tamen, ut carnes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: et simul vobiscum epulabor, et Jupiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

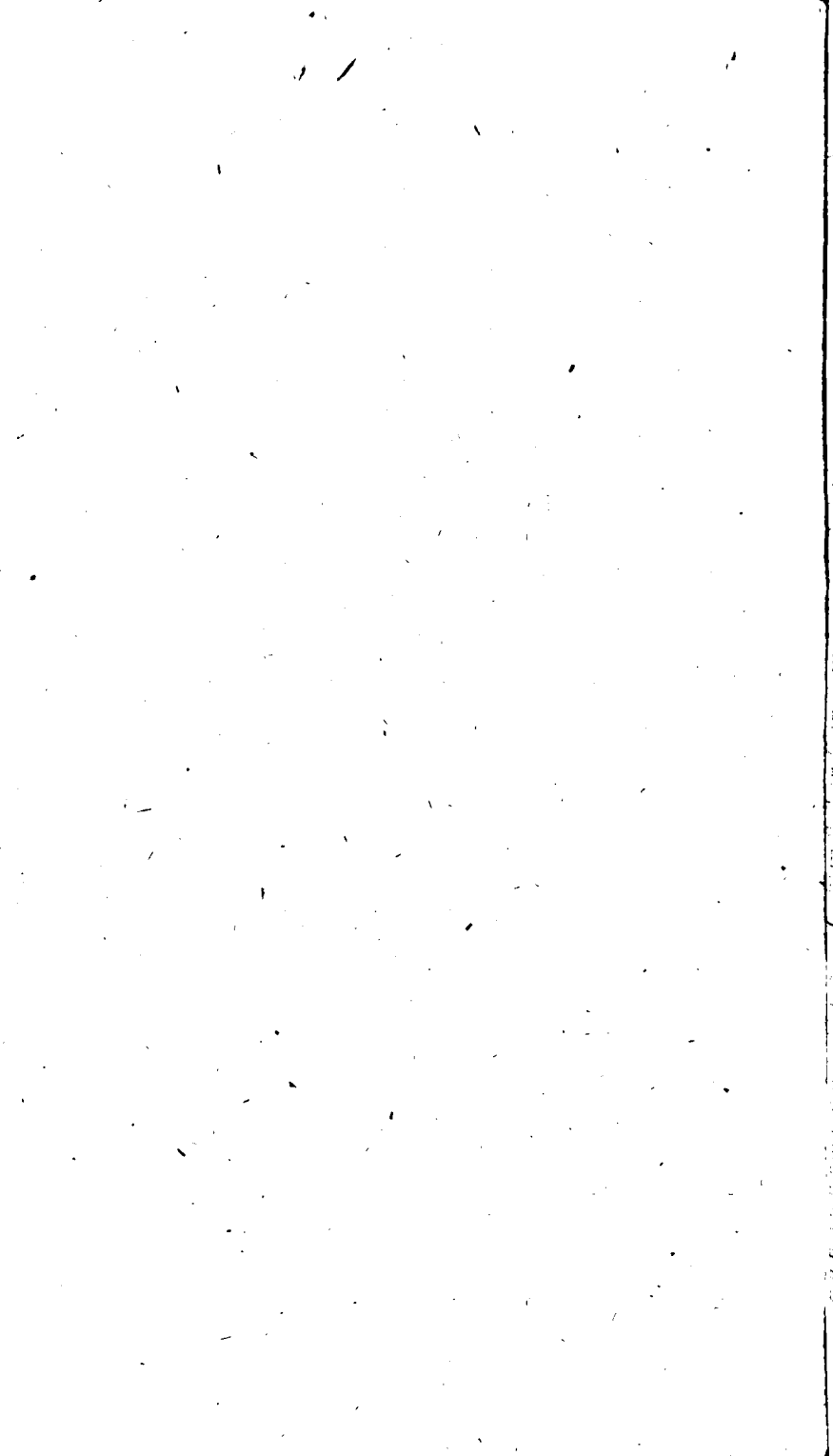
Prom. Nostin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dicere: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit et pretium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite!

S C H O L I A

ET

A D N O T A T I O N E S

S C H O L I A.

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορεῖν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἡ "Ονος"), περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ, ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ἡθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστήρια· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεῦξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεὺς. "Ορα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θίου (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλιεύς ἢ Ἀναβιοῦντες. Collectanea Galei.

Ead. l. 22. φοιτῶν] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφω, ^{b)} ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

Pag. 4. l. 1. διδάξαιτό με] Διδάσχομαι τινα, εἰς διδάσκαλον ^{c)} πέμπω μαθησόμενον. V.

Pag. 6. l. 5. Ἀρχὴ δέ τοι ἤμισυ παντός] Ἡσιόδου τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ᾧ Προβλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτω· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

Ead. l. 10. ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

a) Λούκιος, ἡ "Ονος] In *Asino frustra* Lucianum quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano (sed Lucio Patrensi, conveniunt. *Solan.*

b) γλύφω] Respicit ista c. 3. εἰ φαινομένη γλύφω. *Hemst.*

c) εἰς διδάσκαλον] Leg. διδάσκαλον. *Solan.* Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed et alterum εἰς διδάσκαλον vel διδάσκαλος φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, *Julian.* Misop. p. 551. A. *Diogen.* L. VI. 69. *Basil. Hom.* πρὸς τοὺς νέους (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. *Commentario* de L. A. Idiom. praemissa per ignoratorem Atticae dialecti genitivus διδάσκαλον in accusativum depravatus fuisse videatur apud *Basilium*) *Thom. M.* in φοιτᾶν· quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. *Bergler.* ad *Alciph.* p. 20. 21. *Hoeschel.* ad *Chrysost.* περὶ Ἰερ. p. 500. nec tamen *H. Valesium* culpro, qui, cum apud *Eugr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, restituit e *Mss.* χαμαιδιδασκάλου. *Hemst.*

Pag. 7. 1. 6. ἐνύπνιον] τ. καταΰπνον. C. G.

Pag. 9. 1. 8. μνήμην διέφυγεν] Ὅ τὰ ^d) σχήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν φωνὴν ἐναυλον, ἄρα τὴν ἐννοίαν τῶν εἰρημένων οὕτω ταχέως ἐξημβλωκας; καὶνόν τοῦτο. V.

Ead. 1. 16. οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. V.

Pag. 10. 1. 3. λαγὼ βίον ζῶν] Ὁ λαγὼς ^e), ἐπὶ δειλίας αἰγίττεται. Φιλοστρ. δ. βίου Ἀπολλων. C. G. Παροιμία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγὼς. Vorst.

Ead. 1. 4. ἔρμαιον] τὸ ἀπροσδόκητον ^f). κέρδος ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ὥς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῶν εὐρισκόντων τί· ὅλον κοινὸν τὸ εὖρημα. Vorst.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. 1. 1. τὸν Ἀττικόν] Ὅλον φησί, εἰ καὶ Ἀττικόν με ἐπαινοῦν εἶπας τὸν Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων· μνηκρηισμόν γὰρ ἂν ἡγήτειον, οὐκ ἐπαινον τοῦτο. ^a) V.

Pag. 23. 1. 7. μετεωρολέσχας] οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα. V. ἐν ταῖς Νεφέλαις ^b) Ἀριστοφάνης, addit M.

d) Ὅ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. Solan.

e) Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis et multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quid religio erat vetustis Scholiis inserere, in Adnotationibus contextui Luciano subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. Philostrati locum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. Hemst.

f) τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in Suida et Etymologo: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. Hemst.

a) τοῦτο] V. τούτου. Sed totum Scholion absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρώνειαν. Sol.

b) ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem Aristophanis fabula μετεωρολέσχους produxit Suid. in Μετεωροκοπίς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχει, sed μετεωροφάνεις v. 332. μετεωροσοφίης v. 339. Apud Scholiauten exstant ad v. 223. 330. Hemst.

Pag. 23. l. 12. ὁ διάλογος] ὡς περ' Ἀριστῶνος *) Πλάτων. M.

IN NIGRINUM.

Pag. 25. l. 18. εὖ πράττειν] αἰγάρ τοι τῶν παλαιῶν προσήσεις, αἱ μὲν ἐσθίναί, χαῖρε, αἱ δὲ ἐσπεριναί, ὑγίαινε. Aug.

Pag. 26. l. 1. εἰλόμην] ἀντὶ τοῦ ἔνοχος ἦν. V.

Pag. 27. l. 20. ἐπιτυχεῖν] "Ορα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν"), καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Pag. 29. l. 1. ἀρχαῖον] ἀνόητον. V.

Pag. 31. l. 5. διαμνημονεύουσιν] "Ορα τὸ διαμνημονεύουσιν, ὡς αἰτιατικῇ συνήψεν. V.

Ead. l. 10. τοῖς ἐν ποσὶν] τοῖς πάθεσι τοῖς σύνεγγυς. Aug.

Ead. l. 13. ἀνατυλίττων] Σημειοῦ τὸ ἀνατυλίττων^{b)} ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον. V.

Ead. l. 14. πυρσὸν τινα] Πυρσοί, λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρεῖαι^{c)}. V.

Pag. 32. l. 2. τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τοῦ Εὐπολίδου^{d)}. G. C.

Ead. l. 16. τοῦ δράματος] ἡγούν, τῆς κατασκευῆς τοῦ λόγου. Aug.

Pag. 33. l. 2. μέμνησο] "Ορα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. G. G.

Pag. 36. l. 3. θλίβων τοῖς οἰκέταις] ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

Pag. 39. l. 17. προστιθέμενος] "Ορα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστιθέμενος^{e)} συντάξε. V.

c) Ἀριστῶνος] Adde ὁ Ἀρίστ. ut Aristonis filius Plato. Hemst.

a) ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat M. du S. Hemst.

b) ἀνατυλίττων] ἀνατυλίττω V. Hemst.

c) φρυκτωρεῖαι] Lege ex Suida: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρεῖαι non φρυκτορεῖαι, ut in Ms. vitiose habebatur. Cler. In ipso Cod. V. scriptum est φρυκτορεῖαι, et πυρσοί, non πυρσόν, quod in E. A. legebatur. Hemst.

d) Εὐπολίδου] L. Εὐπόλιδος. Hemst.

e) προστιθέμενος] Absurdum scholion: recte in textu legitur προτιθέμ. Solan.

Pag. 40. l. 12. ὑπερήφανον] ὑπερήφανον θανμασίως ἐν-
ταῦθα κεῖται ¹⁾. C. G.

Pag. 44. l. 14. μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

Pag. 45. l. 15. οὐδὲ ἐπιβῆναι] Ἀργῆς τοῦτο καὶ θαύ-
μον ψυχῆς καὶ μὴ εἰδύλας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι· ἢ γὰρ
ἐχρην φιλοσοφούντα ⁵⁾ μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τῆς πατρό-
θεν ὑπούσης ^{h)} κτήσεως ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀσχολίας παρατίτιον, ἀλ-
λὰ μὴ κεκτῆμένον ἐτώσιον ἄλλο ⁱ⁾ ἄχθος περιφέρειν, ὥσπερ ^{k)}
φθονοῦντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς ^{l)} καλλιέργειας, καὶ τῆς ἐκ ταύ-
της τοῖς χρῆζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης
τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ ἀγρούς ^{m)} κτῆσιν. ὥστε οὐ
κατὰ Κράτητα Νιγρίνῳ τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ἀδεκά-
στως ⁿ⁾ κρίνειν ἐπισταμένῳ ἀνδρὶ. V.

Ed. l. 16. ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι δεω-
μολόγει] Λουκιανοῦ ^{o)} καὶ τοῦ πύγμαμα,

Ἀγρός ^{p)} Ἀχαιμενίδου γενόμεν ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον·

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μέ ποτε [καὶ τὰ ἐξῆς]. V.

Pag. 46. l. 13. ἀμείλλητον] ἤγουν, μὴ δεόμενον βραδυτή-
τος. Aug.

Pag. 48. l. 6. προΐενται] ἀντὶ τοῦ λέγουσιν. Aug.

Pag. 50. l. 5. τῆς ἡδονῆς] περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον

f) κεῖται] De hoc scholio vid. infra Hemsterhusii Adnot. *Lehm.*

g) φιλοσοφούντα] Leg. τὸν φιλοσοφ. *Lehm.*

h) ὑπούσης] Leg. ὑπαρχούσης. *Solan.* Retineo: sic solent, prae-
sertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodo-*
tum imitantur: βλος τὰ ἀρχέων ὑπῆν. I. c. 31. Pro τῆς πατρ. male
C. V. τὰ· τῆς ante κτήσεως abjiciendum. *Hemst.*

i) ἄλλο] Leg. ἄλλως. *Solan.* Proxime C. V. ἄλλω. *Hemst.*

k) ὥσπερ οὐ] Leg. ὥσπερ. *Hemst. Schmied.* correxit. *Lehm.*

l) περισσῆς] In Ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς.
(καὶ τὸ ἡμερον τοῦ τρόπου) Insulse; unum est scholium. *Solan.*

m) ἀγρούς] Reposui pro Ἀγρούς, et modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀγροῦ.
Vitium pluribus adhuc locis insidens. In *Servio* ad *Ecl.* IV, 54.
correxuit G. *Voss.* ad *Valer. Flacc.* I, 310. *Hemst.*

n) ἀδεκάστως] Leg. ἀδεκάστως. *Solan.* Praeclaram emendationem
adjuvat C. V. ubi utraque vox figura compendiarie scribitur.
Hemst. Secutus Schmied. Lehm.

o) Λουκίανου] Est inter Epigrammata Luciani inscriptura εἰς
τυγῆν· unde mendosissime descriptum emendavimus: sed et de-
buit post ποτ' addi καὶ τὰ ἐξῆς, et caetera, cum desit finis hexa-
metri et totus pentameter. *Cler.* Addidit *Schmied. Lehm.*

p) Ἀγρός] In C. V. erat ἄκος et γεῶμην. recte vero πάλιν. *Hemst.*

πρὸς τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάργγου, καὶ τούτου μὴδ' ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μῆκος ἔκτεινομένου ^{γ)}. V.

Pag. 53. l. 3. ἐπιλίγδην] ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον. V.

IN JUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 56. l. 18. καταίροντος] καταπλέοντος, κατερχομένου. V.

Pag. 57. l. 4. οὐκ ἀγαπῶν] οὐκ ἀρκούμενος. V.

Ead. l. 9. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου] ἀντὶ τοῦ διηνεκῆ κεκτῆσθαι ^{α)} τὸν φόβον, μὴδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ. V. Γρ. ὁρθότερον, ἐν ἴσῳ τῆς ψόφου ^{β)}, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφος. C. G.

Pag. 58. l. 8. κισήρεως] κίσηλις γὰρ φασί· γράφεται καὶ κεφαλαγίας ^{γ)}. V.

Ead. l. 11. ἐν τῷ γναφσίῳ] Κναφείον μὲν γὰρ φασί ^{δ)}· γνάφαλλα δὲ τὰ ὑποξυόμενα. V.

Ead. l. 13. μόγεις] μόγεις οἱ Ἀθηναῖοι· μόλις ἢ κοινή· V. Μόγεις ^{ε)}, φησὶν Ἀττικιστής, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ Γ γράφεται ἐπὶ τῶν μετὰ πόνων γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς διὰ Δ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. C. G.

Pag. 60. l. 8. Λυσίμαχος] Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τῆς

γ) ἐκτεινομένου] scriptum fuit, sed leg. ἔκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τοῦ I et EI. Cler.

α) κεκτῆσθαι] Pro κεκτῆσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires illud supplementum, quod inculcant hic Marcellius et Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Jens.

β) τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψήφου et ψήφος; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. Hemst. Et sic dedit Schmied. Mihi vero non ita improbable videtur, scribere Scholiasten voluisse τῆς ψήφου, ac deinde ψήφος. Lehm.

γ) κεφαλίδος] Exc. G. κεφαλαγίας. V. κεφαλαγίας. Solan.

δ) φασί· γνάφ.] Adde καὶ γνάφ. vel cum excerptore G. lege φάμην· γνάφαλλα δέ. Solan. In Ed. A. γναφείον, et omissum δέ· utrumque restituit Solan. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. Hemst.

ε) μόγεις] Atticistes hic est Helladius Besantinus, cujus locum in Adnot. protuli; ex quo patet legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται et Αἰολεῖς. Hemst. Antea fecerat διὰ τὸ Γ γράφει et Ἰωλεῖς. Lehm.

τοῦ σῖγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα κατατολήσας ²⁾ εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

Pag. 61. l. 8. ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων ³⁾ ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελῆσθαι ⁴⁾ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὁμηρος· ἐπεὶ μ' ἀφίλεσθέ γε αὐτήν. V.

Pag. 63. l. 4. γρύζειν] γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

Ead. l. 11. τὸ μέρος] ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

IN TIMONEM.

Pag. 67. l. 3. ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] ἀντὶ τοῦ οὐδέν, εἰ μὴ μόνον ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων ⁵⁾. V.

Ead. l. 15. θερμουργός] θερμουργὸς ὁ παρακεκινημένος ⁶⁾ καὶ πάντολμος. V.

Ead. l. 16. ὑπὸ μανδραγόρα] παροιμία ἐπὶ ⁷⁾ τῶν ἀνείμενων καὶ ῥαθύμων, παρόσον οἱ τὸν μανδραγόραν φαγόντες ἀνήμεροι ὑπνώττουσιν. V.

Pag. 68. l. 5. πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] Εἴ ποτ' ἄλλοτε ⁸⁾ μάλιστα νῦν τούτων χρεῖα τῶν ἀποδυσπέτημάτων. Καταλήλως ἄγαν καὶ προσφυνῶς ἐκάστη πληγὴ τὴν ἐκβασιν ἐπιφέρει. V.

f) κατατολήσαι] Levis menda: lege κατατολήσας, Lysimachus scilicet. Jens. Ita restituerant Solanus, ei Matth. Stadus. Hemst.

g) τῶν συνήθων] Perperam in Scholiaste pro συνήθων ponitur συνέτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda, ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφίλεσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὁμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφίλεσθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστερουμένον et ἀφίλεται excusum et punctum post συντάσσεται omisum. Jens.

h) ἀφίλεσθαι] ἀφίλεθ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτήν vulgo δόντες. Solan.

a) ποιητικῶν ὀνομ.] C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ. Solan.

b) παρακεκινημένος] Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. Noster de Calumn. n. t. cr. §. 5. ὑπόθετον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in θερμός et Παράθερος. Hemst.

c) ὑπὸ] Lege ἐπὶ. Hemst.

d) Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem perstringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem et fulmina vibrantem deprecant. Mox ἐκάστη πληγὴ sunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγίς, ἡ βροντή, ἡ ἀστραπή etc. quibus statim ἡ ἐκβασίς ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἦν, ἐπεσεῖτο, ἐπαταγεῖτο, προσηκοντίζετο etc. Quam hic πληγὴν, ictum orationis dixit Quintilianus. Hemst.

Pag. 68. l. 14. *ἐν τι κιβώτιον*] ὡς ἐπὶ τοῦ Νῶε ὁ κατακλυσμός γέγονε. V.

Pag. 69. l. 1. *τὰ πέλχειρα*] μισθοὺς, τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπὶ χειρα, τὰ ἐπιχειρήματα^ο), αἱ ἀνταποδόσεις. V.

Ead. l. 6. οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις αὐτῇ^ι) τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου^ς) συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίστασαν· ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς τὸ οἱ δὲ κεῖται. V.

Ead. l. 9. ὡς βοηδρομήσαντες] ἀντὶ τοῦ μετὰ βοῆς δραμόντες. V.

Ead. l. 14. πόσοι Φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν διὰ τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ διὰ τοῦ Λευκαλίωνος τὸν κατακλυσμόν· δοκεῖ δέ μοι καὶ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τῆς ἐκπύρωσεως διατελεῖν, ἀλλὰ διὰ Σοδόμων ὑποφαίνειν^h). V.

Pag. 71. l. 4. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμ.] ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρητὴς^ι) ἦν χορημολόγος, οὐ καὶ τὸ, Κρητὲς αἰεὶ ψεύσται, λόγιον· λέγουσι δὲ ἔ' ἐτῇ^κ) ὑπνέοντα οὕτω μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλλάττοντα

e) *τὰ ἐπιχειρήματα*] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. Hemst.

f) *ταύτῃ*] Exc. G. et V. αὐτῇ. Solan.

g) *Ματθαίου*] Locus exstat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ istò significato, hoc est, pro quidam. Verum et sic sumitur οἱ c. XXIV, 3, ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: et quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, quidam vero *abitaverant*, uti observavit H. Grotius. Cler. Unus est hoc Scholiastae loco, L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST. Varias loci istius explicandi rationes collegit Kuinoel. in Comment. ad eum locum. Simplex verborum sententia haec mihi esse videtur: *Undecim discipuli eum conspicati adoraverunt; alii vero* (pro ἄλλοι δὲ, non pro τινὲς δὲ, quoniam sic praecedere debebat: καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μὲν etc.) *adhuc dubitabant de vera Jesu ipsius praesentia, neque adeo adorabant.* Intellige scilicet alios praeter illos undecim Jesu discipulos, fortassis septuaginta illis adnumerandos, de quibus Lucas X, 1. 17. Sic fere et Kuinoelius. Lehm.

h) *ὑποφάνεται*] C. ὑποφάνειν. V. ὑποφᾶ. Solan.

i) *Κρητὴς*] mutabam in Κρητὴς, quamquam fieri potest, ut ipse Scholii auctor sic vitiose scripserit. Regulam videbis apud Arcadium de Accentibus p. 126. ed. Lips. Lehm.

k) *ἔ' ἐτῇ*] Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, et Apostolium C. VIII. n. 84. τὰ δὲ ἔ' ἐκώσεντο. Vide Kusterum. Hemst.

καὶ κεκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμολογίαν ¹⁾ τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

Pag. 71. 1. 5. ἀναῤῥιπίσας] ἀνακινήσας. V.

Ead. 1. 6. ἐκ τῆς Οὔτης] Ἡ Οὔτη ἐστὶ μὲν Φωκίδες ὄρος ὑψηλὸν ^{m)}, οὐ μέντοι ⁿ⁾ καὶ πεφυκὸς φλόγας ἀνίειν· πῶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; ἔοικέ μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλοκτήτου ^{o)} ὠλοκαντώθη. V.

Ead. 1. 11. πιναρὸς] θυπῶν. V.

Pag. 72. 1. 2. τὰ Διάσια] ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη ^{p)}, ἣν εἰώθεσαν μετὰ στυννότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μελεχίῳ· ἔοικε δὲ καὶ τοῦνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν ^{q)} τεθεῖσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέπεσθαι τῆς ἀνίας· ὅρα ἐν τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. C. G.

Pag. 75. 1. 2. ἐς τὸ Ἀνάκειον] τὸ τῶν Διοσκούρων ἑρὸν Ἀνάκειον ἑκαλεῖτο. Ἀνακὲς γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἑλλήνων ἑκαλοῦντο. V.

Ead. 1. 16. ἐξεφόρει] ἀπῆντι, ἐξέφερε. C. G.

Pag. 76. 1. 2. δίκράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ οὐ συνεχῇ,

1) εἰς χρησμολογίαν] V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Solan.

m) ὑψηλόν] Sedem accentui suam adsignabam, quod et Schmierus jam fecerat. Arcad. de accentibus p. 55. Lips. Lehm.

n) οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μέντοι). Solan.

o) Φιλοκτήτου] C. Φιλοκτῆμονος. Solan.

p) ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης] L. ἑορτὴ . . . καλουμένη· et sic V. Solan.

q) διασιαίνειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in C. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Jovem Μελεχίον adibant) τὰς ἄσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἄτας monuit Kusterus: idem vitium ex Sapphus Oda deterisit H. Stephan. ad Erotian. p. 158. Brevius Etymol. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἥγουν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαινω compositum extitisset unquam διασαινω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία οὖν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα etc. sed citius inepti hominis adsumendum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foes. in Oeconom. Hippocr. Istius στυννότητος (minus recte E. A. στυννώτης) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια: tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. Mort. X, 9. Hemst.

ἀλλὰ διηρημένα, οἷς ἐφάπτονται τοῦ σωροῦ, ἢ κατὰ δύο *) ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ λιμῶσιν ἐν ταῖς ἄλωσιν. V.

Pag. 76. l. 7. οἱ λάροι] ἀντὶ τοῦ εὐήθεις *). V. ἢ οἱ ἀδδφάγοι. C. G.

Ead. l. 9. ἀγαπάτωσαν] ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖσθωσαν. V.

Ead. l. 10. προῖέμενοι] ἀμεληταί *). V.

Pag. 77. l. 7. καὶ ἀποδράσεσθαι] ἀποδράσεσθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ, ἐξ αὐτῶν. V.

Pag. 78. l. 5. παιδοτρύψ] παιδοτρύβης, αἰεπίτης, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

Pag. 79. l. 12. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς φήτορας οὕτω συνεχῶς **) κεκρημένους· ἢ καὶ ἡθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλοῖκόν. V.

Pag. 80. l. 5. ἐπ' ἀρότῳ] ἐπὶ σπορᾷ. C. G.

Ead. l. 13. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἐστίᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἰέρεται αὐτῆς πανταχοῦ. V.

Ead. l. 14. καὶ λαφυσσόμενος] ἀντὶ τοῦ, λαφύσσεσθαι καὶ ἐκαντλείσθαι παραχωρούμενος. V.

Pag. 81. l. 5. ἀφαιρούμενοι] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ, στερούμενοι. V.

Ead. l. 12. τοῦ ἐπιρρόνοντος] τῆς ἐπιρροῆς. V.

Ead. l. 16. εἰς τὸ ἄπαξ] ἀντὶ τοῦ, διόλου. V.

Pag. 82. l. 12. ἔπεισεν ἢ ὑσπληξ] ὅτι καὶ τὸν συνέχον-

x) ἢ κατὰ δύο] Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τ. οἷς ἐφάπτονται. Hemst.

*) οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρός est *dulcis, suavis, expetendus*. Frequens apud Homerum in primis et poëtas: inde illud vulgatum μέθην λαρόν Apollon. I, 456. 473. 659. ubi vid. Schol. v. 958. Orph. Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad Luciani λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quisquis est, de Voc. acc. distinctis: Λαρός, οὐ, ὁ, *dulcis, acuitur*. Λάρος, λάρου, ὁ, *larus avis, penacuitur*. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, δρνεόν ἐστιν ἀρπακτικόν καὶ ἀδδφάγον. Hemst. Prope abest, ut ipse mihi diitidam, qui perspicacissimum Hemsterhusium non animadvertisse videam, mendum latere in prioris interpretis scholio οἱ ἡδεῖς. Quodsi contuleris ea, quae ipse ex Schol. ad Aristoph. et Eustathio modo citavit, verba, in oculos incurrit, emendandum esse εὐήθεις. Lehm.

t) ἀμεληταί] Scribi jubebat Solanus ἀμελητῇ, hac addita nota: Haec vox in textu praecedit προῖέμενοι. Ego, quid sibi voluerit Scholiastes, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. Hemst.

u) συνεχῶς] Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ et πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, et commode mentem Luciani exponit. Hemst.

τα^{α)} τῆς κυκλίδος μοχλόν, ἣν ἀρτίως λάμναν^{γ)} φασί, ὕσπλη-
γα καλεῖ. V.

Pag. 82. l. 16. πρίσθαι βροχον] βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπο-
ρίας βίου ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. V.

Pag. 83. l. 3. χρυσόχειρες] χρυσόχειρες ἦτοι τοῖς δα-
κτυλίοις περιανυαζόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἣ δι' εὐπορίαν ὑπερβάλ-
λουςαν χειροπληθῶς τὸν χρυσὸν διασπείροντες^{α)}. V.

Ead. l. 6. ἀλλ' ὁ Πλούτων] Αἰνύσσεται εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν
τελευτώνων πλουσίων διαδεχομένους τὸν κλήρον. ταύτη^{α)} τοι
καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν αὐτοῖς^{β)} τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων
ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. V.

Ead. l. 9. δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ τὸ ἐν εἰλήσει^{ο)} βί-
βλιον. C. G.

Ead. l. 15. ἀφαιρεθῇ] τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ τὰ ἐξῆς σχῆμα
ἔστιν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς φήτορσι λεγόμενον, ἣ καὶ παρ-
ισον^{α)}. V.

Pag. 84. l. 6. ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου] Οἰκονομικὰ ταῦτα
παρὰ τοῖς παλαιοῖς^{ε)} ὀνόματα. V.

Ead. l. 12. ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος
πῶς ἐχρήσατο ἀπὲρ τοῦ, ἀπειρος τοῦ καλοῦ. V.

Pag. 87. l. 7. οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος διαπαί-
ξει. V.

Pag. 88. l. 5. αὐτοπρόσωπον] ἀντὶ τοῦ, ἀντόχημα. V.

Ead. l. 8. ἀμβλυώττοντες] ἀντὶ τοῦ, μὴ ἔχοντες, ἦτοι
μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν ἢ συνυπακου-

α) τὸν συνέχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κυκλίδος. L. τῆς. So-
lan. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. etc. Editum fuit
in Schol. Καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλόν, καὶ deleuit Solanus, aucto-
ritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur
ejiciendum videatur. Hemst.

γ) λάμναν] id est, laminam: sic σίτλαν situlam apud Trallianum.
Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ et ὕσπληγα formam scriben-
di consuetam in vetustis Codd. et Edd. Non aliter apud Phrynich.
p. 12. et Th. Magistrum in v. Hemst. De forma et genere vocis
ὕσπληξ vel ὕσπληξ Lobbeck. ad Phrynich. p. 71. sq. Lehm.

α) διασπείροντες] Sic legendum, non; ut editum, διασπείρον-
τας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis undique splendescentes, vel
ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes. Jens.

α) ταύτη] L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φάσιν, κρείττονα pro
κρείττωνα. Solan. In his ταυτῇ temere a Schm. receptum. Lehm.

β) αὐτοῖς] αὐτοὺς V. Solan.

ο) τὸν ἐν εἰλήσει] τὸ ἐνευληθὲν βιβλ. Hemst. Recepti τό· de ver-
bis ἐν εἰλήσει tamen in incerto eram. Lehm.

ε) ἡ καὶ παρίσον] ὁ καὶ παρ' ἴσον. C. G. Solan.

ε) παλαιοῖς] κακαιοῖς correxit Schm. Lehm.

σείον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἢ ἢ¹) ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἷονεἰ, σκοτοδινιώντες; τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλέκτες. V.

Pag. 89. l. 7. λαθὼν ὁ τύφος] Τύφος διὰ τὸ οἷονεἰ ἐκπεπυμένον χωρίον ἐξηγημῶσθαι²) τὸν ἐαλωκότα τῷ πάθει τούτῳ τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μὴδ' ὅποι' ἔναι συμφερόντως αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος· τύφῳ γάρ³) τὸ φλέγω καὶ καλῶ φασί· σύνδρομος γάρ τούτῳ καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοηταίνουσι γάρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν ὅ,τι χρήσονται⁴) ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαιρος ἐπεισέρχεται μεγά-

f) ἢ ἢ] ἐν ἢ C. ἢ ἢ V. Solan.

g) ἐξηγῶσθαι] C. ἐξηγημῶσθαι. V. ἐξηγηθῶσθαι. Solan.

h) τῷ φῳ γάρ] "O prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, Induxeratque φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γάρ ὁ φ. καὶ π. Hemst.

i) τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν οἱ χρήσονται] Verba profecto inquamnitissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, Videtur, inquit, legendum ἂ μὴ δεῖ ἔχειν, ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit superbia. Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed et ἐπεισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symboliam. Ita nempe haec ultima legenda putem: Σύνδρομος γάρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοηταίνουσι γάρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν, ὅ,τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαιρος ἐπεισέρχεται μεγαλοψυχία etc. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: Huic fastui adjuncta est desipientia. Namque quos fastus constrictos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia. Ἐχειν εἰδέναι eodem modo Scholiastes hic dicit, quo infra in Hermotimno §. 7. ipse Lucianus: ὡς πάντα, χρὴν υπομείναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeunda? Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. Neque tamen scio (vel scire possum) num vera dicat. §. 38. καὶ εὐρόντες, ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; et ubi invenissetis, sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ,τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scyth. §. 3. οὐκ ἔχω ὅ,τι χρῆσασθαι ἑαυτῷ. In Imagg. §. 5. Ἐδέλω γάρ εἰδέναι ὅ,τι καὶ χρῆσεται αὐταῖς. Isocrates in Panath. p. 281. D. Απορρεῖν ἔφασκεν ὅτι χρῆσεται τοῖς παροῦσι. Emendatius scribes, ὅ,τι χρῆσεται τ. π. Quae post haec apud eundem Scholiasten sequuntur, non minus spurca, et lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. Jens. Malim μὴδ' εἰδέναι ὅ,τι. C. G. τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχει ἢ. Solan. Pro οἱ Solanus ἢ praetuli J. Jensii ὅ,τι. M. Stadius διὰ τὸ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν minus recte. Hemst.

λοψυχία^k) τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιάνθρωπον. ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτήν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλούτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰκήσεως κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῶ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσανακείσθαι. V.

Pag. 90. 1. 6. ἀλλὰ μεταξὺ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τοῦ δράματος ἔθει· πολλὰ τοιαῦτα (ἐν) τῇ κωμῳδίᾳ. C. G.

Ed. 1. 11. ἐπισκῆψας] ἐντειλάμενος. V.

Pag. 91. 1. 2. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι.] Ὑπερβολὸς οὗτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἢν Περιθοίδης, ὃν ὠστρακίσθαι¹) διὰ φανλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνοποιὸς ἦν,

k) μεγαλοψυχία] Prave antea legebatur μεγαλοψυχία. Vide textum Lucianum. Solan. Obtemperavi doctiss. Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scholiasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοψυχία, quam liberalitatem intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ἡ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem dixi, sensu sumtam optime, ad μεγαλῶν minime convenit. Sequentia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, et Oedipo quodam indigere visa sunt, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιάνθρωπον. ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτήν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interseras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλούτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non raro sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. Hemst. Ex vero coniecit magnus Vir de voce μεγαλοψυχία, quam vere in textu Luciano a Cod. Gorl. exhiberi, Schmiederus tradidit in Addendis ad T. I. suae edit., alteri Tomo praemissis p. XXVIII. Uti vero illuc minime convenit haec inventa lectio, ita ea certe Scholiastae restituenda videbatur, idque eo promptius feci, quo minus cetera ejusdem verba, ut etiam Hemsterhusius observavit, cum lectione μεγαλῶν conspirant. Lehm.

- 1) ὃς ὠστρακίσθαι] Legendum ὠστρακίσται. Quid sit ὠστρακίζεσθαι, dudum ostenderunt Eruditi. Jers. V. ὃν ὠστρακίσθαι. Exc. G. ὃν ὠστρακίσθαι. C. περιθῶδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. Solan. Dedi lectionem C. V. restituerat Solan. ὃς ὠστρακίσθη. Haec autem optima sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste deprompta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat J. Wasse ad Thuc. p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Solanus Περιθῶδ. integrandum est Περιθοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit J. Meurs. de Pop. Att. in Περιθοῖδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἢν Περιθοίδης, ὃν ὠστρ. etc. Hemst.

καὶ ἐλυγχοπώλει^{m)}), ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ Ἰστρομισμοῦ κατελύθη, ὡς Θεόφραστοςⁿ⁾ ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύηρος δὲ ἐν Ἀημοτυνδαρέῳ Φρύγα^{o)} αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων φησί. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀραις ὡς προσελθόντος^{p)} νέον τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξί, καὶ Εὐπολὶς Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Τερεβόλῳ^{q)} Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι ἄλλως ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρέμητος^{r)}), ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν ἐν Σαμῷ φησὶν ἐπιβουλευθέντα ὑπὸ τῶν Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ῥιφῆναι^{s)}), εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστάς αὐτῶν ἑπτα ἔτη, ὃς πρῶτος δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνηλυθότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανον ἔχοντα, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γάρ

m) καὶ ἐλυγχοπώλει, ὡς Ἀνδ.] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδοκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. Solan.

n) ὡς Θεόφραστος] Haec omnia in impr. manca ex C. et supplevimus et refinximus. Solan.

o) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. extat φασί, sed scribendi compendio, quod qui descripsit adsecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. Hemst.

p) παρελθόντος] προσελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. Hemst.

q) Τερεβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte J. Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Pisander et Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzeus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi et Phryges, notissima servorum nomina. Hemst.

r) Χρέμητος] Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 630. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosam Comoediae libertate transformatum abisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. Solan.

s) ῥιφθῆναι] Exc. G. ῥιφῆναι et C. Solan. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. Hemst. Et ego cum Schm. Lehmann.

αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἐστὶν μέλλοντα, καὶ διαλύσαι τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ^{t)} ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ^{u)} Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὅστερον δὲ Μιτυλήνης ἀλούσης ὑπὸ Πάχης τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον, ὡς καὶ Λεσβίαν ἀπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲν ἡβῶντας ἀποκτείνειν, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθήνησι Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριήρη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναίρουσαν τὸ ψήφισμα· οὕτω Θουκυλίδης ^{z)}. Ἐπείστη δὲ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσθεὶς ἄρχοντα Εὐθύνον καὶ Ἀριστοτέλῃς ^{y)}. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορήσαι, εἰς τὴν θρασυτέτα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· βυρσοδέψην ^{z)}

t) ὑπερβολὴν] ὑπερβολὸν V. prave. Solan.

u) ὑπ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτοῦ V. Solan.

z) Θουκυλίδης] Lib. III. c. 36. et sequ. cujus verba nonnulla Scholiastes expressit. Hemst.

y) Ἀριστοτέλῃς δὲ] Sic Exc. G. et V. In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. Solan. Extat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτλ. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, et mox vitiose δημηγορήσας. In his plura sunt corrupta et alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo προσθεὶς ἄρχοντα Εὐθύνον aptius post Φιλόχορος interserantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quanquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν, et subortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro morderet, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus: ὡς Φιλόχορος προσθεὶς ἀρχ. Εὐθ. καὶ Ἀριστοτέλῃς (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περὶ. Hoc postremum adnotavit etiam Scholiastes ad Aeschin. Or. in Tim. Mss. λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. Hemst.

z) βυρσοδέψην] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκαοπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristophanes certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. Jens.

δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισαμένου· ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ μανία *). 'Εξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα καὶ ἐτελείτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου *). V. C.

Pag. 92. l. 11. ἀγαθὸν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ, ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν θηλυκοῦ οὖσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτὸ ἀρσενικὸν ὄν. V.

Pag. 96. l. 8. ἀνέξομαι γὰρ σε] Σκόπει, πῶς ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἔς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοῦς τὴν πτώσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπενέγκας °), οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἰσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀπὸ τοῦ εἰσδέξομαι °) ἢ παραχωρήσω προσελήφθῃ. V.

Pag. 98. l. 12. ὑποστήσομαι] ἀποστήσομαι. G.

Ead. l. 15. φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοῶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ καὶ μαγιώδει δῆθεν τῷ συγκυρήματι °). V.

Pag. 99. l. 3. ἐπίσημον] κεχαραγμένον. G.

Ead. l. 13. ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἱσχυαῖς γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα ἰδρύνεσθαι °). V.

Pag. 100. l. 3. ἢ Ἐλέου βωμὸς] Ἰδρυτο γὰρ παρ' Ἀθη-

a) μανίας] Lege μανία. Plutarch. T. II. p. 855. B. historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, si δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπικεικιστέρων παρόντων utatur; veluti quando θρασυτήτα καὶ μανίαν Κλέωνος μάλλον ἢ κουφολογίαν dicit. Cleonis κουφολογίαν perstringit Thucyd. IV, 27. sed ideam quoque c. 39. καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη. Hemst.

b) Ἀμεινίου] Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. Andro- tion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaco, qui Aminium excepit: hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione discrepans a Thucydide V. c. 10. Hemst.

c) ἐπενέγκας] Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatius observabatur ἀνίχεσθαι genitivo junctum: quid enim aliud sibi velit ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. Hemst.

d) εἰσδέξομαι] Solanus reposuit προσδέξομαι, et pro παραχωρή-σαι prioris editionis παραχωρήσω· posterius etiam vidit M. Siadus: prius an Codici debeatur, ignoro. Hemst.

e) τῷ συγκυρούματι] V. συγκυρήματι. C. τῶν συγκυρημένων. Solan. Hecych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει· αὐτοσπινίῳ τινι δῆθεν τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Coryban- tas, qui furorem immittere credebantur. Hemst.

f) ἰδρύνεσθαι] Solanus ἰδρύνεσθαι, ego vulgatum retinui. Hemst.

ναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοὺς παρακαλῶν. V.

Pag. 100. 1. 8. ἀποφράς ἡ ἡμέρα] Ἔστι τοῦ Λουκιανοῦ ἐπιγραφόμενος οὕτω λόγος^{g)}. Ἦσαν παρ' Ἑλλήσιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι παντός καὶ ἀργίαν, ὡς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταῖταις οὐ δὲ προσεῖπεν ἄν τις τινὰ, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμίγνυτο^{h)} φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φεβρουάριονⁱ⁾ μῆνα, ὅτε καὶ ἐνῆργον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μὲν ἀνείτο τοῖς κατοικομένοις μετὰ στυγνότητος πάντων προϊόντων ἕτερον^{k)} τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια στυγνάζοντες ἤγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινὰ τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἷονεὶ ὃν μηδὲ φράσαι^{l)} τις, μηδὲ προσεῖπεν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

Pag. 102. 1. 6. ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν] ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρανομήσωμεν, ἢ ἀντὶ τοῦ, βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσωμεν^{m)}. V.

Pag. 103. 1. 14. Ἰσχαίμον] ἐπέχον τὸ αἷμα. V.

Pag. 105. 1. 10. κατέαγα τοῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου· οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

Pag. 106. 1. 1. διανέμειν τὸ θεωρητικὸνⁿ⁾] Ἐσπούδαξε τὸ ἀρχαῖον^{o)} ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θέας τῶν Διονυσίων διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλείστον

g) Ἔστι — λόγος] Haec interponi jussit Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. Hemst.

h) ἐπεμίγνυτο] Prius edebatur ἐπιμίγνυτο. Hemst.

i) Φεβρουάριον] Matth. Sladus Φεβρουάριον· sed nota recentiorum forma scribendi, quam corrupta pronuntiatio invexit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis Illustrationibus Plutarch. Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. Hemst.

k) ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. Solan. Quid si ἐνέργων τρόπον; inferiorum more: inferos imitati: sic ἐνεργώρωτες, pallidi. Confer de Diasiis Hesych. in v. Hemst.

l) ὃ δὲ φράσαι] Exc. G. et V. ὃν μηδὲ φρ. Solan. Idem Matth. Slado venerat in mentem. Hemst.

m) ἢ ἀντὶ τοῦ — παρανομήσωμεν] Haec addidit Solanus. Hemst.

n) θεωρητικόν] Pro θεωρητικόν legitur in Luciano θεωρικόν, et quidem melius, ut apparet ex Suida, et notis Barlaei et Bourdelotii. Cler.

o) Ἐσπουδάξετο ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. Hemst.

ἀξιώματος προβάσαν ^{p)} ποιητῶν ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις· μήπω δὲ τοῦ θεάτρου ^{q)} διὰ λίθων κατεσκευασμένου, καὶ συρρέοντων τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὴν θέαν, καὶ νυκτὸς τοὺς τόπους καταλαμβανόντων, ὀχλήσεις τε ἐγίγνοντο καὶ μάχαι καὶ πληγαί. ἔδοξεν ^{r)} οὖν τοὺς τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων τὸν οἰκείον τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὲν ὑστερῶν ἀποστεροῖτο τῆς θέας. Ἐπειδὴ δὲ ἡλαττοῦντο οἱ πένητες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἐτοίμου μισθοιμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρείχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ οὔτε πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὥς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μήτε ^{s)} οἱ πένητες διὰ πενίαν βιάζοντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκειμένος κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτην ἐγγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διανομὴν· εἰκότως δὲ νῦν ^{t)} παρὰ τοῦ Τιμωνος ἀποπέμπεται, ὥς αἰτήσαντος αὐτοῦ τότε ^{u)} τὴν θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζόνως παροραθέντος. V.

Pag. 107. l. 7. καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς] Δικαστήριον Ἀθηνήσιν ἢ Ἡλιαία εἰς ὑπαιθρον προκαθημένων τῶν δικαστῶν παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιουῖσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους. V.

Ead. l. 9. κεραιὺν δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ] κεραιὺν μὲν, ὥς ἴσον δῆθιν τῷ Αἰτ' ἀκτῖνας δὲ, ὥς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Ead. l. 14. ἀγχιστεῦς] Ἀγχιστεὺς καὶ ἀγχιστεία ^{x)} ἢ

p) προβάσαν] Ante legebatur προβάσασαν· quod Graecia non agnoscit. Hemst.

q) μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβανόντων] Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum resarcio: μήπω δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέντος, πολλὰ τῶν τὰς θέας, vel τοὺς τόπους, καταλαμβανόντων ὀχλ. etc. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis Etymologum et Suidam adhibeat: sed, quod dedi, accomodatissimum puto. Hemst. Abreschius quoque lacunam conatus explere Dilucc. Thuc. p. 792. Sed vere locum restituit Bastius Ep. Crit. p. 68. e cod. ipso Vat. ita, uti jam verba dedimus. In eodem cod. idem Bast. mox pro ἐγένοντο invenit ἐγίγνοντο, quod et nos recepinus. Lehm.

r) ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἔδοξαν. Hemst.

s) μήτε] Antea μηδέ. Lehm.

t) δὲ νῦν) Ante legebatur τῇ νῦν. Hemst. Unde Hemst. fecit τολών, quod et Schmiederus accepit. Equidem praestantius habebam δὲ νῦν, ut νῦν jam opponatur sequenti τότε, quod et ipsum sine idonea caussa ab Hemst. tentari puto. Lehm.

u) τότε] Reponi malo ποτε. Hemst. Et sic edidit Schmiederus. At τότε est tum, quum Demae illa distributio drachmarum demandata erat; quod ipsum tempus modo definitum a Scholiasta. Lehm.

x) ἀγχιστεῖς] Exc. G. ἀγχιστεία. Solan. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida

συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω γ) τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μυχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκῆοι λέγονται. V.

Pag. 108. l. 16. τὸν ὀπισθόδομον ὀρύξας^{z)}] Ὡς ἱερόσυλον διαβάλλων ταῦτα φησί· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερόν· τὸ ὀπισθεν δὲ τοῦ ἀδύτου οὕτως ἐλέγετο. V.

Pag. 109. l. 11. βρενθύεσθαι] διὰ θυμῶν μετεωρίζεσθαι^{a)}, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονούσι. V.

Ead. l. 14. καὶ Σωφρονίσκος] Οἶον τοῦτο πέπαιχεν^{b)} ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παμφώσας. V.

Pag. 110. l. 6. καρύκης] βρῶμα Λύδιον^{c)} ἐξ αἵματος ἢ καρύκη. V.

Ead. l. 10. τοῦ μυττωτοῦ] Μυττωτὸς τοῖμα ἐξ ἀφτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἐκάλουν δὲ καὶ τι^{d)} ὑπότριμμα διὰ σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸν ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν, ὅς τοῦ ζωμοῦ ἐκλειπότος τῷ τρυβλίῳ^{e)} περικάθηται. V.

Pag. 111. l. 6. καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦ.

in Ἀγχιστεῦς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc est restituendum, et συγγενεῖς μόνοι, et τοῖς οἰκοῖς, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀνεγυτάτω, κατωτάτω etc. Hemst.

γ) ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατοι. Solan.

z) ὀρύξας] L. ut in textu est διορύξας. Solan.

a) διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι] Haec Suidae debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. A. secus atque oportebat: est enim, iram, speciem irati prae se ferre. Hemst. Retinuit tamen illud comma et ipse in ed. sua; neque id injuria, opinor. Vid. ad Diall. Mortt. X, 8. Lehm.

b) οἶον τοῦτο π.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Socratem intelligit Sophronisci filium. Solan. Distingue Οἶον· τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholiastes οἶον Σωφρονίσκος, tantquam Sophroniscus aliquis. Hemst.

c) βρῶμα Λύδιον] Ex Suida in Καρύκη, et Hesychio, in quibus tamen multo plura. Hemst.

d) καί τι] Interposuit Solanus, et mox νῦν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. Hemst.

e) τρυβλίῳ] Emenda τρυβλίῳ. Jens. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Slado et Solano, qui praeterea pro περικάθηται ex V. et C. notavit παρακάθηται. Hemst.

εις, ἢ καὶ¹⁾ Παρδάσιος οὕτως ἡμῖν διὰ φαρμάκων φιλοσόφων γοη-
τίαν καὶ τεράτειαν²⁾ γράψας διευπώσατο, ὥς οὗτος³⁾ ἀπαρ-
λάχτως διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασυτητά τε καὶ μια-
ρίαν ἡδῶν ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὥς ἐπὶ πίνακος, ἐναργῶς τῷ
λόγῳ ἀπηκριβώσατο. V.

Pag. 112. l. 4. ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλ-
μρόη καλουμένη πρότερον. V.

Pag. 114. l. 1. παρακέκρουσμαί σε] ἡπάτων⁴⁾ σε ἐν
οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. V.

IN HALCYONEM.

Pag. 115. l. 1. Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση στρουθῷ μικρῷ,
χοιῶν δὲ ποικίλῃ⁵⁾. ἔστι γὰρ ἀναμῆς χλωρά, κυανή, υποπόρυγος·
ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπιμηκὲς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τ. ὁ
Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μόνον κυτάρχουσα ὡς ἐκ βελύ-
νης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκανθῶν ἐπιπλεκόμενων ὑπ' αὐτῆς ὥς ἰστού
πῆγνυσι.⁶⁾ τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθίρεσθαι δυνα-
μένην, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παραπαν οὐ. Ἔστι δὲ σικύα τὸ σχῆ-
μα ὁμοία ἰατρικῇ, ὥς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ
στενόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὥς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητόν καὶ
γνώριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκίῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ἐν

f) ἢ καὶ] Notaverat Solanus οὐδὲ, neque tamen addiderat, unde
sumitum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. Hemst.

g) δ. φ. φιλόσοφον γοητείαις καὶ τερατείαις] Id vult
Graeculus commentator, philosophorum veneficia et praestigias
exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a
Zeuxiae vel Parrhasio: sed lege et tria tolle membra, δ. φ. φιλοσό-
φον γοητείας καὶ τερατείας γρ. Sens. L. φιλοσόφων γοητείας καὶ
τερατείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ τερατείαν. Solan. Hoc se-
quendum duxi. Hemst.

h) οὗτος] Ita pro οὕτως emendavit Solanus. Ἀπαρλλάτως in-
tellige, quam simillime, vel, quemadmodum apud veteres non-
nunquam usurpari solet, eum in modum, ut superari non possit.
Hemst.

i) ἡπάτων] Quid sit ἡπάτων, ignoro. Lege ἡπάτων, decipie-
bam. Sens. Lege ἡπάτων· sed reliqua hujus Scholii absurda sunt:
agitur enim de pugnis. Solan.

a) ποικίλῃ] Lege ποικίλῃ. Haec ex variis auctoribus collata:
vide Aristot. περὶ Ζ. l. IX. c. 14. Hemst.

b) πηγνύσα] πῆγνυσι. Modo pro ἐκ βελύνης legendum est ἐκ βε-
λόνης, quemadmodum ex Aristot. liquet. Hemst.

Lucian. Vol. I.

L

χειμῶνι *) δὲ νεοττεύουσα μέσῳ, ὡς ἐπὶ ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἐπὶ δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱερὰν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδος δύσεως καιρὸν· ἐπικαθεζομένη τε ταῖς πέτραις ^{d)} ἄδει τι μέλος λιγυρόν, ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγός ἐστιν ἀκύμαντον ^{e)} καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἢ μὲν μείζων ἄφωνος, ἢ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πᾶσαι δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἀρρύνων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαι τε καὶ διαφέρειν αὐτούς, ἢ ἐκείνοι βούλονται· ἐπαποθνήσκειν τε τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβρώτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἀρρύνων τελευτήν· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ὧν μόνον ^{f)} εἰ τις ἀκούσειε τὴν φωνήν, σημείον ἔχει πανάληδες, ὡς φασιν, ὡς μετὰ βραχύν τινα χρόνον τεθνῆῃται. G.

Pag. 117. l. 10. ἀνέφικτα] ἀδύνατα καταληφθῆναι. V.

Ead. l. 13. καὶ νεογιλλός] ἀντὶ τοῦ νεογνός, νεογέννητος, νεογενής ^{g)}. V. C.

Pag. 119. l. 7. τυχῶν] γράφεται, τειχῶν. G.

Pag. 121. l. 10. γυναιξὶν τ' ἐμαῖς] ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Σανθίππην καὶ Μυρτώ. V.

Pag. 122. l. 2. ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον θῆμος Ἀλαντίδος. G. Φάληρος λιμὴν ^{h)} αἰοιδίμος Ἀθήνησιν. V.

c) ἐν χειμῶνι] Vid. Aristot. Hist. Anim. V. c. 8. Solan.

d) τῶν πετρῶν] ταῖς πέτραις· nisi majus vitium lateat. Hemst.

e) λιγυρόν — ἀκύμαντον] Olim sic: λιγυρόν. "Ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Abreschius Lectt. Aristaeenn. p. 196. conjecerat πέλαγος διακύμαντον. Sed veram lectionem, receptam illam, debemus Codici Par. N. 1817. quo Platonis opera continentur. Lehm.

f) ὧν μόνων etc.] Scribe: ὧν μόνον εἰ τις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει (olim ἔχειν) πάν. quanquam μόνων retineri potest. Hemst.

g) νεογέννητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit Solanus monens praeterea reponi debere νεογιλός. Hemst.

h) λιμὴν] Scripsit Forstius, scribere saltem debuit, λιμὴν. Solan.

IN PROMETHEUM.

Pag. 124. l. 3. τὰ πλαστὰ αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθεῖα γὰρ λέγουσιν "Ἕλληνες" τοὺς ἀνθρώπους ^{a)}) δημιουργῆσαι. V.

Ead. l. 7. ἀπότομοί τε γὰρ] Ἀποτετμημένοι ^{b)}), μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. V.

Pag. 125. l. 8. ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διὸς· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθεῖως· ἦσαν δὲ τῶν διωγθέντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.

Ead. l. 11. ἐγχειρισθεῖς] ἐμπιστευθεῖς. V.

Pag. 126. l. 4. ἐτιμησάμην αὖν] ἄξιον αὖν ἑμαυτὸν ἔλεγον. Πρωτανεῖον δὲ ἐστίν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τῆς σιτήσεως ^{d)}) ἀπέλαυον· τοὺς δὲ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶς ταύτῃ τῇ δωρεᾷ οἱ πάσαι ἐτίμων. V.

Ead. l. 13. ἔωλον] ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῆ ^{e)}). V.

Ibid. τὴν ἔφεισιν ἀγωνιεῖ] Ἐφείσις ἐστίν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἐκκλητόν· φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελὲς σοι ἐστὶν ἡ ἔφεισις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνάμεθα. Ἐφείσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασιν, ἥνικα ὁ κρινόμενος μείζον δικαστήριον ἐξαιτεῖται ^{f)}). V.

Pag. 130. l. 3. σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν ^{g)}) τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκῶ-

a) αὐτοὺς] Leg. ἀνθρώπους· et sic C. abb. et V. ἀνοῦς. Solan. Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum esse πλάσματα· mihi varia videtur, sed pejor lectio. Hemst.

b) ἀποτετμηται.] L. ἀποτετμηνται. C. abb. ἀποτετμημένοι et V. Solan.

c) καὶ θεῶν] θεῶν, καὶ V. uti conjeceram. Solan.

d) τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπέλαυον, et mox καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solanus addebat τῇ. Hemst.

e) ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές] Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῆ. Solan.

f) ἐξαιτεῖται.] Lege ἐξαιτεῖται. Soni τοῦ H et EI confusi fuerunt. Cler.

g) τόπον] Τροπὴν emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis patet ex Etymol. in Σίλλοι· huic enim priora istius scholii defuerunt, unde simul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινές hic ponatur. Posteriora Suidae in Σιλλαίνει· apud eum pro ἡ ἀκόλασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legi-

πτειν. *Δηλοῖ δὲ καὶ χλευαστικὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασεῖν τοὺς ἄλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν· ἄλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαινεῖν, μυλλαινεῖν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκωπτειν καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῦθος καὶ ὁ μῶθος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γραφῶν σιλλογράφος. V.*

Pag. 131. l. 2. ἀγένειαν] Γρ. εὐτέλειαν. G.

ead. l. 10. ἡ κόνδυλους] Κόνδυλος^{h)} παρὰ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἶονεὶ κύνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται. Ἡ κένδυλός τις ὢν, εἰς τὰ κενὰ δυόμενος τῶν ραπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

Pag. 133. l. 9. ἡ ἐξέτασις] ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ Θείουⁱ⁾ δηλονότι. V.

Ead. l. 14. ταῦτ' ἐστὶ] Βαρύτατος^{k)} ὁ λόγος. V.

Pag. 134. l. 12. ἀκαλλῇ] ^{l)} Γρ. ἀκαμῇ, ἀντὶ τοῦ, ἀκατ- ἰργαστον, ὑπεριποῖητον. G.

ibid. ἀκαμῇ οὕσαν] Γράφεται καὶ ἀκαλλῇ, ἀντὶ τοῦ, ἀκατασκεύαστον, ὑπεριποῖητον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμη- τον. G.

Ead. l. 16. μεσταὶ δὲ Διὸς] Ἀράτου. G.

Pag. 135. l. 5. ὁρᾷς ὅπως^{m)}] κατ' εἰρωνείαν· καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. Θεοὺς ἡδέκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος. G.

tur ἡ κωκολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γραφῶν σιλλογράφος (pro σιλλογραφεῖ), quomodo Matthaicus etiam Sladus reposuerat. Hemst.

h) Κόνδυλος] Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Ety- mologo, inde corrigenda sunt: παρὰ (pro περὶ) τ. κ. τ. δ. οἶονεὶ κύνδυλοι (pro κόνδυλοι)· tum, ἡ κένδυλός (pro κόνδ.) τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δυόμενος (pro δόμενος) etc. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futillissimas Grammaticulorum originationes attenderet. Hemst.

i) τοῦ Θείου] L. τὸ Θεῖον. C. abb. τοῦ Θεοῦ. Solan. Culpa de- scriptoris Εὐδαιμονέστερον hic praeponi suspicor, vocesque istas esse jungendas cum praecedenti adnotatione: ἀντὶ τοῦ, ἡ παρά- θεσις· τοῦ Θείου δηλονότι. Hemst.

k) Βαρύτητος] L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. ad p. 135. l. 5. ibique not. m. Hemst.

l) ἀκαμῇ] Praefigendum est ἀκαλλῇ. Hemst.

m) ὁρᾷς ὅπως] In Ed. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μάλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν etc. mutavit doctiss. Solanus: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ἡδέκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba c. 13. Hemst. Omisit haec Schmiederus, haud dubie propterea, quod supra ad verba ταῦτ' ἐστὶ idem adnotatum fuerat in V. Lehm.

Pag. 135. l. 14. παραθῶμεν αὐτόν^{η)}] ἀντὶ τοῦ ἐξετά-
ζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παραβάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παραθεω-
ρῶμεν. V.

Pag. 136. l. 2. δειχθείη ἄν μέγα] Γρ. δόξῃ ἄν μέγα. G.
Ead. l. 14. διατριβήν] Ἡ διατριβή^{ο)} ἐνταῦθα τὴν
ἄνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.

Pag. 137. l. 6. ἄρτι μὲν ταῦροι.] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς
γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ Λή-
δαν^{ρ)} κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπιγράμμα περὶ τούτου. G.

Ead. l. 10. ὁ πάντως καλὸν] Λείπει^{ι)}, ἀλλ' ἤ, ἢ, ἢ,
ἀλλ' ἢ ὁ πάντων. Cod. 2954.

Pag. 138. l. 6. ἐναυσαμένου τινὸς] ἄψαντος. V.

Ead. l. 9. ἐάων] τῶν ἀγαθῶν. V.

Pag. 139. l. 1. κνισσᾶν] θυμᾶν. V. ἀντὶ τοῦ θύειν. G.

Ead. l. 13. ὦνησο] εὐφράνθητι, ὠφέλησο.^{ς)} V.

Ead. l. 14. οἶδα ὡς ἕξ καὶ δέκα] Ἐξ καὶ δέκα· τὸ ἕξ Ἀ-
τικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς^{α)} τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ
τέλη φυλάττουσι τῶν ἀπλῶν. V.

Pag. 140. l. 10. οἶσθα, ὦ Ἐρμῇ, τὴν Θέτιν] Λέγου-
σιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς
δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεά, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη,
ὅτι, ἐὰν συγγένῃ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γεγόμενος ἀναιρήσει^{ι)} σε,
ὡς ἀντίλες σὺ τὸν πατέρα σοῦ Κρόνον· καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς,
ὅτι ἀληθῇ εἶπεν, τὴν μὲν Θέτιν ἔκρυψε τῷ Πηλεΐ, τὸν Προμηθεά
δὲ δι' Ἡρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν. V.

η) παραθῶμεν αὐτόν] Scribe αὐτόν, ut in textu. Solan.

ο) Ἡ διατριβή] Pessime enarrat hanc vocem. Solan. Mihi se-
cus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. Hemst.

ρ) Λύδα] Sonus τοῦ T cum sono τοῦ H confusus: scriptum
enim est Λύδα pro Λήδαν. Solan. Correxerat etiam M. Sladus.
Hemst.

ς) Λείπει] Errat Scholiastes. Pertinet δὲ ad τούτου. Lchm.

τ) ὠφέλησο] Corrupte. Solan. Credo legendum ὠφέλησο· hoc
verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum.
Legit autem, legere saltem se putavit ὄνησο. Hemst.

ι) τοῖς] τῆς recte reposuit Solanus. Hemst.

ι) ἀναιρεῖ] ἀναιρῇ. V. Solan. Potius ἀναιρήσει es. Modo εἰς
τὸν Δ. pro πρὸς sribligo est recentiorum. Hemst.

ADNOTATIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritissimo fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo a regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam *editione Basiliensi* duae postremae voces aberant. *BOURDELOTIUS*. Mixta cum sint opera *Luciani*, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicitur. *SOLANUS*.

ΛΟΤΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in *Editis*. *SOLAN.* In A. 2. addita leguntur: *ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ ΣΤΙΤΡΑΜΜΑΤΑ*. *LEHM.*

Ead. l. 4. Περί τοῦ Ἐνυπνίου) Non dubium est, quin *προσῳλιαν* istam voluerit *Lucianus* operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his *Dialogis* servandum putavimus, dictum est in Praefatione nostra ad Lectorem. *BOUAD.* Est *ῥαλιὰ*, vel *προῤῥαλιὰ*, ut patet in fine, ubi ait, *ὁλος δὲ πρὸς ὁμᾶς ἐπανελήλυθα*. *MARCILIUS*. Scriptum est hoc *Somnium a Luciano* post primas in Graeciam, Italiam et Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo exstimularet. *SOLAN.*

Ead. l. 22. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a *Platone*, in quo totus est, et a *Xenophonte*, cujus est assiduus imitator, apud quos *εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν*. Sic in *Hermotimo*,

sive de Sectis: παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Mero: Cond. et passim alibi. Inde φοιτῆται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. Herych. Suid. Poll. Diligens lector monendus est, Lucianum saepissime loquendi modos eosdem, easdem paroemias, et citationes usurpare: quī enim aliter fieri potuit in tam florida et variegata scriptura? Quod igitur semel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis constans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. BOUAD. Εἰς διδασκάλου solent illi scriptores usurpare, non εἰς διδασκάλους et sic Nost. Hermot. §. 82. et Amorr. §. 44. SOLAN. Verum et εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν ap. Xenophont. Cyrop. I, 2, 6., ut apud Nostrum de Saltat. c. 25. et Parasit. c. 13. ubi leg. εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες. LEM.

Ead. l. 23. Τὴν ἡλ. πρόσηβος) Idem est prope finem hujus scripti ἀντίπαις, ut Jungerm. annotavit ad Polluc. II., 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaue auctoritate fultam destituunt Lexicographi; habet Xenoph. Cyrop. I. p. 8. v. 29. Clearchus apud Athen. XII. p. 548. Β. ἡ γυμνὴ παιδία πρόσηβος. Dionys. Hal. A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηβος ποῦρος, et παῖδες πρόσηβοί τε καὶ τοῦ πομπεύειν ἔχοντες ἡλικίαν, VII. pag. 457. v. 47. quos impuberes in pompis solemnibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III, 32. παῖς ὦν οὐπω πρόσηβος. Liban. T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἡδὴ δὲ πρόσηβος ἦν. Glossae: Πρόσηβος, proximus pubertati: formula loquendi ex Romano jure sumpta, quales ibi multae: L. 111. D. de Reg. Jur. et §. 18. Instit. de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophilus: hinc integrandae, quod et eruditiss. Schultingium fecisse video, Glossae verb. Jur. Πρώξιμος πονβεράτι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τοῦ ἐφήβου, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: vicinum pubertati, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Jurisconsulto videntur descripta. Πρὸς τὴν ἡβην προσάγειν apud Hippocratem est Aph. S. III. HEMST. Significatur igitur hac voce aetas puerilis, juvenili proxima, quatuordecim, quindecimve annorum; ubi pueri jam in eo sunt, ut ad certum quoddam genus vitae publicae sese applicent, e scholis ludimagistrorum dimissi. Eandem fere Cyri aetatem Xenophon innuit l. c. Cyrop. I, 4, 4. verbis: Ὡς δὲ προῆγεν ὁ χρόνος αὐτὸν, σὺν τῷ μεγέθει, εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβον γενέσθαι etc. et aliis verbis idem scriptor eandem Herculis aetatem describit Memorr. II, 1, 21. ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἡβὴν ὤρματο. Sed προῶθήβης, quam vocem Belinus pro πρόσσηβος nostro Luciani loco intrudere voluit, apud Homerum significat hominem admodum adolescentem, qui juvenilem aeta-

tem, etsi nuperrime, ingressus est. Vide modo *Odyss.* I, 432. VIII, 262. et *Iliad.* VIII, 518. Quod quam parum huc quadret, jam quilibet, opinor, intelliget. Locus autem *Diall. Mortt.* V. fin., ad quem *Belinus* provocat, nihil prorsus huc facit; neque, qui addi poterat, de *Dea Syr.* c. 35. ΛΕΗΜ.

Ead. I. 23. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο) Egregie congruunt illa *Libanii* I. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἦδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἦν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia sunt in eo permulta, si quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster ἦδη πρόσηβος ὢν, annum ægisse quartum et decimum manifestum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut *Stoicos* secuti *Proculejani* tradiderunt, observante *Merillio* *Obs.* I, 22. id enim ætatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex *L.* 21. §. 5. *D. de Ann. Leg. et Fideic.* Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimæ *Jo. Matth. Gesnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάσκαλος.* *L.* 12. *D. de Leg. et Fideic.* ut eum heres artificium doceat, unde se tueri possit; et mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumtibus suis debeat. Neque aliter in principio vitae *Terentii Donatus*: *A quo, ob ingenium et formam, non institutus modo liberaliter, sed et mature manumissus est.* HEMST. E regione horum verborum in margine *Ald.* 2. *Schæf.* haec a vetusta manu adnotata lego: *In eligendo vitae genere, habenda est inprimis fortunæ suæ et conditionis ratio.* ΛΕΗΜ.

Pag. 4. I. 3. Τύχης δεῖσθαι λ.) *Jac. Mycillus*, interpres hujus λαλιᾶς, auctoris mentem saepissime frustratur: et egere quodam fortunæ splendore. Sic de *Mero. Cond. Bourd.* *Aristot.* *Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἣ φύσεως δέεται καὶ χορηγίας τυχεῖας: neque ineleganter *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος: *Δαμπρᾶν* τύχην non aliter hic intellige, quam *λαμπρᾶν οὐσίαν* apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. opes splendidas et lautas. *Idem* I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶδα, παντελὺς ἐστὶν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ στενός. ubi *Berglerus* *Lucianeum* illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. HEMST.

Ibid. Τὰ δὲ ἡμ.) *Facultates autem nostras.* BROD.

Ead. I. 4. Ταχεῖαν τινα τὴν ἐπ.) Secundam voculam omisit *ed. Fl.* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenant, quibus haud invitus accedo. Solemnis *Atticorum* in τὶς pleonasmus *H. Steph-*

mus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Nost. in Nigr. §. 33. HEMST. Char. c. 4. 11. et 15. et alibi saepius. Verum neque pleonasmum haberi velim hanc dicendi rationem, neque omnino sic explicari, ut fecit *Wiskius* de Pleonasmum. p. 79. sqq. Loquitur sic Attica modestia et urbanitas, ut respondeat Latino *satis*. LEMM.

Ead. l. 5. Τέχνην τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Hesych.* *Suid.* vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βαῦρος κάμινον ἢ ἐστίαν δηλοῖ. Interpr. Aristoph. Poll. BOURD. Βαναύσος πᾶς τυχεύτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· ἐλθεται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαίνοντας αὐεῖν, τουτέστι τὰς καμίνους καλεῖν· καταβέβηκε δὲ ἢ λέγεις εἰς πάντα χειροτέχνην. VORST. Ex Etymologo sumta in v. Βαναύσος. HEMST. Dicebantur igitur βάνανσοι (olim forte δαύνανσοι, vel βαύνασοι) ii, qui igne utuntur ad conficienda opera, cujus generis sunt fabri ferrarii, aerarii, etc. Unde apud *Nostrum* de Sacriff. c. 6. Vulcanus dicitur βάνανσος, καὶ χαλπεύς, καὶ πυρεύτης. Deinde occurrit omnino de opificibus, qui quamlibet artem sordidam tractant, artificibus sellulariis, oppositis iis, qui eruditioni, τῇ παιδείᾳ, h. e. artibus liberalioribus, operam dant, ut h. l. et §. 9. Ceterum artes quoque ipsas sordidas et illiberales, s. mechanicas, nonnunquam a veteribus vocatas fuisse βαναύσους τέχνας, passim observant vizi docti, ut *Jensius* Lectt. *Luciann.* p. 89. *Fischerus* Indic. *Aeschin.*, alii. LEMM.

Ead. l. 6. Μηκέτι οἰκόσιτος) In Mss. et aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. BOURD.

Ead. l. 7. Οὐκ εἰς μακρ.) Brevi, non multum post tempus. BROD. Somn. s. Gall. c. 19. et saepius. LEMM.

Ead. l. 8. Τὸ γινν.) Τὸν γιγνόμενον μισθόν. BROD. Artis proventum. *Budaeus* vertit *justam mercedem*. BOURD. i. e. μισθόν. VORST. Vid. de Merc. Cond. cap. 23. et *Toxar.* cap. 18. SOLAN. Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam latinam locutionem Graecae formulae comparatione *J. Fr. Gronovius* illustrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *justam mercedem*. Illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e *Luciani* *Tox.* ubi *Agathocles*, ut amicam *Diniam* tueretur, in insula *Gyaro* purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφύγων ἔτριψε τὸν *Δεινίαν*. HEMST.

Ead. l. 10. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) Quae paratam opem ferret: quae promtas praeberet suppetias. Ea repetit passim. BOUADRELOTIUS.

Ead. I. 14. Ἑρμογ. etc. καὶ λιθ.) Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεὺς, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. *Th. Magister* in *Dict. Att. Ecl.* improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεὺς, οὐ λιθοξόος etc. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magister*, posset quis improbare ἑρμογλύφος et ἑρμογλυφεὺς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet *Noster*: iterum §. 7. ὅ, τε γὰρ πάππος σου λιθοξόος ἦν, et §. 9. ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος. *Jensius*. *Belinus*: graveur en pierres. Mox explicatur verbis λίθων ἐργάτης καὶ συναρμοστής. *LEHM.*

Ibid. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις) Non dubito, quin legendum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis, maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. *Aelian.* V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος. *lex*, quae maxime servatur. *Idem* XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραιῶν τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὀμώτατος εἶναι, *Alexander Pheracorum tyrannus quammaxime truculentus fuit.* *Lucian.* noster in Gallo (c. 24. ubi vid. adnot. *Lehm.*): Ἐν τοῖς μάλιστα θανμάζεσθαι ἄξιός. *Plutarch.* in *Coriolano* p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. *Idem* in eodem p. 232: Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in *Iside* et *Osir.* p. 364: Ἐν τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. *Idem* pro eo dicit ἐν τοῖς πάνν. lib. I. p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνν μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos.* *Obs. Crit.* c. V. p. 18. Contra *Codices scriptos* et *edd.* omnes verissimam emendationem probo *L. Bos.* ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariorum incititia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent, cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνν, σφόδρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος: ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐνάντιος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid

venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, vir inter vehementissimos, et a longo jam tempore infestus plebi: quemadmodum in *Plutarchi Coriol.* Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egregius *Platonis* locus sub initium *Symposii*, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: *Aristodemus Σωκράτους ἐραστής ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε* in *Crit.* p. 38. E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχομένοις. μοχ: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκῶς τυγχάνω· similia, si quis desideret, reperiuntur apud *Dionys.* *Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muson.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Cassium*, imitatore veterum diligentissimum, XLIV. pag. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed et verbis apponitur. *Dionys.* *Hal.* de *Comp. Verb.* pag. 51. v. 36. ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. *Plutarch.* *Pyrrh.* p. 391. B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. *Noster* in *Pseudol.* §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chrys.* pag. 194. sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι· a quorum mente *Hadr. Junius* prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur. *Plato* *Crit.* p. 32. C. ἦν (ἀγγέλιαν) ἐγὼ, ὥς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύντατα ἂν ἐνέγκαιμι· quem nuntium equidem, ut mihi videor, inprimis, vel, ut qui maxime feram aegerrime: oredat aliquis exemplum esse, ἐν τοῖς βαρύντατα φερομένοις· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι. *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα διήγον· in quo *H. Stephanus* itidem obhaesit. *Ionibus* autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit *Obs.* Misc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipsi *Herodoto* III. c. 8. σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57. θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακίεται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοις. ubi intelligendum est, πλούσιος ὁμ. etc. Ad hoc exemplum *Thucydidis* quam proxime, veteris *Αἰθίδος*,

quae cum Jonica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. H. Stephanus hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια potatur, an ὁμοίως, nihil interest; Herodot. III, 68. Ὅτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων· qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter Pausanias, qui studiosè obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II. p. 199. Arriphon Ἀνκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος· X. p. 825. de Herophila Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὔσαν ἀρχαίαν εὖρισκον· atque ita scribendum judico, deleto ἐν VII. p. 591. ἔοανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. et X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ etc. φονικωτάτον ἔστι· at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. Dion. Cass. XLIX. pag. 404. D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud Herodot. IV. c. 52. πομπὴν ὀνομαστήν ἐν ὀλίγαις γενομένην, Heliodor. II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud Long. IV. pag. 123. et τὰ πολεμικὰ συννετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem secutus est jure merito Hudsonus in Dionys. Hal. A. R. IV. p. 237. v. 19. caedem membranae H. Stephani acumen approbant, hunc loquendi florem Dionysio restituentis Sched. V. c. 27. Interpretem Aeliani de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulgata: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκουσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adjunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata; sic enim et Latini loquuntur. Liv. XXIII. cap. 44. pugna memorabilis inter paucas; apud quem saepius occurrit. HEMST. Simillimum mendum apud Suidam in Μεσομήδης Κρής, λυρικός, γεγονώς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. IDEM in Addendis. In talibus non conjungenda esse verba ἐν τοῖς μάλιστα, sed μάλιστα potius ad sequens Adjectivum referri debere, diligentissime demonstravit Reizius in egregio libello de inclinac. accent. p. 17. sqq. Quibus nonnulla, nec illa vilipendenda, addiderunt Wolf. ad hunc Reizii locum, et Hermann. ad Viger. p. 765. ЛЕНМ.

Pag. 5. l. 1. Διδάσκει Διδάσκου Thom. Mag. in Διδάσκομαι atque ita margo ed. Ald. 1. Wesselingii. Probavit hanc lectionem

Præcæus sic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad *Timoth.* II, 15. Utrumvis rectum. IDEM. Neque omnino improbavit διδάσκον idem *Hemsterh.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 4. Verum pace summī viri dixerim, διδάσκεισθαι recte quidem dici potest respondere Latino *docere*, sed eatenus tantum, quatenus *docere* passim de eo occurrit, qui alterum doceri aliquid jubet curatve, quod Graecis est διδάσκεισθαι in Medio. Idque docent exempla ista, quæ ipse *Hemsterh.* supra attulit p. 168. Ergo διδάσκεισθαι in Medio recte quidem dicitur parens, qui filium instituendum curat, ut in initio hujus libelli, dicuntur etiam alii, qui eatenus quasi parentum vice funguntur. Sed de magistro ipso, qui doceat, hoc Medium nusquam usurpari puto. Ceterum totum *Thomæ* præceptum de voce διδάσκεισθαι bono Grammatico indignum. Confundit pessime Medium et Passivum. Neque hoc possum jam, occasione oblata, monere, Futuri vim activam significari forma Medii διδάσκεισθαι. Clarissimus locus est in *Cronosol.* c. 12. Unde infra § 10. διδάξομαι σε est docebo te, nil aliud. LEXM.

Pag. 5. l. 3. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo judicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε etc. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam *Luciano* opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. *Callimach.* H. in *Apoll.* v. 29. Τὸν χορὸν ὧ' πόλλων etc. Τίμησεν δύναται γὰρ, ἐπὶ Διὶ δεξιὸς ἦσται. in *Del.* v. 226. Latinis haud minus usitatum. *Valer. Flacc.* I, 13.

— versam proles tua pandet *Idumen*,

(*Namque potest*) *Solymo* et nigram *pulvere* fratrem.

ibi plura notat *N. Heinsius*, et *Adr. Behot.* *Apoph.* III. c. 20. *HEMST.* In editione mea hujus *Somnii*, scholarum usui accommodata, interpunxeram verba sic: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο, φύσεώς γε etc. et propter causas quidem, quas in nota illio subjecti, satis, ut opinabar, et perspicuas, et graves. Sed censor, qui huic editioni meae contigit, *Halensis* (*Allgem. Liter. Zeit. Ergänz.* Bl. N. 102. Sept. 1820.) veterem disponendarum vocum rationem: δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε etc. ingeniose quidem, neque tamen ultra veritatis speciem, defendendam suscepit, ita, ut verbis ἐργάτην λιθῶν, συναρμωστήν, καὶ ἑμπογλ. tres gradus artis significari, atque jam καὶ τοῦτο ad postremum, tamquam supremum illorum, referendum censeret, hoc sensu: valet enim hoc quoque, scil. ἑμπογληνφία εἶναι. Non possum adsentiri. Nam ut gradus illos patienter feram, tamen et usus hujus formulae *Lucianæ*, et lententiae ipsius interna vis ac natura, quo minus cum *Cen-*

sore doctissimo faciam, me prohibent. *Δύναται γὰρ*, quam formulam e *Callimacho* jam probavit *Hemsterhusius*, etiam apud *Lucianum* semper parenthetice et, si vis, elliptice usurpatur ita, ut proxime antecedens, vel etiam sequens, actio mentis sit cogitanda. Imagg. c. 12. in verbis: *ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπιδείξον, ὥς μὴ* etc. *δύνασαι γὰρ* est *vales enim*, hoc scil., quod jam dicturus sum; neque additur *τοῦτο*, vel *καὶ τοῦτο*, quamquam simile quid supplendum. Similiter *Rhet. praec. c. 24.* "Ἐν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐκμάθῃς (*δύνασαι δέ' οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρύν*) etc. Et in nostro loco *δύναται γὰρ* est: *valeat enim*, hoc scil., quod modo dicebam, artem lapidum sive caedendorum, sive concinnandorum, sive denique efformandorum; h. e. omnino artem lapidariam discendam per omnes gradus. Quod in sqq. pater inprimis artem *Hermarum* fingendorum intelligit, id sane par erat fieri, quod hic ipse tum temporis summus erat artis lapidariae gradus. Neque tamen necessario inde sequitur, in verbis *δύναται γὰρ* solam hanc artem *ἐρμογλυφικὴν*, separatam illam ab ante commemoratis, a quibus tum fere separata non erat, intelligendam esse. Ne autem verba *καὶ τοῦτο* cum sqq. arctius conjungerentur, comate posito, quod omiserunt *Hemst.* et *Schmied.*, ea sejunxi. LEHM.

Eadl. l. 4. Δεξιῶς) *Anglic. et. Mss. δεξιᾶς*, minus Attice. BOURD. In Codd. A. R. P. et L. *δεξιᾶς* at Vat. l. *δεξιῶς*. Vide supra hoc ipso capite, et *Tox. c. 44. Diall. Mer. VI, 4. οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυνῶς ἔχοντες*. adde et Imagg. cap. 11. ubi in Impr. quidem legitur *μορφῆς εὐήκούσας* ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, *ἐχούσας* malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. SOLAN. Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac *φύσεως εὐῆχων*. *Julian.* apud *Cyrrill. pag. 229. E. Zosim. l. p. 12.* verum conspirantes in *δεξιᾶς* plerique Codd. vitii suspicionem movent. Quid si a *Luciano* fuerit? *φύσεως τυχῶν δεξιᾶς*. quomodo *Archytas* apud *Stob. p. 44. v. 24. φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μυαμονικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχῶν*; nescio quis apud *Suidam* in *Πάριον*. *φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκώς* vel, *φύσεως λαχὼν δεξιᾶς*, ut *Democritus*, teste *Dione Chrysost. p. 553. B. "Ομηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης* et de hoc ipso *Dione Synesius*, ὁ δὲ *λαχὼν φύσεως θέλας* neutrum sane tam longe ab *ἔχων* distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque *φύσις δεξιᾶ*. *Malchus* apud *Suidam* in *Παμπρέπιος*. *Φίσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος* et *δεξιὸς τὴν φύσιν* in *v. Γενέσμιος*.

HEMST. Nec δεξιῶς tentandum, quod plurimi et optimi libri habent, neque adeo ἔχων, quod cuncti. Est ἔχειν cum Adverbio, quod conditionem indicat, simul cum Genitivo nominis, respectum significantis, quo illam conditionem sumi velis. Supra ὡς ἑκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχε. cf. *Sophocl. Oedip. Tyr. v. 844.* Alia exempla praebebunt e *Xenophonte* quidem *Lex. Sturz. s. v. ἔχειν §. 31.* ex *Aeliano* *Ind. Kühn. s. h. v.*, e *Luciano* modo praebuilt *Solanus*, aliunde etiam *Fischer. ad Weller. T. IV. p. 85. sq.* cf. etiam *Hemst. ad Ep. Nigr. Lobeck. ad Phryn. p. 280.* ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 5. 'Τὸν τῶν δ.) Lege ἀπό. BROD. Angl. ἀπό. BOUAD. 'Από, an ὑπό, praeferendum sit, dubitat *Abresch. Dilucc. Thucydd. p. 626.* Legit autem, nescio unde, ἀφελθην. *Schmiederus*, quatuor edd. vett. secutus scripsit ἀπό, provocans ad locum plane absimilem *Diall. Moritt. XIX, 1.* Unice recte legi ὑπό, probavi in edit. mea ad h. l. „Nam dicit auctor“ haec sunt verba mea, „se dimissum a magistris, h. e. magistros ipsum dimisisse, una et altera vice; neque vero hoc vult, se dimissum e manibus, oculisve, h. e. e potestate vel disciplina, magistrorum.“ Haec non videtur cepisse *Censor* ille *Halensis*, qui ὑπό quidem mecum tuetur, idem autem interpretatur: *quum enim a praeceptoribus (e schola) dimissus essem*, etc. longe sane a vero aberrans. Quodsi enim ὑπό legitur, uti etiamnum mihi videtur legendum esse, non potest alia esse sententia, quam haec: *quoties enim dimissus eram a praeceptoribus, fingebam mihi* etc. Fiebant enim haec a puero, adhuc scholam frequentante: quod nisi esset statuendum, quomodo, obsecro, factum crederes, ut pro his ineptiis puerilibus plagas a praeceptoribus acciperet, e quorum scilicet disciplina jam esset dimissus? Ὅποτε autem cum Optativo esse *quoties, quando*, neque vero *quum, (da)* res est hodie notissima, et, si vis, praeter locum ejusdem libelli §. 6. ὁπότῃς ἔτοι τοὺς λίθους, sexcenta alia docent. Stat itaque sententia. *Una et altera vice*, hoc censori dictum esto, est uno alterove die, quod nos dicimus: *eins und das andre Mal, passim, subinde.* ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 7. 'Ανέπλκτον) Ex hoc puerilis lusus oblectamento, si supra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus est in *Aristoph. Nub. v. 875.* tam similis, ut *Lucianus* imitatus fuisse videatur. *Schol. ad v. 879.* βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδείξαι εὐφυῶ, καὶ γλύφειν ἀστεϊῶς δυνάμενον. Vid. *Gataker. ad M. Antonin. VII. §. 23.* HEMST.

Ibid. Εἰκόντως) Ad veram imaginem, πρὸς τὴν εἰκόνα. Non

enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD. Quidni? Descendit εἰκότως proxime ab. εἰκεῖν, vel εἰκέναι, estque propria vi sua probabiliter, verosimiliter, ergo h. l. naturae convenienter. Ad vocem εἰκῶν respicere cum Bourdelotio non licet. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐν βραχεῖ) Χρόνῳ addi non solet. BROD. Est enim Neutrum, ut nostrum in *kurzem*, ubi ineptum foret cogitare vocem Zeit. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐπιτήδειος — ἡμ.) Dies apta, quae opponitur dici parum auspicatae, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pseudol. CLER.

Ead. l. 12. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST. Flagitante sensu recepi Imperfectum. Tradebatur avunculo, non traditus erat, eo die, qui primus faustus videretur. LEHM.

Ead. l. 13. Οὐκ ἀτερπῇ] Observatum in marg. Ald. 2 Sch. Incipientibus omnia perplacent, praesertim pueris. LEHM.

Pag. 6. l. 4. Πλακός) Tabulam lapideam intelligit Soping. ad Hesych. in Πλάξ. Sic Mosis tabulae legis πλακὲς λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακός, totumque locum illustrat A. Dounaeus ad Chrysost. p. 578. HEMST.

Ibid. Τὸ κοινόν) Quod vulgo dicitur. BROD.

Ead. l. 5. Ἀρχ. δέ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expressit: Dimidium facti, qui bene coepit, habet. COGNATUS. Hesiodeum illud repetit in Hermotimo et alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit Hermot. c. 3. cujus auctoritatem Scholiastes alique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodierno legitur, neque omnino Hesiodeum esse, acute nuper conjecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85. vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἡμῶν πάντος, quod hodieque in Hesiodo legitur, et a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Bas. 534.) Et sane in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI. ed. Lugd. pag. 614. D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῶν πάντος ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργον etc. ut et in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodeum esse minime dicitur. Suidas etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine l. I. p. m. 229. l. 10. τὸ ἡμῶν τοῦ πάντος, ὡς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiastes Aristotelem videtur adducere testem, nihili est, cum in Problem. I. frustra ista verba quaeras; Polit. autem V. de Hesiodo auctore nihil habeat. ἢ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῶν εἶναι πάντος. Adde et Eth. Nicom. I. p. m. 4. lib. 6.

ubi, docet oñν πλέον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός εἶναι ἡ ἀρχή. De Hesiodo ne γοῦν quidem. Jamblichus disertis verbis Pythagoras auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40. Dimidium facti, qui coepit, habet. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III. p. 590. G. ed. Lugd. Idem Plato Polit. B. ed. Ald. p. 27. A. aliter offert: οὐνοῦν οἶδα, ὅτι ἀρχή παντός ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni; sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσιόδος μὲν ἡμῖν τοῦ παντός φησὶν εἶναι τὴν ἀρχήν. Diogenian. C. II. n. 97. Ἀρχή ἡμῖν παντός ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρῆνται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου. vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆνται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἡμῖν παντός. ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγεσθαι vel παρῆνθαι pro deduci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio, Polyb. V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχήν ἡμῖν τοῦ παντός εἶναι φάσκοντες; ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὥς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut vetus habet proverbium. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχή δέ τοι ἡμῖν παντός, ὥς εὐκυῖαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ. (nondum constitui, utrum malim, ἐποίησαμεν an ἐποικειώσαμεν: ἐποίησαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129. v. 9, καίτοι μέγος γε τοῦ παντός ἡμῖν ἀρχή λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X. pag. 75. ἢ μὲν γὰρ ἀρχή παντός ἔργου μέγιστον. ἡμῖν γάρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610.

Pac tantum incipias, sponte disertus eris,

observavit N. Heinsius. Marini locum in Vit. Procli c. 34. descripsit Suid. in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσική etc. Porro videndi sunt praeter Erasmus in Principium dimidium totius, Elias Vinetus ad Auson. Ep. 81. et And. Schottus ad Prov. Suidae c. III. n. 64. HEMST. Multum sane differt, quod Hesiodus habet Ἑργ. v. 40. πλέον ἡμῖν παντός, licet vocibus adsonantibus. Videtur mihi error esse Luciani (ex Hermot. c. 3.) ut ad Scholiam hujus loci, ita etiam ad alios posteriores scriptores, Hieroclem, Diogenianum, e. a. propagatus. Negligentiam vero

Luciani in adferendis potissimum vel rebus, vel scriptoribus, antiquis admissam, non pauca arguunt loca, de quibus suo tempore. LEHM.

Ead. l. 7. Σκντάλην) De hac voce, ejusque varia acceptione, copiose Grammatici. In Cod. Flor. et edit. Basil. male σκντάλην. BOURD.

Ead. l. 8. Κατήρξατο) Ut hic locus recte intelligatur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimas mactationem antecedunt. vid. Schol. Eurip. ad v. 40. Iphig. in Taur. Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι, inquit Scholiastes, οὐλοχύτας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ἐξ οὐλῶν, ἤγουν κριθῶν ἄλσι μεμιγμένων, οἷονεὶ τινὰς ἀπαρχὰς ἐπιγέω τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat Noster Tox. cap. 6. Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια etc. de Merc. Cond. c. 14. SOLAN. Omnino κατάρχεσθαι τινος est incipere, inchoare aliquid. Inprimis de sacrificiis dicitur, et denotat victimam immolandam ritibus quibusdam solennibus consecrare. Jocosè Lucianus se sistit hostiam, avunculum popam, qui ipsum κατήρξατο οὐ πρῶως, i. e. haud leniter inauguraverit, initiaverit, exceperit, salutaverit, feriendo scilicet ac percutiendo. Wieland. non illepide: einen unfreundlichen Willkommen geben. Belinus, quum reprehendit Latinam interpretationem: me initiavit, non percepisse eam videtur, quod et alias ei accidit. LEHM.

Ead. l. 9. Τὰ πρ. τῆς τ.) Poterat interponi μοι εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In Sophili fabula Phylarcho apud Athen. III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquit, ὁρῶ. et Alexis p. 107. B. Strab. I. p. 35. B. φιλειδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προοίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμνητον· quod propius ad Nostrum accedit, ὁ ἐν προοιμίῳ τῆς τέχνης, apud Liban. Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies et verecunde translata in Maxim. Tyr. D. IX. p. 94. Aristid. T. III. p. 305. 309. Philostr. de V. S. II. pag. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. Juven. imitatur III. 288.

miseræ cognosce prooemia rixae.

Declamatorum illum vix fero, qui Palaephati caput 47. de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane multum capit audax Basilii Seleuc. figura in Vit. Thecl. p. 8.

Ἰκόνιον πόλις τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοίμῳ κειμένη· *Constantin. Porph. de Them. I. p. 34.* τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀσμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian. Or. II. p. 56. D.* τὸν ἐν τοιούτων προοίμων καὶ προνομίων ἀρχάμενον. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv. Enc. p. 66. D. HEMST.*

Ecol. I. 10. Συνεχ. ἀναλύων. Emendo ἀνολολύων. *Baon. Mss. et. Angl. ἀνολύων*: de qua voce dico ad lib. 10. *Heliod. BOUAD.* In P. L. et Coll. G. ἀναλύων. Sed genuina est vulgata. Sic *Diall. merr. XI, 1. ὀλολύων ὥσπερ βρέφος.* et *Deor. Diall. XII, 1. V. Eurip. Troad. 1000.* Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύω de Mort. *Peregr. cap. 6. SOLAN.* Utra lectio palmam mereatur, ἀνολολύων; an ἀναλύων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολύων, paene credo) judicare promptum non est. Olim de faustis acclamationibus et ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύειν, ὀλολυγμὸν et ὀλολυγὴν proprio posuerunt: *Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173.* ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicitis doni veneno contactam in solum incidere solutis membris vidisset, ἀνολολύειν, quippe

δόξασά που

Ἡ Πανὸς ὀργάς, ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν.

sed animadversa saevientis mali labe, quae a furore divinitus immisso multum aberat, *Εἴτ' ἀντιμολπὸν ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κῶλυτον*, pro sacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter *Iph. in T. v. 1337.* certe, nisi in rebus laetis, ὀλολύειν apud veteres vix reperiatur usurpatum: vide *Euripid. El. v. 691.* idque praeter *Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI. et Equit. Aristoph. v. 613.* docuit *Ex. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139.* attamen ad fletus et lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λύειν accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint *Grammatici*: vid. *Hesych. in Ἀνγμὸς, Suid. in Ἀναλύουσα, Ἀνγκάουσα, Ἀνγκός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690. Ἀνζει* δὲν διὰ (ἢ μετὰ; ut *Suid.* habet) τοῦ ὀλολύει· εἰς δὲ χωρὶς

τοῦ-ξ ἀλύει, τουτίστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποίαν φωνήν τρα-
χεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται. ubi probe separandae sunt
adnotationes binae, prima vetustioris Scholiastae diversam
in Aristophane lectionem consignantis, Εἰτα λύζει et Εἰτ' ἀλύει,
(nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit positum pro ἀδημο-
νεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legatur, non inducor,
ut credam) recentioris altera, vulgatam, et, meo quidem
iudicio, deteriore scripturam exponentis; quod minus in-
tellectum tenebras. objecit H. Stephano Ind. Thes. in Λύζω,
et Foessio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili
errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Ne-
que tamen diffiteor, praeferendum mihi videri ἀναλύζω pro-
pter illud συνεχές, crebros singultus ducens, vel, ut cum Wal.
Flacco dicam III, 338. crebris quatiens singultibus ora. Vidi
Petron. c. 91. p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ', p. 1019. B. ὁ δὲ
μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὁμοῦς πεποιμένῳ τῷ πνεύματι φησὶν. anti-
ea mentionem fecerat δακρύων ἀδρός φορᾶς. Similiter ταῦτα
λέγων ὁ Ἰωσήπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ
δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκώπη, vel potius (cur enim re-
spuamus auctoritatem Mssst.?) ἐνεκώπη. Stat. Theb. VII, 360.
Dicentis maduere genae — vocisque repens singultus apertum In-
tercepit iter: nec minus eleganter Peto Albin. ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,

Singultu medios impediēte sonos.

cujus generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus et-
iam in Peregr. (c. 6.) ἐδάκρυε μάλα γελῶτως, et mox, ἀπῆγον αὐ-
τὸν λύζοντα μεταξύ. Hesych. 'Αναλύζων, ἀνακώπων. nisi po-
tius scripsit ἀνακώπων, inquit H. Stephan. in Thes. Ind. hoc
si verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμός itidem pro ἀνα-
κώμος restituendum erit ἀναλυγμός: at non vereor affirmare,
verbum illud Hesychio reddi debere in 'Ασταλύζαν, ἀναβλύζαν.
κλαλεῖν et 'Αστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique scribe,
ἀναλύζαν, λύζει: neutrum pervidere potuit Barnesius ad Anacr.
Od. 56, p. 196. Glossae quidem Cyrilli: 'Αποβλύζω, λύζω,
singultu: sed hic quomodo defendi possit et declarari ex for-
mula poetarum, singulare animas, sanguinem, facile video;
in Hesychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, osten-
dit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῦσιν ποτὲ καὶ τὸ ὑπελύζειν ἀνακώ-
οντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νοούσιν τῷ μικροτέρῳ: καὶ ἀναφέρειν
ὥς περὶ παῖδια τὰ πεπαιγμένα, κλαλόντά τε καὶ εἰς τὰς εἴνας ἀνέλκον-
τα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani
verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαιγμένα vel πε-
τρατομένα, tantillum vitium cum Foessius in 'Αναφέρειν non anim-
advertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hesy-

chium eruditos fefellit in Κροτήτά. Egregie Propertius illud ἀναπνεῖν ὑποκλύζοντα expressit: *Surget et invitis spiritus in lacrimis*, I. Eleg. XVI, 32. *Λυγδὴν κλαίειν* est apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST. Ergo magis tamen inclinat Hemsterhusius ad lectionem ἀναλύζων, quam ceteroquin etiam Ald. 2. exhibet, et Schmiederus quoque et Matthiae receperunt. Nihilominus persuasum habeo, genuinum esse ἀνολολύζων. Proprie ὀλολύζειν est ὀλοῦλα κράζειν, i. e. *prae dolore clamorem tollere, vociferari, ululare*, quod ex hoc Graeco originem duxit. Haec est propria vis, verum addo audacter etiam antiqua, certe HomERICA. Vid. modo Odyss. III, 450. IV, 767. et alia loca, ubi de laetis exclamationibus cum Hemsterhusio et celeberrimo Schmiedero (Lexic. Gr.) ne cogitari quidem potest. Jam quum constet Lucianum nostrum saepenumero vel inscium uti Homericis; quum hic ipse Diall. Merr. XI, 1. de puella usus sit verbis, cum nostro loco apprime convenientibus: οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων (vel ἀνολολύζων, ut Schm.) ὥσπερ βρόφος, unde simul patet, nihil offensionis habere συνεχὲς ἀνολολύζων quum denique facile pateat, lectionem ἀναλύζων vel ex glossemate, vel, quod praetulerim, ex vitiosa scriptura ἀνολύζων, cujus vestigium Bourdelotius prodidit, oriri potuisse: mihi quidem certum est, scripsisse auctorem ἀνολολύζων. Ceterum de muliebri ejulatu proptius dici ὀλολύζειν, auctor est Suidas: ὀλολύζέτω· θρηνηῖτω· κυρίως ἐπὶ γυναίκων. Sed quidni etiam de puerili? LEMM.

Pag. 6. l. 10. *Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως*) Τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Ms. BOURN. Quod sequitur deinceps, διηγούμεαι τὴν σκυτάλην, e vitae communis sermone repetitum. *Narro baculum*, h. e. *de baculo, quid mihi de baculo acciderit*, die Geschichte mit der Peitsche. Necyom. c. 4. ὁ δὲ τις — ἐπιρροαφῶδων τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρωτὰ (i. e. τὸ περὶ τοῦ ἰδρωτός) καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. LEMM.

Ead. l. 12. *Πολλὴν τινα ὥμ.*) Vix est, ut non putemus excidisse, καὶ κατὰ πολλὴν τινα τοῦ θεοῦ τὴν ὥμ, hoc, nisi fallor, postulant ἔδρασε et αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilantī convenit. Long. II. p. 39. ἀγρονικία ἔχουσα καὶ ἐννοϊαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατὰμεμνην (assentior Rhodamanno et Jungermannno sic emendantibus: *Mollius aberrat*) τῶν παραλειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιαίων vel ὄνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII. pag. 807. B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὄνειροπολήσας τὴν

δωρεάν, ἀνηγέρθη· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. HEMST. Πολλήν τινα τοῦ θεοῦ τὴν ᾧ. edendum curavit *Matthiae*. Mihi quidem *Lucianus* consulto omisisse videtur τοῦ θεοῦ, quia haec pueri narratio affectus, doloris scilicet et odii in avunculum, plenissima fuit. Tum vero non solemus accuratissime ad artem et regulam singula vel disponere, vel exponere; omittimus etiam, quae tum per se intelliguntur, tum odiosa sunt commemoratu. Accusabat autem tum misellus homuncio avunculi crudelitatem, sic forte exclamans: ὦ πολλῆς τῆς ὀμότητος ὑπὸ φθόρον ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν etc. non nominans eum, quem parentes vel sic agnoscere possent. Probata haec *Censori Hal.* Infra §. 14. facile intelligitur in ἐνεργήματι Subjectum ex antecedenti ἡ σκυτάλη, neque consultum foret cum eodem *Hemsterhusio* pro εὐθύς legere ὁ θεός. Articulum vero τὴν ante ὀμότητα jam restituendum esse putabam, indigitatum illum ab *Hemst.* Sic locutus *Lucianus*. Vid. p. 169. Jam vero quod ad sequentem vocem ἐννοῶν attinet, nec mihi probaretur illa, si κατέδαρθον stricte esset reddendum *obdormivi*. Sed καταδαρθεῖν saepe nihil aliud esse, quam κατακλῖσθαι, vel κατακλίνεσθαι, quiescendi ergo cubare, cubitum ire, abunde demonstratum ab *Abreschio* Dilucc. Thucc. p. 626. sq. et *Kistemakero* ad Thucyd. p. 131. Sic bene omnia cohaerent. Nocte ingruente cubitum it puer oculis adhuc lacrymosis, totam noctem (h. e. primum vigilando, tum utcumque dormitando) cogitabundus; repetens scil. mente, quae paulo ante evenerant, et moliens nova consilia de futuro tempore: e quibus quidem diversis et vagis cogitationibus tandem illud somnium formatum, quod auctor modo narraturus est. *Censor Hal.* aut ἐννοῶν capi vult *somnians*, quod quidem probari non potest, aut, quod minus ipsi aridet, cum *Hemst.* corrigi vult, modo ne substituat *ὄνειροπολῶν*, quippe quod a vulgatae lectionis forma nimium recedat. LEHM.

Pag. 6. l. 14. Ἀγανακτησαμένης) Restitue ἀνακτησαμένης. BROD. Thomas Mag. in Ἑγανακτησάμην. Neminem fore credo, cui *Brodacii* conjectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιληκόων) Φιλήκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *literatus* vel *studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit assuetus audire docentem, et libenter eruditus sermonibus aurem praebeat. Hinc φιληκοῖα, *discendi studium*. CLER. Unde jure mirabitur quisque φιλήκοος, qui fieri potuerit, ut *Belino* in verbis φιληκόων ἀκροατῶν Pleonasmus aliquis inesse videretur. LEHM.

Ead. l. 5. Θεός μοι etc.) Agamemnonis verba, *Iliad.*

B, v. 56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem *Ἀσκληπιάδας* exorsus est *Aristid.* T. I. p. 73. εὐφώνως dicebant θεῖον ὄνειρον. *Aristoph.* Ran. v. 1379. "Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρόν ἀποκλύσω. HEMST.

Ead. l. 7. *Ἐναργής*) Indicium hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

Ead. l. 10. *Ἐναυλος*) Hac dictione passim utitur. *Ἐναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος Ἐναυλος ὁ ἐντὸς, ὡν τῆς ἀκοῆς* atque hanc vocem sic capit, dum ait *σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει*, etc. BOURD. In Galei Coll. adscriptum, insonans: quomodo *Boëth.* C. Ph. II, Pr. 3. Itaque cum haec auribus insonare desierint. Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vorstius*: sumta sunt ex *Eustath.* ad *Iliad.* Q. p. 1236. v. 52. quem *Phavorinus* descripsit. HEMST.

Ibid. *Δύο γυναικες*) Hoc *Luciani* somnium, seu visio, convenit cum *Prodicti* Cei *Sophistae* figmento, quo induxit Voluptatem et Virtutem in solitudine *Herculi* adhuc puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae assumeret. Hujus *Prodicti* σύγγραμμα περὶ *Ἡρακλέους* *Xenophon* lib. *Memor.* II. citat. Meminit ejusdem *Quintil.* IX, 2. *Cicero* de *Off.* I. et ad *L. Luceium* *Epp.* lib. V. Nec dissimilis est *Christi* doctrina de arcta et lata porta *Matth.* VII. et *Pythagorae* de litera bicorni, de qua praeter *Virgilii* carmen videndus est *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. *Hesiodium* bivium exponit etiam *Plato* in *Protag.* et de *LL.* IV. nos in libro nostrarum *Mythologiarum* secundo *Herculem* *Prodictum*. *Silius* porro *Italicus* XV. *Xenophontis* figmentum ab *Hercule* ad *Scipionem* transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e *Prodicti* *Philosophi* *Hercule*. *Suid.* in *Prod.* aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodicto*, sed *Xenophonti*, quidam adscripserunt, ut *Cic.* *epist.* 12. lib. V. ad *Fam.* *Schol.* *liast.* *Homeri* ad 14. *Odyss.* *Lucianus* hac προκλιῶ §. 17. Male hoc illi. *Prodictus* enim hujus auctor primus, ut patet apud ipsum *Xenophontem*. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut *Max. Tyr.* *serm.* 4. *Themist.* *Euphrad.* *Orat.* 3. D. *Basil.* *Orat.* ad *Nepot.* BOURD. Imitatio *Herculis* *Prodicti*, de quo vide *Xenoph.* *Memorr.* II. p. 429. ed. St. *Cic.* *Off.* I, 32. *Ovid.* III. *Amor.* 1. *Sil. Ital.* XV. *Basil.* De leg. Gr. lib. (*Grot.* ed. 91.). SOLAN. Quin ex *Hercule* *Prodicti* delitigantium inter se *Ἐρμολύφεικῆς* et *Ἥαιδεας* hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, passimque eruditi viri notarunt, *Dausqu.* et *Drakenborch.* ad *Sil. Ital.* XV, 20. J. *Barnes.*

V. Eurip. §. 12. ad *Homer. Od. N. 283. J. A. Fabric. B. G. II. c. 23. et 41.* Quid sibi velit *Bourdelotius*, cum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam *Herculis* non *Prodico*, sed *Xenophonti* tribuerint, nullus capio. *HEMST. Belinus* etiam conferri jubet *Aristoph. Nub. A. III. S. 3. et Aeschyl. Pers. v. 179.* Omnino lectu dignus est *G. A. Cubaci* libellus: *Xenophontis Hercules Prodicus* et *Silii Italici Scipio* perpetua nota illustrati, praemissa de *Prodico* dissertatione. *Lips. 1797. LEHM.*

Pag. 6. l. 11. Βιάως καὶ καρτερῶς) Sic jungi solita in *Xenophonte* et *Platone*. *BOURD.*

Ead. l. 14. "Ολον εἶχέ με) Sic in *Epist. amator. Philost. IDEM.*

Ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρῶν) Ἀγαθῶν. *BROD. H. l. potius πτημάτων*, ut *Diall. Mort. VI, 3. Paulo* aliter *ibid. XXX, 3.* ubi adduntur τὰ ἀγαθὰ. *LEHM.*

Ead. l. 18. Τὸ χεῖρε) Sic in omnibus et *Mss. et edit. sic* passim, ut *infra, τὸ χεῖρε, τὸ τέχνα*, et similia in *Platone*. *BOURD. Vid. Fischer. ad Weller. T. I. p. 316. LEHM.*

Ibid. Τύλον ἀναπ.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui *Musis* operantur, adscribunt. *Divites* ac *potentes* in *Hieronis* persona *Theocritus* hortatur *Ecl. XVI, 32.* ut in *poetas* faciles sint et largi, ne ἀκλειῖς ad *Acherontem* plorent, Ὡς αἱ τις μακίλα τετυλωμένος ἔνδοθεν χεῖρας. *Dion Chrysostomus p. 410. B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντα. HEMSTERH.*

Pag. 8. l. 2. Κόσμος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, κοσμιώτερος τὴν ἀναβολὴν. *BOURD.*

Ead. l. 7. Τὸ θ. ἀμφοτέρω καὶ μ.) Tollo distinctionem omnium *edd. καὶ τὸ θεῖον ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμειον.* quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκίμειν ad *avunculum* utrumque pertinet, non item ad *avum maternum*, qui *statuarius* quidem, sed *artis laude* inferior. Illud καὶ μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd. VIII, 1. καὶ ὥς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποιοῦν ταῦτα. HEMST.* Vix commemoratu digna, quae *Abreschius Dilucc. Thucc. p. 740.* de his verbis distinguendis somniat. *LEHM.*

Ead. l. 10. Θάψῃ γεννικῶς) Male verterunt, *generose educaberis*: hoc voluit *Lucianus, aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciscaris: nam *delicatae dapes*, quibus isti nutriuntur, robur corporis onervant. *Γεννικός* et *γενναῖος*, illud rarius, hoc frequentissimum, pari sunt propemodum potestate: primum saepe videas degeneras-

ae in γενικός, quae tamen distingui debere et ratio linguae docet, et recte monuit *H. Stephanus* in *Thes. Hesych. Γεννικῶς, ισχυρῶς, γενναίως*: prave *Suidas* Γενικῶς. *Lucian. Pseudom.* §. 56. *Dionys. Halic. Vet. Scr. Cens.* p. 124. v. 13. γενικά καὶ μεγαλοφυῇ τῶν προσώπων ἦδη καὶ πάθη lege, γεννικά frustra est *Sylburg.* fortasse γενναῖα malet aliquis pro γενικά reponendum enim et pag. 175. v. 4. γεννικώτερον idem remedium apud *Suidam* placet in *Πρόκωπος*, ubi *Porto* suspicanti γενναῖα *Kusterus* adstipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* si quis *μανικόν* potius habuerit, haud equidem adversabor; quemadmodum in *Gregor. Nazianz. Stel. II.* p. 98. ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* scribendum est in *Theaet.* p. 107. E. Γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα. *Phrynichum* *Ecl.* p. 42. γεννικώτατον μάστιγα, ubi *Nunnesius*, nobilissimum testem, quasi unquam ea virtus esset in γενικός. Porro Atticorum est θρόνη pro τροπῇ. *Plato de Rep. II.* p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρόνεται; *HEMST.* Etiam *Lucian.* *Char. c.* 14. pro vulg. γενικῶς legendum esse γεννικῶς, omnium jam est vere eruditum virorum sententia. *LEHM.*

Ibid. Τὸν ὥμον ἔξεις καρτερούς) Ut in *Deor. et Mortuor.* dialog. et in *Contempl. BOURD.*

Ead. l. 12. "Ἀπὲρ ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum peregrinationibus vide *Cresoll. A. G. X*, 87. sed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de *Philosophis erraticis* loquitur. *SOLAN.* Attico more pro ἀπελεύση quod ne quis usurpet, cui castigatioris stili sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in "Ἀπεισιν et 'λόν. *Plato Apol.* p. 23. C. οὐκ εὐθύς ἀφήσω αὐτόν, οὐδὲ ἄπειμι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, *App. de D. A.* p. 139. *HEMST.*

Ead. l. 13. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur ex *Mss.* et *Angl. Cod.* οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio faciliior, haec durior. πάντες abest a *Mss.* *BOURD.* Pater adscripsit notam *Bourdelotii*, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata jocum et salem *Luciani*, et bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, neque ob orationem laudabunt te omnes, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, neque etiam ob verba et orationem modo laudabunt te omnes?, ad quod ipsum vides tendere *Bourdelotium*. Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium *Bourdelotii* probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in *Mss.* est, duriozem: nam contrarium verum est. Quid

enim facilius et gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέ-
 σονται σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri?
 Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos et
 facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob*
studia laudabunt te, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidi-
 am quandam et contemptum majorem prae se fert, fabulas quo-
 que et narratiunculas et nugas denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τι-
 νι passim in *Luciano* obvium. Gronov. Recte animadvertit
J. Gronovius, non posse haec aliter Latine exprimi, quam,
neque propter verba laudabunt te omnes. Sine dubio opponun-
 tur λόγοι ἔργοις, verba operibus. Sed cum prior dicat Statua-
 ria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit.
 Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ'
 ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque
 a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba
 γοις, omissis tribus voculis, quasi eas jam descripsisset, trans-
 siliit ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege
 ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. etc. non propter ver-
 ba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, sed pro-
 pter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquentia
 hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae ex-
 posuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυ-
 μαστὰ πολλὰ ἙΞΕΡΓΑΣΑΙΟ, τὴν μὲν τέχνην ἈΠΑΝΤΕΣ
 ἘΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ etc. Scio laudari Mss. Codices, qui pro
 οὐδὲ habeant οἱ δὲ, et omittant etiam πάντες: sed haec confu-
 tat orationis series, et videntur esse παραδιορθώσεις Gramma-
 tici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omis-
 sionibus egimus in *Arte Critica* P. III. sect. I. c. 5. CLER.
 Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edī ex conjectura cura-
 vimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π.
 nullo aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae
 scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisī; in Pol-
 tamen est οἷδε. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insi-
 mulet, quod mea pro *Lucianis* obtrudam, sciat in paucissi-
 mis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quic-
 quam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscrip-
 torum scientem prudentemque, non monito lectore, muta-
 tum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων. et
 Philops. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAK.
 Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod
 quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant
 adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint.
 Summo opere contendunt eruditiss. viri, ut inseratur, tan-
 quam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις: vulgatam

lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria et propinquis, neque ob orationes* (quae adversariae meae λήροι sunt καὶ φλήναφοι) *cuncti te laudabunt*. In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque assutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινείσθαι ἐπὶ λόγοις exstat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinator huic lectioni J. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Ibid. Μὴ μυσσυχθῆς) In Flor. Cod. μυσσυχθῆς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

Ead. l. 14. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Imo vero σχήματος, *vestis ornatus*: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Verendum ergo, *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium*. CLER. Subscribo J. Clerico: quemadmodum jungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πινερόν, eodem modo paulo ante σχῆμα et ἀναβολή. tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτῶνιον πινερόν καὶ σχῆμα δουλοπρεπές: quod quid aliud est, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra σχῆμα εὐπρεπές viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis et indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, cumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86. οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρήτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. tumentique fuit corpore: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1. p. 187. τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, *specie corporis erat magnifica, et quasi ad pompam composita*: quocirca non Ποντικόν, unde domo erat, sed Περπηκόν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram firmat: *πρῶτος τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σιμνός*. junguntur saepe σχῆμα et βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411. v. 21. Aristoph. Vesp. v. 1165. Diog. L. VII, 22. HEMST. Τὸ εὐτελές τοῦ σώματος significat h. l. squalorem comae, et callos manuum, antea §. 6. ab auctore commemoratos. Intactam igitur velim vulgatam. LEMM.

Ibid. Τὸ εὐτελές) *Vilitatem*. Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera hujus concionatrici habes in Piscat. BOURD.

Ead. l. 15. Φειδίας ἔδειξε τὸν Ἀλᾶ) Olympicum, ut patet

postea, et apud *Jul. Imper.* in epist. *BOURD.* Vidi, qui daret, fecit *Jovem*, allato pari verborum ἀποδεικνῦναι et ἀποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: tantam simulacro dignitatem addidit, ut *Jovem* ipsum mortalibus ostendisse videretur. Δεικνῦναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὃ Ἀπελλῆς δεῖξάτω κατὰ τὴν Παγκράστην. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἑναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεοικότας: vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. Non vidit *Phidias Jovem* etc. dignus tamen illa arte animus et concepit *Deos* et exhibuit: ἔδειξε. Similimum illud *Plotini Enn.* V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειτα (1. ἐπλάσεν) ὁ Φειδίας τὸν *Αἰα* πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῶ) ὁλος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ *Ζεὺς* δι' ὀμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰάκωβος ἱατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae* et alia quidem spectanda visa, et *Jovem* velut praesentem intuens motus animo est: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Max.* III, 7. ext. §. 4. vultum *Jovis* propemodum ex ipso coelo petiit eboris lineamentis amplexus. Sed cogitate *Quintilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo majestas operis *Deum* acquavit. Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus* signo se *Jupiter* ornat eburno, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noster illam hominum opinionem de *Phidia* tam honorificam palam irridet de *Sacr.* §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam *Indicum* ebur amplius se videre putant, neque erutum e *Thraciae* venis aurum, ἀλλὰ τὸν *Κρόνον* καὶ *Ρέας* ἐς τὴν γῆν ὑπὸ *Φειδίων* μετρημένον. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam *Jove* majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse *Phidias* tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὃ τὰς τῶν Θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δεῖξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit *Apollonii* disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad *Od. A*, 612. *Phidiam* κατακλίσαι εἰς τὸν *Αἰα* τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης. De *Polycleto Maxim.* *Tyr.* XXVI. p. 266. *Juno*, ὅταν *Πολύκλειτος* Ἀργείοις ἔδειξε λευκώλενον etc. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui *Luciano* memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ

Θου. γαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in *Catal.* *HEMST.*

Eud. l. 6. Τὸν Δία) *Jovem Olympium.* *BROD.* *Jovis Olympici statusm,* quae inter VII orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* *El. I. p. 156.* *Noster Quom. Hist. Conscri. c. 27. pro Imagg. c. 14. de Mort. Per. c. 6. Clem. Alex. p. 19. B. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντὶ πον σαφές.* *SOLAN.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in *Epigrammata Graeca.* *BROD. Sc. Argivam.* patet apud *Plin.* de horum duorum operibus. *Auctor libri de mundo, Cic. Tuscul. 1. Plinius cap. 8. lib. 34. Val. Max. cap. 15. lib. 8. Bourdelotius. Bourdelotius, Argivam Junonem. Basilius de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN.* Adde de Junone Polycleti *Pausan. Corinth. c. 14.; de Praxitelis Venere Eund. in multis locis, et Nostrum Amorr. c. 11. sq.; de Myronis vacca Cic. Verr. IV, 43. In hanc eandem nota sunt Ausonii undecim Epigrammata. LEHM.*

Fig. 9. l. 1. Ἐθανμάσθη) *Mss. ξθανμασθῆ.* *BOURD.*

Eud. l. 2. Μετὰ τῶν θεῶν) *Pictores inter Deos referuntur apud Ciceronem Tusculan. J. FAYUS. Vid. Amorr. cap. 16. de plursi ipsa vid. Jamblich. n. 30. et Porphy. n. 20. SOLAN.* Mira haec, et pugnancia cum totius antiquitatis Graecae et ingenio, et historia. Nec in *Cicerone* in ejusmodi hyperbolen incidat, nec etiam in *Luciano*, dummoda recte eos capias. *H. l. nil dicitur, nisi hoc: Dum homines genibus flexis statuas deorum adorant, simul etiam ipsos artifices quodammodo adorant, qui quidem has deorum imagines, divino spiritu afflati, oculis mortalium repraesentaverint, atque adeo animos eorum ad colenda et adoranda numina excitaverint. Satis profecto pulchra et vero sublimis sententia, quam si etiam sublimiorem arbitrio facias, vide, ne portentosa evadat. LEHM.*

Eud. l. 8. Πῶς μὲν οὐ κλεινὸς — γένοιτο;] *Negligentiae insinuat Belinus maximam partem editorum, quod hanc exortationem interrogative capiant, atque adco sententiam auctoris obscurant. Significare potius voculam πῶς admirationem: Comme tu serois célèbre! Quam tacuisse consultum erat! Cogitavit bonus vir ὥς, quod sic exclamative usurpat, quum πῶς per se sit interrogativum. Haec inscitia. Sed jam quanta ipsius censoris negligentia! Non legitur πῶς γένοιτο; sed πῶς οὐ γένοιτο; Πῶς οὐν autem est quidni? LEHM.*

Eud. l. 5. Πάστορα διατάσσοντα) Hunc locum imitatus est

Julian. Imp. οὐ προσπαίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος
ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροΐσαι σὺν χρόνῳ. *BOURD.*

Ead. l. 6. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπε) Hic quoque adscripsit pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur *Bourdelotii*: mutetur modo distinctio sic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque sermonis parte barbarizans. Nihil est pleraque diverc. *GRONOV.*

Ibid. Πάμπολλα) Angl. et Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα *Lucianicum* est: atque ipsa hac dictione passim utitur. *BOURD.* Πάντοθεν praeter Ms. *Bourdelotii* et A. P. L. et ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. *SOLAN.* Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta, exemplisque pluribus affirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum consentit. πάντοθεν in *Nigr.* §. 19. 31. etc. *HEMST.* Accedit et auctoritas *Ald.* 2., quae et ipsa habet πάντοθεν, quum prior habeat πάμπολλα, quamquam in utraque vitiose post βαρβαρίζουσα comina positum. *LEHM.*

Ibid. Μάλα δὲ σπουδῇ συνείρουσα] Saepè accidit *Beῤῥῖῳ*, ubi *Hemsterhusianam* interpretationem reprehendit, ut eam non perceperit. Sic etiam h. l. culpat versionem: perquam sane sedulo composita, quasi ea non bene congruant cum vitiis, paulo ante commemoratis. Imo ad verba insunt haec Graecis, contra: elle parloit avec vivacité, longissime absunt. Nam primum συνείρειν, proprie connectere, una serie continuare, apud nostrum scriptorem imprimis de orationibus incurrit, in quibus singula verba ad periodos, et periodi singulae ad universam orationem bene maleve componuntur; vel cum Accusativo objecti, ut *Nigrin.* c. 8. τὰ μὲν (nonnullas orationis partes, h. e. partim) ἀτάκτως συνείρων, ἐντοτε δὲ καὶ etc. cf. *Jup. Trag.* c. 6. et 14. *Pseudol.* c. 6. vel absolute sine casu, ubi est continua oratione declamare, disserrere, ut *Prom.* s. *Cauc.* c. 5. σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε. Atque sic patet etiam h. l. συνείρειν intelligendum esse. Sed μάλα σπουδῇ non est admodum diligenter, exacte ad artis regulas, sed valde studiose, operose, sedulo, magna cum virium intentione. Sensus itaque est: ita loquebatur ars, ut admodum operose multa deinceps, et una serie, declamaret. Atque hanc optime reddit versio Latina. *LEHM.*

Ead. l. 8. Τὴν μνήμην διέφωγεν.] *Scholiastae* putidam observationem facile, ὀφθόν, refellet, quicumque veteres cum grano salis legere consuevit. *LEHM.*

Pag. 9. l. 11. Εἰς τέλος) Recte ibi *Latinus* interpretes εἰς τέλος, ad plenum. *Virg.* lib. 2. *Georg.* Huc ager ille malus,

dulcesque a fontibus undae Ad plenum calcentur. ΒΟΥΑΝ. *Ad plenum.* Virgil. II. Georg. 224. sic διὰ τέλους. Euripid. Herci fur. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN. Id. Iphig. Aul. 161. Θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδείς. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 479. ΛΞΠΜ.

Ead. l. 12. Αὐτῇ) Pro αὐτῇ mutato spiritu et accentu legerim αὐτῇ. id namque δεικτικώτερον. Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa (Ἐρμολυφική) ante me exposuit. Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. et Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτος ἐστίν· vulgo αὐτῇ legitur: quod cum ipsa notet, convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τάμυρις ἐκείνῃ ἐστίν· καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κόρου αὐτῇ, εἰς ἀσπὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος, et in Revivisc. §. 16. Τινες δέ-εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδραΐδος αὐτῇ, σωφροσύνη δὲ ἐκείνῃ . . . ἡ ἀνδρὰ δὲ αὐτῇ. At male iterum id Prometh. Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν (χειρὰ) κατεκλήφθω εὐ μάλα καὶ αὐτῇ· sed scribendum αὐτῇ· quod perspicuum est. Pro αὐτῇ apud Aeschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἦδε· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε (ὠλένην) νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. JENS. *Jensius αὐτῇ.* Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. SOLAN. Nondum persuaserunt mihi vel *Jensius*, vel *Censor* meus Hal., de necessitate emendationis αὐτῇ. Desiderarine Subjectum, ubi αὐτῇ legatur? Tum verò hercle desiderabitur etiam in illo αὐτὸς ἔφα· desiderabitur in multis aliis ejusdem generis enuntiationibus, ubi αὐτός, vel αὐτῇ, quisnam sit, facile e nexu verborum, vel e sono, vultu, loquentis patet. Sua cnique loco est natura. Et si *Jensio* facile concedam Marinn. Diall. X, 1. legendum esse, ut et ego edi olim curavi, ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτος ἐστίν, et *Schaefero* lubenter largiar (*Meletemm.* p. 78.) item Diall. Marr. VI, 3. lectionem αὐτῇ σοὶ πλησίον, alteri αὐτῇ praeferendam, nec non *Fugitiv.* c. 3. probandum: ἀλλὰ τίς αὐτῇ σπουδὴ πρόσεισιν, non αὐτῇ· tamen inde, quod passim pro αὐτῇ librarii falso scripserunt αὐτῇ, non sequitur, et hic id factum esse. Nostro certe loco frigere mihi videtur αὐτῇ, contra αὐτῇ vim habere maximam, quandoquidem *Doctrina* in eo orationis momentum posuit, quod ipsa *Statuaria* commoda et emolumenta, quae ex ipsius consuetudine nascitura essent; h. e. vilia et humilia, enarraverit. Sub ipsa vero illa neminem, nisi dominam ac praesidem lapicidarum, intelligi debere, tum ex antecedenti voce λιθοξόος, tum ex vultu et gestu perorantis, facile a *Luciano* puero

nam ad hunc, non ad lectorem proxime, vel Criticum suum, loquebatur, — cognosci potuit. Ergo quantopere laetabar, probatum Censori meo fuisse de loco §. 4. καὶ κατηγοροῦν — ἔδρασα iudicium meum, tantopere mirabar, hanc simillimam profecto crisin in h. l. eidem improbari potuisse. *Matthias* secutus est *Jensium*. LXXIII.

Ead. l. 13. Τῷ σώματι πογῶν) Sallustiana phrasi, inquit J. Fr. Gronovius Obs. II, 7. p. 260. opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant. Hunc Luciani locum descripsit totum et interpretatus est *Herald*. An. in *Salmasii* Obs. ad L. A. et R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Marzial*. L. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. HEMST.

Ead. l. 16. Τὴν πρόοδον) Alii Codices, τὴν πρόοδον. BROD. Ἐντελὴς τὴν πρόοδον legit *Micyllus*, non πρόοδον. COGN. Ἐντελὴς scriptum typorum errore pro ἐντελὴς repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdclotii* festinatio. HEMST. Τὴν πρόοδον recte in omnibus et Mss. et impressis. *Jacob. Micyll.* nihilominus vult legi ἐντελὴς τὴν πρόοδον. BOUAP. Recte Fr. et S. πρόοδον. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγενεῖ λαμβάνων, et ἐντελὴς τὴν πρόοδον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut ascribendi nitorem inanι παντολογίᾳ corrumpere: quam ob causam, ex primis add. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim et ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri labore;* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, J. Fr. Gronovius, amicis advocatus, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit, eadem H. Stephano adversatur *Thes. T. I. p. 1018.* scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* HEMST.

Ibid. Οὐτὲ φίλοις ἐπιδικάσιμος) *Micyllus*, neque amicis expetibilis. *Benedictus*, nec amicis in foro auxiliaris, rectius. Rectissime adscripsit pater amicis advocatus. GRON. Πρόοδος est progressus, exitus domo, et ἐντελὴς τὴν πρόοδον homo vilis, quod ad progressum ejus attinet; qui, solus, non comitante magna multitudine, foras prodit. Respicitur ad patronos Romanos, qui fere, magna clientum caterva stipati, palam se ostendere solebant. Vid. *Necyam. c. 12.* Locutionem ἐπιδικάσιμος τοῖς φίλοις explicavit et *Abresch. Dilucc. Thucc. p. 55. et 819. sq.* eodem fere modo, quo *Gronovius* pater. Quum op-

ponatur φοβερός ἐχθρός, intelligendus est is, qui amicis in foro advocati officio fungi scit, qui consilio et re adesse callet amicis reis, promptus ac peritus amicorum reorum defensor. Matthiae fere ad Micylli rationem: um den man sich streitet, den Jeder für sich haben will. LEHM.

Pag. 10. l. 2. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) Unus e vulgi faece. BROD.

Ead. l. 3. λαγὼ β. ζ.) Erasmus in Proverb. Leporis vitæ. BROD. Demosth. de Cor. λαγὼ βίον ἔξης, δεδιώς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεί φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκηδιάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν δειλότερος, de quo Lucianus Pisc. et saepe alibi. D. Anast. in Epist. de hujus animalis metu. Arist. c. 1. lib. I. hist. anim. et in Physiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Jul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poëta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit galeatos lepores. Horum proverbiorum origo est, quam profert Herodot. in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιδος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Auson.

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,

Forsitan et coeli, si canis astra tenet. BOURD.

Demosth. de Coron. 191. C. λαγὼ βίον ἔξης, δεδιώς καὶ τρέμων, καὶ αἰεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σπαντῶ συνήδεις ἀδικοῦντι. SOLAN. Demosthenis locus de Cor. p. 516. D. Erasmus non fugit in Leporis vitæ: manifesto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, αἰεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII. p. 251. καταφρονοῦντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii et humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus et virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἔρμαιόν ὢν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαραδριῶ τινὰ βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάρον βίον ζῆν. Aelian. Ep. 18. σιὸ σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Joh. Chrysost. p. 216. HEMST.

Ead. l. 4. Ἐρμαιον) Mercuriale Horat. Sat. II, 3. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

Ead. l. 6. Οὐκ ἔστι δὲ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle statim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἔστι. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἔστι de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noster in Herodoto c. 2. ἤδη οὖν ἅπαντες

αὐτὸν ἤδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10. καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὄν, τινα οὐκ οἰκτεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπέσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διαφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163. Οὐ μὲν σοι ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον Πτολιέθρον· debuit ἔξω. JENS. Consentit Plutarch. V. Pericl. p. 153. A. οὐδεὶς εὐφυνῆς νέος ἢ τὸν ἐν Πίση θεασάμενος Αἰα γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολύκλειτος· quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλύμων ἢ Ἀρχιλόχος ἤσθεις αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. HEMST.

Ead. 1. 7. Οἶος γὰρ ἂν ᾔς) *Summus quantum voles statuatius.* BROD.

Ead. 1. 8. Βάνυσος) *Sedentarius* Plauto in Aul. III, 5, 39. FAY.

Ibid. Χειρώναξ) *Χειρῶν ἄναξ, πόναις ταῖς χερσὶ δεσπόζων.* Aliter Hesych. BOURD.

Ead. 1. 10. Ἀπαγγέλλουσα) *Aliud exemplar, ἀπαγγελῶ et ἀποφανῶ.* BROD. Mss. et Angl. ἀπαγγελῶ. Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

Ead. 1. 12. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. etc.) Videntur hic interpretes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt, *animum*, 'quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo. Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare partem praecipuam, neque etiam, *animum* esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hic loci ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad *animum*, sed ad commodum, quod hic proponit, ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* VITRINGA. Aberrant quidem interpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitranga, cujus explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G. p. 43. non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Eruditio, se *animum*, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ

σοῦ κυριώτατον, Platonica loquendi formula: hujus enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis et ornari. Noster in de Merc. Cond. §. 19. τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ξμαντοῦ. Μοχ σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία· ita junxit Paulus ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST. Non hoc vult dea: quae quidem praecipua est pars tui, s. naturae tuae. Tum scribendum, opinor, erat ὅπερ τὸ κυριώτατόν σου (μέρος) ἐστὶ, cum Articulo, ut in loco de Merc. Cond. At dedit auctor Dativum, sic quidem interpretandum: quod quidem tibi est, s. quod quidem habes, possides, praecipuum, pretiosissimum, dein vorzüglichstes, edelstes Gut. LENM.

Ead. l. 16. Ἀκήρατος κόσμος) Sic passim alibi. sic Julian. in Epist. dixit ἀκήρατον χρυσὸν defacatum, ἀκηράσιον, ἀκέραιον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἄγνόν. BOURD.

Pag. 11. l. 1. Γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Uti- tur tamen etiam in Tim. c. 28. τῷ N. τὸ δέον παραινέσεως ἄν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν. Demostheni familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δέοντα πρᾶξαι. Thucyd. I, 70. C. SOLAN.

Ibid. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil est in sensu, quod magnopere reprehendas: et quae fieri expediant, tecum prospicies: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura sollerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit Arrian. VII. c. 28. ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον ἐτι ἐν ἀφανεῖ ὃν δεινότητος· apud Liban. T. I. p. 804. B. πλείστον ἀφεστώτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua nūn γενέσθαι δέον et τὰ δέοντα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Oppor- tune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν etc. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum juvatur τὸ προύψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα. Liban. Or. XXXI. p. 644. D. et Empedocles apud Apul. de mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστίν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὀπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἐσσεθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 33. Xenoph. Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini — per me quod eritque fuitque Estque patet: Ovid. Met. I. et Musis ab Hesiod. Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab Homer. II. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eruditibus: de

Themistocle *Thucyd.* I. c. 138. τῶν μελλόντων ἐπιπλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής· μοκ: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα· quod *Arrianus*, cum *Alexandrum* describeret, aemulatus est: de eodem propius ad *Lucianum Aristides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψευσθῆναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντίων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠτέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* scripturae patrociniū petat. *HEMST.* Quamquam per se optime haberet τὰ δέοντα, loci tamen natura, et perspicuitas τοῦ μερισμοῦ, requirere videntur τὰ μέλλοντα. Facile autem mendum oriri potuisse, clare ostendit *Hemst.* Accedit jam denique auctoritas cod. Vat. 87. qui τὰ μέλλοντα exhibet, teste *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 86. *Schaeef.* His omnibus conjunctis non poteram jam, quin ab eo, quod olim de h. l. tuli, iudicio recederem. *LEHM.*

Ead. 1. 4. 'Ο τοῦ δεινός) *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis sortis.* *BROD.*

Ibid. 'Ο βουλευσ. τι) *Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμενος ἔτι, quod sententiam multum ornat: Tu, qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevisti: hactenus enim auditor tantum Lucianus. 'Ο τοῦ δεινός, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι, pro Laps. §. 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: inter optimos celebratus: paulo post, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Toxaris τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in Scyth. §. 4. *HEMST.* Mox §. 13. τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν. cf. *Prometh.* c. 4., ubi αὐτοῖς pro Neutro habendum, ut h. l. ἀρίστοις. De verbis ὁ βουλευσάμενός τι περὶ τῆς ἀγ. etc. in miro errore versatus *Hemsterh.*, in quem etiam posteriores nonnulli interpretes seducti. Scilicet βουλευέσθαι περὶ τι-νος semper apud *Lucianum* est consilium capere, constituere, discernere, nunquam deliberare. *Infra* §. 16. patrem *Luciani* admonuit, οὐ μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλευέσθαι. *Diall. Mortt.* IX, 3. πῶς ἐβουλευέσω περὶ τῶν κτημάτων; *Lexiph. fin.* ἄριστα βεβουλευμένος περὶ σοῦ ἔση. Quae si non sufficiunt loca, alia praebebit *Glossar.* Verte itaque: tu, qui jam quodammodo decrevisti, consilium cepisti, de tam humili arte, eo scil., quod aufugisti verberantem magistrum. Nam τι illud indicat, non dum certum esse, quam firmum sit hoc adolescentuli consilium. Et dubium eum adhuc haesisse, quid faciendum sibi videretur, ostendit omnis *Somnii* ratio. *Censor Hal.* *Hemsterhusii* explicationem et emendationem probat, objectioni-*

bus hisce meis partim non satis respectis, partim non recte intellectis. *Langius* in *Animadvv. ad Lucianum*, Halae a. 1795. editis, τι quidem retineri vult, neque tamen vocis βουλεύσάμενος vim accurate perspexit. *LEHM.*

Ead. l. 8. *Λαμπράν*) Vid. *Oct. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. *HEMST.* Pro πάνν δὲ λαμπράν ἐφόρει in Aug. legitur: πάνν γὰρ λαμπράν ἐφ. non minus falso, quam *Diall.* *Marr.* VII, 1. pro κύει δὲ ἤδη in duobus codd. *Pariss.* reperitur κύει γὰρ ἤδη, quam spuriam lectionem damnare potius, quam amplecti, debebat *Schmiederus*. Etiam alibi particula δὲ perperam in γὰρ mutata est, ubi parem vim habere visa esset. Exempla nonnulla vid. in *Sturz. Lex. Xenoph.* s. δὲ §. 4. Veruntamen non consentio cum iis Grammaticis, qui omnino statuunt, δὲ nonnunquam pro γὰρ poni, ut *Viger.* de *Idiot.* p. 543. *Zeun.*, sed potius cum iis facio, qui etiam tum, quum ita esse videatur, δὲ propriam vim suam obtinere contendunt, ut *Weisk.* ad *Xenophont.* *Hipp.* IX, 2. Nam δὲ tum eclipsin quandam habet, hanc fere: ut vera plena sit, vel perspicua, mea oratio, scito etc., quod oblique, ac brevius, bene redditur nam, quamquam etiam Latini, et nostrates quoque ipsi, adversativa particula utuntur, eodem sensu. *Diall.* *Deor.* III. Jupiter ad Mercurium: καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν — ἐκεῖ δὲ πον ὁ Ἄργος βουκόλει — etc. *Diall.* *Marr.* II. 2. ἐπεὶ γὰρ (alii δὲ) ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα — πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης — etc. *Ibid.* V, 1. ἡ Ἐοῖς δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας — ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως etc. *Diall.* *Merett.* IX, 2. ubi pro vulg. ἤξει γὰρ e cod. *Paris.* *Schmiederus* correxit ἤξει δὲ etc. cf. *Diall.* *Deor.* XX, 1. *LEHM.*

Ead. l. 11. Τὰ γνωρίσματα) *Dixerunt viri clariss.* hac de re, dico ad *Heliod.* *BOURD.*

Ibid. Τὸν πλησίον) *Prope adstantem.* *BROD.*

Ead. l. 12. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) *Arrian.* *Epict.* c. 1. lib. III. Viri clariss. *Theod. Marcil. Des. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *BOURD.* Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, atque eo pervenire, ut digito non infamī sed indice tanquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex, in honorem et infamiam. in honorem legas apud *Horatium Carm.* l. IV. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. *Epist.* 6. solebat tamen virum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari. Et lib. IX. *epist.* 13. Cui *Rufinus*, demonstrans me, vides hunc? in ignominiam vero apud *Ovidium* lib. III. *Amor. Eleg.* 6.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.

ALMELOVEEN. Pers. Sat. I.

Pulchrum est digito monstrari, et dicier, hic est.

Horat. IV, 5. **SOLAN.**

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari, et dicier, hic est.* **BROD.** Digito monstrari, et dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* et ὁ αὐτός ἐστι *Δημοσθένης*; et quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant suae: et *Persius* Sat. I. *At pulchrum est digito monstrari, et dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit.* *Lucian.* in *Harmon.* In turba insignem esse, digitoque demonstrari. **COGN.** Sic in *Harmonid.* et alibi. **BOURD.** Inprimis *Anachars.* c. 36. **LEHM.**

Ead. l. 13. *Ἄν δέ τι etc.*) *Sophistae* ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. et P. N. pag. 708. **SOLAN.** Ut olim vulgabantur verba: *Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ*, aliquid incommodi habent ac jejuni. Unde *Schmiederus*, nescio an versione Latina duce, ἦ in ἦ mutari, καὶ vero prius plane ejici, malebat. Quam felicem emendationem, olim mihi minus probatam, nunc eo promptius recipiendam duxi, quum persuaserim mihi, quam facile librarii errore vulgatum oriri potuerit, quumque praeterea eam videam duorum Criticorum consensu commendari, alterius, *Censoris* editionis *Schmied.* T. 1. in *Ephemerid.* *Jenens.* a. 1800. N. 122., alterius, *Censoris* *Hal.* editionis meae *Somnii*, supra laudati. Fortassis tamen, ne quid celem, etiam prius ἦ ipsum delendum videatur. **LEHM.**

Ead. l. 14. *Καταλαμβάνῃ*) In malam partem usurpant *Graeci* de periculis et casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31. *εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βίαιοτέρα*, non *βεβαιοτέρα*, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. *ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλάβῃ τὴν πόλιν*. *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen.* L. I, 53. *ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ*. *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. *ἂν μή τις μετῴων ἀνάγκη καταλάβῃ*. *Galen.* περὶ τοῦ Προγ. αὐτὴ μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυστυχία κατέληψε τὸν νῦν βίον, oppressit aetatem nostram et corripuit. Vid. *Aelian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interpp. non monuisset. **HEMST.**

Ead. l. 15. *Κεχρηνότες*) Ut in *Nigr.* *Timo.* *Charont.* et passim. **BOURD.**

Ibid. Θανμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντες σε) *Mss.* θανμάζονται σε τῆς δυνάμεως. *Impressa lectione alibi saepe utitur.* BOUND.

Pag. 12. l. 2. Ἀθάνατοι) In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute et eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανασισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης. istius loci p̄aphrasin paene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. HEMST. Cic. Tusc. Dispp. L. I. c. 15. nescio quomodo, inhaeret in mentibus quasi seculorum quoddam augurium futurorum: idque in maximis ingeniis, altissimisque animis et existit maxime, et apparet facillime. quo quidem demto, quis tam esset amens, qui semper in laboribus et periculis viveret? De hac virtutis ac memoriae, non naturae, — quae ab h. l. prorsus aliena est, — immortalitate egregie, quamquam passim subtilius, quam verius, *Herderus* noster agit in *Zerstrent. Blätt.* Fasc. IV. p. 147. sq. LEHM.

Ead. l. 4. Τοῖς παιδευμένοις) Παιδευμένοις, ἀμφιλογίας vitandae causa. MARCIL.

Ead. l. 5. Τὸν Δημοσθέν) *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὅρα μοι βίον, παντὸς μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ἥτορος: γεγνότα δὲ παντὸς εὐκλείστερον. COGN.

Ead. l. 6. Τίνος υἱὸν ὄντα) Μαχαιοποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. BROD. Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in ejus vita. Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος: ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιοποιός, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: αὐτὸς δ' Αἰσχίνης ὁ Πήτωρ εἶρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς ἐκ Γύλωνός τινος ἐπ' αἰτία προδοσίας φυγόντος ἐξ ἄστεος ἐγεγόνει, καὶ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἴτ' ἀληθῶς εἶρηκεν, εἴτε βλασφημῶν καὶ καταπρεδύμενος. Certe *Valerius Maximus*, ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. SOLAN. J. Brodaeus significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro *Andr. Schottum* in *Vit. Demosth.* ad A. I. HEMST.

Ead. l. 7. Τὸν Αἰσχίνην) *Plin. Diog. Laërt.* Auctor vitae Aeschini. BOUND.

Ibid. "Ὅς τυμπανιστρίας) Τοὺς διάσους μετὰ τυμπάνου τε-
λούσης. Hoc *Demosthen.* de Corona Aeschini impropere-
BROD. Τυμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant,
un tambour de Basque; hoc est, exiguum, et quod saltan-
tes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in ele-
gantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri*
p. 575. et quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. reprae-
sentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut et tibicinae ac fidici-
nae, servae erant aut libertae, et pleraeque omnes meretri-
ces. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant:
tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae nota-
vimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri Aeschinis erat *Glauc-
othea*, ut testatur *Plutarchus* in ejus vita. Cavendum, ne hunc
Aeschinem, Demostheni parem, Atrometi filium, misceamus
cum Socratico Aeschine, Charini filio, cujus vitam scripsit
Diogenes Laërtius: quod moneo, quia eum errorem erravit *J.
Bourdclotius* in Notis ad hunc Luciani libellum. Quin et ami-
cus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis
Laërtii*, vitae Socratici Aeschinis praefixit imaginem oratoris
Aeschinis e marmore ducis Etruriae. CLEA. *Suidas* *Leuco-
theam* pro *Glaucothea* vocat, (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro
τυμπανιστρία is *τελέστριαν* dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170.
B. C. et 194. unde Noster habet, ubi *Glaucotheam* a filio dic-
tam ait, quam omnes *Empusae* nomine narrant. De Phil-
ippi in eum favore videndus *Aelian.* V. H. VIII, 11. Adde,
si lubet, *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 64. et *Philostr.* p. 506. cum
Notis. SOLAN.

Ibid. 'Ἄλλ' ὅπως) Legendum ὁμως. BROD. Ex P. et ed.
J. restituimus pro aliarum ὁμως, quod frigidius visum. *Philostr.*
p. 507. τῶν δ' ἐς Φίλιππον ὁρῶντων ὁ Κ. Ἀισχίνης. SOLAN. Re-
tinui ὁμως. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tym-
panistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas,
quin *Philippus* eum observaret et coleret. Ὅπως locum tueri
poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρῶς
τὸν Α'. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. vides, quantopere Aeschinem illum
observaverit *Philippus*. Ad marginem ed. *A. W.* notatum erat
ὡς pro ὅπως frustra. De Aeschinis matre, quae patri-
trix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi
locus. *Τυμπανιστρίαν* vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod
A. Schottum non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter
Tzet. ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τῆς τυμπανιστρίας Ἀισχίνης quae sa-
tis refellunt errorem *Qzarii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice
τυμπανιστρίας in *Oratorum* principe *τελέστριαν* potius legen-

dum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae *τυμπάνιστρια* diceretur, ignorabat. HEMST.

Ead. l. 8. Δι' ἐμὲ) Διὰ τὴν Πηγορικὴν καὶ παιδείαν. BROD.

Ibid. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servisse et sculpsisse lapides dicitur. Asserunt quidam, Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde et *Timon* illum in *Sillis*, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam *Noster*, statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cuius opus fuisse ajunt *Gratias*, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 87. F. *Aristoph.* Schol. Nub. V. *Paus. Att.* IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 6. et *Aul. Gellius* IV, 919. SOLAN. Phaenareta (perpetam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. 72.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta, Socratem, deinde Chaeredemo Patroclelem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207: uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif. et Menag.* ad *Diogen.* L. II, 19. *Dion Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclelem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρῶ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cuius *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι differant et ἐρμογλύφοι, quoniam viri docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἐρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἐρμᾶς sculpsit, cuiusmodi rudiore opificio confectae ad Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἐρμογλύφων καὶ ἐπιδιφρῶν τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἐρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον etc. *Jamblich.* de V. P. S. 246. ubi adagium illud nobile respici; ἐκ παντὸς ξύλου Ἐρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiore significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἐρμογλυφεῖα, statuariorum officinae in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit *Or.* VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξεῖν λίθους c. 5. et ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo

ναυπηγός, τέκτων, ξυλοσχιστής etc. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime configit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπεικάζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθοργός, *Dioni Chrys.* et *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἐρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λαξόος *Timōni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. et, quem testem producit, *Porphyrīi*; ubi nunc λιθοργός, max ἐρμογλύφος, tum δημιουργός uterque appellatur, diciturque Socrates ἐργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, et, πατρώα τέχνη χρησθαι τῇ λατυπικῇ. Jam vero qui proprie λιθοργοί, quae λιθοργική, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in *V. Manetho* vocat *Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδεος* IV. 335. sic enim ibi legendum: et tamen *Phidias* apud *Aristot.* *Eth. Nic.* VI. c. 7. tantus artifex λιθοργός σοφός, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄριστός ἐστι τὴν λιθοργικὴν. *Moeris* adnotat, *Λιθοργόν* *Thucydidem* dixisse, (locus est IV, 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους: recte igitur *Hesych.* *Λιθοργός*, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μάλας καὶ ἐρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἐρμογλύφος et ἐρμογλυφεὺς, λιθοξόον rejiciat. *HEMST.*

Ead. l. 9. (Τὸ δὲ τῇ Ἑρμῇ.) *Laërtius* in *Socrate*: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non *Socratem*, sed ejus patrem *Sophroniscum*, marmoriarium fuisse perhibet. *BROD.*

Ead. l. 11. Ἀφελὺς δὲ αὐτοὺς τηλικ.) His videtur mendum inesse; *Jacobs.* in *Porson.* *Adverss.* vult ἀφελὺς δὲ αὐτοὺς τηλικ. Sic respondeant haec verbis §. 10. in. ἦν δ' ἐμὸς πείδη. Similiter αὖ *Char.* c. 16. εἵμαρται — κληρονομήσαι τοῦτον μὲν ἐκείνου — ἐκείνον δὲ αὐτοῦ. Nihilominus αὐτοὺς mihi videtur a *Luciano* profectum, excidisse autem deinceps τοὺς. *LEHM.*

Pag. 13. l. 2. Ἀνακίπτων) *Cod. Angl.* ἀνανήφων. *Bouard.* *P. Fl.* et *J.* ἀνανήφων. Utrum utri praestet, ex *Mss.* definiendum est; utrumque enim aptum. *SOLAN.* Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam et sobriam mentem redeunt: quae pote-

stas cum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, tur scriptorum Codd. primarumque edd. auctoritate moveamur. *Ἀνακύπτειν* contra *emergere et recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est, indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant *ταπεινός*, ac cetera, quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. *Ε. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φανέν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν* plura dabit *Budaeus* C. L. G. pag. 71. Idem et *ἀνανεύειν* *Dioni Chrys.* Or. IV, pag. 71. *Isidor.* *Pelus.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 384. opponitur τῷ κάτω νενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noster*, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse.* Ad mentem et animi sensus utraque transferri solent. *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. et 26. p. 61. locutione *Platonica*: τὰς γυνάμεις αἰτῶν παρατρέπονσι κάτω νενευκνίας, ὅπως μεταρσιόσθαι ἔξδυνάτωσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noster* in de *Merc. Cond.* (c. 23.) *Θητεύσεις κάτω νενευκός.* *Platonem* confer de *Rep.* IX, p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam et translata venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de *Rer. Judic.* Auct. I, p. 65. *HEMST.* Conjecturam meam *ἀνανεύων*, nuper in medium prolatam, quam scripturam in *ἀνανήφων* per *Reuchlinianam* pronuntiandi rationem transiisse suspicabar, jam et ipse facile repudio, quum *ἀνανεύειν* apud *Nostrum* alio prorsus sensu adhibitum occurrat, quippe oppositum verbo *ἐπινεύειν*, neque vero τῷ κάτω νενευκέναι. Vid. *Necyom.* c. 4. adv. *Indoct.* c. 5. *LEHM.*

Ead. 1. 3. *Τὰ μὲν ἔργα*) Sic *Socrates* apud *Diogen. Laërt.* II, 33. *ἔλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λίθινους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται· αὐτῶν δ' ἄμελειν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι.* *Clem. Alex.* p. 24. *Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδριάς ὅτι μάλιστα ὠραιότατος τεκταίνηται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀποτελεσθῆτε, οὐ φροντίζετε.* *SOLAN.*

Ead. 1. 10. *Ἡ στυγία*) *Flagra, verbera.* *BROD.*

Ead. 1. 11. *Ἐνετρίψατο*) *Quis?* an ἡ *Ἐρμογλυφική;* si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πλὴγὰς ὁ θεὸς οὐκ ὀλίγας etc. *HEMST.* Habet narratio colorem lepidi joci, atque adeo tribuitur flagello, quod avunculo erattribuendum. Et εὐθύς habet vim suam: statim in initio novi mei curriculum. Desideraretur meo iudicio gravissima vox, si legere volumus

ὁ θεῖος. Sic nescio quid languoris acciperet oratio. cff. 'quae dixi ad verba §. 4. πολλήν τινα ὀμότητα etc. LEHM.

Ibid. 'Απολειφθεῖσα) Fl. et J. ἀποληφθεῖσα. SOLAN.

Ead. 1. 13. 'Ενέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. 1. συνέπριε· priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν et ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in 'Εμπρίσαντες et Κατατείνας ἐρῶ· quemadmodum συμβρούειν vel συμβρούει τοὺς ὀδόντας. Jambl. de V. P. S. 194. et ἐμβρούει. Διαπρίειν alibi Noster habet, et πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. HEMST.

Ead. 1. 15. Θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι) Dixi ad illud Petron. c. 104. — Somnia quae mentes ludunt. BOURD.

Ead. 1. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. SOLAN. Scribendum τῆςδε τῆς, ut in utraque Ald. LEHM.

Pag. 14. l. 1. Καὶ ἐλθὲ ἤδη) Multum abest, ut damnem. Noster de Sacrif. §. 8. φέρε δὲ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δὴ, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Aristophane, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Syllburgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Dionysio Hal. A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δὴ. Vid. Thom. in Φέρε. 'Επιβαίνειν τοῦ ὀχήματος ex hoc loco profert Scheffer. de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. HEMST. Non satis caussae videbatur esse, cur mutaretur ἤδη, quum praesertim omnes libri in hoc consentiant. Temporis est h. l. ἤδη quin veni jam, so komm denn nun, ut Charon. c. 21. fin. ἀλλὰ κατῴμεν ἤδη. LEHM.

Ead. 1. 3. Πηγᾶσφ ἔ.) E nummis exhibet Spanhemius in eximio de U. et P. Num. opere p. 272. ed. postremae, et Gryphas intelligit. SOLAN.

Ibid. "Ὅπως ἴδης) Mss. et Angl. εἶδης· toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

Ead. 1. 6. "Α. π. τὰς ἐσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἐσπέρας πόλεις. BOURD. "Αχρὶ πρὸς ἐσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τὰς ἐσπερίας πόλεις. Mss. πρὸς ἐσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἐσπερία πόλεις, etc. GRON. Gronovii conjectura non improbabilis. Hesych. 'Εσπερία, δυτικὰ μέρη· quod Berkelius observavit ad Stephan. in 'Εσπερία. Saepe Philostr. de V. A. T. IV. c. 47. ἐσπερία τῆς γῆς· V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἐσπέραν. Neque tamen ulla

nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda.
HEMST.

Ead. l. 7. Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, sationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. *Pactus* ad *Artaxerx.* inter *Epist.* *Hipp.* II. Hippocrates διασπείρων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. *Vid.* *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis consitor et propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in te sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor.* *Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργός, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην etc. τοῖς ἀνηκίοις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8, neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Uique solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior.* Julianus, ut quodam Triptolemi curru etc. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum et publicas laudes procedant. *Pindarus* illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλοι φῶτες, οἱ χρυσσαμπύκων Ἐς δῖον Μοῖσάν ββαινον *Pyth.* I, 102. *Vid.* *Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58, 138. quem locum egregie sanavit J. Fr. Gronovius *Obs.* II, 6. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* et *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. et *Sam. Petit.* *Obs.* II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad *Quint.* Ep. 15. Porro famae gloriaeque volucres currus in poëtis notissimi: nec *Philostratus* sprexit V. S. II. p. 596. de *Ptolemaeo* Sophista: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος διήει τὰ ἄσθη. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum est, cum Hipponicum significare vellet gratis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminare: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. *HEMST.* Epigramma venustissimum, cujus a me facta fuit mentio, non est, neo per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, *Callimachi.* *Bacchylidem* aut *Simonidem* vetus *Codex*, teste *Rich. Bentley*, auctorem praescribit. *Simonidi* sine dubio tribuendum, si *Stephanum* sequimur in Ἀκαμάντιον nam quod

ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. IDEM in *Addendis*.

Ibid. Ἀποσπείρων τινὲς) Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. BOND.

Ead. l. 13. Ἐνδεδνκότα) οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδνκότα. sic *Thom. M.* in Ἐνδεδνκός. HEMST. Quod autem *Thomas* omisit αὐτὴν, inde non puto concludi posse, illud in hujus Grammatici Luciano non lectum fuisse; quod credidisse videtur *Schmiederus*. Sed omisit Grammaticus consulto hanc vocem, quoniam, si addidisset, etiam sequentia ἦν εἶχον etc. addenda fuissent. Brevitatis igitur causa omisit, neque vero, quod in ipsius exemplari non lectum fuisset. LHM.

Ead. l. 14. Καταλαβοῦσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in *Mss.* καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. BOND.

Ibid. Τὸν πατέρα) De reditu illo fusius in *Alex. c. 56.* unde patet, quousque pater ei obviam venerit. SOLAN.

Pag. 15. l. 1. Καὶ τι καὶ) Lege, καὶ τοι καὶ. atque ita video posuisse *Jac. Tollium* ad *Longin. p. 181.* Ἐβουλεύσαντο defendi posse non nego: melior tamen, et ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. HEMST. Quamquam confirmari videatur *Hemsterhusii* conjectura eo, quod *Aug. cod.* habet καὶ τοι καὶ, nihilo tamen magis adduci poteram, ut relinquerem vulgatam, optime se habentem. Quid, quod non minus mihi h. l. καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν salvum esse videtur, quam in *Fugit. c. 27.* μᾶλλον δὲ καὶ προσλασι, καὶ τι καὶ ἔρεσθαι θέλονσιν, quae nemini unquam fuisse suspecta. Ti absolute positum, ut *Diall. Marr. XV, 1.* ἐπέπνευσα δὲ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, *Charon. c. 3.* συγκαμῖν δὲ τι καὶ σὲ δεῖ. *Necyom. c. 10.* ὑλάκτησε μὲν τι (non τοι) ὁ Κέρβερος. *Prom. c. 3.* συνειργάζετο δὲ τι (non τοι) καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, et saepius, h. l. eleganter mitigat admonitionis acerbiter, quemadmodum per totam narrationem pia quaedam filii in patrem modestia conspicitur. Verba sic intellige: quin etiam aliquam (eine kleine) admonitionem addidit de iis, quae, parum abfuerit, quin de me decrevisset. LHM.

Ead. l. 2. Ἐβουλεύσαντο) In *Mss.* ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. BOND.

Ead. l. 3. Ἐμοὶ δοκεῖν] Sic dedi, etiam invito Censore Hal., ex usu Luciano familiari, licet non ubique a libris observato. Consentientibus libris sic legitur *Ver. Hist. I, c. 7.* de *Luct. c. 5.* *Necyom. c. 10.* et *17.* *Charon. c. 18.* extr., ubi tamen *Schmiederus*, codicis *Paris.* et editionis *Junt.*

suctoritatem et *Abreschii* Dilucc. Thucc. p. 5. vagum iudicium secutus, lectionem *μοι δοκεῖ* recepit. De Dom. c. 17. vix dubium esse potest, quin recte scripserit *Reitz*. *ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἱκανὸν ποιεῖ*. In *Philops.* denique c. 25. recte *Solanus* malle *Πλούτων, ἐμοὶ δοκεῖν*, et de Dea Syr. init. et c. 29. *Reitzius* *δοκεῖν δέ μοι* ex *Herodotea* ratione restituisse videtur. Ueberius de hac exquisitiori Graecitate exposuit *Fr. Wolfg. Reitz*. ad *Viger*. p. 732. sq. ed. *HELM. LEHM.*

Ead. l. 5. *Δικανικὸν*) Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multae *clepsydri* perorentur. Notat autem prolixam et ineptam orationem, quam etiam hibernum somnium vocavit, quod hieme noctes sint longiores, et proinde longiora somnia. *COGN.*

Ibid. *Χειμερινὸς ὄνειρος*) Vide *Erasm.* in *Chil. VOEST.*

Ead. l. 6. (*Οὐ μὴν*). *J. G. Graevius* ad *Prom. s. Cauc.* ὅτε scribi jubet; quod recepissem utique, si vel unus addixisset *Codex*: nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: hibernum somnium: nam longissimae sunt noctes. *Polyd. Vergilius*, *Cognatum* secutus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, et cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam et tali proverbio libenter caremus, et alia longe est causa, cur *ἐνύπνιον δικανικὸν* vocaverit, somnium absurdum et auribus grave, qualia nimirum multa causidici deblaterare solent. Parum distat illud *Platonis* in *Appl.* p. 25. *Α. ἐγὼ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ.* *Theaet.* p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* saepe occurrere, notavit *Herald. An.* in *Salm. Obs.* ad *I. A.* et *R. VI.* c. 10. §. 9. *HEMST.* Non dubitabam cum *Matthiae* emendationem *Graevii* recipere. Manca enim oratio est, si legitur ὅτι. Desideratur temporis notatio. Sed ὅτε est quo tempore, scil. hiemali, quod quidem facile a praecedenti *χειμερινὸς* deducitur. Non minus certa est *Pelleti* medela, quam loco *Anachars.* c. 16. adhiberi vult, legens: ἡ δὲ ἄρα τοῦ ἔτους, ὅτεπερ (vulg. ὅτιπερ) τὸ πυρωδέστατον ἔστι τοῦ ἀστέρος etc. *LEHM.*

Ibid. *Αἱ νύκτες*) Hinc *Platonis* *Comici* fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci VI.* 33. *SOLAN.*

Ibid. *Τριέσπερος*) Facete, ut solet: *τριέσπερον* vocat *Herculem* ab *trinoctio* illo, quod traditur in eo concipiendi insumtum. Nota est fabula *trinoctii* concubitus *Jovis* et *Alcmenae* vel ex *Plauto*, vel ex ipso *Luciano* in *Dial. Merc.* et *Solis.* *COGN.* Haec ait per allusionem ad *Lycophronem* in *Alexandra* statim initio, ubi de *Hercule* sic: *Αἱ αἱ τάλαινα θελαμῶν κεκαυμένη καὶ πρόσθε μὲν πύκνησιν οὐλαμηφόροις Τριεσπέρου λέοντος* —. Quem *Herculem* *τριέσπερον* λέοντα dixit, ut

interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. PALM. Agnosces etiam *Lucianum* in Gall. §. 12. τριέσπερον ἂν ἦδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρον. Apud *Schol. Homer.* ad II. A, 323. Hercules τριέσπερος, et in *Ara Dosiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων; ubi vide *Tzet.* et *J. Meurs. Gregor. Nazianz.* Stel. I, p. 42. τὸν Βουδοῖναν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Christianus, nescio quis, apud *Suid.* in Ἰωβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἀλκησιν, ἣν ὁ καλλίνικος τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε. hinc apud *Alciph.* p. 356. ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In historia Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus Comm.* in Jon. quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei subiit personam, *Argon.* v. 118. versibus elegantissimis, et *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat. Theb.* IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes, (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem.* Protr. p. 20. D. et *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius *Herculis* honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV, p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιεῖαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non sapiat. HEMST. Pro vulg. ὥσπερ ex Aug. cod. reposui οἶός περ. Sic Noster supra §. 6. τιτάνον καταγέμουσα, οἶος ἦν ὁ θεῖος. Diall. Deor. IV, 1. ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφορ — ἔχοντα — οἶος ἐφαινόμην σοι. LEMM.

Ead. l. 9. Ἐωλος γὰρ ἡ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in v. Ἐωλος, et *Jungerm.* ad *Poll.* I, 65, n. 38. HEMST.

Ead. l. 10. Ὑποκριτὰς)) Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑπο-

αἰτίας τινάς· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, suffecerit: nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posteriores omnes unde fuerit inductum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. Reg. Poli reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. HEMST. Abest etiam a codd. Gorl. et Aug. LEHM.

Ead. l. 11. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. COGN.

Ibid. Ὡς ἐδόκει) Tutatur se Lucianus exemplo atque auctoritate Xenophontis, et ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem, quibus id agit hic Lucianus, subobscura et depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ᾧ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi sinxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἑωλὸς ψυχρολογία, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod repeti debuit, omisum est in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὥς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, Luciano tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὥς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ε. δ. V. Euripid. p. 401. B. ἰδοῦσα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῷᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide Diall. Mortt. XXI. et XXII. Sed et hoc monendus est lector, aut male locutum Lucianum, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῷᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non domi profecturus vidit, sed in reditu Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. SOLAN. Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita stili Luciani facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem exspectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex Xenophonte revocare licet, sensus saltem et oratio tolerabilis exibat: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὥς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῷᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴσται γὰρ) οὐχ ὥς ὑπόκρισιν τὴν δ. οὐ. φλ. ε. αὐτὰ δ. quae

sic interpretor: neque enim *Xenophon* aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, et cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat etc. illud ὡς ἔδόναι αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis intersertam, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas *Cyr. Exp.* III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. etc. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cuius modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum *Ghrisopho* communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *HEMST.* Illud somnium h. l. significari, quod narrat *Xenophon* *Anab.* III, 1, 11. (ed. Weisk.), certissimum est, nec serio a quoquam in dubitationem vocari potest. At insunt loco, quae offendant. Primum, quod dicit auctor, *Xenophontem* narrasse somnium suum nescio quibus; quod certe non disertis verbis a *Xenophonte* commemoratur. Sed tenendum, *Lucianum* h. l. memoriter pro more suo referre factum, et lapsum esse memoria, ut saepius alibi. Exempla hujus generis sive licentiae, sive negligentiae, *Lucianae* plura suis locis taxata, ut supra c. 3. de proverbio illo, quod dicit auctor *Hermot.* c. 3., *Hesiodo*, de *Scipione*, *Hannibalis* adversario *Diall. Mort.* XII. fin. etc. Meminerat autem *Lucianus*, *Xenophontem* in illa nocte, in qua somnium viderit, convocare *Proxeni* *locha-* *gos*, hisque dicere, se nec dormire, nec decubare, amplius posse, quippe videntem, in quam misera ipsi conditione essent (§. 15.); et hanc cogitationem mens *Luciani* conjunxit cum hac: *Xenophontem* forte etiam narrasse somnium suum. Sic facile error *Luciani* explicari potest, difficilior vero excusabitur. Sed aliud est, quo offendaris h. l., quod verba ipsa, uti vulgo leguntur: ὡς ἔδόναι αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρίᾳ οἶκ. κ. τ. α. — ἱ. γ. — οὐχ ὑπόκεισιν τὴν ὄψιν etc. corrupta esse videntur. Quid enim sibi vult particula καὶ post αὐτῷ; Et ante ὑπόκεισιν haud dubie ὡς excidit, quod necessario requirit cum Graecitas omnino, tum totius loci ingenium. Itaque eatenus facile ac libenter secutus sum *Hemsterhusii* subtile iudicium, qui καὶ ejiciendum, ὡς inserendum, statuit. Quod autem idem Criticus etiam plura verba e *Xenophonte* textui addere vult, hac quidem ratione: ὡς ἔδόναι αὐτῷ βροντῆς γενομένης ση- πτὸς πεσεῖν ἐν τῇ π. οἶκ. etc., id miror usque eo arrisiasse doctissimo *Matthiae*, ut ea adeo in textum recipere non dubita- verit. In *Xenophonte* reperitur: πεσεῖν εἰς τὴν πατρ. οἶκ. Quo-

modo itaque defendi poterit πρὸς τὴν τ. π. οἰκ. ? Minime vero. Non ipsissima verba *Xenophontis* recitat auctor, sed laudat rem memoriter suis qualibuscumque verbis, innuens modo id, quod auditoribus suis jam notum esse significat verbis: καὶ τὰ ἄλλα, ὥστε γάρ. Errat autem *Lucianus* in citandis verbis eo, quod incipit verbis ἐν τῇ πατρ. οἰκ., quum in *Xenoph.* legatur εἰς τὴν πατρ. οἰκ. Sed etiam sic facile compleri potest sententia, et effici eadem, quam dedit *Xenophon*. Neque opus est statuere, in extenso *Xenophontis* verba ab auctore relata fuisse. *Schmiederus*, ad quem nunc devenimus, legendum coniecit: ὡς ἰδ. αὐτῷ καιομένη ἡ πατρῷα οἰκία. At vero haec nimium recedunt et ab iis verbis, quibus *Xenophon* usus est, et a vulg. lectione ipsa, et vero etiam a Graecae linguae indole. Nam uti bene dicitur φαίνεται μοι καιομένη οἰκία, ita minus bene dicas δοκεῖ μοι καιομένη ἡ οἰκία, pro καίσεθαι δοκεῖ. Denique T. F. *Benedictum*, Rectorem scholae Annaebergenesis meritissimum, video in Programmate scholastico, de quibusdam *Luciani* locis a. 1814. Torgaviae conscripto, cetera omnia, quae vulgo leguntur, probare, in uno vero vocabulo ὑπόκρισιν haerere. Totum igitur locum putat bene habere, si modo legatur οὐχ ὑποκριτῇ, qua voce respondeatur antecedenti interrogationi: μὴ ὄνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτὰς τινος ὑπέληφεν; At, ut taceam cetera ulcera, ab *Hemsterhusio* detecta, sic non tangi, nedum sanari, et per se vox ὑποκριτῇ parum habet probabilitatis, si credas eam ex ὑπόκρισιν ortam, et vero etiam jejunum praebet sensum. Longe verosimilius est, excidisse aliquando ὡς, quoniam mox eadem vox sequitur, ita, ut altera facile omitti potuerit. Recte autem observat vir doctus, respici verbis οὐχ ὡς ὑπόκρισιν ad illos ὄνείρων ὑποκριτὰς, quod ne ab *Hemsterhusio* quidem observatum video. Aliam viam ingressus *Langius* in Animadv. ad *Lucian.* p. 7. sq. verba αὐτῷ — ἄλλα pro glossemate haberi posse censet. Sed quale hoc glossema foret, si verba sic se juncta legeres? et qualis textus, si haberes verba: ὡς ἰδόναι — ὥστε γάρ — ? Neutrum profecto sine altero intelligi posset. Bene autem idem observat, somnii *Xenophonte* διήγησιν non ita esse capiendam, quasi commilitonibus illud narrasset; sed quatenus cum lectoribus illud communicaverit *Xenophon*. LXXIII.

Pag. 16. l. 4. Ἐθελοκακεῖ) Mss. et Basil. et Flor. ἐθελολοκακεῖ. male. BOUND. Adducit *Budaëus* C. L. G. pag. 25. HEMST. In sqq. cod. Paris. exhibet πρὸς τὴν ἡττω ἀποκλ., ubi *Belinus* supplet ὁδόν. Sed praestat τὰ ἡττω, respondens praecedenti τὰ βελτίω. LXXIII.

Ead. 1. 6. 'Εαυτοῦ) Scripsi εαυτῶ. alterum illud Graeci sermonis norma respuebat: προτύπωμα εαυτῶ προτιθέναι Σωκράτην *Simplic.* in *Epictet.* p. 283. παράδειγμα προστήσασθαι Noster habet in *Prom.* s. *Cauc.* *HEMST.* Observat *Schmiederus* in *Add.* ad *T. I.*, insertis *T. II.*, p. XXVI. „In fine hujus libri, qui ultimus est in tertio Aug. continuo additur: 'Ἐπιγραμμα, ὃ ἐπέγραψε Λουκιανὸς ἐν στήλῃ βραχέλλου λίθου πρὸς τῇ λιμένι τῆς τῶν μακάρων νήσου, ποιηθέν αὐτῷ παρ' Ὁμήρου"

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Ἐλδέ τε καὶ πάλιν ἦλθεν ἐὼν ἐς πατρίδα γαίαν.

Cf. Luc. Ver. Hist. lib. II. c. 28. *LEHM.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 17. l. 1. *Πρὸς*) Post annum *Luciani* quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solum in ejus scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte est *Zeuxis*. Post Dialogos scriptus *A. 2. SOLAN.* Hiccinne libellus? imo reperi ibi eo, quo consuevit, loco. *LEHM.*

Ead. 1. 13. *Προμηθεΐα*) Hanc vocem interpreto ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euseb.* *BOURD.*

Ead. 1. 15. *Οὐδὲ*] Sic mutavi vulg. οὐ δ', vel propterea, ne, si separentur particulae, δὲ ad praecedentia et μὲν referri possit. Deinde non requiritur non vero, sed neque. *B. 2.* οὐδὲ recte exhibet. *LEHM.*

Ead. 1. 17. *Βάρβαρός τις παραμικρὸν*) Legendum βόρβορός τις. *Erasm.* in *Adagio: Barbarus e trivio.* *BROD.* Mirum, omnes editiones habuisse βάρβαρος, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim, *BOURD.* Sic *Plato* de *Rep.* VII. ed. *Lugd.* p. 488. *B.* καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ νινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In *Mss.* tantum *G.* et *W.* et plerisque impressis βάρβαρος legitur. Sed *Coll.* et *J.* ed. veram scripturam adserunt, quam conjectura etiam adsecutus est *Benedictus.* In *Cod. W.* notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit

adscripta. SOLAN. Βόρβορος eo differt a πηλῶ, quod et male oleat, et nulli sit usui; cum contra πηλός, terra liquore affuso subacta, ad frangendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλός ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλός ὁ τῶν κοπλάθων, καὶ πηλός ὁ τῶν πλινθουργῶν: hoc Latinis lutum, illud coenum; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορος et βορβορώδης vide H. Junii Adagia in Coeni agitator. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248. 257. 259. HEMST. Voci βόρβορος accedit etiam auctoritas A. 2. LEMM.

Ead. l. 19. Ἐπειφημίξεις) Male in omnibus editionibus ἐπιφημίξεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD. Ἐπιφημίξεις) Ominibus hic nullus locus; aptissima contra elogiū magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. Demosth. pag. m. 329. A. χρῆ πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίων, τοιαῦτα φανέσθαι, οἷα μὴδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα πονηρὰ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνοματι τῶν θεῶν τι. optime. Adde Athenag. p. 52. C. D. Clem. Alex. p. 17. A. et 18. A. et Basil. p. ed. Bas. 411. C. Vid. tamen H. A, 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposteræ correctionis: nota sunt ἐπειφημεῖν, et diversa potestate εὐφημίξειν: probandum fuerat ἐπειφημίξειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: Titanum principis titulo et nomine insignis et ornas. Restituendum Pausaniae I. p. 90. ubi vulgatur ἐπειφήμησαν: tu lege, ἐπειφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. et saepius: compertum autem nihil, inquit, habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint. Sic Aristid. T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κέλεός τε καὶ Μετάνειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται. male vertit Canterus, ut et p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas J. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114. οἷς τε πράττεις, ἐκείνων ἐπιφημίξεις, quæ ipse geris, illi attribuis: quasi ab illo gesta praedicas. Aliorum exemplis adde Philon. Jud. L. ad C. pag. 1011. E. 1016. A. Pollux IX, 95. 112. HEMST. Philopatr. c. 26. μήπου θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ λόγους κισθόλους ἐπιφημίξειν, ubi post κισθόλους excidisse videtur αὐτῷ, quod

incommode suppleri vult *Gesnerus*. Prorsus alio sensu, nempe Homérico (Il. I, 22.), dicuntur Scythae ἐπευφημοῦντες *Toxar.* c. 42. *LEHM.*

Ibid. Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα) *Copiose Is. Casaub.* ad *Theophr.* *Charact.* in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de *Gymnas.* εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δοιμύτητα τῶν σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse saepissime sic γλευσμός, ἀλισμός, ἐμπαιγμός, et similia Atticor. de quibus interp. *Aristoph.* *Bourd.* Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* *Vorst.*

Pag. 18. 1. 1. Μυκτῆρα) *Nasum: ironias. Erasm.* in *Proverbio*, *Naso suspendere. Brod.* Utuntur hoc loco *J. Brod.* *Misc.* IV. c. 32. *H. Stephanus* *App.* de *D. A.* p. 245. et *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* *Ch. Eth.* c. I. *HEMST.*

Ibid. Ἀττικὸν) Omnium enim Graecorum dicacissimi et facetissimi habiti sunt Attici. *Brod.*

Ead. 1. 2. Προμήθεια] Adludit ad nomen *Promethi.* *LEHM.*

Ead. 1. 4. Τοῦ Κανκ.) Ubi deligatus *Prometheus* a vulture manditur. *Brod.*

Ead. 1. 6. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat *Cicero.* *Brod.* Imperite *Belinus* notat in verbis ξὺν ἀληθείᾳ τοὺς ἀγῶνας ποιοῦμενοι inesse aliquam ambiguitatem; posse enim haec certamina etiam cogitari *contre la vérité.* Quod quidem ejus generis est, ut facile apud nos a tirone quolibet refutari possit. *LEHM.*

Ibid. Ζῶντα οὖν) Hand dubie ἑλληνικώτερον *Ms. Wittiana* ζῶα γ' οὖν etc. *Jens.* Non placent ζῶα et ἔργα sic juncta. *LEHM.*

Ead. 1. 7. Ἐμψυχα) Vide omnino *Leosthenis* de *Demosthene* dictum, a *Nostro* adlatum *Demosth.* *Enc.* c. 14. unde desumptum hoc credo. *SOLAN.*

Ead. 1. 9. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.) In versione Lat. hoc modo: Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris fragmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differtis (a *Prometheo* sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt fragmenta. Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ κἀκείνῳ οὐ μικρῷ διαλλάττουσι. Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt: et alibi. *Xiphilin.* *Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἐνὶ δὲ τούτῳ διήλασσον. Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo etc. *L. Bos Obs. Crit.* c. V. p. 19. *Jure L. Bos* *Benedictum* castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat secutus: sed jamdudum sententiam hujus

loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim juvat otiosum illud δ'. [Scripsit auctor fortasse ὅτι μὴ ἐκ βορβοροῦ, μηδ' ἐκ π. Nam uti vulgatur h. I. μηδὲ, etiamsi cum *Abreschio* Dilucc. Thucc. p. 612. pro καὶ μὴ sumas, subsistere non potest. LEM.] Merito *Noster* probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. *Damascius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιπλοῦσιον τοῦτον χρηματισμόν· et in Σαλούστιος· ἡ πολυήρατος δικανική, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt forensia lucra, quae se contempsisse, deserto patrocinia tractandi studio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Πηγήρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορήσιν ἀρίστους Νείκεα τ' ἰθύνειν, καὶ τιμωμένοισιν ἀρήγειν. "Ἐντε δίκας πολλέσσιν ἐριδμαίνοντες ἔπεσσιν, "Ὡν ἀπο πλοῦτον ἀπειρέσιον καὶ χρηματ' ἄγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est *J. Gronovius*; et sane illud ἐν πολλέσσι satis frequens v. 238. 233. et 224. Θηητούς ἄλλοισι καὶ ἐν πολλέσσιν ἀγήτους Τεύχει etc. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed cum scribit, judicia vocibus irritantes, ego quidem, quid sibi velit, non adsequor: vertisset saltem, causas agentes; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, et plane inauditum. Posses itaque non absurde, "Ἐντε δίκαις πολλέσσιν etc. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit "Ἐντε δίκαςπολλέσσιν ἐρ. etc. vitii genus in *Manethone* frequens θυμέλεσσι, πενίλεσσι, σοφίεσσι, pro θυμέλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat, quasi per fraudes summamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Synesium* Ep. 100. p. 240. C. Ἐτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιν γνόντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἑλευθέρου γινόμενον· et Ep. 147. pag. 286. B. Hic si testis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius *Maternum* probes, quem patrocinia tractantem tenuerunt causarum conflictationes, et caninae contentionis jurgiosa certamina: is se forensium certaminum depugnationibus liberatum, exatum etiam quodammodo invidiac laqueis gaudet, improbis et perfidis hominibus crassa livoris et rapiendi, imo potius latrocinandī (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando distare) potestate permissa. HERMST.

Ead. l. 14. Τόῃς κοροπλάθοις) Vide *Ex. Spanhemium* ad

Juliani *Caes.* *Preuves des Rem.* p. 107. ubi perperam hic locus ex *Halcyone Luciani* profertur. *IDEM.*

Ead. l. 15. *Δείγμα*) *Suspiscabar legendum esse δῆγμα.*
Sed nunc nihil muto. *SOLAN.*

Ead. l. 16. *Ὡστε μοι*) *Ex O. et M. illud μοι restituimus,* pro quo in impressis *με*, mendose. *SOLAN.* Praeter *Codd.* illud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indoles, quam ipse *Lucianus*, in *Nigr.* §. 37. *ἐπῆει δ' οὖν μοι λέγειν* (*Diall. Deor.* XXI, 2. *ἐπῆει μοι γελᾶν* · *Somn.* §. 17. *τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα*; cf. *Somn.* s. *Gall.* c. 18. *LEHM.*) *Diogenian.* apud *Euseb.* *P. E.* VI. p. 264. *ᾧστε μοι θανμάζειν ἐπεισι.* *Cleomed. K. Θ. II.* pag. 89. *τῷ Ὀμηρικῷ Θεοσίτῃ ἐπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν.* p. 37. *ὥστ' οὐδ' ἐπῆει αὐτῷ ἐκείνο.* *Plutarch.* *Ag.* p. 603. *D.* 616. *F.* parem habet et notionem et structuram *ἐπέρχεσθαι.* in *Amor.* §. 23. *Demosth.* *Olynth.* I. pag. 1. *B.* *Ep.* II. *ἐπέρχεται μοι παρόρρησιάζεσθαι* · in *Macart.* p. 1028. *B.* *διαπράττεσθαι ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις.* *Strabo* XIII. p. 891. *B.* *αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεύσιν ἐπῆλθε τοὺς μὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ μῆ.* *Alciph.* III. *Ep.* 12. *Plutarch.* *Nic.* pag. 527. *E.* plenius *Dion Chrys.* pag. 466. *B.* *σπουδῇ δὲ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι*, *Liviana* locutione, *subiit animum impetus.* Haec simul probant in *Jud. Voc.* §. 2. *legendum esse, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι etc. ἐπέρχεται*, non *με.* Utroque casu gaudent *εἰς-έρχεσθαι* et *εἰσιέναι.* Vid. *Priscian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in *Εἰσῆει.* *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in *Phaed.* pag. 44. *F.* 45. *A.* de *Rep.* I. pag. 573. *E.* *Idem* de *LL.* VIII. p. 910. *C.* *εἰσῆλθε δὲ με, οἷον εἰκός, φοβηθῆναι.* *Lys.* p. 506. *E.* Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πρᾶγματα quomodo cum iis, quae praecedunt et consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si *Cleon* ab *Eupolide* vocitetur *Προμηθεὺς μετὰ τὰ πρᾶγματα*, nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immitti posset supra post *προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν*, ubi *nox προμήθεια* partem illam hic tam abrupte positam paene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὥς ἐ. *κ. εἰ μὴ π. σ. γ. ε. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ K.* superioribus, *βόρβορος τις παραμικρόν*, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, *οἶσθα περὶ αὐτοῦ* · praeferebam, *οἶσθα γὰρ αὐτό*, vel potius *Platonicum* illud, *οἶσθά ποῦ καὶ αὐτός.* Tum lepore quidem *Comico*, sed acerbo simul, *Cleon* dicitur *Προμηθεὺς μετὰ τὰ πρᾶγματα*, quasi post rem gestam verus *Epimetheus* consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapi-

ens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Atheniensibus objicit *Demosthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλευέσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πρᾶγματα. *Scholiastae* credo, *Eupolin* esse patrem hujus jambi, affirmantis eum etiam κομικὸν simpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. HEMST. Quem dicat *Hemsterhusius Scholiasten*, qui *Eupolin* affirmet hujus jambici versus patrem esse, non video equidem; conjicio autem *Scholiasten* ad Nigrini locum laudatum. Verum ut ibi largiar comicum poetam esse *Eupolin*, ita h. l. nescio, quidni potius *Aristophanem* cogitemus, a quo tum Cleonis insignem inconsiderantiam et jactantiam maxime fabulis derisam fuisse, tum etiam *Lucianum* quam plurima snorum repetiisse constet. Quin etiam infra §. 6. non obscure significatur *Aristophanes*. Verba οἷσθα περὶ αὐτοῦ, in parenthesi a me seposita, et mihi videntur corrupta, quoniam colore carent *Luciano*. Mihi quidem *Lucianus* scripsisse videtur: οἷσθα γάρ: Αὐτὸς (omisso Κλέων, quod nomen ex interpretamento, opinor, fluxit) Προμηθεὺς etc. Sic supra *Somn.* c. 17. ubi *Xenophontis* verba citantur, additur: καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γάρ), et simili ratione saepius. Neque tamen certae medellae vestigium in libris inveni. Quod denique ad transpositionem illam locorum duplicem attinet, qua *Hemsterhusius* putat majorem effectum iri sententiarum concinnitatem, lubens ego et in his cum *Wielandio* et agnosco, et admiror, hujus ingenii magnum acumen; fateor etiam, miro casu accidisse, ut et sic, ut *Hemsterhusius* vult, *Lucianus* eleganter scribere potuisset. Sed idem nego tam violentae mutationis necessitatem. Est paullo liberior, (neque tamen vagus,) sententiarum se invicem excipientium cursus et nexus, qualis esse solet in *Lucianis* orationibus ac recitationibus. Videamus de iis modo, quae maxime offensioni fuerunt Critico. Dicit *Lucianus*: „Vos quidem caussarum actores maximo jure *Promethei* dici potestis, quippe qui opera exhibeatis vere animata ac spiritus plena; nos autem vere lutea fabricamus, motu omni et anima destituta, mere ludicra, quae nonnisi oblectationi inserviant, ut puellarum pupae. Itaque non possum non credere, te acerba aliqua ironia in me usum esse, quum me diceres *Prometheum*; eadem ironia, qua Comicus in noto illo versu Cleonem *Promethei* nomine ornavit; eadem, qua omnino Attici etiam figulos, aliosque luti fictores, olim *Prometheos* appellare solebant.“ Sic bene, credo, haec procedant, modone verbis μετὰ τὰ πρᾶγματα, quod fecisse videtur *Hemster-*

hujus, major quaedam vis tribuatur. Addita maxime, ut compellationis ironia perspiceretur. LEHM.

Pag. 19. l. 1. 'Ο Κωμικός) Aristophanes. BROD.

Ead. l. 3. Κλέων Προμηθεύς) Aristophan. vers. 'Ιππ. De eo idem Aristoph. in Pac. et Thucyd. BOURD. Aristophanis esse videtur; sed in fabula a Bourdelotio indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstitibus ejus fabulis reperio. SOLAN.

Ibid. Μετὰ τὰ πρᾶγματα) Rebus peractis, quique aëro, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. COGN.

Ead. l. 4. 'Ιππον.] Scribe ἱπνοποιούς, pro ἱπνοποιούς, qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

Ead. l. 5. Προμηθεύς) Juvenal. IV, 133.: Debetur magnus patinae subitusque Prometheus: Satyrice, inquit Schol. figulus: imo Attice: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragici ipsum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter Dion Chrysost. Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδην Προμηθεύς, ἄδην πηλού. Hunc Nostri locum usurpavit Brodaeus ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. H. Stephan. App. de D. A. p. 196. positus Luciani verbis addit: ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, et καὶ in ejus locum substitui debere. HEMST.

Ead. l. 6. Καὶ) Ita P. S. Coll. et L. recte. J. ἦ καὶ. Reliquae εἶναι et ipse Ox. vitiose. SOLAN. Ald. 2. ἦ καί, unico recte. LEHM.

Ead. l. 7. Βούλεται) Fr. Luisinus Par. III. c. 4. et si tibi hoc indicare debet Prometheus: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. Platoni frequens: βούλεται μὲν οὐδὲν ἥττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὐρεσις. in Min. p. 565. B. Aristid. T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST. Diall. Mort. XXVIII, 2. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα. Hermot. c. 15. οὐ συνίημι ὃ, τι σοι τοῦτο βούλεται. Conviv. c. 14. ἡρώτα τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται ἀντὶ αἱ τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες. LEHM.

Ead. l. 11. Παραμυθούμενος) Paullo reconditiorem verbi venustatem non adsecuti sunt interpretes: tu cape, mollius, in meliorem partem interpretatus, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud Luciani, quod paullo post sequitur, πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fuit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, mitioribus verbis flectere, declaravit Budaeus G. L. G. pag. 680. 681. nec non L. Casaubon. ad Strab. I. p. 63. n. 4. Saepe Wolfius in Ul-

piano non intellexit: cum *Demosth.* pro *Cor.* p. 477. E. scrip-
sisset κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: παρὰ μὲνδεῖται τὰς συμφο-
ρὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα· calamitates opportuna
voce mollis tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens
atque egregium. Similem in modum θεραπεύειν τὸ σκληρὸν τοῦ
λόγον apud *Schol. Pindar.* ad *Ol. B.* 162. phrasin duriorē com-
modo epitheto mitigare. HEMST.

Ead. l. 12. Ἐπαινῶν) Ante Salmuriensem omnes ἐπαινῶν
pro quo non absurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud
remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam
arridet, in promptu est: οὐ ταῦτα εἰκασέ σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ.
τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: οὐ ταῦτα εἰκασαί τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ
κ. τ. ἐπαινῶν non eam in partem, quam dixisti, cum *Prome-*
theo comparatus es, sed ille scilicet, qui te *Προμηθεά* ἐν λό-
γοις vocavit, novitatem inventionis laudat etc. Cum nullum
sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem
scripturam: cujus vice quin, quod maxime placuerit, quis-
que restituat, non intercedo. HEMST. Suspectum omnino
ἐπαινῶν. Mallet, hac voce ejecta: οὐ ταῦτα εἰκασαί τῷ Προμ.,
ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο, καὶ μὴ etc. LEHM.

Pag. 20. l. 1. Τέως ἐννοήσας) *Benedictus*, suo Marte com-
mentus. Non cepit vim et elegantiam. Verte hactenus comm.
GRONOV. Pravam distinctionem, quae planissimae senten-
tiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me fa-
ctum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

Ead. l. 4. Συνειργάζετο — ἡ Ἀθηνᾶ) Omnia, in qui-
bus mentis ἀκμὴ καὶ τὸ θεϊότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur,
Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Ms. συνειργάζετο
δὲ τι ἡ Ἀθηνᾶ. JENS.

Ead. l. 6. Πρὸς τε τὸ εὐφ. etc.) Aut delendum τε, aut
lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in opti-
mam partem interpretatus dictum, tum etiam * * Et fortasse hic
est sensus: τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam
post τε sequi debet καὶ. GRONOV. Scribi jubet norma linguae
Graecae πρὸς γε· tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem
demit. Τοι et τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit
locum: illud malebam in *Somn.* §. 16. hic prae vulgata *Wit-*
tiani libri auctoritatem sperno. *Minerva* *Prometheo* fuit in
figendis hominibus adjutrix, idque jussu *Jovis*: *Stephan.* in
Ἰκόνιον· ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin *Min-*
ervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam
Solis, ignem furaturus, teste *Serv.* ad *Virgil. Ecl. VI, 42.* HEMST.

Ead. l. 8. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video satis,
quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix

potuisse *Lucianum* aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, et jam modo sic usurpatam. Imag. §. 15. ἐκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· et quod huic simillimum exstat §. 17. εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δυναμένη τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata: sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατεσκευασμένα.* *Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus,* teste *Diogen. L. VI, 84.* operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, stili quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hano de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, et qua virtute maxime censi vellet, docet *Lucianus*: vid. *Zeuxin.* *HEMST.* Quodsi ἀρχέτυπον dicamus *Lucianum* scribere debuisse pro ἀρχαιότερον, quidni etiam ἀπόγραφον, quod et ipsum in hac re proprium est, vel etiam ο *Zeux. c. 3. ἀντίγραφον,* pro ἀπόγονον; Imo vero neutrum mutandum. *Ἀρχαιότερον* et per se bene habet, et consulto videtur electum, ut referretur ad praecedens καινοποιεῖν. *LEHM.*

Ead. l. 9. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean *Luciani* stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαρίεν τι. *MARCIL.* Χάριεν P. et ed. J. recte. Praeter *Salm.* et quae eam secuta est *A.* omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. et M. praeferunt. Coll. χαρίεν τι. *SOLAN.* Memorabilis est in h. l. constantia scripturae χάριεν, quum in ceteris, quae notavi, locis omnibus legatur παροξυτόνως, ut vix credere possim, aliter h. l. scribendum esse. Cf. *Diall. Mortt. XXII, 3. Ver. hist. I, 2. Zeux. c. 2. Jov. Trag. c. 26. de Mort. Peregr. c. 26. Suidas* sic distinguit: χάριεν παροξυτόνως, ἀντὶ τοῦ χαρίεντος· χαρίεν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιχαροῦς· dubito, an recte. *LEHM.*

Ead. l. 11. Αὐτῷ) Emendationem *Jensii* in textum recipimus, quamvis omnes editi et Ox. Ms. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide *Sat. Ep. I. c. 2. SOLAN.* Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jensium* αὐτῷ· ὀφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag.* in Ὀφελεῖ σε. Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὥφ. αὐτὸ παρὰ γ' ἐμοὶ etc. quod et *Clerico* venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodae*o et *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet, παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καιν. οὐδ' ἂν (seu οὐδὲν) ὥφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ etc. *HEMST.* Vitium plenioris interpunctionis, quae post αὐτὸ in edd. vet. reperitur, originem dedit alteri vitio

γὰρ et οὖν pro genuino γοῦν. *Hemsterhusii* dubitationem remouet locus, a *Solano* laudatus, Sat. Epi c. 20. πολλά τοιαῦτα, παρὰ γοῦν ἡμῖν τοῖς πένησι. Alia quidem praepositio, eadem vero ratio *Charon.* c. 9. οὐχ Ἑλλην, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. *LEXM.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ) Lege παρὰ γοῦν ἐμοὶ. *BROD.* Παρὰ γοῦν ἐμοὶ, apud me quidem. *MARCIL.* Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἢ καινότης: neque enim quicquam ei prodesset apud me novitas. *CLZM.* Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miscellan. c. 5. Aliquid sane eo ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρὰ γε ἐμοὶ ἢ καινότης; ἢ οὐχ ἐπιτερίφθαι ἄμορφον ὄν. Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deforme. Vides sensum planissimum, imo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsecuta, quare ea sumus contenti. *JENS.* Ed. J. γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοὶ. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Ὡς πολὺ ἄμορφοτέρα) Vult *Lucianus*, deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *BOUAD.*

Ibid. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καινότητος. *BROD.*

Ead. l. 15. Αὐτὰ νεποιθότα) Αὐτὸ πεπονθότα. Ex sequentibus patescit. *MARCIL.* Alii Cod. ταὐτὸ πεπονθότα. *BROD.* *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro νεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, edd. et ipsis Mss. Ox. et M. legitur) πεπονθότα reponentis. *SOLAN.* Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd., quos nonnunquam laudat, accuratius paullo designasset: Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεπονθότα, nimirum τὸ ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia sint, adjuncta insuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόνον τοῦ ξένου ἀντιποιηθέντα, quae solam sibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum et ἄμορφον: verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος et εὐφροσύνης ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖ-

ται. *Synés. Ep. 116.* δὲ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον etc. *Clem. Paed. II. pag. 208. D.* φιλοσομίαν σώματος ἀντιποιουμένην. *Vid. Suid. in Ἀντιποιηθέντα. HEMST.* Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus *Gesnerus. Idem in Addendis.* Quae *Abreschius* profert *Dilucc. Thucc. p. 699.*, argutiora sunt; neque magis huc facit locus, ab eo laudatus, *Zeux. c. 12.*, quam quem aequo jure addere poterat, *Jov. Trag. c. 18.* Vult autem vel τὰ μετὰ τοῦ ξένου οὐ τῷ αὐτῷ (nempe τῷ χαρίεντι) πεποιθότα, vel οὐκ αὐτῷ, vel etiam τὰ μὴ μετὰ τοῦ ξένου πεποιθότα, nisi simul formositate sese commendent. Ξένον elegantē a Nostro usurpatur ita, ut denotet, quidquid insolitum est, inusitatum, inauditum, novum. Quae enim aliunde in civitatem patriamve terram veniunt, res hominesve, rariores esse minusque frequenter offendi solent, quam domestica quaevis. Convenienter itaque *Charon. c. 13. πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων*, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων Asiatico regi dicitur videri ξένον πρᾶγμα esse. Ne tamen cum hoc confunde τὸ βάρβαρον, quod et ipsum in his scriptis passim occurrit. *Vid. Jacobs. ad Agath. Epigr. 1, 8. LΞΗΜ.*

Ibid. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. *Philadelphum* praesertim, propter corporis infirmitatem φιλοσοφοῦντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat *Strab. XVII. p. 1138. B. Aelian. de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. Agatharchides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγον πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συστήσασθαι ἄλλα γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων id *Photius* miratur, quandoquidem diu ante *Porus* adversus *Alexandrum* elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque *Adulitano* monumento satis constat, quemadmodum *Agatharchides* sit intelligendus. Ad Ptolemaeos et Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit *Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν* memorat *Lucianus*: nam duo camelorum genera, *Bactriani* et *Arabici*, qui quomodo differant docet *Aristot. Hist. A.* atque ex eo *Plin. H. N. VIII, 18. HEMST.* Erravit *Wiclandius*, seductus, opinor, hac *Hemsterhusii* adnotatione, quod Ptolemaeus *Lagi* eundem credidit fuisse cum eo, qui *Philadelphus* dictus fuerit. Confudit sic patrem celeberrimum cum celeberrimo filio. LΞΗΜ.

Pag. 21. l. 8. Ἀναθορόντες) Vox poetica. *Hermot. c. 71. ἀνθορεῖν.* reperitur tamen etiam apud *Plutarch. Vorstius, scho-*

iii loco, ἀναπηδῶντες. SOLAN. Hesychio debetur, quod scho-
lii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol.
Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt
et subito casu perculsi, repentinos impetus atque exiliendi
vehementiam significat. Habent Plato, alique veterum, sed
parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I. p. 5. ἡ μὲν τῆς
πέτρας ἀνέθορεν et pluribus in locis: itidem Achill. Tat.
IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. etc. Dion Cass.
p. 625. B. ἐξ ἀνδρῶντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν. Apollod.
I. p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32. ἐκ τοῦ λέχους
ἀνέθοροντο. et XVII, 46. ὑποδορνούμενοι. quamquam hoc de
libidine venerea ponatur: ut ἐπιδορνούσθαι in Amor. §. 22.
utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrum.
Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III. p. 938. ἐκ τῆς εὐνῆς
ἄλωτος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε. de infantibus usurpatur, cum ex
utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ
μητρῶν γὰρ λύθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν. Callimach. H. in Del.
v. 265. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33.
100. Prosilire Latinis. Arnob. II. p. 70. Feminarum ex genitali-
bus prosilirent. HEMST. Vorstii Scholion ἀναπηδῶντες possit
etiam ex Luciano ipso desumptum videri Zeux. c. 2. LEHM.

Rad. 1. 14. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξέρον.
BOUARD.

Rad. 1. 16. Καὶ τὸν ἄνθρωπον] Duplex hominis
istius bicoloris mentio, tanquam absurda et Luciano ingenio
parum digna, movit Jacobsum in Epistola Critica ad Nic.
Schow, adjecta Animadversionibus ad Eurip. p. 240., ut con-
ficeret scripsisse Nostrum καὶ τὸ ἄτοπον, vel κ. τὸ ἄμορφον.
Postea Idem in Porson. Adversa. commendat καὶ τὸ ἀλλόκοτον.
Addi et alia possent ejusdem generis, non minus forte proba-
bilis: τὸ παράδοξον, τὸ τεράστιον, etc. si emendandum esset
τὸν ἄνθρωπον. Atqui ejiciendum prorsus. Nam quidquid
substituerimus, inconcinnitatem ipsam non sustulerimus.
Scripsit Noster: μετέστησεν αὐτὰ, καὶ οὐκέτι διὰ τιμῆς ἦγεν, ὥς
πρὸ τοῦ ἀλλ' ἡ μὲν etc. Τὸν ἄνθρωπον illapsum exsequentibus.
Similis quidem videri possit stili licentia paulo inferius §. 6.,
ubi auctor de discrimine disserit, quod inter dialogum inter-
cedat et comoediam. Ibi primum verbis: εἰς ὁ μὲν etc. de
dialogo loquitur, verum nil amplius, quam quod ad loca at-
tinet, quibus is haberi consueverit. Tum de comoedia ver-
ba facit, neque vero solum de locis, ubi agi soleat, sed
etiam simul omnem ejus naturam exponit. Jam redit deni-
que ad dialogum, de cujus quidem natura et ingenio itidem
necesse erat paucis exponi, ut magnum utriusque discrimen

sic clare appareret. Non nego, hanc quoque esse quandam stili negligentiam, sed cum nostro loco comparatam, quilibet mecum sentiet, multo esse tolerabiliorem, gratiorem, clementiorem. *ΛΕΗΜ.*

Ibid. (Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. *ΒΑΡΘ.*

Pag. 22. l. 3. *Δέδοικα δὲ μὴ*) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem adserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec *Mss.* Haec omnia sic puto posse legi: *παρὰ τὸν πάτον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαναμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὲ, etc.* *BOURD.*

Ead. l. 4. *Οἱ δὲ ἄνθρωποι etc.*) Hoc vult: Vereor, ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum et stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, *καλλιγραφίαν* librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam et elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *CLER.*

Ibid. *Θαναμάζουσι*) *Θαναμάζωσι.* *MARCIL.*

Ead. l. 5. *Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ*) *Ἐπειδὴ οὐδὲ* O. suspensum ex antecedente, *MARCIL.* Non me fugit, quos usus habeat *ἐπεὶ* tum in probationibus, tum si quid obijciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, *ἔτι δὲ*, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confietur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens *Noster* aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est et usitatum *ἔτι* de *Conscr. Hist.* §. 8. *ἔτι ἀγνοεῖν ἐόικασιν οἱ τοιοῦτοι.* §. 10. *ἔτι κᾶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον.* nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo *Codd.* antiquorum vitio *ἔτι, ἐπὶ* et *ἐπεὶ* confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustrasunt conati. In proximis *Bourdelotio* res pessime successit, ut satis manifestum est, si *Lucianum* ipsum conferas in *Zeux.* §. 12. *ᾧρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμόν ὅμοιον ἢ τῷ Ἀντιόχῳ etc.* *HEMST.* Plenior interpunctio post *ἢ* originem dedit sequenti Indicativo, atque adeo ipsum sensum implicuit. Recepi autem *Hemst.* *ἔτι*, quum, etsi per se *ἐπεὶ* ferri possit, particula tamen *δὲ* cuilibet bonae ejus interpretationi quam maxime obsit. Lectio autem *Οκ. ἐπειδὴ* vitium est e vitio ortum. Ceterum in voce *ἀλουργίδα* mutavi accentum, restituens formam *ἀλουργίδα*, secutus canonem *Spohnii* in *Comment.* de extr. *Odyss.* parte p. 174. et analogiam formarum *ἀλουργίδι* supra §. 4. *ἀλουργίδας* *Pisc.* c. 36. *ἀλουργίσι*, lectio-

nis Reitz. Qu. Hist. Conscr. c. 8. ἐφεστρίδα Charon. c. 14. Diall. Meretr. IX. in. πορφύριδα Charon. c. 14. Diall. Mortt. X, 4. ubi et ἐφεστρίδα etc. Denique Ald. 2. habet et h. l. ἀλουργίδα. LEHM.

Ead. 1. 6. Διαλόγον καὶ κωμώδίας) De quibus in Dial. Bis Accus. BOURD.

Ead. 1. 7. Μῆξις ἐναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter jam tenes, perlegito. SOLAN.

Ead. 1. 8. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκη εἶναι) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIE.

Ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum

*Humano capiti cervicem pictor equinam
Jungere si velit, et varias inducere plumas,
Undique collatis membris, ut turpiter atrum
Desinat in piscem mulier formosa superne.*

Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνδρομοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστός· ἀλλότοκον, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον· dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλότοκον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· significat ergo in aliam formam mutatum et morosum; CLER.

Ead. 1. 9. Ὁ Ἱπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine et equo sunt conflati, et propterea διφυεῖς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa et varia Hippocentaurus vocatur. Cogn. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam et portenti similem, sive fictam et veram naturam vacuam adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἄς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad II. A. p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat? ut ait Cicer. de N. D. II. c. 2. Noster in Hermot. §. 72. cum chimaeras et gorgonas adjungit, in animo certe Platonic habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμνημόνους πλήθει τε καὶ ἀτοπία τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38. quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49. IV, 49. Sic illi veteres; nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam adlatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocen-

taurum fecerat, *μικτὴν ὁσφωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων*, teste *Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Victorius*, eumque secutus *D. Heinsius Κένταυρον* dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addeos, *ὅπερ δράμα πολύμετρον ἔστι*. et XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot. de Poët. c. 24. p. 252. ἔτι δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μινύοι τις αὐτὰ* (de metro heroico, jambico et tetrametro fuerat locutus) *ὥσπερ Χαιρήμων*: illa *μῆξις ἀτοπος*, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in *Bis Accus. §. 33. Dialogum* querentem facit: *ἵπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ*. et in *Fugit. §. 10. seu Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, *σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον*: de quibus quae notat *Lud. Cresollius Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas*, nihil erit magnopere, cur plura desideres. *HEMST.* Pertinent huc etiam, quae *Lucianus Menippum Diall. Mortt. III, 2. et Diogenem ibid. Dial. XVI. de herois natura disputare facit*, in quorum posteriori loco etiam hippocentaurorum mentio fit §. 4. ad notionem heroicae, i. e. e divina et humana compositae, naturae risui exponendam. *LEHM.*

Ead. l. 10. Ἐπέφαστον Ovid. Met. XII, 394. de Centauro: Si modo naturae formam concedimus illi. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὑβριστότατον) Placet ὑβριστικώτατον. BROD. *Brodaeus* loco citato pro *ὑβριστότατον* legit *ὑβριστικώτατον*. debuit *ὑβριστικώτατον*. Fateor, me nescire, num Graeci dicant *ὑβριστος*, unde deberet oriri *ὑβριστότατος*: neutiquam tamen *ὑβριστότατος* rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in *Vespis* locus, ubi v. 1294. legitur: *Τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατον μακροῦ*. Vides versum jambicum. Adde *H. Steph.* (qui et hunc ex *Aristophane* producit versum) *ὑβριστότερον* quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem *ὑβριστος* *Dukerus* eruit ex *Etymol. M. v. Πύστις*. *JENS.* Eadem forma *ὑβριστότατος* utitur *Noster* etiam in *Pseudol. c. 3. Positivi forma est potius ὑβριστής, quam ὑβριστος. LEHM.*

Ibid. Χρή πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copiose Philostrate, Libano. Greg. Nazianz. BOURD.

Ead. l. 14. Τὸ ἐνναμφ.) Τὸ οἰνομέλι. BROD. Utitur hoc loco *Fabrot. ad Theophil. Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9.*

D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* et *oenomeli* quae diversa. HEMST.

Ead. l. 15. Ἡ μίξις συντεφθεῖς) De industria τὸ συμφθεῖσθαι, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθελειν, φθορα et συμφθεῖσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, et corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit L. Kusterus ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a Casaub. ad *Pers.* S. II. v. 64. Gataker. ad *Marc. Antonin.* VI, 80. et Fr. Junio de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe interpretes non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλὰ δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἦτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. etc. συντεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 807. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, velebunt corrumpitur ostro*: ubi fuscant N. Heinsii pro fuscant nequaquam mihi probatur: noti sunt *Homeri* versus, quorum suavissima venustate capti et hic, et *Virgil.* Aen. XII, 67. et alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 23. l. 1. Καθ' ἑαυτὸν, καὶ νῆ Δία]. Vulgatum erat: εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τ. π. μ. ὁ δ. ἐποιεῖτο. Quae, uti sese excipiant, manifesta laborant orationis asperitate, nec conveniunt cum *Luciani* stilo, aliunde cognito. Sic enim οἴκοι et καθ' ἑαυτὸν pro separatim habenda, et alterius etiam major vis statuenda, iudicata illa jurejurando νῆ Δία interposito. Sed quis unquam opposuerit οἴκοι et καθ' ἑαυτὸν hac quidem ratione? Apertum, non haec, sed οἴκοι et ἐν περιπάτοις opposita velle auctorem, atque, si hoc ita est, respondebunt sibi καθ' ἑαυτὸν et μετ' ὀλίγων. Age itaque laevigemus locum facili opera. Particulam καὶ, alieno loco positam, transponamus modo post ἑαυτὸν, et optime omnia procedent: *Dialogus* vel *domi seorsim*, (cf. οἴκοι παρ' ἑαυτῷ ποθεῖν *Somn.* s. Gall. c. 10.) vel *meliercle* etiam in ambulacris cum paucis disputationes suas habebat. Vitium librarii aut ex incogitantia natum, aut ex ignorance potestatis phraseos vere *Lucianese* νῆ Δία. Quam quidem jam operae pretium fuerit tandem, ex *Luciano* saltem, illustrare, quum *Schaeferus* in *Meletemm* p. 62. paucis tantum, pro consilii sui ratione, eam tetigerit. Videlicet in familiari vel vulgari sermone καὶ νῆ Δία, vel καὶ νῆ τὸν Δία vel καὶ — νῆ Δία,

vel *νῆ Δία καί*, vel *ἢ νῆ Δία*, vel *ἢ καί νῆ Δία*, tum adhibetur, ubi superius dictis additur aliquid, quod majoris sit momenti, ac vix credibile, nisi gravior aliqua assertio interponatur. Hanc autem assertionem efficit iuramentum illud vulgare eodem fere modo, quo Latini in hujus generis stilo *mehercle*, et nostrates quoque, pro suo quisque ingenii et culturae gradu, similem veritatis confirmationem addere solent. Usus formulae late patet. Aut enim vera est ac seria gravitas, qua adhibetur, ut de Luct. c. 13., ubi, postquam varias easque ineptas, luctus significationes recensuit, *Lucianus* pergit: *Εἰθ' ἢ μήτηρ, καί νῆ Δί'*, (quin etiam, *mehercle*, quod de viro minime credas) *ὁ πατήρ* etc., aut affectata et simulata, ut *Toxar.* c. 35., ubi *Toxaris* ad *Mnesippum*: *Νόλι*, inquit, talium amicitiae documentorum enarrationem a me expectare, qualia tua fuere exempla, quod quis e. g. deformem duxerit amici loco uxorem, vel quod quis filiam amici dotaverit duobus talentis, *καί νῆ Δί'*, *εἰ τις παρέσθεν ξαντὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδῆλόν τῷ μικρὸν ὕστερον λυθῆσεσθαι*, h. e. *vel etiam* (lege *ἢ καί* etc.) *mehercle*, quod quidem tibi maximum videbatur, quod quis se ipse in vincula tradiderit, quum manifestum esset, ipsum paullo post liberatum iri; aut denique jocosa est ac lepida gravitas orationis, cum ironia conjuncta, ut *Anachars.* c. 31., ubi *καί νῆ Δί'*, *οἱ μὲν* etc. cogitat: *quin etiam, si Diis plaet*. Ad hanc universam normam jam omnia *Luciani* loca referri possunt, ubi pro varietate vel rerum, vel loquentium, una vel altera illarum, quas dixi, formarum occurrit. Notabo praecipua. *Καί νῆ Δία*, praeter loca modo tractata, *Rhet. praec.* c. 3. de *Mort. Peregr.* c. 19. et 33. *Amor.* c. 50. *καί νῆ τὸν Δία* de *Mort. Peregr.* c. 40. *καί — νῆ Δία* *Charon.* c. 15. *Cynic.* c. 16. *νῆ Δία καί Diall. Mortt.* X, 8. *Epist. Saturn.* c. 32. *ἢ νῆ Δία* *Amor.* c. 29. *ἢ καί νῆ Δία* *Somn.* s. *Vit.* c. 2. *Nigrin.* c. 8. *Diall. Mortt.* XVII, 1. *Imagg.* c. 20. pro *Imagg.* c. 3. de *Luct.* c. 18. *Pseudolog.* c. 13. de *Mort. Peregr.* c. 28. LEHM.

Ead. l. 3. *Τῷ Διονυσίῳ* Sacris Libero patri ludis. *Βαον.* Nempe *Dionysiis*, seu die festo *Bacchi*, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad *Nub.* v. 11. et alibi saepe. *Horat. Epp.* lib. I. Ep. I, 139. et seq. vide et *Artem Poëticam* a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt *Is. Casaubonus* de *Satirica Graecorum Poësi*, et *G. J. Vossius* in *Art. Poët. CLER.* Pro *Διονυσίῳ* Ms., uti oportet, habet *Διονύσω*; neque vero *Bacchus Διονύσιος*, sed *Διώνυσος* Graece dicitur. *JENS.* *Διονυσίῳ* omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat *Διονύσω* legendum.

Baccho nemp̄ se tradidit Comoedia, etc. Res notissima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coel. Rhodiginus*, qui Ant. Lect. l. IV. c. 17. haec *Luciani* Latina reddens, τὸ *Dionysio* etiam latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eandem scripturam retinet Miso. IX. c. 5. Infra in Deor. D. XVIII. ubi de Baccho agitur, identidem in versione *Dionysius*, *Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσω legendum recte monuit *Jensius*. Emendationem, per se liquidam, firmant Ox. Coll. et W. Impres- si omnes corrupte Διονυσίω. SOLAN.

Ead. l. 4. 'Εν θυμῷ) Sic Dial. de Salt. Angl. θυμῷ ἔβαινε. BOURD.

Ead. l. 5. 'Εν τότε καὶ τὸ ὅλον etc.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat*. Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum et plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: *Ε. καὶ τὸ ὅλον ἄ. μ. ἐποχουμένη*, τὰ π. τ. τοῦ δ. ἑ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius. verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata conjiciebat*. Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noster* in Somnio §. 4. et πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρῶσθαι ἀνδράσι πανηροῖς dixit *Comic.* in Lysistr. v. 816. Similiter Latini, multa invehi in aliquem. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 19. Discriminis aliquid est inter πολλὰ et τὰ πολλὰ, ut omnino, ita et in his, quas *L. Bos* confusius attulit, locutionibus. Πολλὰ χλευάζειν in h. l. foret multa scommata conjicere, magnopere deludere, ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι in Somn. est multis conviciis petere. Sed τὰ πολλὰ χλευάζειν est plerumque, fere deludere, quemadmodum in Somn. τὰ πολλὰ λοιδορεῖσθαι foret plerumque conviciari. Et sic in reliquis exemplis. Nihilominus optime habet, quam commendavit *L. Bos*, sententiarum distinctio. Tum vero hoc dicit auctor: *interdum etiam anapaesticis versibus vehitur, ita, ut, non quidem semper, sed tamen fere, ludibrio habeat dialogi sectatores*. ΛΕΗΜ.

Ibid. 'Αναπ. μ. ἐποχουμένη) Secutus sum *L. Bos* recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum in sublime evecta, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas, *Plato* de LL. IV. pag. 818. Ε. ἐπὶ δὲ τῆς ἐκπίδος ὀχούμενοι ταύτης, illa spe vecti et confisi: nitide *Alexand. Aphrodis.* de Fat. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορθεμένοις, dubiis innui non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comœdiam puto μέτροις ἀναπα-

στοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum paene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ περρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πῆζον διαφύγῃσι· ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro *Davisius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. Q. III. c. 24. *potentissimi regis anapaestum*; ubi *Lambino* placebat *anapaesticum*, sine causa. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. *Noster* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Berglerus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐκλεγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. vel ut pedis anapaesti praecincentibus modulis: ibi vide *H. Valesium*. *HEMST.*

Ead. 1. 6. Ἐποχουμένη) Ἐπηχουμένη. *MARCIL.*

Ead. 1. 7. Φροντιστὰς καὶ μεταωρολόσχας) *Socratem* ac reliquos philosophos. *BRON.* *Socratem* procul dubio innuit, ab *Aristophane* in Nebulis subsannatum, et φροντιστὴν et μεταωροφένανκα vocatum. *PALM.* Apud *Aristoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταί, et alio in loco μεταωροφένανκες. Sed quia variant hae voces a *Lucianeis*, videtur aut alias ejusdem poetae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego *Eupolidem* respexisse crediderim, qui et ipse a *Nostro* narratur in *Socratem* fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympos.* p. ed. St. 520. 35. ubi discas, eo nomine solitum fuisse vocari *Socratem*. Ἀρα εὖ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed et sequentia in ipso *Xenophonte* legito, ut et rationem illius cognominis discas, et ipsum *Socratem* ea de re audias opprobria in se jacta diluentem: *SOLAN.*

Ead. 1. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Aristophanis* *Nubes* respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur *Socrates*, una cum discipulis. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν, inquit *Hesychius*, hoc est, in scenam prodire, procedere. *CLER.* Angl. προζαλοσιν. *BOURD.* Verissima lectio προζαλοσιν, quam praefert ed. J. et agnoscunt *Codd.* P. L. et *Galaci Collectanea*; nec longe abludit Angl. Ms. Eadem voce alibi utitur. προέλευσιν, quod alias edd. insidet, et ipsum M. Cod. et Ox. nihil est. *Vorstius* margini adscripsit i. e. ὁδόν. *SOLAN.* Προέλευσιν recte J. Clericus exponit, cui prorsus ad-

sentior. Quid sibi voluerit *H. Stephanus* in *Thes. T. I.* p. 1273. scire non video. Quamquam προαίρεσιν ingerant *C. A.* et ed. *J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum et ed. *Fl.* auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleraque, sed, quo communi nexu inter se cohaerent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται· ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν ἐς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. *C.* sic in *Dione Chrys.* XXXII. p. 392. *D.* οὐτ' ἂν ἴσως προέλθοι, et ne illo quidem ad emendandum aliquid se moveat, capi potest: sed ibi malo προσέλθοι. προϊέναι ἐς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* *Cato Min.* p. 762. *C.* ea mente *Luciano* in *Sōmn.* §. 9. αὐτελὴς τὴν πρόοδον, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles et clari solent, (vid. *Necyom.* §. 12.) sed ob villitatem vitae contemptus ac solus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Consulum solemnes processus vel processiones προόδους *Justinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inst. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προελεύσεις, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide *J. Meursii* et *Car. du Fresne* Gloss: in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. *Eustath.* ad *Il.* ψ, p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως· et signatius ad *Il.* l. p. 762. qui locus *C. Fabrotum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ἢ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἢ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: *Dionys.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: similiter enim *Plutarch.* in *Crass.* p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν· ipsumque hoc in *Cat. Min.* p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος. nec major est causa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοσαύτην νεότητά ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου ὑφίστασιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν· quam lectionem cum ipsa tueatur structuræ forma, repudiandum censeo προελθεῖν *V. C.* et *Porti.* Apud *Isidor. Pelus.* *Epaminondas* ἐλθὼν ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προελθεῖν etc. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. servandumne sit προελεύσεις ποιεῖν τοῖς βασιλεῖ, an cum *H. Valesio* praeferendum

προσελεύσεις, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de
 sectarum inter Christianos principibus eo sensu dicitur, quasi
 nunc e latebris, quibus se Juliani metu continuerant, prope-
 rent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis
 ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον,
 πρόσοδον vel πάροδον ποιούνται apud Atticos, qui ad Senatum,
 aut pro concione cum populo agunt. apud Christianos, qui sa-
 cras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Vale-*
sius ad *Euseb.* V. C. IV, 29. σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖ-
 το τὰς παρόδους etc. 55. συνηθῶς δὲ τὰς προόδους ποιεῖσθαι. Mo-
 ris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi
 potestatem sibi fieri petebat, nomen et rem, de qua sit dictu-
 rus, in tabella perscripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόσοδον
 ἀπογράφασθαι. *Isocr.* Or. Ar. p. 142. E. sive etiam simplici
 verbo γράφασθαι. id quidem legas in Timocratea *Demosth.*
 p. 781. A. πρόσοδον γράφασθαι πρὸς τὴν βουλὴν. referre ad Se-
 natum laxè nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator
 crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν
 δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concede-
 retur, λόγου εἰργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: sin
 contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ. *Demosth.* pro
 Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, et singulari quodam
 modo πρόσοδον ποιεῖσθαι. *Isocr.* in initio *Areop.* et ad finem
 p. 157. τὴν τε πρόσοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τού-
 τους. *Aeschin.* in Tim. p. 11. v. 43. τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ
 πάγῳ πρόσοδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον. idemque περὶ τῆς Πα-
 ρατρ. p. 35. v. 30, 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν
 τῶν πρεσβέων προσόδους. *Libanius* etiam de eo posuit, qui dam-
 natus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud
 cives agit: in *Προθ. Declam.* XXX. p. 689. reperias, οὐ γὰρ ἐπ'
 ἀδῆλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόοδον. at in ora-
 tione prima, οὐτ' ἂν ἰδεῖσθην προσόδων. Pari virtute *Sophistae*
 οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες supra §. 2. οὔτε εἰς τὰ πλήθη παριῶν
 τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀγγύριον εἰσπράττω in *Ep. Socrat.* p. 2.
 et simpliciter οἱ παριόντες apud *Demosth.* Olynth. III. p. 38. A.
 quod recte *Scholias* interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Jam sce-
 nicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt.
Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608. τοῦ ὑποκριτοῦ προσερχομένου,
 actore in scenam prodeunte. *Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δ' ἐν
 τινι χορηγῷ παρελθεῖν οἰκίτης etc. *Andronic.* Paraphr. Eth. Nic.
 IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμφοῖς χορηγῶν παριῶσι, quorum pra-
 vam *D. Heinsii* versionem jure castigavit *Salmas.* de Us. p. 57.
 ipse vicissim merito castigatus a *Des. Heraldo* An. in O. ad I.
 A. et R. VI. c. 8. paullum quidem illud *Synesii* discrepat de Prov.

II. pag. 128. D. ἐν τοῖς θεάτροις· καὶ δεῖ τινα προξελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὄψεται· nam haec prologi sunt, aut ejus, qui nuntii perisonam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod მოჰ sequitur, plane congruit, περιμένειν δὲ καταπεμπόμενον τῆς προόδου τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις· non quin recte dici possit comoedia μίαν ταύτην προαίρῃσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum Chrysosiom. T. VII. p. 422. E. καὶ μία σπουδὴ (mulietum scenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπασαὶ τὴν σωφροσύνην· sed quod illud eruditius sit, et magis accommodatum. HEMST.

Ead. l. 9. Διονυσ. ἔλευθ.) Hoc est, libera dicteria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertās* vocatur ab Horatio et *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καταχεῖν, perfundere. Horatius de homine dicteriiis acriter proscisso lib. I. Sat. VII, 32.

At Graecus postquam est Italo perfusus aceto
Persius.

CLER. De Δ. ἔλευθ. copiose Philostr. dico ad Heliod. BOURD.

Ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex Aristoph. Neb. ut haec tota narratio: sic in Charont. et Icarom. BOURD. Aristoph. Nub. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Apolog. p. 7. C. SOLAN.

Ibid. Νεφέλαις) Inde titul. Aristoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. BOURD.

Ead. l. 11. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

Ψύλλαν ὀπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platoni, et aliis insultat. BOURD. A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὀπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obs. Crit. c. 12. p. 64. et L. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38. ψυλλῶν πηδήματα καταμικρῶμενος· ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. HEMST.

Ead. l. 14. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in Proverbio, δις διὰ πασῶν. BOURD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen et longissimum intervallum significatur. Vid. Erasmi. Chil. Hoc usus est Lucian. in lib. de Conscr.

Hist. et in sermone, qui est de Mercede servientibus. COGR. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Vetustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Erasm* Chil. saepius usurpat Noster, ut pr. Merc. Cond. c. 11. Qu. hist. c. s. c. 7. et contra Indoct. c. 21. SOLAN. Mira, ut solet, fabulatur *Belinus* de harmonia musica cum insigni et imperitia et confidentia. Quid proverbium *δις διὰ πασῶν* omnino significet, non potest obscurum esse, etiamsi non legeris, quae *Erasmus* habet de Adagg. Chil. I. Cent. II. n. 63. Clarissima enim sunt ipsius *Luciani* loca, a *Solano* collata. Nostro autem loco sensus non admodum later, quamquam in verbis est, quod offendat. *Toto coelo differebānt inter se dialogus et comoedia*; tantum inter ea erat quasi intervallum, quanto in Musica ex utraque octava summus tonus distat ab imo. Sed *Kistemakerum* non immerito male habuerunt postrema verba (ad Thucyd. p. 131.), ita, ut ea pro glossemate habens ejicienda putaret. Nam proverbium hoc erat notissimum, nec in aliis locis Noster addit interpretationem. Itaque eatenus omnino accedo huic sententiae, discedo autem, quod verba *τὴν ἀρμονίαν*, quae et ipsa *Kistemakerus* spuria habet, ego necessaria habeo ad plenam efficiendam enuntiationem. Deforet alias Subjectum. Postremum moneo, *τὴν ἀρμονίαν* ironice capiendum de necessitudine, quae omnino inter utrumque intercedat, h. e. de differentia, discrepantia. Subjectum autem hic requiri, docet ceterorum exemplorum, in *Luciano* obviatorum, similitudo. LEHM.

Pag. 24. l. 4. *Τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι*) Hac de re *Phaedrus* sine Fab. et ibi interp. BOURD. Miscet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de *Prometheo*, quem homines e luto formasse dicebant, et *Platonis* de primis hominibus, quos primum *ἀνδρογύνους* fuisse ait in *Symposio*, deinde in duas partes sectos. CLER.

Ibid. *Ἐγκαταμίξας*) Recte, ne quis conjectet *συγκαταμ*. Noster de Consc. Hist. §. 13. *τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ*. *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. *χρωμάτων ἐγκερασμένη φύσεις, pro συγκερ*. HEMST.

Ead. l. 5. *Τοιοῦτο φανοίην*) Nescio quid ita cunctas edd. insederit vitiosum illud *φανοίην* pro *φανείην* aut *φανοίμην*, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum sine dubio *τοιοῦτος*, id est, *ὅμοιον π τῷ Προμηθεὶ πεποιητός*: magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem se *Prometheus* praebeuit. HEMST. Facile ex antecedentibus suppleri puto *πεποιητός*, aut, si hoc minus

placeat, transposita particula μή post τοιοῦτο, si legeris: μάλλον δὲ καὶ ἄλλο τοιοῦτο, (int. δέδια) μή φανεῖν ἐξαπατῶν etc. facilius certe erit mutatio, quam etiam in Versione Latina expressam video. LEMM.

Ead. 1. 6. Ὅσα παρ.) Aeschylus in Prometheo. BRON.

Ead. 1. 7. Κεκαλυμμένα τῇ πικρῇ) Sic in Prometh. et Dial. Prom. et Jov. ex Hesiod. 1. Oper. BOURD.

Ibid. Γέλωτα) Τοντέστι, γέλωτα κωμικόν. BRON.

Ead. 1. 8. Φιλοσόφων) Sic ed. J. Reliquae φιλόσοφος, quod etiam in O. et M. est; duriuscule, quamvis exstet Amor. c. 45. P. et B. 2. φιλόσοφον. SOLAN. Lectionem ed. J. interpolatam utique valere jussi: quomodo γέλως κωμικός, sic et σεμνότης φιλόσοφος· τὸ κυριώτερον ἀντὶ κητικῶν, ut solent Grammatici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτήρ λόγον Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euscb. H. E. VI, 3. φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Cels. I. HEMST.

Ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius. Sic enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) opage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat insulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? deum quid hoc ad rem, esse furtorum Deum, sive is sit Mercurius, sive quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primum post ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctio. nem. ἄπαγε· τοῦτο μόνον, et verte: sed quod ad furandi artem attinet, (nam et furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solum nostris inesse non dices. Forte, inquit Lucianus; Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus et coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheus comparaber. GRAEV. Facilem et verissimam Graevii distinctionem sum secutus. "Απαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο· Pseudol. §. 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σώμα ἐστὶ τὸ τοφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ τροφή· Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. Suid. "Απαγε, γενικῇ· παῦσαι, μή γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheus ipsi socium adjungeret? sed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότιμον Mercurio fateatur. HEMST. Scripsi καὶ γὰρ καὶ κλεπτικός ὁ θεός. Post καὶ

γὰρ enim saepe excidit καὶ, ut et Timon. c. 51. necessarium videtur καὶ γὰρ καὶ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. LXXIII.

Ead. l. 9. Ὁ θεός) Προμηθεύς. Hesiod. in Opp. et D. BROD. Ὁ θεός, ἀπαγέ τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. mendose, ὦ θεός, quod Baurdelotio et Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. SOLAN.

Ibid. Ἐκείναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

Ead. l. 10. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιοῦτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores et hircocervos ipse composuerit. Sic interpretres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, et quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII. Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui tales centauros, et hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis salibus, et gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paullo ante ostendit, vocat centauros et hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τῆς ponitur, est, veluti τῆς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridii turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30. Ἀρχοῦ οὖν ἐν παντί τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεντῶ φαίνου, καὶ ἐκάνος ἔση. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, et quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, Sin alicui etiam videri Philosophus cupis. Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, et excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεντῶ φαίνου, etc. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cujus ea mens est: Id tibi in omni tempore, lo-

eo, et negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus et quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris. Hinc etiam manifestum, putò, est, *Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσθαι*, longe plenius et perfectius esse prae *Simplicii et Paraphrastae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο*. JENS. Παρά τοῦ edendum contendit Jens. idque secutus est *Hemsterh.* contra edd. vett. quibus adsentiri codicem O. scribendo παρά τοῦ, in marg. Junt. notavit *Solanus*; sed Cod. M. παρά τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallet vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινὸς positus, tum amittit accentum, quando τις encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequè retinet accentum, ac τίς interrogativam, cujus vicem gerit, quod recte disputat *Mich. Ros.* vel potius auctor *Dissertationis Academicæ, Argentorati habitæ 1716. J. Henr. Lederlinus*, p. 15. hæc exempla afferens: *Soph. Aj. mast. 815. Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθὼν; ex quonam hominum hæc didicit, audiuit?* Et *Electr. 408. Τῷ φέρεis τὰδ' ἔμπυρα; cui fers has partes victimarum comburendas?* Item 412. *Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα;* et 681. ac 915. 932. 935. *Oedip. Tyr. 365. 792. 1041. 1176. Oed. Col. 425. Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129.* Exemplum vero, ubi τοῦ et τῷ sint enclitica, multa quoque præmisit idem. REITZ. In *Epicteti* loco quia spuria sint τῷ εἶναι, jam dubitari vix potest. Vid. *Schweigh.* Nihili autem prorsus esse *Jensiana* ista, ex his *Reitzianis* apparet. *Diall. Deor. VII, 3. τῷ (τίνι) τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχειs; Soloec. c. 11. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;* Sic vulgo in utroque loco recte. Unde et *Diall. Deor. III.* scribendum: τῷ τρόπῳ δ' ἰναλλάγη; Ipse falsus ibi *Hemsterhusius* fefellit et *Schmiederus*. LXXIII.

Ead. l. 11. Πυτοκ.) Castigo: πυτοκάμπτας καὶ τραγέλαφους, hoc est, *monstra quaedam. ΒΑΘΥ. Pinum incurvatores* quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, et ex iis adligatos homines, et in sublime emissos dilaniantem. Eundem πυτοκάμπτην vocat lib. II. *Ver. Hist. COGN. Ἰπποκάμπας*) Legebatur antehac πυτοκάμπτας, ut *Ver. Hist. c. 23.* (vel mendose Πυτοκ —) quod hoc non facit. v. *Apollod. III. L.* aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἰ — μπτας, legitur. In Ox. vero πυτοκάμπτας. De his consule *Spanh. et Aelian. de An. XIV, 20. Hippocampus* in Imaginibus describit *Philostratus eln. p. 774.* (locum ipsum vide ad *Marinn. Diall. VI.*) Vide et p. 729. ubi, ex summis, Hippocamporum et Hippopotamorum figuras doctissimus ejus interpres exhibet, *SOLAN. Grævio πυτοκάμπτας expli-*

canti Centauros praeiit *Fr. Luisin*. Par. III. cap. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* exstare in Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυκάμπτης (vel potius, ut *Kuster*. Πιτυκ.) ὁ Κένταυρος: verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosca, qua sola nos contentos esse oporteat, Πιτυκάμπτης est Sinis vel Sinnis, (ductum a latrociniis et nocendo nomen, quod male nonnusquam Scinis et praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *J. Mcurs.* in *Thes.* c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: *Pausan.* I. p. 90. ἀποκτείνων καὶ Σίνην τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενήν quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho et Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in *Thes.* p. 11. F. Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem profecti poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacumque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat. quis, quaeso, πιτυκάμπτης diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosternunt? *Th. Galeus* ad *Apollon.* III. p. 96. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran.* v. 997. σαρκάσμοπιτυκάμπται, de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντες μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· λαγύος δὲ ἐπιμελουμένους· paullo plenius *Suidas*: Σαρκάσμοι. ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ. etc. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες· necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. exstitisse lectionem, ἀρπασμοπιτυκάμπται. De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint πιτυκάμπται· eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa, Ἀερακέλαδοι, πιτυκάμπται, ex veteri quodam Comico deprompta, sive vocabulum utrumque demta distinctione jungas, sive ἀερακέλαδος per se solos intelligas, aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes, vel etiam, aërem implentes clamoribus: nam in *He-*

γολίο multae sunt voces, et sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit *πιτυοκάμπαι* legenti; quod si quis conjecturae nostrae antefendum statuat, haud equidem magnopere obuitar: verum idem ipsum in *Aristophane Frischlinus* spectavit vertens *Erucoσανθiones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρκασμοπιτυοκάμπαι*. Sunt sane *πιτυοκάμπαι* genus eucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin. H. N. XXII, 2, 4: Dioscorid. Alexiph. cap. 2.* sed illae, quantum video, nihil ad *Aristophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui sane priscam lectionem, *ἱπποκάμπας*, vel, ut scribi debebat, *ἱπποκάμπους*, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, adsentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in *Conject. p. 35.* a quo si quid in re forte, quod sollicitè perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, et *Rob. Constantinus* in *Suppl. L. L. Τραγελάφων* mentio in *Aristoph. Ran. v. 968.* qui jungit *ἱπποκακτρύονας* haec causa est; cur, si scripti cujusdam libri ductus adspirarent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱπποκακτρύονας καὶ τραγελάφους; etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit et *Plato Polit. VI. p. 674. B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυνάγαγεῖν* etc. οἷον οἱ γαυρεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: *Eustath. in Il. A. p. 102.* Rogat *Aristot. initio lib. IV. Φυσ. Ἀνρ. πῶ γὰρ ἔστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ;* Vid. *Stephan. in Γάληνος (?) et Berkel. Pocula*, quibus quod hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit *τραγελάφων* nomen, recenset *Athen. XI. p. 484. D. E. p. 500. E.*

Postquam haec scripseram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, et pulcherrimo Prolegomenorum in N.F. editionem Graecam specimine commendatissimus *J. Jac. Wetstenius*; quam, quia prope abest, quia veram putem, celare religioni duco. Legendum censet vir egregius τοιούτος *πιτυοκάμπης* quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, et lepores libertatemque jocorum comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris est artificii καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τοὺς οὐρανοὺς τῇ

φύσιν (ut *Aristides Orat. Plat. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur*) i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Jam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὐτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΕΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ὅΤ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce *πιτυοκάμπτην*, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, et materiam minime sequacem tractando mollit. HEMST. *Toup. Obs. Critt. p. 362.* Hemsterhusianis et Wetstenianis inter se conciliatis, jam hanc protulit loci faciem: εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε *πιτυοκάμπτης*, τοιοῦτους ἱπποκατέρχονας καὶ τραγ. κ. αὐτ. συνι. Verum sic vereor, ne nimium tribuatur *Aristophanis* loco laudato. Deinde longius haec recedunt a vestigiis librorum, ita, ut vis quaedam verbis vulgatis ipferri videatur. Denique eo offendi me fateor, quod *πιτυοκάμπτης* h. l. is dicatur, qui monstra illa componere valeat. Nam ut per se optime hoc nomen in *Lucianum* ceciderit, conciliantem inter se, quae natura sunt maxime diversa, tamen Sinis iste pinuum incurvator quid cum *Equogallorum* vel *Hircocervorum* creatore commune habere possit, equidem, qui non sim *πιτυοκάμπτης*, non perspicio. Quae quum ita sint; quum neque conjectura *πιτυοκάμπτης*, neque etiam, id quod ab aliis jam satis monstratum est, lectio *πιτυοκάμπτας*, vel — *μπας*, locum habere possit: nihil jam restare videtur, siquidem non nova novis addere velimus, nisi ut in altera lectione *Longol. Excc. ἱπποκάμπους* acquiescamus, quam et ipsam ne *Hemsterhusius* quidem nec damnare, nec admittere, ausus est. Erant autem *ἱππόκαμποι* secundum *Philostratum*, a *Solano*, et *J. Scaligerum* in *Conjectann. p. 35.*, ab *Hemsterhusio* laudatum, monstra marina, superne equi, ab inferiori parte pisces, *ἐπὶ οὐδοῖς τὰς ὀπλὰς, καὶ νευστικοί, καὶ γλαυκοί, καὶ νῆ Δία ὅσα δελφίνες*, quae sunt *Philostrati* verba. Jam vero quam bene haec marina monstra, e duabus naturis contra naturam composita, cum *hircocervis*, monstris terrestribus, quae et ipsa constant e duplici animalium genere mixta, in hunc locum nostrum convenient, nunc paene in oculos incurrere videtur. LEM.

Ibid. Τραγελάρους) De his, si lubet, consule *Plin. VIII, 33.* Cervis excepta barba et armorum pilis similes. Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin. Exercitt. 862. b. B. ed. post. De*

iisdem consule *Spanh.* 200. et 203. *SOLAN.* Adnumerantur etiam cocti remediis podagrae *Tragodop.* v. 104. *LEHM.*

Ead. l. 12. *Τὴν πάθειμι*) Locutionem illustrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *HEMST.*

Ead. l. 13. *Μεταβουλεύεσθαι*) *Post rem consulere*; unde et *Pindarus* in *Pyth.* V, 36. illum adpellat *ὄψινοον*, quasi sero sapientem. *Hesiodus* in *Theog.* v. 51f. Haec, inquit, peperit *Προμηθεα Ποικίλον, αἰολομήτην· ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθεα*, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epi-metheum* post erratum sapientem. *COGN.*

IN NIGRINUM.

Pag. 25. l. 17. *ΠΡΟΣ . . .*) Philosophicam hanc disputationem *Lucianus* paullo post adventum suum *Romae* scripsisse videtur: in qua quam pronus in *Satyram* fuerit jam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in *Dialogum* invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cuius famae invidit illa aetas. *SOLAN.* Alterum titulum ἡ περὶ Φιλοσόφου ἔθους male reddiderunt interpretes: *de moribus philosophorum.* *Φιλόσοφος* est h. l. philosophus nomine suo dignus, qualis describitur *Nigrinus*, qualesque tandem etiam ambo amici fieri cupiunt. Atque cum hoc titulo, sic capto, omne libelli argumentum conspirat optime, a principio usque ad finem. Nam quae de moribus Romanorum pravis ac stultis adjiciuntur, ea, ex exitu rei narratae satis patet, nonnisi in eum finem adjecta esse, ut eo magis philosophicae vitae dignitas et honestas illustraretur. Longissime itaque a *Wielandii* sententia discedo, qui, seductus forte falsa interpretatione Latina, quam argumentum libri in imagine luxuriae ac stultitiae Romanorum depingenda ponat, tum alterum istum titulum, cum hac ipsius opinione pugnantem, genuinum esse negat. Ceterum in *Aug. Cod.* haec legi inscriptionem: *Νυγρίνον φιλοσοφία*, refert *Schmiederus* in *Add.* ad *T. I.* praemissis *T. II.* p. XXVI. *LEHM.*

Ibid. *NIGPINON.*) Romanus esset, an Graecus, olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartianum* in *Hadriano* et *Xiphil.* p. 260. et *Plutarch.* 849. Nunc autem *Ro-*

manum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. et de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

Ead. 1. 19. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, porto, aut mitto. Hanc paroemiam Lucianus hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, et Atticae regioni quasi peculiare sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. COGN. Prov. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τιὰ τοῖς προὔπαρχουσιν, οἷον εἴ τις ἐν Αὐγύπτῳ σῖτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. Aristoph. Aves et ibi Scholiast. BOURD. Vid. Suid. et Schol. Aristoph. SOLAN. Utitur hoc loco Erasm. Adag. Ululas Athenas. Diogen. L. III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δὲ σοι τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus objecerunt Comici: prae-ter Aristoph. Av. v. 302. Antiphanes apud Athen. XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. §. 9. οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς libello superiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit J. Davis. ad Ciceron. de Divin. II. c. 61. Ratio paullam diversa in Aristoph. Pl. v. 508. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· χρήματα continentur in πλουτοῦσιν eo pertinet αὐτὰ. v. 566. εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτόν· scilicet κλέπτην. HEMST.

Ead. 1. 20. κομίζοι] Hanc optimam lectionem e codd. 2954. et Aug. cum Schmiedero restitui. Ponitur enim, ut bene monet Belinus, aliquem illud facere velle. LEMM.

Pag. 26. 1. 3. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: Noster in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔα· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quoque sim erga Te animo, nota loquendi formula. Lucian. Pro Merc. Cond. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχειρισμένα. Artemid. Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον θανάτου. Paullum aliter Demosth. Ep. I. p. 190. B. φήσιν χρῆναι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ὥς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. Xenophon Cyrop. VII. p. 116. οὐχ οὕτω τρό-πον μόνον ἔχεις. Liban. Apol. Socrat. οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis, exponi posse, et quemadmodum nunc sim affectus: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philo-sophiae multum remptus, eo deductum oratione Nigrini me-moriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolera-bile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequun-

tur, mente. HEMST. Vid. ad Somn. s. de Vit. §. 2. Nihilò secius retinendam puto νῦν, et supplendum ex antecedd. γνώ-
μης. Volo tibi modo sententiam meam aperire, qua nunc sum,
simul etiam ostendere, me non leviter captum esse tuis sermonibus.
Haec optime videntur inter se congruere, quandoquidem non
semper praesens animi affectio eandem et in posterum perman-
suram praestat. Quidni autem credamus Lucianum nostrum
vere ex illo tempore ad sanæ philosophiæ studium, insanæ
odium, animum adpulisse? Vid. supra de vita Luciani. Guil.
Langium simili modo νῦν tueri nunc demum video, postquam
illa jam scripseram. LEMM.

Ead. l. 5. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου) Benedictus enervavit
versionem, in qua negligit efficaciam voculae primæ, quam
recte sic Micyllus expressit, effugero sane merito etiam Thucy-
didis illud. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo
immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed
etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit.
GRONOV.

Ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία
μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic Thucyd. ut patet
etiam apud Plin. Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur D. Hieronymus.
Epist. ad Evagr. Imperitia confidentiam, eruditio timo-
rem creat. BOURD. Vertendum, Imperitia audaces, segniores ad
agendum ratio facit. Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισ-
μὸς designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione,
nihil inconsiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri,
quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN.
II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expresserunt. Pro-
cop. Goth. III. p. 256. ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύ-
νεισθαι ἥκιστα εἰσὶν· ibi D. Hoeschelium hic Luciani locus non
praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153.
ἀμαθίας ἡγούμενης τοῦ θράσους· idem Ep. 79. Thucydidea
sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρείον μὲν
οὐδαμῶς, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλὸν τε καὶ θρασὺ γίνεται. Sal-
lustius etiam imitatur B. J. c. 7. ubi plura notat ejus generis
Jos. Wasse. Quod autem pro λογισμὸς Lucianus dederit τὸ
λελογισμένον, in eo Euripidem est se utus, cui hoc frequens,
Iphig. in A. v. 368. etc. paullo aliter Philostr. Her. p. 783. τὸ
γὰρ ἐννοῶν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς
ἔχεν Aeneam. HEMST.

Pag. 26. l. 9. Φ. καὶ Α.) Bourdelotium lando, quod no-
mina personarum, in aliis edd. omissa, editioni suae inseri
curaverit. At istud laudare non possum, quod quæ Luciani

partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse *Nigrinum* audierat: hoc enim epistola diserte proficitur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, *Nigrini* orationem amico enarraret. SOLAN.

Ead. 1. 10. Ὡς σεμνός) Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Berglerus* observavit. HEMST.

Ead. 1. 12. Ὁμοίων λόγων) Ὁμοιοὶ λόγοι, sermones inter pares, pari libertate et conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοιος πόλεμος, ὁμοιος θάνατος, ὁμοιον γῆρας. BOURD.

Ead. 1. 13. Ὡς) Defendi potest, etiam ex iis, quae notat *J. Jensius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβλησαι aptius conveniat: Tu, qui comis esse solebas et affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris. HEMST. Non totus, sed omnino, denique. Sic saepius καὶ ὅλος, int. εἰπεῖν. *Somn.* s. *Vit.* §. 10. *Diall.* *Deor.* XII, 1. XVIII, 2. etc. Summam indicat plurium rerum, antea singulatim enarratarum, atque adeo absolute positum, commate se junctis iis, quae sequuntur. Cf. etiam infra c. 7. LEMM.

Pag. 27. l. 2. Ὀδοῦ πάρεργον) *Erasm.* in eo Adagio. BROD. Ut te non morer. BOURD. Non est, ne te morer, ut habet *Bourdelotius*: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux. CLER. *Icarom.* c. 11. εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστορήται. *Pseudol.* c. 12. ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφράς ἡμέρα. Simili sensu πάρεργον τοῦ λόγου *Anachars.* c. 19. LEMM.

Ead. 1. 3. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

Ead. 1. 4. Τριτόλβιος) Ter beatus atque felix. BROD. *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

— ὥς τριτόλβιοι

Κεῖνοι βοοτῶν οἱ ταῦτα δερχόμεντες τέλη

Μόλωσ' ἐς ἄδου· τοῖς δὲ γὰρ μόνοις ἐκεῖ

Ζῆν' ἐστὶ, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακὰ. SOLAN.

Ead. 1. 7. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit: ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα ἢ μετὰ. SOLAN. Emendatio certissima, quam praestant μοχ, οὐ θαυμαστόν εἶναι σοι δοκεῖ, paulloque post, μέγιστον μὲν οὖν· quae si quis recte considerat, nullus est dubitationi locus relictus; quare caussa non

erat, cur in re olara Mss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum. Plato Apol. p. 16. E. ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν· Phaedr. p. 1281. B. τόδ' οὖν μέγα λέγω· Xenophi ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι· Leo Allatius: At ego et mortem illius magnam et desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: verendum fuerat: Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγέ- νετο οὗτοδ' ὁ ἄνθρωπος, mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo. Aristocles apud Aelian. de Anim. XI. c. 4. Ἐν δέ τι τοῦτο μέγα κρίνεται ἐν Ἑρμοιονῦσι. Aelianus ipse I, 60. εἰ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jun- gitur aliquando θαυμαστόν· Athen. ex Chamaeleonte VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστόν πρὸς εὐδαιμονίαν· Chrysostom. T. VII. p. 422. B. οὐ θαυμαστόν καὶ μέγα· quod apud eum frequens. Raphaelium vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλ' οἶδ' ἁλώπηξ, ἅλλ' ἐχῖνος ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum et admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

Ibid. Κομᾶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio et elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομεῖν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hesych. Suid. BOURD.

Ead. l. 8. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, et ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum et hila- rem laetantur. BOURD.

Ead. l. 12. Τετυφωμένου) In quibusdam τετυφλωμένου· sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλά- ζων, ἰμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac sto- lido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hesych. qui etiam τυ- φώθνια interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD.

Ead. l. 15. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BOURD. Romam intelligit. SOLAN.

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.) Cyrus πένψας παρὰ Ἀμασιν αἵτις ἰη- τρὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. Mellici ab oculis, ocularii: me- minit Scriban. Larg. §. 37. 38. ubi vide Jo. Rhodium. Οἱ ὀφ- θαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Us. Part. X. Gloss. Medicus ocularius, ὀφθαλμικός: habet etiam Etymol.

p. 30. Apollinem autem prodidit *Hyginus artem ooulariam medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

Pag. 28. l. 3. *Εἰσαγγεῖλαντος*) Hunc locum usurpat *Casp. Sagittar. de Jan. Vet. c. XVI. §. 32.* Servorum ad januam sive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat. Rotag. p. 220. A. Xenoph. Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε σῆη.* Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. HEMST.

Ead. l. 4. *Ἐν χειρὶ*) *Alciphr. l. p. 104. χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα* ibi locus hic a *Berglero* productus. *ἔχων βιβλίδιον μετὰ χειρας*, idem p. 140. HEMST.

Ead. l. 6. Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων.) Vertit interpres, *posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον.* Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur *Lucianus* scripsisse καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae.* Ἀπὸ autem conjungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorsus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος et *Philosophia* in *Reviviscentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τοῦ σχήματος.* — Haec jam scripseram, cum incidi in editionem *Florentinam*, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ σχημάτων. καταγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, etc. quod eruditus lector consideret. JENS. Nihil mutato opus est, quamquam insolentior dictio est. Et in *Fl.* exstat γεωμετρίας, quod a *Jensio* in ea describenda, nescio quomodo, omissum est. V. *A. Gell. I, 20. Jamblich. §. 22. SOLAN.* Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non disputo: si sit, ut esse debet, tabella figuris geometricis descripta, quorsum illud καταγεγραμμένον jam plane supervacuum et nulli usui? ergo refingendum πινάκιον τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένον, tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta. HEMST. Defendere quidem conatur vulgata *Abresch. Dilucc. Thuc. p. 602.,* Genitivum contendens jungi solere ejusmodi verbis, quae plenitudinem subindicerent, et reddenda esse verba: *tabella tota inscripta et plena figuris geometricis.* Sed de verbo καταγράφειν nihil probavit, neque de similibus. Cf. contra verbum κατακοσμεῖν *Somn. s. Vit. §. 10.* et ipsum καταγράφειν *Amor. c. 34.* Hactenus stat *Hemsterhusii* sententia. Neque tamen cum hoc eximio viro τισι pro τι, neque καταγεγραμμένων cum *Jensio* pro

— ἐνόν scribendum videtur. Sed per se jam πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων est tabella quaedam, cui inscriptae sunt figurae geometricae. Neque omnino opus est voce καταγεγραμμένον, profecta illa, ut patet, ex Grammatici, nescio cuius, interpretamento. Guil. Langius probat conjecturam τισί, quum nec in sqq. Lucianus scripserit σφαῖρά τις. Nihili hoc esse, jam ipse fatebitur Vir doctus. LEMM.

Ead. l. 7. Καὶ σφαῖρα καλάμου) Et sphaera ex arundine. Sphaerae hujusmodi κρικαστοὶ vocantur. BROD. Καὶ σφαῖρα Καλάνου) Sic voluit interpretes, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mss. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. Robertus Titius locis suis controversis c. 14. lib. II. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου etc. et sphaera Calani etc. eaque de re quantumvis copiose disserit, aut potius disperdit opus: magister autem ejus Yvo Vilkomarus, sive is Scaliger est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utique et discipulo et magistro ejus fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. III. De providentia. Ὁργάνω γὰρ, inquit, τὸ σίωμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένω καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκήων ἐκφυσουμένων, καὶ κινουμένων ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἑναρμόνιον ἐκείνην ἡγῶ. Dixeris Latine, Os enim, nempe hominis, instar est organi contexti de culmis ahenis, et a foliibus inflati, et moti artificis digitis, et sonum illam harmoniae plenum efficientis etc. Idemque mox dentes oris humani cum ahenis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. Καλάμου videtur potius arundinem hic denotare. VORST. V. Gruter. Th. Cr. II, 457. ubi de Calana somniat nescio quis. Quin ipse id in Graecum contextum admisit Bourdilotius, et ante eum H. 1. Et ita sane videtur legisse in suo codice Micyllus. SOLAN. Apud Brodaem Thes. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc Luciani loco reperio. HEMST. De hoc Genitivo materiae nonnulla habent Jens. Lectt. Lucian. p. 344. et L. Bos Ellips. s. voc. ἐκ, et alii passim. Neque adeo opus est praepositione ἀπὸ, quam unus Paris. codex exhibet. LEMM.

Ead. l. 8. Τοῦ παντός) Universi, hoc est, mundi. BROD.

Ead. l. 12. ἀπαρξάμενος] Offendit h. l. Wyttienbachium Bibl. Crit. Vol. III. P. II. p. 87. verbum ἀπαρξέσθαι, quod fere apud veteres de primitiis ciborum, diis sacratis, occur-

rit, vid. *Fischer*. Ind. Theophrast., atque adeo emendari vult *ἔπαξ ἀρχαίμενος*. At non insolens est propria verbi vis, incipere rem, vel cum Infinitivo, vel cum Genitivo rei. *Aelian*. V. H. X, 18. fin. καὶ Σησίχορον γὰρ τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιίας ἀπάρχασθαι. *Id.* *ibid.* VIII, 1. καὶ εὐθύς ἀπαρχομένου λέγειν. *LEHM.*

Ead. l. 14. Τοσαύτην τινὰ μου λ. etc.) Interp. *Tantumque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, et aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniæ, lotusque Homeri nugæ essent ad hæc, vel, ut antiqua, stulta et deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc *Schol.* qui ἀρχαίων interpretatur ἀνόητων. *Graeci* passim ἀρχαίων et κρόνιον pro stulto et deliro sumunt. *Comic.* in *Nub.* v. 912. Σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος· sed tu stolidus: v. 1360. Ὁ δ' εὐθύς ὥς ἀρχαίων εἰν ἔφασκε τὸ καθαλῆναι "Ἀδειν τε πίνονθ'" at hic continuo subiecit, stultum esse pulsare citharam et cantare inter bibendum. Sic Latini, antiqua, *Negligimus ista, inquit Phil. I. Cicero, et nimis antiqua et stulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαίων ἀποδείξαι, ita *Aristophanes* Κρόνους ἀποδείξαι in *Vesp.* v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξαι Κρόνους Τὸν νοῦν, et *Tragædos* mente stolidos esse probaturum se dicit. Simili phrasi *Noster* παῖδας ἀποφάσκειν dixit in *de Mort. Peregr.* §. 11. ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auctor in *Imag.* §. 13. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ᾄδῃ etc. Quando vero extimium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis et oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt experta cantus, (vel, canendi imperita;) quin et si *Pandionis* filiam dicas, rudis etiam illa et imperita, quamvis vocem multi-sonam emittat. *L. Bos.* *Obs. Crit.* c. V. p. 20.

Ead. l. 15. Ὅστε τὰς Σειρήνας) Desumptum ex *Odyss.* μ'. *Aristaenetus* Ep. 1. *Petron.* Sat. *BOURD.* *Spanhemium* de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. *SOLAN.*

Pag. 29. l. 1. Καὶ ἀηδόνας) *Lusciniæ.* *BROD.* Quas hic *lusciniæ* memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innuunt. Consule *Spanhem.* 255. ubi de *lusciniis* multa. *SOLAN.*

Ibid. Ἀρωτὸν) De quo *Homer.* *Odyss.* 9. *Eunap.* *Aedes.* p. 50. *BOURD.* De *Loto Aegyptio* consule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio similis. *SOLAN.*

Ibid. Ἀρχαίων ἀποδείξαι) Quae de voce ἀρχαῖος paullo ante

notat *L. Bos*, illa quidem vera sunt, et a *Budaeo* jam occupata *G. L. G.* p. 132. neque tamen satis est adsecutus hujus loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitate perfudit, ut *Sirenas* illas, si quae modo fuerunt etc. obliveret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleteret. Ἀρχαίων aliquando, quod jam vetustate obsolevit, atque ex usu et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae*. *Plato* Ep. IV. ὥς οὖν ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκευάξω, τὸν τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξω, καὶ τὸν Κῆρον, καὶ εἰτις ἄλλος πῶποτε ἔδοξεν ἤθει καὶ πολιτεία διενεργεῖν. Pessime *Ficinus*, conare *Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus*. Sed an verum? Sic igitur mores vitamque institue, ut *Lycurgus ille et Cyrus stulti delirique sint ad te comparati*: minime vero; sensus enim, si quid judico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi sint coniecti, eum in modum te compara, ut *Lycurgus ille et Cyrus, et si qui alii unquam moribus et regendorum civium arte praestitisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, et non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur*. HEMST.

Ead. 1. 2. Φιλοσοφίαν ἔπαιν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad *Aristod.* τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. COGN.

Ead. 1. 4. Πλούτου) Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentia proveniente, et decori mediocritatisque despectum et negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegnans sensus in voce Graeca πλοῦτος et Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. *Lucianus Nigrin.* cum dixisset πλούτου, addit tandem subjungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάντῃ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

Ead. 1. 6. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

Ead. 1. 7. Ἀναπεπταμένη) Eleganter: animo patente, (sicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus etc.) quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quintilian.* I. O. I. p. 31. majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angusti superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil dissidet illud *Damascii* apud *Suidam* in Ἀῶρος: ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam ejus tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, et ingenio *Damascii* in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum et

transmittentem, quicquid acceperat, *Seneca* dabit Bp. 99. p. 487. Est apud *Hesiod.* in Theog. v. 661. ἀτρεῖ νόφ. HEMST.

Ead. l. 9. Ἑλληλεγμένων) Legendum ἑλληλεγμένων ἑλλεγω. BROD. *Brodneus* Miscell. IX. cap. 6. corrigit ἑλληλεγμένων. Imo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ sit plane ex trita, (velut in *Dialogis Mortuor.* XXX. ἐξέληλεγα. ibidem ἑλήλεγμα. iterum ἑλληλεγμένων in *Phalaride* 1. c. 9. et *Pseudomanti* c. 33. et in *Asino* c. 38. ut et apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδεσθεὶς ὡς ἑλληλεγμένος) forte dicendum, id facillioris enuntiationis causa Graecos factitasse. JENS.

Ead. l. 12. Ἐκ ζοφεροῦ etc.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* spelunca sub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem exstant verba. Saepius eo respicitur, praesertim a Platoniciis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* sumsisse docet *Aeneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed haec de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. HEMST. Quod in margine A. 1. W. legitur δ' ἂν pro δ' αὖ, idem in A. 2. reperi vere restitutum. Ne ego poteram, quamquam post aliquam haesitationem, quin optimam lectionem reciperem. Non enim respondent sibi: ἀρτι μὲν ἑλυπούμην et ἔχαιρον δ' αὖ, sed prius illud respondet sequenti ἀρτι δὲ αὐτὰ (an forte αὖ ταῦτα;) μὲν ἑδόκει ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα, et his jam commodissime adnectuntur haec: ἔχαιρον δ' ἂν, h. e. ac tum (quum scilicet haec mihi tam vilia videbantur: nam fluctuabat adhuc animus) tum fere ita gaudebam, tanquam etc. Hanc autem particulae ἂν vim esse, ubi cum Indicativo construatur, docuit *Hermannus* ad *Viger.* p. 785. Exempla e nostro scriptore habebis *Somn.* s. Vit. 9. 2. ὁπότε ἀφείλην — ἀποξέων ἂν — ἀνέπλαττον. *Diall. Mortt.* IX, 3. ὁ δ' ἐπιστενέτε ἂν, ut *Matthiae* recte edidit ex uno cod. Par. Cff. ad *Diall. Deor.* IX, 2. observata. LENH.

Ead. l. 14. Ὡστε δὴ τὸ καινότετον) Ut, quod absurdum maxime est. BROD.

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet legendi. BOURD.

Ead. l. 15. Αὐτὸν) Ed. J. uti *Vorstius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: 9. 2. τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ: unde liquet, quam inepte

Bourdelotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. HEMST.

Pag. 80. l. 1. Ἀρτίως) ἄρτι dicendum erat. Vide *Ann. mon.* v. ἄρτι. KUSTER. Multo rectius *Schol.* ad *Aristoph.* Nub. v. 1148. ἄρτι διαφέρει τοῦ ἄρτίως παρὰ Ἀρτικοῖς. Ἀρτι μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ νῦν, ἄρτίως δὲ πρὸ ὀλίγου. Atque sic occurrit ἄρτίως in *Xenoph.* Oecon. 2, 10. Uberius de his, quamquam minus de voce ἄρτίως, exposuit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 18. sqq. LEHM.

Ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τερνόμενον §. 1. BOURD.

Ead. l. 4. Οἱ Ἰνδοὶ) Nonn. *Dionysiac.* BOURD. Cum Indos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redegisse: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* pag. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit *Polyaen.* l. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμοτέρους τῇ φύσει: nam qui calidiore sunt natura, vinum avidius appetunt. de Scythis quaerit *Aristot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φιλοῖνοι. HEMST.

Ead. l. 8. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud *Philostr.* et alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. BOURD.

Ead. l. 9. Μεθύειν). *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. νῦν νήφω καὶ σωφρονῶ: τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνῶουν. HEMST.

Ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum in hac oratione, ut series ejus intelligatur hoc modo: Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὥςπερ καὶ οὐ θέμις ἐστὶ σοι τῆς δεήσεως αὐτοῦς ἀκούειν ἐπιθυμοῦντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio *Luciani.* CLER. *Micyllus* et *Benedictus* ita verterunt, ac si legissent αὐτοῦ: αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad *Philop.* p. 97. qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΤΑΟΜΕΝΩΝ ἈΚΟΤΕΙΝ οἷμαι θέμις: neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quanquam ingeniose sunt cogitata, et adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium *Nigrini*, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam,

tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi caussa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι, vel potius, no suo casu verbum destituatur, ἂν τον, οἶμαι, θέμις sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contemptum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si et amicus sit, et similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem etc. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790. B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὁρθῶς ἔχον, Dion Chrys. p. 401. A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελεγεῖς. Artemid. IV. p. 198. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν etc. Vid. Apollon. Rhod. I, 122. 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertite: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος etc, legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἔάν. HEMST. Neutram mutationem admittebam. Αὐτῶν non Masculinum sed Neutrum, habendum, et intelligenda αὐτὰ sunt ea, quae vellet amicus, optata ejus, quae ipse modo dixerat. Mirum quantum haec ipsa vox αὐτῶν et in aliis locis male habuit interpretes. Proferam nunc modo duo. Diall. Mortt. XXII, 1. ad Protesilaum, qui a Plutone veniam petiisset in aliquod tempus in vitam redeundi, rex Orci haec respondet: Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὁ Πρωτ., πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχοι, αὐτῶν, i. e. illud, quod desiderant. Hoc e voce ἔρωτα repetendum, neque opus est αὐτοῦ cum Hemsterhusio emendari. Prorsus similiter Diall. Deor. II, fin. verba Jovis, ut codd. Pariss. ea exhibent, capienda: ἐρῶν μὲν (θέλω)· ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν, nancisci ea, quae amavero; (unde et explicari potest illud ἀδυνάτων ἐρῶν Diall. Deor. VIII, fin.) et vulgata lectio αὐτοῦ, ut bene vidit Clericus, nullo modo ferenda. Paullo aliter vulgatum αὐτῶν defendi video a Creuzero in Comment. de Xenophonte historico part. 1. Guil. Langius vero, Hemsterhusii auctoritate abreptus, verum cernere vix potuit. Jam nostrum locum simpliciter sic redde: ac ne fas quidem, opinor, foret ea contemnere, praesertim si etc. et nihil erit, quod in hoc familiari sermone offendant. Neque adeo erit, cur vel Abreschii, in Dilucc. Thuc. p. 633. prolatam, emendationem paene portentosam: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν (nova vox) αἰτοῦντι θέμις etc., vel etiam Jacobsii λιτῶν pro αὐτῶν probemus, iterum iterumque illud ab ipso in medium emissum in Spec. emendd. p. 43. tum in Anim-

adv. ad Eurip. p. 227., denique in Nott. critt. in *Liban.* apol. Socr. in Actt. Monacc. T. II. p. 435. Quod autem ad sequentium vocum vulgatum ordinem ἄλλως τε εἰ καὶ attinet, meliori successu eum contra *Hemsterhusii* tentamen tuitus est *Abreschius* l. l. Vid. *Plat.* Phaed. 87. D. *Xenoph.* Memorabb. I, 2, 59. ibique *Hindenburg.* Denique *Hermann.* ad Viger. p. 780. sq. ed. 2. LΞΗΜ.

Ead. l. 15. Σπείδοντα καὶ ἄ.) *Homerus* II. Θ, τί με σπείδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. Brou. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo *Homer.* II. Θ, 293.

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπείδοντα καὶ αὐτὸν

Ὀτρύνεις —

*Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida;
Exstimulas?*

Eodem adlusit Od. Ω, 486.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεραῦϊαν Ἀθήνην.

Jam dudum promptam ac cupientem his Pallada dictis

Excitat. —

Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod snapte cupiditate fertur ac propendet. COGN. De hac paroemia copiose paroemiogr. et *Erasm.* BOURD.

Ibid. Καὶ εἶπε μὴ ἔφθης) *Calasir.* apud *Heliod.* lib. 2. ὠδίνω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξεπείν' εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάρμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοι προσέτυχον. Sic in *Lapith.* BOURD.

Pag. 31. l. 4. Τῶν παιδικῶν etc.) E *Platonis* Phaedro, cujus locum expressit quoque *Maxim. Tyr.* Diss. 38. p. 387. ubi vide D. *Heinsium.* Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὅπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in *Aeliano* *Kuhnii* optime conjecit αὐτὰ) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. HEMST.

Ead. l. 5. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς secum, apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus vocolae spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀνακλῶν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. et paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλττειν. et similiter in *Tim.* c. 54. βρεθνόμενός τι πρὸς αὐτὸν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *Aeliani*, quam injuria sollicitarunt Eruditi.

Locus est in V. H. II. c. 20. Ἀντιγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρῶτον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολή τὰ κατ' αὐτὸν εἶδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἴσεται ἐτιρώμεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ· alius αὐτά. At veto αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, *singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus noster* in *Sacrificiis* c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. et 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σύν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito *Luciani* loco; sic alibi, ut in *Scytha* c. 6. Λαλεῖν ἑαυτῷ. in *Hermotimo* dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed et aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Nostrum* in *Hermotimo* c. 51. ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. JENS. Cl. *Jens.* αὐτοῖς, et *Tim.* c. 52. πρὸς αὐτόν. *Acl.* V. H. II, 20. αὐτῷ ἐξετάζειν, ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτόν, *Herod.* c. 1. SOLAN.

Ead. l. 8. Τότε) Pro τότε legendum esse ποτε et sensus suadet et vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut et praecedens ἄρτι. Vide amplius, si lubet, *Nouv. de la Rép. des lettres* 1702. p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam *Nigrino*. *HEMST. Abresch. Diluéc. Thuc.* p. 420. „Est Graecis saepissime τότε idem quod πρότερον, πάλαι, ποτὲ, prius, quondam, olim, et tam de tempore, quod diu, quam quod proxime effluxit, usitatum.“ Et hinc sumsit *Sturzius* in *Lex. Xenoph.* significationem olim. At πρότερον est prius, antea, πάλαι est olim, ποτὲ est quondam, aliquando, et ab his omnibus τότε, quod est tunc s. tum, eo differt, quod natura sua ac semper certam denotat temporis praeteriti, quod antea jam, nunc clarius, nunc minus clare, a loquente commemoratum fuerat, notionem. Jam h. l., si vis, ὃν τότε ἤκουσαν, quia tempus, quod τότε indicat, antea non clarissime indigitatum est, per me quidem infinita voce antea, vel prius, vel olim reddere licet. Verum amen non per se id vocis τότε ines, neque Grammatico licebit ejus limites transcendere atque adeo notiones confundere: Imo et h. l. τότε est tunc, damals, h. e. eo tempore, quo forte prius praesentes adfuerant *amasii*; quod quidem facile eruitur ex iis, quae praecesserant: ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς, vel potius ex tota hujus orationis natura ac forma. Atque ad hanc normam haud difficulter revocabuntur omnia ea loca, quae *Abre-*

schius abunde, etiam e *Luciano*, contulit ad sententiam suam vagam probandam. LEMM.

Ead. 1. 9. Προσάψαντες τὴν ψ. etc.) *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestia affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνείσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus objectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos evocare ab iis cogitationibus possit. CLER.*

Ead. 1. 10. 'Εν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BROD. Dele prius ἐν et interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. ἡ. τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ἐκλύνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud *Lucianum*, ut in Diall. Mortt. XII. XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. §. 32. et passim alibi. BOURD. *Bourdelotius* delet primum ἐν; ita et ante eum fecit *Brodæus* in Miscell. IX. c. 6. Ego verò *Lucianum* scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Ἀ! οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1. Ὡς μὴ πᾶν ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πτασμάτι. in de Conscrib. Historia c. 38. Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλεῖτον σφαγῇ. in Bis Accusato c. 11. Καὶ ἡνιῶμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωνος ὁμοιότητι. in de Gymnasiis cap. 38. Ε. Ὅρῳς μητέρας ἀνιῶμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. et in Epistolis Saturnalibus c. 20. Ἦττον ἂν εὖ ἴσθι ἡνιῶμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. JENS. Τοῖς ἐν ποσὶν ed. J. ut *Vorstius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jensii* emendatione opus non sit. SOLAN. Si §. 21. vitio caret γελῶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est caussae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς etc. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jensii* conjecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196. φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon. Rh.* IV, 997. — φαίης κεν εἰς ἐπὶ παῖδὶ γάνυσθαι. III, 643. 'Εν et ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 6. ἐτεροπόμην ἐν αὐτοῖς. HEMST. Etiam in hoc Diall. Mortt. loco mihi quidem legendum videtur ἐτεροπόμην ἐπ' αὐτοῖς, quod habent duo codd. Paris. et *Schmiederus* recepit. Loca, quae ibi *Hemsterhusius* adfert ad tuendum ἐν, levis sunt ponderis, et quibus *Abreschius* utitur in similem finem Animadv. ad Aeschyl. p. 274. et 424. et *Dilucc. Thuc.* p. 796. sq. temere sunt coacervata et commixta, ut magnam viri lectionem admireris, iudicium desideres. In hoc nostro loco quin ἐπὶ corrigendum sit cum

Jensio, nec mihi dubium est, quum *Lucianum* hac verbi ἀνίστα structure, ut solenni ac familiari sibi, usum esse *Jensius* multis exemplis probaverit, et ἐπὶ etiam ob sequens ἐν facile in hanc vocem mutari potuerit. LEHM.

Ead. l. 11. Φιλοσ. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho* non praesente, quem honoris caussa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLER.

Ead. l. 13. Ἐς πυρσὸν) *Pharo* cuidam impositum. BROD.

Ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. et ed. J. Reliquas τὰ αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 32. l. 1. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) *Demaeneta* apud *Heliod.* lib. 1. BOURD. Cf. *Somm.* s. Vit. §. 5. fin. LEHM.

Ead. l. 2. Κατὰ τὸν Κωμικὸν) *Eupolidem*. BROD. *Eupolim* intelligit, qui hoc de *Pericle* dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a *Diod.* Sic. lib. 12.

— — Περικλῆς Ὀλύμπιος

Ἦστραπὶ, ἐβροῦντα, συνεκύναι τὴν Ἑλλάδα.

Πειθὼ τις ἐπενάδιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκρωμένοις.

Cic. lib. 3. de *Pericle* loquens: *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret.* BOURD. *Diod.* Sic. XII. *Cic.* de *Orat.* III, 34. et in *Brut.* 9. et 15. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἐγκατ. τι κ.) *Consule Plinium Secundum* lib. *Epist.* primo circa finem. BROD. De *Pericle* hic versus ex *Eupoli* citatur:

— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκρωμένοις. COGN.

Ibid. Τι κέντρον) Imo τὸ κέντρον nam quod vulgatur, ad minueudam laudem citius pertineret; cum tamen in *Nigrino* mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac *Pericles*, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique *Eupolidis* versus:

— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκρωμένοις.

nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in *Demosth.* *Encom.* §. 20. ibi plura dicam. HEMST. J. F. Reitz. ad *Encom.* *Demosth.* §. 20. adsentitur *Hemsterhusio*, neque tamen ne ibi quidem τὸ recipere ausus. *Schmiederus* vero, non constans sibi, in hoc loco τὸ scripsit, in illo τι retinuit.

Mihi τ in utroque retinendam videtur. Memoriter, ut solet, ac paullo liberius, *Lucianus* poetae verba in suam rem adhibet; unde et τοῖς ἀκούουσιν dicit pro τοῖς ἀκροαμένοις. Deinde non magis τ κέντρον h. l. laudem eloquentiae minuit, quam *Diall. Deor. VII, 1.* τ in verbis μέγα τ ἀγαθόν (uti ibi legendum) vim sententiae debilitat. Est *aculeus*, nescio qui, optime conveniens ei, qui paene extra se positus, quid ipsi factum sit, nescit. *Langius*, quippe aliquem aculeum, s. aliquid aculei, intelligens, vix potuit, quin cum *Hemsterhuisio* faceret. Jam si in ἐγκατέλιπε manifestum Subjectum est *Nigrinus*, non *Pericles*, atque adeo sub τοῖς ἀκούουσιν nemo proxime, nisi ipse *Lucianus*, cogitari potest: sequitur, etiam *Kistemakeri* conjecturam καὶ γὰρ τὸ pro καὶ γὰρ τοσ (ad *Thucyd. p. 132.*) reprobendam esse. *LEHM.*

Ead. l. 4. Π. ὦ θ. μ. ἀνακρουόμενος) Insulse admodum interpres: *Cessa*, o admirande, paululum praeludere. Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρουόμενος, quam μικρὸν ἐπανιών apud *Xenoph. Cyrop. I.* Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρούεσθαι et ἀνακρούεσθαι πρῶμναν dīcuntur, qui remis inhibens cursum navis et paulatim retrocedunt, ut docuere viri magni *J. F. Gronov. lib. IV. Observ. et J. G. Graevius ad Lucian. Ver. Hist. I.* inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι et ἀνακρούεσθαι sumuntur pro retrogredi: ita apud *Aelian. Hist. An. III, 13.* κρούεσθαι τὸ πτερόν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦτε similiter adlusit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce *Celeusta* jubebat remiges quiescere, et non ulterius remigare: ita *Charon* apud *Comicum* in *Ran. v. 271.* ὦ παῦτε, παῦτε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα. *L. Bos Obs. Crit. c. V. p. 21.* Rectissime *L. Bos.* Iudidem metaphoram duxit *Aristaen. I. Ep. 5. p. 28.* ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνέφηνε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequè placet, atque ἐνέκλινε) γίγνων, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο: contra quam *Propert. III, 13. v. 44.* Nescit vestra ruens ira referre pedem. *Mercerus* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platonis* lux est inferenda in *Phileb. p. 871. E.* ὁ λόγος ἐπιπῶν ἡμῖν οἰκῆσεται: πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum *Budaeo* in *C. L. G. p. 460.* exordiamur sunt interpretati, scilicet a pulsantis tentandi praeludendique caussa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι,

sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerat, proque more suo locum hunc perpenderit J. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quia hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus: sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τὰν* 'ANION-TÊΣ εἰς τὰς ὁμοίας etc. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαμβάν. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγεσθαι apud Aeschin. Eryx. c. 2. ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

Pag. 32. l. 7. 'Ἄλλ' ἐκεῖνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene Livinejus illustravit ad Plin. Paneg. c. 73. ne omisso quidem hoc loco. HEMST.

Ead. l. 9. 'ὑποκριτὰς) Plato Charm. p. 468. C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥςπερ ποιητῆς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα' contra Philostr. V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥςπερ τραγωδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὖ ξυνιέντα, ἐκείνα τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγγεσθαι. HEMST.

Ibid. Τῶν συριττομένων) Qui sibilum excipiunt. BRON. Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, et ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticatim, plausu incomposito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut et illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίως, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος etc. BOURD.

Ead. l. 10. 'Ἐκβαλλομένων) Exactorum e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. CLER.

Ead. l. 14. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius et philosophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt eruditi. HEMST. Non placet. Τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων refer ad formam et viam orationis, sequentia ad ipsam sententiam, (αὐτὸν τὸν νοῦν,) ut et Versio bene reddit, h. e. ad rerum ipsarum, quae explicantur, naturam ac virtutem. Prorsus eodem modo vocem αὐτὸν explicat et defendit Guil. Langius Animadv. p. 10. 11. LEHM.

Ead. l. 16. Τοῦ δράματος) Persistit in metaphora. supra est, καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων. BRON.

Pag. 33. l. 1. Συνεκπίπτουσα) Una cadens. Cadere dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria

reportanda, et cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpretes in hac voce postea cespitasset. CLER. *Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἑμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα, Si mecum rejiciatur, measque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses et Bourdelotium *Alicyllus* et hujus imitator *Benedictus*. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod κατασχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur, *simul rejecta et per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora.* Ἀσχημονεῖν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἑμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἑμὸν, τόγε ἐπ' ἐμοί, τὸ δὲ ἑμὸν, τοῦμόν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τόγε κατ' ἐμέ. *Dinarchus* contra *Demosthenem* in fine: ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμόν τῆς κατηγορίας ἦκει, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait *Anaxagoras* οὔτε τὸ ἑμαυτοῦ μέρος ἀδοξότεραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι παρασκευάζω. GRON. Quo minus quis iterum in eandem temeritatem, quam modo Gronovius notavit, recidere possit, τὸ ἑμὸν μέρος, commatibus positis, a proximis sejungo, quod et alibi in similibus factum. LEM.

Ibid. Ἀσχημονοῦσα) Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. εἰάν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημόνησας. *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι οὐν ποτε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egrege *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γῆρας (προσωπείῳ) εὐδοκιμῶν στεφανοῦται τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλωάζεται καὶ συριττεται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λόγοις βάλλεται: ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exhibitati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosih.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον. quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. αὐτὸν ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud *Aeschini* Dial. III. c. 12. δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον etc. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθεται: parique modo in proximo *Synesi* loco, ἔστι δὲ ὅπου.

HEMST. In talibus mutandis magna cum cautione ac modestia versandum esse, erudite et prudenter praeceperunt *Dorvill.* ad *Charit.* p. 271. Lips. et *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 43. Incredibile paene est, quantum hic saevierit editorum arbitrium, quotque loca ita sint depravata. Per se quidem certum est ac manebit certum, cogitationes motus in locum, et status in loco, natura sua diversissimas esse, idque discrimen etiam a veteribus et agnitus recte, et constanter observatum, fuisse. Nihilominus facile falluntur, qui speciem pro re arripientes, in animum inducunt, ibi et veteres sibi cogitasse motum vel statum, ubi ipsi cogitent. Sic factum, ut vel temere loca emendationibus, quas scilicet dicunt, vitiarentur, vel nova plane ac mira de usu et vi quorundam vocabulorum praecepta ederentur. Illius generis est, quod *Diall. Deor.* VIII, 2. pro unice recta lectione ἐπὶ τὴν μὲνιγγα *Schmiederus* ex cod. aliquo Par. apertum vitium ἐπὶ τῇ μὲνιγγι intulit. Alia suis locis. Ad hoc genus pertinet, quod *Kuinoelius*, alioquin satis peritus sermonis sacri interpres, minus tamen subtiliter passim in Commentariis suis in libros N. T. observat, εἰς et ἐν saepe promiscue a sacris scriptoribus adhiberi; quasi nescivissent illi, quid εἰς, quidve ἐν, per naturam suam significant. Ulterius hanc rem persecuturus, vereor, ne extra fines meos efferar. Nunc tantum moneo, ποῖ et ποῦ, atque adeo ποῖ et πον, non raro commutata a librariis esse, ut *Xenoph.* *Cyrop.* II, 4, 17. Weisk., ubi pro εἶπον καιρὸς εἴη cod. Bodlej. εἰ ποῖ habet. Sed quid, ut e multis exemplis, quae a *Dorvillio* et *Lobeckio* adferuntur, duo modo adhibeam, quid faciamus verbis illis *Euripideis* *Herc. Fur.* v. 74. ποῖ παρὰ τῆς ἀπέναντι γῆς, quorum in libris nulla est variatio, quaeque mutare nemini facile in mentem venerit? Quid verbis *Aristophaneis* *Av.* v. 9. ὅποι γῆς ἐσμέν; Scilicet εἶναι et ἀπεῖναι inclusam habent notionem motus, alterum *venisse*, alterum *abiisse*. Quid igitur, si etiam h. l. in verbis τῆς σκηνῆς πόρῳ ποῖ κάθηται, non simpliciter cogitemus: *sedet alicubi procul a scena*, ubi utique posuisset *Lucianus* πον, sed expleamus mente hanc fere sententiam: *poeta in locum procul a scena remotum discessit, et ibi jam sedet; er sitzt fernhin von der Bühne?* Verum nihil de hoc quidem loco decernere volo. *Guil. Langius* suffragatus *Hemsterhusio* corrigenti. LEHM.

Ead. 1. 2. (Ἡμῖν) Sic optime ed. J. et B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. SOLAN. Etiam in A. 2. est ἡμῖν. LEHM.

Ead. 1. 4. Μέλον) *Curae est.* BROD. Potius: quum cu-

rae sit, ut et δέον, ἐξόν, et alia Impersonalium Participia Neutra absolute usurpantur, quod hodie vix monitu dignum. LEMM.

Ead. 1. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocratiōni dēme in ἐξνίξιν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον etc. pro τᾶλλα· alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρόν τὸ πᾶσιμα, ut patet ex Revivisc. §. 33. HEMST. Τὰ ἄλλα, quod cetera attinet praeter memoriam, quae quidem nuntiis et reliquis histrionibus communis est virtus. Intellige e. g. personae ferendae dignitatem, rerum in scena agendarum varietatem et gravitatem, et ejusmodi alia, quibus efficitur discrimen, quod e. g. Jovem inter ipsum et Mercurium, utrumque in scena agentem, intercedit. Cf. illum ipsum locum Revivisc. s. Pisc. c. 33. Est τᾶλλα s. τὰ ἄλλα, quod nos dicimus: in jeder andern Rücksicht. Neque adeo conjectura τάχα admittenda videbatur. Ita etiam Guil. Langio visum. LEMM.

Ead. 1. 8. Ὡς ἄμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. ΒΡΟΒ. Quamquam τὰ, ὥς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὥς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitur, id a me profectum, ei quasi additum, aliterque forte ab ipso poëta pertractatum. Sensus haud dubie elegantior et plenior. Nam si ἄμεινον fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam inclusum est? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma ἄμεινον, et ἀπ' ἐμοῦ, spectatis, sponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similia occurrit alius apud Nostrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελαῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρέψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus sim, ut ne alicubi labens, herosa, cujus personam ago, conteram. JENS. Formula loquendi, ὥς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corripiebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in Oper. ad Persen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῶ Πανδιονίς ὦρτο Χελιδών.
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἰσταμένοιο.

Τὴν φθάματος οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ
ἄμεινον.

et apud Homer. Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὥς γὰρ
ἄμεινον.

Ita hic *Lucian*. ὥς ἄμεινον ἦν, sic erat melius. Pro eo, quod hic dixit, ἐκείνο ἔστω πρόχειρον, ὥς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διευθύνον· in *Prometheo* §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε. *L. Bos* Obs. Crit, c. V. p. 22. Aberrat *L. Bos*. sensus est: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso *Nigrino* fuisse disputata. Haec *Luciani* mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem *J. Jensi* conjectura, licet ingeniosa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes edd. non ὥς. *Alciph.* p. 392. *HEMST.* Sic ad liquidum perducta re, nihilominus adhuc tentatus locus. *Van Heusde* in *Specim. Crit. in Plat.* p. 20. ita legi vult: ἐκείνο μὲν ἔστω πρόχειρον· ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως, ὥς ὁ ποιητὴς ἴσως διεξήγει, quae ipse sic vertit: hoc tibi sit in promptu: melius haec fuisse et aliter tractata, eo modo, quo forte ea tractasset poeta. Refutatur ista otium mihi fecere *Jensius* et *Hemsterhusius*. *LEHM.*

Ead. l. 9. Διεξήγει) Referebat. *BROD.*

Ead. l. 11. "Εοικας γοῦν etc.) Cum his sunt conferenda, quae *Socrates* apud *Platonem* ad *Critiam*, ut omnem ipsi animam e giversandi eripiat, in *Dialogi* cognominis initio dixit. *HEMST.*

Ead. l. 15. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat *Brodaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: sed alia structura *Lucianum* dedisse credo, εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex *Nigrini* colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum usus jubet: *Xenoph.* *Cyrop.* I. p. 15. κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμεσθαι. *HEMST.* Annon praestiterit: memoria, memoriae ope, collegisti? Egregiam adpellat *Hemsterhusii* emendationem *Guil. Langius*, et ob rationes grammaticas necessariam. Recre, siquidem sensum acceperis ipsum. At correxerisne forte etiam illud *Hermot.* c. 1. ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα; vel *Somn.* s. *Gall.* c. 5. verba εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων; vel denique, ut me jam contineam, *Amor.* c. 1. ἡρόεμα τῇ μνήμῃ ἐκαλέσασθαι, quae interpretes reddit: ut placide illum memoriae ope huc evoces? *LEHM.*

Pag. 34. l. 1. Αὐτῷ) Legendum cum interprete, αὐτῶν· nihil opus est illis. *CLER.* Editio *Salm.* et ex ea *Amstelaedamensis* pessime dedit, οὐδὲν οὐκ αὐτῷ ἐτι σοὶ δεῖ πρὸς ἐμέ· ubi sen-

sus et ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. JENS.

Ead. 1. 3. Διαμέλῃς) Interpr. si prolixior fueris. Lege διαμέλλῃς, si cunctatus fueris. CLER. Ante διαμέλῃς, vitio in vetustis praesertim edd. solemni; jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. et in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προετρέψατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Restitue *Hesychio* in κατουρίσας, καὶ μὴ διαμελλήσας. *A. Schottum* fefellit in *Zenobii* C. I. n. 18. ἐμέλει scriptum pro ἑμέλλῃς. *Bergler.* ad *Alciph.* p. 181. HEMST.

Ead. 1. 4. Παρὰ τὸν ἀγῶνα) Adludit ad certamina scenica Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. CLER.

Ead. 1. 7. Πῶς τινα) Sensum vidit *Micyllus*, justa quam et continua oratione, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, unam et perpetuam orationem: pariter ac *Thucyd.* V, 85. ὅπως δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσῃ etc. cujus vice mox sequitur ἐνὶ λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. *Aristoph.* *Acharn.* γ. 415. Αἰεὶ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν ut apud *Platon.* de *Rep.* X. p. 755. E. Tragicī heroēs μακράν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, praelongam orationem extendentes in lamentationibus. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. et post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χοῦσις in *Euripidis* Scholiaste legi debeat ἡ ῥῆσις, cum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χοῦσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni sciuit *Billius* Obs. sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. HEMST. Non video equidem justam causam tam magnae mutationis. In verbis περὶ πάντων, opinor, vis est, et *Micyllus* aut pro arbitrio magis vertit, quam verbis *Luciani* obsecutus, aut vocem ῥῆσιν reddere voluit periphrastice. LEM.

Ead. 1. 11. Χρυσίδας) Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadco, legendum esse χρύσειδας: χρύσις enim exponitur, ἐνδυμὰ τι τραγικόν. *Harpocr.* *Hesych.* in V. Schol. *Aristoph.* ad *Nub.* γ. 70. Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset. *Foll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. HEMST.

Xρoίς omnino de aureis, vel inauratis, vestimentis, calceamentis, supellectile denique quacumque usurpatum. De crepidis aureis Diall. Deor. II, 2. Vid. *Schaefer*. ad *L. Bos* de Ellipsis. p. 160. LEHM.

Ead. l. 14. *Μεῖζον τῆς ἐμ. κ. πρὸς.*) Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Lique hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: Caput, inquit, et os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium etc. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini*. CLER.

Pag. 35. l. 1. *Συγκατασπᾶσω*) *Ne lapsus mecum traham heroem*: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhiber, eumque mecum contentui objiciam. Absurde hic vertit interpret. CLER. *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ μένον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ζυνεπισπασάμενος κείσομαι ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud *πessōn* vel οὐ *πessōn* γε κείσομαι quod ab athletic profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heins.* L. Th. c. VII. *Luciano* verbo *Galenus* usus, "Ὅτι αἱ ποιότητες ἐσώματαοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύειν ἄξιον, μὴ συγκατασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὥς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι. *Xenoph.* *Cyropaed.* V. p. 85. v. 40. φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id *Aeschini* contigit *Oenomaum* agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολυττῷ ποτε *Οἰνομάχον* κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας. HEMST.

Ead. l. 4. *Χρῶμενος*] In ipsa ed. *Hemst.* invenio interrogationis signum, cui tamen non respondet interpretatio Latina. Nec *Belinus*, nec *Wiclandius*, in versionibus suis interrogationem reddiderunt, secuti, opinor, vel Latinum interpretem, vel editionem *Bipontinam*, ubi, ut in *Schmiedेरiana*, servatam video veterem ac vulgarem rationem. Upus *F. A. Wolfius Hemsterhusii* vestigia et in h. l. fingendo pressit. Utrique formae est, quo commendetur; utraque bene sententiae convenit ad exprimendam summam amici indignationem. Nescius autem, unde *Hemst.* suam sumserit interpolationem, praeferebam vulgatam. LEHM.

Ead. l. 7. *Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοι*) Hic unus e praecipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristoclem* et *Peripateticos* proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus *Cicer.* *Tusc.* 1. et 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in *Dial. Mort. Piscat. Catapl.* et alibi. BOUND.

Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενήν μὲν αἰεὶ σύντρο-
φός ἐστι. HEMST.

Ead. l. 10. Ἦν καὶ] Sic reposui pro vulg. εἰ καὶ, mo-
nitus a *Belino*, qui aut ἀφίκοιτο, servato εἰ, aut ἦν, servato
ἀφίκεται, corrigi vult, et praeceptum secutus *Hermanni* ad
Viger. p. 791. ed. 1. LEMM.

Ead. l. 11. Παραπαιδαγωγοῦσι) Verbum elegans, pravum
leniter corrigere, atque in melius mutare. *Plutarch.* feliciter in
metaphoris audax de *Fort. Rom.* p. 321. B. fabulosum esse
adhermat *Egeriam* δαίμονα σοφὴν amore captam operam dedisse
Numae, et παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν
aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata,
et hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam
dixi, tralatæ orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, *Pae-
dag.* III. p. 247. D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ
ἀμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεγκτον. Ceterum Atheniensibus ista vel-
uti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum
mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: *Athe-
nas* ergo *Pericles* apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλά-
δος παίδευσιν· et *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ
πόλεις πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ ΒΙΟΤ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν δια-
φέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλ-
λάττει· eo spectat *Menædemi* dictum a *Plutarcho* laudatum de
Ad. et Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis et in-
epte fastuosi, qui cum hoc *Luciano* conferri possit, aliud
exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* *Symp.* I. Qu.
2. *Athen.* IV. p. 159. D. HEMST. De hac Athenarum laude
egregius etiam est locus in *Isocrat.* *Panegy.* c. 13. maxime
sub finem. LEMM.

Ibid. Πρὸς τὸ καθαρόν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu
malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum *Lucian.* in *La-
pith.* et alibi. *Liban.* *Theophrast.* in *Charact.* BOURD.

Ead. l. 14. Ἀκολούθων ὄχλῳ) Mancipiorum. BROD. Re-
fert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive pro-
sequentium, de quibus nota res. sic §. 20. et in *Catapl.*
BOURD.

Ibid. Καὶ ποικίλη ἔσθῃτι) Sic postea τὴν ἔσθῃτα τὴν ποι-
κλήν. et in *Tim.* §. 27. ποικίλα ἐνδύς, et alibi. Has vestes vo-
care videtur alibi, τὸ ἀνθηρόν, quae in quibusdam Graeciae
urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad *Gregor. Theolog.* *Apul.*
alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος
Ἀθηνησὶ τὰς ἑταίρας ἀνδρῶν φορεῖν. apud *Locrenses* hoc om-
nino vetitum. idem *Suid.* ut et apud Romanos, *Lege Oppia.*

Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentioem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achill. Tat. lib. 3. BOURD.

Ead. l. 15. "Οἰετο ζῆλ. εἶναι) Non prout oportebat, expressit interpres *Benedictus*: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING. In sqq. ὡς ἂν εὐδαίμων excidissem puto ὦν. Est ὡς ἂν cum Participio, quod vix credo in talibus vel omitti posse, vel omissum unquam a veteribus fuisse. Charon. §. 1. ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα. Ibid. §. 14. LEHM.

Pag. 36. l. 3. Θλίβων) Athenienses servis suis obiterens. BROD.

Ibid. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius, in *Artemid.* θλίψεις καὶ στενοχωρίαι et *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundoloco ponitur, ideoque a priori θλίβειν disjungi potest, ut factum 2. ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. "Ὁς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥαδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. HEMST.

Ead. l. 7. Αἰσιν σπαρ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD.

Ibid. Ἀκούων ἃ ἦν) *Micyllus*, audiens, quae res erat: *Benedictus* absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδην: nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς δὲ ἄδην εἶχον κτείνοντες. *Clem. Paed.* III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην διελέκται. De *Zenone Diogen.* L. VII, 16. εἰ δὲ τίνα ἐπικόπτοι (hoc a libris probatum caussa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκώπτοι) περιεσταλμένως, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πόρρωθεν: si quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praecipitato, et non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην etc. *Oct. Ferrarius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. HEMST. Videntur verba ἃ ἦν ad ironicas cavillatoris voces referenda esse. Quarum sensus quum non proprius esset, intellexit ille dives, quid vere sibi vellent verba pax, exercitus, quorsumque tenderent. Hoc, opinor, est ἀκούων ἃ ἦν, audiens, perspiciciens, intelligens, id, quod res erat. Illustravit locutionem *Abresch.* Diluc.

Thuc. p. 775. *Guil. Langio* contra probata *Hemst.* conjectura. Similiter in *Prom. s. Cauc. c. 7.* τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον, ἃ ἔστιν, ἐννοήσαντα, quae et ipsa verba sine idonea, opinor, caussa sollicitavit *Hemsterhusius.* LΕΙΠΜ.

Ead. l. 10. "Ἐὰρ ἤδη) *Jam ver adventat.* BROD. Athenienses, inprimis Attici φιλοσκώμμονες, et, *Dicaearcho* teste p. 9. παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργῆς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον etc. Atque haec est caussa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: adposite *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν περῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἄμικταν· quibus adfirmari potest *P. Cynaci* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταῶς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholias* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνον στικτός, οἶον ταῶς. in *Heroic.* p. 724. ad pavonem confertur *Paris* in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τῆς μητρός ἔστιν αὐτοῦ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolidè superbo meretricem obijcerent *Obs.* II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista cum scribebat, ubi narrat *Lucianus*, quendam introiisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. HEMST.

Ead. l. 11. Τάχα τῆς μητρός) *Vestis haec matris ejus est.* *Erasm.* in adagio: Quem mater amictum dedit observare. BROD. Subintellige ἱμάτια· forte hae vestes sunt matris ejus: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpres, fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? CLER.

Ead. l. 12. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος) De horum numero, materia et usu plene alibi. BOURN.

Ead. l. 15. Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος) Sic in *Scytha.* et in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται· qua de re dico copiose alibi. BOURN.

Pag. 37. l. 1. Βαπτὸν) *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. *Aeschin.* in

Ctesiph. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύνει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr. Char. XI. περὶ μετολογίας*; sub finem. CLER.

Ibid. Βαπτὸν — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθηναίων, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἀνθινὰ φορεῖν. VORST. Legis hujus Atheniensium ne *Meursius* quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, *Demon. c. 16. Consule Suidam v. βαπτὰ*, et *Aristoph. p. 55.* Sed qui sit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi βαπτὸν? Forsan et hic pulla intelligenda est, quo sensu apud *Athen.* in Comico sumitur, 290. C. SOLAN. Solum hujus legis testem producant *Lucianum J. Meursius Them. Att. II, 84. Panath. c. XIV. et Sam. Petitus LL. Att. pag. 23.* quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβάνιον apud *Dion. Chrys. Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120.* meretricibus etiam βαπτὰ, -βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus ad LL. Att. p. 476. Kuster. ad Suid. in Ζάλευκος.* Floridas autem ejusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e *Luciani Demonacte*, qui contra Olympiae vistorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solemnii victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est *Ex. Spanhem. ad Julian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.*

Ead. 1. 2. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex *Suida* supra retuli: aliam caussam hic adsignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναικάς ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφορδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

Ead. 1. 3. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χρόμενος nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. HEMST. Apertum vitium in vulgatis verbis. Χρόμενος vero, quod olim mihi in mentem venerat, linguae quidem legibus jam satisfaciatur, neque tamen cum loci sensu conveniat. Nam non omnino in

usu talis vestis tinctae violatio legis quaerenda, sed potius in eo, quod quis ludis illis Panathenaicis ejusmodi vestibus indutus interesset. Offenderat enim, quod civis iste Atheniensis βᾶπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει, ut modo narratum; atque is, qui sic deliquerat, abducebatur παρὰ τὸν ἀγῶνοθῆτην. Itaque commodissimam et facillimam Hemsterhusii emendationem recipiendam duxi. Probavit et Guil. Langius. LEHM.

Ead. l. 11. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ἔην) Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ἔην, laetari, genio indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginae in Gallo. BOURD.

Ead. l. 14. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. insedit: μερεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Dentosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς ἀσχεστοῖς τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, cum in Rhetorum esset scholis pervulgatus, (vid. *Theon. Progymn.* p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. et saepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς ἀσχεστοῖς μετροῦσι. Adde *Damasc.* apud *Suid.* in Ψυχῇ. accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL. I, 14. Phrasin Noster variavit *Patr. Eucom.* §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστροῦς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Muson.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μερεῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multum habet assimilia *Longin.* Sect. ultima. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Αἰτρεῖν) *M. Brunnerus* ad *Palaeph.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν et λατρεύειν agit. HEMST.

Ead. l. 5. Διεφθορότων ἁσμάτων) Διεφθορότα ἅσματα, quae aliis καταγότα μέλη, ni fallor. BOURD. Perditae cantilenaе, non quo ipsae fuissent pessimae, aut mores perdidissent, sed quod ab hominibus perditis, h. e. lascivis ac dissolutis, proficiscebantur; intellige scolia, carmina amatoria, cantilenas omnis generis lascivas et obscenas, palam a juventute libidinosas vel interdiu, vel nocte intempesta per plateas decantatas. De vocis διεφθορώς vi et usu alibi, si Deo placebit, ad *Diall. Deor.* XIII, 2. LEHM.

Ead. l. 6. Μεσσίαι) Ex *Homero.* quales perpetuae parodiae in *Luciano.* BOURD. Ex *Arato* haec in proem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei sollemnis, vertit noster. Ver-

sus *Arati* habes *Prom.* c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. SOLAN. *Aristid.* T. I. p. 98. C. μετατὰ δὲ ἀγοραὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθέκαστα ἐξηγουμένων· τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς. quomodo oraculum apud *Demosth.* in *Mid.* p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυῖας Ἰστᾶναι ὠραῖον Βρομῶ χῶρον ἄμμιγα πάντας· editur εὐρυχώρους, ὠραίων, χάριν. Εὐρύχωρος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido earere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασίν· ergo vel a proverbio jam ante communi *Aratus* sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὧτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται· et alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσέμων θεαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινων θυρίδων τὸν ληστὴν ἐπεισάγουσα. HEMST.

Ead. 1. 7. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex *Arato*: πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BROD.

Ibid. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) *Suet. Lamprid.* in *Elogab.* BOURD.

Ead. 1. 9. 'Τῷ' ἧς δὴ . . .) Sic recte P. et J. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς· quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex ed. J. At structura mihi videtur rudior paullulum et incultior, quam ut a *Luciano* proficiisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· quanto venustius exhibit et rotundius, τρυφῆς δὲ δεινότης, quod ego quin *Lucianeum* sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδίσις vel rebus Veneriis usurpavit *Homer.* *Od.* O, 372. nam plane sic intelligendum esse poetam J. *Scaligero* ad *Fest.* in *Affatim* assentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi παρασύρεται non ceperunt interpretes, nec sane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum est et torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: *Aristoph.* *Equ.* v. 524. mallet etiam in *Phil.* de *Mon.* p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρῳ παρασυρῶσι pro περισυρῶσι· *Arrian.* *Epict.* IV, 9. ὥς ὑπὸ θεύματος παρασύρησαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς ὑποκλυμένης, vel, quod malim, ἐπικλ. HEMST. Praeter *Cod. P.* edit. J. et marg. A. 1. W. δὴ habent etiam *cod. Aug.* et *Ald.*

2., ut persuaserim mihi, δὲ in δὴ mutandum esse; quod et ipsum *Schmiederus* fecit. Quod si recte fuerit factum, jam una, eademque maxima sublata erit caussa, ob quam verba ὑφ' ἧς non videantur ferri posse. Nam quod rudior paullulum et incultior *Hemsterhusio* structura esse videtur, id, nescio quā fiat, ut non adsequar; quum praesertim V. D. addat, illud se ne commemorare quidem velle, quod ὑφ' ἧς (ἡδονῆς) et τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν parum accurate sibi invicem respondeant. At haec ipsa verba τῶν ἡδονῶν maxime sunt suspecta, quoniam nulla ratione cum antecedentibus conveniunt. Fuerunt etiam *Jacobsio* suspecta, qui in *Porson. Adverss.* conjecit τῶν Κηρῶν, admodum improbabiliter. Imo cum *Schmiedero* facio ejusque censore *Jenensi*, qui ea, tanquam omnino spuria et e glossemate orta, prorsus ejicienda statuere. Itaque *Hemsterhusii* emendationem, quantumvis ingeniosam et elegantem, quam *Abreschius Dilucc. Thuc. p. 56.* etiam verissimam judicat, cur admitterem, non satis videbatur causae esse. Neque pro ὑποκλυζομένης malle *ἐπικλ.*, neque illud cum *Abreschio* l. I. ita sumi, ceu legatur κλυζομένης πάντοθεν ὑπ' αὐτῶν. Habet enim ὑπὸ, ut in ὑποβύζειν, ὑποδύναμι, ὑπαισθῆσαι, e. a., ita et in ὑποκλύζεσθαι, notionem ejus, quod quid paullatim, vel furtim, fiat. Imprudens anima sensim sensimque inundatur ab undique affluentī voluptatē, ita, ut abluantur sensim omnes virtutes. Quae jam, posteaquam haec scripta essent, a *Guil. Langio* dicta reperio ad commendandam conj. τρυφῆς, non sunt ejusmodi, ut propterea consilium meum mutandum existimem. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀνευρόνονται ὁδοί) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad *Petron.* et alibi hoc opere. BOUAD.

Ead. l. 12. Φῦλον) *Horat. Carm. I. Od. III, 29.*

Post ignem aethera domo

Subductum, Macies et nova Febrium

Terris incubuit Cohors. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἴλυ) *Limo semper impletus*: forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo*. BROD. Angl. ἵλυος: quod ferri potest, ut et adscripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος, dico alibi. BOURD. Ex J. ed. P. et Angl. Codd. haec scriptura. δέψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit, legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom. c. 12.* ἀγριὸν τι χεῖμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπαντα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος. SOLAN.

Ibid. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγλαῖς ἐπιθυμῖαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem simul et probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam simpliciter pro abundare dici. Nunc juvat alia

quaedam in hanc rem addere. Noster in *Soytha* c. 9. urbem quampiam poëtae cuiusdam verbis adpellat ἀνθεύσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho adpellatam fuisse Florentiam testatur *Politianus* Lib. I. Epist. 2. Sic apud eundem Nostrum de *Dom.* c. 9. (Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρὶ. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθεύσης Ἀολῆς ἀνδράσι. Item apud *Eustathium* ad *Iliada* ex veteri poëta: Τοῖς δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεύσιν ἐν αὐτῇ. Quin et apud Latinos florere pro abundare positum. *Cato* apud *Sosip. Charisium*: Postquam *Massiliam* praeterimus, inde omnem classem ventus auster lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum *Gallicum*, inde noctu aura profecti sumus. *Livius* XXI. cap. eodem: Ita enim hae gentes, non pacis solum, sed etiam victoriae bonis floreunt. Plane ut poëtae illi ἀνθεύσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. c. 11. Florere (*Persea*) praeterea iuventute, quam stirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate. Hic in primo et secundo loco quid florere aliud, quam abundare? *JENS.* Quid audio, δίψης πημπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀνυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in *Luciano*; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud *Aeschylum* legitur in *Agam.* v. 668. ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod et *Stanhlejum* praeteriit; vel, si mavis, spumans, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciph.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* *Polit.* p. 538. E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de *LL.* IV. p. 827. F. ὅπερ εὐθύς παιδί καὶ θηρίοις etc. ἔμφυτον ἐπανθεῖ et similia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* absolvatur, refingendum puto ἀνχηεῖ, cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χώρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμiais. Δίψης, inquam: nam quod ex ed. J. profertur ἔλύος, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus et longo aestu squalidis δίψα tribuitur et διψῶν. Διψία κόνις, ξηρά. *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in *Antig.* v. 252. ἀόκητος καὶ δίψιος γῆ, *Clem. Alex.* *Strom.* I. p. 317. C. ubi ἔρημος et ἔρημία praecessit: neque obacurum est, cur *Αἰβύης* διψάδα γαίαν dixerit *Oppian.* *Cyn.* IV; 320. *Eumenius*, *Libyae* arva sitientia: nam, ut scribit *Mela* I, 4. pleraque ejus inculta, et aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud *Virgilii*

— ubi hiulca siti findit canis aestifer arva :

praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii, siticulosam Apuliam, Columellae, aridum ac siticulosum solum. Percommode Dionys. Perieg. v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ διψήρη τε καὶ ἀρχμήεσσα τέτυκται, pariter in Aristoph. Nub. v. 440. juncta reperies διψήν et ἀρχμείν. Lucian. Disp. c. Hes. §. 7. ἦν δὲ ἀρχμὸς ἐπιλάβη καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι etc. τῷ δὲ ψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squallet horretque: Chrysost. T. I. p. 600. B. τῆς δὲ ψυχῆς ἡμελημένης, ἐνπώσης, ἀρχμώσης, λιγῷ διαφθειρομένης etc. neque ex eo plura colligere juvat. Hemst. Cl. Hemsterh. ἀρχμεί. ac propemodum persuadet, propter junctum διψης vocabulum, quod ἀρχμὸν comitem habere solet, et quia verba διψήν et ἀρχμείν alibi jungi, exemplis probat. Verum quando ait, verbum ἀνθεῖν laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum male collocari, adeoque ad malas res ejus usum non videtur admissurus; ignoscat, si secus sensero. Fateor quidem, exempla ab Jensio prolata ad abundantiae significatum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et ἐξανθίσματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: σκεπτέον εἰ αὐτίκα ἀνθεῖ (ἢ νοῦσος) Aphor. 80. L. 2. Epid. et saepe. Sic ἐξανθεῦντα εἰς τὴν χειρὶν νοσήματα, morbi, qui in cutis superficiem erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin et de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) τρηχύτης ἐπὶ νῦνθαι ὡχρολέυκος, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII. Epid. aliaque adfert idem Foes. Sed quod Alciph. p. 4. ἀπρὸς ἐξηνθήκει de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem L. III. p. 442. de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: Τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπείρουρον τὸ δέγμα, καὶ φλυκταίνας ἐπὶ νῦνθαι ἐξηνθήσει. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958. πολλοῖς ἐπανθήσαντες δόμοι πόνοις, (quod adlegat doctiss. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 331. ubi et alia ejusd. poetae habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος et νόσος ἀνθεῖ, ac μανίας ἄνθος ex Sophocle etiam adfert) addo l'ut-

arch. Thes. p. 3. E. αὐθις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, denuo propullabant scelera, quibus similia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstrarem, et quae ad vulgatum *Luciani* tuendum adhiberi queant. Et quia αὐχμεῖν nondum probatum video sic junctum ablat. vel dativo, possem ad vulgatum *Luciani* procedere, dicendo, ἀνθεῖν ἐπιθυμίας non adeo repugnare analogiae, si exposueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i. e. virtutes, non fert, ita vitiiis efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; et cum herbae malae aequae suos habeant et copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus et ἀνθεῖν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens, non deesse exempla, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum et de abhorrenda usurpari novimus, ut θεῖος de omni magno ac laudando, generaliter; sed et de morbis humana remedia respicientibus. Ita οὐράνιος Ἄρη de magna perniciē ex *Aeschyl. Pers.* adfert modo laudatus *Abresch. pag. 216.* ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Esto. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, et forsā nihil in *Luciani* vulgato mutandum, nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐπ — et ἐξανθεῖν, non vero in simplici ἀνθεῖν inesse, lucidius probari queat. REITZ. In arenoso, arido, siticuloso deserto sterile est solum, ac rarae herbae, rarissimi flores. Tale desertum vix credo h. l. in animo habuisse *Lucianum*, ubi πολλὰς τε καὶ ἀγρίας ἐπιθυμίας commemorat, in tam corrupta et foedata anima propullulantes. Intellige igitur potius imaginem paludis, ubi solum lutulentum, et ingens multitudo et varietas florum herbarumque palustrium. Et probabis mecum, ut unice veras, lectiones ἀνθεῖ (cf. contra *Scyth. c. 9.*) et λύος, quae vox qui facile h. l. oriri potuerit, non video, clarius contra pervidens vocabuli δέψης originem. Offendit tamen adhuc αἰ, vox admodum frigida in hoc contextu. Scribendum, ni fallor, λύος ἐμπυπλάμενος. *Guil. Langio* incomparabilis viri doctrina, acumen et auctoritas oculos videntur paullulum praestrinxisse, ut exclamare potuerit: *Aut tales conjecturae (ut αὐχμεῖ) in textum recipiendae sunt, aut prorsus nullae!* ЛЕНН.

Pag. 89. l. 3. Ἐπιστήσας ἑμμαντόν) Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, et

ἐπιστήσας ἑαυτὸν positum sit pro ἐπιστάς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, καὶ γὰρ ἐπιστάς περιέμενα· et ἐπιστάντες οἰωνῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117. v. 11. et ἐπιστήσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I. p. 527. A. 549. D. Aristot. Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σῶμα βλέψας, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας· quanquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, revocans me ipsum, et quasi verbis compellans: Benedictus, constisti etc. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam. Illam vim habet ἐπιστήσαι per se: Euseb. P. E. I. καὶ τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας· μοχ: ἴδοις ἂν ἐπιστήσας. Dion Chrys. p. 404. B. καὶ ἐπιστήσαντες διατραπῶσιν· ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Casaubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἐννοεῖν et ἐννοεῖσθαι docet: 'Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφρων μὴ ἐπιστήσας· in edd. quas vidi, ἐπιστήης. Apollon. περὶ K. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπιστήσαι πρῶγμα, digna res, quae animadvertatur: dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημύηνα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Galenum est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσαις τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, a mentem rebus adhibeas. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478. Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem M. G. Raphaelius parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud Pauli 2. ad Timoth. IV, 2. ἐνίστηθι· quod, me quidem iudice, sine controversia valet, insta atque incumbere, ut solent ἰσχυοδιώκται, qui nullum intermittunt tempus, quia institutum opus urgeant: diversa significandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. dissidet. Multo gravius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I. c. 34. n. 2. ΗΕΜΣΤ. Nec L. Bos de Ellipsis. s. v. διάνοια hanc Ellipsin praetermisit, quamquam et ipse Aor. 2. cum Aor. 1. confundens. LXXII.

Ead. 1. 4. Τὸ τοῦ Ὁμήρου.) Homerus Od. A. 92. Τίπτε' αὐτ', ὃ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡέλιου Ἥλυθες. BROAD.

Ead. 1. 5. Τίπτε.) Imitatio est Homeri Odyss. A. verba Tiresiae ad Ulysses. BOURD.

Ibid. Αὖ.) Hom. et Fl. αὐτ'. sed Lucianum mutasse credo. SOLAN.

Ead. 1. 9. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου) Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. MARCIL.

Ead. 1. 13. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Adlusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν; *extra telorum jactum*; quod est, *in tuto citraque periculum*. Est autem apud Homerum *Il. E. 130.* Ἐκ βελῶν, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἄρηται, *Extra tela, uti ne quis vulnus forsitan addat ad vulnus*. — Hoc proverbio usus est *Lucian.* in *Diall. Nept. et Cycl.* Veneris et Cupid. Rursum in *Votis*: sed in *Baccho* alio huic contrario. *Cogn.* Locus est *Iliad. A. 168.* Ἐκτορα δ' ἐκ βελῶν ὕπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδρουτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ. BOURD. Verbis: καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἐκτορα, manifesto adnuntiatur locus *Homeri*, non proxime proverbium illud ἐκ βελῶν vel ἔξω βελῶν significatur. Sequuntur et ipsa poëtae verba. Unde non φασιν, quod vulgo habent, sed φησιν, quod offert *cod. Aug.*, scribendum censebam. Recte interpretatio Latina: ut ait ille. LEHM.

Ead. 1. 16. Οἰκουρεῖν) *Philo Jud. de Abrah. p. 352. D.* Ὁ δὲ ἀστῆος ἑμπαλιν ἀπράγμονος ζηλωτῆς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ etc. συγκλεισάμενος οἶκοι τὰ πολλὰ καταμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἥ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεστειρον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖται τὰς διατρίβας, ἥδιον συμβιαταῖς χρώμενος τοῖς ἅπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυσεν ὁ χρόνος etc. HEMST.

Pag. 40. l. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de *Charonte*, sive *Contempl.* titulus et occasio. BOURD.

Ead. 1. 5. Ἐπολάβης) Rectius legatur ὑπολάβοις. SOLAN. „Gravi errore.“ *Schaefer:* ad *Gregor. Corinth. p. 16.* LEHM.

Ead. 1. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant ἐπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ρώμῃ τρυφῆς, θεάματά τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι etc. ut tradit *Herodian. I. 6.* HEMST.

Ead. 1. 10. Μὴ δὲδ. τῷ χ.) *Homerus Od. M. BROS.*

Ead. 1. 11. Τὰ ὅσα κηρῷ φραζάμενον) Sic in *Croniis* sive *Saturnal.* *Julianus Imp. Liban.* Omnes ex *Odyss. M.* BOURD. Similiter *Imagg. c. 14.* καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὅσα, καὶ διὰ τοῦ κηρῷ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. Et *Charon. c. 21.* hominum stultitia et veritatis sapientiaeque incuria tanta esse dicitur, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι τὰ ὅσα τοσοῦτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτά. LEHM.

Ead. 1. 12. Ἐπερήφανον) Ex *G. C. ad §. 26.* postquam enotavit *Solanus*: ὥς μάλιστα ἡρμουςμένον) Ἐπερήφανον θαυμασιῶς ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper adnotationem adjecit: *Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparet; nisi*

forte respiciat c. 19. ubi ea vox occurrit. Obsecutus sum recte monenti; sed praeterea junctae lego: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ὑπερήφανον θ. i. x. ut hoc totum sit Scholiastae, dicentis, quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est. Exstat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, et §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemque ne suspicione quidem adsequatur. HEMST.

Ead. l. 15. Ἐξ οὐκίτου δασπότην) Hanc crebro repetit comparisonem. vide quae diximus ad illud Petron. *Grex agis in scena.* BOURD.

Ead. l. 16. τὸν δ') Vulgarem lectionem mutavi in τὸν δ', ut paullo inferius c. 21. ὃδ' a Jacobsio recte in ὁ δ' mutari video. Similia vitia per totum *Lucianum* e librariorum negligentia illapsa tacite me correcturum esse, semel monuisse sufficiat. In talibus res ipsa loquitur. LEHM.

Pag. 41. l. 3. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. I. *Heliod.* BOURD.

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίρνιον. Legend. *Marcil.* ad *Horat. Aur. Victor* in *Ael. Pert.* BOURD.

Ead. l. 4. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρώπων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid majoris vitii subsit, legerim, ὁμολογούσας, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, et gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. licet fortuna ipsa testetur, quasi scriptum foret μαρτυρούσας) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen, cum ista quotidie videant, divitiis inbient etc. Παίζειν jocum atque ludum ducere, per ludumvertere ac mutare. *Heliod.* V. p. 209. ἔπαυε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμανα δαμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπύπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποίηται Suidas in *Ζήνων.* ὁ βασιλεὺς. HEMST. Jure taxatus interpres. Veruntamen nec *Hemsterhusius* ipse sententiam loci penitus perspexisse videtur, qui offensus optima voce ὁμολογούσας in ea fuerit, ut ὁμολογούσας corrigendo magnam loco asperitatem inferret. Nec *Jacobsio* contigit locum ita castigare, ut jam genuinum esse pateret. Pro καίτοι enim καί, et mox pro εἶναι vult ἔαν, satis incommode. Salvus est locus, uti vulgo ex-

hibetur. Voces μαρτυρεῖσθαι et ὁμολογεῖν sunt judiciales, et Fortuna tanquam rea sistitur, quae accusata ab hominibus ipsi delusis coram iudicibus philosophis, testimoniis convicta (μαρτυρομένη) confiteatur nihil rerum humanarum, quae quidem ab ipsa proficiscantur, firmum ac stabile esse. Atqui, sic enim Nigrinus vult, quum haec res sit in confesso, ut et verissima per se sit, et vulgo notissima et usu comperta: quidni stultissimum sit, rebus sic habentibus, inhiare divitiis, potentiae, aliisque ejus generis bonis, quae Fortuna ipsa concedat incerta esse et infida? Guil. Langius in Animadvv. ad Lucian. p. 14. apte confert locum Juvenal. X, 172. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐν τοῖς) L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. HEMST. Constantē scilicet Lucianus, et creberrime, γελῶν ἐπὶ τινι, nusquam ἐν τινι. H. l. ἐν ex sequenti ἐνέσσι irrepsit. LEHM.

Ead. l. 9. Οἱ) Ex ed. J. est: reliquae non agnoscunt. SOLAN.

Ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτύλους πρ. δακτύλλους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. MARCIL. Probo Marcilii δακτύλλους: quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostendis ineptia. Quintilian. I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, Manus non impleatur annulis, praecipue mediis articulos non transeuntibus: ne scilicet nihil, invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam Seneca severe reprehendit, Martialis saepius irridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, et Chrysostomo, qui locis pluribus in annulorum pretia et multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. Kirchmann, de Ann. c. XVII. et H. Valesium ad Amm. Marcellin. XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, digitis et metalis, interea, dum quid melius extundatur, lego, digitis et oneratis: idque confirmare licet e Luciani Gall. §. 12. δακτύλλους βαρεῖς etc. HEMST. Laudanda potius hic loci librariorum diligentia et intentio; quam corrigenda. Parum apte dictum foret τοὺς δακτύλλους προτείνειν. Contra proprium est ac solenne προτείνειν τὴν χεῖρα, τὴν δεξιάν etc. ergo etiam τοὺς δακτύλους, quamquam in his digitis simul cogitari par est τῶν δακτύλλων τὸ πλῆθος supra c. 13. Nec Langius admitti vult δακτύλλους. LEHM.

Ead. l. 11. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosae nota Aristophan. Plut. Ipse Lucianus alibi. BOVIND.

Ead. l. 12. Ἄλλοτρίῳ φωνῇ) Nomenclatoris voc. BRAD.

Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, et nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. CLER.

Ead. l. 14. Ὡς Πέρσαι νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. et multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* BOURD. *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ταυτῶν ὥς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μείζονων μόνον τυγγάνουσι· scio, quam explicationem recipiat τυγγάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genus osculandas; praeferendum tamen videtur θυγγάνουσι· quod visum an *Schottus* insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Brisson.* de R. P. I. p. 11. Potestatem istius locutionis προσκυνεῖσθαι περιμένοντες satis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehensa *Benedicti* versione, adorari se patiuntur: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem, adorari etiam cupiunt. ΗΕΜΑΤ. Eadem res partim iisdem quoque verbis exposita legitur in *Necyom.* c. 12. ΛΕΗΜ.

Pag. 42. l. 1: Πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπ.] Prior vox suspicionem movit *Belino*, ut substitui vellet παντοθεν. Quod etsi non magis placet, quam illud, tamen hoc effecit, ut et mihi subdititia videatur vox esse πόρρωθεν, quippe ex modo praecedentibus huc transposita. Itaque notavi certe eam hoc nomine. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 2. Τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιάν) Idem *Dial. Mortuor.* et in *Pseudom.* patet apud *Martial.* BOURD. Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in *Bruto.* Steph. ed. 181, 3. C. καὶ στήνα καὶ κεφαλὴν κατεφιλοῦν, pectus et caput deosculabantur. et apud *Nostrum* iterum *Necyom.* c. 12. SOLAN. Adpositissimus est *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. Ex his quidam, cum salutaribus pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλεῖν καὶ θωπεύειν δι' ἐπαίνου, ut sapiente et forti viro indignum adspernatur *Epictetus* apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc fastum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo *Plin.* in *Pan. Trajani* laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, et haec cunctanter et pigre et imputantibus similes pro-

merent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. *Ramires, de Prado* et *Des. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. sed inprimis *Lipsii Elec.* II, 6. *HEMST.*

Ead. 1. 3. *Περίβλεπτον*) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deesse. *BROD.* Imo vero ὄντα videtur excidisse. *LEHM.*

Ibid. Τοῖς μὴδὲ τ. τ.) Quibus manum osculari non licet. *BROD.*

Ead. 1. 6. Ὅτι μὴδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσέονται) Cum *Micyllus* vertisset, quod neque ore nos adprobant aut compellant, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane et adprobare et compellare nihil ad προσέσθαι. Verte, quod ad ora salutanda vel osculanda non admittant nos. Nota illorum oris obscoenitas. *GRON.*

Ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. *BROD.* Paucos enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in *M. Aurel.* III. et *Sueton. Ner.* c. 87. Quod autem sibi gratulatur *Nigrinus* negatum osculum, eo spurcitium oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. *Pseudol.* c. 23. *SOLAN.*

Ead. 1. 7. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in μελέτῃ *Merced.* conduct. et in *Gallo. BOURD.* Molestias matutinarum salutationum describit, et quam vilium essent animorum multis docet *Seneca* de *Brev. Vit.* c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *CLER.* Salutationes et officia *Romae* fuerunt antelucana; ex alijs et hoc loco docet *Is. Casaub.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noster* habet de *Merc. cond.* prorsus his similia. *HEMST.* Adde et *Sallust. B. C.* cap. 28. in *LEHM.*

Ead. 1. 9. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium catorumque mancipiorum, importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor, *Praef. lib. I.* p. 5. An putem fortunatius, a catoro repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratis adjacere, miserrimoque famulatu etc. *Tacit. Ann.* IV, 74. Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur. Hi igitur *Luciani* οἰκέται, janitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat de *Merc. Cond.* *Ciceroni* ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἥ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν. *Plutarchus.* *HEMST.*

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud *Demosth.* in

τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ὠνομάζοντο ἡνίκα ἰδωροδόκουν, νῦν πόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τ' ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

Ead. l. 10. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. et κλέειν apud Aeschyl. in Prometh. sic apud Latinos audire. Horat. Sat. 7. lib. 2. audis. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutantium apud Suet. BOURD.

Ead. l. 11. Τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον) Idem de Merced. conduct. et in Gallo et saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes Martial. et Juvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus et salutantibus exhiberi solitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Jul. Firmicus VIII. p. 216. per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrunt. Manilius expressit V, 64. Instar erit populi, totaque habitabit in urbe limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus. luculentissime Juvenalis Sat. V. Stat. IV. Silv. IX, 48. Vid. Des. Heraldum ad Martial. VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάζαντες, in ditiorum aedes ac gratiam irrepere delectabant hac via, quam sane muniverat Simonides: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς γὰρ σοφοὺς ὄργην ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρέποντας, teste Aristot. Rhetor. II. p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI. p. 675. A. Alia Galeo mens, qui saepius in has verac doctrinae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. "Ἠσχηται δὲ, ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκίμησειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ πράξαι πρὸς ἡδονήν, κολακεύεσθαι, θωπευτικῶς προσαγορεύειν ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἴκαδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δειπνοῖς, βωμολοχεύεσθαι etc. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paullulum deflectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιεργόμενος ἔωθεν, εἰς ἐσπέραν σε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas instituisse viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἐφρίτα θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς

ἐσπέραν δειπνησόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola specie ac nomine mentiti cibis et vino se distendebant, quod *Lucianus* salse ridet. *Galenus* in fine libri serio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητεῖν ἔωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς, εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπλάμενοις καὶ μεθύσκοιμένοις. Ergo minime mirum, eos, quod *Noster* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς περιόδων. *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salubrem vitae modum sese praescribere illis duntaxat testatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἴλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισι παραεσθάναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παραπέμπειν, εἴτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δειπνῆν ἐπιγεσθαι. nam hoc qui Romae saxum volverent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur. *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκας τοῖς καλοῦσιν ὄργαι προσεζάνουσι, ἐπειδὴ τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπη τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκαι βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valesium Libanii* locus non fugit. *HEMST.*

Ead. 1. 12. Πόσα) Octo sequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. *BOURD.*

Ead. 1. 13. Ἀπολαύσαντες) Ἀπολαήσαντες. *MARCIL.*

Pag. 43. l. 1. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἄφ. περιόδων) Hinc ἱατροὶ dicti περιόδευται, ut patet in excerptis *Glossar.* cap. de Medic. Recteque apud *Hesychium* interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλεις φοιτούντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζεσθαι. *BOURD.*

Ead. 1. 2. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad *Thesmopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *IDEM.* C. 10. Ergo ad nova convivia, vel etiam ad sequentis diei salutationes. Nam, quae *Belinus* cogitat de opificibus, negotiatoribus, et aliis, qui ob negotia necessaria morbis suis vacare non potuerint, vel etiam de iis, quibus defunctis jam ad aegrotandum non fuerit satis otii, ea prope ridicula sunt somnia. *LEHM.*

Ead. 1. 3. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας) Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. *MARCIL.*

Ead. 1. 4. Τησίληφα) Censeo. *BRON.*

Ibid. 'Εκείνους) Placet *ἐκείνης*. IDEM. Magna vocum αὐτοῖς *ἐκείνους* variatio alterutram facit suspectam. Neque quum proximo praecessisset τοὺς κἀλακας Subjecti loco, in enuntiatione deinceps adjuncta opus erat Pronomine ad idem Subjectum significandum. Imo offendit etiam repetitum. Quapropter *ἐκείνους* ut suspectum notavi. LENN.

Ead. 1. 8. Κοινῷ δ.) *Communi decreto ac consensu*. BRON.

Ead. 1. 10. 'Αθάτατον) Euripid. Med. 542.

Εἴη δ' ἔμοι γε μήτε χρόσος ἐν δόμοις,

Μῆτ' Ὀρφείως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,

Εἰ μὴ πλίσσμος ἢ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

Ead. 1. 14. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraeque omnes edd. διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum. καὶ οὕτω δὴ, non δέ. HEMST. Aug. cod. confirmat τό. LENN.

Ead. 1. 15. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. MARCIL. Absurde. LENN.

Pag. 44. 1. 1. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι) Cicer. in Parad. eod. sensu ipse Gallo. BOURD.

Ead. 1. 2. Ταύτη τοι) *Aliqua hujusmodi ratione*. BRON.

Ead. 1. 3. 'Απειωνίζειν) *Vile reddere*: vox satis infrequens. BOURD. Εὐωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis. Usurariore Aristoteles initio lib. II. Oecon. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ πότε τιμιον ἢ εὐωνον πωλητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Polyb. IV, 35. p. 423. cum Lycurgi, qui singulis Ephōris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὐωνα πανταχὴ τὰ καλὰ γέγονε. Isidor. Pelus. IV, 181. μὴ ὡς εὐωνόν τινα καὶ εὐπόριστον εἴπτετε τὸν λόγον· explicat Christi dictum, μὴ δατέ τὰ ἄγια τοῖς πωλ. Macar. de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὐωνον ὄντως καὶ φέδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτός καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. Gregorius eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηροῦς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163. εὐωνότερος τῶν ἀποκεκηρυγμένων, et mox ἐπειωνισμένος. Hinc ductum ἐπειωνίζειν dispari quidem paullulum, et ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπειωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud Plutarch. in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur,

ἐπεωννίζονται· *Dion Cass.* ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπεωννίστο. in *Polluce* I, 51. ἐπεωννισμένων τῶν πυρῶν, cui junatum est; τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυσίας, et VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπεωννίζουσι, quando venalia parvo vendunt; verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπεωννίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπεωννιζόμενοι mancipiὰ sunt a mangonibus parvo tradita; et p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἣ τούναντίον προσεπεωννίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. *Dion. Cass.* p. 355. C. τῶν δὲ δὴ λογισματέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλομένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπεωννίζοντες, τὰ δὲ καὶ προικα σφίσι χαρίζόμενοι. recte *Basil. Hom.* II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίζει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπεωννίζων αὐτὰ διαθήσεται· similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δαελίστην, κᾶν πωλῆς, ἐπεωννίζοντα. *Xylandrum* non probo: si quid vendis, pretium diminuit. Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οὗ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποιήνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὁμῶν δωρεὰς, ὥστε οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω παλοῦσιν ἐπεωννίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι αὖ βούλωνται, quorum opera honores et munera, quibus Athenienses bene de republica meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum *Oratoris* principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ὀνειδῆ τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, παλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπεωννιζόντων, ὥστε φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὥνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος etc. In promptu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπεωννίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπεωννίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae caussa mihi videtur satis gravis, cur pro ge-

nuino non agnoscam, donec certioribus argumentis adprobe-
tur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπειωνίξειν
τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperio-
rum adulationes atque admirationem maximi aestimentur,
contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST.
Talibus qui possit resistere? Langius adsentitur egregio
viro. Et Schneiderus vocem ἀπειωνίξειν recepit quidem in
Lexicon suum, sed ignominia notatam. LEHM.

Ibid. Ἐπιτειχίσαντα) Hanc vocem interpretatur *Ulpian.*
Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete*
interjecto. BOURD. Lege ἐ—ς, quo facto limpidior senten-
tia evadet. SOLAN. Ἐπιτειχίσειν et ἐπιτειχίσμα, nisi quod ex
compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque
τειχίσειν et τειχίσμα ut quando philosophiam Alcidas voca-
vit ἐπιτειχίσμα τῶν νόμων, teste *Aristotele Rhet.* III. p. 124.
poëticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτειχίσμα ἀν-
θρώπων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod
animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud
est, si mutata structura dicant ἐπιτειχίσμα τοῖς ἀνθρώποις
πάθει, vel κατὰ τῶν ἀνθρώπων παθῶν, quorum illud apud
veteres, hoc recentioribus est usitatus, munimentum ad
coërcendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc
vim in ἐπιτειχίσειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίσειν Ἀθηναῖς
vel τοῖς Ἀθηναίοις *Δεκλείαν*, et notum e *Thucydide* VI, 93.
VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem
traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Peta-*
vio versam, sed *Scholiastae* veteris ope melius in *Notis* expli-
catam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* Exp. Al. IV. c. 27. et ali-
bi saepius in utroque. Hinc ἐπιτειχίσμα castellum vel muni-
mentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam ob-
sideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopu-
leris: quam virtutem satis explanarunt *Schol.* *Thucyd.* ad I.
122. ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, et 142. *Harpocr.* et *Suid.* in v. *U-*
lpian. ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπι-
τειχίσματα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, et Access. e *Lutec. Cod.* p. 1161.
1167. locus, quem praeferunt e *Demosthenis* Orat. pro *Ctesi-*
phonte, exstat p. 486. F. *Philippus* Euboeā expulsus ἔτερον
κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐποίησεν (quomodo *Philoni* p. 1114.
C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι) et p. 488.
F. ὁ τὴν Εὐβοίαν etc. κατασκευάσων ἐπιτειχίσμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν.
Dionys. *Halic.* A. R. I. p. 16. προούριον καὶ ἐπιτειχίσμα κατὰ
τῶν Οὐβολίων: quam structuræ formam hic quidem saepissi-
me sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui
tam salebrosus *Kustero* fuit visus, ut versionem omiserit,

emendare apud Suid. in Κατακωχή· Ἐπιτελισμα ἦν πρὸς κατακωχήν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis et concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺς τῆς Ἀττικῆς ἐπιτελίσαν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ· placuit inprimis Philoni Jud. de Pr. et Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτελειμαῶς τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. et variata structura, ἐπιτελίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. Sext. Empir. V. §. 2. ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτελίζοντες δεισιδαιμονίαν· sensum evertit interpretes, et in nobis magnam struentes superstitionem. His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adjungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπιτελίζειν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεν ἐπιτελίσθαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πόλεμον· Plutarch. in Brut. imitatur Isidor. Pelus. II. Ep. 146. Joh. Chrysost. ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτελίσσων· et p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paullo quidem aptius T. I. p. 241. B. δὲ τῇ τῶν οὐκ ἐπιτελίσαντων κακουργίᾳ τοὺς οὐκ ἐπιτελίσαντας τῆς παρθέτου, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat: verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt. A. Dounaci nota ed. Eton. T. VIII. p. 237. et correctione prava et errare non uno laborat; cuius generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Luciano formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. HEMST. Cod. 2954. habet ἐπιτελίσαντες; et Aug. ἐπιτελίσαντας. Satis jam auctoritatis ad probandam Solani conjecturam, quae vel in se ipsa magnam habet probabilitatem, quum Plurali opus sit ob Subjectum τοὺς κόλανας, et praecedens, et sequens. LXXIII.

Ead. l. 5. Ἰδιώτας) Ed. J. ἀγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. SOLAN. Ergo tamen spernendum, quamquam etiam in A. 2. reperitur. LXXIII.

Ead. l. 7. Τῶν φιλοσοφῶν προση.) Omissum τινὰς, quod Atticis et Platoni frequens. Diogen. L. II, 133. Luc. A. A. XXI, 16. vide Is. Casaubon. ad A. A. VI, 7. quamquam is locus, meo iudicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara Dion. Chrysost. Or. LXXVIII. p. 660. καὶ τοὶ τε ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς θεραπεύεσθαι πρὸς ἀνθρώ-

παν Πλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adsectatores; μοχ: ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα σαίνοντα καὶ ταπεινόν. *Aristid. Plat. III. p. 511. 512.* τοὺς δὲ τῶν πλουσίων ὀφιοποιούς καὶ εὐτοκοιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι κόφρωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι, ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες· καὶ τοῖς προθύροις κυλινδρῶνται πλεῖστα τοῖς θυρωροῖς συνόντες ἢ τοῖς δισπόταις· denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ δυσσεβεῖσι παρακλήσαιο τοὺς τρόπους· quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani τοῖς ἐπὶ τὰ δειπνα παραγγέλλουσιν ποινολογούμενον· vocatores significat aut nomenclatores, de quibus egregie Vales. ad Amm. Marcellin. XIV. c. 6. p. 28. HEMST.*

Ead. l. 11. Τῶν ἐν' ἀξίας τινὰ) Eorum aliquem, qui magistratum gerunt. BROD.

Ead. l. 13. Ἀπὸ τοῦ στήματος) E pallio, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. BROD. Pallium intelligit, quod philosophi ne Romae quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. V. de Merc. Cond. cap. 24. SOLAN.

*Ibid. Καὶ ὁ μάλιστα) Verba non satis cohaerent, nisi respondas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ καὶ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. HEMST. Καὶ copulat superiora: πῶς γὰρ οἶσι etc. cum iis, quae jam adnectuntur, et ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι etc. elliptice intellige, subaudito ἔστιν sic: et, quod maxime me pungit, illud est, quod etc. ut infra c. 31. praeterquam quod copula ibi deest et c. 30. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ — ὅτι etc. Similiter Diall. Deor. XXIV, 1. τὸ δὲ πάντων δεινότητων, ὅτι etc. Diall. Mortt. XXIV, 1. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι etc. et sic saepius apud Nostrum. Cf. etiam *Abresch. Dilucc. Thuc. p. 741. LELM.**

Ead. l. 14. Τὴν σκευὴν) Philosophi pallium. BROD.

*Ibid. Μεταλαμβάνωσι) Μεταλαμβάνουσι. MARCIL. Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastae et Coll. auctoritate restituiimus, uti ante me volebant *Marcilius et Vorstius. SOLAN.**

Ead. l. 15. Τοῦ δράματος) Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. BROD.

Pag. 45. l. 1. Τίτι) Repetendum est τίτι, vel, si quis illud, ane probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque interpretes fecerunt; cum quibus rebus, quas ab adulatori-

bus ac parasitis committuntur, comparabimus? HEMST. Codd. Aug. et Par. 2954. praebent genuinam lectionem, a Schmeidero quoque receptam: *τίμι τῶν καλῶν εἰκάσομεν*; . Est formula solennis, cum aliqua ironia mixta, qua dicere volebant, ex omnibus rebus honestis nihil esse, quod cum hac re possit comparari, i. e. esse hanc rem omnium turpissimam. Quom. hist. conscr. c. 24. *τίμι τῶν καλῶν εἰκικεν*; LEM.

Ead. 1. 2. *Θὺν ἐμποροῦνται*) Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλλαν Vitar. auct. Pisc. Lapith. et passim, BOURD.

Ead. 1. 4. *Παλὸς δ' ἀποπέρειν*) Quae enim supererant ex coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROD. Hunc morem et alibi tangit Nosier. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

Ead. 1. 6. *Τῶν ἐπὶ μισθῷ*) De quibus tractatum edidit, qui de Mercede conductis. BOURD.

Ead. 1. 7. *Τὴν ἀρετὴν ὦνιον*) In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. BOURD.

Ibid. *Ἐξ ἀγορᾶς*) Junge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὦν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: adv. Indoct. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρὸς τὰς. et Revivisc. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφούς ἀνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κατὰ δὲ *Aelian.* de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus usitatum. *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χάριεν ἦν τῶν ἐδωδίων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paullo ante alio sensu, οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἡμῶν, non unus cram forensium rabularum. *Philost.* de V. S. II. p. 603. τῆς οἴκους διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorsus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. οὐχ ὅτι μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὥς ἄλλοι τῶν ὀνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, et καπηλεία *Nigrinus*, a *Platone* sumtum, apud quem saepe *Socrates* καπηλίων et κατηλευόντων nomine *Sophistas* infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. *Nicolaus Damascenus* οὐκ ἔστιν ὅτι τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ καπηλευσεν, ut testatur ipse in *Exc. Vales.* p. 417. Καπηλίων etiam, quanquam ratione paullum diversa, *Lysias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. *Aeschinem* adpellat *Socraticum*: εἰ ὑπόλοιποι τῶν ἐράνων φορεῖ περὶ τοῦτον τὸν καπηλίων ὥς περὶ στήλην

διαφθείρονται ut *περὶ ἔρμα περιόραγῃναι* apud *Dion. Cass. LII. p. 475.* A. aliud agebat vir summus, cum sententiam exponeret, universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit: *κάπηλος* iste, et illa *στήλη* impactam navim diffringens ipse est *Aeschines*, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, et pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum *P. Faber* ad *Tit. I. de Just. et Jur. p. 154. D. Herald. de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. HEMST.*

Ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία) Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, *Micyllus* *ergastula*. *Ludov. Cresollius* libro V. theat. rhet. c. 3. amplius et propius meritorias officinas. Nam talem aliquam supponere debemus, ut p. 153. *GRON.*

Ead. l. 10. Ἀμύλει καὶ πρῶτων etc.) Redit ad *Nigrinum*, quem ut veri philosophi exemplum proponit, et ut ante illius orationem, sic et hic doctrinam ejus et vitam commendat. *COGN.*

Ead. l. 13. Δέων) *Edd.* omnes praeter *J. δέων* mendose. In *L.* etiam recte *δέων*. *SOLAN.*

Ead. l. 15. Οὐ πόρρω τῆς π.) Suburbana praedia maximi erant pretii et usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem *Nigrini*, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. *CLER.*

Ibid. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum *ἐπιβῆναι* et *διειληφώς*. *BRON.* Scilicet in *A. 2.* est *ἐπιβῆναι* et *διειληφός*. *LEHM.*

Ead. l. 16. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. *Peterson. ad Aelian. V. H. III, 14. n. 4. L. Bos Obs. Crit. p. 59.* imprimis accuratissimum *Sylburgium Praef. Pausan. p. 928. HEMST.*

Ibid. Αὐτοῦ εἶναι) Sic apud *Euripid. Phoen. 557. —*

Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί.

Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non possidemus propria mortales bona.

Sed jus Deorum nostra dispensatio est.

Hor. L. II. Sat. 2.

Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli

Dictus, erit nulli proprius; sed cedet in usum

Nunc mihi, nunc alii. *VORST.*

Unde et *II. Carm. Od. XIV, 24.* eleganter admodum *brevem* Dominum vocat. *SOLAN.*

Pag. 46. l. 1. Τούτων μὲν φ. οὐδενός etc.) Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt *Horatius*

Lucian. Vol. I.

T

et *Lucianus*. Ita claudit *Venusinus* vates Sat. 2. libri II. ut nihil possit similis *Lucianeis* dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inscitia juris,
Postremo expellet certe vivacior heres.
Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

Pag. 46. l. 2. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in *Timone*, sive *Misanthr.* μετοικισθῆναι δὲ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. et in *Charonte*, sive *Contempl.* (c. 20.) τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότες: haec apud *Lucianum* passim. *Lucianus* sive is sive alius poeta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πότε, νῦν δὲ Μενίππου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔχειν μὲ πότ' ὤτετο, καὶ πάλιν οὗτος
Οἶεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

Ibid. Τὴν χρῆσιν etc.) *Nostra* sunt usu, non *mancupio*, ut loquebantur *Jurisconsulti*.

Vitaque mancupio nulli datur, omnibus usu. CLER.

Ead. 1. 3. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπότες) Ea passim in *Luciano*, sed praecipue in *Charont.* sive *Contempl.* BOURD. Praeter locum a *Bourdelotio* collatum vid. c. 17. LEHM.

Ead. 1. 4. Παραλαβὼν ἄλλος) *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate. HEMST.

Ead. 1. 5. Παρέχει) *Nigrinus*, ut ex orationis serie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum conjungunt, ἐκείνῳ παρέχει. HEMST.

Ead. 1. 10. Μήθ' ὑπερτίθεται) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. BOURD. Minime προθεσμίαις. Sed veterem fuisse lectionem μήθ' ὑπερτίθεσθαι, ostendit praecedens μήτ', alias vitiosum. Nihilo magis existimo *Lucianum* tam jejune scribere potuisse, quum in hoc quidem loco prorsus nihil sit discriminis inter ἀναβάλλεσθαι et ὑπερτίθεσθαι τὸ ἀγαθόν, nisi ad argutias confugas. Fortassis e loco *Abdic.* c. 22. nescio quis glossema adscripsit ὑπερτίθεσθαι, quod deinde a librariis aliter ab aliis textui accommodatum et insertum est. Talem fere mutationem accidisse, luculentius etiam arguit illud μήγ' ἀναβ. in marg. A. 1. W. Unde confidenter corrigo μηδ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, omissis, quaecunque interjecta fuerant. LEHM.

Ead. 1. 13. Ἀπέλλητον εἶναι) Dignum philosopho praeceptum, quod et *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono* *Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gatakero* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν αἰεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῆς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίξῃς, μεθ' ὧς προσέξεις σεαυτῷ hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solemnia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud *Smid.* in *Ταμιεύω*, animae purgandae, et recte vivendi, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. horam prorogare. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantissimo *Manilius*, etsi in re, non prorsus eadem IV, 5. — dum quaerimus, aevum

Perdimus, et nullo votorum fine beati

Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.

Ημεστ.

Pag. 47. 1. 2. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores et incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τοῦτό τοι· sed tum oratio est paullulum impeditior, et habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse *Lucianus* praebet, *Demosth.* *Ερωτ.* p. 253. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσωσιν, οὗτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* *Memor.* I. p. 415. v. 44. οἶδα δὲ καὶ κείνους σωφρονοῦντε ἔσται Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβούμενω μὴ ζημιοῦντο ἢ παλοῖντο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Aristoph.* *Nub.* v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, ἀνχημῖν, θιγόν, ἀσπόνδεσθαι. *Libanius* etiam *Or.* περὶ τοῦ Τάπ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ βασίλων πειρασθαι νοθεύειν τρυγον. et περὶ *Συνθηκῶν* p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quod durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque insitae libidinis intemperantiam extirparent: sane *Pythagoras* βασάνους τε ποικιλωτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a *Jamblichō* S. 68. *Xenocratē* laudat *Diogen.* L. IV, 7, οὕτως

εἶναι ἐγκρατῇ, ὥστε καὶ τομάς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπάρχειν καὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀνάγκων, βασάνων et καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in *Epict.* istius philosophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibi ipse admove non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in *Σουπηνιανός*. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in *Vitis Patrum* et *Cassiani* Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, *Crescoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilau.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *HEMST.* Τοῦτο μὲν — ἄλλοι δὲ est formulae notissimae τοῦτο μὲν — τοῦτο δὲ variatio, facile tum ferenda, tum expedienda; quam paene miror tantas et offensiones, et turbas, movisse. In cod. Aug. legitur τοῦτο μὲν οὐ δεῖν. in Par. 2954. τοῦτο μὲν οὐν δεῖν, quod *Belinus* probavit, quamquam manifesto emendatio qualiscunque est vitiosae vocis οὐ. Jam quod ad tentamina Virorum Doctorum attinet, si aliter τοῦτο capi non posset, quam διὰ τοῦτο, probabilissimae cuique conjecturae lubens subscriberem, quum sic oratio sane paullulum impeditior foret et inconcinnitate quadam laboraret. Atqui non *Hemsterhuisii* ratio admodum probabilis est, pro τοῦτο μὲν legendum putantis οὗτοι μὲν, quoniam sic displicent non parum οὗτοι μὲν et οἱ πολλοὶ in eadem enuntiatione. Nec probabilius est, quod *Jacobsius* vult in *Animadvv.* ad *Eurip.* p. 3. et iterum in *Porsoni* *Adverss.* τότε μὲν → ἄλλοτε δέ. Nam non distinguuntur h. l. varia tempora, quibus varia tormentorum genera adhibeantur, sed variae philosophorum familiae, quarum sectatores variis doctorum institutis peculiaribus obnoxii sint. Unde, siquidem corrigendum esset, malle equidem τούτων μὲν — ἄλλοι δέ. At minime corrigendum. Est manca antithesis, cujus generis multa sunt apud eos scriptores, qui familiarem sermonem prae se ferunt, exempla, quam hunc in modum, si necesse sit, ex mente *Luciani* complebis; τοῦτο μὲν, ex altera quidem parte, οἱ πολλοὶ etc. τοῦτο δέ, ex altera vero parte, ἄλλοι etc. Sic vero nemo, nisi putidus scriptor, verba posuerit, omnium minime noster. Jam verte quam maxime ad verbum: Damnavit autem eos philosophos, qui — — maximam partem (τοῦτο μὲν οἱ πολλοὶ) vincere suos

subentes; partim etiam flagellantes. De hujus generis licentia scriptorum, a severis Grammaticorum praeceptis nonnihil recedente vid. Hermann. ad Viger. p. 701. sq. LEHM.

Ibid. Αἰν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo adfirmare non ausim. SOLAN.

Ead. 1. 8. Παρὰ δυνάμιν ἐπιτάττων) Talis est βδελυγός ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυγίας, qui solet τῷ ἀκούσθῳ ἐπιθεῖναι μείζον ποσῖον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

Ead. 1. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταθέντας. BRON. Non opus est castigatione. Imò proprium est in hac re ἐπιταθέντας. LEHM.

Ead. 1. 11. Ἀμυσσεντι) Sic Horatius: Oculo irretorto Spectat acervos. SOEAN.

Ead. 1. 14. Καὶ τὸν ὠδισμὸν αὐτῶν) Haec παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. et multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. BOURD.

Ead. 1. 15. Τὸν ἐκπόρουον) Hanc ἐκπορεύσαν multis verbis describit auctor de caussis corruptae eloquentiae. Juvenal. Achill. Tot. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paras. omnes passim. BOURD.

Ead. 1. 16. Τὰς τῶν ἡνίοχων αἰῶνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνίοχων αἰῶνας. Nam et mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς διεξῆλθε, et me dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut sedarentur rixae et tumultus, quos aurigarum factiones et faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatam, quam Circensium eventus, et Prasinorum, Venetorum, Russatorum, et aliorum victoriae vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. V. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo

Spargere, et effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero testatur, equo Circensi, cui nomen erat Volucris, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum simulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in Circo

posita ea simulacra, ex hoc loco conjicere licet, et rationi consentaneum videtur. PALMER.

Ibid. Εἰκόνες) Vide Inscriptt. Sponii. SOLAN.

Ibid. Τὰ τῶν ἱππῶν ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit Joh. Chrysostomi locus T. V. ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἱππῶν ἀμίλλης ἐπιοκούμενοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἱππῶν ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. Pausan. VI. p. 507. Plura dabunt Lindenbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385. J. Gothofred. ad Cod. Theodos. XV. Tit. X. J. A. Fabric. ad Sext. Empir. p. 19. Equus Hadriani Boryathenes est apud Dion. Cass. p. 792. D. et in Epigr. Pith. p. 121. Phosphorus Ausonii Epit. 36. HEMST.

Pag. 48. l. 3. Ἐπελήπται) Haec ultima verba male vertit Micyllus. Vertendum erat: multos, qui graves esse videntur, occupavit. PALM. Male Micyllus: Jam et multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat. — pari lapsu Benedictus: Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat. Nam et verbum Lucianum non adsequitur, et male periodum hanc majore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit. At mens Luciani est: Multus enim profecto est in equis furor, et multos, qui graves videbantur esse, redarguit; eos cum graves videri vellent, probavit vanos, et cum deberent contemtores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in praecedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui, quin adejus illustrationem hic adponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam, publicavit excellens antiquitatis vindex Jac. Sponius, eum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim adferat. Ea sic habet:.

... II PRAEMISIT ET G. T.

OCCUPAVIT ET CTF. CCCV

INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I

PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN. AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA. AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT

C CALLID. AF. BALLIST. AF. 3

QUOS EQUOS C.

Gronov.

Vere adseruit *Palmerius* hujus vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic *Somn. s. Gall.* c. 23. ἢν ποτε κοῦφος πυρετός ἐπιλάβηται. et *Conv. s. Lapith.* c. 47. quo fere sensu etiam inferius usurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει καὶ ἄλλῃ καταλημμένος. c. 21. V. etiam de hac ipsa re, *Diell. Marr.* IX. *Tacit. An.* XIII, 25. Consule etiam,

si lubet, Scyth. cap. 5. et Deor. Dial. XVII. SOLAN.

Ead. l. 6. *Μίαν φωνήν οἱ Ῥωμαίων παῖδες*) Hic cogor instituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obscurum, ut multi, ita ego judicem. B. *Brisson.* vir clariss. longe hoc de loco disserit, et postea vir doctissimus *Guther.* lib. de Jure manium. Horum interpretationem aequissimo Lectori relinquo. Ait *Nigrinus*, *ὅτι μίαν φωνήν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προκένται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέραις ἀληθείαις.* *Jacob. Micyll.* interpres, quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant, eam intelligens, quae in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur. Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de libris exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, et petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, et luxuriae. Quam licentiam non solum in exhereditatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quisvis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμός *Nigrini*, et *Ῥωμαίων παῖδας* accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua et voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in talis testamenti quicquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακότηεις, vitam et mores eorum, cum quibus graviora odia et simultates habuerant, testamento lacessere, et hac licentia nullius existimationi et famae parcere. et ita in Codicillis *Petronii* flagitia principis sub nominibus exoletorum, feminarumque, et novitate cujusque stupri praescripta et obsignata missa *Neroni* apud *Tacit.* Annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constitueret, intercessit. Hujus loci cum mentem quaererem, consului *Isaaci Casaub.* Animadversiones, in quibus hunc *Luciani* locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *BOUAD.*

Ead. l. 6. *ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι etc.*) Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, juxta *Terentium*, odium parit. *BROD.* Sensus hujus loci, quem interpres adsecutus non est, explicat *Brissonius* form. l. VII. mox ab initio. *VORST.* Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdclotius*, quam *Micyllus*, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se senti-

unt prohibitos veritate sua et voce libera frui: eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? imo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu *Is. Casauboni* jacet, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, ne ex sua veritate damnum capiant. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamentum, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum uli sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex et ipsa *Luciani* sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui est in *Timone* §. 2. qui sic ad Jovem: οὕτω δαλὸν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου· ubi *Erasmus*, verum hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur. *Tan. Faber*, hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, et subtitulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque et fulgur adurere et ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adsequatur. Cur enim et ille et priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, et ad homines fulminatos adplicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, et rursus in ipso hoc *Timone*, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπόλαυσιν ολομένους, atque ipsi Jovi attribunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: hactenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant te frui vulnere, (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo stolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) ut operiantur fuligine, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex

et ridicula fuligo, velut fulmine in carbones et fumum resolutum, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cujus rei apud Tacitum aliosque luculenta exstant exempla. Sed unicum adferre sufficiat, Fulcinius Trionis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, et mori jam certus, supremis tabulis multa et atrocia in Macronem ac praecipuos libertorum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, et continuo abcessu velut exsilium objectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius jussit; patientiam libertatis alienae ostentans, et contentor suae infamiae etc. Nigrini ergo jam facile mentem perspicis, omnia Romae praeter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton. etiam in Aug. 56. Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quicquam constitueret, intercessit. Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illuserint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probis, ut ex Tacito abunde constat, lacescebant VII. extremo. Conf. Guth. de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide Diall. Merr. X. XXI. et Tim. 1. etc. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. Barn. Brissonius de Form. lib. VII. postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cujusque, testamenta denique ex Quinciliani Declam. 332. esse, quibus omnem adfectum fatemur, haec subjungit: Quod et sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, Οὐ μὲν γὰρ φ. etc. Quibus verbis, quorum sensum interpretes adsecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere; nec, dum vivunt, sua ipsos veritate utifruī, sed ad alios ejus fructum pervenire. Aliam omnino viam est ingressus Jac. Guthrius de jur. man. III. c. 27. is, prolatis et Luciani verbis et Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ γὰρ τῆς φ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum patiantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem usurpari, Grammatici docent. Vertit interpretes Luciani, ne a veritate sua depellantur, quam auctoris sensum non adsecutum, Brissonius Praeses adserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces etc. Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam

quae reddidit interpretis. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avitis, aut justa hereditate privari, quae lege obvenit, et jure quodam naturae liberis, defertur. Tum probat, ἀλλήδης pro δυνάτω, verum pro justo poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdius, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, et caute, si quisquam, legendus, nihil est caussae, cur nos magnopere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit Is. Casaubonus, ad Suetonii Aug. notans: Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere aliis, et liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum, Μίαν φ. etc. ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν, non aliter ac Brodaeum accepisse pro incommodum aut detrimentum pati, non obscure colligitur. Frustra consensum, ut recte notatum Gronovio, jactat Bourdelotius, qui nescio quam observationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipse satis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam Gronovius confixit. Romani, tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem lactari possint eo facto etc. (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisset proficisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀπὸ τῆν ψευδῶν τε καὶ τὰς διαθήκας καλῶνόμενους captatores intelligo tam graviter a Luciano praesertim exagitatos, quorum sane studium omne in funerum justis et testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem et palam expromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quos commodi capssa dissimulare cgebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam heredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiabant, de se judicia scirent, pro blandissimis aduentatpribus inimicos se gererent infestos: erat igitur caussa satis justa, quare patetfactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicam efflueret, damnosi, post mortem differendam putarent. Mo-

mentum aliquod accedit ab ipso *καλινδεῖσθαι*, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo*. C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφετέρως ἀληθείας in deteriore partem sumatur. Veruntamen nexu orationis expenso inducor paene, ut in aliam plane sententiam discessionem faciām. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρως ἀληθείας, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ διαθήκας καλινδούμενοι, quos tum interpretor Romanos, qui sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* scripsit *Cyrop.* I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειράσθαι αὐτοῖς βέλτιον ποιεῖν. *Isocrat.* περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316. B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προτεσθαι ita fere, quomodo fecit *Brissonius*, accipio, veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri: cum *Lucretio* dicas, quamquam ille alia paullulum in re III, 58.

Nam verae voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore
ab imo

Eliciuntur, deripitur (sic legendum arbitror) persona,
manet res;

Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Brissonius* quoque advocare non praetermisit, de *Benef.* IV. c. 11. Quid cum ipso vitae in fine constitimus cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum et quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus (hoc est illud *καλινδεῖσθαι*, et modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac metus, ac inertissimum vitium voluptas. Ubi mors interclusit omnia, et ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quærimus dignissimos, quibus nostra tradamus, nec quicquam cura sanctiore (vides μὴν ἀληθῆ φωνήν) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat *Nigrinus*, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu et nudato patefiat;

ab altera vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis et rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. "Ἰνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro ἰν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui servientes utilitati suae sub persona vivunt, et saepe, ne aliorum in offensionem incurrant, carissimos adfectus procul a se habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse conjecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina sine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios *Lipsius* egit ad *Tacit.* Ann. VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, nescio quo pacto delusus, vel legendum putavit, ἰνα μὴ ἀπελαύνωνται τῆς σφετέρως ἀληθείας. *HEMST.* "Ἰνα illud ἐμβατικῆς positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, ut non fruuntur sua veritate. Hanc *Jo. Matth. Gesneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem. *IDEM* in *Addendis*. Ut jam et meam qualemcunque sententiam proferam, de testamentorum licentia certa est res, vel ex uno *Suetonii* loco *Aug.* c. 50., certior etiam reddita iis, quae ibi *Is. Casaubonus* notavit et *J. Lipsii* observationibus ad *Taciti* loca, modo ab *Hemsterhusio* laudata. Deinde et hoc, qui aliquid sapit, intelliget, verbis προστιθεῖς etc. *Lucianum* lepidius aliquod, vel acerbius, *Nigrini* dictum repetere velle, quum post praecisam et in arcum contractam plurium rerum commemorationem jam ipsa philosophi verba sequi jubeat, et ad Romanos significandos utatur formula οἱ Ῥωμαίων παῖδες, de cujus usu, si Deo placebit, in *Indice* uberius exponam. Quae quum ita sint, primum sequitur, de quo jam dubitatio non potest amplius esse, unam illam vocem veram, quam per omnem vitam suam Romanum tum demum, quum morti proximi essent, in testamentis obsignatis deposuerint, nihil aliud esse posse, quam liberam ac fortem eorum professionem, quae inprimis de nobilioribus potentioribusque viris cogitarent ac sentirent. Sequitur etiam omnino, carpi his verbis cum insigni acerbitate servile illud, quod omni genti Romanae tum temporis insidebat, ingenium, quo quisque se potentiiori cuique submittebat, et cautissime prospiciebat, ne verum dicendo quempiam illorum offenderet. Egregie ad hanc indolem perspicendam facit locus *Charon.* s. *Contempl.* c. 13. οὐ φέρει ὁ Ἄνθρωπος (Κροῖσος) τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν παρρησίαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ

δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. Quod autem ad verba: ἵνα μὴ ἀπολαύσῃς τῆς σφετέρᾳς ἀληθείας, attinet, sensus eorum simplex, nimia subtilitate et eruditione interpretum paene obrutus, haud difficulter, opinor, capietur, si tenuerimus, vim antecedentium verborum maximam inesse in voce μίαν. Unam modo hanc, (non plures), unquam vocem per totam vitam suam edunt, quae vera sit, et ipsorum mentem recte aperiat. Cur autem non plures? Ne forte, id quod jam mortuis accidere non potest, fructus veracitatis ac libertatis suae percipiant, h. e. ne male forte ob eam adficiantur. Ἀπολαύειν enim ironico, s., si mavis, malo sensu accipiendum, ut in simillimo loco Diall. Deor. XXI, 2. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Et ἵνα μὴ est, ut solet natura sua, τελικόν, non, ut Gesnerus vult, ἐκβατικόν, ut eventus indicetur; quam quidem vim hujus particulae ἵνα ἐκβατικὴν equidem omnino non possum agnoscere, ne in sacris quidem libris nostris, ubi imprimis in multis, iisque gravissimis, dictis sensus integritatem per hypergrammaticorum, vel potius antidogmaticorum, interpretum licentiam quam maxime corruptam esse saepe non sine magna quadam indignatione vidi. Nunc tamen sufficiat monuisse, ὥστε esse ἐκβατικόν, ita, ut, τελικόν autem esse ἵνα, eo consilio, ut, et ἵνα μὴ, cum in finem, ne, vel rectius, ut ne. Jam si haec omnia, quae modo disserui, recte sunt constituta, non opus esse adparebit Hemsterhusii conjectura ἀπολαύουσι, ut ἵνα ubi, s. in quibus (testamentis) capiat. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς) Cetera hujus paginae copiose exsequitur μελέτη de Luctu: et dixere nuper viri doctissimi. BOURD.

Ibid. Συγκαταφλέγεσθαι) De funebribus caerimoniis et earum irrisione plura reperies in de Luctu et in Charonte. Has funebres expiationes submovit Lyeurgus, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo carissimum, id mortuo addebant in sepulcrum, damnosa simul et ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu et oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri jussit. COGN.

Ibid. Οἱ δ' ἄλλοι τι) Haec verba, quae in reliquis deerant, ex ed. I. et V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam BrissON. de form. VII. teste VorstIO. SOLAN. Reperiuntur etiam in A. 2. LEHM.

Ead. l. 13. Παρὰ τὴν τελευταίην) Ut in Tyrannic. §. 1. ubi

perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*. quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἐτι καὶ et διαμένοντες et mox μετὰ τὸν βίον. *Pers.* VI, 41. Haec cinere ulterior metuas? ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. *Strab.* XIV. p. 942. B. παρῶσισάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in Mss. exstat. Prave legitur in *Hesych.* Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ, τοὺς παρὰ τοῦ θέοντος παρῶσισάμενους: restituendum ex *Zenobio* πέρα. *HEMST.* Παρὰ τὴν τελευτήν mihi est etiam moribundi, inter moriendum, relatum ad id, quod mox sequitur, παρὰ τὸν βίον, per vitam, dum vivebant. Quippe notus hic Praepositionis παρὰ, cum Accusativo junctae, usus. Intelliguntur enim inepta illa, quae modo enumerabantur, morientium, i. e. morti proximorum, decreta; nolim autem h. l. ea, quae *ultra mortem* (πέρα τῆς τελευτῆς) pertendant, cogitari. Similiter defendit vulgata *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 379. *LEM.*

Ibid. Ἡέλιον) *Vorst.* ἡέλιον. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *SOLAN.* Verissime *Vorstius* ἡέλιον, quod reponere non dubitavi. Ad *Nigrinum* ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *HEMST.* Confirmat *Vorstii* conjecturam et *Hemsterhusii* obsequium codicis *Aug.* auctoritas. *LEM.*

Ead. l. 14. Τί πέπρακται τούτοις) Qui vana haec et ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *BROD.*

Pag. 49. l. 1. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ πρώτων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας) Sic *Dialogo Panopes* et *Galenus*, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. *MARCIL.* Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων: ea enim optime conjunguntur, ut et crocus vino. Nam ea misceri solere, et in deliciis fuisse eam mixtionem, testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio Augusto paene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum etc.* Haec *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *PALM.*

Ead. l. 2. Μετὰ κρότων) Sic legit interpretes, quod ex fide Mss. et impressorum Codd. retinendum censuimus. Monerat tamen Cod. *Flor.* meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in *Petri Gol-*

mani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyni Primetii calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe Lucianus repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκων efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad Propert. et Martialis Amphitheat. BOURD. Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. Symp. Probl. III, 1. ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253. 2. quibus confirmantur, quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. N. A. X, 144: Vide etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκρωμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων rescribere vereretur: audi Cresollium Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. De conviviiis (ibi plausus dari consuevisse) probare Luciani forte locus videatur in Nigrino, cum luxum et divitum profusiones describit. Hos, inquit, illōs esse, qui pretiosa ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε καὶ ἀ. ἐκ. vertunt, vinumque in conviviiis cum plausu et odoribus effundunt. Mihi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, et legendum μετὰ κρόκων intelligit enim Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviiis: κρόκων θαινόμενον Graeci vocant, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem Martialis. De huiusmodi croco et aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in Symposiis VI, 2. VII. qui Lucianum maxime illuminare potest: sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κινναμόμοις καὶ κρόκοις ἐφθύνοντες, vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt etc. Sed hoc obiter, ut plausum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus. Viden', ut Plutarchus κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviiis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δὲ τόσων, παραπόμπης, οἶνον πολλοῦ, μύρον, κρόκον. Aristoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla vitii in κρότων suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀκρωμάτων est enim haec nuda tantum conjectura, non libri cuiusdam scripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκρωμάτων. Potes autem vel sejungere οἶνον, κρόκον et ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non solum οἶνος διὰ, sed et μετὰ φόδων pro φόδινος. HENST. Etiam in exemplari Edit. A. 1., quod in

bibliotheca Lips. Senatoria exstat, voci κρότων a vetere manu super adscriptum invenio κρόλων. LEMM.

Ibid. Μέσση χειμῶνος) Mamertin. Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum et coenarum magnitudines populus Romanus san- ciebat, cum quaesitissimae dapces non gustu, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, alieni tem- poris poma, aestivae nives, hibernae rosae. Ibi J. Livinejus ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Consimilis Pacati Drepanii et elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I. Od. 38. v. 3. sed gustu calami vitio scriptum pro sumtu. Plura dabit Des. Herald. ad Mar- tial. V. Ep. 66. HEMST.*

Ead. l. 3. Καὶ τὸ σπάνιον) Invehitur sapienter in pro- digos et voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύ- σιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφηφανοῦντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Juvenal. Sat. II.

— Magis illa juvant, quae pluris emuntur.

Sic apud Petron.

Quidquid quaeritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet exstat honorum. BOURD.

Ibid. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5. *Alieni temporis floribus coronae intertextae. quo forsán Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander Gnom. p. 161. ed. Hemst. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην. SOLAN.*

Ead. l. 5. Τὰ μύρα πλυνοντας) Vinum unguento perfusum. BROD. Οἶνον μυρρίνην. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 81. et Comm. HEMST.

Ead. l. 10. Παρὰ θύραν) Neglecto per fores apertas in- gressu, alio in aedes aditu perrumpunt. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut unguenta potui mis- cere convenit? *Erasm. in Prov. Ita fugias, ne praeter casam, hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: Ita fugias, ne praeter casam: quo quidem admonemur, ne sic ali- quod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, jam alii monue- runt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos premunt, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5. lib. 2.*

Lucian. Vol. I.

V

*Est ardelionum quaedam Romae natio
Trepide concursans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi molesta, et aliis odiosissima.*

BOURD. *Lucan. II. (p. 44. B.)*

— *Non tam portas intrare patientes,
Quam fregisse juvat.*

V. Plutarch. Symp. Pr. II, 2. 1096, 1. μή δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύπον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus, et legendum τῇ παραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quamquam proba est, et posticum notat. **SOLAN.** Erasmus vertens, jam et praeter casam incitati, Terentianum illud adagium, *Ite fugias, ne praeter casam*, quo Lucianum respexisse opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, **J. F. Gronovio Obs. III. c. 9.** nihil ergo inter istud proverbium et Luciani verba est commune. Quamobrem recte quidem **H. Stephanus** animadvertit: vereor, ut nimis violenta sit (Erasmi) interpretatio, et hic Luciani locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumperere in aliquem locum, dicunt eos ἀδίστατοι πρὸς τὰς θύρας vel τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod addit, fateor quidem non πρὸς θύραν hic legi, sed παρὰ verum nisi errorem librarii hic esse suspicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud Aristophanem παρὰ τὴν εἰσόδον pro κατὰ, nequaquam respondet ad illam, quanta erat in **H. Stephano**, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a **Bourdelotio** recoctum. Verissime **Brodaeus** explicuit, nec quicquam omnino est mutandum. De Plutarchi τῇ παραθύρῳ **Torrentium** vide ad **Horat. I. Ep. V, 31.** Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. **HEMST.** Mihi quidem res adhuc obscura est. Dictum παρὰ θύραν εἰσβιάζεσθαι non habuerim pro adagio, sed pro solenni formula, in fabulis scenicis tum temporis frequenter obvia, quamquam non, ut putavit **Belinus**, de solis histrionibus capienda. Fortassis eorum est aliquid, quae utilius latent. **LEHM.**

Ibid. Σολοικισμὸν) **Soloecismus** per translationem late accipitur, ut quicquid perperam sit, nec recte, nec ordine peragitur, dicatur soloecismus. De hoc affatim ad **Lucian. de Saltat. scripsimus. COGN.** Soloecismus non solum in verbis, sed etiam in factis, et sic aliquando usurpat **Aristoteles**, unde miror, **Gellium c. 20. l. 5.** scribere, se apud Graecos hanc vocem non

legiasse. BOURD. Sic *Plutarch.* II. p. 520. Β. σολοικισμόν βίου dixit. KUSTER. Vide etiam de Salt. cap. 80. et quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

Ead. 1. 12. Τοῦ Μώμου) *Aristot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incusavit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius possint ferire. Ad quod adlusisse videtur idem *Lucianus*, cum in II. Ver. Narr. libro scribit, se vidisse boves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quemadmodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse Momo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberae legitur hic Jambus: Μέμπετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. BOURD.

Ead. 1. 13. Τοῦ ταύρου τὸν δ. θ.) Neptunum. BROD. Fabula notissima est ex ejusdem *Luciani* *Hermot.* quam compendio recenset: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. COGN.

Ead. 1. 15. Στεφάνου τὸν τόπον) Utebantur quidem veteres coronis, seu sertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* et *Athen.* loca a *Palmerio* citata; sed non iis solis. Nam et caput coronate Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, *Anacreon* ipse, quem ab *Athenaeo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipsum *Athenaeum* p. 674. C. et in *Odario* XXI. ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus:

Δότε δ' ἀνδρῶν ἐκείνων

Στεφάνους δ' οἶους (Casaub. in suo Cod. legit ὅπως)

πυκάζω

Τὰ μέτωπά μου 'πικαίει.

Sic apud *Lucianum* ipsum Bis Acc. c. 16. *Polemo* describitur τῇ κεφαλῇ τοῖς στεφάνοις διηνητισμένος. Vide Praefecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epist. lam: flores de CAPITATE, collo, et sinu militi excutit. ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule *Paschal.* de Coronis. Carpit ego non Graecus, ut hio *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cujus originem adsignat *Athenaeus*, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat *Nigrinus* cum *Diogene*, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diogen. Laërt.* p. 147. B. quam in rem adducit

ad eum locum *Menagius Minucii Felicis et Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. SOLAN.*

Ead. l. 1. 16. Ἐπὶ τῇ ἐνὶ) Octavius apud *M. Felic. hujus loci erit commentarius. BOURD.* Ἐκ Apophthegmate *Dio-genis. MARCEL.* Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci et praecipue Aeoles et Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviiis. Id nos docet *Plutarchus Sympos. 3. c. 1.* et tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur *Athenaeus l. 15. p. 678.* his verbis: ὑπόθυμις καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραγήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis et hypothymiades coronae sunt apud Aeoles et Iones, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcaei et Anacreontis versibus. Scilicet hypothymiades dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. PALM.* *Menagii locus est ad Diogen. L. VI, 39. adde Wouwer. ad Minuc. Fel. pag. 43.* ὑποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in *Hesychio pro ὑποθύμιος propius repones ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt ὑποθυμῖς. Vid. Athen. XV. p. 678. D. Plutarch. Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.*

Pag. 50. l. 1. Ἴν' ὡς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπᾶεν, inquit *Bud. C. L. G. p. 46, 953.* eamque structuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsentitur *H. Steph. App. de D. A. p. 137.* Quidni veritas? ubi *quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.*

Ead. l. 6. Τεσσάρων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. *BROD.* Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δακτύλων μήκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit saepe alibi, ut *Suet. Athen. alii. BOURD.* Posterior ratio certe genio et legibus linguae accommodatur. *LENH.*

Ead. l. 7. Ποιεῖσθαι τὸν πόνον) Ut sequentibus dialogis μῶμον μομαῖσθαι, πομπὴν πέμπειν, et similia, quibus etiam Latini gaudent. *BOURD.*

Ibid. Ἐφ' ὅσους etc.) Chrysost. H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς λέγοις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπη etc. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in

hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praestat ἀπέφαινε, ut §. 14. 16. Haec saepenumero confusa. HEMST. Etiam *Belinus* probat/lectionem marg. 1. A. W. ἀπέφαινε. Merito sane. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐν τῇ παρ.) In stomachum ingressu. BROD.

Ead. l. 13. Φιλοσοφία) Qui φιλοσοφίας εἶδιν ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BOURD.

Ead. l. 14. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen.* *Apul.* BOURD.

Ead. l. 16. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in *Diall.* mortuor. de *Terpsione* et *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικενυφό-
τη. in *Somnio* s. *Gall.* Sic in *Cynico*: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BOURD.

Ibid. Μικροῦ ἐκφερομένου) Locus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* *Amphitruo.* act. I. sc. 1. *Merc.* *Faciam ego hodie te superbum, ni hinc abis.* So. *Quonam modo?* *Merc.* *Auferrere, non abibis, si ego fustem sumsero.* Voluit *Plautinus* *Mercurius* *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec jocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris et cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferr*i mortuorum, ut apud *Atticos* ἐκφέρεσθαι. ex his mens *Nigrini* percipi potest. BOURD.

Ead. l. 17. Ἐκφερομένους) Ab elatis ad gestatos et servis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, jocus petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illustrat *J. Fr. Gronovius* *Obs.* II, 15. p. 334. *Posidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. *B.* de *Ptolemaeo Evergete*: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπαρεύετο. Is tamen idem in *symposiis* ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

Pag. 51. l. 2. Προϊόντας γὰρ τινὰς) Hunc locum interpretatur *Casaub.* ad lib. III. *Suet.* BOURD. Utitur hoc loco *Casaubon.* ad *Sueton.* *Tiber.* c. 60. Adde *Clem.* *Paed.* III. p. 253. *A. Larensis* apud *Athen.* VI. p. 272. E. cum dixisset, multos Romanorum decem, imo viginti mille servos et ultra possidere, subjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6, p. 29. et

H. Vales. Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paullo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. *HEMST.* Utrumque reposui, re ipsa postulante et probante *Langio.* Ὑπὲρ et ὑπὸ, γὰρ et γοῦν, saepissime commutata. Ceterum quum ἐπιχωριάζειν frequens sit *Nostro* cum Dativo, ut *Charon.* s. *Contempl.* in *Pseudol.* c. 19., comma feci post τοῦτο, quod et in veteribus nonnullis Edd. deprehendi. Quodsi autem praeplacuerit τοῖς βαλανείοις cum ἐν conjungere, tum vero maluerim καὶ pro καί. *LEHM.*

Ibid. Ἡ παραγγέλλην) Castiga παραγγέλλειν. *BROD.*

Ead. 1. 9. Πεπηρωμένοις) Excaecatis. *BROD.*

Ead. 1. 13. Τὸ τῶν Φαίακων πάθος) Tangit hos versus *Homeri Odyss. A.* v. 332.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,

Κληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σιόοντα. *BOURD.*

Pag. 52. 1. 4. Βαθεῖα) De qua *pag.* seq. et de *Merc.* cond. sic apud *Petron.* vulnus ingens. utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *BOURD.*

Ead. 1. 12. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidissequē τοῦ σκοποῦ. *SOLAN.* Imo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν· et p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipse mox *Lucianus*, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad huius quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. *HEMST.* Me quoque, nescio quomodo, male habet τῆς ὁδοῦ, neque tamen in promptu habeo satis certam medelam. Nam τοῦ σκοποῦ ut scripserit *Lucianus*, admodum vereor propter ipsum illud, quod statim sequitur ἐν τῷ σκοπῷ, pro quo tum haud dubie legeretur ἐν αὐτῷ. *LEHM.*

Ead. 1. 15. Ἀπεναντίως) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, et legas ὑπεναντίως. *SOLAN.* Melioris frugis vocem exhibet cod. Aug. Pravam frustra tuetur *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 406. *LEHM.*

Pag. 53. 1. 3. Ἐπιλήδην) Ex *Homer. Il. P.* v. 599.

Ἀκρον ἐπιλήδην γράψεν δὲ οἱ ὀστέον
ἄχρῃς

BROD. Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὥς ἐπιφανῆσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολής τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ λείγω. quale vulnus *Menelai* lib. 4. *Ilad.* Sic ipse ἐπιλήδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. *BOURD.* *Homeri* verba *Brodae* sic erant proferenda:

Βλήτω γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὁστέον ἄκρως
 Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος.

Ἄκρον scilicet ad ὦμον referendum. Quorsum autem in *Luciani* verbis? Aut accipe adverbialiter, κατ' ἄκρον, aut corrige ἄκρον, quod tamen minus placet ob *Homeri* verba, quae haud dubie respexit auctor. *LEM.*

Ead. 1. 4. Ἐπ' ἰσχυρᾶς) *Lege*, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὅψεται τὸν σκοπὸν pro ὅψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. *HEMST.* Ἀπ' ἰσχυρᾶς est in *Aug.* *LEM.*

Ead. 1. 8. Ἰῶ) *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. *BAOD.* Mirum est, *Lucianum* tribuere hoc loco *Curetibus* sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum et hastas tribuerunt, et ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* seu *Onomacritus* *Hymno* 1. et 2. in *Curetas* mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, et χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. *Callimachus* etiam *Hymno* in *Jovem*:

Οἷ'λα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο.

Τεύχεα πεπλήγοντες.

Idem ait *Apollodorus* lib. I. οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄνθρωπῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionysius Halicarnass.* lib. VII. ὅτε τὸν *Δία* τιθηνούμενον θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὀπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando *Jovem* lactentem delectare volebant armorum strepitu et membrorum motibus. *Strabo* lib. X. ubi de *Creta*: τούτους δὲ ὠνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκητάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ *Διὸς* γενέσεως. *Plinius* lib. VII. c. 56. saltationem armatam *Curetes* docuere, *Pyrrichen* *Pyrrhus*, utramque in *Creta*. Idem ait et *Pindari Scholiastes* ad *Pythiorum* 2. et, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicumque de *Curetibus* scripserant, iis tympana et armorum strepitum et saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. *Aetoli* certe, qui prius *Curetes*, et a quibus ortos *Cretenses* *Curetas* volunt, funda, non sagittis gloriabantur, et eorum dux *Pyraechmes Degmenum Elaeum* sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro *Κουρήτων* lego *Κρήτων* minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri V. ubi de novem illis *Cretensibus* *Curetibus*, scrupulum injicit, et ab ea lectione

inhibet, ubi inter plurium rerum et artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείων καὶ τὰς κρηνηλάς εἰς-
 ηγήσασθαι. Nam ultra quod solius *Diodori* auctoritas contra
 omnium antiquorum turbam et consensum mihi parum valere
 videtur, recantat ipse *Diodorus*, et contra se ipsum pugnans,
 ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, εὐ-
 ρετήν τοῦ τόξου γεγόμενον διδάξαι τοὺς ἑγχωρίους τὰ περὶ τὴν το-
 ξείαν. At certe si Apollo primus fuit arcus et sagittarum in-
 ventor, et ejus usum docuit Cretenses, non erat notus arcus
 Curetibus, qui ante Apollinem natum et ipso Jove antiquio-
 res in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco
 mihi suspecta est mendii, et *Κρητῶν* censeo debere legi. Nam
Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non
 mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso
 seculo, et ratio vult, ut nationi nationem opponat et compa-
 ret. Ergo lego confidenter, et, si mihi credis, leges, καθ-
 ἄπερ τὰ Κρητῶν. Sed et *Micyllus* etiam hoc loco castigan-
 dus, qui ὁπῶ interpretatur *resina*; nunquam enim legisse me
 memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem,
 aut ὁπὸν dictam resinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium est
 ἐνηλὴν pro Silphio certe ob plantae excellentiam sumitur
 ὁπός, et pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde ὁπιον
 diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*: opponit enim
 ὁπὸν succum herbarum τῷ ἰῶ veneno, quod ex serpentibus
 λοβόλοις colligitur, quorum ferax est Creta, et indiga Scythia,
 regio frigida. PALM. Scytharum hunc morem saepius apud
Ovidium in exilio memorari videas, qui sibi Romae de eo
 non satis credi conqueritur. SOLAN.

Ed. l. 9. Ὅπῳ) Quodam stirpium succo. BROD. Quo succo,
 certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi com-
 pertum est. Malo tamen opium vertere, quam, ut ante me
 fiebat, resinam. SOLAN.

Ibid. Κρητῶν) Mitto, quae de Curetibus contra *Dio-*
dorum disputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit re-
 stitutus Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas qua-
 drant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed
 ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt,
 rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* sequi-
 tur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J.*
Meurs. in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod vene-
 nata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quin imo
 vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio
 letiferis et herbis et bestiis Creta caruit. Excerpta *Theodoti*:

παύειτο λήγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλιθρίων.
 plura *Mcursius* in *Cret.* II. c. 8. ita sane veteres; nam quæ
 contra *Brodacus* adfert *Misc.* III. c. 11. nihil in hac quidem
 causa moror: nec probandum, quod scripsit *Palmerius* in ad-
 notatione extrema, quorum ferax est *Creta*, et indiga *Scythia*, re-
 gio frigida, si modo hæc vera sit eruditissimi viri manus.
Attamen Virgilius, paene dixi solus, *Aen.* XII, 856.

*Non secus ac nervo per nubem impulsæ sagittæ,
 Armatæ sævi Parthi quam felle veneni,
 Parthus, sive Cydon telum immedicabile torsit.*

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagoræ* Pha-
 ricum esse adpellatum tradit ἀπὸ Φαριχοῦ τινοῦ Κρητὸς τοῦ ἐξεν-
 ρότος αὐτό· quod si exponamus, a *Cretensi* quodam, qui
 ortus fuerit oppido *Pharis*, effugiet hicce *Commentator* repre-
 hensionem *Salmasii* ad *Solin.* p. 170. E. sed hoc, ut ex ipso
Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit,
 et quomodo confectum *Pharicum*, fatentibus *J. Gorraeo* ad
Nicandr. *Rhodio* ad *Scribon.* *Largum* p. 282. De *Scythia*
 res nota

— tinxere sagittas.

Errantes Scythiæ populi. —

Lucan. III, 266. et VIII, 304. quemadmodum autem admixto
 sanguinis humani liquore saniem viperinam præpararent,
 exponitur ab *Aristot.* περὶ Θ. 'A. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53.
 et *Aelian.* de Anim. IX, 15. loco corruptissimo. Nec veneno
 solum usi serpentum, sed et succis letiferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ
 ἢ τοὺς οἰστοὺς χροῖουσι ῥίζα τίς ἐστὶ θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις
 αὐτὴ τε καὶ ἐτέραι πλείους, ut testatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15.
 ubi vide *Bod.* a *Stapel.* *HEMST.* *Wielandius* recte vocem ὀπὸς
 de lacte ficulneo intellexit, h. e. de succo fici agrestis. Sic
 sæpe ὀπὸς in *Homeri*cis. Vid. *Heyn.* ad *Iliad.* V, 902. Etiam
 apud *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Dioscoridem*, hac potestate fre-
 quens. Jam arborem istam, quæ eadem et *Cypria* ficus adpel-
 labatur, in *Creta* insula haud raram fuisse, testes idem *Dios-*
corid. I, 183. et *Plin.* H. N. XIII, 7. De natura autem ac vi
 hujus succi ficulnei multa veteribus traduntur. Omnino
Plin. XXIII, 7. Fici succus lacteus aceti naturam habet. Ita-
 que coaguli modo lac contrahit. Cf. *Homeri* l. l. Præterea et-
 iam varium ac multiplicem ejus usum docent idem *Plin.* l. l.
 et *Dioscor.* I, 183 — 185. Uterque autem hanc quoque ejus
 vim esse dicit, ut ulcera aperiat, quam quidem vim *Graecus*
 scriptor ἐλκωτικὴν δύναμιν vocat. Admodum probabile igitur
 videtur, *Cretas* sagittas suas in similem finem lacte isto ficul-
 neo unxisse. Atque sic etiam explicaverim locum illum,

quem *Hemst.* modo attulit, *Virgilii* Aen. XII, 857. de telo Creten-
sium immedicabili, armato (infecto) felle veneni, i. e. succo
amaro, noxio, ut bene ibi *Heyn.* Κρητῶν, non Κρήτων, scri-
bendum fuisse veteris lectionis emendatoribus, non est, quod
uberius ostendam. Vid. *Arcad.* de accent. p. 134, 11. ed.
Lips. Idem vitium correxit *Schaeferus* ad *Gregor. Cor.* p. 372.
et 834. *LEHM.*

Ead. l. 17. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen II. 6.
v. 282. *BROD.*

Pag. 54. l. 2. Τῇ Πέᾳ λαμβάνονται) Matris Deum sacer-
dotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine sta-
tim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu
non venit. *Senec. Ep.* 109. Quidam ad magnificas voces exci-
tantur, et transeunt in adfectum dicentium, alacres vultu et animo;
nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri
et ex imperio furcentes. Per semiviros Gallos, matris Deum sa-
cerdotes intelligit. *Cogn.* Sub voce λαμβάνονται mendum la-
tere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. et *Ovid.*
in *Ibin*:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.

SOLAN. Interpretes, a *Rhea* corripuntur; eos secutus est *G. Cupe-
rus* *Obss.* III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres λαμβάνεσθαι
hoc vel illo Deo Deave.* operae pretium fuerat pluribus exem-
plis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος,
νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνε-
σθαι τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini,
quibus λαβὴ et λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ
νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ
perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph.*
A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cau-
tius ad *Senec. Ep.* CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit
Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in
furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi remi-
niscuntur eo signo adfectus: quasi voluisset, qui *Rhea* capiuntur,
et lecti Galli sacrantur: sensum perspexit vir acutus, sed qua-
lem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi
forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum opē re-
parandum, καθιέρονται, ἀνείνται, ἀνάκεινται, vel aliud simi-
li potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* *Misc.* V.
c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies *Ep.* XV.
In *Lucio* §. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς ὄμιλος ἐφύσα ἐνθεον. οἱ δὲ τὰς μί-
τρας ἀπορρίψαντες etc. Mox lege οὔτοι δὴ non δέ. *HEMST.*
Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud *Haerocra-
tionem* *Theopompus* tradit *Artemisiam* *Mausoli* mariti ejusdem-

que fratris desiderio contabescentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν
 ἀποθανεῖν· nec quicquam obstat, quo minus pari modo dic-
 atur θεῷ, τῇ Ῥέα λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι
 πατρὶ τῷ δαίμονι Antonin. Lib. ο. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχη-
 μα Lucian. Diall. Mortt. XIX. κατεχόμενοι τῷ Παρί in Bacch. Li-
 ban. Decl. IX. p. 348. C. τανὺν πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ
 Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἐαυτῶν· aliaque istius
 generis non pauca. Herodoti. IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελάτε,
 ἡ Σόφαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος
 ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλεῖα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ
 ὑπὸ τοῦ θεοῦ μάλνεται. Quare non temere vulgatam lectionem
 esse sollicitandam nunc existimo: praesertim quod colorem a
 Platone traxisse Noster videatur, cujus hic est locus in Ione
 p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἡ
 λέγεις, ἀλλὰ θεῖα μοῖρα καὶ κατακομή· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες
 ἔκκειν μόνον αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ἡ τοῦ θεοῦ,
 ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σχημάτων καὶ
 σχημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσι. Res adeo
 mira Porphyrio fuit visa, ut obortam inde difficultatem a Jam-
 blicho sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἐνιοὶ τινες αὐτῶν
 ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιάζουσιν,
 ὥς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβασίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ
 μητρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de Myster.
 p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες sive μητρῴάζοντες pro-
 pria ratione τῇ Ῥέα μάλνεσθαι. Phryges mortalium antiquis-
 simi, teste Arriano apud Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809.
 μάλνονται τῇ Ῥέα, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in Philo-
 strati Ep. XV. οἱ τελοῦμενοι τῇ Ῥέα μάλνονται πληγέντες τὰ ὅλα
 πέντε ὄργανων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέα jungi debeat,
 nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicui potest, quam
 bene sit meritis de Seneca Cod. Mediceus, ex quo Jo. Fr.
 Gronovius restituit in Agam. v. 688.

Quae turratae turba parenti
 Pectora rauco concita buxo
 Furit, ut Phrygium lugeat
 Attin:

Non aliter τῷ Διονύσῳ μάλνεσθαι· Heraclit. apud Clem. Alex.
 Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτε μάλνεται καὶ ληναῖζουσι. Pausan.
 X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ
 μάλνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua so-
 lent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοις τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ,
 in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu sacro crines ponere.
 Rem dixit Julian. Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν
 θυρσόν κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄντροι φέρονται. adeundus

etiam *Arctaeus* I. p. 33. Quod si legeretur in *Luciano*, ἅλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ 'Ρέᾳ μάλινονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. IDEM in *Addendis*. Substiti in vulgata, ad quam et ipse *Hemsterhusius*, quae maximi viri sobria erat sapientia et amabilis modestia, postea ita rediit, ut tamen ab omni haesitatione nondum animus ejus liber esset. Analogia linguarum non repugnat dictioni λαμβάνεσθαι τινι θεῷ. Latinos certe constat crebro ac bene uti formula sua *capi re*, et *capi persona*: nam pro Ablativo, neque vero pro Dativo, haberi velim τῇ 'Ρέᾳ. Atqui mirumne sit, si *Lucianus* noster, Romanis quoque literis non parum imbutus, non respuerit dicendi formulam, Latinismo convenientem, a Graecismo vero non alienam? De Latinismis autem *Luciani* alio tempore uberius exponere placet. Jam vero nec a Graecae linguae legibus et usu alienum esse λαμβάνεσθαι θεῷ, vel ex iis luculenter patet, quae novissime *Hemsterhusius* adnotavit. Nam quum probe dicatur et dictum sit νόσῳ, πυρετῷ λαμβάνεσθαι: quum etiam *Chariton* VII, 3. ἐναντία ἀνέμῳ λαμβάνεσθαι non sane ineleganter scripserit; (vid. ibi *Dorvill.*) quum denique etiam vox θεόληπτος satis fuerit usitata et vel vulgo nota: num jure dubitabimus, quin *Lucianus* etiam hac locutione uti potuerit? etiam in hoc contextu uti potuerit, ubi sententia ipsa, quam hac formula exprimere vult, tantum abest, ut ita obscuretur vel ambigua reddatur, ut potius plurimum inde lucis et elegantiae traxisse videatur? Substiti ergo in vulgata, idque eo constantius, quum, quae meliora scilicet Viri docti substituere voluerunt, ne meliora quidem esse, imo etiam partim peculiaribus quibusdam vitiis laborare videam. Ne *Hemsterhusiana* quidem omnino excipiam ὑπὸ τῆς 'Ρέας λαμβ. et τῇ 'Ρέᾳ μάλινονται. *Abreschiana* vero in *Dilucc. Thuc.* p. 452. λεωβῶνται, vel λωβῶνται, vel τέμνονται (ex de *Dea Syr.* c. 15.; addere etiam potuisset *Diall. Deor.* XII, 1.) ea, breviter dicam, *Abreschiana* sunt, non *Luciana*, h. e. non sine ingenio excogitata, at sine judicio accommodata. Et quod *Langius* denique vult ἐκ τῆς 'Ρέας λαμβάνονται ad *Aeliani* V. H. III, 9. κατελιημένοι et περιελιημένοι ἐκ τοῦ θεοῦ provocans, eo, quaecunque in se sit, jam careri posse censeo. Restat, ut errorem castigem, in quem, nisi egregie fallor, *Hemsterhusius* inscius illapsus est, quemque et a *Bipontinis* editoribus, et a *Schmiedero*, propagatum video. Scilicet non potuit velle vir magnus, ut οὔτοι δὲ mutaretur in οὔτοι δὴ, quamquam vere sic ipse scripsit. Nam sic manifesto textus corrumperetur. Sed co-

gitanti de mox sequentium οὕτω δὲ emendatione aliquid humani accidit, ut utraque permutaret. Pro οὕτω δὲ autem necessario scribendum erat οὕτω δὴ, more Luciano, et in hoc libello aliquoties, ubi comparationem legas, observato. C. 7. ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ — — οὕτω δὴ etc. c. 32. in breviori protasi: ὡς γὰρ ἐκείνος — οὕτω δὴ etc. Cf. c. 23. καὶ οὕτω δὴ, uti *Hemsterhusio* auctore scripsimus, LEHM.

Ead. 1. 8. Τοῦ λωτοῦ) *Homer. Odys.* I. v. 93. BROD. Sic in *Apol. de Merc. conduct.* BOURD.

Ead. 1. 12. Κἄν τις ἐτέρους) Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post πάντα inserendum, et pro διαθῶσι legendum πάσχοις. Vide tamen *Anach.* cap. 6. et *Pseudol.* c. 25. Consulte finem *Philops.* c. 40. SOLAN.

Ead. 1. 13. Τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι) Nihil est caussae, cur sanissimae lectioni status controversiae moveatur. Graeci διατιθέναι accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phraseos interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, aliudque inprimis frequens, οὕτως διαθῆναι, ὥστε etc. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in *Agor.* p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθήῃ ὑμᾶς ἀπόρων, ὥσπερ διέθηκεν, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. *Aeschin.* in *Tim.* p. 6. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν, cum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in republica versaturum esse arbitrabatur: similiter *Lys.* in *Philocr.* p. 181. v. 27. κακῶς διαθείς τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in *Timoth.* p. 1074. F. 1106. A. I. in *Stephan.* p. 969. C. οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μὴδ' ἡντιοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν. cum quo convenit illud *Xenophontis Hell.* V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem *Teleutiam* omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quanquam nihil a se praecipuum, quod ad belli rationes et machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποιῶν ὁ Τελευτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere sibi conciliarit. Idem *Cyrep.* V. p. 86. v. 15. Diversa paullum ratione *Plato Charm.* p. 468. C. ὥσπερ ποιητῆς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ αὐτοῦ ποιήματα. *Mars. Ficinus* aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas) *histrionem inepte sua poemata recensentem*: tu cape, ut

poëta succenset actori male sua poëmata (in scena) recitantē: quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. 'Ραψωδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεύαν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus*: eum vide I, 58. 62. ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστῆς βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κάμνοντα. III, 11. etc. *Appian.* de B. M. p. 316. αὐτὸν (*Oppium* a *Laodicenis* traditum) ὁ *Μιθριδάτης* οὐδὲν διαθεῖς ἐπήγετο πανταχοῦ λελυμένον. *Apollodor.* I. p. 13. ἵνα ὁ νικήσας ὁ βούλεται διαθεῖ τὸν ἡττημένον. *Alciphron* II. Ep. I. p. 200. ὄψομαι τί με διαθήσει· ubi vide *Bergler.* Neo-Judaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur. *Philo* de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. ὁ παῖσας θνησκέτω, τὰ ἴσα οἷς διέθηκε, παθὼν· de Vit. Cont. p. 895. E. πάσχουσι οὐκ ἐλάττωνα ὧν διατιθέασι· ubi πάσχειν illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, et, τοὺς κακὸν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες· quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύναςθαι et Ἀμυνόμενοι· *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. ταῦτο δὲ καὶ ἄρκτον ἀμυνόμενος διατίθεμαι, similiter ac *leonem*, irruentem ursum repellens interfeci: nequicquam in ejus loci sententia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano exstare, διατίθημι· hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud Nostrum haec locutio in *Anach.* uti recte monuit *L. Bos Animm.* c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocularum detrimento facile sanetur: ita lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si quis μόνον, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἄν τις ἐτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἔκ. γ. cur enim *Lucianus* rotundam orationem isto insiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est aut imitatus *Platonem* in *Conv.* p. 1104. A. τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὁ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐλίδνης ἀγριώτερον etc. quam a viperae morzu similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *Hemst.* *Δακῶσι* etiam *Solanus Juntinae* adscripserat; sed satis tuetur vulgatam *Hemsterh.* Confer et *Pseudol.* c. 25. *REITZ.* Ingratissima auribus in eadem non longissima periodo: οὐκ αὐτοὶ, καὶ αὐτοὶ, τὸ αὐτὸ, καὶ αὐτοί. Neque vero hoc solum. Sed impeditur etiam oratio. Quis tandem fe-

nt: οὐκ αὐτοὶ (ii, qui a canibus sunt morsi) μόνοι λυσώσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ (qui ab his rursus sunt morsi) ἑκφρονες γίνονται; Adparet cum *Hemsterhusio* necessario scribendum esse καὶ οὗτοι ἑκφ. γλῡν. Etiam prius καὶ αὐτοὶ magnopere suspectum, quippe otiosum ac jejunum. De *Solani* commentis omnino cum *Hemst.* facio, quamquam et mihi aliquo tempore pro διαθῶσι in mentem venit δακῶσι (non δακῶσι, quod vitiosum foret.) *LEM.*

Pag. 55. l. 1. Ἡμῖν ἐρᾶν) Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniiis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo et ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse et vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus et alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῖν etc. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent, *Hemst.*

Ibid. Ἐοῶν Μαλνεσθαι. *BROD.* Nec μαλνεσθαι juvat, nec, quod *Hemsterhusius* vult et rursus rejecit; καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῖν, nec *Lennepii* (ad *Phalar.* Ep. T. I. p. 36.) οἰστοῶν pro ἐρᾶν, nec *Jacobsii* (*Bibl. d. a. L. u. K.* p. 52.) ἰλιγγιᾶν, nec *Ejusd.* (in *Porson.* *Adverss.*) ὀργᾶν, nec, quae et ego ad numerum conjecturarum augendum addam, νοσεῖν, vel τρωθῆναι. Neque omnino corruptum habeo locum. Teneamus modo omnino totius libelli consilium et indolem et in memoriam inprimis revocemus ea, quae c. 7. leguntur. Quibus cum h. l. collatis vix dubium erit, quin omnino saltem recte judicaverit *Langius* bene se habere h. l. verba, ut vulgo exhibeantur. Confessus modo amicus fuerat, se jam eodem morbo, eadem insania, quasi infectum esse, qua ipse *Lucianus* laboraret. Hunc autem morbum (passionem animi, ut *Cicero* vocat τὸ πάθος) nullum alium intelligit, quam insanum, h. e. vehementissimum et cupidissimum amorem verae philosophiae, excitatum illum quasi aculeo, quem doctor philosophiae animo auditoris immisit, quae sunt ipsius *Luciani* c. 7. comparantis ibi egregie suam animi adfectionem cum amantium studiis. Jam non poterit facile ulla quaestio simplicior esse et clarior, quam haec: *Ergone jam et ipse nobis confiteris te amare?* Amare scilicet eo sensu, quem antecedentia δηγθῆναι, νόσος, παντα largiter fundunt, et sequentia θεωρεῖσθαι et λᾶσθαι comprobant. Jam vide, quam optime convenient ea, quae nunc porro aguntur. Sane, respondet ille, et ego amo; et jam a te peto, ut de communi aliquo remedio cogites. Cui *Lucianus* non minus sapienter, quam

festive: *Eum oportet adire, qui nos vulneravit, et ab hoc medicinam petere.* Nam secundum *Publium Syrum*, cujus deinceps et *Hemsterhusius* meminit, proisus securus, quid hinc lucis nostro loco spargatur,

Amoris vulnus sanat idem, qui facit.

LEHM.

Ead. 1. 14. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira traectio, quam a Luciano esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — Telephi historia nota, qui ab Achille vulneratus etc. *Ovid.* SOLAN. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. Apud eundem (Lucianum) aliam traectationem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνδραγὴ ποιῆν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus* vocat, articuli traectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νεῖλου, τῶν τινος οἰκετέων εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. *D. Alciph.* III. Ep. 20. τῶν τινι γνωρίμων ubi monuit etiam *Berglerus*. Emenda Longum p. 87. τῶν τινι πλουσίων perperam τινῶν. In *Homeri Schol.* ad Il. E. 295. τῶν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea mutarunt. *HEMST.*

Ead. 1. 6. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. *BROD.* Res petvulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* et *Broukh.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. Cl. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in *Access.* ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit de aud. p. p. 47. F. locum, quia hisce *Lucianeis* simillimus est; praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὡς *Εὐριπίδης* φησί, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πρωτοῖσι λογῆς δέλεται θινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφύσει νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἴσται. Hinc paene sunsisse credas *Schol. Theocriti* ad *Eid.* XII, 25. quam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὁ τρώσας ἴσεται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de *Apollo* fabula in ejus *Vita* VI. c. 43. et sophisticum acumen *Aeliani* de *Anim.* I, 56. Facile autem adparet, quo *Publi*

Syri spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* HEMST.

IN JUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 56. l. 1. Δ. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A juniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

Ead. l. 13. 'Επὶ ἀρχοντος) Argumentum illud deest in Mss. auctoris tamen censendum est. BOURD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βλας ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον· praestat ἀφαιρεῖσθαι. Sed illud καὶ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βλας καὶ ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Polyb. IV. c. 17. ἀρπαγὰς ὑπαρχόντων· atque ita is idem et alii saepius: exspectabimus autem, dum quis producat, βλαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

Ibid. 'Αριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locutus, Aristarcho tribuerit, quod Demetrio, alii itidem Grammatico summo, debebatur. SOLAN. Fictitia haec Luciani esse, vix monitu dignum. Quod autem Aristarchum nobilem illum Grammaticum, qui Alexandrinus erat, hic Phalereum facit, ludificari acilicet voluisse videtur futuros librorum suorum interpretes, Solano nostro similes, qui quidem, dum meando stellas observant, facile in puteum decidunt. Nam confudisse eum Demetrium Phalereum et Aristarchum Alexandrinum, nemini in mentem venerit, qui et illa nomina, et Lucianum, norit. Imo utroque nomine juncto effici volebat noster summi Grammatici cogitationem. LXXII.

Ibid. 'Εβδομή) Septimum mensis diem alibi etiam Noster juri dicundo in ejusmodi ludicris caussis adsignat; ut in Bis Acc. c. 12. Deor. Conc. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. Pseudol. c. 16. Erat autem Apollini sacer. SOLAN.

Ead. l. 15. Βλας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces adligat proxime anteceden-

tibus, vertitque, *apud septem vocales iudices vi et raptui prae-*
fectas, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actio-
 nibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae caussae at-
 tribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti ju-
 dicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praesede-
 runt, oro? Nescio, an bene *Bolerus*, *constitutis iudicibus VII*
vocalibus de vi et rapina. Certe sensus est et verti debuit, *ad*
tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum, ut dice-
 bant Romani idem prorsus iudicium. Nam *ὑπαρχόντων* (un-
 de caussa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα,
 non οἱ ὑπάρχοντες. *Γρον.* H. e. non refertur ὑπαρχόντων ad
 φωνηέντων, sed pendet ὑπαρχ. ab ἀρπαγῆς. Unde et καὶ be-
 ne transferendum putavit *Hemsterh.* Neque enim ea ratio
 probari potest, quam iniit *Abresch.* *Dilucc. Thuc. p. 23. βίης*
ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς per ἓν διὰ δυοῖν accipiens pro βιαιᾶς
ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Duplex enim erat crimen, quo accusa-
 batur T, βίης καὶ ἀρπαγῆς. Commode autem idem confort
Epist. ad Hebr. X, 34. ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων. Lxxm.

Ead. l. 16. Λέγον) Fl. B. 2. et P. λέγων. Reliquae cum
Schol. et P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. Solan.

Ead. l. 18. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum vide-
 tur, *καθαίροντος ἔνθεν μὴ δεῖ. Guiet.* Interpretum errorem
 in hac locatione castigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. *Κατα-*
αίρειν proprium est de navibus in portum invectis: *καταίρου-*
σαι τε καὶ ἀφείσαι ὑλκάδας apud *Philostr. de V. S. II. p. 606.*
ἔκινθεν δὲ κατάραντες εἰς λιμένα Dionys. Halic. A. R. I. p. 42.
Grammatici per καταπλεῖν exponunt: Hesych. et Suid. in Κατα-
αίροντες ex quo facile est priorem emendare in *κατέροντες*,
 quanquam tantilla labes *Guietum* deceperit in hoc quoque
Luciani loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis
 aperti, quod saepe foederibus et pactis cautum; non enim
 quosvis pari jure λιμένα καὶ ὁρμοῖς δέχεσθαι volebant. Jam si
 quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is pro-
 prie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime, qui
 de alieno praedas agunt, cujus criminis et ἀρπαγῆς litera T
 incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo.
Hesych. Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam sin-
 gulari pertinet aliquorsum devolantes. *Aristoph. Av. v. 1288.*
Plutarch. T. II. p. 41. F. μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δρυ-
μύτατον θύμον καταίρουσαι parique modo in *Philop. p. 364. D.*
Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum am-
 pliorem potestate: non invenuste *Cyrrill. contra Julian. p. 206.*
B. τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ
πρὸς ἀλήθειαν. Plutarch. de Garrul. p. 514. E. ἐπὶ τί δὲ ἡ γλῶσ-

α ἀπαίρει; Hic etiam *Hesychius* est corruptus: Ἀπηῦραν, αἰνέσαν· lege, Ἀπῆραν, et μοχ: Ἀπηρεῖσατο, ἔπηξεν. Ἀπῆ-
μ, μετέστη· confer, Ἀπαίρει etc. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab *Luciano* librarii, scribescentes φυλάσσοντα pro φυλάσσον, et paullo post ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, ἥδη ἐν γράμμασιν ἀριθμείσθαι etc. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut c. 8. καὶ κίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσῃ. et ipsum Σ, κἀγὼ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7. legitur μέχρι μὲν γὰρ ὀλλέοις ἐπιχειρεῖ, τετρακάκοντα λέγειν etc. *Gronovius*; eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον· sensus namque postulat participium, et neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequentibus, ἐτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια παντὶ λέγειν etc. Pessime. Lege λέγον. JENS. Monet *Jensius* de φυλάσσειν, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. SOLAN. Deor. Diall. VII, 1. λαθόν referendum ad antecedens τὸ βρέφος falso mutavit *Schmiedek.* in λαθόν. Ibid. XI, 1. τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μὲν ἀκίον, et μοχὸν ἐρώμενον. Ibid. XXIV, 2. ἐκάτερος, ubi modo τὰ τῆς Αἰθῶς τέκνα. Praeter alios vid. *Fischer.* ad *Weller.* Grammat. T. I. p. 371. LEHM.

Ead. l. 2. Συλλαβὰς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; et c. 5. quasi cives aut collegas designaret. SOLAN. Vocales sunt, et h. l. diphthongi, quippe ceterae praeter septem vocales simplices. Vid. omnino *Schaefer.* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 452. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: *Isocr.* Or. Areop. in initio: opes, inquit, et potentiam sequitur ἀνοία, καὶ μετὰ ταύτης ἀπολασία, quibus σωφροσύνην et μετριότητα μοχ opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorsus, quam *Theophrastus* describit Char. Eth. c. VI. et *Casaubonus* egregie declarat, sed genus ejus quoddam; ista nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπόνοϊαν sumi satis constat, notavitque *H. Vales.* ad *Ammian.* Marcellin. XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedat, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοϊαν perveniatur. Eadem menda

Diodorum occupavit XX. p. 736. C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοητείας καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες. *Rhodomantus* auferri jubet καὶ ἀνολας, scioli *alutius infartam*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονολας: erat sane temerarium maxime factum *Agathoclis*, cunctis navibus incensis, omnem salutis spem militibus suis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique saepe. *HEMST.* Facilius fortassis mutaretur ἀνομίας. Sed bonam vocem mutare, et ipsum foret ἄνομον. *LEHM.*

Ead. 1. 4. Οὐκ ἀγαπῶν) *Mss.* οὐκ ἀρνούμενος. *BOURD.* De hoc idem, quod supra ad φυλάσσοντα, dictum puta; ut et de sequenti ἀγαγόντα. *SOLAN.*

Ead. 1. 6. Με — ἐπέχεται) *Moi* legendum esse, supra diximus ad *Prom.* §. 2. *HEMST.*

Ead. 1. 9. Ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου) *Angl.* ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in margine unius *Ms.* sic et in sequent. *BOURD.* Excidit fortean aliquid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. *Διαιων οὖν.* *MARCIL.* Haec aliena et addititia videntur. Sed ἐπὶ τῷ. *GUIET.* Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Adferam et ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot et tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, et voce in totum ademta, inter literas non nisi calculi gratia numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, et *Sampi*, aeterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse *Lucianum*; exstarequa adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam *Codd.* *Mss.* et *J. ed.* praeferunt. *Angl.* enim apud *Bourdelotium* habet ψόφ. *P.* autem *L. Coll.* et *J. ed.* integram vocem φόφου. quae facile a voce ψῆφος, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem, quaequam *Luciani* verba fuerint, ignoscat, si in tam foedo et mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἐαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μεγέθους. De *Bau*, *Coppa*, et *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in Dissertatione de literis Ionicis, quam inter ejus notas ad *Eusebii Chronicon* inveniet, p. 110. ed. post. *SOLAN.* *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 6. hunc in modum vertit: Ita dum quiescerem parva abfuit, quia nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur: atque

adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet. Lique-
eum probasse Bourdelotium et Marcilium suppletes, καὶ τὰ
λοιπὰ γράμματα ad quale remedium excogitandum haud sane
 magna mentis contentione est. opus. Phrasis insolentior ἐν
 ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κινδύνου κείσθαι certioribus exemplis,
 non solo *Luciani* dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego
 Codicum et ed. *J.* lectionem, dummodo mutando casu pa-
 rumper adjuvetur, satis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεί-
 εσθαι τῷ φόβῳ. Primum φόβος consonis attribuitur, quemad-
 modum vocalibus φωνή· literarum divisio primaria, καθ' ἣν
 τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα
 φωνήεντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud
Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pro-
 nuntiandi ratione ψόφος pertinet ad *Σ.* *Plato* Theaet. p. 147.
E. καὶ γὰρ δὴ, ὃ *Σώκρατες*, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψό-
 φος τις μόνον, ὅλον συριτιούσης τῆς γλώττης. *Aelius Dionysius*
 apud *Eustath.* ad *Il.* K. p. 813. v. 46. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ
 ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, pari loco
 esse et conditione, non aliter ac Latini solent, in *facili*, in
aperta, in *dubio*, in *incerto*, in *parato* etc. *Thucyd.* IV, 10.
 ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἦδη. II, 60. ὃ, τε γὰρ γνοὺς καὶ μὴ σα-
 φῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη. IV, 60. 61. et saepe
 alibi. *Euripid.* *Iph.* in *Aul.* v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρῇ, ἐν
 εὐσεβεί *Hel.* v. 1243. 1293. et, quae frequentiore usuteruntur, ἐν
 ὁμῳ, ἐν ἑτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τι· *Scriptor*
Orat. in *Neaer.* p. 879. *F.* τὰντας (τὰς σώφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ
 φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγε-
 γνημένη· modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωμένας
 τῷ τῇ τῇ πόρῳ· cuius locutionis haud dispar est ratio: *Lys.*
 p. 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἔξω. et ver-
 bis simillimis *Antiphon* περὶ τοῦ *Hr.* φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν
 τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστά-
 ναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς etc. *Liban.* T. I. p. 805. *A.*
 ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. *C.* με μὴ τοῖς πολλοῖς
 ἐν ἴσῳ θέσπον ἀφώνον ἔστησεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream,
 Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit:
Hesych. in *Αὐτοξενεῖν.* *Schol.* *Aristoph.* ad *Av.* v. 17. Quia
 hoc ipsum ἐν ἴσῳ κείσθαι *Erotianus* habet in *Οὐρεῖ αἱμαλώδες*
 in quibusdam *Hippoeratis* exemplaribus αἱματώδες, in plurimis,
 inquit, legitur αἱμαλώδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώ-
 δε. nescio, an *Hesychius* simili modo sit emendandus: Ἀν-
 τηγραφῇ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀνθρωποσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀνθρωποι-
 εσθαι κλήρον. haec vulgo feruntur corruptissima. Adparet,
 quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ φόβῳ

nisi quis praeponat, me non invito, τῷ, id est, τῷ ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita ut parum absit, quin, si quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel, sibilus. Κεῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contempta jacent: ψόφοι quoque res abjectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quandam verborum inanem excipias, est nullum. HEMST. Sic Diall. Meretr. XV. fin. ubi Cochlis meretrix: ἀλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσότημος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζαν πολλὰ ὅς δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὡς Παρθένοι. Sunt meri, inanes strepitus, quibus nihil solidi, nihil veri pretii. Ex hoc loco manifestum mihi est, verum vidisse perspicacem Hemsterhusium, neque tamen omnino tetigisse. 'Εν ἴσῳ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ non sine ambiguitate aliqua dictum. Potest esse in aequali strepitu situm esse, aequae strepere, quod absurdum foret. Potest etiam, id quod Hemsterhusius vult, esse in aequali conditione esse, ac qua est inanis sonus; h. e. nihil amplius esse, quam inanem sonum. Quae quidem ambiguitas sermonis non omnino, credo, vitabitur, si pro τῷ ψόφῳ legeris τῷ ψόφῳ i. e. τινὶ ψόφῳ. Scripsit, nisi omnia me fallunt, Lucianus τοῖς ψόφοις. Commode sic ὅς ψόφοι referuntur ad modo commemorata τὰ γράμματα. Parum jam abest, quin e literarum numero ejiciat, atque adeo inanibus sonis adnumeret. Belinus voluit τοῦ ψόφου, falso dicens Hemsterhusium quoque sic voluisse, quod ne bene quidem Graecum foret, si eandem, quam modo edidi, et de qua et ipse Belinus cogitavit, sententiam habere velis. Quae Bourdelotius, Marcilius et Solanus in medium attulerunt, ea jam per se corruisse puto. LEHM.

Ead. l. 10. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inserendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. SOLAN. Neque μόνον inserendum, neque νῦν expungendum. Salva omnia, si recte disponantur. Vid. etiam Abresch. Dilucc. Thuc. p. 421. Ἀλλὰ καὶ etiam tum poni posse, ubi simplex οὐ praecesserit, praeter alia multa testatur locus Diall. Deor. XII, 1. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους. — ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀλλὰ καὶ) Omissum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit J. Davis. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

Ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλου καὶ τέχνης, pro dolo malo accipiunt. VORST.

Pag. 58. l. 1. Ὁν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) *Bol-*

ane, sine quibus nihil omnino scribitur. *Benedictus*, sine quibus
ane nihil scribitur. At multa possunt scribi, sed sine sensu.
 Verti debuit, sine quibus perfecte et integre nihil scribitur, ὧν
 προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δέεται, ut ait infra. GRON.

Ead. l. 5. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio judicialis,
 quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametsi in
 Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demosth.* in
 Mid. p. 609. C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus
 ἰδίᾳ πισθεὶς ὁπόσω δῆποτε ἀργυρίᾳ καθυψεὶς τὸν ἀγῶνα· qui
 hunc diligenter imitatur *Dion Cassius* XLVI. p. 299. C. καθ-
 υψοῦναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus gene-
 ris cognata jungit verba, unde potestas τοῦ καθυψοῦναι fa-
 cile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte
 cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercідat,
 et adversario caussa prodatur. *Nost.* in Prom. s. Canc. §. 3.
Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295.
 A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν ἐάν τις ἐκὼν καθυψῇ
 τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῶ. ubi junctum vides προδοῦναι. *Olynth.*
 II, p. 36. B. εἰ καθυψοίμεθα τι τῶν πραγμάτων· pari modo
Joseph. de B. J. II. c. 16. p. 191. οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῖν
 καθυψηκάμην. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samuelis filiis a paterna
 virtute longe desciscientibus: δώρων καὶ λημμάτων αἰσχροῦν
 καθυψοῦντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατεπροδίδουσιν,
 ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum
 censeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυψόμενος τὸν λόγον, ὧν πέ-
 πονθε (ἢ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in *Eusebio* H. E. III. p. 97.
 scribitur. H. quidem *Valesio*, quod *Mazarinus* C. praefert
 τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fuit sen-
 tentia, neque hujus loci est vel verbi secundus casus. Quid
 autem in his locutionibus distet Activi Mediiue usus, non
 est ut pluribus ad peritiores exponam. *Hesychium* emenda:
 Καθυψοῦναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν· editur,
 Καθόφαινειν. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. HEMST.

Ead. l. 7. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallet, et or-
 dine continuo legi: ὥς εἴθε etc. παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.
 Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur
 ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant.
 HEMST. Non adsentior. *Diall.* Deor. II, 2. εὐρύθυμα βαῖνε,
 καὶ ὄψει, et, i. e. tuum videbis. Scilicet haec est vis particulae
 καὶ consecutiva, haud raro apud optimos scriptores Graecos
 obvία, nec ab aliis linguis aliena. LXXIII.

Ead. l. 8. Τῆς πεσέφσεως) De pumice, et re ad exteren-

dos expoliendosque libros apta. *Κεφαλαγλαν* Attici vocant *κεφαλαργλαν*. COGN. Apud Atticos *κίσσηλις* et *κεφαλαργία*, et literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. BOURD.

Ead. l. 9. *Κεφαλαγλας*) Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. *Κεφαλαργεῖ* apud Hesychium est in Ὠτοκοπεῖ. *Κίσσηλιν* aequè ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem *κίσσηρις* vel *κίσσης* eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Eq. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. E. p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277. D. HEMST. Scripsi cum Schmiedero *κεφαλαργλας*, uti habent codd. 2954. et Gori. Litem scilicet litera Α intendit literae Ρ, quod haec in vocibus *κίσσηρις* et *κεφαλαργία* ipsam expunxisset. Deinceps correxi οὔτε τὸ γάμμα. Requirebatur οὐδέ, quod saepe corruptum constat. Cf. supra Somn. c. 7. Varr. Lectt. ad verba οὐδέ ἐπὶ λόγοις. Simile vitium fuerat Nigr. c. 27., ubi pro μήτ' ἀναβάλλεσθαι scribendum erat μηδ' ἀναβ. LEHM.

Ibid. *Γάμμα*) In nummis etiam has literas frequenter permutari, observat rei nummariae cultor et ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. SOLAN.

Ead. l. 10. *Κναφεῖω*) Atticorum sunt, et quidem veterum, ut scribunt Harpoer. in *Γναφεύς*, et Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166. *κνάπτειν*, *κναφεύς*, *κναφεῖον*, *κνάφαλος* sive *κνάφαλον* vel potius *κνέφαλος*, *ἄκναπτος* etc. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. et Thom. Mag. in Ἀκναπτον. *Κνέφαλος* Poll. X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι. nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον et κναφεῖον habet. Vid. Nunnes. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, *Tomentum*, *κνάφαλον*, *κνάφαλλον* scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον. hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσῃ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis *κνέφαλον* dicitur ipsa culcita: Hesych. in v. unde *πλήνῃ ἀμφικνέφαλος*, cujus meminit Poll., X, 36. HEMST.

Ead. l. 11. *Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον*) Voluit sic forte Lucianus: ἐπέπαντο δὲ αὖ καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixeris, cessant

vero etiam *Lambda* pugnans cum *Gamma*, propter surreptum sibi *μογι*, atque id ipsum etiam surripiens *μαγίδα* sive *magidem*. etc. Intelligi vult, utrumque et *lambda* et *gamma* esse fures ac furari mutua. *Gamma* surripit *μόγης*, quia id *μόλῃς* rectius dicitur, sed maluerunt *Ἀττικιστῆς*, *μόγης*. *Lambda* surripuit *μαγίδα*, quia corruptione Attica tunc *μαλίδα* dixere. MARCIL. *Helladius* etiam *Besantinus* eos damnat, qui *μόλῃς* pro *μόγης* dicunt, quod Ionibus et Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen *Tim.* c. 13. et *Hermot.* c. 71. SOLAN. Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit et genuinum *μόλῃς*, quod postea degenerarit in *μογι*. Antiquitati τοῦ *μόλῃς* favent Aeoles, quorum vetustissima est dialectus; iis enim hoc vocabulum adscribit *Helladius* apud *Phot.* p. 866. τὸ *μόγης*, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν μετὰ πόνον γινομένων ταπτόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς παραλόγως διὰ τοῦ λ *μόλῃς* λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι· deduxit a *μόγος*, et utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed et potestate distinguunt, hoc a *μέλλω* vel *μολῶ* repetitum exponentes *βραδέως*, illud a *μόγος* vel *μογεῖν*, μετὰ βίας vel μετὰ πόνον· vide *Etymol.* et *Thom. Mag.* quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris *Homeri* edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum exstitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur *Apollonium Rhodium*, cum posuisset *μόλῃς* I, 674. Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ διὰ τοῦ γ *μόγης* παρὰ τὸν *μόγον*. secutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum alibi semper istum in modum scribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ *μόγης*. Alia lege apud *Jos. Wasse* ad *Thucyd.* I, 12 I, 69. VII, 40. VII, 44. HEMST. Vid. ad *Gregor. Corinth.* Koen. et *Schaeff.* p. 65. Discrimen autem illud, quod *μόλῃς* inter et *μόγης* statuerunt *Etymol.* et *Thom. M.*, certe a *Luciano* non esse agnitum, hic ipse locus satis clare docet. LEMM.

Ead. l. 12. Καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non medeor. BOURN. Merito rejectis *Bourdelotio* et *Marcilio J. Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ *Δία* quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ *Δία* vice vulgati *μάλιστα* praeferunt. Proderit haec observatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet adseverandi: ●

Nostro exempla suppedabit Index. *Harpocrat.* in Ἀσυνδιδι-
τάτων· ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναϊτό τις συνιέναι, εἰ ποτε φρονεῖ.
Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει·
sumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. στα-
δλους μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκριβείαν·
sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet.
HEMST.

Ead. 1. 15. (Τρεῖς εἰς ἃ μὴ χεῖ) *Usurpat Feder. Morell.*
ad *Dion. Chrys.* p. 13. sed parum adposite. *Demosth.* in *Mid.*
p. 613. D. οὐθ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Ad-
versus φονιάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἐνδείξις. *Suid.*
in ea v. *Ovid.* I. *Pont.* VII, 23. nec tamen irrumpo, quo non
licet ire. *Valer. Maxim.* VI, c. 2. de libertate dictis pariter ac
factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salu-
bri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, pro-
fuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαίῃ εἰς ἃ μὴ χεῖ.
HEMST.

Pag. 59. 1. 1. Κάδμος ὁ νησιώτης) *Phoenix* fertur suae
aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui et
sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia ad-
tulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes*
Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. et totidem
Simonides Syracus. medicus, ζ. η. ψ. ω. *COGN.* Haec de re
copiose *Just. Lipsius* ad *Tacit.* *Claud.* qui haec omnia diligen-
ter exsequitur. *BOUARD.*

Ibid. Ὁ νησιώτης) *Cadmus* secundum quosdam *Tyrius*
fuit. Insulam autem olim fuisse *Tyrum*, docet inter alios
Ovid. *Met.* XV, 288. Vide *Bochartum* *Geogr.* II. 1. 2. c. 27.
Alexandri M. oppugnantis operibus continenti juncta est.
A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa con-
stans et vera traditio est. V. *Lips.* ad *Tacit.* *Ann.* XI, 14.
De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam *Scali-*
geri, supra laudatam, *Dissertationem.* Sed XVI tantum ab
eo illatas veteres volunt. V. *Spanh.* 83. *SOLAN.* *Tyrius*,
ut *Cadmum* *Cinna* vocat apud *Sosip. Charis.* p. 99. Jam inde
a *Bchidis*, natalique urbis ab anno *Cecropiae* (ita legendum, non
Cecropis: *Cecropiam* vel *Athenas* intelligit) atque alta *Tyrū*
ab origine *Cadmi.* De insula *Tyro* praecclare *Relandus* *Pa-*
laest. III. p. 2052. hoc *Luciani* loco non praetermisso. *Ty-*
rum *Euripides* adpellat νῆσον in *Phoen.* v. 212. Φοινίσσας
ἀπὸ νάσου. *Schol.* τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου
νησιάζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum sententia; nam
quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Ejus-

dem fabulae versum sextum, ἐκλιπὼν Φοίνισσαν εἰναλλαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum mari cinctam*. Χθόνα, γῆραν, γῆν pro urbe poni, praesertim a poetis, docet *Kuster.* ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. et meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adsummentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσος ἐμὴ θοάπτειρα Τύρος. Apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiram Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, οὐ διὰ τὸ νῆσον οἰκεῖν δεόμεθα: quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus e Festo: Sarra, insula Tyrus.* Consentiunt eruditi post magnum *Scaligerum*, Sarram et Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, si, quod *Is. Vossius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin Sarra proprie sit Palaetyrus, erroris absolvi nequit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen et *Servius* ad *Georg.* II, 506. quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, et non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, et jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaue adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *ΗΕΚΕΤ.*

Ead. 1. 2. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὔρε τὸ Ζ. καὶ Η. καὶ Θ. καὶ Κ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *Vorst.* Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI, 14. *SOLAN.*

Ibid. Σιμωνίδης) Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* et *Salmasius* Ξ. ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. et 84. 85. *SOLAN.* Repertis, vel potius inventis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* et *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion. Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 53. *Her.* p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum,

de quo praeter *S. Bochartum Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. Raderus ad Martial. XIII, 75. ex Philostrato* notans, quod et alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil adtinet. *Themistius* Cadmum et Palamedem itidem adiungens *Or. IV. p. 60. A. librariorum* eleganter vocat τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργοίς. Nescio, an *Euripidem* pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe. ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob. p. 469. in quo minus miror, tot homines eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad Manil. IV, 296. praeclaram posterioris partis emendationem viro maximo hora melior suggestit, ut discimus ab H. Grotio ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, cum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γε λήθης φάρμαχ' ἀρμόσας μόνος Ἀφῶνα καὶ φωνήντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβὰς τε θεῖς ἀρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo fere *Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα*, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sum repugnaturus: tum porro σάφα Δέκτος διαίρει restituo pro κατὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* alique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit *Euripides*, haud sane conficias: nihil utique aliud adfirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *Aeschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroï suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνδεσιν Μνήμης ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην: sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol. ad v. 457. Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil adparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens:*

In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat: uam sic Achilles Tatius p. 122. Σοφοκλῆς δὲ Παλαμήδει ἐνατιθῆσι. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi potest, sum os esse versus illos ex fabula Nauplio, et simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scalliger adnectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Περικλῆι priores esse depromptos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: exstiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur Eustath. ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, sapiebat sane Tzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt. Serv. ad Aen. II, 86. satis circumspecte: secundum quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est θ, φ, χ ab hoc inventas cum adspiratione. E addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I. p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a J. Meursio ad Hesych. Illust. p. 159. et J. G. Vossio Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum et Palamedem non nimis adcurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III. p. 140. B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a J. Perizonio Aelian. V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit ampliss. Bouhier. Diss. de Pr. G. et L. L. §. 14. Apud Plutarchum etiam τάξις γραμμάτων et προεδρία Symp. IX. Qu. 2. ubi et Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, et plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἦεν νενομοθέτηται, Tatian. Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ· quod posterius retineas, an μόνον, etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen §. 1. ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ. §. 38. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσώσιν, ἀλλὰ καὶ etc. Haec saepius a librariis confusa. Hæmst. Diligentissime, ut solebat, ea, quae

de literarum Graecarum initiis et auctoribus vel ab ipsis veteribus, vel etiam a recentioribus, tradita sunt, collegit et disposuit J. F. Fischerus Animadv. ad Weller. T. I. p. 4. sq. Deinde neque hunc Dativum, vel potius Ablativum, τῇ τάξει corrigi velim, non magis, quam illum τῇ μνήμῃ Nigr. c. 10. Mens auctoris haec, opinor, est: quae prima sit, quae secunda litera, definierunt inventores earum ordinis illius ope s. ordine illo constituto, in quo eto. Accedit, quod ἐν τῇ τάξει aliqua ambiguitate laboraret, quum ἐν τάξει, vel ἐν τῇ τάξει, ποιεῖν τι fere sit facere aliquid recto s. praescripto, ordine servato, quod poeta non potuit velle. Longe suspectior mihi fuit in sqq. forma προσδρεῖται, quum Lucianus certe sibi in altera forma προσδρία constet. Mox c. 11. rector forma occurrit, ΛΕΗΜ.

Ead. l. 3. Οὐ τῇ τάξει μόνον) Mss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. BOURD.

Ead. l. 8. Ἡμιφώνοις) De his et mutis consule Dionys. Halic. de Str. Or. XIV. p. 96. ed. Uptonianae. SOLAN.

Ead. l. 10. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia jam plana sunt. Sola J. τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adjumento fuit. SOLAN. Etiam in A. 2. reperio τὰ. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 12. Οὐ γὰρ ἔγω) Utitur hoc loco Sam. Petitus, vir doctrina quam recto judicio melior, Misc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. HEMST.

Ead. l. 14. Καθήκοντες ὁραθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκων probet, et desistam huic scripturae litem movere. Interea-corrigo mutatione non ita magna, καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι: quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν Euripid. Rhes. v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι Cornut. de N. D. c. 32. p. 225. Eunap. Prisc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὲς ὡς ἰδεῖν Aeschin. in Tim. p. 22. v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν: sicut in Luciani Prom. in verb. §. 3. ὁφθῆναι χαρίεντα: contra αἰσχυρὸς ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. conscr. §. 9. Rarius illud Aeschinis in Tim. p. 7. v. 34. εἰς φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφερόνσαι ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν: quo loco si quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὅραθῆναι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae sane parum felici, non vetuste Codici debeat.

Sunt enimvero *A* et *T* specie ad videndum pulchra, si ad litteram *T* comparentur, quae crucem referat: tum animadvertente, quam illud auribus ingratum accadat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἤκούσθη μόνον. HEMST. Non nego insolentius dictum καθήκων ὁραθῆναι. Sed quia non similia de hoc ipso verbo exempla in promptu sint, ideo tamen non existimo corrigendum. Cogita καθήκων Participium h. l. Adjectivi vice fungi, ut exprimat *decorus, speciosus*. Et agnosces eundem *Lucianum*, quem in illo φοβερόν ἰδεῖν Diall. Mariann. XV, 3. vel in χαρίεντα ὁραθῆναι, quod ipse Hemst. modo cum aliis exemplis proposuit. Vid. Fischer ad Weller. T. III. b. p. 23. sq. Aliam ad defendendam vulgatam lectionem viam ingressus est Abresch. Dilucc. Thuc. p. 23. ἀγαθὸι cum ὁραθῆναι conjungens perplexa structura, qua facile possumus supersedere. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. Ἀπελάσαι) Melius congruere ἀπελάσαν et ἐκείων nemo, qui ad nexum orationis adtenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων, non multum interest. HEMST. Ad Gerundia Latinorum confert hos Infinitivos Abresch. Dilucc. Thuc. p. 790. satis sinistre. Neque tamen opus erit Hemst. emendatione, si cum Schaefero ad L. Bos de Ellipss. p. 612. sq. commate modo transposito legamus: τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλεῖω τῶν πάποτε, βιασαμένον ὀνομάτων με etc. Felicissima profecto manus. Τῶν πάποτε, int. ἀδικησάντων με. Ceterum βιασαμένων reperitur etiam in cod. 2954. et in ed. B. 2. LEHM.

Ibid. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quicquam est, quod hoc faciat. Dialectos non moror. SOLAN. De Conjunctionibus et Praepositionibus grammaticis, quas Versio expressit, et Solanus quoque in mente habuisse videtur, h. l. non cogitandum esse, vel particula ὁμοῦ arguit, patet etiam ex uberiori, quae sequitur, rei demonstratione, ubi non modo de Conjunctionibus, sed etiam de Praepositionibus nihil vel argumenti, vel exempli inveniās. Seducti interpretes ad falsam opinionem per antecedentes voces ὀνόματα et δῆματα, quae tamen h. l. non ita videntur grammaticae esse, ut non simul omnes, quascunque lingua complectitur, sub his intelligi possint. Hinc prima menda προθέσεων, pro qua librariorum voce Lucianus scripsisse videtur προθέτων, vel προθεσμίων, vel tale quid, ut jam haec exsistat sententia: *Ausa est littera T vi me appellare ex nominibus et verbis patriis, quin etiam extrudere e*

necessariis mihi et lege constitutis. Πατρῶα, quae a majoribus sic sunt propagata, alias τὰ πάτρια, ut in *Isocrat. Panegy.* identidem principatus Graeciae vocatur πατριον. Σύνοδισμα, quae artibus vinculis sunt inter se conjuncta. Πρόθετα denique, s. προθέσματα, quae lege sunt praestituta, longiori scilicet usu, et inde oriunda auctoritate. Sic argumentationem accusatricis petitam vides ex antiquitate et jure possessionis, ex acrota literarum necessitudine et familiaritate mutua, (c. 8. *συνήθη μοι καὶ συνεσχολακότα γράμματα*) e legum denique constitutarum auctoritate et sanctitate (*ibid. ἀνθρωπῶς ἀνθρώπασεν*). Quae si cui argutiora videantur, meliora velim offerat. Et accipiam lubens. ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 3. "Εκτοπον.) *Ms.* ἔκπτωτον, ἥτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. BOURD.

Ead. 1. 5. Κυβέλλῳ) Dico ad *Pausan. BOURD. Bourdelotio* solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, et Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβέλλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a *Stephano* Κύβελλα, idemque *Cuballum* *Livii*, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius*, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione et sacris. *Hesych.* Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα καὶ θαλάμαι· ita lege, non θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad *Il.* Z, 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad *Insc. Ant. Cl.* II, n. 68. Quo minus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e *Scholiis* ad *Lycophronis Alexandram* veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἰππώναξ κύβηλιν τὴν Πέαν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλῃ πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλια κώμη post Erythras inter montem Mimantem et promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in *Stephano* sic esse reponendum: Κυβέλλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἐκαταῖος Ἀσία· Ἡρώδιανος δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κυβέλλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ Πέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirma-

vero, id ipsum oppidum esse *Luciani* *Cybelum*; quanquam *Nelidas* etiam in *Cariam* et *Phrygiam* pervenisse satis constat: *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 959. Non me praeterit *Thraciae*, quo plures fuisse missas *Atticorum* colonias cerum est, urbs *Κύβηλα* prope *Hebrum* fluvium, cujus praeter *Stephan.* in v. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore *Κυβέλω* (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in *Κυβέλω* sed haec an *Atheniensium* fuerit *ποικος*, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est fermo veteris memoriae *Lysimachorum*, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat *Lucianus*, conveniant: nam *Lysimachus* iste, cujus e *Lycurgo* tanquam *ἐντελὺς μελοποιου* meminit *Harpocration*, huc pertineat, necne, quis adfirmaverit? Ergo *Luciano*, cui alia non pauca soli, hujus etiam *Lysimachi* veteris *Comici* notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus *Atticorum* usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo *Βοιωτίος ἀνέκαθεν* dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae *Comoediae* poeta *Lucianus* accepit: non enim *Atticis* erat hic usus versaculus, sed a vicinis *Boeotis* ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat inprimis ad hanc rem illustrandam *Aelii Dionysii* locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πᾶν εὖρηται χαιρῶν ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὁμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὡς καὶ τὴν κοινῶς σύβην τυρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Ἄλλιος δὲ Διονύσιος ἰστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἂν ἀρμόττοι· διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίξουσι ἐν τῷ. ἔσῳσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου· (ex *Eoraiis* *Platonis* *Comici* versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad *Med.* v. 476. ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει δὲ καὶ ὅτι *Περικλέας* φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὡς ἀπρεπὴ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον· καὶ ὅτι *Θέτταλοι* καὶ *Κιτιεῖς*, οὐχ οἱ κατὰ *Φοινίκην*, ἀλλ' οἱ περὶ *Κύπρον*, ὧν πόλις *Κίτιον* κληθεῖσα οὕτως φασὶν ἀπὸ *Κιτίου* γυναικὸς τινος, *θάλατταν* ἔλεγον καὶ *πίτταν* καὶ *καρδιώττειν* καὶ *Ματταλίαν* καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμῶς Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, *Βοιωτῶν*, τῷ μῆτε Ὁμήρον, μῆτε τραγικοὺς, μῆτε *Θουκυδίδην* ἢ *Πλάτωνα* κεχεῖσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου etc. Haec talia sunt, ut sequi debuisset putes, quae de *Lysimacho* refert noster *Lucianus*.

Ceterum, quod observat *Aelius*, *θάλαττα*, *πέντα*, istiusque generis similia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀθῆναι, eamque adhuc intemeratam sectantur, usurpata reperies: quamobrem jure suspicari licet, ubicunque in *Thucydide* et *Platone* aliter haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atticorum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiant: nec defuere, qui totas odas, offensi ingrato literae sibilo, fecerint ἀσλγμους quin *Pindarus* ignominioso titulo Σὰν κίβδαλον adpellavit, ut testantur *Dionys. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. et *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Misc. III. c. 14. Hoc porro *Luciani* locum parum diligenter inspecto *Christ. Wasius* inconsiderate scripsit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. *Lucianus in Actione* Σαδversus *Tinjuriarum et damni dati Lysimachum* Comicum poetam *Boeotia oriundum* inducit, unde illa omnia resciverit. HEMST.

Ead. l. 5. Πολύχνιον) Sic *Julian. Imp. Misop.* de Luteicia. Mendose in Mss. πολύχνιον. BOURD.

Ead. l. 8. Αυσίμαχος) Hujus Comici quis alius meminerit, nescio. SOLAN.

Ead. l. 11. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. Ed. J. σ. ὦμην τὸ σ. γρ. et post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Ms. praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. V. *Eur. Troad.* p. 501. Α. ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἦτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης. ῥαδίως ἔλκει ζυγά. SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam *Bourd.* delotius adnotavit, hunc in modum constitui possunt *Luciani* verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετραράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγεννημένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰστὸν ἦν etc. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurrī: M. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τῶν τετραράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα

τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν etc. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet: *M.* μ. ὁλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν ἦν etc. Quomocunque statuatur, hoc cerie adfirmare posse videor, *συνήθειαν* recte mutatum esse in *εὐήθειαν*, sive apertam quandam ipsius literae *T* simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, et ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paullo magis ferendum, quam si per vim et injuriam eadem facerē deprehendere'ur; sive, ut in secunda tertiaque conjectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deserto *Σ* paene contubernali, ad violentissimum illud *T* sponte se adplicarent. *Συνήθεια* profecto, in quamcunque partem veritas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit *T*, ut vicinae amicissimaeque literae *Σ* res proprias ex veteri dicto, *Πάντα φίλων κοινὰ*, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus esse non potest. HEMST. In A. 2. corruptissime pro ὦμην legitur ὅμως et verbis καὶ οἰστὸν ἦν praefixa vox πρᾶγμα (scripta πράγμα). Abreschius Dilucc. Thuc. p. 790. sq. totum locum sic mutavit et explicuit: „μέχρι μὲν γὰρ ὁλλοῖς ἐπεχείρει, τετταράκοντα λέγειν, (dicendo) ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι γραμμάτων *συνήθειαν*, οὐ μὴν συντεθραμμένων πραγμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πᾶν τι ἰδακνόμενην ἐπ' αὐτοῖς. ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πρίταν, εἴτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασιλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πύμπραμαι — οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυγχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος ἀφαιρουμένων τῶν συνήθων καὶ συνεσχολεκότων μοι πραγμάτων, vel χρημάτων. Per ὀλίγα intelligo ἡρᾶνα, quae deinde dicit μικρὰ et τυγχόντα. Ideo autem *Sigma* queri videtur, privari se τῶν συγγεγεννημένων γραμμάτων *συνήθεια* in voce τετταράκοντα, quod omnes literae in ea voce sint *Cadmeae*, adeoque ei συγγεγεννημέναι. Addit ex nostra correctione οὐ μὴν τῶν συντεθραμμένων πραγμάτων, nempe *συνήθειαν*, nondum tamen consuetudine et usu rerum atque animalium sibi συγγενῶν καὶ ὁμοτρόφων, ut sunt scil. quae recenset, κασσίτερον, πίσσα etc. et quae deinde vocat *συνήθη* atque συνεσχολεκότα πράγματα, idque sensum probat, quem

„tribulatus τῷ συντεθραμμένῳ χρημάτων s. πραγμάτων. "Ἰδια", λέγειν videtur posuisse pro sibi peculiari more dicere." Haec *Abreschii*; non quidem illa leviter ac temere, quamquam nec sine licentia aliqua, quam in talibus locis emendandis vix effugas, conjecta. Videamus et nos, an forte, vitatis magnis illis et operosis verborum transpositionibus, quae etiam *Hemsterhusiana* aliquo modo premunt, rectiori et expeditiori via *Luciani* mentem adsequi possimus. Quid, si legamus: μέγρε μὲν γὰρ ὀλιγάκις (rarement vertit et *Belin.*) ἐπέχει τετραράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ὥμην συντεθραμμένων· familiaritati id tribuebam aequalium et sodalium) τὸ δὲ καὶ, τήμερον (vel potius: τὸ δὲ καὶ, τὸ τήμερον) καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ τοῦτο οἰστὸν etc. h. e. quod vero etiam illud τήμερον et similia ad se trahens sua haec esse dicebat, hoc quoque tolerabile mihi erat auditu etc. Haec fere videtur auctoris sententia fuisse, quamquam verba ipsa nec ego praestiterim. Deinceps vero sequentia caste habenda existimo. LEHM.

Ead. l. 11. λέγειν) Pater adscripsit λέγον. GRON.

Ead. l. 12. Συνήθειαν ὥμην) Desunt in Ms. BOURD.

Pag. 60. l. 14. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Ms. συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. BOURD.

Pag. 61. l. 3. Βασίλιτων) Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud Comicos et Sophistas sunt pervulgata: βασίλιταν qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat: quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, *Lysimachum*, cum hoc inter alia primus in Attica scenā novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. pag. 619. A. cum Mycalessi Tanagricae meminisset, monere non praetermisit, καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλητόν· quod repetitum ab *Eustath.* ad II. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάσω pro ἀνάσω, πλάσω pro πλάσω· contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σ· veluti μύσω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίζσω· φράσω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ subiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo *Heraclides*, cujus eximium locum invenies apud *Eustath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud *Corinnae* auctoritate munire voluit.

Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit adspersa, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis *J. Wasse* ad *Thucyd.* I. p. 16. n. 7. *G. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum et aurium iudicio, et normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam *θηττα*, *θηττα* (*Ἀθηναῖοι δὲ θηττα λέγουσι*, *Etymol.* p. 454. v. 24.) et huiusmodi innumera: at raro, si modo unquam, *κλιτταν*, *κητταν*, *αντταν* leges. *Λυκαβηττός*, *Τμηττός* constantissimus usus sanxit, et ad ipsos Latinos transmisit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit *Ἀλικαρναττόν* aut *Ἀλικαρνηττόν*, *Παρναττόν* aut *Παρνηττόν*, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat situs. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum leges non licet. *Βασίλισσα* autem, unde formatum *βασιλιττα*, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis interpretes, *Josephum* atque alios usurpem, *Alcaei* ipsiusque *Aristotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto pereversatur, ut hoc etiam argumento pag. 42. *Demostheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea regis sacrorum uxor *βασιλισσα* nominetur, non *βασιλις* vel *βασιλεια* quo jure, nunc non disputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin scriberet, *τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασιλισσαν καλοῦσι*, VIII, 90. consentit *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad *Od. A.* p. 1425. τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασιλεια, ὡς ἱερὺς ἱερεία, ἀλλὰ καὶ βασιλισσα κατὰ Ἄλιον Διονύσιον Ἀττικῶς βασιλιννα δὲ φησι Μένανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, si mavis, Macedonicam, simili forma, qua scribuntur *Ἡριννα*, *Κόριννα*, *Μύριννα*, *Φιλιννα*, pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunnesius* ad *Phrynich.* pag. 45. *Alexandrum* malo posuit, locus ab *Aeliano* servatus apud *Suid.* in *Παλαμῶν* et *Τρικορυσία* καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παλῶ, *Τρικορυσία βασιλιννα* fastu elatam, ut puto, et quae cristas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit *ἐμπόδος Τρικορυσίας* in *Aristophanis Lysistr.* v. 1031. is, unde haec adpellationis Comicae facetia sit derivata, statim persentiet. ΜΕΜΝΕΤ.

Ead. I. 5. *Τὰ σῦκα τῦκα*) Adludit ad notum proverbium, quo qui libere et audacter vitilis sua nomina ponunt, dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de *Hist. Scrib.* d. 41. inter alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scri-

bendam historiam accingat, hoc numerat, *παρόησις καὶ ἀλφειας φίλος. ὡς ὁ κωμικός* — φησι, τὰ *σῦα*, *σῦα*, τὴν *ἐκάρην* δὲ *ἐκάρην* ὀνομάσων Peracute itaque veretur hic Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem deveniat, ut *σῦα* non amplius *σῦα*, sed *τῦα*, dicantur; atque adeo veritas et in dicendo libertas e genere humano intercidat. SOLAN. Jure metuebat pro ficibus, arbuti generis fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adjutore *Lysimacho*, quippe *Βοιωτῶν τὸ γένος ἀνέχεσθαι* nam Thehani revera *τῦα* pro *σῦοις* efferebant: docet *Strattis* in fabula *Phoenissis* apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paullo ante proferuntur, unde *Lacones* etiam *τεῦτιον* et *τεῦτιον* dixisse constat: hinc insula *Τευτιόσσα*, *Τευτιούσσα*, *Τεῦλουσα*, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud *Thucyd.* VIII, 42. HEMST.

Ead. l. 9. *Γραμμάτων*) *Lege χρημάτων*. Certe de *literis* sermo esse non potest, cum mox *aves*, et id genus alia, nominet. Coll. habent *δημάτων*, quod proxime accedit. V. A. (*Diall. Mortt.*?) XXVI. Usurpat alibi vocem *πραγμάτων*, *Tim.* c. 27. SOLAN. Recepi *χρημάτων*, satis commendatum. Et *Abreschius* vel hoc probavit, vel *πραγμάτων* (*Dilucc. Thuc.* p. 790. sq.) Minus placebat *Jacobsii* *θεμμάτων* in *Porsia*. Adversa. LEHM.

Ibid. *Ἐκ μέσων τῶν κόλπων*) Hoc proverbium etiam in *Achill. Tat.* lib. II. dico ad *Heliod.* lib. IV. BOURD.

Ead. l. 12. *Φάσσαν*) Multitudinis numero aptius dictum foret *φάσας*. SOLAN. Non ita videtur; quamquam res est minuta. LEHM.

Ibid. *Κοσσεύφους*) *Φάτται, νήτται*, (quas miror Boeotum in *Acharn.* *Comici* v. 875. *νάσας* vocare, cum debuisset potius *νάττας*) *κίτται* semper in *Aristophanis* Avibus, alibi que: plurimum etiam in *Aristotele* περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidam editur, vix aliter, quam *κοττύφους*, reperiās: *κοσσεύφους* habet *Athen.* VII. p. 305. B. Harum avium singulare quoddam genus *Cyllene* mons *Arcadiae* nutriebat: *Stephan.* in *Κυλλήνη*: *ἐν τούτῳ δὲ φασὶ τὸ ὄρεϊ τῶν κοττύφους λευκοὺς γίνεσθαι* in eadem historia similiter *Aristot.* IX, 19. verbi *κοσσεύφους* dederunt *Adrian.* de *Anim.* V, 27. et *Pausan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit Commentator, quisquis est ille in *Anthol.* p. 314. pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, *Achianis*: vide XII, 28. et simillimum plane *Clementis* locum *Paed.* II. p. 188. D. *Arcadas* autem ipsos, quorum lingua *Doricae* dialecto contribuitur, *κοττύφους* enuntiasse, perquam fit ve-

rosimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *Aeschine* in Ctesiph. pag. 71. v. 40. et *Demosthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos etidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi κοψίλους vindicant, notante *Moschopulo* περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticista malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσσυφος Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice *Aristophanes* in Avibus, et apud *Athenaeum* saepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Aristophon* in Pythagorista de parasito perquam facete, Ὑπαθριος χειμῶνα διάγειν, κόψυχος ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος, inquit *Eustathius* ista proferens ad Od. Ω. p. 1961. *Philostratus* Attici moris observantissimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Thesaurum haud paullo meliora subministrabit. In Longo scribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec secus *Suidas*: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων. quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum censeo. *Hesychius*, nisi et hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commisit: praeposendum fuerat Κοψίχαια. quod fieri potest, ut corrupte scriptum invenerit Κομψίχαια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. HEMST.

Ead. 1. 13. Τηττὸν) Mons est satis notus. SOLAN.

Ead. 1. 14. Συλλαβῶν) Τυῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Τηττός. alioqui pro ipsis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Hesychius* συλλαβὰς, et paullo diverse *Aeschylus* γράμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic: usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis sane: quin ipsum Hymettum mihi subductum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspectantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιτοτορεφής, mellificio praestantissimo adfluebat. Haec elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepisse. HEMST. De Syllabis vid. ad §. 1. Nec intelligo plane, quid in voce Τυῶν quaerat *Hemst.* Nihil amplius in illis verbis equidem invenio, quam hoc: videntibus vobis ipsis (septem vocalibus, quae hic iudices adsidetis) ceterisque vocalibus, quae quidem secundo a vobis loco sunt positae. Cf. c. 5. Miratur, tantas sibi injurias factas coram ipsis illis, quarum erat leges statas custodire. LEMM.

Pag. 62. l. 1. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.) Ms. ἀποκέλει-
 κέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituimus secuti ed. J. et
 Mss. L. et Bourd. in reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον.
 SOLAN. Dedimus ἀποκέλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβα-
 λεν. Historicis frequens. Dion Cassius XLVII. p. 845. Α.
 ἀπέκλεισε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν· et variata structura, ἀποκλεί-
 ειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἑρμα. Hinc
 patet, jure *Kuhniūm* in *Pausania* VIII. p. 598. voluisse legi,
 Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν·
 nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab*
omnibus aliis seclusi: quod a *Pausaniae* mente longe distat.
 HEMST. Lectionem cod. 2954. τὴν θάλατταν per τ duplex re-
 cipiendam censet *Belinus*, ut necessariam, nisi velimus, con-
 tradicere sibi literam Σ. Hae merae sunt argutiae. An quae-
 so contradixit sibi eadem, quum dicebat: Θεσσαλίας καὶ ἐξέβα-
 λεν ὅλως; et deinde σὺν τλῶν προ τεύτλῶν. Et infra c. 41. accu-
 satrix forma utitur θάλασσα, quippe odio alterius mota.
 LEHM.

Ead. l. 4. Τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z et Σ multis in
 vocibus altera locum alterius obrinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζά-
 μοιξίς, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At
 ubi literis B. vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus,
 invitante pronuntiandi suavitate, subsidere coepit Ζῆτα·
 tanta quidem juris specie, ut apud Grammaticos in discepta-
 tionem venerit, ζύονα scribendum esset an σύονα, ζῆλιον
 an σῆλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169.
 ubi vide eruditissimae diligentiae virum J. A. Fabricium. In
Gloss. Cyrilli, Ζύονα, murra. Scalpellum; Scalpulus, ζῆλη·
 in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat
Eustath. ad II. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, si vera sunt,
 causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαι-
 ῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζύονα καὶ τὸ ζῆλος διὰ τοῦ ζ' πατή-
 χετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. His
 ergo testibus habebit, quod conqueratur de pristina possessione
 dejectum Ζῆτα, et Sigma nostrum eodem implicabitur cri-
 mine, cujus vicinum T insimulabat. Verum ne sic quidem,
 me iudice, nihil erit, cur causae suae diffidat: quibus enim
 argumentis persuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, in-
 quam, quicquid obrinatur J. P. Valerianus ad Aen. VII, 648. pri-
 ores in hujus usus possessione fuisse partes statuamus? Lati-
 ni, sed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyr-
 nam praeferre liberos veteres monet Is. Vossius p. 321. itaque
 nomē illud scribi jussit Mart. Capella III. p. 57. Zmilis vel
 potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecia Zmilis.

Zmaragdus in duobus *Lucritii* Codd. reperiase se testatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultissimus *Broukhhusius* invito certe *Prisciano* et multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque sequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui x ante m scribunt.* Idque adeo verum est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *HEMST.*

Ead. l. 5. Σπύρεν) In nummis hodieque saepe *ZMTP-NA. V. Spanhem.* 116. quem, cum haec observaret, locus hic non latuit. *SOLAN.*

Ead. l. 6. Τῷ ξῦ) Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *πς*, et *νς* efferamus. Vides, quid usus faciat. *SOLAN.* Atticis, et quidem solis, est proprium ξὺν scribere pro σύν. verum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, neo in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem *Ἀρχίδα* secutus est *Thucydides*, singulis propemodum habet paginis ξὺν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμπορεῖ etc. *Aristophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demosthene* atque aliis, qui novam et emollitam Atticam dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνί-ναι, συντίθεσθαι, σύμμαχος etc. In *Sophistis* recentioribus tanta adparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti librariorum a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de *Thucydide* dubitare nos *Lucianus*, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero asperior est τοῦ ξῦ pronuntiatio, non absurde conjecit *Salmasius* de L. H. p. 432. a barbaris et Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore litterae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc *Luciani* loco et quibusdam proximis *H. Stephanus* *Animm.* in *Joann. Gramm.* p. 13. *HEMST.* Scripsimus autem μηδὲ pro vulg. μήτε. Vid. ad §. 4. et *Nigr.* c. 27. *LEHM.*

Ead. l. 9. Μυρόβινος) Notant *Moeris* *Attic. Thom. Magister* et *Moschopol.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* *Animm.* ad *Joann. Gramm.* et *Corinth.* p. 16. 55. In *Aristophane* semper *Μυρόβιναι* scribuntur: nam quod in *Equit.* v. 59. *βυροβίνην*, et v. 447. *Τῶν βυροβίνης τῆς Ἰππίου*, quasi ex *μυροβίνην*, ridiculi causa fictum, ut bene *Schol.* exposuit, ad *Cleonis* opificium et *βύρσαν* spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero *Comici* locum referenda, quae notantur ab *Hesychio* in *βυροβίνης*. Apud *Thucydidem* saepius legi θάροςος et θαροσείν,

quam *θάδρος* et *θαδρέιν*, observat C. A. Dukerus ad V, 4. HEMST.

Ead. l. 13. *Μικροῦ δαῖν*) Vel καὶ μ. δαῖν vel μ. δὲ δαῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in istis, αὐτὰ μοι κάλει, aut deesse dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτὰ quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incomposite cohaerere. ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτὰ μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: *Synes. Φ. E. p. 77. A. αὐτὰ, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πείραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα.* HEMST. Priori emendationi facile subscripsi. Alteri vix possum. Neque enim opus est, ut addatur μάρτυρας. Praecedens ὅτι est quod; quod ad id attinet, quod — arcesse mihi, quo id probetur etc. Et κάλει etiam per se stare potest, non minus certe, quam illud προσκάλει μοι τὸν λόχον *Catapl. c. 27.* ubi de testibus agitur. Deinde ne ferri quidem posset addita vox μάρτυρας. Nam literas δ, θ et ζ non testium, sed vel accusatricum loco, arcessi vult litera σ. Αὐτὰ autem minime expelli poterit, quod vis in ea voce inest maxima. „Nō mihi haec referenti diffidatis, arcesse jam ipsas, quas confirmant rem.“ LEHM.

Ead. l. 15. *Ἐντελέχειαν*) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophosque *Budaei* aetate summa contentione certabatur: vide eum de *Asse*. *Luciano* adsentire videtur *Cicer. Tusc. I, 10.* ubi vide cl. *Davisi* notas. *SOLAN.* Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de *Ἐντελέχεια* Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam vetustam et philosophorum in scholis jactatam, tum *Luciano* placuisse *Ἐντελέχειαν* ceteroquin, etsi homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte testimonium dicere jussisset adversus *T.* Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenso, suffragatur *Noster*: vide *T. D. I. c. 10.* et *Davisi* p. 20. HEMST.

Ibid. *Ἐντελέχειαν*) *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait *Ἐντελέχειαν Ἐντελέχειαν* vocare his verbis: τὰς μωρῶδην μωρίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ σορίζειν, σορίζεω, καὶ τὴν Ἐντελέχειαν Ἐντελέχειαν. *Ἐντελέχεια* per τ pluribus probatur, de quo *Budacus* de *Asse* lib. I. qui dici putat quasi τοῦ ἔντελουῦς συνοχήν, perfecti corpo-

ris comprehensionem. *Aristot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Caus. Plant. *COGN.*

Pag. 63. l. 1. *Κρούοντες*) Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam *κλαίνοντες* pro *κρούοντες*; deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, *κρούοντες τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τριχὰς τίλλοντας*: quam locutionem postremam veteres onerare non solent, inutiles adjectiones τῆς κεφαλῆς. *Τίλλειν τὰς τριχὰς καὶ κόπτειν* *Schol. Aristoph.*, ad *Ran.* v. 426. et *Pac.* v. 545. ubi lege *λαβόμενον* pro *λαβόμενον*. *Lucian.* in *Peregr.* §. 6. τὰς τριχὰς ἐτίλλετο: quod *ipsi* bene restituit in *Ciesiae* verbis apud *Hesych.* v. *Σάρατις* *Guicetus*: τὰς τριχὰς καθεμένη ἐτίλλετο τε καὶ βοὴν ἐποίησε. *Κρούειν* vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον. *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν κατέσαντας §. 25. τὸ τε μέτωπον ἐπληξα, καὶ τῶν τριχῶν ἔκλυα. *Pectoris, feminum, capitis percussiones*, *Cicer.* T. D. III. c. 26. *Qui saepius aliquo dolore perculsi et caput plangunt, et pectora pugnis obtundant*, *Firmicus* V. c. 6. *Hemst. Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 143. defendere vulgata ita conatur, ut sic contendat itidem dictum, ac si ita legantur verba, ut vult *Hemst.* *κρούοντες τὴν κεφαλὴν, καὶ (τῆς κεφαλῆς) τὰς τριχὰς τίλλοντας*. Et plenam dictionem τῆς κεφαλῆς τὰς τριχὰς τίλλειν probat locis *Philonis* *Jud.* et *Esdrae*. Mihi quidem neutra ratio satisfecit. Desidero vocem, quae respondeat praecedenti ἀκούετε, nec videor mihi multum aberraturus, si conjiciam ὑποκρούοντες, eo sensu, quo supra *Somn.* c. 17. et *Convin.* si *Lapith.* c. 12. Nam *κλαίνοντες* ob varias causas minus placet. *LEMM.*

Ead. l. 3. *Κολοκύνθης*) *Κολοκύντης* enim quidam scribunt. *Guict.* Καὶ τῆς κολοκ. ed. J. et Coll. *SOLAN.* Cum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀπτικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* *Ecl.* p. 80. et *Nuances.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Michi. Apostoli* *Ci.* IX. n. 73. *Maittair.* *Alphab. Dial.* ad *Arctamon* in T. Notum proverbium Ὑγιεινὸς κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑσμ. §. 163. *Aelian.* Ep. X. *Corinthius*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυσθίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίθειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην: ita legendum. Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδελέχειαν et ἐντελέχειαν in solo dialecti discrimine separavit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* *Animm.* ad *Euseb.* p. 1186. *Hemst.* Adde *Lobech.* ad *Phrynich.* p. 487. sq. *LEMM.*

Ibid. Τὸ συρίθειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίττειν.

GUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola J. τοῦ. SOLAN. Liberior est ob rei naturam structuræ ratio. Sic intellige nexum: (ἀκούετε τοῦ ζῆτα, (λέγοντος, ἀφ' ἑλλετο μὲν) τὸ σαλπίζειν καὶ σὺρλίζειν. LEMM.

Ead. l. 7. Τοντονὶ τὸν τρόπον) Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τοντονὶ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quæ contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadvertite, μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjici, cursu orationis institutæ interrupto ad reprehendendum, quod ante memorie non succurreret: est autem μᾶλλον δὲ, imo hoc etiam, o iudices, priusquam pergam, cujus me mentio illatæ hominibus injuriæ commonefacit: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν etc. HEMST. De structuræ ἐπιτροπῆν cum Accusativo personæ et Infinitivo insolentia vid. Dorvill. ad Charit. p. 586. ed. Lips., quem nec hic Luciani locus præterit. LEMM.

Ead. l. 12. Ὁ γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. de Tantalō Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὡ γλώσσης αἰσχιστον νόσημα Ταῦ. HEMST. Quodsi vere auctor libelli respexit illud Euripideum, de quo tamen dubitare subit, quum maxime diversæ sint utriusque loci sententiæ, vel sic retinendum erat ἀληθῶς. Revoca potius in memoriam τὸ P νοσήσαν e. c. 9., quo in pronuntiandis vocibus μὲρδῶνῃ et κόρδῃ ob linguæ vitium (νόσον) uti coeperunt pro σ. Et similem habebis et h. l. sententiam. Quod ne ipsa quidem vox γλῶσσα literæ σ relinquatur, tribuit hoc auctor linguæ vitio, et literam τ facit hujus vitii causam, γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. LEMM.

Ead. l. 14. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ K in T Doribus frequens, uti a Moschopulo aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

Pag. 64. l. 1. Παρεπιστόν) Ms. παρεῖς πείσων. Cetera hujus dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOUAP.

Ead. l. 5. Ὁ καὶ γῆν καὶ θάλα.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Persicis, de Cyro dictum retulerat, rege summo et ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum exstare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans prædicerat in vaticiniis Iesaiæ XLIV, 27. XLV. De ingentis animi

viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur et morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt *Claudiani* versus de III. Cons. Honor. v. 97.

— cui militat aether,

Et conjurati veniunt ad classica venti.

istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. *Liban.* T. II. p. 141. C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus supersedeam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύοντι. *Xenoph.* Cyr. exp. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῷ nonnulli τάλῳ, alii pro Κύρῳ satis ridicule τῦρον dicerent, maxime *Lucianus* spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem litterae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios adpellasse Calaum: ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς Ἰστοροῦσιν· συγγραφῶν δὲ Ἐκαταῖος ὁ Μιλήσιος. *Hemst.* Scripturam τὸ δὲ καὶ τούτῳ, quam in omnibus libris deprehendi, et qua nexus orationis impeditur, mutavi in τόδε καὶ τούτῳ. Ceterum *Hemst.* rem acu videtur tetigisse, quum vitium linguae ab auctore significari putavit. Felici acillcet hyperbole littera Σ rem ad absurdum et ridiculum perducit, perstringens oblique eorum Graeculorum consuetudinem, qui vitium aliquod linguae simulatum adfectarunt. Unde dicit mox effectum iri, ut, si constet sibi litterae T arrogantia et habendi cupido, ulteriusque ea via progrediatur, mox e voce κλῆμα, τλήμα, et e maximi regis nomine caseus evadat. Hodienum quoque et inter nostrates hujusmodi mirae et ridiculae stultitiae non pauca exstant exempla. *LEHM.*

Ead. l. 7. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in τῦρον quendam ferum animal transformare

nititur. COGN. Imo potius de caseo cogitandum, atque fortassis rescribendum *Τυρόν τινα*. LΞHM.

Ead. l. 10. *Αὐτῶν*) Coll. pro *αὐτῶν*, quod in impressis est. SOLAN.

Ead. l. 11. *Τῷ γὰρ τοῦτου σώματι*) Apud eos, qui de Cruce scripserunt, nobilissimus locus. ita vertit Lips. I. c. 8. *Hujus enim corporis filium tyrannos ajunt secutos, ejusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse et homines in iis fixisse.* Vid Isidor. I. c. 3. et J. Grialum, *Douglass Anal. Sacr.* P. II. p. 156. *Tertulliani locum, ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis, tetigit Salmas. de Cr.* p. 239. HEMST.

Ead. l. 12. *Σώματι*) Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum *ταῦ* Gallicum pro cruce festive dixit et symbolicis. Galli enim adsueti sunt cruces et patibula in similitudinem *ταῦ* literae formare. COGN. An *σηματι*; GUIET.

Ead. l. 15. *Ἐπὶ τρυφῇ*) Id est, *σταυρός*, *σταυρώσει*. GUIET. Verissima vocis *σταυρός* originitio: *ταῦ*, *ταυρός*, hoc est, in modum *tau* efformatus: et per contractionem *ταυρός*: et praeposito sigma, ut fieri solet, *σταυρός*. MENAG. Volueritne, *Tau* Graecis *crucem* notasse, an vocem *σταυρός* ex *Tau* deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De *Tau*, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 73. *Hieronymus* eam similitudinem mysticam alicubi facit. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. *Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ*) Baronius ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud Lucianum (Jud. Vocal.) testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχέσθαι, id est, quomodo ille intellexit, sua figura inustam notatamque poenas luere debere. Haec sane sunt absurdissima, et a Luciano longe distant: sed obscuram ejus mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI. cap. 76. HEMST.

Ead. l. 3. *Ὁ δὲ σταυρός εἶναι*) *Τὸ εἶναι* abundare videtur. GUIET. Mens Luciani satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. SOLAN. Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit Guietus, *εἶναι* abundare, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221. D. *ὅτι δὲ τοῖς τοῖς ἀναστὰς κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρονται* apud eum saepe. Aristot. Polit. VII. p. 219. v. 29. *νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν* plura praebebit Index Luciani. Usus est hoc loco S. Petitus Misc. III, 9. p. 163. HEMST. Cf. etiam Abresch. Dilucc. Thuc. p. 63. LΞHM.

IN TIMONEM.

Pag. 66. l. 1. *TIMON*) Aetas hujus unde certo adsignetur, nihil est. Sed inter *Luciani* optima merito censeatur. Comoediam habes elegantissimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum *Aristophanis Plato* contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic *Nostro* multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile concedet. *SOLAN.* Nobilissimum ego hoc *Luciani* scriptum juxta cum eruditis hominibus admiror et permagni facio: quid enim eo purius est, et ad veterem eloquentiae formulam magis compositum? quid itidem argutius habes, et ingeniosius? nam certe lectoris harum elegantiarum non expertis mentem inexpectata voluptate perfundit. In hanc itaque curam incubuerunt doctissimi viri, ut mellitissimum hoc ingenii *Luciani* monumentum expolirent atque illustrarent: neque adeo sua laude fraudanda est *Tanaquilli Fabri*, hominis elegantis, opera, quam in hoc *Luciani* scripto utiliter collocavit: hunc non passibus aequis et longo satis intervallo sequitur *Lambertus Barlaeus*, cujus in *Timonem* labores diligentiae gloriam certe et propensi in literas animi merentur: ego post alios lineam in hac tabula ducere constitui, et fors operae pretium fecisse videbor, si accuratius quaedam ex *Aristophanis* fabula *Pluto* loca monstravero, quae sibi proposuit imitanda *Lucianus*; non enim inde scripti praecipuum tantummodo argumentum, verum etiam locutiones nonnullas et sententias desumsit. Sed post *Tan. Fabrum* restant, quae de *Timone* praedicamus; neque enim tanto nos hunc hominem odio, quanto ille genus omne humanum, prosequimur, vel propter hunc solum *Luciani* nostri libellum: nam hos ejus mores infictos et ab hominum congressibus abhorrentes male nititur excusare *Faber*. Sanè *Platonis Epistolae* a *Leone Allatio* publicatae, sophistica potius sententiolarum ludibria, quam nativam principis philosophi gravitatem spirant: contra stat veterum auctoritas, sine qua nihil in hujuscemodi rebus licet: *Aristophanes* in *Lysistrata* p. 887. ingenium *Timonis* inhumanum sale Comico defricat, et in *Avibus* deorum hominumque osorem vocat καθαρὸν Τιμόνα, merum *Timonem*: quapropter et merito μισανθρωπεύον cognos-

men ipsi adhaesit: Cicero Tuscul. Quaest. lib. IV, §. 25. odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui *μισάνθρωπος* adpellatur. Idemque obscurius de Amicitia §. 87. Quinetiam si quis ea asperitate est, et immanitate naturae, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem accepimus etc. Plinius H. N. lib. VII. c. 19. ubi aequabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quandam torvitatemque naturae duram et inflexibilem, adfectusque humanos adimere, inter ceteros auctores maxime sapientiae Timonem connumerat, hunc quidem etiam, ut inquit, in totius odium generis humani evectum: hunc tamen ipsum philosophis accensere non erubuerunt antiqui scriptores, quem insanientis potius sapientiae, si quidem illa sit sapientia vocanda, consultum dixeris: particulam e Diogene in Timonis Phliasii Vita, sed alieno ibi loco positam, quae breviter ingenium hujus Misanthropi complectitur, excerpam: *Ἔγινε δὲ καὶ ἕτερος Τιμών, ὁ μισάνθρωπος· ὁ δ' οὖν φιλόσοφος, καὶ φιλόκηπος ἦν σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων, ὥς καὶ Ἀντίγονος φησὶ· λόγος γοῦν εἶπεν Ἰερώνυμον τὸν Περίπατητικὸν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ τοῖς Σκῦθαις καὶ οἱ φεύγοντες τοξεύουσι καὶ οἱ διώκοντες, οὕτω τῶν φιλοσόφων οἱ μὲν διώκοντες θηρῶσι τοὺς μαθητὰς, οἱ δὲ φεύγοντες, καθάπερ καὶ ὁ Τιμών·* alieno dixi loco positam, quoniam ex more Diogenis ad finem erat rejicienda: ut enim nunc est, narrationem de Timone Phliasio non bene interruptit et conturbat; sed observa mihi, Timonem nostrum fuisse *φιλόκηπον*: id nimirum ad Lucianum facit, qui illum inducit agrum sarculo versantem: ne vero non de Timonis natura credat Lector, res erit ipsa testimonio, quam e Plutarcho satis ridiculam commemorabo. Cum processisset aliquando noster homo in Atheniensium conciones, omnium animos rei novitate percussos ad se convertit, magnamque sui expectationem concitavit: ille vero ad attentos Athenienses haec dixisse fertur: area mihi parva est, in qua domum erigere decrevi: in hac ficus enata multorum suspendiis est nobilitata: non possum itaque non, quin publice significem, si quem Atheniensium vitae ceperit taedium, me eum velle rogatum, ut ex hac felici arbore se suspendat, antequam excindatur: et quis post haec certius asperitatis morum ejus documentum desideret? hunc autem rigorem ex injuriis amicorum videtur contraxisse, quorum ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem praecipitavit, ut summam vitae beatitudinem in universi generis humani odio definiret: *μόνος εἶδε μηδὲνα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους,*

at scribit *Pausanias*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* poster, sed ex ipsius historiae veritate accepit: indicio est *Plutarchus*, in *Antonio*, quem et ipsum refert hominum evitasse congressus, καὶ τὸν Τιμόνος ἀγαπᾶν καὶ ἐχλοῦν βίον ἔρασαν, ὡς δὴ πεπονθὼς ὅμοια· καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀδιηγεῖς ὑπὸ φίλων καὶ ἀγαρισθηθεῖς, διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ ἐκχρησάμεν, meminuit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate e concione deductum sic adloquutus fuit: Euge vero, fili, macte sis isthoc honore; illis enim tu magnum aliquando damnum conciliabis. Cum quo solebat, solus erat *Apemanitus*, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque *Apemanitus*, Quam aptum es hoc nostrum atque pulchrum convivium, Siquidem, inquit *Timon*, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit *Hieronymus Peripateticus*, *Timonem* discipulos fugientem captasse, cui nihil aequae fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vitam cognoscis sentam et morum torvitute horridam: jam nunc quis viri fuerit obitus, enariare juvat: ceciderat bonus ille de pyro sylvestri, et, cum crure fracto medici curaturam abnueret, computruit, atque adeo squalidam vitam indecora morte finivit. *Suidas* hoc e *Neanthe* refert in Ἀπιδόωξ et Τιμόνων ἀπὸ ἀγρόδος πεσόντα sed vetus ad *Aristophanis Lysistratam* Commentator, quem eruditorum hominum oculis concredet singulare Musarum decus *Lud. Kusterus*, ἀπὸ χαράδρας habet; quod mihi minus probum videtur, et conveniens. Sepulchrum *Timonis* a reliqua terra maris impetus avulsit, ne non vitae notas ipsum repraesentaret monumentum. Memorabile est, quod in *Pausania* repetio lib. I. cap. 80. Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας (prope *Academiam*) φαίνεται πύργος Τιμόνος etc. itaque *Lucianum* laudo, ui rei verae confictam eleganter subtexuit: αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν προέμενος τὴν ἐσχάτην πυργίον οἰκοδομήσω ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ· nam de insperata thesauri inventione neminem habet auctorem, vel saltem nullum invenni, id qui memoriae mandarit: quamquam me non praetercat, Commentatorem *Horatianum* illud divitis istius exemplum, qui, dum populus ipsum sibilabat, sibi plaudebat domi, ad *Timonem* *Athienientem* referre: neque de nihilo est, quod scribit in extremo *Timone*: ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτρων ταύτην ἀνελθὼν· etenim illa regio maxime saxosa erat, et collibus aspera, ut ex *Pausania* liquet. Denique memoriam huius viri *Epigrammatis* aeternarunt poëtae: inter alia, quae in *Anthologia* reperiuntur, hoc *Callimachi* est:

Τιμόν (οὐ γὰρ ἐτ' ἐσσι) τί τοι, φάος ἢ σκότος ἐχθρόν;

Lucian. Vol. I.

Z

Τὸ σκότος, ὑμῶν γὰρ πλεονὲς ἐν ἀλῇ.
 Vide *Callimachi Epigrammata* per Rich. Bentlejum, sidus er-
 ditionis nobilissimum, collecta. HEMST. I. Comparationem
 hujus Timonis *Lucianei* cum *Aristophanis Pluto*, non omnino
 illam inutilem, at paullo levius adumbratam, instituit *le Beau*,
 quae reperitur in *Mémoir. de l' Acad. des Inscript. T. XXX.*
p. 51. sqq. Aliquanto subtilius et elegantius de utroque opere
 judicavit *Wielandius* in limine interpretationis hujusce libelli
Lucianei. LEHM.

Ead. l. 18. Ζεῦ φίλε) Exordium ab attonitis poëtis. οἱ
 συννοοῦντες; colunt τὸν Ἐπίστιον, φίλος Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μίγ
 ἀΐξει Ἐταιρεῖον, ξῖνοι Ἐένιον, ἐν ὅροις συμφωνίας ποιοῦντες
 Ὀρκιον, οἱ δεόμενοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμόγγιον. Interp. So-
 phocl. ad Ajac. Mastig. nomina collecta ex variis Jovis offi-
 ciis, de quibus alius locus dicendi. BOVAD. Multa vides in
 vatum dedecus cognomina Jovis cumulata, quibus quasi tibi-
 cinibus et fulturis ruinam meditantes versus sustineant: ea-
 dem illa et aliquanto etiam plura studiose collegit et apte ex-
 plicuit *Dio Chrysostomus de Dei cognitione p. 216.* Jupiter
 nimirum πάσης ἐπώνυμος ὢν φύσεώς τε καὶ τύχης, ἅτε πάντων
 αὐτὸς αἴτιος ὢν, tam variâ nactus fuit a diversis muneribus,
 quae obire putabatur, nomina, ut docet *Aristoteles*, aut qui-
 cunque alius certe vetus scriptor *de Mundo c. 7.* Εἰς δὲ ὢν
 πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι πάντων, ἀπερ αὐ-
 τὸς νεοχμοῖ· lege caetera: plura dabit *Cornutus de Natura Deco-
 rum*, *Scholiastes Eurip. in Hecub. v. 345.* et *Pollux lib. I. c. 1.*
 cui ad verbum fere conveniunt, quae scribit *Sophocl. Com-
 mentator in Ajac. Flagell. v. 492.* Poterat itaque et Jovem
 ostendisse πολυώνυμον Illustriss. *Spanhemius* ad *Callimach. H.*
in Dian. v. 7. ubi hunc *Luciani* locum. tangit. Quae vero No-
 ster in ignominiam convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulum
 meritis eorum laudibus adstruit *Dio Chrysostomus dicta Orat.*
pag. 213. qui locus in paucis eximius ab omnibus rei poëticae
 amantibus cognosci debet et considerari. HEMST. I.

Ead. l. 19. Ὀρκιε) Poëticarum harumce vocum exempla
 adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nul-
 li, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse
 posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu faces-
 sivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, cre-
 deremque ἐρκιε vel ἔρκιε legendum; (*V. Suid et Euripid. Troj.*
v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med. 169.* video nihil mutandum.
 Adde *Schol. ad Hecub. ejusdem v. 345.* SOLAN. Ut omnis
 vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et ju-

nūjurandi, cujus summa fuit apud veteres religio, curator et praeses Jupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum *Φιλίου*, *Ξενίου*, *Ἑταιρείου*, *Ἐπειοῦ*, *Ὀμογυίου*, *Γαμηλίου*, sed et *Ὀρκίου* est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Ita cultus Jupiter *ὄρκιος* et dedicatus in Eleorum curia, teste *Pausania* V. p. 441. ea specie, quae ἐς ἐκπληξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est, *Lucianum* infra §. 4. ubi δεκάπηχυν περιουόν memorat, non de Phidiaci Jovis signo, (hoc enim plenissima propitiae majestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso Διὸς ὄρκιου cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, et viribus effoetis jam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad *Jusjur.* Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὄρκιος reperitur. Apud *Phurnutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ἔρκιον e *Ma.* notavit, si recte capio, *Th. Galeus* ὄρκιον et ἔρκιον ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in *Luciano* tamen ὄρκι plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum, quam *Ἐρκίος* ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, et inprimis ex philosophi persona *Dion Chrysost.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ex. Spanhemius* ad *Callim.* H. in *Dian.* v. 7. ubi de Deorum πολυνυμίας vere *Xenophon* in *Symp.* p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem sub *Cleantis* nomine vulgavit *H. Steph.* in *Poës.* *Philos.* ἁνδιστ' ἀθανάτων, πολυνυμμε, πάγκρατες αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *Aeschyl.* P. V. v. 210. *HEMST.* II.

Ead. l. 20. Ἐμβρόντητος) Poëticum illum furorem, quem insaniam et non ingratum placentis stultitiae colorem Zoili denominare consueverant, sugillat hoc nomine *Lucianus*: Ἐμβρόντητος enim apud *Hesychium*, παραπεπληγμένος τὴν διανοίαν, μαινόμενος iterum: Ἐμβρόντηθέντες, ἐντοὶ γινόμενοι, μαρανθέντες. Ἐμβεβρόντημένος, ἀναίσθητος. apud *Suidam* μάταιος γινόμενος μάταιον enim γίνεσθαι recentiores saepissime dicunt, quem repentino casu obstupidum animi corporisque vires deseruerunt. Hinc non vane suspicor, labem in *Hesychio* haesisse, ubi scribit: Ἐμβεβρόντημένος, ἀναίσθητος, ἐμβρόντητος. quid enim facilius animadvertas, quam refici debere, ἐμβεβρόντημένος. quam enim alterum illud originem ha-

beat? nam brutum iudicabō, ad id vocabuli quī cōhfagerit. Proprie posuit *Philostratus* lib. III. de Vita A. T. ἐμβρόντη-
θέντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν σοφῶν, πεσεῖν ἄλλον ἄλλως: eos autem
a sapientibus fulmine tactos omnes vulgo cecidisse: scilicet ex hoc
praeter alia loco pyrii pulveris usum, belliciorumque tormen-
torum jam olim in India fuisse notum quidam contendunt.
Vide et *Polluc.* I. 118. venuste transtulit *Achilles Tatiās*, lib. III.
p. 191. μέτρον γὰρ οὐκ ἔχον τὸ κακὸν ἐνσβρόντησέ με: immodera-
tum enim malum me reddidit aitonitum: id enim in *Glossis* Graeci vo-
cabuli est interpretamentum: *Adamantius* de immobilibus ocu-
lis tractans, οἱ μὲν ὠχρότεροι, inquit, ἐμβρόντητους σημαίνουσι
commode declarat *Polemo* in eadem re: οἱ δὲ ὠχρότεροι μαν-
ικούς ἄνδρας σημαίνουσι: insanientes igitur et stupidos voluit
Adamantius. *Hesychium* a scena detulisse censeo facetum il-
lud βρόντημα pro ἐμβρόντητος. *HEMST.* I. "Ἐνθεοί, θεόληπ-
τοί, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, et voce Comica, μου-
σοπάτακτοι sunt poëtae: eos facete *Noster* in Jovialium toni-
trum mentione vocavit ἐμβρόντητους, quasi iisdem illis telis,
quae tam liberaliter Jovi donant, ipsi tangerentur. In re di-
versa similem elegantiam adhibuit *Dion Chrys.* p. 286. C. ὅτε
διδύραμβος ὢν ὁ Δι' νυκτος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βρόντης γενόμε-
νος, ὥς φασὶν οἱ πειρηταί, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀτεχνῶς
πυρὸς πίμπλησι, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβρόντητους ἐποίη-
σεν. *Hesychius* quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος* (male le-
gitur ἐμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur, ut pa-
tet e *Xenoph.* Ἑλλ. IV. pag. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ
σφατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβρόντηθέν-
τις ἀπέθανον: interpretis vicem agat *Pausan.* III. pag. 217.
καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ
καὶ ἐκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, insano,
et cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum
non noluit intelligi *Lucianus*, cum *Timonem* ita facit poëtas
adpellare. *HEMST.* II. Iidem poëtae simili ratione ἐμβρόντη-
τοι dicti in *Philopatr.* c. 2. Et quid illud sibi velit, quo *Diall.*
Deor. XJII, 1. Hercules inclamat *Aesculapium*: ὦ ἐμβρόντητε,
jam in promptu fuerit: quamquam et propria vocis vis innui-
tur verbis sequentibus: ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν etc.
LEHM.

Ead. 1. 22. Ὑπερίδεις τὸ πῖπτον τοῦ μέτρον) In *Virgilio*
vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic est locus: quippe qui,
dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta
reliquit: alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per jocum pro
tigillis et tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus,
donec solidae columnae advenirent. Haec *Suetonio* non sunt in-

digna: adparet autem, non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Aristoph.* in *Ran.* v. 1209. eleganter στοιβήν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire solent: recte *Schol.* περιττόν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορέων: ibi haec *Lucianea Kusterus* non praetermisit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt. *Schol.* ad *Med.* v. 665. notat, *Euripidem* esse valde proclivem ad usurpandam vocem σοφός, etiam cum nihil ad sensum ornandum prodest: ὥςπερ παραπληρώματι χορηγῶται τῇ λέξει: utriusque propriam vim discere licebit ab *H. Valésio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de *Synt.* III. pag. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen est παραπληρωματικοῖς, veram esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κενὸς τῆς ἔμπροσθεν: ipsam vides *Luciani* phrasin. *HEMST.* II.

Pag. 67. 1. 1. Ἐρισμάργος) Epith. Jovis ipsius apud *Hes. Theog.* Adnotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes *Joh. de la Faye*: manus adnotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc opusculo vocabo. *SOLAN.*

Ead. 1. 2. Βαθύβρομος βροντή) Respicit hic inter alia locum *Euripidis*, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαθύβρομοι βρονταὶ κεραιὺνιὸν τὲ πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραιὺνιὸν habet *Hes. Theog.* 504. *SOLAN.*

Ead. 1. 4. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων) Recte cl. *Faber*, ac fumum plane poeticum, nomen strepitum si demas. ultra quod tentare quicquam error est. *GRON.*

Ibid. Ἐξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.) *Nugae canorae, Horat.* *SOLAN.* Imperfectam orationem supplendam putavit *Barlaeus*: Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut *Faber* rectissime convertit (excepto nominum strepitu). Is usus particulae ἔξω familiaris apud optimos scriptores: *Tim.* περὶ Ψ. K. οὐ πόνα φθαρσόμενον ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν συνσταμένῳ θεῷ. *Demosth.* περὶ Παρατρ. p. 309. A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Longinus*, structurae non minus, quam verborum locutionumque diligentissimus, S. 24. §. 2. Περιόδῃς πρὸς τὰ πάντα, ἔξω γὰρ τῆς συνθέσεως, μιμῆσθαι τὰ Δημοσθένεια καταρθώματα: vid. *Thom. Mag.* in v. Concinne positum δὲ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut aliarum rerum, sic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο: et saepius in *Aristophanis Nub.* Jam quod fulminis est proprium, ipsis poetarum epithetis tribuit, tanquam si sensu prorsus

vacua inanem tantummodo strepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud *Homerum* pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem et corrumpi: quod orimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, et ingenium *Luciani* in hoc elaboratissimo scripto elucens summo opere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si sumerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST. II. Ne quid dubitationis forte de isto vocabuli ἔξω usu relinquatur, cf. Char. c. 18. ἔξω τοῦ ἀβεβαίου — τῆς τύχης, praeter inconstantiam fortunae. Xenoph. Hier. I, 7. ἔξω τούτων, ὧν εἰρηκας σύγε, οὐδ' — ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν, praeter haec, quae tu quidem dixisti, neque — possim dicere. Quin etiam Latini passim sic utuntur praepositione *extra* pro *praeter*. Terent. Phorm. I, 2, 48. Neque notus, neque cognatus, extra unam aniculam, quisquam aderat. LEMM.

Ead. l. 6. Ὀπλον) Fulmen. BROD.

Ead. l. 7. Σπινθῆρα ὀργῆς) Proprie Dionys. Halic. A. R. II. p. 103. v. 41. ἐκ τῆς κατεψυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττούσης σπινθῆρα τέφρας. Facete Aristoph. de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis suscitato: ἐξέπλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικῷ ψηφίσματος. Quaedam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τῆς ψυχῆς vocat Philostr. de V. A. T. IV. cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, et mutuis in se invicem odiis saeviisse, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ζῆξῶσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τῆς κοινωνίας debuerat quidem ἐξζῆξῶσθαι vel ζῆξοῦσθαι sed concoquat, qui stomacho sit tam ferreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ζῆξοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐξζῆξῶσθαι: nota sunt ζῆξῆξιν, ἀναρζῆξῆξιν, ἐκρῆξῆξιν: alterum illud verbum si scripisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST. II.

Ead. l. 8. Θάρτον γοῦν etc.) Profert Adr. Turnebus Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: Itaque eorum, qui pejerare adgrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam. Docet ibi, a Virgilio sancire foedera fulmine dici Jovem, qui fulmine vindicat id, quod contra formulam et religionem iurijurandi commissum

est. Similem in modum *Diogenes Pythag.* apud *Stob.* p. 332. Jovem esse ostendit eundem et κρατὸν et δεινὸν διὰ τὸ κολάζειν τὰς ἀδικούντας καὶ κρατὲν καὶ κηρύττειν πάντων. ἔχει δὲ καὶ τὸν κραυγὸν μετὰ χειρὸς σύμβολον τῆς δεινότητος. HEMST. II.

Ead. 1. 9. Θραυλλίδα) Copiose de hac voce doctissimus *Christian.* ad vesp. *Aristoph.* *Pollux.* *Bouard.* Vid. *Aristophan.* *Voast.*

Ead. 1. 10. Δαλὸν τινα) Manifeste declarat titionem in *Timonis* *Luciani* principio, *Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291, videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis et accensi. Grammatici veteres ad *Od.* E. 488. διαπυρρον ξύλον, et pluribus *Hesychius*: δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ *Antonin.* Liber. c. XVIII. ambustum torrem *Chorineus* ab ara *Corripit*, *Virgil.* *Aen.* XII, 298. Δαλὸν *Glossae* titionem et torrem exponunt. *Titionem* vulgus adpellat extractum foco torrem semiustum, extinctum: *Lactant.* IV. pag. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul. Met.* p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus* *Jupiter*, atque barbatus, dextera fomitem sustinens perdolatum in fulminis morem. HEMST. II.

Ead. 1. 12. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, μόνον καὶ τοῦτο οἰσῶμαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, intelligunt de iis, in quos *Jupiter* ignes suos intentet; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum adfici ab immisso igne, quod oculi fuliginis impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio*, (cui pro digno et justo δαδάκτωρ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotissimum) haec verba ad ipsum *Jovem* referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν usus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro frui re grata et accepta, atque adeo pro delectari fructu aliquis rei, passim sumi, res est notissima. Est tamen non semel, ubi ἀπολαύειν de malo usurpatur. Apud *Nostram* in *Deorum dial.* X. *Sol* querens multa incommoda ex trinoctio *Jovis* cum *Alcumena* concubitu oritura; viam, tam diu non tritam, equis *Phoebis* fore difficiliorem, hominesque in tenebris consessuros, tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν ἄνδρ' ἐρωτῶν. Respondet paullo post *Mercurius*, Σάπια, ὦ *ἥμιε*, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων. Clarissime quoque *D. D.* XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τριῶντα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φιλαρίας. In *Necyomantia* §. 17. de *Mausolo*, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύειν τοῦ μνήματος, καὶ ὅσον ἐβράνεντο τηλικούτον ἄλθος ἐπικείμενος. Hic signi non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur

ἀπολαύω at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noster*, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluse, ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ συμνηχανίας. Acerbissima profecto haec et letifera ἀπολαύσις. In Pseudologo, Οἷς ἱκανὰ ἦν ἔχειν μόνα τὰ κατὰ τοῦ σου στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *Aelianus* II. Var. H. c. 34. Ὡρα πᾶσιν ἡμῖν τῇ ταχίστῃ ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαύσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plene ἀδιάφορον, et in bonum et in malum, simpliciter notans adfici ab re aliqua, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φαντασίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαύσαι, *Aelianus*. *Aristophanes* in *Pluto* γ. 236. adjicit ἀγαθόν. Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πάποτε. Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix vituntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam praepositionem reperio additam apud *Nostrum* in *Mortuor. Dialogis* IV, 2. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum ἢ relinquitur intelligendum. *Jens.* Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi et Maris*; τραύματα iterum vocat, quae igne iniusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad homines referri, quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, et vox eo sensu apud *Nostrum* non infrequens, uti supra observatum a me est ad *Nigr.* c. 30. Vide et *Arrian.* *Epict.* p. 286. Α. ἀμῆχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀποκαθεῖναι τῆς ἡσβολῆς. *Virgil.* VI, 593. — non ille facies nec fumea tædis *Lamina* etc. de vero *Jove*. *Solan.* Haec quicquid est interpretum ad contemtores *Jovis* pertinere censuerunt: diversus abit solus fere *J. Gronovius* ad *Nigr.* §. 30. rogatque satis confidenter, cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque, atque ipsi *Jovi* attribuant? respondebo pro aliis, quia ipsa *Luciani* mens explanatissime proposita, et structura verborum huius explanationi palam refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper solus hanc ususam defendat *Gronovius*. ἀπολαύειν verbum apud *Græcos* in utraque partem ambiguum eleganter usurpavi

solet et per se simpliciter et constructe. *Aristoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλυσσα γὰρ ἔλθων ἐνθαυδί: quod ludendo perinde est positum, atque ὀνάμην vel ὀναλμην ἄν: praeclare enimvero mecum agatur. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι καὶ ὄρον, *Isocr.* Συμμ. p. 175. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐν intellectu, rarius expresso. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμύξεων: ubi mediae significationis est. *Plato Phaedr.* p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελανκώς, ἢ ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter *Synes.* p. 18. C. ταρῆν ἀπολελανκόςτα τοῦ χρόνου, quae a vetustate vitium contraxerunt: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλυσσα δὲ τι καὶ τῶν κείνης γάμων: nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, *Plutarch.* T. II. pag. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. καὶ πᾶσα οὕτως ἢ πόλις ἀπολαύη τῶν ἀσβῶν τρόπον τινα δικίως, *Serranus* vim phrasios *Ficino* longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundant. *Platoni* sine dubio *Hesiodum* illud in mente. *Op. et Dies.* v. 240. Πόλλαι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήντα: ubi ut rem ipsam et sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit *eruditiss.* *Grævius.* *Aristot.* Polit. V. p. 135. v. 6. αἱ τῶν γνώριμων στάσεις συναπολαύειν πεισθεὶ καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobiliūm seditiones contagione quadam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legimus in *Mich. Apostolis* C. XV. n. 78. ἐμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν: quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad *Aristoph.* *Plut.* v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. pag. 24. si quis, inquit, cum homine μαρίης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est; οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπύμπλασθαι τῆς μαρίης: ibi junctum a *Luciano* verbum itidem adparet, similiter atque in *Amat. Platarchi* p. 766. B. ἔτιοι φίλων καὶ εἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βία καὶ αἰόλῳ τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλυσαν αὐτοῦ χρηστῶν, ἀλλ' ἢ παπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐνέπηλσαν ἐαυτούς. Vide *Suid.* in Ἀπολαύειν *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper variant, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui Obs. III. c. 2. cum elegantiam opportunissimae vocis τρεῖς nullus adsequeretur, legebat καύματος: huic loco, verba

sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα minus videtur convenire. cum ἀσφάλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego καίματος, id est, adustione; quomodo fulmen et fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνού. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in *Jove Conf.* §. 16. οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν φαίην ἂν αἰτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam adposite *Euripides*: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ὤλεσε istum versum *Theon Smyrnaeus* de *Musica* c. 2. p. 76. cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὥς τις ἔφη: pro beneficio patet facti auctoris veram lectionem in solum accipiat *Plutarch.* *Symp.* IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἄναιμον: quamquam Latinis usitatum adflari fulmine, et Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς: deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir et amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *Cur suis*

Demit imaginibus violento vulnere honorem?

Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem tela dicuntur et βέλη: saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco:

— patris cur telum perpetiuntur

Obtundi — teli determinet ictum.

Herodot. IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐπέσκηψε βέλος. VII. c. 10. §. 5. εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα etc. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλη: cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* *Trach.* v. 1103. Ἐνσεῖσαν, αἰ' νῆξ, ἐγ-κατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνού: notavit ad eum locum *H. Stephanus.* *HEMST.* II. Tam clare haec exposita, tamque docte illustrata, ut de emendanda sanissima voce τραύματος ne cogitari quidem amplius posse videatur. Nihilominus ingenium suum exercuit *Jacobsius* conjiciendo τερατεύματος in *Porson.* *Adversa.*, quod quidem de Jove Comico intelligi vult *Vir* egregius, conjecturarum nescio an cupidior saepius, quam felicior, venator. *LEM.*

Ead. l. 14. Ἀπίδατος ὦν) Inexpectata meis auribus accidebat haec locutio: quapropter nescio quid meditabar; οὐ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὥς πρὸς οὕτω etc. quod molle est et bene Graecum. *Salmonem* et *Tantalum* pro hominibus posuit impiis et Deos oppugnantibus *Herac.* *Vit. Hom.* p. 408. *HEMST.* I. Olim adridebat, οὐ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὥς πρὸς

ὅτι φ. αὐτοῦ nihil muto. *Plutarch. T. II. p. 595. A. ἔκτενηνο-
χται πιθανὸν ὄντα τὴν πράξιν ὑπὸ δέους. Arrian. A. A. II.
c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς συγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὥς καὶ
πάντα ἂν πράξας etc. Porphy. de A. N. pag. 250. ὅτι δὲ πλάσ-
σεν ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I. p. 91. E. T. II.
p. 291. A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λέγοντας. Ac-
schines sub initium orationis περὶ Παραπρ. πατηγόρηκε δωροδο-
κίας, ἀπίθανος ἂν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt,
quomodo cum personis vox ista jungatur. Salmonei ne-
scio quam bene Noster meminerit in hac scena: in eo certe sui
contemptus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si
adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura,
non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Jo-
vis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii V. 91.* post
multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut
mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir prima-
rius *J. Fr. Gronovius Obs. III, 16.* non me fugit; hunc tamen
in modum si constituentur, propius ad priscam poëtae ma-
zum accedi posse censeo:*

*Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe,
Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positus) mis-
sisque per aera quadrigis
Expressisse sonum mundi sibi visus, et ipsum
Admovisse Jovem terris de fulmine finxit:
Sensit at immensos ignes; super ipse secutus
Morte Jovem didicit) generatus possit haberi.*

Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger: de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam
Salmasius explicuit ad *Tertullian. Pall. p. 139.* etiam ipsum
se Jovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet,
jacto fulmine: *Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22. — ὅστ'
ἐν Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μανὲς ἔβριψε Σαλμωνεὺς φλόγα·* plura,
quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat.
Ceterum Salmoneum et Tantalum pro hominibus impiis et
Deos oppugnantibus posuit *Heraclit. Alleg. Hom. p. 408.*
Vid. *Maxim. Tyr. D. XXXVI.* et *Hadr. Junii Adagia* in *Sal-
moneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Sui-
dam* in *Εὐτρόπιος* et *Χοῆμα. Hemst. II.*

Rad. 1. 16. Πῶς γὰρ) Omnino legendum πῶς γὰρ οὐ;
quod Graecis frequens. *V. Eurip. Rhes. p. 472. C. SOLAN.*
Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat doc-
tus. *Solanus, πῶς γὰρ οὐ;* eum in modum sane legendum fo-
ret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβρον-
τήσῃ σοι ὁ Σαλμωνεύς; quidni enim Salmoneus adversum te ful-

mina jacularetur? vel, quid enim obstat, quo minus tum fulmen Salmoneus aemuletur, (nam utramque explicationem recipit ἀντιθροοντῶν, ut alio loco dicam) ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum stertis? Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φεβηθεῖν ἂν τῶν ἐπιπορεῖν τις ἐπιχειροῦντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπλῆθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam Luciani aequè commodum. Πῶς γὰρ οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν ἔστιν, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. Lucian. Gall. §. 14. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὄβολον ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἤπιετο τῶν χρημάτων· hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἂν, ὅστις etc. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτά etc. Isacus p. 72. v. 11. πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg. pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis p. 187. v. 32. H. Stephano adsentior pro πῶς γὰρ, ὅςγε σώξει πατρίδα etc. reponenti πῶς γὰρ οὐ; ὅςγε σώξει. Alciph. I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide. Steph. Berglerum. Athen. VI. p. 265. E. πῶς γὰρ; ὁπότε etc. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. HEMST. II. Cf. ad Diall. Deor. XXVI, 2. LEMM.

Ibid. (Τὸ μανδρ. καθ.) *Sub mandragora dormis*: qua etiam epota somnulosi sunt homines. Demosth. Phil. 2. αἱ οὐδὲ ἀνεγερθῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἣ π φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἴκαμεν ἀνθρώποις. BROD. De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, Dioscorid. Herych. BOURD. Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. Henr. Stephanus in v. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est sententia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex Theophrasto et Plinio patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post mandragorae potionem. Sic et ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἶον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, a mandragorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, statim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse vaquanti-

ζὸν φάρμακον, et somnum inducere, notum est vulgo. PALM. Viderit *Palmerius* in *Erasmio* lapsus; sed an non maiore ignorantia ipse corrigit ἀπό? An non millies ὑπὸ apud *Lucianum* notat causam efficientem: utque idem sit prorsus vocalae ἀπό? vertit sane *Erasmus* sub *mandragora*: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille *Gal-
lus* haec, cum comes *Luciani* venit ad Ἀλεξάνδρου ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκυῖαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλὰ καὶ μανδραγόραι in libro I. Verae histor. et tam vere nunc in *Erasmio* sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod adligari debebat ad radicem *mandragorae*, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur et cum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel serto facere arborem; et speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Jocosa hominum ingenia! an *Erasmio* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. GRON. *Leo Allatius* ad *Hexaëm. Eustath.* pag. 57. ὑπὸ μανδραγόρου: quod ego potius probo, cum et vetustae quaedam editiones id agnoscant, et *Stephanus Schediasm.* lib. IV. c. 6. comprobet; animus ad *Palmerii* notata non est advertendus: vim *mandragorae* somnificam multis illustravit eruditionis non spernendae *Graecus* d. l. *Hesychius.* Μανδραγόρας εἶδος βοτάνης οἰνικὸν καὶ ὑπνωτικόν· scribe ὑπνωτικόν· nam sic alibi: Ἑπνωτικόν, ὁ μανδραγόρας· et *Suidas* ὑπνωτικὸς καρπός· alterum me sollicitat οἰνικόν· neque enim perplacet *Sopingii* conjectura μανικόν· ψυκτικόν adprobarem, nisi nimis a literis recederet; talem enim *mandragorae* potestatem *Galenus*, *Paulus Aegineta* alique adsignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum adsumeretur, teste *Theophrasto*: alii persanabunt: huc spectat nobile *Caesaris* facinus, quod *Polyaenus* narrat *Strateg.* lib. VIII. illum omnes interemisse, qui se ceperant, latrones vino *mandragora* mixto inebriatos et in somnum delapsos: dissentiunt in hac historia *Suetonius*, *Plutarchus* alique, quos loci non est examinare. Eximie *Noster* adv. *Indoct.* p. 554. (c. 23.) οἷε τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὥς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου, ὁ μεθ' ἡμέραν βίος etc. sed tantam in eo, effeminate, ingenii torpedinem esse putas: non aliter usurpasse censeo innominatum *Actorem* apud *Suidam*: καὶ φανεύεται πολὺν μανδραγόραν ἐκπεπωκώς· quae ex *Demosthene* et *Xenophonte* ab aliis adducta, non recoquo. HEMST. I. Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas.

eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. cap. 6. operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, et alterum ex *Demosth. Encom.* §. 36. ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας οἷον ἐν μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολλὰς, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse *Lucianum* dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi, quos *Demosthenes* μανδραγόραν πεπωκότας dicit, idem et de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγόρῃ in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam i literae α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑπὸ οἶνου et ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud *Erasmum* eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (ejus enim illa est interpretatio) et tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγόρῃ, tamen recte (meo quidem judicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstat, tum vero in duabus *Frobenianis* anni 1538. et 1540. Illas easdem editiones secutus etiam *Leo Allat.* ad *Eustath. Hexaem.* pag 57. *Stephani* obaervata *Palmerium* fugerunt, quando *Erasmi* versionem tam salse irridet, ipse propterea vicissim a *J. Gronovio* irrisus: cujus equidem rationes *Erasmus* defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπό: quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius*, (est sane is usus, quem vult, voculae ἀπό non apud Graecos tantum, sed et apud Latinorum Medicos in a vel ab perquam receptus, ut *J. Rhodii Lexicon Scribonianum* ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane autem ipsi non concedendum, quod in *Demosth. Encom.* similiter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, veluti sub mandragoris recubans, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Jovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contextum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probo *Stephani* prae mandragora, vel, prae nimio mandragorae potu: rectius vim locutionis perspexit *J. Tollius* in *Notulis Rondelii Expositioni Vet. Signi* subjectis p. 294. a cujus sententia non discrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud,

ἀποδεδῆν ὑπὸ τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρα, demto i, Florentina liquido praeferit: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρα, quod jam in utraque Veneta et Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου: neque diffiteor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen ideirco spernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum et *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, et analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: *Seren. Samon.*

Nec non mandragorae gustu sopor additur altus:

ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. et *Seberum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph. Symp.* pag. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥςπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει: ἀνθρώπους servant *Athenaeus* et *Stobensis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρός, vel, ut *Tollius* etiam posuit, ἀνδράς: pro qua *Cornarium* animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum ἀνλας vel ὀδύνας. *HEMST.* II.

Pag. 68. 1. 2. *Ἀημῆς*) Haec illustrat *Erasm.* Adag. in *Saturniae Ictae.* Proxime sequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae senio aures obstruuerunt: ipsa locutio Platonica, sed paullo diversa potestate, quando quis frequenti et molesta paene rei commemoratione alium obtundit atque exsurdatur: in *Lys.* p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος: quae cum imitaretur *Aristaen.* I. Ep. 24. p. 110. scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil interest, utram formam usurpes, ἐκκωφῶν an ἐκκωφούν: prior in *Aristophan.* Equ. v. 312. ubi prorsus displicet *Suidae* lectio ἀνακκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria: posteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ περὶ φθόγον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι κάλλος: attoniti et stupore capti, dum celebratissimam illam *Helenae* formam spectabant. Ingeniosissime *Salmasius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. restituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐκκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde *Stephani* Ind. Thes. in Ἐκκωφίω. *HEMST.* II.

Ead. 1. 6. Οὐδέποτε ἤγες etc.) Ad ea sine dubio respexit, quae fabulantur de *Lycaone*, filiisque ejus improbiissimis, quos fulmine *Jupiter* percussit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν συνε-

χῶς ἐκερύνωσεν, ὥς ἡ γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία τῇ χειρὶ ἐξέ-
τεινε· διὸ πασι πρώτως ἐν Ἀρκάσει ἐκχειρίσει γενέσθαι. *Tzetza*
ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* *Bibl.* III.
pag. 201. 203. descripsit. Eorundem etiam scelera impulsisse
dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox memi-
nit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *Hemst.* II.

Ead. 1. 7. (Ἡ αἰγὶς) Sic in *Dial. Jovis et Cupid. et Deor.*
Judic. et *Bis Accus.* passim denique. *Bourd.*

Ead. 1. 8. Καὶ ἡ ἀστραπή συνεγὼς etc.) Interp. *Jaculorum*
in morem densissime ex edito loco devolantium. *Barlaeus* dicit,
alios reddere, in morem levis et velitaris pugnae; additque, vo-
cem utrumque significare; non tamen adfirmat, utro hic su-
mendum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum
videtur: vult enim *Lucianus*, fulgur ita praemitti, ante to-
nitru, quemadmodum velitatio praecedat pugnam: atque ita
similiter infra in *Abdicato* §. 3. ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβο-
λισμὸν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιτεσουμένον τοῦ κακοῦ. *Vitring.*

Ead. 1. 9. Κοσκινηδὸν) *Cribri instar frequentes.* *Brod.*
Hoc apud *Suidam* exstat et πετρηδὸν, σωρηδὸν apud *Hesychium*.
Praeceptum autem et abruptus vocum illarum sonitus
artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem
in auribus efformant. Intra paucos versus similia *Philo Jud.*
jungit in *Flacc.* p. 978. παντευχίαι σωρηδὸν προσκομίζοντο —
συνδεδεμένων δοράτων φορηδὸν — ἀρμαμάξαι στοιχηδὸν ὑπὸ
μύαν ὄψιν. Pari modo *Apul. Met.* IV. p. 146. Estur ac po-
tatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, pocu-
lis agminatim ingestis. Acutum illud *Fabri de Luciano* υἱὸς
θαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici judicante non laudo:
quid probabilius, quam, quod suspicatus est *Jensius*, haec
esse e veteri poeta Tragico desumpta? sunt sane verba Tragi-
ca, et grande quiddam sonant: sed praeterea horridum ali-
quid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς ἐκάσθῃ σταγῶν, qua-
lia *Longinus*, ut puto, in castigato scriptore nunquam fer-
ret: neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deuca-
lioneo a quocunque demum fuisse posita credamus. Poterant
eadem ridicule quidem et per jocum a Comico quopiam videri
dicta: eamque in partem potissimum inclinarem, nisi me re-
tineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro
ποιητικῶς vel τραγικῶς sit positum, vix dubitandum videtur.
Jam mihi cum illis compara dictum *Basilii Seleuc.* Or. I. de
Noë, et diluvio sacro: ἀνωθεν οὐρανὸς χεμάροbus ἡκόντις
etc. hoc scilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuissent:
non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres,
nimis saepe in tumorem orationis indecorum prona, paratra-

goediant. Jure merito Photius in *Eunapio* reprehendit ποταμίδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix quidem, condones, p. 100. ubi rectissimam, qua erat optima judicandi facultate, de scriptoris hujus stilo fert sententiam. HEMST. II.

Ead. l. 11. Τετοί τε γαῖδαῖοι) In his verbis *Faber* delet τε. nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί. debuisset etiam post γαῖδαῖοι esse collocatum. Sed suspicor, haec verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumta, et quamvis superfluum, maluisse Nostrum retinere illud τε. et certe si adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legimus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἀμφὶ τε οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἢ γραφῇ. Ceterum γαῖδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud Nostrum Philop. §. 24. JENS. Cujus haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure innuit. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ) *Temporis momento*. BRON. Ita *Noster* saepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Aristophanes* habet in *Plut.* v. 244. ibi vide *Ex. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ *Aristid.* *Quintil.* de *Mus.* III. p. 162. HEMST. II. Ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου *Char.* s. *Contempl.* c. 14. *Pollux Onomast.* XI, 33. ἀκαρὲς μέντοι τὸ μικρὸν λέγεται, ὃ διὰ σμικρότητα οὐκ ἔστι κείραι. Falsum autem, certe cum *Lucianea* formula non conveniens, praecipuum *Gregorii Cor.* p. 34. ed. Schäf. ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῶ, ἢ λόγῳ· καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτον ἐστὶ. An quis dixerit ἐν ἀκαρεῖ καιρῶ (vel etiam χρόνῳ, ut nonnullis visum) χρόνον, vel τοῦ χρόνου; Imo ἀκαρεῖ Neutrum est, ut etiam βραχεῖ in phrasi modo dicta; quod ipsum et a *Schäfero* ad *L. Bos* de *Ellipss.* passim de similibus, sic quidem dictis et explicatis, ellipsisibus monere memini. Cf. etiam *V. D.* in *Observv. Misc.* Vol. V. p. 62. LENN.

Ibid. Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. de *Dea Syr.* c. 12. ubi fuse describit inundationem sub *Deucalione* factam. VONST. Mirifice haec illustrant *Marmor Arundelianum*, et vicissim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΤ ΚΑΤΑΚΑΤΕΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΤΕ ΟΜΒΡΟΤΕ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΑΤΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΤΑΙΟ... ΤΟ... ΔΔ... ΜΤΟΤΤΟΙΡ... ΟΝΙΑ... Ο... ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet *Palmerius*: πρότερον καὶ τοῦ διὸς πανομένου δι' ἐαυτοῦ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σῶτ. Ubi miror, illum Δία

παυόμενον in chronico et sermone pedestri poni πρό ὄμβρων παυομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur *Δία* παυόμενον expectare debuit? et eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit *Ζεὺς ἐγένετο*, sed κατακλυσμός· adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, *Seldenum*, cum id ponit caractere communi, facere sex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΤ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΠΟΝ ΙΑΡΤΕΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare *Pausanias* in Atticis p. 32. GRON.

Ead. l. 14. Κιβώτιον) Deucalionis naviculam. BROD.

Ibid. Τῷ Λυκωρεῖ) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. BROD. Ad Parnassum adpulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. B. C. SOLAN.

Ead. l. 15. Ζώπυρον) Recte observat *Thomas Magister*, dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide de Legg. III. ab initio fere, ed. Lugd. p. 585. C. D. ἐν κορυφαῖς πον μικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασσεωσμένα. Sic passim *Origenes* c. *Cels.* locutus. Vide p. 194. 216. SOLAN. *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic. A. R.* p. 36. v. 39. μικρὰ ἅττα διασώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἅττα περιλειπούμενα τοῦ παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obs. IV. p. 42. HEMST. II.

Ead. l. 16. Κακίαις μεζονος) Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. BROD.

Pag. 69. l. 1. Τῇ ἐπιχειρᾷ) Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in Τῇ ἐπιχειρᾷ· quod in *Aeschilo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπιχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somm. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρθέσιας τὰ ἐπιχειρα· prave legitur ἐπὶ *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπιχειρα τῆς ἀνολας (non ἀγνολας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem. Str.* IV. p. 496. B. Sola rerum humanarum virtus οὐκ ἐκ

θυγατρὶν ἐπιχειρεῖ λαμβάνει, Ἀυτὴ δ' ἐαυτὴν ἄθλα τῶν πόνων
 Hym. Poll. III, 143. et Jungerm. Hymst. II.

Ead. 1. 2. *Εἰ μὴ τις ἄρα παρέργον etc.*) Quasi defun-
 gendi caussa, νόμον, ὁσίας, ἰαφοσιώσεως χάριν, ut monuit Des.
 Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad J. A. et R. V. c. 3. §. 3. Ea-
 dem Nostri verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis
 sacris et histrionicam religionem acriter insectatur Plato de
 Rep. II. et pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα
 ἐν παρέργῳ τίθεσθαι. Hymst. II.

Ead. 1. 4. Κρόνον) Prov. i. c. ἀνόητον καὶ μαρὸν, λή-
 ρον, ἀναλίσθητον. Voss.

Ead. 1. 5. *Ἐὼ λέγειν, ὅπως αὖτις etc.*) Ex sententia Giss.
 Cuperi Obs. III. p. 298. his verbis sine dubio Lucianus ad Dio-
 nysii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eo-
 dem errore, si is error est, cujus Ciceronem accusavit P. Vic-
 torius V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse
 quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec a Nostro
 paullulum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen
 dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando
 fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset de-
 prehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plu-
 tarchi Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem ex-
 plicat Σαμβίκον δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum sacrilegis
 violationibus adpetitis, ipsisque Diis vadentibus in antra praedo-
 num, similia non pauca facete pernumerat Arnob. VI. p. 207.
 208. etc. Hymst. II.

Ead. 1. 6. Τὸν νεῶν) V. Justin. XXI, 3. et XXXIX, 2.
 Plut. V, 839. C. ed. St. SOLAN.

Ead. 1. 7. *Ὀλυμπιάσιν*) Eo accentu plerumque scribitur.
 Κεχηρμένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν Aristot. Rhet. II. p. 106.
 δρόμον ἀγωνίσασθαι Ὀλυμπιάσιν Demetr. de Eloc. §. 191. τοῦ
 γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι Apollon. de Synt. III. p. 249.
 Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμ-
 πιάσι νικήσας παῖδας στάδιον consideranda est optimi Codicis
 Augustani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem
 lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνέ-
 κησε, et 357. B. pro vetustissimis tamen membranis facit
 Antipater Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἥνλικα Πυγμὴν ἐνέλικα
 Νικοφῶν Ὀλύμπια et Simonides Ep. 8. et Lucianus infra §. 53.
 Verum in Aristophanis Lys. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις,
 Πυθοῖ ubi sane versus ratio produci syllabam istam postu-
 lat: contra in Vesp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἥνικ' ἐθεώρουν
 ἐγώ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa:
 sed Scholiastes plane praecipit Ὀλυμπίασι, secus atque hoc in

loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, *νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου·* rationem adfert, tum *προπερισπᾶσθαι*, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιρροημάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον· οἶον, Ὀλυμπίας, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι· nisi malis Ὀλυμπιάθι, quam formam adnotavit *Ety-mol.* p. 25. v. 16. ut proxima sane videntur suadere) πλήν τῶν διὰ τοῦ οθεν· ἐκεῖνα γὰρ ἐνῆλλαξεν. οἶον, ἵππος, ἐπὶ πόθεν· σεσημειώ-ται τὸ οἰκοθεν. Illud ἐπὶ πόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est *Homeri Od. Θ. 515.* Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro adcuratissimum *Dukerum* ad *Thucyd.* VIII, 92. *HEMST.* II.

Ead. 1. 8. Ἀναστήσαι τοὺς κύνας) Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουροῖς locus est: vigilatissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. *Aetnae* in *Vulcani* templo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert *Acilian.* de *Anim.* XI. c. 3. Idem alium illum commemorat saepe diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, *Aeseulapii* donariorum expilatorem detexisset, publico demenso grati *Athenienses* remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα *Κάππαρος*· nam operae quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari. *Philostratus* quoque de *V. A. T.* VIII. c. 30. canes ad valvas templi *Dictynnae* in *Creta* custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari *Scipionis* ex eo, quod *Capitolium* ingredienti, velut hospiti *Deorum* ipsiusque *Jovis* et familiari canes nunquam adlatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de *Vir. Illustr.* c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. et alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita? *HEMST.* II. Possem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Aristophanem* in *Thesmophor.* v. 248. Ἰδὼρ ὕδωρ, ὦ γείτονες. *HEMST.* I.

Ead. 1. 11. Τοὺς πλοκάμους περικυρόμενος) Aurei plerumque *Deorum* crines, quique adeo furum cupiditatem irri-

tate poterant. Sed vis est in isto περιχειρόμενος hoc enim ignominiosum, et cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in Circumtondere comam. Paullum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28:

Idcirco stolidam praebet tibi vellere barbam

Jupiter? ΗΕΜΙΣΤ. II.

Ead. l. 12. Δεκάπηχυν κεραυνόν) Atqui Pausanias auctor est, Jovem Olympicum dextra non fulmen sed victoriam gestasse, sinistra sceptrum. Mensuram autem statuæ idem auctor nobis, quia minorem justa tradi censebat, invidit El. I. pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

Ead. l. 14. Φαίδοντες ἢ Δευκαλίωνες) Orbis terrarum incendia aut eluviones. BROD. Operæ est Libanium audire scribentem T. II. p. 391. εἰ δ' εἶποντο πᾶσιν ἀμαρτήμασι δίκαι, σφόδρα ἂν ὀλίγον ἦν τὸ σωζόμενον ὅστις οὖν εἰκέναι βούλεται θεοῖς, ἀφίεις τιμωραῖς χαιρέτω μᾶλλον ἢ λαμβάνων. Est itaque cum tardus ad vindictam Jupiter iracunda ponit fulmina. ΗΕΜΙΣΤΕΡΗ. I. Nec male Belinus conferri jubet Martial. L. V. Ep. 55. ad Bassum:

Colchida quid scribis, quid scribis, amice, Thyesten?

Quid tibi vel Niobe, Basse, vel Andromache?

Materia est (mihi crede) tuis aptissima chartis

Deucalion, vel si non placet hic Phaëthon.

Id est, ut aqua vel incendio pereant. Schol. LEMH.

Ead. l. 15. Τετρανθλον) Operæ nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeæ locutionis elegantia, quæ sane fugit interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis sentina, et aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas et juncturas hiantes sese insinuans, et ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit hæc aquæ illuvies, foetoremque gravem et molestum contrahit. Eustath. ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἐνθα ὕδωρ συρρέει τότε ἀναθεῖν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμονιῶν etc. Etymologum emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἀντλῶν (imo potius ἀνατλῶν) καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὁπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII. ad Theb. v. 802.

Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου

Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο·

aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores et depulsos, quantocunque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse; sic recte *Scholias* primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in *Euripid. Troad. v. 686.*

‘Ο δ’ ἄντλον εἶργων ναὺς. ἦν δ’ ὑπερβάλῃ

Πολὺς ταραχθεὶς πόντος —

vertunt: *Alius vero sentinam hauriens*: cur spernas, praesertim adcuratius servata τοῦ εἶργειν proprietate? *undam insultantem a navī arcens*: caute nimirum deflectendo, et subterfugiendo molem fluctuum imminuentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis *Homeri* locis *Od. M. 411. O. 478.* quem posteriorem protulit *Pindari Schol. ad O. Θ. 79.* Apud *Zenob. C. I. n. 23.* ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναὺν ἁλῶν πληρώσαντος, καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας. *Schottus* non optime, ut solet fere vir literas juvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari solertia, *aquam sentina hauriente*: at voluit *Zenobius*, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, exstat ἐπαναστάσης, quod ostendit *Mich. Apostol. C. II. n. 39. 40.* Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναὺς ὑπέραντλος: nempe cujus sentina, vel aqua per fatiscientes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infuis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca duntaxat, et velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, adponam, de *Somn. p. 1119. E.* χειμῶνά τις ὁρῶν ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ καίλαπα καταγίζονσαν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι θέον, ἐξορμίζεται καὶ ἐξανάγεται: τίς ἡ κυβερνήτης ἡ ναυκληρος οὕτω ποτὶ ἐμεθύσθη καὶ παρώρησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατασκευάσαντων, ἰδέσθας πλεῖν, ὑπέραντλος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἡ ναὺς γενομένη πλατῆρσιν αὐτοῖς συγκαταποδῇ. partem vidit *D. Hoeschelius*, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι, ἐθέλῃσας absolute positum rariore structura, quanquam *Philo* saepius utatur, turbavit librariorum. Idem p. 884. *D. Hercules* μόνος πλήρωμα καὶ ἔρμα ὧν ἐναυβάρει, δέος παρασχὼν τοῖς συμ-

πλέοναι, μὴ τὸ σπάρος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat et submergatur: et sane *Antimachus* in *Lyda* ideo *Herculem* ab *Argonautis* expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum usurpavit *Plutarch.* *Lucull.* p. 499. Ε. ὀλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας καὶ ὑπέραντλον γενομένης· et *Dion. Cass.* LII. p. 473. A. elegantissimo loco, ubi *Maecenas* rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens *Augustum*, quam potest acerrime, adhortatur, ut ejus gubernacula capessat: μήτ' οὖν χιμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιῖθης· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλος ἐστὶ. μήτε περὶ ἔρμα περιῶδαγῆναι ἐάσης· qua quidem in comparatione mirum est, ni versus *Alcaei* nobilissimo in mente habuit, qui post *D. Heinsii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum sunt persanati. *Diphilus* usu paullulum insolentiore *navicularium* ipsum, cujus ratis in hoc periculum sit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι· adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: *Ναὺκληρος ἀποθύει τις εὐθύς ἀποβαλὼν Τὸν ἱστὸν, ἢ πηδάλιον συντρέψας νεὼς, "Η φορτί" ἐκρίψας ὑπέραντλος γεόμενος·* fallatur autem, meo saltem judicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπέραντλον γενομένης. Non invenuste *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, *Ep. V.* ἐὰν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαζόμενον· sin, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obrutum, mergetur in destinatam fati sortem; cum quibus omnino conferendus est *Seneca Ep. XXX.* *Suidas* exponit, ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: αἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομισθῆσαν εἰς τὴν νῆσον· en mirificam versionem, illi autem vento pleno navigantes; vulgatum ego non expedio, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sensu: illi autem, cum navim ultra modum oncrassent, tuto tamen ad insulam adpulerunt: rectene conjectarim necne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit *Suidas*, et alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themistius Or. XVIII.* p. 221. B. οὐκ οὐν αἱ σιτοθῆναι μεστὰι εὐρώτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλῆς καὶ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθήκας ὑπέραντλους; equidem valde vereor, ut *Themistius*, si veteres illos auctores purae et elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram adprobet: me si adpelleret advocatum, vadimonium deserere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχειλῆς. Quanto verecundius tralationem instituit *Eu-ripid.* *Hippol.* v. 767. Χαλεπῶ δ' ὑπέραντλος οὖσα Συμφορᾷ· gravi pressa ac tantum non mersa calamitate, sic ut nullae

resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, caussa tamen est, cur *Scholiasiae* verba sint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηϊ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων· ἀδυνατοῦσα, φησί, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῇ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο· adparet, eos dici μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque, fatiscit, exuberantem scutinam superare et vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Aristophanem* in *Pao*, v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' ὅλος τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας· hoc scilicet indicat, ego enim tantum offarum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scarabaeum explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam *Scholiasies*, cui aliquid alienum est adsutum e *Suida*, eumque secutus *Flor. Christianus*: si tu, quod isti volunt, admittas, id certe secundum illam, quam dedi, explicationem consistere necesse est. Apud Comicum *Suidas* exhibet in *Ἀντλία* undecunque depromptum, ὅλος τ' εἰμι πτεράνχειν, ipse tamen servans vulgarem scripturam in *Πτεράχειν*, quam ego vel propter *Euripidae* *Scholiasiem* repudiare nolim. Non secus autem ac *Phaedram* χαλεπῶ ὑπέραντλον συμφορᾶ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta est humanae vitae tamque gravis protervia, atque injustitia, quae cogat eam subsidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod diluvium flagitet, nec, nisi submersis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι Δευκαλιῶνες ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω σῶτόν. *Faber* iteravit priorum inexhaustam: id tamen in *Pollucis* interprete merito reprehendebat *Kuhnus* ad I, 92. quem, qua erat Graeci sermonis peritia, vim vocabuli habuisse perspectam non diffiteor. *Hesychius*: *Πτεράντλα*, πολλά· imo sane: sic expone, si lubet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν· sed idem agnosce, nihil hoc ad significandi valere proprietatem. Et huic jam voci satis est superque factum. Ceterum multa sunt apud alios hisce *Luciani* prorsus adsimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis se vel exusti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipsum conquerentem apud *Stat. Theb.* I, 215. addendus est *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, si quandocunque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *HEMST.* II.

Pag. 70. 1. 2. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας) Eadem locutio

in Saturn. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκᾶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentissimum: *Isocras*, Arch. p. 130. A. *Demosth.* pro Cor. p. 517. B. *Eusebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέομαι. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philostr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* 1. ad *Timoth.* V, 10. 16. *Paraphr.* *Enchirid.* §. 37. et *Mer. Casaubon.* Usurpari a scriptoribus Ecclesiasticis pro sumtus, viaticum subministrare, vel stipem conferre, monuit *Henr. Vales.* ad *Euseb.* H. E. VII, 5. *Aristoph.* *Plut.* v. 831. — ἐπάρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perspectam. **HEMST. II.**

Ead. 1. 5. Ὑποπτήσσοντες) *Advocat Des. Heraldus* ad ista *Arnobii* VII. p. 221. Tum deinde salutet acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae *Nigrinus* commemorat §. 21. **HEMST. II.**

Ead. 1. 6. Ὀδῶ —) *Euripid.* *Med.* 561. Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος. *Menander:* Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. γν. p. 168. **SOLAN.**

Ead. 1. 7. Στήλην παλαιοῦ νεκροῦ) *Proverb.* Idem de *Merced.* *Cond.* §. 28. et alibi. *BOURD.* De columnis sepulcralibus intelligendum, et cippis. *ANONYM.* Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fra. Luisin.* *Par.* III. c. 8. *Rufinus* *Anth.* VII. Ep. 146. — ὥς δὲ τάφον, νῦν σε παρρηγόμεθα: te nimirum vetulam et jam capularem, quae cum rugis et deflorescente forma pristinos amatores amisisti. **HEMST. II.**

Ead. 1. 9. Ἐτέραν) ὁδόν. **BROD.**

Ead. 1. 10. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Quarumdam venustate locutionum captus *Lucianus*, easdem scriptis saepius insernit, sibi que quodam suo jure vindicavit: adverte vero: *Eunuch.* c. 6. δυσοιάνιστόν τι ἀποφάνων καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἔσθην ἱξίων ἐκ τῆς οἰκίας ἴδοι τοιοῦτόν τινα. *Pseudolog.* c. 8. ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον θέαμα. Proprie dixit ἑτέραν (ὁδόν) ἐκτρέπονται: inde deductum ἐκτρέπεσθαι τινα, fugere alicujus et abominari conspectum: *Aristoph.* *Pl.* Οἱ δ' ἐξέρποντο κ' οὐκ ἐδόκουν ὄρεᾶν μ' ἔτι. *Philo Judaeus:* παρθένος δι' αἰδῶ τὰς ἀνδρῶν ὅψεις καὶ τῶν οἰκιοτάτων ἐκτρέπομεναι. **HEMST. I.** Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodæo* *Misc.* IV. c. 1. *Theophyl.* *Ep.* 23. ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφύξαιντο. *Infustos* malique ominis *Latini* dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos* et *sobrios*, ut

infaustos et inutiles vitant: ubi paene mihi persuasi legendum esse, infaustos et mutilos: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occursus: facile tamen dissentientem feram. Charisius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II. p. 11. Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur. HEMST. II.

Ead. l. 11. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae jungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. II. BOURD.

Ead. l. 12. Τὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BROD.

Ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἔσχατιάν τε.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἔσχατιάν pro ultima desperatione sumsit, et hoc modo vertit: ad extrema redactus consilia. At nihil aliud est ἔσχατιά, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, ad hoc ultimum rus redactus. Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae indicia. PALM. Ἐσχατιά, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἢ λέξις δηλοῖ. Eustath. ad II. I. VORST.

Ead. l. 13. Ἐναψάμενος διωθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Eccles. v. 80. διωθέραν ἐνημέμενος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Prienensis apud Athen. XIV. p. 657. D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κωνὴν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διωθέραν περιβεβλησθαι. Alciph. III. Ep. 70. p. 446. στείλας ἔμμετον ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβὼν. νάκος et διωθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664. v. 27. διωθέραν τε προσαρμοσάμενος (nescio, an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων. uterque jungit σμινύην ad opus rusticum. faciendum, quomodo Lucianus δικάλλαν. ideo Timon §. 7. ὑποδίωθερος. σκάπτει δὲ, οἶμαι etc. §. 8. δικάλλης καὶ διωθερίας. et §. 42. δικάλλαν καὶ φιλάτην διωθέραν jam novis opibus auctus Pauli consecrat. Est autem διωθέρα, ἱμάτιον γεωργικόν, στερεόν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV. p. 70. C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119. n. 31. Porro de rusticorum διωθέραις apud Atticos Is. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV. p. 41. HEMST. II.

Ead. l. 14. Προσφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129. n. 100. observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse v. 149. σκάπτειν δικάλλῃ. multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum,

quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, et rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι γῆ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, lignonem et solitudinem substituit. Hæmst. II. *Baissonnadus* ad Gregor. Cor. p. 136. ed. Schäf. hæc nostra confert cum verbis Theogneti Comici ap. Athen. L. XV. p. 671. C. παφίλοσόνης γῆ τε κούρανῳ λαλῶν. LEM.

Pag. 71. l. 4. (Ἵπνον) Vide *Celsum* apud *Origenem* VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κωμῳδῷ Ζεὺς ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διωπνίσας etc. SOLAN.

Ibid. Νήδυμον) Ex *Homeri* II. B. 2: Ἀλλὰ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Aristophanis* multum inest, BOUAD.

Ibid. Τὴν τὸν Ἐπιμενίδην) *Eras.* in Proverb. *Epimenidis* somnus. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormiit *Epimenides*, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. et *Diog. Laërt.* 29. A. quinquaginta septem. *Varro* de L. L. VII. quinquaginta. *Plut. an seni gerenda sit Resp.* *Tertull.* et *Pausan.* in Att. quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. SOLAN. Cui non dictus *Epimenidis* somnus? Argute is, et personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud *Alciph.* III. Ep. 38: ὕπνοι δὲ, ὅσον ἤκουσα τεντωμένον σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κοῖτα κοιμησθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen.* L. I, 109. *Faber* in *Epimenidis* aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. *Niciam* *Nicerati* filium, qui ad *Epimenidem* arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem *Sicula* clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam et quadragesimam *Olympiadem*, adcurate perscribit. *Athenienses* *Nicias* et *Niceratos* plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem existis *Niciae*, qui expeditioni *Siculae* praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in *Platone*, qui disertis sane verbis *Epimenidem* *Athenas* advenisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔττει πρότερον de LL. I. p. 780. F. hoc est, ut opinor, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen.* L. nam operae premium erit eum audire, antequam *Persae* in *Lydiam* venirent: τῇ-

δε γὰρ ἴσως etc. in quo cum Laërtio consentit Plato: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἔτων οὐχ ἤξουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγῇσονται πράξαντες οὐδὲν ἂν ἤλπιζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακά. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis et Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, antequam Persae in Lydiam venirent, statuitque plane, Epimenidem Athenis adfuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc est, sex et triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III. LL. p. 804. D. hospitem illum Atheniensem ita loquentem facit: Ἀρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΙΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γινόμενον· is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de Is. et Osir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, θεῖρους δ' ἐργηγοῦναι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελούσιν, id quidem vere Phrygium, et istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat et servos, ingenio dignum: quod Demochares apud Athen. VI. p. 253. C. de abjecto Atheniensium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπιδόντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἶσι, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versae specimen. Probabilius et figurate dormire Deos conqueruntur, et alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam injurias perpeti coguntur et exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit

ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαδὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, quibus scenica praevertia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit *Lucianus*, *Celsi* locus apud *Origenem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbioris joco, *Baalem* dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, *Elias* III. Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, cum apud *Stobaeum* Tragicus poeta dicit, Οὐχ εὔδει Διὸς ὀφθαλμός· *Aelianus* apud *Suidam* in *Βραγγίδαι*, οὐ μὴν ἐκάθειπεν ἢ τοῦ θεοῦ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύστατος, quod in *Simplicio* alicubi corrupte legitur ἐνύστατος. Rex vates *Psalm.* XLIII, 23. Ἐξεγέρθητι, τί ὀπνοῖς, κύριε, significans, Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. HEMST. II.

Ead. l. 5. Ἀναβρίπιδας) Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* significato accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam ignem prope exstinctum flatu excuscitare, quod *Aelian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit ὑπὶ δὲ ὑπερεξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in Amatorio p. 785. Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀνεβρίπισεν et *Lucian.* in *Gymnas.* §. 21. quare in versione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato*. In principio hujus Dialogi dixerat, exstinctum esse fulmen Jovis: τὸ δὲ αἰδιδιμόν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον οὐχ οἶδ' ὅπως τελῶς ἀπέσβη etc. *L. Bos* Obs. Crit. cap. IX, pag. 48. Bona de hoc verbo Interpretumque errore notavit *L. Bos*. Dixi quoque ad *Pollucem* X, 94. Concinne solent alio referre scriptores Graeci: *Stasimus* Cypriorum Auctor: Ζεὺς δ' εἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσι. Σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν, Ῥιπίδας πολέμον μεγάλην ἔριν Ῥιακοῖο. Ἀῆμον ἀναβρίπιδειν inter alia *Pollux* habet: populi animos inflammare dicas cum *Livio*: parum abest illud *Plutarchi* in *Demosth.* αἱ δὲ πόλεις, πάλιν τοῦ Δημοσθένους ἀναβρίπιδοντος αὐτάς, συνίσταντο et *Theopompus* apud eundem: ἡ δὲ τοῦ δήτορος δύναμις ἐκρίπιδουσα τὸν θυμὸν αὐτῶν, καὶ διακαίνουσα τὴν φιλοθυμίαν. Detestabile *Ephesii* *Pythagoræ* vitium scite culpât *Bato* apud *Suidam*: διαβολαῖς ταῖς εἰς πλησίον ἐκρίπιδεσθῆναι κουφότατος ἦν. Tzetzes ad *Hesiod.* v. 226. ἐκ μικρῆς ἀφορμῆς ἀναβρίπιδονται πόλεμοι· sic vetustae; namque improbo φόνοι, quod *Dan.* *Heinsius* expressit. Mox *Αἰτνης* restitui; de qua emendatione ne quid scrupuli supersit, vide c. 19.

et c. 40. Postea deprehendi convenire mihi cum *Fabro*, quod laetor, quamquam ille haec rationum momenta non adtulerit. *HEMST. I.* Et recepit *Ἀλτὴς Hemsterhusius* in minorem nonnullorum Lucianeorum editionem suam; postea prae nimia quadam haesitantia, credo, in majorem inferre non ausus. Mihi quidem jam dubitatio nulla amplius est, quin sic sit rependum. Praeter ea, quae e *Timone* ipso deducta sunt argumenti loco testimonia, confer etiam *Diall. Mariann. XI, 2.* et *Diall. Mortt. XX, 4.* quo posteriori loco de hoc ipso *Epimenide* agitur. Ceterum et *Belini Wielandii*que auctoritate, qui et ipsi in interpretationibus suis *Fabri* et *Hemsterhusii* iudicium sequi non dubitarunt, nonnihil me motum fuisse haud diffiteor. *LEHM.*

Ead. l. 6. 'Εκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος) Ex *Oeta* monte: ex *Herculis* scilicet busto. *BAOD.* Offendit Graecus interpret ad *Oetam* montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab *Hercule*, qui in summo vertice (τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον adpellat *Sophocl. Trach. v. 1203.*) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam et casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit *Hercules*, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19. C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κεκηδευμένος. Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300.* Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr. H. Pl. IX, 11. τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυρᾶν. vide Liv. XXXVI, 30.* Itidem *Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκτὶ παρόντος τὸν Ἡρακλέα. Stephan. in v. alia notant Muncker. ad Hygin. p. 83. Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159.* Tertium vix reperiās extra *Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158. Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui Prestion nomen est: melius, ut puto, Πηγεστών. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πηγεσσαι, quod de rogo *Herculis* succendendo posuit *Sophocl. Trach. v. 1211.* Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum *Herculis* pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti reintegrari: verum apud veteres nullum exstat ardentis *Oetae* vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull. p. 287. 288.* et credere insuper, nonnunquam flammās et incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem: sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Manilii*que loca perperam exposuit; quod cum lecto-*

rem paullo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber*, pro *Οἷνης* reponens *Αἷνης*: nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopes ἐν τῇς Αἷνης Jupiter arcessi jubet ad acuendum fulmen: §. 40. Mercurius ἐντὺ τῇς Αἷνης, inquit, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι: tum quid apud poetas est vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἐναυσάμενος libenter legerit ἀναυσάμενος: non adsentior: ἐναύειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν et ἐνάπτειν pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. HEMST. II.

Ead. l. 8. (Τὸ Κρητῶν) Qui te juxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. BROD. *Callimach.* εἰς Δία, et tangit illud alibi *Lucian.* BOURD.

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.) Restituimus ex ed. J. vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. de Sacrif. c. 10. Jov. Trag. c. 45. et Philopseud. c. 3. *Lactantius* ipsum sepulcri titulum exhibet I, 11. ZAN KRONOT. Vide et *Chrysost.* Hom. III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. SOLAN.

Ead. l. 12. (Τροδόφθερος) *Coprina pelle amictus.* BROD.

Ead. l. 13. Φιλόσοφος) Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. BROD.

Ibid. Οὐ γὰρ ἄν) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile quid. SOLAN. Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἄν ποτε, οὐ γὰρ ἄν πού, ceteroquin, alioqui non, ut *Budaeus* aliiq. docuerunt. HEMST. II.

Ead. l. 14. Καθ' ἡμῶν) Τῶν θεῶν. BROD.

Ead. l. 15. Τὸν Ἐχεκρατίδου) *Echecratidae* filium, e *Colytto* vico Atticae. BROD.

Ead. l. 16. Κολυττία) Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est, ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΑΤΤΕΤΕ legatur. Certe ΚΟΛΑΤΤΕΤΕ scribitur in vita *Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 788. et *Suid.* SOLAN.

Ibid. Καθ' ἑρῶν τελείων) Quae *Homer.* Od. A. et P. τέλεισας ἐκατόμβας vocat. BROD. Sic *Thucyd.* V, 47. SOLAN. Formula loquendi haud sane quam frequens: hunc solum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita constructum adpareat: usitatus, quod ibidem ostendit, καθ' ἑρῶν τελείων ὁμοσαι paullo diversum κατὰ βεδός, καθ' ἐκατόμβης εὐξασθαι, de quo *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 657. In *Philops.* §. 2.

dedimus ex sententia Graevii, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, cum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde aolent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίῳν ὁμοῖαι: utramque structuræ formam ad ἐστιῶν traduxit *Lucianus*, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est *Dukerus* eruditissimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *Solanus*. HEMST.

Pag. 72. l. 1. Ὁ νεόπλουτος) Atqui mox paterna bona fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat *Toxar.* c. 12. Mortuo ergo subito patre. SOLAN. Νεόπλουτος *Jovi* est, qui recens, novissime, nuperrime, modo, dives erat; nec video, quid sibi velint interpretes Latini, sic reddentes repente dives; nec, quid *Solanus*, quum de repentina patris morte nescio quid fabulatur. Nam etsi fere νεόπλουτοι ii sunt, qui, quum paullo ante pauperes fuissent, repentino quopiam casu magnas divitias nacti sunt, quales fere aut sinistre vivunt, utpote insueti, opibus suis, ut in *Qu.* hist. conscr. c. 20. aut magna adulatorum et parasitorum caterva cinguntur, ut *Toxar.* c. 12.: non tamen proprie ac natura sua haec notio repentinae possessionis voci inest, ut ubivis sit statuenda et tenenda. An vero etiam νεογνὸς sit infans repente prognatus? et νεόγαμος mulier repente nupta? etc. Imo notio ejus, quod novissime vel factum est, vel fuit, propria est omnium earum vocum, quae ex νέος sunt compositae. *Timonem* igitur nostrum τὸν νεόπλουτον intellige eum, qui nuper admodum locuples erat, minime autem gentium, qui repente dives factus est, atque adeo etiamnum est! LEM.

Ibid. Ὁ τὰς ὅλας ἐκ.) Θύων subauditur. BROD.

Ead. l. 2. Ἐορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἐορτὴ Μελιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μελιχίου Διὸς ἐορτῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiast.* *Aristoph.* ad *Nub.* Sic ἐορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud *Long.* *Pastor.* lib. II. et *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scholium, et *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucydid.* I, 126. et Scholia. Meminit *Noster* *Icarom.* c. 24. ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; et, si foetus est genuinus, *Charid.* c. 1. SOLAN. Meminit hujus loci *J. Meursius* Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum *Jovis*: satis quidem incondite. Fallitur autem, quando *Diasia* *Munychionis* die nono et decimo acta putat: diserte *Schol.* *Aristoph.* ad *Nub.* v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Castellano* jam ob-

servatum. longe alia est *ἐπέων* illa *πομπή*, quam memorat *Plutarchus* in *Phocione*. Ceterum ita loquitur de *Diasiiis Lucianus*, quasi victimas eo festo *Jovi* immolassent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. si paullo diligentius adtendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ἣ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοὶ, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non *Scholiastes* solum, sed vel maxime *Pollux* I, 26. suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse *Thucydides*: ἐν ἣ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσα δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est inter-
uisse δέ· confer *Porphyr.* de *Abstin.* II. §. 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam *Polluci* vacillasse, quod *Camerarius Kuhn*iusque contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST. II.

Ead. l. 7. Οὐτως μὲν εἰπεῖν) Ut ita dicam: ὥς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera. BROD. Eodem redit cum his in *Harmon.* ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταρχοῦσιν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμεν τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun. et Jov. οἰνοχοοῦν* δὴ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. SOLAN. Vid. *L. Bos* ad *Harmonid.* §. 3. Formula quaedam loquendi solennis: similes notant *Bergler.* ad *Alciph.* p. 36. *Jas. Wass.* ad *Sallust.* B. J. c. XIV. pag. 261. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII, 92. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ *Theon* *Progymn.* pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, *ἔργῳ* δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 138. Illam χρηστότητα et φιλανθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit *Herald.* de R. I. A. I. c. 5. §. 6. HEMST. II. Ἐπέτριψε, perdidit: frequens in *Aristophan.* fabula *Pluto*: ut v. 120. 351. 1120. et alibi. *Noster* pluribus locis. Vid. *Ind.* HEMST. I.

Ead. l. 9. Εὐήθεια] Mores nimium simplices et faciles hominem aliorum ludibrium faciunt et risum; degeneravit itaque vocabulum hoc in stultitiae significationem: centies apud *Palaephatum*: rara est et observanda ratio, cum νόστους εὐήθεις *Hippocrates* vocat τὰς εὐτρέπτους· qui facile mutantur, nec medici curam longa pertinacia detrectant: docuit *Galenus* in librum περὶ διαίτης ὁξείων. Idem tamen *Ἱπποκρ.* β. in *Prognost.* quem locum forte totum *Barlaeus* non inspexerat, in bonam quoque partem hoc nomen sumi ostendit pro-

latis e *Dinarcho*, *Demosthene* et *Platone* exemplis. Hos aemulatus *Theon Smyrnaeus* c. 1. scripsit: ὥστε μόνος ἂν εἴη μουσι-
κὸς ὁ κυρίως εὐήθης. Non vacat similia describere plura e
Platone. *Thucydides* lib. III. c. 83. κακοτροπίαν et τὸ εὐήθες,
οὗ τὸ γενναῖον πλείστον μετέχει, ut contraria et adversis fronti-
bus pugnancia ponit: docte *Scholias*tes: τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀπό-
νηρον· σημαίνεται τὸ εὐήθες ἐπὶ καλοῦ. haec ipsa *Thucydidis*
verba voluit *Suidas* in *Εὐήθες*. *HEMST. I.*

Ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) *Idem* passim *Dial. Mort.*
Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demosth.*
ad *Nigrin.* §. 22. *BOURD.*

Ead. l. 14. Ἐκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudati
spoliatique *Timonis* picturam exquisita phrasium luce orna-
vit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν, sugendo exinanire: ἐκμυζᾶν τὸν ἄερα,
Hero Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀνα-
σπᾶσθαι, sicut apud *Sotionem* *Geop.* VII, 15. διεκμυζῶντες
ἀνασπᾶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque
exsurgentibus tribuitur: *Aelian.* de *Anim.* I, 32. alibique saepe:
Testam. Patriarch. p. 204. ὡς παράδελις ἐκμυζεῖ ἔριπον·
haec enim vetusta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de
Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* de *Cyri* exp. IV. p. 196.
v. 18. vid. *Hesych.*) in recentiorum usum rediit. Ex his me-
taphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim et
translatam junxit *Themist.* Or. XXII. pag. 282. C. μετάνοια
βραδεία καὶ οὐ σφόδρα εὐκαιρὸς δαλμων· ὅμως (ita lege, ne sen-
sus nutet, non ὅπως) δέ τινας οὐκ ἔα πάμπαν ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν
ἀπομυζηθῆναι· ista ἐρπετὰ sunt ejusdem generis, cujus et il-
lae ferae, quae *Timonem* exhausserunt. *Aristid.* T. II. p. 312.
C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις πανταγῇ καὶ θορυβῶδες, καὶ τῇ φθόγῃ
παραπλήσιον· ἔλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob-
mentionem τῆς φθόγης, ἔλκοι γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσας τὰς
δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ. Notum illud *Ju-
venalis* Sat. VIII, 90:

Ossa vides regum vacuis exsucta medullis:
cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37.
eam vocem puto restituendam *Prudentio* *Psychom.* v. 600:

Mox spolia exsucto de corpore deripit —

id est, extenuato et prorsus arefacto, quale *Avaritiam* decebat:
a me stat *Egmondani Codicis* auctoritas. Ἄνον saepius a
Luciano dici exhaustum bonis et evolutum, monuit *Kuster.* ad
Aristoph. *Thesmoph.* v. 853. venuste subditur τὰς ὀλ-
ξας ὑποτετευμένον· nam τὰ φυντὰ τῆς γῆς ὀλξας ἀποκοπέντα ἀνα-
νεται καὶ σπνεται, ut est in *Demophili* *Sentent.* p. 624. Non
procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἐνθ' αὖτ' σφίσιν

Ἰβη — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, cum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Hesychius* notavit, Comitorum usus: Κρίνον, τὸ ξηρόν· τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ.

HEMST. II.

Ead. l. 15. Ἀόν) Metaphora ab arbore vulsa. BROD.

Pag. 73. l. 1. Πόθεν γὰρ) Phrasis *Demostheni* familiaris, sed alio sensu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian.* ad *Epict.* p. 103. B. SOLAN. Priores interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες. Rectius disjunxit *Faber*, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in ed. P. πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demosthenem* creberime, non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes. Ita solet interponi, praesertim apud Atticos, πόθεν; πόθεν γὰρ; quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Saepo sefellit interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ἤρκεσέ με εὐσάσθαι; πόθεν; quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam; ubi pejus insuper tentatur: *Dion. Chrysost.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Casaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς. *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Aristoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* descripsit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Hesychius*: Ποθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω· lege, Ποθεν, ἀπὸ τίνος μέρους· ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὔτι, vel οὔτοι· hoc posterius ad πόθεν pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem μεθ' ὑποκρίσεως est, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πώ, qui perinde Atticis notat usurpari πώματα. Haec satis est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIII, 2. *Kuster.* ad *Ecclez. Aristoph.* v. 968. HEMST. II. Voluit scilicet in *Hesychio* praeclarus vir: πόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους. Nam ab ipso Accentu suspensa est ea vis, quam probabile est *Hesychium* indicare voluisse. Ceterum de hac ellipsi, sic fere explenda: πόθεν γὰρ ταῦτα γίνεσθαι δυνατόν; vide etiam *Schöttgen.* ad *L. Bos* de ellipss. p. 803: ed. Schäf. LEHM.

Ead. l. 2. Ἐν τῷ μέρει) Vicissim. BROD.

Ead. l. 3. Τὸ ἄστυ) Urbem, Athenas. BROD.

Ead. l. 4. Μεταγχολῶν τοῖς κακοῖς) *Micyllus*, *Benedictus*: adversus ingratos atra bile stomachatur. hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ etc. Sed

multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare *μεταγελῶν τινι*, pro *atra bile percitum stomachari* alicui. Recte Faber: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν· neque aliter H. Stephan. Thes. T. IV. p. 555. A. quem dum describit Barlaeus, invitum onerat adsummento deterioris versionis, ob mala vel malos, HENSTERN. II.

Ead. I. 8. Ἠγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἀγαναντοῖ pro ἡγανάνκτει, et ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: At vero homo hic neutiquam fastidendus et negligendus; jure enim indignaretur suam infelicitatem, cum et nos similes foremus exsecrandis illis adulatoribus, oblitus virum, qui nobis etc. Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγαναντοῖ, indignarctur. ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos percellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paullisper νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, venissent, causam suam dicere sinerent, ait, Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρέξομεν intelligatur pro παρέξοιμεν, praeberimus. Manifestissime iterum apud Nostrum de Saltatione §. 3. Ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἐγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα τοῦ λωτοῦ ἀποσπίσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν etc. ubi recte interpretres, Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstractum, ad consuetam literarum studia reduxerimus. — Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpres Luciani Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπάσμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, Etenim quantum ad illius operam adtinet, jam dudum trahor sursum, et cum ipsis versor; cum debuerit, Dudum adtractus fuisset sursum, cumque iis (Virtute et Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide superiora.) versarer. Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀναχάρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκείνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, vertit ἔγνω agnovit pro novisset, ut jam animadvertit Graevius. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [καὶ οὐκ ἐν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur: Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis. Tu verte: Quin ne revertisset quidem, puto, in

Scythas, si non mortuus fuisset Solon. Nec minus insulae vertitur et hoc in Phalaride F. § 5. *Ταῦτ' οἷδ' ὅτι συνεβουλευσάτ' ἄν*, hoc sat scio, consilium mihi dedistis. Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedissetis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim et in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam tersissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Hellenismum etiam Corn. Tullius, qui, ubi in *Palaeophati* Incredibilem c. VI. post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, *Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἐσπείρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων*, vertit: *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud conseruit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quicquam aliud, quam dentes draconum, sereret, vel sereris.* Non debuit in hac sola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaeophatum* commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco adfingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit Th. Gale JENS. Et ipse erravit Faber, et in errorem induxit Jensium, simulque Abreschium Dilucc. Thuc. p. 46. hujus sententiae suffragantem, quam tamen non videtur recte cepisse. Primum omnium mutanda erat interpunctio, quam libri fere sequuntur, minor quidem post ἀμελητέος, et major post δυστυχῶν, qua profecto omnis loci sensus pervertitur. Jam si colon post ἀμελητέος, et post δυστυχῶν comma, posuerimus, uti recte membra loci disposita sibi cogitarunt Faber et Jensius; quomodo tandem hinc talis sententia deduci poterit: *At vero homo hic neutiquam fastidendus et negligendus: jure enim indignaretur suam infelicitatem, cum et nos similes foremus exsecrandis illis etc.* Quae quidem tum sane recta esset interpretatio, si scriptum legeremus: *εὐχότα γὰρ ἂν ἡγανάκτει δυστυχῶν, ἐπεὶ (vel εἰ) καὶ ὅμοια ἐποιεοῦμεν* etc. Nam ἂν sio non minus h. l. necessarium erat, quam in Hermot. c. 3., quem locum Jensius temere adtulit, ubi Jacobsius, flagitante genio linguae, legi jubet: *πάσαι ἂν ἐσπίασιν ἄνω* pro *ἀνεσπίασιν*. Et Futurum *ποιήσομεν* uti lubens largior pro Optativo positum accipi posse, ita tamen pro Imperfecto, quo tum opus erat, nec capiatur, valde intercedam. Restat ergo, ut haec sit Jovis sententia: *Veruntamen* (licet ab amicis ingratis turpiter desertus) *non est homo spernendus et negligendus: nam jure suo indignabatur, quod infelix esset, quandoquidem et similia nos facturi sumus, (vel fecerimus) iis, quae scelesti isti adulatores faciunt, quum obliui fut-*

rimus viri, qui etc. Vult nempe ridiculus ille universi mundi rector, querelas illas, quas modo Timon de fortunae suae indignitate effudisset, haud injustas sane videri, quum et ipse ei non secus, ac sodales isti perfidi, defuturus esset, tam pio olim ac liberali numinis sui cultori. Unde et secundum haec mutavimus versionem Latinam: *Infelix enim jure indignaretur, si eadem faceremus, ac scelesti illi adsentatores.* LEXHM.

Ibid. "Ομοια ποιήσομεν) *Eorum ingratitudinem imitaturi sumus.* BROD.

Ead. 1. 10. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα) Barbarum hic pronuntiat *Faber* τοσαῦτα πιότατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε etc. Nec certe aliter videtur scripsisse *Noster*, qui et eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἐκαστα ἐπὶ τῶν βωμῶν. et in Philopatriide §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καλομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ τοσαῦτα πιότατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in *Demonacte*: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγματῶν σφᾶς αὐτοὺς ὀυθμίζειν. JENS. Vocis μηρία ex Regio C. restitutae gratiam habemus *Tan. Fabri*: sine hoc enim adjuncto oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate *Barlaeus*, in istis αἰγῶν πιότατα pro αἰγας πιότατας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πιόταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πιότατα, hoc quidem sensu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἀρχαῖα τῶν Ἑλλήνων et similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad *Sallust. B. C. c. 52.* ubi effoeta parentum pro parentibus effoetis nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex *J. Fr. Gronovius Obs. I. c. 2. p. 21. 22.* Nihil huc faciunt strata viarum, et quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad *Virgil. Aen. I, 426.* Verum est, hunc structurae morem, ut adjectivis secundos adjungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut οἱ σπονδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφυνεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀπροάσεων apud *Nostrium* in *Prom. §. 2.* cujus generis, si quaeras, plura contulit *J. Jens.* ad *Tragop. v. 9.* illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant *Salmas.* ad *Tertullian. Pall. p. §11. Drakenborch.* ad *Sil.*

Italic. I. 564. sed ostendo vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπονδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνδρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο, Thucyd. I, 5. τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρέβοντα, Herodot. I, 24. τὸν ἡμῖσαν τοῦ χρόνου, Demosth. in Leptin. p. 542. B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, Plutarch. T. II. p. 211. A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἑρᾶς χώρας apud Thucydidem et Diodorum Siculum, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας Joseph. A. J. XI. c. 8. §. 8. Ex his autem necdum mihi satis est apertum, an vulgata Zosimi lectio I. pag. 7. Τιβέριος — εἰς ἐσχάτην ὠμότητος ἐντραπίς, adversus Stephanum defendi possit scribentem ἔσχατον ὠμότητος vel ἐσχάτην ὠμότητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur immite Fabri dictum ad solos relegantis barbaros τοσαῦτα πύοτατα: huc minime quadrat, quod Fabro doctiss. Jentsius opposuit, τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων. HEMST. II.

Ibid. Μηρία) Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mss. inveniri testetur Tan. Faber, in textum lubens recepi. SOLAN.

Ibid. Τύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex Homer. I. Iliad. quae repetit multoties. BOURD.

Ead. l. 17. Καὶ λόγων ἱριδῆς) Sic in omnibus dialogis: haec enim Luciano subjecta materies. BOURD.

Ibid. Ἐπεπόλησαν) Nullum verbum aequè Luciano frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. et passim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολοῦν, κερδαίνειν. Interp. Sophocl. ad Ajac. Flag. Hesych. Suid. Poll. BOURD. Absurdissima adnotatio, quam consuetum Bourdelotio festinanter et inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si exstaret in Luciano ἡμepόλησαν, ἐπημepόλησαν, vel ἀπημepόλησαν: haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observatiunculis ejus haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula mihi notare non lubet, neque operae est pretium. HEMST. II.

Pag. 74. l. 1. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. BROD.

Ead. l. 2. Ἐπιβυδάμενον) Procopio verbum hoc reddidit D. Hoeschel. de Aedif. Justin. pag. 17. v. 18. adtulitque hanc ipsam Luciani nostri locutionem. HEMST. II. Vide me ad Poll. X, 172. Hesych. Βύει, καμύει, φράσσει τὰ ὄτα. Noster in Gall. ὑπανχένια περιβύειν. HEMST. I. Cf. Char. c. 21. et Nigr. c. 19. ibique observata. LEHM.

Ead. l. 3. Ἀρετὴν τινα) Hic Stoices pungit Lucianus. BROD.

Ead. 1. 4. Μεγάλη τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudo-philosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγότες, magna et tragica voce sibi invicem obstrepentes. BOURN. Ξυνείρειν debito sibi loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant: Dio Chrys. ad Alex. p. 363. de Cynicis: οὗτος δὲ ἐν τε τριόδοις καὶ στενωποῖς καὶ πυλῶσι λεγῶν ἀγείρουσι παιδά-ρια καὶ ναύτας, καὶ τοιοῦτον ὄχλον σκώμματα καὶ πολλὴν σπερμολογίαν ξυνείροντες καὶ τὰς ἀγοραίους ταύτας ἀποκρίσεις. Philo in Flaccum: χλευάζοντες τὸν βασιλέα καὶ σκώμματα συνείροντες. Vid. Nostrum Diall. Mortt. II, 2. Pisc. c. 22. ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν καὶ διελέγχετε. et Gall. c. 11. HEMST. I. Adde Somn. c. 8. et Nigr. c. 8. LEMM.

Ead. 1. 5. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportunior-rem locum reperire inveniendi in lectores incuriosos et editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non necessariam, imo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicibilis. Sed et Benedictis his et Fabris longe perspicu-ior Erasmus noster, haec in caussa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipsa manus et mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦ-λον vertit contemnendum, quod huc non pertinet, voce adstri-cta et adludente ad pium et gratum erga Deos et eorum me- tuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ὅ. Et sane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Prom. c. 8. et aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum, ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. et pro Imag. c. 8. Aliter tamen in Bis Acc. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est J. Gronovii senten- tia: sin minus, jungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν. ut §. 5. οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, et jam olim secutus sum, et adhuc sequendum puto. HEMST. II.

Ead. 1. 14. Ἠκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires: neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa aede Dioscurorum ful-

mine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petittum videtur ex II. A. 249. et E. 433. I. 420. Od. E. 184. *Euseb.* Praepar. Ev. XIV, 5. et *Plutarch.* 583, 2. SOLAN. Cum iis, quae *Diogenes L.* in Anax. de magni illius philosophi judicio collecta tradidit, partim admodum inter se diversa, conferas *Plutarch.* Pericl. T. I. p. 340. sq. Lond. ubi de disciplina Anaxagorae ejusque cum Pericle necessitudine exponitur, et *Eund.* Nic. T. III. p. 238. Ἀναξαγόραν εἰρηχθέντα μόλις περιποιήσατο Περικλῆς. LEMM.

Ead. l. 16. Ἡμᾶς τοὺς θεοὺς) Ead. in Jove Confut. et Tragoed. BOURD.

Pag. 75. l. 1. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etsi minime sit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obs. III. c. 2. *Jovem* introducit dicentem, se fulmen vibrasse in *Anaxagoram philosophum*, cumque tutatum esse a *Pericle*: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus cum est Pericles. Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis adcusatus *Anaxagoras* a *Pericle* defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, et adcommo dabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans *Aristophanis* in *Ecclez.* v. 263. ubi salax mulier: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντήκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύομεν τότε. Εἰθισμέναι γὰρ ἔσμεν αἶρειν τὰ σκέλη, illud autem non praevidimus, quonam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tollere adsuetae sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. *Praxagora* ibid. Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως δὲ χειροτονήτέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humano nudantibus brachium. Quare unius tantum manus mentionem facit *Lucianus*. Haec *Cuperus*: quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quicquid in *Luciano* conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam adtigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in *Pericle*, cujus aetate, quemadmodum *Aeschines* testatur in *Timarch.* tam composita rhetorum erat modestia, ab omni orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur et

importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν· nihil dicam de Comici locis perperam huc adlatis. Est autem in ea loquendā formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminētia mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, II. Ω. 374. in Camino:

Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπερέχε χεῖρα καμίνου.

Nec poëtae solum poëtarum principi, sed et orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερά ἐμβεβηκῶτων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Aristid.* T. I. p. 302. D. κατελέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινα χεῖρα ὑπερέχειν. *Philo Jud. Leg.* ad Caj. p. 1024. B. θεοῦ μοι προνοία δοκῶ τὴν χεῖρα τὴν τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος. *Maxim. Tyr. Diss.* XXVI. p. 267. τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis Iph.* in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen:

— ἦν δὲ τολμήσης σύ μου

Χεῖρ' ὑπερεῖναι, σεσωσμεθ'.

Nicol. Damasc. in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπερσχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph.* Equ. v. 1170.

ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἢ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ,

Καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ἔωμοῦ πλέαν.

obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (ista descripsit *Suidas* in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὥς μάγειρος· alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: sunt *Solonis* versus apud *Demosth.* περὶ Παρατρ. pag. 333. A.

Τοίη γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτρῃ

Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερδεν ἔχει.

proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὀβριμοπάτρῃ. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae *Jovem* ceterosque Deos eximie decebat. HEMST. II.

Ead. 1. 2. Εἰς τὸ ἀνάκειον) Vide *Suid.* et *Hesych.* verba ἄνακας. BOURD. Templum Castoris et Pollucis: ἀνακοὶ enim διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. VORST. Addendus et hic locus illis est, quae ab *Maussaoo* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpoeratione*. Quod propterea moneo, ut vites cum prie-

ribus interpretibus vertere in *Castoris et Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Castorum aedem*, quo nil hasutius. Vera enim esse, quae observat *Maussacus*, censeo, et plane illos *Ἀνακτες* ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore et Polluce vel Castoribus; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille *Διοσκούρους*, ut adparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in *Revivisc.* c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερ-
 ὅτι γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronuntiandique gestum, et non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia *Aemilia* in nummo, *Lepidum* tutorem pueri *Ptolemaei* exhibente. *GRON.* Cum *J. Gronovius* *Maussacum* laudabat ad *Harpocr.* in *Ἀνάκειον*, nondum viderat, quae adversus sententiam ejus confideret, ut solet, venditatem erudite disputata sunt ab *Henr. Valesio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Jac. Oizel.* ad *Minuc. Felic.* pag. 126. De *Διοσκούροις ἀνακτεῖ* studiose *Davis.* ad *Ciceron.* de *N. D.* III, 21. de *Ἀνακτεῖ* *Meurs.* *Athen. Att.* I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Luciani* loca fugerunt: hunc ipsum adtulit *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 12. Fuit autem *Ἀνάκειον* vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in *asty*, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 98. *Andocid.* de *Myster.* p. 7. v. 9. *Lucian.* *Pisc.* §. 42. nam aliud erat multo recentius *Διοσκούρων ἱερὸν* in *Piraeo*. Equidem non dubito, quin *Anacei* fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot *Comicorum*, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis *Rhetoricae* magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de *Inv.* I. p. 86. de hoc nostro *Pericle*: ἀνέχθη σπηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ συμβουλευεῖ τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν. fulminatum vere *Periclis* simulacrum ingenia *rhetorum* excitavit. *HEMST.* II.

Eod. l. 4. Ἐν τοσοῦτῳ *Interim dum fulmen instauro et exaquo.* *Βασπ.* *Interpres:* Quamquam vel id supplicii satis magnum in istis fuerit. Ego malim: verumtamen satis magna interim et haec ipsis erat πόσις. Omisit *interpres* illa ἐν τοσοῦτῳ, quae significant *interea*. Auctor noster in *Dial. Panopes* et *Galen.* Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευε με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσοῦτῳ φυλάττειν τὸ πῆλαγος. nam me *Neptunus* jusserat, *Panope*, tranquillum *interea* servare *pelagus*: et paullo post, ἢ Ἐπεὶ δὲ ἐν τοσοῦτῳ

etc. In Contempl. §. 14. ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαιρέσθων· ubi perperam interpretes: *verum adeo in sublime adiollantur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur*, i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi Schol. exponit, μεταξύ. L. Bos. Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellips. p. 200. Verba haec Schmiederus, Belini iudicium secutus, sic e cod. 1428. edidit: πλήν ἑαυτὴν ἐν τοσούτῳ καὶ αὐτὴ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τιμόνα ὁρᾶσι, omissa nempe particula εἰ, ut jam ὁρᾶσι sit Participium. Inconsideratius factum. Nam quod Belinus dicit melius hoc esse Graecum, quaero contra, an omnino sit Graecum, ita loqui. Quaenam enim erat poena illa, quae interea sufficeret? in qua re cernebatur? Frustra quæras. Imo καὶ αὐτὴ legendum: *vel haec poena (καὶ αὐτὴ foret et ipsa).* Quaenam vero haec? Jam sequi debebat Conjunctio, vel ὅτι, vel, quae vere et rei convenienter sequitur, εἰ. Nam ita demum definitur res, neutiquam vero Participii ope. LΞΗΜ.

Ead. l. 6. Κεκραγέσθαι) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε, et reliqua. ΒΡΟΔ.

Ead. l. 7. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater adscripsit τούτοις legere *Pricæum* ad Matth. VI, 7. quod sane nec necessarium, et convenientior vulgata scriptura. ΓΑΘ.

Ead. l. 11. Ἀμελούμενος) A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. ΒΡΟΔ.

Pag. 76. l. 2. Δικράνοις) Absurdum est, quod hic vides, Scholium. δίκρανα sunt *furcae*; et proverbium est apud Graecos tritum, quod et Horatius Latine dixit

naturam expellas furca, tamen usque recurret etc.

Sed haec jam *Barlaeus* occupavit. SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen juræ voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam et male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, tantum non *furcillis*, et, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt*: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem διακρίνοις ἐξωθεῖν, vi maxima ejicere atque exturbare, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Festum* in *Furcilles*, ubi vir maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. ΗΕΜΣΤ. II.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν γ. ἀπ.) Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso et ego, quae ἀνακολούθου species in his? Et tantum non *furcillis me ejecit domo, velut qui ignem manibus abjiciunt.* Tam

propere, et ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, cum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud *Fabri* καὶ videretur mihi, si adforet, διχράνοις ἐξωθη-
ται. JENS.

Ead. l. 4. (*Ἑταίροις*) Scribe, *ἑταίραις*, scortis. BROD. *Ἑταίραις* primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Musandum censuit Cuperus Obs. III, 2. *Emendo ἑταίροις* neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios et amicos Timonis. Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum judicium discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua sive editione sive membrana scripta *ἑταίροις* is reponi jubet *ἑταίραις*. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐδραν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commode Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲν πόρναις διδόναι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέρασι. *Diogenes* apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis et inaccessis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu *ἑταῖροι*, amici sodalesque; et tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. ποῖτοι γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πληθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (*Calliam Hipponici filium*) ἦσαν. vertit *Dalecampius*, quasi legisset *ἑταιρῶν* quod quidem necesse non est. *Philostr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. *Hermocrates* paternas opes dissipavit ἐς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἷους παρασχεῖν καὶ κωμῳδία λόγον, οἷον παρέσχον οἱ Καλλιαν πότε τὸν *Ἰππονίκου* κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* et diversos *Callias* confudit, et prorsus ignoravit, in mente fuisse *Philostrato* notissimam *Eupolidis* fabulam *Κόλακας*, qua *Calliam* cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex *Athen.* p. 506. F. et *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 284. HEMST. II.

Ead. l. 7. Οἱ λάροι) *Stolidi et obsonatores*: adagium a *Lari*, id est, gaviae ingenio sumtum. BROD. Quid voluerit *Scholiastes*, cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηγάτοι. *Vorstius* ἀνόητοι reddit, et ad *Adagia Erasmi* nos amandat. Certissimum est, quod *Barlaeus* monet, avem esse non voracem tantum, sed quae

etiam celeriter, quicquid in ventrem demisit, egerit; quod et in anatibus observatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur et capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. exponens, ὡς κέφοι· εἰληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Eustath. ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φαρμέν· οὕτω δὲ καὶ κέφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, et ab origine manat diversa de voracibus et parasitis usurpatum, *Larus hians*, de quo Erasmus in Adag. descriptus ab H. Stephano Ind. Thes. v. Λάρος, Suidas in Λάρος κερηνῶς, quod ab Aristophane fluxit in Equ. v. 952. Hesychius: Λαρόν, ἡδὺ, προσήνης, γλυκὺ, ἀπολαυστικόν, καλόν, σπάνιον, ἅπληστον, λαβρόν. Λαρόν et λάρον confusa: posterius interjice ante ἅπληστον. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII. λάρον βίον ζῆν, omnem in fluctibus et navigando vitam degere: par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰδυλῆς μᾶλλον ἐσθλίστατο· Callimach. Fragm. Benth. n. CXL et Epigr. LXII. HEMST. II. Pag. 77. l. 2. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπιβολαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamen hactenus reperi. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀποπνίγεσθαι) Strangulari: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam cum explanaret J. Fr. Gronov. Diatr. Stat. c. XXVII. mirum est, eum, qui proxima Luciani loca in medium adferbat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis et splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαύρους, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσποτήρια, narrante Philostrato in ejus Vita c. I. Dion Chrysost. Or. IV. p. 75. C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλούτον τῷ ὄντι, κατάκλειστον ἐν τισὶ κρυπτοῖς καὶ ἀφωγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare, Lucianeis hisce sensu verbisque quam simillima. HEMST. II.

Ead. l. 5. Συνεσπικῶς τοὺς δακτύλους) Primum probō J. Fr. Gronovii συλλογιστῶν· neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, adtenderit. Tum συνεσπικῶς τ. ὁ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisset, curvatosque vitium contraxisse, quemadmodum fere in Gall. §. 31, ὁρῶς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον

ἐκ τῶν φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους
κατεσληκότεν' *perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem
videtur, Benedictus: contractis consortisque digitis, ut fieri so-
let in rationum collectionibus: nam solebant mobili digitorum
gestu flexibusque variis numeros et rationes ducere: hae sunt
τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler.
et inprimis Joh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron.
I. p. 6. Vides ut primos discentes computos digitos tarda agita-
tione deflectant: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin.
II. ep. 20. Est ergo συννεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis se-
det constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat ra-
tiones suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX. Ep. 9. per
gymnasia pingi refert Chrysippum digitis propter numerorum in-
dicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spatia laxatis:
vide Savaronem. Martian. Capell. VII. p. 236: Quae (Arith-
metica) mox ingressa septingentos decem et septem numeros, com-
plicatis in eos digitis, Jovem salutabunda subrexit: habes ibi
συννεσπασμένους δακτύλους' neque omittendum est, quod pro-
xime praecedit: *Digiti vero virginis recursantes, et quadam in-
comprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati: id est, si modo
tumidam Afri scriptoris locutionem recte capio, in modum
operis vermiculati multifariam implexi. Addam Zenonis
Veronensis locum Serm. I. de Avaritia: Hinc (Hic) unus pecu-
niam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se adtrahat
alienas: quam peregrinantem ferali supputatione nutrire (mox
Lucian. ἀνατρεφόμενον) non desinit, ut summam quaerat, non
quam commodatio dedit, sed quam ei pepererint armati numero
dies, menses et digiti. Haec admodum esse corrupta, qualia
in istius sive Zenonis, sive cujuslibet sermonibus, aut dicam
potius laceris reliquiis sunt sane permulta, nemo diffitebitur:
etiamsi quis posteriora sic refingat, armati numero, vel, arc-
tati in numeros dierum mensiumque digiti, ab auctoris ipsa manu
abesse tamen procul credo: certius a vetustis Codicibus ex-
spectandum est auxilium. Hemst. II.**

Ead. 1. 6. Τῶν συλλογισμῶν) Adscripsit pater, forte συλ-
λογιστῶν. Quod quidem manifestius, sed potest retineri quo-
que alterum. Gron. Miror probatam *Hemsterhusio* fuisse
conjecturam, per se quidem illam haud indignam, at alie-
nam ab h. l. Τὸ ἔθος scilicet hic non active est, quod quis
facere solet, sed passive, quod fieri consuevit, vel, alia ratione
ut dicam, Genitivus adjunctus non est Subjecti, sed Objecti.
Deinde πρὸς τὸ ἔθος non est secundum morem, s. ut fieri solet,
sed causam indicat, ex qua factum, ut contracti fuerint di-

giti. Sic saepe πρὸς cum Accusativo. Somn. c. 16. ext. ἐπαρχαθεις πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Diall. Marinn. IX, 2. ἀγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πῆσσεως. Et sic saepius. Rectius itaque sensum verborum vix reddas, quam reddidit interpres Latinus: *digitosque contractos habebas ob frequentem computandi consuetudinem*, steif von dem ewigen Zählen, ut fere *Wielandius*. LEHM.

Ead. 1. 7. Ἀποδράσασθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράσασθαι, minus apte. SOLAN. Properantius *Schmiederus* Futurum edidit. Cautē certe in talibus mutandis versandum, praesertim ubi soli Scholiastae sunt duces. Ut h. l. et Diall. Deor. XV, 3. ἀπειλεῖν cum Infinitivo Aoristi, ita et ἐπιλεῖν eadem nectendi ratione Diall. XIII, 3. πρόμαντεύεσθαι ibid. XI, 2. ubi *Hemsterhusius* conjecturae γενήσασθαι pro γυνέσθαι, quam in minori editione proposuerat, postea tacens resignasse videtur. Nam corrigendi tum non foret nec modus, nec finis, ubi propriam nostram cogitandi rationem sic vellemus veteribus intrudere, ut hi tandem ipsi se non amplius essent agnitori. Etiam cod. Aug. confirmat ἀποδράσασθαι, de qua Aoristi huius verbi forma doctissime exposuit *Lobbeck*. Parerg. ad *Phrynich.* p. 737. sq. De re cf. etiam Diall. Deor. VI, 2. LEHM.

Ead. 1. 9. Δανάην παρθένευσθαι) Sic postea Δανάης παρθένευσις. Dial. Deor. et de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν, διαπαρθένευσις imminutio, inflo ratio. ΒΟΥΡΔ. Adde *Necyom.* c. 2. LEHM.

Ead. 1. 12. Ἐξὸν δὲ) Cum autem liceret. BROD.

Ead. 1. 13. Χρημένους τῷ ἔρωτι] Recte *Abresch*. Dilucc. Thuc. p. 329. τῷ ἔρωτι de re amata et expetita, ut et ἐπιθυμία Nigr. c. 31. μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, et Diall. Deor. VI, 4. οἰήθεις τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. LEHM.

Ead. 1. 14. Ἐς τὸ σημείον) Quo ob signata erant domi omnia. BROD.

Ead. 1. 15. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαλεῖν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἠλωπεῖν ἢ ἠλωπίζειν. Schol. Arist. Equ. Hesych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. ΒΟΥΡΔ.

Ead. 1. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Sensus minus adtento paullum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἔξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo

valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos adtinet, videri poterat *ἐκὼν ἀπόλαυσις*, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, *τὸ αὐτοῦς ἀπολαύειν ἔχειν*, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἐκὼν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe etc. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST. II.

Pag. 78. l. 1. *Τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα* Erasmus in Paroem. Canis in praesepe. BRON. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτνῃ*, sic saepe vocat Philosophos et praecipue Cynicos, obvios insequentes. Rêpetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Adludit manifeste ad *Aesopi* fabulam, quae in Aesopo hodierno non exstat: eandem iterum tangit adv. Indoct. extr. SOLAN.

Ead. l. 2. *Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. etc.*) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, adservarentque, et (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem et inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam et oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud quem postea de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem *Luciani*, sive *Jovis*. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quicquam impertiant, eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invidiant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata servantur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem et morosum herum ad

fuliginosam et oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, et nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos fur-
tim quibusdam hero suo sublectis, hilariter ac temulente vive-
re, dum miserrimus herus, ut ad justam sedeat lucernam,
ab avarissimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινῆσει (pro
quo multo potius legerem ἔμπαροινῆσιν, ut significetur, fura-
cem servum id jam perpetrasset, et in secreta aedium parte
etiamnum temulentum lascivire) non conjugendum cum κα-
ποδαίμονα, et iis quae sequuntur, sed commate dividendum.
Neque vero quarti casus illi, qui subjiciuntur, ab ἔμπαροι-
νῆσει pendent, sed ab ultima voce ἑάσας quod interpreti
fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas vo-
ces adlinere. Sed nec ἔμπαροινεῖν cum quarto, verum cum
tertio casu construi, doceat nos ipse *Lucianus* infra in *Deor.*
Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μέννησο γοῦν οἷά μοι
διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον (Γαννυμήδην) ἔμπαροινεῖς. et in *Ca-*
taplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἔμπαροινῶν. Scio,
aliter ibi ἔμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab
omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἔμπαροινεῖν
simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque
inde lascivire; ut et hunc locum non aliter, ac nos fecimus,
ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui
adlenta mente totam hanc *Luciani* periodon lustranti, visum
iri dubium. — Ceterum quod avarus ille berus dicitur sedere
πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυ-
αλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in *No-*
stri Gallo §. 29. Ὅρῳ νῆ Δία πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν
θρυαλλίδα. Quae de *Strepsiade* habet *Aristophanes*, notarunt
alii. JENS.

Ead. 1. 5. Παιδότηρι) *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυ-
μναστάς· καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐθεία· καὶ παιδότηρι παρὰ Λουκιε-
νῶ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρόπῳ. Miscet παιδοτρίβην et παιδότηριβα,
a quo errore nec *Stephanus* sibi cavit in *Thes.* T. III. p. 9.
παιδοτρίβης est magister exercitor: παιδότηρι in familia servu-
lus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam
conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *Ae-*
schini Axiocho profert, καὶ γυμνασταί, καὶ παιδοτρίβες, lec-
torem frustratur: exstat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in *Co-*
dice Mediceo. Pari forma οἰκότρηι. *HEMST.* II.

Ead. 1. 7. Πρὸς ἀμαυρόν τι) Lege ἀμαυρόν τι. *BROD.*
Hunc locum imitatus est *Apul.* lib. 2. Miles. ubi de Milone
hospite suo. *Lucian.* in *Gall.* §. 29. *BOURD.*

Ead. 1. 8. Διψαλέον θρυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum

parce infunditur. BROD. Vid. J. Gronovium ad Harpocrat. in Ἀδδηφάγους p. 11. HEMST. II.

Ead. l. 9. Ἄδιστα etc.) Sic optime ed. J. In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. ταῦτα αἱ. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt scripturam. Coll. et P. ἄδιστα ταῦτα; πάσαι μὲν ἐκεῖνα. L. SOLAN. Nihil admodum juvat ed. Juntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδιστα ταῦτα, σε πάσαι μὲν ἐκεῖνων αἰτιασθαι etc. Sed in eo, quod a Fl. ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σου rescribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὲ, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae J. Gronovius hic arguitur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob causam interseritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adrinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τιμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀντιμὲνον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulescentes, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκόν, adposito ὡς πρὸς ἐμὲ. Paullo post ἐν θύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munitam praestabo. HEMST. II. Locum a librariis depravatam esse, magna lectionis varietas arguit. Restitui eum duce cod. Gorl. Nam σου post ταῦτα, quod Schmied. e cod. 2957. recepit, ab aliena manu profectum esse, quae locum communem ad Plutum adplicare vellet, inde patet, quod in aliis libris alio loco, in quodam etiam ejus loco σοι scriptum deprehenditur. Deinde ἐκεῖνα, quod Gollitiensis habet, cum αἰτιασθαι junctum, aequè repugnat linguae genio. ac ταῦτα, quod in aliis reperitur. Praetuli itaque lectionem edd. J. et A. 2. ἐκεῖνων. De sententia ipsa non potest ambigi. Quae Abre-schius Dilucc. Thuc. p. 246. et iterum p. 830. protulit, melius tacuisset. Aperie enim indicant, nescivisse ipsum, quid sibi vellet. Addam statim injuriam factam T. Fabro a Gronovio, Jensio et Solano, qui eum negligentiae vel praecipitantis incusent, quod loquatur de verbis ὡς ἐμὲ, quum legatur ὡς πρὸς ἐμὲ. Haud dubie oculis suis nihil vidit, nec videre poterat, nisi, ὡς ἐμὲ. Certe sic equidem meis oculis, et iterum oculis meis, scriptum cerno in B. 2. Male tamen egisse illum non negaverim, quod non et alias inspexerit editiones: quo facto superflua ejus observatione facile

caruissemus. Denique θίβαις pro θύραις etiam in A. 2. inveni: neque tamen id cum Solano praetulerim optimaec lectioni, quam tuitus est Hemsterhusius. LEHM.

Ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Scribo σε. BROD. Non utique significabit, te in his accusare vel harum rerum, ut rebatur gl. Faber, et ideo scribit σε. Potest enim intelligi haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse: ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας ὁμαι ἄτινα ἠτιάσατο τοῦ Ἡραίου. Ita hoc loco vides eosdem rei et personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν σου. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis adparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas et decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae et plenissimae. GRON.

Ead. 1. 12. Τοῦ τε γὰρ Τιμῶνος etc.) Pulchre vidit et monuit Jac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τιμῶνος τὸ πᾶν ἀναιμέρον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata et imminuta spectarit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censi elegancia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (Faber has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) adtinet, non male id vulgatus interpres quod ad me adtinet reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac §. 42. Ὡς Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τιμῶνα καὶ τὸν Τιμῶνος πλοῦτον. Nihil eratis ad Timonem (sic namque Latini etiam loquuntur sive, cum Timone ejusque opibus non fuistis comparandi. In Contemplanti. c. 7. Τυφλὸς ὁ Ἀγγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμὲ. Prae me, sive, ut interpret, si mecum componatur, caecus est ille Lynceus. In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. Et hoc, si ad virtutis exercitationem referas, exiguum. Ibid. §. 13. Παῖδας εὖ ἴσθι οἴησιν ἅπαντας ὡς πρὸς σ'. Persuasum habeas, te putaturum omnes, si tecum comparentur, esse infantes §. 81. Ἀγροῖκος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα: Agrestis homo et rudis, cum uestreis rebus collatus. paullo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδρόποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμὲ. Alios vero mancipia et piacula praeter me censere. Apud eundem Nostram in Imaginibus §. 13. Ἀκουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Prae illa enim omnia a Musis abhorrentia. In Philopseude §. 16. Ἀκουρὸν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλωτόντας. Res spectatu tenuissima, quantum ad nos obtusa acie laborantes. In

Hippia §. 5. *Εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττός μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρόν, ἀνεγκαίος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαμονεσιτέρων ὑπόδορην.* Deinde continua illis domus, longe quidem praestantior, quam ut balnea conveniat; sed necessaria ad excipiendos opulentiores. De non temere cred. Calumn. §. 27. *Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης.* Etenim justus quidem erat, si cum aliis compararetur, Aristides. Xenophon quoque I. Cyrop. *Ἰωμὲν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὲς ἰδῶν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίεσθαι.* Non satis accurate Leunclavius, *eamus in hostem, quem ego visum a me antehac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse,* vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo vos, non nos, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem esse, si vobiscum comparatur.* — Saepe omititur ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcione §. 3. *Νεομῖλος ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα.* In Hermotimo §. 7. *Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.* In Zeuxide, *Τί ἂν ἡμεῖς ἡμεν πρὸς αὐτούς;* In Pseudomanti, *Παῖς ἂν εὐ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε.* De Parasito, *τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς βήτορας καὶ φιλοσόφους εἰδὼν οἱ παράσιτοι.* In Rhetorum praeceptis, *τί γὰρ ὁ Παιανεύς πρὸς ἐμέ;* De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σιγήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pseudologista, ὡς τὸν τοῦ *Διονυσίου* πλῆθον, τὴν *Διός* αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio seu Votis, εἰ δὲ νῦν πλοῦσιοι, πρὸς ἐμὲ ἴποι. Ex tot itaque in uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fabri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, de qua agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, *οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τιμῶνα,* subaudiendum sit *ἐξετάζεσθαι.* Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnaliis §. 4. *Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασι εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπτώσεως ἀρχῆς.* Non omnino exigua, neque prorsus facile abjicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest et *παραβάλλεσθαι*, id quod addit Josephus contra Apionem p. 1070. D. ed. Genev. *ἀνκουροὶ καὶ δόλωνες ὡς ἔχθες δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα παραβάλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες.* JENS.

Pag. 79. l. 1. *Ὡς πρὸς ἐμέ*) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis adtendit, cum videret, ὡς ἐμὲ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς εὐ φαῦλον ὄντα. Adde pro Imag. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς. Ego nihil muto. SOLAN.

Edad. l. 2. *Ἐν θήκαις*) Restituo ἐν θήκαις nec θήκαις

(θύραις) placet. BROD. Patet, jam olim fuisse variam hie lectionem. Brodaeus enim IX. Miscell. c. 7. videtur legisse θίβαις et θύραις: at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo convenit. Sic in verbis apud Nostrum praecedentibus (πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra §. 28. in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς) Brodaeus pro δεῖ legit δι, item Faber. JENS. Brodaeus θήκαις. alii θίβαις, quod probō. V. Athen. 129. E. et Casaub. SOLAN.

Ead. l. 3. (λαγνυτικός) Unde Horatius festive dixit *nummos alienos pascere*. ANONYM.

Ead. l. 4. (ὅτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Pluti mutuatum ab Aristophanis Pluto, tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio et alibi. BOURD.

Ead. l. 8. (Ἀτλασίη) E vita migraturi sunt. BROD.

Ead. l. 12. Τὸ ὅλον) Prorsus, penitus. BROD.

Pag. 80. l. 1. (Ἀπάγοι) Tanaq. Faber concoquere ait se non posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec et plausu digna crisis. Sed et parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter et προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quanquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode Lucianus utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τὸ λίκνον, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἐνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρὶδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, et audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur. Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. Illi vero liberos ad stuprum raptos indignari. In Fugitivis §. 18. Ἔντοι δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύοντες. Alii vero hospitem suorum uxores rapiunt, eas stupraturi. et §. 30. Οὐ τὴν γυναῖκα ὥχρη ἀπάγων. Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος δὲ τις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγκωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. Hic si qua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, et ante nuptias violabat. Iterum ibid. τότε δ' οὖν, εἰρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς

τοὺς Θέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα etc. Tunc vero dicebatur ad ministros *Aspapidem* perducere. et iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔκλυτος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάγοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν. Puella vero, simul rumor differebatur, antequam abducturi ipsam venirent, suspendit se. *Aelianus* in elegantissima illa *Aspasiae* historia lib. XII. Var. Hist. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαῖς τῷ προστάγματι οὐδὲ προεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. *Phocais* vero non jussui paruit, donec eam *Satrapa*, qui perducebat eam, considerare cogeret. Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης *Aspasia* non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula *Cyri*; quare eo magis frustra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber*. Ita et γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Nostri Phalaride*. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio et ἀνάγειν sumtum ab *Nostro* in *Tyrannicida* c. 5. Ὁ τοὺς ῥήγους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβολῶν τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. Ad eum, qui *ephebos* ad se trahebat, qui nuptis vim inferebant, virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis ethic maluerit ἀπήγοντο. Dixerunt id *Latini* perducere. *Suetonius* in *Tiberio* cap. 45. *Feminarum* quoque, et quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime adparuit *Maltoniae* cujusdam exitu, quam perductam, nec quicquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus objecit. Sic *Lollia Paullina* perducta *Caligulae* memoratur ab eodem in *Calig.* c. 25. Sic perductus, haud dubie ad stuprum, dicitur *Pausanias*, interfecto *Philippi Macedonis*, ab *Justino IX.* c. 6. ubi vide *Berneccerum*. Apud *Ciceron.* lib. I. in *Verr.* 12. *lenonum, aleatorum, perductorum* nulla mentio fiat: et V. in *Verr.* 12. dicitur *Tertia* quaedam per dolum ad *Verrem* perducta, *Jena*.

Ead. l. 5. Ἐπ' ἀρότῳ) Ad liberos procreandos. *Bron.* *Eis* τὸ σπερμαίνειν γενεάν, ut ait *Hesiod.* *eis* σπόρον τῆς γονῆς. *Bourd.* Consule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *Solan.* Legitima quaedam apud *Athenienses* haec erat formula. *Isidor. Pelus.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγτο γίνεσθαι. quanquam in *Artenidoro* II. c. 24. ἀρότρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium, frequens fefellit *Sam. Petium* ad *LL. Att.* p. 436. et *Lindenbrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de *N. T. Styl.* c. XI. ubi verecundas honestioresque de re venera locutiones pluribus illustrat, et *L. Kuster.* ad *Jamblich.* de *V. P.* §. 210, cui γεννήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιῷ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γενομένα. *Ari-*

staen. I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γνησίῳν ἐρωμένην ἡγάγετο γαμετήν· miseris sane, elegantissimi *Josiae Merceri* perspicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in *Prodr. Gell.* ad IV, 3. Quin *Desid. Heraldus*, tametsi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119. scripsit, *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότρῳ παίδων*. Multo gravius corruptum in *Alciph.* I. Ep. 6. peritissimo linguae Graecae *Berglero* non obstitit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ με ἐγγνητὴν ἐπέκληρον ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίῳν συνῆψάν σοι γάμῳ· non aliter exstabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codd., quorum a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in *Crat.* p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν καὶ ὡς τὸν ἄροτον μισησάσης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem sic *Oppian.* *Halieut.* IV, 26. Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεδήκασε τέκμωρ. (paullo ante simili ratione *Lucian.* μέτρον ἐπιδήσοντας) ubi *Rittershusius*, ut solet, plena manu. Imo liberos ipsos *Euripid.* *Med.* v. 1281. vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἄροτον. *Hesych.* Ἥροσεν, ἐγέννησεν· inde ἀροτήρ, pater legitimus. Ceterum utriusque vocis ἄροτος et ἄροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. et *Dionys.* *Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in *Προηροσίου*. *HEMST.* II. Ornate rem ipsam et splendide *Theognis* praepinxit:

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιδρομον, ἄνδρα τε μάργον
Ὅς τὴν ἄλλοτρίην βούλει' ἄρουραν ἀροῦν.

Diogenes etiam in adulterio comprehensus roganti quid faceret, respondit: Ἀνδρῶπον φυτεύω, seu, ut alii, σκείρω. Talia facile sexcenta reperias. *HEMST.* I.

Ead. l. 7. Κατακλείσας παρθενεύου) Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet, παρθενεύειν esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλείσας· nam castae virgines, et honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάνκλειστοι et θαλαμεύμεναι· *Salmas.* ad *Tertullian.* *Pall.* p. 177. utrumque junxit *Philos.* in *Flacc.* p. 977. E. γυναῖκα κατακλεισταμηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα καὶ θαλαμεύμεναι παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυκρ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένους γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάνκλειστον ὠθεῖσθαι καὶ πολυτελεῖ etc. hoc sane vel *Horatio* iudice vincet *Plutarchus*. *Clem.* *Paedag.* III. p. 232. C. ἔκαστι δὲ τοῖς βουλομένοις τῶν ἄλλων οἶκοι τὰς κατακλειστούς γυνὰς ἐν τοῖς βαναείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jas.* c. 7. *HEMST.* II.

Ead. 1. 9. Ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων) Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. BROD.

Ead. 1. 10. Παραπαλεῖν) Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam tantummodo, Lucianum hoc verbum ab Aristophane desumisse, qui conjungit ληρεῖν et παραπαλεῖν in Plut. v. 508. Δύο πρεσβύτεα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαλεῖν. Vos duo vetuli, nugarum et vesaniae socii. VITRING.

Ead. 1. 12. Ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) Cereri. BROD. Aeschines, Demosthen. Aeschyl. quales Vestales. BOUAD. De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur Lucianus, quae quasi Cereris Vestales essent. Bourdelotius nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus alibi etiam meminit; Dial. matris et Musarii: καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερεῖά τις οὐσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de ejusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiastes Theocriti ad Id. IV. p. m. 328. C. virginum meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic Lucianus ἱερείαν vocat. Adi etiam Hesych. (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice alii solitas docet. V. Pott. 379. Ceres legifera, Virgil. IX. 58. Ovid. Met. V. 343. V. Plutarch. V. 1576, 2. SOLAN. J. Meurs. Graec. Fer. in Θεσμοφορία. HEMST. II.

Ead. 1. 13. Ταῦτά καὶ αὐτὸς) Sic recte censuit T. Faber scribendum pro ταῦτα κ. αὐτ. Neque enim ταῦτα ἀγανακτῶ Plati menti convenit, sed ταῦτα cum sqq. ἀτίμως λακτιζόμενος etc, conjunctum: Eundem in modum et ipse indignor turpiter me calcitrari etc. Saepe autem ταῦτα et ταῦτα permutata reperiri constat. Char. c. 3. pro κατὰ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράτεις in nonnullis libris falso scriptum κατὰ ταῦτα. Quod autem in minori edit. Hemst. sic legitur: διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς πολλὰς ἀγανακτῶ, miror, unde fluxerit, quum neque editor ejus rationem reddiderit, neque ipse ego sic usquam scriptum repererim. LEHM.

Ead. 1. 15. Στυγματίας δραπέτης) Frontem literatus hoc caractere ΦΦ. ἀτίμως pro servo, ut Catapl. BOUAD. His usus est Des. Heraldus ad Martial. III. Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, εὖτε τὴν μοιχαλίδά δεικνύσι τὰ ἀνθίσματα. HEMST. II.

Ead. 81. 1. 1. Ἄμφω) Sic II. B. 124. pro ἀμφότεροι. SOLAN.

Ead. 1. 2. Τάνταλος) Horatius:

Tantalus a labris sitiens fugientia captae

*Flumina — Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, et tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. SOLAN.*

Ead. l. 10. 'Ες τὸν τῶν Δαναῖδων πλῆθον ὕδρ.) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas adsidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum et inutili labore. Ovid. IV. Metam.

*Molirique suis letum patruclibus ausae
Adsidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.*

Idem in Ibia:

Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.

Hujus fabulae mentionem facit rursus *Lucian.* in *Hermot.* item de *Dipsad.* et in *Dial. Crat.* ac *Diog.* *Alciphron* in *Ep. Galeni* ad *Cyrtonem* ad hanc adlusit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναῖδων τοὺς ἀμφοτέρας ἐνέχομεν πλῆθους. *Plautus* in *Pseud.* *In pertusum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus:*

Dolia virginis idem ille repleverit urnis.

COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. *Δαναῖδων* edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia *Δαναῖδων*, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphron*, p. 10. Quod paullo ante praecessit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπημένον, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso *Luciano*, quod infitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, adcuratissimos stili exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentiore adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in *Horatii*, iudicis acerrimi, sententiam concedo,

— *Ubi plura nitent, non ego paucis*

Offendar maculis, quas aut incuria fudit,

Aut humana parum cavit natura. HEMST. II.

Omnino quidem hoc verissimum, et in *Lucianum* quoque nostram bene conveniens. Sed h. l. censoris nota, nescio an paullo acrior sit et ejusmodi, quae in ipsum reperiatur auctorem. Videamus. Sapientiore jam fore *Timonem* dixerat *Jupiter*, neque istius stultitiae quidquam amplius verendum. Quibus *Plutus*: At vero nunquam is homo desinet, tanquam e perforato cophino, priusquam prorsus (plene) ego influxero, data opera me exhaustire, quasi praeoccupare velit influxum, metuens, ne, quum copiosius inciderim, ipsum inundem. Ver-

bosius haec, non nego; ineptiam tamen non video; neque obscuri quidquam vel inconcinni deprehendo; praeter hoc unum, quod tamen parvi momenti fuerit, quod Plutus nunc *εἰσέειν* se dicit, nunc *ὕδροφορεῖν* et *ἐπαντλεῖν*, in quo aequalitas comparationis aliquo modo laesa videatur. Ceterum in similibus veteres non omnia ac singula ad pulvisculum expenderunt, ac quiescentes in capite rei, quod dicunt tertium comparationis, recte, id est, perspicue et graviter proposito. *Adfluunt* Timoni opes sine intermissione. Atque is sine intermissione exhaurit eas, i. e. *profundit*, quasi consulto cavens, ne ipse inundetur. Ergo cista Timonis similis est *κοφίνῳ τετραπλημένῳ*, similis, quod deinde magis etiam exponitur, Danaidum dolio, ex quo quantum influit, rursus effluit. Optime sic depingitur dissolutae profusionis levitas et ineptia. Cetera quaeque minus curavit Luciani nostri ingenium. LEHM. Ad vocem *εἰσρυνῆται* conf. *Isocrat.* de Permut. *Πόσον δὲ πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν εἰσρυνῆσεσθαι, δι' ἡμῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος σωζομένης.* HEMST. I.

Ead. p. 11. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vasis liquorem non continente.* BROD.

Ead. 1. 12. Σχεδὸν ἐκχυνθησομένου τοῦ ἐπιβέλλοντος· οὕτως ἐνρύνετον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, et nuper fecit quoque Faber. Mox *διωθέραν* inepte verterunt *Salmurii sagum* et ineptius nunc impressum *fagum*. Faber *rhenonem* transtulit. GRON.

Ead. 1. 15. Εἰ μὴ ἐμφοῖται etc.) Verto, nisi *hiatum* istum, et perpetuo apertam fissuram obturaverit: quod hic est τὸ ἀναπεπταμένον, id in *Dial. Mort.* IV. τὸ ἀνεωγὸς dicitur. Passim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro apertura, sive pro eo, quod apertum est. Ita de *Domo* § 3. 6. *Merc. Cond.* §. 3. *Abdic.* §. 27. VITRING. Pro *εἰ μὴ* rescripsi ἦν μὴ ex *Aug.* Vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 791. Sic et *Diall. Mortt.* III, 2. *Matthiae* pro vulgatis: *εἰ μὴ ἐς Αἰβάδειαν γὰρ παρέλθω*, recte edidit: ἦν μὴ etc. LEHM.

Ead. 1. 16. Εἰς τὸ ἀπαξ ἀν.) *Tan.* Faber aliter haec conjicit transponenda. Sed profecto *εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπεπταμένον* sensu commodissimo, et huic loco satis conveniente, dicitur; quem non absurde expressit interpres, *perpetuam perstillationem*. Adde, quod *Th. Magister*, voce *ΚΑΘΑΙΙΑΞ*, haec verba eo, quo hodie in *Luciano* legimus, ordine disposita, in dictionibus Atticis adlegat. JENS. Dem. (77. C.) *Tan.* Faber *εἰ μὴ* — *ἐμφοῖται*. — etc. *Th. Mag.* cum *Codd.* nostris facit in *Καθάπαξ*. SOLAN.

Pag. 82. 1. 3. Ἐκ τῆς Αἰννης) Illic enim fabrilī arti dare operam feruntur. BROD.

Ead. l. 5. Τί τοῦτο ὑποσκάξεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑποσκάξεις; Πούν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST. I. et II.

Ead. l. 6. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed et Cupidinem dicit. COGN.

Ibid. Καὶ χωλὸς ὄν) *Legō ὄν.* BROD.

Ead. l. 9. Χωλὸς ἀμφοτέροις) *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in *Pluto*, qui consimilia quaedam de *Pluto* divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμφιγυῖεις. Ut *Vulcan.* *Homericus.* *Aristoph.* in *Plut.* BOURD.

Ibid. Ἀμφοτέροις) Προσῖν addi non solet. BROD. Vid. *L. Bos.* de *Ellips.* s. v. πούς, ibique editores. LENH.

Ibid. Ἐλθεῖν) P. L. et ed. J. pro τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸν σκόπον, τὸ προκαίμενον, πῇ ἐλπίδα. HEMST. II. Quodsi etiam pluribus opus sit, offert ea liberali manu *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 445. 446. LENH.

Ibid. Τὸ τέρμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

Ead. l. 11. Ὀνείρων) Alii Codices ὀνείρων. BROD. P. et J. ὀνείρων, quod etiam in Ms. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Odyss.* A. 221. SOLAN. *Euripides* quidem in *Meleagro* πλούτον ὠκείαν esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si compareretur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffuxerunt, quasi somnium aliquod opulentiae felicitatis praerervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alii instruxerunt: τανυσίπτερες οὐλε ὄνειρε *Orpheus* H. 85. πῆλκος ὄνειρος. *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρον φύσις etc. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant. *Apollon.* *Rhod.* IV, 385. — δέρος δέ τοι ἴσον ὀνείροις Ὀχκοῖ' εἰς ἔρεβος μεταμώνιον — HEMST. II. Cf. et *Homer.* II, II, 71. Non dubitabam recipere, confirmatus et auctoritate cod. Aug. et A. 2. Praeterea et sequentia οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν favere videbantur. Itidem celeritatis notio *Char.* c. 17. ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες (οἱ ἄνθρωποι) τῷ βίῳ ἀπίαςιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες etc. LENH.

Ead. l. 12. Ὑπερηγῆ) Allegorice haec dicta a celeritate

equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernecitate certabant. ANONYM.

Ead. l. 16. Πρίσθαι βρόχον) Sic sine hujus dialogi. BOURD.

Pag. 83. l. 2. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* sine operis. BOURD. HORAT.

Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis.

ANONYM. Hoc inter praecipuas pretiosasque splendorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non medio-riter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελάνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπνάζοντες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσοῦ καλλωπιζόμενον· ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti Hieroz.* II. c. 7. §. 2. HEMST. I. et II.

Ead. l. 3. Χρυσόχειρες) *Annulos aureos manibus gestantes.* BROD. Quibus manus auro sunt annulisque operatae: ἀνήρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρῇ ἐσθῇτι· *Epist. Jacob.* II, 2. ubi notavit *Luciani* locum *L. Bos.* Πορφυροί, purpureis induti: similiter ἀλουργοί· res in plerisque facilis et nota; in paucis tamen, quae paullo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in *Securi*: Δαρδαγιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἰστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας· hoc video tentari in nuperri- mis ad *Philen Animadv.* p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοβάφεῖς, opulentos et longe ditissimos. Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia vestibus χρυσοβαφέσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Casaubonus* ex *Epitoma* protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσο-γραμμους, illud interpretamentum est lectionis priuscae. *Hesych.* Χρυσοῤῥαγῆς, χρυσοβαφῆς· prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso *Hesychio* in Ῥήγχα, *Etymol.* in Ῥήγος, *Schol. Homer.* ad II. I. 657. HEMST. II.

Ead. l. 4. Ὀναρ) *Per somnium.* BROD.

Ead. l. 7. Πλουτοδότης) *Constantinus ploutodότης* exhibet ex *Hesiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, et DIS PATER, Romanis. SOLAN. Exstat illa vox in *Hesiodi Opp.* et *Dies.* δαίμονες Πλουτοδότηται, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα sive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδοτειραν θεάν H. 39. De *Plutone* H. 17. Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetusta τοῦ πλουτός, quam bene *D. Heinsius* ad *Hesiodum* exposuit, potestate pendet. Tradit

Schol. Aristoph. ad *Ran.* v. 482. cum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, *Καλεῖτε θεόν*, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, *Σεμελήϊ Ἰάκχῃ Πλούτοδότη*. Iacchus Diis *χθονίοις* accensetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam *πλούτοδοτης* in quibus omnibus adpellationis ratio non est obscura. *Lucian.* D. Meretr. VII. *δεήσει στεφάνωσαι καὶ τὴν Πλουτοδοτειραν*. HEMST. II.

Ead. I. 9. *Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες*) Tabulae testamenti sive lignae cerataeque, sive cujuscunque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando *δέλτος* vel *δέλτοι*. In *Hieroclis Ἀστείοις* §. 22. *πινυκίδες* Scholasticus in naufragii periculo *πινυκίδας ἦται, ἵνα διαθήκας γράφῃ*. Merito autem *Lucianus κατασημνήμενοι ἐπιμελῶς* quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex jure notum. Hac tota de re testamentaria cum multi diligentissime tractaverint, hujus loci, digni profecto, cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. HEMST. II.

Ead. I. 12. *Πρόκειται*) Ad mortui πρόθεσιν vel collocationem proprie pertinet: *Noster* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. *ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῷα προκειμένην οἰκίᾳ* alibi, si quid diligentiam hominum eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur *Lucianus* addiderit, *ἐν σκοτεινῷ πον τῆς οἰκίας*; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est *χαμὰ κατατιθέναι, χαμὰ κείσθαι* malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a *Luciano* describi, ut amicorum familiariumque contemtum et in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant *πυλαίᾳ τῇ ὁδῶν* et *περιμάχητος ταῖς γαλαῖς*. HEMST. II.

Ead. I. 13. *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπεκρίσαντες*) Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, et hunc nostrum constet, videtur requiri *ἐπεκρίσθηντες* sed praeterquam quod *Basilium* sic etiam usurpasse video (in *Constantini* lexico), contra fidem *Codd.* non placet temere conjecturas pro *Lucianeis* obtrudere. *SOLAN.* *Ἐμὲ* conjungi non debet cum *ἐπεκρίσαντες*, sed cum *περιμένονσι* tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad *Diall. Mortt.* V. HEMST. II.

Ead. I. 15. *Τετριγότες οἱ νεοττοὶ*) Ex *Iliad.* B. In vaticinatione Calchantis. *BOUARD.* II. II, 314. Proprium est de stridore pullorum, quem edunt, ubi advolat mater. Vid. *Op-*

~~pian~~ — de Venat. L. III. v. 125. Unde et de stridulo umbra-
~~rum~~ per Orcum circumvolitantium sono Necyom. c. 11. *περι-
 πτερόντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιάι.* Quod et ipsum
 praecedente Homero dictum Odys. XXIV, 5. sq. Quin etiam
 eleph~~ant~~hantorum fremitum Noster hac voce exprimit Zeux. c. 10.
 ubi vid. adnott. **LEHM.**

Ibid. Ἀφαιρεθῆ) Anglic. ἀφαιρεθῆ et ἀνωχθῆ. Tangit
 autem veterem testamentorum formam et literarum, de qua
 alibi. **BOURD.**

Ead. 1. 16. Τὸ λῖνον) Quo tabulae testamenti ligantur.
BRON. Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam
 continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summo margi-
 nis ad mediam partem perforatae triplici lino constringantur, at-
 que impositae supra linum cerae signa imprimantur: haec Paulus
 V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte Lucianus primo
 loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud Demosth.
 est in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντυθηθῆναι, tertio
 τῇν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Annul. c. VII.
 qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quanquam in
 agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest Lucia-
 nus, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui tem-
 poris mores praecipue conveniant. **HEMST. II.** Neque id sane
 mirandum, quum proxime aequalibus scripserit suis, nec solum
 ingenii artisque suae exercitandae et ostentandae caussa,
 verum ut et voluptatis aliquid, multo vero plus utilitatis,
 inde caperent sive lectores, sive auditores. De voce λῖνον
 moneo, rectiorem scripturam me invenisse in A. 2. Ceterae
 omnes exhibuerunt λῖνον. De vera syllabae prioris quantitate,
 si forte dubites, adeas velim *Dorvill.* ad *Charit.* p. 669. **Lips.**
 et *Boissonad.* ad *Nicet.* T. II. p. 263. **LEHM.**

Pag. 84. 1. 1. Ὁ κοινός) Placet κοινός. **BRON.**

Ead. 1. 2. Ἐκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpre-
 tes *Martial* et *Petronii*. **BOURD.**

Ibid. Πρεσβυρημένος) An ut pubertatem vixdum ingres-
 sus videatur? An vero notatur hoc ut barbarum? Vide *Diall.*
Mortt. IX. et *Scyth.* c. 3. **SOLAN.**

Ead. 1. 4. Ἐξωρός) Vide *Dial.* *Simyli* et *Pol.* ubi aetas
 diserte additur, et si clarius velis, finem Galli; et *Ver. Hist.*
 II. c. 28. Eadem vox occurrit et de *Sacrif.* c. 7. et *Alex.*
 c. 6. **SOLAN.** Ut meretriculae χαρίζεσθαι, sic deliciae dice-
 bantur ὑπηρετεῖν, cum se viris praebebant. *Pseudol.* καὶ ὡς
 παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιῶτῃ συμπεριεφθείρον
 πάντα ὑπηρετῶν saepius *Aristophanes*. Utraque tamen non

raro confusa: nam apud *Athenacium Matho* de feminis τῷ ὑπηρετεῖν usus est, uti de deliciis χαρίζεσθαι *Noster* Diall. Mortt. IX, 4. ἤδη μανθάνω, ἅτινά σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο. *Hermst.* I.

Ead. l. 5. 'Εκείνος μὲν] Operae pretium videtur esse, licentiam observare, qua auctor sententias inter se connexit. Πότῃ, quae a verbis: 'Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον incepserat, finita est cum voce ἀπολαβὼν. Jam quum in apodosi sequatur ἐκείνος μὲν, et quae proxima particula δὲ his respondeat, reperiatur demum c. 23. in. ὁ δὲ etc. facile fieri potest, ut decipiatur aliquis, qui hunc sibi sententiarum nexum ἐκείνος μὲν, — ὁ δὲ invenisse videatur. Imo ἐκείνος μὲν et ὁ δὲ uterque est idem ille beatus heres. Et dum scripsit *Lucianus* ἐκείνος μὲν, cogitabat sibi, qui illi responderent, alteros illos spe hereditatis frustratos, volebatque, ne dicam debebat, sic pergere: ἐκείνος μὲν — μετονομασθεῖς· τοὺς δὲ μάτην περηνότεας ἐκείνους — καταλείπει etc. Hujusmodi paullo liberiores nectendi rationem passim indulsit sibi, maxime in familiari sermone, scriptor noster. Minor tamen fere ipsius, quam Criticorum, culpa censenda, quod hi nonnunquam aliena ei prae nimia sedulitate ac diligentia obtrudere conati sunt. Exemplum luculentum Diall. *Deor.* XIV, 2. de quo tamen suo loco. *LEHM.*

Ead. l. 6. Πυρρῶν ἢ Δρομ. ἢ Τιβίων) Dixerunt ad *Persium* viri clarissimi: de his nominibus copiose *Aristophan. Bourd.* Nomina servorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud *Theophrast.* Eth. Char. π. ἀναίσχ. — p. 30. B. Τίβι. Vid. *Stephan.* Byzantin. et *Salmas.* *Plin.* Exercitt. 34. G. et de Merc. cond. c. 25. *Alex.* c. 29. A primo fit *Byrrhia* — *Terentii*; cujus ut et *Dromonis* etymologia in propatulo est. *V. Graev.* ad de Saltat. §. 29. *SOLAN.* Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis et specie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri solebat, serviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Onesimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*: Ἀνδὸς ὁ Φερεκλέους, *Lydus* *Phereclis* servus apud *Andocid.* de Myster. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent

usitata, *Manes, Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si *Suidae* fides constat, dicta quondam *Tibia*: sumsita proverbiorum auctore in *App. Vatic. C. II. n. 71.* locus paullulum intricatior, quem sic lego: *Μάνης* (hoc recte viderat *Canterus*) καὶ *Τίβης* ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακά· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, εἰς *Μάνης ἐν Φρυγίᾳ*· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperitur) τὸν δὲ *Τίβην* ὁ *Μένανδρος* συνεχῶς (an συνήθως; quamquam non valde necessarium: *Th. Reinesius V. L. III. c. 6. p. 467.* *Glaseri* praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) *Τίβιον* ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis saltem existare vocabulum illud non recorder) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία *Τίβια* καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod moretur, lubens fateor. *Tibium* ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a *Tibio* quodam, ut ait, adpellatione deducta: ἐκ τοῦτον καὶ *Τίβλους* τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, atque ideo servis indidem adportatis tributum. Haec *Casaubono* ratio constitit, cur *XII. p. 830. B.* ubi nomina *Strabo* non parca recenset Paphlagonica, quorum usus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro *Τίβηρος* reponi voluerit *Τίβιος*· neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta *Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος*. Minimum tamen abest, quin lib. *IV. p. 298. A.* ἐνθὲν οἱ Ὀσίσμοι εἰσιν, οὓς *Τιμίους* ὀνομάζει *Πυθέας* corrigendum censeam *Τίβιους*· postquam commemoraverat Belgarum παρωικεανιτῶν, qui Oceanum adtingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde sequuntur in productione promontorio Osismii, quos si Timios adpellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si Tibios, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam suggerit haud absurdam, Pytheam existimasse, derivatos simul et dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, sic Osismios seu Tibios a Tibiis. Hoc utcunque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quicquam constituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophrasti Char. Eth. c. IX. p. 44. εὐωχοῦ Τιμῆς*, iudice *Salmasio P. E. pag. 84.* cui praeter *Menagium* accessit *Needhamus*: tamen hoc quidem in loco patrocinium *Casaubono* parari, et

satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae et gentium sint, olimve fuerint: sic Σέλλος, Ἑλλήν, Λάκων, Ἀττικὸς, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος et antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, et multorum in ea gente proprium: quocirca servus, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc et plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaest. 33. *Synes.* Ep. III. τοῦτον (Harmonii) τὴν θυγατρίδην ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβλους ἀπέδοτο, id est, ut ego quidem intelligo, vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit: mitto, quae aliis jamdudum observata: saepe *Noster*, ut *Index* ostendet: hujus autem loci plerique, quos supra memoravi, meminere. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc *Davi*, *Syri*, *Phryges*, *Getae*, *Sacae*. *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκῆται, Σανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Λῶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est *Olympiodori* locus ad *Alcib.* I. *Platonis* a *Casaubono* productus ad *Pers.* V, 116: πᾶσαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκένκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Λῶοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam causam *Lucianus* mancipium infame, postquam obsequio flagitioso loculentam hereditatem crevit, repente mutato nomine scribat in publicum prodire, et pro *Pyrria*, *Dromone* vel *Tibio* salutari *Megaclem*, *Megabyzum* aut *Protarchum*, haud secus ac *Simón* ille coriarius in Gallo divitiis auctus *Simonidem* se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaenet.* I. Epist. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in *Maledici* descriptione pag. 110. *Ilius*, sic iste nequam, in cujuscunque mentionem inciderit, patri nomen primitus erat *Sosias*: deinde in castris militavit *Sosistratus*: ἡ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θοῤῥά ἐστι· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασὶν· haec ego sanissima judico, neque digna, quae, cum eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne et ἡθικῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictita-

bant, inter suos nobili se loco natos esse: fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces imprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θράξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἰωνημένος: sed ex eodem *Comico* quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amonent: Πάντες μὲν Θράκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται· Ἡμεῖς ἀπάγων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι Ἐκείθεν εἶναι τὸ γένος) etc. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronuntiasse. Hoc illud est, quod *Aeschini Demosthenes* objecit pro *Cor.* p. 494. F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paullo meliore uteretur, patrem, qui *Troïes* dictus fuerit, *Atromerum* vocasse; matrem *Empusam*, eosaltem cognomine notissimam, satis magnifice *Glaucetheam*. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra *Manich.* §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adsciscebant, *Euseb.* de *Martyr.* *Palaest.* p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad *Jes.* c. XLIV. p. 527. B. HEMST. II.

Ead. l. 7. Μεγακλῆς) Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam et superbum sonarent. Megacles non unus in *Alcmaeonidarum* gente *Athenis* nobilissima: *Comici* hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum *Κοισύραν* feminam potentem: *Aristoph.* *Nub.* v. 46. ubi ἡγεκοισυρωμένην intelligo longa *Coesyrarum* serie superbam: *Herichius* e vetustis *Grammaticis* opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγεκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγεκορδυλημένη, ἐντειλημένη καὶ ἡγεκαλλυμένη· plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. *Protarchus*, praeter alios, ex *Platonis Philebo* notus. De *Megabyzo* vir magnus ad *Diogen.* L. II, 51. Sic vocabantur *Ephesiae Dianae* sacerdotes, ut observavit doctiss. *Turnebus.* Sed et alios ita solitos adpellari, conjicio ex hoc *Luciani* loco in *Timone*, Ἐκείνος μὲν, ὅστις ἂν ἢ ποτε (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) ἀρπασάμενός με etc. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit adpellatus, haud equidem scio: sed tum *Persarum* multos, eosque nobilissimos et historiae *Graecae* cognitissimos, tum antistites *Ephesiae Dianae* ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter

Persas qui orti memorantur ex illustri familia et regibus conjuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in *Κυρταία*, quod ne nimis calide mutaret in Megabazum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* *Cyrop.* VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam misit *Μεγάβυβον*. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαρον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μέθης· interpret, qui *Megabazum* interfecerant; nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, maxime sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, missi a *Megabazo*. Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνή, ἣτις ἦν ὁμοπάτριος Ἑλένη ἀδελφῇ ὀνόματι Ἀνούτις καλλίστῃ ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτῃ· scio, *Casaubonum* haec eum in modum reformare, ut cum *Ctesia* consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum adcommo- dasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixerō: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεαπόρους, adpellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. pag. 950. A. Ἱερεῖς δ' εὐνοῦχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας αἰετίνας ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἦγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ· συνεραῶσθαι δὲ τούτοις ἐρχῆν παρθένους. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui et ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, et *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς

Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενον ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλῖδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετευσάντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, etiam aliunde excessentes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄξιός τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquiendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. Sed neque canem canis execat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: et quo pacto impii adversus naturam, pii suis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate. Haec et plura Latine dedit Politianus Obs. et Em. cap. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid. in Ζάχορος — ἐν Μεγάβυζος ἦν, ὃς τις (forte melius Ὡς τις) γένοιτο Ζάχορος — ubi plane videtur positum pro Eunuchus: nam de Quinctiliano I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri junctus haereat Bagoas. At Plauto quid facies Bacch. A. II. Sc. III. 72.

Nos apud Theotimum omne aurum deposivimus,

Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.

Nic. Qui istic Theotimus est? Chr. Megalobuli filius,

Qui nunc in Epheso est, Ephesiis carissimus.

J. Meursius primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31. et Lambinus; deinde modum hunc nectit: Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus? quem ut solvat, operae pretium est audire. Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset, Megabyzus: nam adpellativum illud nomen fuit: quomodo λατρεὺ παῖς pro eo, quod est λατρεός. Vide, quo possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursia defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vul-

gari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἱατρῶν παῖδες, putavitque nihil ob stare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cujus filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyzi filius*, statuendum est. Megabyzum istum, antequam immixta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat nomen) sed inferioris gradus. Suspiciari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc *Plautino* loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalobyzus fidius*: pro *medius filius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, et splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Jovis templum *Αἶαντος Ἰδρυμα τοῦ Τεύκρου* unde οἱ πλείστοι γε τῶν ἱερουσάμενων ὠνομάζοντο Τεῦκροι ἢ Αἶαντες. *Strab.* XIV. p. 989. *Lucianus* autem quin, ut *Megaclem* et *Protarchum*, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic et *Megabyzum* petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitror, viri divitis et splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie restitutus a *Casaubono*: *διδῶν δ' ἐν Μεγαβύζον δέξεται ἐπὶ μισθῷ οἶτον. Apollon. Tyan. Ep. II. ἡ προῖκά γε χρηστέον αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας· ἐπὶ περ ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζον· quoniam tibi jam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant.* Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur et τὸ μέγα, ex quo factum, ut *μεγαλοβύζους* etiam dixerint, et *βύζον*, id est, ut *Hesychius* exponit, *πυκνὸν, συνετόν· γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Etymol. in Βόκτης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σώφρων βύβα (ἀν βυζά; quamvis apud *Hesych.* *Βυβά* (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distinguui debet: posteriorum sensus, de verbo βύζειν quaerenda est*

τοῦ νῆμα, quam vide p. 603. v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύσιοι λόγοι, quos Hesychius interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significationis sit derivanda, a Persicis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad Quinctilianum notata, sed parum accurate cogitateque, ut virum doctissimum satis adpareat. festinantem et rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditando tempus digerendique sibi non indulgisse. HEMST. II.

Ead. l. 8. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. ΑΠΟΝΥΜ.

Ead. l. 9. Ἀληθές — πένθος) Juvenol.

Ploratur lacrimis amissa pecunia veris. ΑΠΟΝΥΜ.

Ead. l. 10. Θύννος) Proverbium: piscis est marinus; in portu Lusitano magno numero capitur ad Lysibonam et iuxta mare Herculeum. De eo Plin. IX. c. 15. Athen. VII. Eustath. ad Il. 2. et Od. M. X. Κογῆ. Aelian. Hist. Animal. Proverb. sic id. Piscat. inde σαγήνευσθαι. BOURD. Lepidum et elegans οἶος in obliqua oratione, post verba praesertim affectus animi significantia, ita, ut exclamatio quasi obliqua efficiatur. Cf. Diall. Mortt. VII; 2. ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται. Cogita, si vis: ἀληθές ἄγοντας τὸ πένθος, οὗτοι τοιοῦτους αὐτοὺς ὁ θύννος etc. LEHM.

Ead. l. 11. Τὸ δέλεαρ) Magna ad eum inescundum munera. BROD. Ad verbum de eadem re Diall. Mortt. VI, 4. LEHM.

Ead. l. 12. Παχύδερμος) Rerum imperitus, crassoque ingenio praeditus. BROD. H. Stephan. Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, qui est cute crassa. Adfertur autem ex Timone Luciani pro fatuo seu stupido etc. sed Budaeus exponit, rusticus et illotus squalidusque. Crassa cutis et rigens ad indicium trahatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναισθητοί. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15. ibique Kuhnium. Philoponi locus ad Aristot. περὶ Ψυχ. II. productus etiam a Suida in Μαλακός: inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχύδερμονες καλοῦμεν in Plautinis quoque salibus corium bubulum et elephantinum. Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed praeterea significat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatrices duxit creberrimas et obduruit: hoc suadet mentio πέδης, μαστιγῶν, μυλωνός. Recte Faber, εἰ παριῶν ἄλλως pro ἄλλος.

Conferendus autem cum *Luciano* locus egregius *Philonis Jud.* p. 888. C. D. Quomodo *Noster* τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, sic et *Demosth.* περὶ Πάραφρ. p. 343. C. ὁ τέως ἐτι προσκυνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena servorum μύλων vel pistrinum: *Demosth.* in *Stephan.* I. ὥστε ἐν τῷ μύλῳ προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι et saepius *Lys.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθεῖσαν εἰς μύλῳνα ἐμπεσεῖν, ex quo loco *Luciani* elegans usus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuste *Liban.* T. II. p. 632. C. ἀπὸ μύλωνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀργυρνισίων ἀγεσθαι ἐπὶ δυνάμεις τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, et propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταιν θεοῖν. Notat *H. Steph.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. *HEMST.* II. Praestantissimae *Fabri* emendationi ἄλλως pro ἄλλος frustra relucteris. Est autem ἄλλως τι ποιεῖν, temere, inconsulto, aliud agendo facere aliquid, ut *Diall. Deor.* XIX. i. Cupido de Minerva: ὑφορᾶται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃν etc. Ceterum in nostro loco omnino abest haec vox a *Gorl.* *LEHM.*

Ead. l. 14. Τὸν μυλῶνα) In pistrinis enim trusatilem molam egerat. *BROD.*

Ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari solita. *Demosth.* Or. I. in *Steph.* s. fin. p. 106, 2. Vid. *Meurs.* AG. IV, 842. et *Suid.* in Ἀνάκαιον, et not. ad *Conv.* c. 9. et 32. unde satis liquere arbitror, de Castore et Polluce intelligendum. *SOLAN.*

Pag. 85. l. 4. Ἰπποτροφίας) Vide *L. Bos.* Obs. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρῶς οὐκίας ἱπποτροφηκός τοῦ πάππου apud *Diogen.* L. VIII, 51. *HEMST.* II. *Bud.* C. L. G. v. ἱπποτροφεῖν. *Isocr.* περὶ ζευγ. T. III. p. 158. ed. *Auger.* Ἰπποτροφεῖν δ' ἐπιχειρήσας, ὃ τῶν εὐδαιμονεστάτων ἔργον ἐστὶ, φαῦλος δ' οὐδεὶς ἂν ποιήσειεν. Eo autem consilio potissimum opulentiores alebant equos magnis sumtibus, ut in ludis publicis certaminum praemia ferrent. Occurrunt de eadem re ζευγοτροφῶ, καταζευγοτροφῶ, καθιπποτροφῶ, τεθριπποτροφῶ. *ΒΕΛΙΝ.*

Ead. l. 5. Ἡ μὴν εὐμορφότερον) Id. *Dial. Mort.* et copiose in *Somnio*, ubi de *Simonide.* *BOURD.* Omnium, qui sub *Ilium* venire, Graecorum longe formosissimum fuisse *Nireum*, posteris *Homerus* persuasit: hinc faceta illa inter *Nireum* et *Thersitem* altercatio apud *Nostrum Diall. Mortt.* XXV. Eadem vero, quae hic, ferme reperias *ibid.* IX, 4. *Horat. Ep-*

od. 15. *Formiaque vincas Nireas. Achill. Tatius lib. VI. p. 387.* ἔμολ δὲ οὐδὲν μέλει τούτων, εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, εἴτε Κροίσου πλουσιώτερος. Cecropis enim et Codri nobilitatem proverbii celebrarunt: quapropter *Synecius Ep. 3.* ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητεῖν τῷ Κέκροπι de homine splendido genere nato: ut in *Calvitii Encomio* τῷ Βέλλεροφόντῃ σοφοροσύνης ἀμφισβητεῖν de singulari castitate dixit: eo respexit *Themistius in Βασανίστῃ* τοὺς προγόνους. ἀνεργεῖντες Διοτρεφεῖς καὶ Διογενεῖς καθάπερ Ὁμηρος λέγει, καὶ τῇ παροιμίᾳ πρέποντας τῇ ἀπὸ Κόδρου. Alia quaedam non dissona conjunxit *Philo* περὶ Προνοίας apud *Euseb. Προπαρασχ. lib. VIII. c. ult.* πλουσιώτερος Κροίσου, Δυγκέως ὀξυωπέστερος, ἀνδραϊότερος τοῦ Κροτωνιάτου Μίλωνος, καλλίων Γανυμήδους. Possem aliquanto plura e *Maximo Tyrio* atque aliis: sed operae non est. ΗΕΜΣΤ. I.

Ead. l. 6. Κέκροπος) *Cecrops et Codrus Atheniensium reges fuerunt. BROD.*

Ead. l. 7. ἐκκαίδεκα] *Cod. 1428. exhibet 5, id est, sex; qui numerus, etsi per se plus quam sufficeret, tamen posthabendus vulgato. Nam sedecim est numerorum hyperbolicorum unus, cujus tum est usus, ubi vel unum multum foret. Diall. Deor. I, 1. Jupiter Prometheo dicit, pro facinoris atrocitate eum dignum esse, cujus jecur non ab uno, sed ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυνῶν tondeatur. Sic et in Somn. s. Gall. c. 12. Micyllus inter alia gratissima etiam annulos sedecim se gestare somniaverat. Et in nostro loco tanto insignior redditur adulatio, quanto plures comparantur Croesi, quum vel unius divitiis isti omnium temporum Pyrrhae et Dromones contenti esse soleant. Vocis σύναμα accentum me transposuisse, quum in omnibus ceteris libris συνάμα legatur, non est, quod multis probem. LEXM.*

Ead. l. 9. Συμμελεγμένα) *T. Fab. sibi pepererit. Male, cum de quaesitis ab eo, cujus heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expressit fere eadem, quae Horatius Sat. de Ulysae et Tiresia,*

*Qui quamvis perjurus erit, sine gente, cruentus
Sanguine fraterno etc. ANONYM.*

Ead. l. 11. Αὐτόπους) *Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἑμμοῦ τοῦ κοῦ βαδίζω τότε. SOLAN.*

Ead. l. 15. Οὐ γὰρ Ἀρίστ.) *Aristidem, Justum cognominatum. Plutarch. in ejus Vita. BROD. Hac de re oratores Graeci. Idem Jove confutat. BOUND. Cui sumtus fueris defuit. Corn. Nepos. SOLAN.*

Ead. l. 16. Ἰπποκλῆς καὶ Καλ.) Hipponicus pater fuit

Calliae prodigi nepotis, de quo alias complura, *BAON.* Atheniensis uterque. *Calliam Laccoplutum* dictum, *Suidas* ait, *Foit* utique Atheniensium ditissimus, *Plut.* περὶ Φιλότη. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut, cum *Solon* consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. *V. Plutarch.* Sol. 158. et 935. f. *Pericl.* et in *Arist.* 612. *Callias* munera a rege Persarum accepisse creditus. *Calliae* hujus divitis matrem viduam duxerat primo *Pericles*, qua repudiata *Aspasia* deinde duxit. Vide *Plutarchum*, in v. *Pericl.* 301. A. ed. St. Vid. *Aristoph.* Av. pag. 554. et *Ran.* pag. 233. et *Ecclez.* *SOLAN.* *Ista* gens tanta floruit per omnem *Graeciam* divitiarum opinione, ut, quia *Graecorum* nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dederit: *Καλλίου τοῦ Ἱπποκλίου πλουσιώτερος* *Aeschin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diss. XXIII. p. 238. 239. *Lysias* pro *Aristoph.* p. 156. *Καλλίας ὁ Ἱπποκλίου*, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατήρ, ὃς πλείστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι etc. *Andocid.* de *Myster.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a *Comicis* acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: *Maxim.* Tyr. Diss. XXX. p. 309. μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἁλίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις ἅν' Ἱπποκλίου ἥς, νικήσεις ἅν' *Κλέων* ἥς, (vid. *Nostrum* §. 30.) ἀλγήσεις ἅν' *Μέλιτος* ἥς. Recte vero *Lucianus* atque ex historiae veritate *Aristidem*, ut vita dissimillimum, opposuit: nam *Calliae* daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum objecerunt crimen, quod cum bonis adflueret, *Aristidem* ἀνεπιόν in summa paupertate vivere pateretur: cuius invidiam, quae iudicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius *Aristidis* interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam historiam respexit *Teles* apud *Stob.* pag. 516. Ordinem illustris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapsus: liberalius et adparatiore doctrinae copia *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, et multos aliorum errores conabimur expurgare. *HEMST.* II. *Calliae* opulentia conspicua etiam fit ex toto *Xenophontis* Symposio. *LEHM.*

Pag. 86. 1. 1. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum *Fr. Luisinus* Par. III, 18. *HEMST.* II.

Ead. 1. 3. Ἐχει σε etc.) Vid. supra *Somn.* c. 7. Ἐμαίον ὦν. et hoc ip o *Tim.* c. 24. *J.* haec aliter habet, nempe πρὸς

αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σί. Minus commode. SOLAN. Retinuiamus cum Hemst. et Schm. vulgatam lectionem. Nam variantes illae παρ' αὐτὸν, πρὸς αὐτὸν, πρὸ αὐτὸν manifesto originem habent ab interpretamento παρ' αὐτὸν, addito a nonnemine ad explicandam vocem ἀπάγειν, quae vel per se sola significat domum secum abducere, ubi id quidem loci ratio fert. Unum sit exemplum Xenoph. Anab. I, 3, 14. ubi bis ἀπάγειν de eo, qui exercitum Graecorum domum abducatur. Elegantiam autem interpretationis παρ' αὐτὸν (ad se ipsum, in ipsius domum) non cepit Solanus, qui mallet παρ' αὐτόν. Multo magis aberravit Belinus, qui conjecerit παρ' αὐτῷ ἔχει, et reddiderit: m'emmène, et garde chez lui. Quod autem nonnulli habent ἔρχεται, corruptum id haud dubie ex ἔχει σί. LEMM.

Ibid. Τὸν Ἐμῆν) Scribe σε τὸν Ἐμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. §. 41. BOURD.

Ead. 1. 5. Κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν] ex ipsius decreto. Hemst. vertit in min. ed. ex ipsius sententia, quae quidem verba in versione sua non debebat omittere T. Faber. Nam erat tum Plutus a Jove καταπεμφθεὶς. Ceterum in examinandis variis hujus loci lectionibus haud sane difficile fuit in veram auctoris manum, vel sine magno acupine, incidere. LEMM.

Ead. 1. 9. Δυσέμερον οὕτω χρῆμα) Τοῦς τοῦ πλούτου ἄξιους. BROD.

Ead. 1. 10. Οὐδ' ὁ Δυκνὺς) Aristoph. in Plut. v. 210. βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύμερον Δυκνέως. Ὁξύμενος Δυκνέως Philo περὶ Προν. apud Euseb. Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. Plotin. Ennead. p. 545. D. saepe Noster, ut Erasmus observat in Lynceo perspicacior: G. Cognatus in Lynceus. HEMST. II. Apulej. Metam. lib. II. Vides hominem perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo et oculo totum: et cui non notum illud Horatii: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Contemplare oculis. HEMST. I.

Ead. 1. 14. Σαγηνεύμενος) L. σαγηνεύομαι circumdor. BROD.

Pag. 87. 1. 4. Εἰρήσεται γὰρ) Dicendum est enim. BROD.

Ead. 1. 8. Σοῦ δυσέμερος) Δυσέμερος, qui modum amoris statuere non potest, sed ejus violentia se totum abripi patitur. exposuit illam vim D. Heins. L. Th. c. IV. non quidem ignotam H. Stephano, cujus in Thesouro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Jungerman. ad Poll. VI, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀποστροφῶς.

Τὼς κρητῶς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορῆν
 "Ανθεσο (ita legendum pro "Ανθετο) Πάνι φίλη
 Δαφνι γυναικοφιλα.

"Ω Πᾶν δέχνησο δῶρα τὰ Δάφνιδος· Ἰσα γὰρ αὐτῇ
 Καὶ μοὶ Πᾶν φιλείς καὶ θυερώς τελέθεις.

Sumsit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter *δυάνιος* vel *δυετ*
νιος apud *Hippocratem*, de quo *Foes.* in *Oecon.* *HEMST.* II.
Ibid. Εἰς βαθυκῆτα πόντ.) Ex *Theognide*:

"Ἦν (paupertatem) δὴ χρεὶ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα
 πόντον

"Ρίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. *BRON.*
 Adludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate,
 quod in *Progymn.* *Aphthonii* in sententiae exhortatoriae exem-
 plo exstat: Χρεὶ πεινὴν φ. etc. Ad hoc item adlusit *Lucian.*
 de *Merc. Cond.* *Theodoretus* quoque de *Curat.* *Graeci.* *Adfect.*
 lib. II, adducit. *COGN.* Ex *Homero*, ut postea πετρῶν κατ'
 ἡλιβάτων, quod ex eodem est. *BOURN.* Vana est haesitatio
Fabri inter hanc lectionem, et eam, quae in *Theognidis* edi-
 tionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit
 se inde expedire, cum id posset, non auxilio *Stobaei* et
Plutarchi, qui potuerunt aliter citare, quam *Lucianus*; sed
Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de *Mercede*
 conductis cap. 5. et apologia ejus libelli sequente c. 10. et
 quomodo citare voluerit, et ex quo, clare et βαθυκῆτα di-
 cens, et ipsum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis
 adparet, ab *Bourdilotio* temere notari ex *Homero*, ut postea
 πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius.
 Etiam paullo post negare nequit *Faber*, verius vertisse *Eras-*
mus, et ex ejus imitatione *Benedictum*, illa verba οὕτως οὐδὲ
 τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοῦς, quod illos nullo pacto respexisses, quam
 ipsum, quod ipse ne primo quidem congressu adspicere voluisses.
 Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam *Lucianus*
 in *Saltatione*, ἄμεινόν ἐστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ
 μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομημέναι, vertisse
Opsopaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitium
 deliquisse; *Benedictum*, nec initio, te tale quid deliquisse, fate-
 ris. *GRON.* Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc
 modum:

"Ανδρ' ἀγαθὸν πεινὴ πάντων δάμνησι μάλιστα
 Καὶ γύρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου.

"Ἦν δὴ χρεὶ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον

Ρίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. J. cum Ms. T. *Fabri* βαθυκῆτα. Sed eadem sibi non
 tis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in *Coll*

etiam invenitur. Vide Merc. Cond. c. 5. et Pro Merc. Cond. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, *μεγακή-
τα* quam vocem servant *Aphthon*. Progymn. p. 14. *Schol.*
Thucyd. ad II. c. 43. *Eustath.* ad II. *Ἔ.* p. 998. v. 25. Apud
Stob. p. 518. ad marginem additur *βαθυκήτα*, quasi varia
vetusti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc
T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* consentit
Clemens Str. IV. p. 483. C. ut difficile sit dijudicatu, utrum
ab ipso *Theognide* fuerit profectum. *Μεγακήτης* post *Home-
rum* *Odyss.* I. 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apol-
lon.* *Rhod.* IV, 318. *Dionys.* *Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius
est *βαθυκήτης*. Ut plurima sunt in *Homero*, quorum certa ra-
tio posterioribus minime constitit, sic quam germanam ha-
beat potestatem *μεγακήτης*, opinionum dissidio Grammatici
dubium relinquunt. Qui *μεγάλα κήτη ἔχοντα*, quod in maris
epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur,
videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad *μεγα-
κήτει νηϊ μελαίνῃ* II. Θ. 222. A. 5. 599. Hoc alios compulit,
ut exponerent *μεγάλως κολήν*, vel *εὐρύχωρον καὶ πλατείαν*, vel,
quod habet *Dionysii Schol.* *μεγαλόπλεον*: imo in Etymologo
legas, *μέγα κύτος ἔχουσαν*, ὅ ἐστι *πλατείαν* p. 574. unde, quae
sit origo diversae lectionis *βαθυκήτα*, manifesto colligi pot-
est. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda *Lace-
daemone* *κητώεσση* II. B. 581. Equidem existimo, *κήτος*
olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod
si sumeris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus.
Nunc *H. Stephanum* audiamus in *Thes. Ind.* *Βαθυκήτα πόντον*
Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat,
vel quod habeat cete ingentia: est enim et piscosum mare et, pro-
fundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio lin-
guae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se-
minus adtendisse satis declarat: ego vertam, profundissimum
vel immensae profunditatis mare. *Amm. Marcell.* XXIX, 1.
p. 600. angustis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel
in mare nos ire praecipites, suadet *Theognis* poeta vetus et prudens.
HEMST. II.

Ead. 1. 9. *Περῶν*) *Ac se e scopulis praecipites dederunt.*
BROD.

Ead. 1. 10. *Ὅτις*) Videtur *Lucianus* scripsisse aut *ὅς-
περ*, aut *ὅτε πέρ*: quamvis libri omnes habeant *ὅτις*. De *ὅτε*
vide *Diall. Marr.* VII. extremo. *Hermot.* c. 23. De *ὅς* *Scyth.*
c. 2. SOLAN. In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illu-
stravit, quibus si in reliquos similes exstarent, aut ab eo-
dem viro, aut ab aliis conscriptae, *Lucianus* certe longe ma-

lius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori suo reddi posse videtur. Novi, inquit Mercurius, adeo perdit te (Plutum) amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, "ΟΤΙΝΕΡ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς· hoc est, *Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto respexisses.* Sed jocus, quem voce ὑπερορᾶσθαι captat, nisi aliter et legas et veritas, perit. Scribo itaque ὕ. ν. ὑπὸ σοῦ, "ΟΤΙΝΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἐ. ἀ. et verto, *despici se a te rati, quos ne adspexisti quidem.* Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque querentes *se superciliose adspectos a caeco; quae vis est vocis ὑπερορᾶσθαι.* SOLAN. in *Specimine.* Frigidior est jocus, sive ὄσπερ, sive ὅσπερ corrigas, sive acquiescas in ὅτιπερ, quod adhuc praeplacet. Vis autem lusus sane est in verbis ὑπερορᾶν et ὄρᾶν, et adluditur ad Pluticaecitatem. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν male ab interprete redditum; est omnino non. Verterim sic: *despici rati a te, quod ipsos omnino non adspiceres.* LEMM.

Ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

Ead. 1. 12. Κορυβαντιᾶν) Corybantiare, ut ex *Plinio* docet *μαχαρίτης Scalig. ad Catull.* BOURD.

Pag. 88. 1. 3. Προσωπεῖον] *Lucian. pro Imag.:* ὥσπερ ἂν εἴ τιμι ἀμόρφω προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθεῖη τις φέρον. HEMST. I.

Ead. 1. 6. Εἰόμενοι) Placet οἰόμενοι. BROD.

Ead. 1. 8. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

Ead. 1. 9. Ἐγῶντες ἀνθρώπων etc.) Profert *Thom. Mag.* in *Ἀνέκαστος.* HEMST. II.

Ead. 1. 11. Ὅτι καὶ etc.) Sic edi curavimus; cum in vulgatis edd. legatur tantum καὶ etc. auctoritatem secuti Ms. a *Fabro* memorati, et ed. J. quae ὅτι habet sine καὶ. SOLAN.

Ead. 1. 12. Αὐτὸ) Legendum αὐτοῖ. SOLAN.

Ead. 1. 14. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δῆ. BROD. P. L. et Coll. δῆ. Emendaverat et *Vorstius* in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. SOLAN. Arg. tamen exhibet δῆ. LEMM.

Pag. 89. 1. 1. Ἐπίχριστος) *Fucata.* BROD.

Ead. 1. 7. Συμπαρεῖσθεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur *Plutus Aristophaneus* v. 107. Cum istis plane concordant, quae *Longinus* de *Sublim.* c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. HEMST. II. et I.

Ead. 1. 11. Φευκτῶν) Legendum est φευκτῶν, quia φευκτός mere Tragicum est, et inevitabilis significat, non vitandus. SOLAN. Apud philosophos αἴσχετὰ et φευκτὰ inter se

pugnans. *Cebes* p. 77. οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερόν ἀν
εἶη, καὶ αἰρετόν καὶ φευκτόν ἅμα αἰεὶ. saepissime *Plato*: quare
nihil hic mutandum. *HEMST.* II.

Ead. l. 12. Τέθηπε) *Miratur.* *BROD.*

Pag. 90. l. 1. Ἐγγέλεις) De multiplici forma numeri
pluralis in hac voce, ἐγγέλεις, ἐγγέλους, ἐγγέλεις agit *H. Ste-*
phan. Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non imme-
mor. *HEMST.* II. De genere vocis monendum, et masculi-
num, et femininum occurrere, illud tamen minus frequen-
ter; apud *Nostrum* *Anachars.* c. 1. ὥσπερ οἱ ἐγγέλεις, quantum
nunc quidem scio, sine lectionis variatione. Contra τὰς ἐγ-
γέλεις *Diall. Marr.* XI, 2. et saepius. Unde et h. l., ubi Ar-
ticulo non facile carere poteramus, e codd. 2957. et Aug.
restituimus cum *Schmiedero* αἱ ἐγγ. In R. vero οἱ ἐγγ. esse tra-
ditur. *LEHM.*

Ead. l. 8. Ἐξώδης) *Cod. Angl.* ἰξώδης. utrumque rec-
tum, ἰξώδης tamen legit interpres. *BOURD.* Mendose pleri-
que libri ἰξώδης. Vera scriptura ἰξώδης, quam expressimus,
ex *J. B.* 1. et Si est: agnoscunt etiam P. et L. In uno tamen
L. ἰξώλη τε. *SOLAN.* In A. 2. ἰξώδης. *LEHM.*

Ead. l. 5. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto
Πλούτος scribe ἀλλὰ μεταξὺ etc. διέλαθε. Post vocem hanc
loquitur Πλούτος, τὸ ποῖον; Ἐμ. ὅτι τὸν θησαυρόν et reliqua.
BROD. Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec-
idem, qui superiora, Mercurius. *MARCIL.* Nomina perso-
narum antea perturbata restituit jam ante nos *Benedictus.*
SOLAN. Locum in cunctis edd. excepta *Salm.* prava perso-
narum distinctione laborantem adjuvit, praeter *Brodacum,*
Franc. etiam *Luisinus* *Par.* III. c. 2. *HEMST.* II. Reperitur
jam in *Arg.* ed. recta personarum dispositio. *LEHM.*

Ead. l. 8. Ἐμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν Θησ.) Male notata et-
iam hic persona Mercurii, et omissa Pluti. esse debet: Πλούτ.
τὸ ποῖον; Ἐμ. ὅτι τὸν θησαυρόν. *MARCIL.*

Ead. l. 15. Ἐχόμενος τῆς γλαυδός) *Laciniam ducens.* *Di-*
xi ad *Petron.* *BOURD.*

Ibid. Τὴν ἰσχυτιὰν) *Aeschin.* in *Tim.* p. 13. v. 43. τοῦτω
γὰρ κατέλειπεν ὁ πατήρ etc. ἰσχυτιὰν δὲ Σφηκτοῖ, Ἀλωπεκῆσι δὲ
ἔτερον χωρίον. ad ea, quales fuerint Atticorum ἰσχυτιαί, op-
time docuit antiquus *Scholiastes* et nondum editus, cujus ver-
ba ex *Harpocrate* et *Suida* paullulum emendata describere non
gravabor. Ἐσχυτιαί εἰσι τόποι ἰσχυτοὶ τῆς χώρας περατούμενοι
ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν. τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δήμων ἰσχυτιαί
καλοῦντο. Ἄλλως ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα
κατὰ τὴν Ἀττικὴν παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἰσχυ-;

καὶ καλοῦνται. Saepe ἔσχαται *singulorum agri suis finibus distincti et separati*, ut monuit *Casaub.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem castigans, qui *de nescio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; sed tamen remotiores, et ad cujusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit *Demosth.* in *Phaenipp.* p. 1023. B. ἐπορευόμενῃ Κηθήραδε (lege Κυθήραδε) εἰς τὴν ἔσχατιάν αὐτοῦ· καὶ πρῶτον μὲν περιεγαγὼν τὴν ἔσχατιάν αὐτοῦ πλεον ἢ σταδίων οὖσαν τετταράκοντα· et compluries in sequentibus, ad quae pertinet *Harpocratonis* observatio in *Ἐσχατιά.* Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἔσχαται significant, dubitari non potest: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Herach.* in *Ἀλκυονίδες.* cum in modum historici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τῆς Αὐλίας περὶ τὰς ἔσχατίας· illudque proverbii vice positum a *Constantio Ep.* ad *Antioch.* in *Athanasii* *Apol.* καὶ τοὶ τίς ἄγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἔσχατίας οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* *Timoni*, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occursu ingrato abesset, ἔσχατιάν colendam commisit, ὄρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον· non aliter, quam *Libanius* *Δυσκόλῳ* suo, quem pinxit *Declam.* XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. *Hemst.* II. et partim I.

Pag. 91. l. 2. *ὑπερβολὰ τάχα ἢ Κλέωνι*) Hoc est, *Pessimo cuiuspiam Atheniensi.* Cleonem et Hyperbolum *Aristophanis* *Comoediae* infamant. *Baon.* *Aristophan.* in *Pace.* *Bouan.* Adde gravissimum de *ὑπερβολῷ* *Thucydidis* testimonium, qui *μοχθηρὸν ἄνθρωπον* vocat VIII, 73. *Solan.* Nobile par hominum improbissimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus *Athenis* magna praeditos auctoritate, quia solent plerumque *Comici*, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in administranda republica versatos provector aetate videre potuit *Timon.* *Cleon* *Cleaeneti* filius jam vivo *Pericle*, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset, viam ad rempublicam adfectavit. *Plutarch.* *Per.* p. 170. D. ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἤδη διὰ τῆς πρὸς ἐκείνον (*Periclem*) ὁργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto sine controversia primas tenuit, ὃν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teste *Thucyd.* III, 86. IV, 21. Postquam ad *Amphipolin* pulsus a fortissimo duce *Brasida*, et in fuga caesus interiisset *Cleon*, deterior *Hyperbolus* aliquo tempore inter demagogos praecipuum in republica locum occupavit: ad *Aristoph.* *Pac.* v. 680. *Scholias:* μετὰ τὸν Κλέωνα ὑπερβολὸς ἐπολιτεύσατο· mox, οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando poten-

am civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: *δυοῖν δαὼν ἐν τῇ πόλει δυναστυῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. Plutarch. T. I. p. 155. A.)* διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, se nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus *Arioph. Nub. v. 549. 558.* ubi vide *Ez. Spanhemium*: neque mirum est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant, in eos stili acerbiter exercuisse, qui tot veris criminibus opugnari possent. *Plutarch. T. II. p. 826. D.* τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν βίαντος· ψέγομεν δὲ τὴν Τπερβόλου καὶ Κλέωνος. Egregie *Dion Chrys. p. 282. A.* Atheniensis populi quasi δαίμονας et genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem et Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς πεικνῆς τυχόν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς· p. 541 D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγός οὐδὲ Τπερβόλος καὶ Κλέων. Cleonem et Cleophonem in hoc genere sociavit *Demetr. de Elocut. §. 315.* Hyperbolum et Cleophonem *Isocr. de Pac. pag. 174. B.* plures *Himerius Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615.* Ἐστυχοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας· Τπερβόλον· Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην· Κλεοφῶν Αλκιβιάδην ἐγράφετο. *HEMST. II.*

Ead. 1. 5. Ὁρεινὸν) Male *Basil. edit. ult. ὀνειρόν*, ut et quaedam aliae edit. *BOURD.*

Ead. 1. 7. Ἐκείνος) Non ignoro, quam vim saepe pronomen illud habeat, velut, quod paullo ante protulimus *ε* *Dione*, Τπερβόλος ἐκείνος· neque tamen non hic malim ἐκείνω, scilicet *Τιμῶνι*. *HEMST. II.* Non adsentiebar: ἐκείνος est illuc, ut modo οὐτοσί, hicce, hocce in loco. *Prom. s. Cauc. fin. καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ αἶτός.* *Diall. Marr. VI, 3.* αὕτη σοι πλησίον. *Fugitiv. c. 29.* et saepius. Idem et a *Schaefero* alicubi notatum in *Meletemm. LEM.*

Ead. 1. 12. Περιεσχημένον) Adducit *Thom. Magist. in Κατέσχημαι. HEMST. II.*

Ead. 1. 14. Ἀργειφόντα) *Homeric.* Patet *Dial. Jovis et Merc. postea. BOURD.*

Pag. 92. 1. 2. Ἄρα) Anne ἄρα; ut volunt distinguī Grammatici, quando est interrogantis. *REITZ.* Minime vero. Quidni etiam conclusiva particula ἄρα, ergo, in interrogatione occurrere possit? Imo corrigendum *Diall. Mortt. XIII, 1.* σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα (olim ἄρα) ἤσθα; *Ergone Philippi E*

tu filius eras? Itidem XX, 4. ὁ δὲ Σωκράτης ποῦ ποτε ἄρα
ἔστιν; Char. c. 10. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Vid. Hermann. ad
Viger. p. 788. sq. LEMM.

Ead. 1. 3. Εὐαδίκητος) Quem alias Graeci ἐπιτήδειον,
Latini opportunum et obnoxium vocant. Eleganter Hipparch.
apud Stob. pag. 573. v. 39. θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον
καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quae Pau-
pertas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST. II.

Ead. 1. 5. Ἐγχειρίσας) Secuti sumus emendationem Tan-
Fabri, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρήσας. SOLAN.

Ead. 1. 6. Τὸ πάλαι) Qui dudum fuit Timon. BROD.

Ead. 1. 7. ῥάκος ἤδη γεγενῆμενον) Jam laboribus exercita-
tum atque adtritum. BROD. Male Brodaeus: melius Erasm. Ad.
in Pannus lacer, hominem fastiditum et rejectum exponit. Hic
divitiis et voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius
usus idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii
formulam Lucianus indicat Pseudol. §. 18. ἄρχει δὲ σε, τὸ τοῦ
λόγου, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε· iisdem verbis de
Merc. Cond. §. 39. Hinc sumsit Scaliger in Strom. Proverb. v.
1337. Antiphilus I. Anth. LVI. Ep. 3.: Μυριετής, ἄλτοιο βλεῖ
ῥάκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem con-
triverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athle-
tis apud Athen. X. pag. 413. E. cum aetate florent, incedunt
πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ πρὸς πτόση γῆρας πικρὸν Τολβανίς
ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae ῥάκος dicitur
in Epigr. quod edidit R. Bentley ad Callimach. p. 470. Simi-
les alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit
Aristophanis illud apud Polluc. X, 33. Τί μ' ὦ πόννηρ' ἐξώρισε;
ὡς κληντήριον· ita si legas, jambus erit tolerabilis; cetero-
quin ejus loci integritatem non praesto. Aristophanes etiam
in Equ. v. 529. Cratinum effoetum et prae senio paene deli-
rantem lectulo comparat Ἐκπιπτονσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ
τόνου οὐκ ἔρ' ἐνόντος etc. Paullo aliter Seneca, teste Gell. N.
A. XII, 2. Qui hujuscemodi versus amant, liqueat tibi, eosdem
admirari et Soterici lectos: vilissimos puta, nullaue artis ad-
miratione dignos. Ion apud Hesych. in Σάρον, ὡς παλαιὸν
ἄρχει Σάρον· sic enim emendandum videtur: Θέλει δὲ λέγειν,
inquit Hesych. ὅτι ἄρχειστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας· ac si diceret,
tanquam scopas ducis vetustate absumas. Petron. cap. 114.
p. 525. Si quid ingenui sanguinis habes, non pluri illam facies,
quam sportam. HEMST. II. et partim I.

Ead. 1. 10. Οὕτως) Legendum οὕτος. BROD.

Ead. 1. 11. Ἀπολίσπει, ἀγαθὴν σύνεργον) Legendum
ἀπολίσπη, ut jam Faber recte monuit. His vero continuo in

intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem et rerum praestantissimarum magistram, Ceterum Scholiastes ex Ms. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, cum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum codicem inciderit interpret ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος et διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. JENS. Si ἀπολείψει, auctore Tan. Fabro, in ἀπολείψει mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in Prometh. c. 5. ὡς μείρακλιν τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανατεῖν εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Jensius, ut et sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terps. et Plut. seu Diall. Mortt. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In Dial. Min. et Sostr. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσουαι. Sic Philostratus in vita Apoll. IV. p. 146. Vide etiam in Asino cap. 4. εἰ μὴ τις ὑπακούσας αὐτῇ etc. 11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει in Bis Acc. c. 30, εἰ μακρῶ χρήσομαι τῷ λόγῳ. SOLAN.

Ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Synes. Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὃ γὰρ δὲ, πῇ ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες συνεργόν. HEMST. II.

Ead. l. 14. Αὐτόν) Leg. αὐτόν. SOLAN. Sequentia verba: τὰ δὲ περιττὰ etc. negligentius ab interprete reddita corrigere placebat. Περιττὰ omnino, quae praeter rem adduntur, supervacua, h. l. sunt externa bona, quae ab opulentia proficiscuntur, corollarii quasi loco verae sapientiae adjecta. Eadem dicit πολλὰ, vulgaria, quae vulgo petantur et deprehendantur in hominum vita. Haec jam genuinus Paupertatis adsecla aliena ducit, i. e. a verae sapientiae cultu abhorrentia, quae impediunt, quo minus iis studeas, quae per se sunt bona et honesta. Egregia profecto sententia, quasi o montana illa, quam Servator noster divinus habuisse traditur, oratione excerpta. LEHM.

Pag. 93. l. 5. Τοῖς βώλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. ΒΟΥΡΔ. Alciph. III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus exstat Luciani edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392. — οἱ μὲν ὁδὰς τετρήχοντα βῶλον ὁδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις Gesnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. et Gen. ταῖς. HEMST. II. Ita recte factum secundum Phrynichum et Moeridem. Th. Mag.

paullo subtilius de agello semper ἡ βῶλος, de gleba utrumque, et ὁ et ἡ β., usurpari notat. Vid. tamen ad hunc *Lobeck*. p. 54. et *Schaefer*. ad *Schol. Apoll.* p. 333. *LEHM.*

Ead. 1. 8. Τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *HEMST.* II. Mancum foret sine articulo. Infra c. 52. τῷ σῷ ὀνόματι. *Luc.* s. *Asin.* c. 56. τοῦ σου (ὄνου) *Diall. Deor.* V, 4. τὸν σὸν νῖόν. *ibid.* §. 5. τῆς σῆς κύλι-κος. XI, 1. τὸν σὸν νῖόν. XXV, 3. τοῦ σου πυρός. Pluribus non opus. Alterutra autem vox festinanter scribentibus vel cernentibus scribis saepe omissa. Supra c. 6. in τῆς ἐκείνης ταφῆς abest alterum a codd. *Aug.* et *Gorl.* Unde *Diall. Deor.* II, 2. *Schmiederus* e cod. quodam *Par.* recte restituit τὴν σὴν πρόσσιν, quum vulgo σὴν desideretur. *LEHM.*

Ead. 1. 9. Δέχου τὸν δῶλον) Respicit solennem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* 59. Adde *Alex.* c. 14. *SOLAN.*

Ead. 1. 11. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. Interp. *Aristoph.* ad *Aves* et *Lysistr.* *BOURD.*

Pag. 94. 1. 1. Μηδὲν σκαῖόν) Ποιήσεις subauditur. *BROD.*

Ead. 1. 2. Τὸ ἀγρίον) Τὴν ἀγριότητα. *BROD.*

Ead. 1. 3. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Princeps, primae classis homo. *BROD.* Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* *Baln.* §. 3. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα *Euripid.* *Hec.* v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων. *Aristoph.* *Ran.* v. 424. Κάσσι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτω Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων. *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιῇσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθειω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα nam supervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore *Med. Codice*, resecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα sic et *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ο τὰ πρῶτα τῶν τότε Ρωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philostr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. Megistias οὐ τὰ δευτέρα φυσιογνωμονούντων νομισθεῖς. *Olearium* probo itidem §. 1. praefertentem ex *Cod. S.* μηδὲ δευτέρα (nisi forte praestet μὴ τὰ δευτέρα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ Ἰππόδρομόν τις ἡγέλθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. *Sophocl.* *Philoct.* v. 435. Πάτροκλος, ὅς σοι (γερονό, ὅς σου) πατρός ἦν τὰ φιλίατα ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert *Herc. Fur.* v. 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ὑλέσαντες, id est, Herculem. *Phrynich.* *Ecl. D. A.* p. 78. οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνῶσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίνοντα ὑφάται quin scripserit πταίνοντα ὑφάται.

ται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὦν τὰ πρῶτα, τὰ δευτέρα νομισθεῖς· exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem et designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54. Thamyras γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem adcuratius pag. 86. αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφήδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς θήλης, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀκόλαστον ἦν· ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον etc. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449. τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβῆ et τὰ δίκαια καὶ τὰ χρηῖστα pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιντριβέσι, et δίκαιοις καὶ χρηστοῖς. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I. p. 13. hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. HEMST. II. Infra c. 55. κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα. LEHM.

Ead. l. 10. Τόνδε φέρω etc.) Homer. II. O. 202. BRON. Tenuit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbii locum. Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigoni regem, narrat Sext. Empir. adv. Gramin. p. 276. §. 276. HEMST. II.

Ead. l. 14. Ἰλιότη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: §. 37. Contra, οὐδεμὴ σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Thucophrast. Char. Eth. p. 46. qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κἀκεῖ si vertas, et ibi, et tum porro, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quicquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lysistr. v. 865. 869. οὐδεμὴν ἔχω γε τῷ βλεῖν χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμὴν οἶδ' ἐσθλῶν· vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τῷ βλεῖν etc. HEMST. II.

Pag. 95. l. 2. Οὕτως) Erunt fortē, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἄφρων καταλιπὼν οὕτως ἀπλῶς· ubi magna cum invidia repeti vides illud οὕτως. Alia res est §. 38. οὕτως ἀτίμως. HEMST. Cum eadem invidia

dictum οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς, ita, ut hic vides; adeo perfide, ut in eum statum, in quo jam me vides, dejicerer. Multo minus in hoc quidem loco placet οὕτως. LEHM.

Ead. l. 5. Τά τε ἀναγκαῖα] Quod Belinus Fabri versionem: quae tempus postulavit, reprehendit et corrigit necessaria, rursus accidit ei, ut, quae non satis perspecta haberet, vituperaret. Nam quae tempus postulat, exquisitè dictum pro necessariis rebus. Alia passim sunt in Fabri interpretatione nota profecto censoria digniora; veluti quod paullo ante μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας ita reddidit: cum Veritate et Libertate dicendi, quasi personas cogitans, quum nihil insit, nisi hoc: sincere ac liberaliter, quippe relatum ad superiora illa Adverbia οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. LEHM.

Ead. l. 8. Ὅν οὔτε κόλαξ θωπεύων) Similes sententiae a multis congestae ad Matth. Evang. VI, 20. Ceterum egregius est Teletis locus apud Stob. p. 69. ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. HEMST. II.

Ibid. θωπεύων) Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Aristophan. Acharn. Hesych. BOURD.

Ead. l. 15. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν π.) Ne puberibus quidem exceptis. BROD. Omnes interpretes ad Jovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutum suum sibi Jupiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανόν, ἦν π. ἀ. ἡ. οἰμ. ποιῆσαι, vel ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem jussero, sed re vera fecero. Formula solennis et nota, μακρὰ κλαίνειν, οἰμῶζειν σοὶ λέγω, σὲ κλεῦω id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλεῦσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud et juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum Her-

modorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἐπέλευσεν ἡβηδὸν ἀπαργεῖσθαι. Vit. Auct. §. 14. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν· ibi vide plura. Vel sic tamen in *Luciano* praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἣν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce ἡβηδὸν notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum paene dixeramprorsus nugatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. HEMST. II. Recte Hemsterhusius haec verba Timonis intellexit. Nam qui in ποιῆσαι Subjecti loco posuerunt personam tertiam, Erasmus, Faber, Bclinus, Wielandius, tum fundamento ii caruere Grammatico, quum non pateat, unde illa jure deducatur, ἐμοὶ contra proxime positum etiam verbi ποιῆσαι subjectum includere consentaneum sit, tum ambiguitatis cujusdam maculam insperserunt loco, quia, si de tertia persona cogitetur, jam non liquebit satis, utrum Plutus, an Jupiter, sit intelligendus: in utrumque enim aequo propemodum jure convenerit. Hactenus ergo recte Hemst. Sed quod jam ad hanc sententiam efficiendam hunc in modum scribi mavult: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἣν — ποιήσω, equidem, quin *Luciani* haec fuerint, aliquantum dubito. Multo magis *Lucianum* Imperfectum cum Infinitivo, hoc sensu: *Mihi vero hoc satis foret, omnium aetatum hominibus ejulatum expressisse.* Quodsi sic manca videantur verba, — neque tamen mihi ita videntur, cf. paullo post c. 38. Ἐρχῆν μέντοι, et ejus generis multa alia loca — simplicior haec foret correctio: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἂν ἦν, etc. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 261. alteram, admodum diversam, ejusdem Hemsterhusii conjecturam ἣν — ποιῆσαι amplexus est, non satis idoneis de causis. LEMM.

Pag. 96. l. 3. Οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι) Ex hoc Homeri Il. III. versu:

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

Heliod. lib. 5. Apul. Apol. 1. Casaub. ad Athen. c. 25. lib. 1. Bourd.

Ead. l. 5. Δικαιολογήσομαι) Unde apud Graecos τὰ δίκαια. Demosth. initio περὶ στεφάνου. Vertit Terentius in Eun. justa, quod interpp. neque Donatus notarunt. ANONYM. Scri-
e δικαιολογήσομαι· nam ἵνα intelligitur. HEMST. II. Diall. Mortt. X, 9. βούλει μικρὸν καὶ ἀφέλωμαι τῶν ὀφρῶν; Char. c. 7. βούλει κατὰ τὸν Ὀμηρον ἀγῶ ἔρωμαί σε; c. 9. βούλει ἐκούσωμεν αὐτῶν; c. 20. βούλει οὖν — ἀναβοήσας παμμέγεθες παρα-
νίσω αὐτοῖς; Nihil hac ratione certius et frequentius. LEMM.

Ead. l. 7. Μακρὰν) Πῆσιν subaudio, ut et in μακρὰ, ὥη-
κατα. BOURD. Ex more et lege judiciorum, in quibus reo plus aquae quam actori concedebatur, quem hic tangit. Ano-

NYM. Restitui μακρά, quod in ed. Fl. sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox §. 38. μακρά εἶπεν. HEMST. II. Μακρά etiam in Arg. Ceterum vid. L. Bos de Ellipss. p. 430. ed. Schaeff. et Commentatores; necnon Kuster. ad Aristoph. Av. 1207. LEHM.

Pag. 97. l. 2. Ἐπιβουλεύουσί μοι) *Fabrum*, qui soli legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conquestus Plutum, infirmorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν. cur tamen hic quicquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus injurias sibi factas expostulat, se scilicet objectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. HEMST. II.

Ead. l. 5. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abest, quin melius legi putem χλαμίδος. Χλαμὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακῇ, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλαμὶς et τρίβων Teleti apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vorum altera locum alterius invadat: qua de re plura dicemus ad Amores. HEMST. II.

Ead. l. 8. Μηκέθ') Ed. J. et Mss. R. G. et L. Reliquae edd. μήθ', quod ut minus venustum exsulare jussimus. SOLAN. In A. 2. et Arg. exstat etiam μηκέθ'. LEHM.

Pag. 98. l. 3. Ὑπόσθηθι) Thom. Mag. in Ὑποτάματα, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι. Λουκιανὸς ἐν Ὑμῶνι ὑπόσθηθι, ὡς Ὑμῶν, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia L. Bos Ell. Gr. p. 247. statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel εἰσῶπτος ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine et fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia. Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quanquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores isti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulatores pessime de se meritos rebus suis opimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicujus indigeat, modo ὑπόσθηθι repetitum jungas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum interseri debet καὶ καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο etc. HEMST. II. Nihil interserendum plenissimae orationi. καὶ εἰ est etsi, et promiscue id passim usurpari alterius εἰ καὶ loco pro contextus rationibus, uti no-

stra wenn auch et auch wenn, non meminit familiarissimus *Luciani* interpres; uti et *Schaeferus* monuit in *Meletem*. p. 34. qui quidem pariter peritus ac circumspectus veterum Graecorum restitutor multa ejusmodi loca contulit ad *Long*. p. 355. Ex Nostro nunc unum tantum succurrit exemplum notatum ex *Imagg*. c. 14. καὶ ἦν κηρὸς ἐπιφράζει τὰ ὅλα etc. Sic igitur nec *Bosiana* indigemus Ellipsi σκόνει s. ὅσα ὅπως, quum ὅπως cum ὑπόσκηθι cohaereat, quamquam, ut apud *Nostrum* haud raro, paullo laxius; nec *Kistemakeri* ad *Thuc*. p. 134. opus est distinctione post καὶ, qua adhibita sane necessarium esset alterum καὶ *Hemsterhusianum*. Omnino observare liceat hac oblata occasione, caussas rerum antea propositarum saepe a *Luciano* sero demum, interjectis aliis quasi peraliquam parthesin, addi solere secundum familiaris, quem is fere secutatur, styli naturam. Quod quidem ideo potissimum tenendum, ne forte ad Ellipsin, vel etiam ad emendandi consilia temere confugas. Ceterum ὁλον falso ut properispomenon in omnibus editum reperio, excepta una *Argentina*. ЛЕМ.

Ead. 1. 4. Οὐκ ὁλον) *Ferendum non est*. BROD.

Ead. 1. 5. Διαδράγῳσι) *Eunap*. *Aedes*. p. 37. οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ἐγγύνμενοι τῷ φθονῷ. *Luciani* verba protulit *Des. Herald*. ad *Martial*. IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem et dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. *Aristoph*. *Equ*. v. 339. et *Kuster*. *Aristides* de *Momo* T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διεδῶγγυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque Latinis usitatum. *Cicero* ad *Quint*. *Fratr*. III. Ep. 9. ut his malis reipublicae licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem. HEMST. II. A Graecis sumserat *Virgilins*: *Invidia* rumpantur ut *ilia Codro*. HEMST. I.

Ead. 1. 8. Τῇ ἐλπίδι) *Virgil*. *Aen*. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. BOURD. E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurs*. ad *Lycophr*. v. 25. quaedam tamen inconsulte scribens, *Nic. Heins*. ad *Ovid*. A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch*. ad *Sil. Italic*. XII, 98. HEMST. II. Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit ἐπείσειν πεποιῖς: quae translatio familiaris apud Graecos in usum concessit Romanorum: *Plautus* in *Amphitr*. non ocyus quivi, si me *Daedaleis* tulissem remigiis. *Apulej*. *Lib*. V. *Metamorph*. Sed ubi remigio plumae raptum maritum proceritas spatii fecerat alienum. HEMST. I.

Ead. 1. 11. Σκάντι, ὦ Τιμων, βυθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, imo ne *Thomas Magister* quidem intellexit.

Sciendum est, Plutum adsumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans, vel impingens: ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, *Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔξεις·* ad Plutum autem, *σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ διχέλλῃ· ὑπ' αὐτοῦ γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.* hoc est, ubi te, Treasure, tetigerit Timon suò ligoue, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda inprimis sunt; quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeso, alius Plutus, quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, et continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, *ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἐρμῇ περδῶε, πόθεν χρυσὸν τοσοῦτον;* Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba, *ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι,* non significare *ego vero a vobis discedam,* quemadmodum vertunt et intelligunt omnes; sed, *ego vero vobis suppositus ero, sive, ut ita dicam, substabo.* Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; cum non ut abiret, sed ut de integro copiam suam Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ εἶναι, controversiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex *Th. Magistro* potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, et quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legisse; quanquam ipse *Thomas Nostrum* non satis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, *Ἐπίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λουκιανὸς ἐν Φιλοψευδεῖ· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς· καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.* Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis: imo jam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ἐπίσταμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἵσταμαι. Sed longe planius insequentibus, *Ἐπίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἵσταμαι. καὶ Ἐπίστημι, τὸ, ὑποβάλλω τι.* quae omnia nostrae expositioni huius *Lucianei* loci sunt convenientissima. JENS.

Ibid. Βαθείας) Πληγὰς. Βροβ. Intelligendum *πληγὰς, infer ictus profundos, ligone alte in terram demisso.* Sic §. 53. *κατοίσω καὶ τρίτην, impingam tertium ictum.* CLER. Intelligunt *πληγὰς* ego γῆς· *μοχ* ἐκ τοῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca. proficiens, ubi καταφέρειν valeat adludere, incutere, adigere. In *Soma*.

§. 3. σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὸν ἐγκοπέα· in *Prometh.* §. 2. *Aelian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν ἐμνίνην καταφέρων διέκοψε etc. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατίνουσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰξύος· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκηλλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, *ligonem adigere in profundam terram.* *HEMST.* II. *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 3. sic verba intelligit: σκάπτε (τῇ δίκηλλῃ) βαθείας (πληγὰς) καταφέρων. Quodsi γῆς βαθείας cogitetur, putat scribendum fuisse τῆς βαθείας. *LEHM.*

Ead. l. 12. Ὑμῖν ὑποστήσομαι.) Alii Codices ἀποστήσομαι. *BRON.* Lectio genuina haec, quam sola tamen habet ed. J. in reliquis enim impressis, et ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (nisi quod P. et L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendō, uti acute viderat *Tan. Faber*, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos et Latinos. *Terent.* *Phorm.* Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes; quod et adnotatum est. In P. vero et L. ὕ—ἀ— *Jensii* commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent. *Chrysostom.* ad *Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ καὶ διηνεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστησόμεθα, ut recte *Eton.* ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ὑμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, L. XXII. c. 60. Haec VOBIS ipsorum militia fuit. V. *Nigr.* c. 5. et de *Sacris.* c. 6. *SOLAN.* Omnium edd. excepta *Junt.* lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑπρίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν *Τίμωνι*, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, et, paullo tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc convenient, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι· ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲν αὐτὴν φεράπενσον· ὁρᾷς γὰρ ὥς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὥς μὴ ὀχλήρῃς εἶην. quod ipsum si legeretur hoc in loco, (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam et Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, et cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. *Euripid.* *Hec.* v. 1054. Ἄλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι Θυμῷ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχεστάτῳ· quod plane congruit. *Plato* *Euthyd.* ἀφρίσταμαι· ἀμαχῶ τῷ ἄνδρῃ. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probō: ὑμῖν, tibi *Timoni* et *Thesauro*, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, Ego vero vobis suppositus ero, aut, substabo, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit vir doctissimus, aliter

est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat et adducat, quippe in-
 clamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad am-
 ussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adsovisse, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusse-
 rit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocan-
 tem. Olim in mentem mihi venerat, 'Εγὼ δὲ τοῦτον ὑποστή-
 σομαι, ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam, vel,
 sponsorem pro me dabo: quod nunc damno: nam et scriben-
 dum foret ὑποστήσω, et locus *Hesychii* longe diversum habet
 sensum: ὑποστήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat,
 sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob caus-
 sam, vicarium substituit. HEMST. II. Reperta in Aug. le-
 ctio ὑπεκστήσομαι nullam amplius dubitationem relinquit,
 quin sic vere scripserit *Lucianus*. Verbum ipsum hac ipsa
 vi et constructione apud *Nostrum* admodum frequens. *Phi-*
lops. 29. *Amor.* 17. et saepius. LEM.

Ead. l. 15. Ὡ Ζεῦ τέραστίε) Prodigious Jupiter invoca-
 batur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant:
 erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. CLER.

Ibid. Φίλοι Κορύβαντες) Estote mihi faventes, o Cory-
 bantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιῶν, hoc est, furere,
 cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos
 dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re
 tam inusitata credebatur oculis suis, et sanus ne esset ipse ad-
 dubitabat. Ideo invocatur Corybantes furoris praesides, ut si-
 bi faventes sint. *Corybantes* et *Curetes* erant satellites Jovis,
 qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur cly-
 peos hastis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in *Jov.* v.
 52. ejusque interp. τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθου-
 σιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιῶν φα-
 μέν· verba sunt *Strabonis* X. p. 326. CLER. Quia Coryban-
 tes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repenti-
 norum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodig-
 ium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Simi-
 liter exclamat juvenis ille *Aristophaneus* inter vetularum, quas
 supra portenta quaevis aversabatur, manus prope direptus —
 ὦ Ἡράκλεις, ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διογκόρω, *Ecclez.*
 v. 1061. Notat ibi *Faber*: Ex *Luciani Timone* adparet (sed et
 aliunde constat) *Corybantas* bonis et secundis rebus praefuisse.

Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes ad-
sint certiores, nihil ipsum *Lucianus* juvabit: apud quem ut
Zeus τεράστιος invocatur, sic et πολλοὶ Κορύβαντες in prodigio
tam inusitato. Cur tertium addiderit *Ἐμῆν Κερδῶν*, pa-
lam est: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. et *Berglerum. Liban.* T. I.
p. 367. D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἐμοῦ Κερδῶν· ab his
thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetra-
re. De versu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. HEMST. II.

Pag. 99. l. 1. Κερδῶε) Mercurio, ut supra visum est
ad c. 15. acceptum referebant, quicumque thesaurum inveni-
ebant. inde ἔρμαιον toties *Nostro* memoratum, κοινὸς Ἐμῆς,
et si quae talia. Κερδῶος apud *Lycophronem* v. 208. etiam lo-
gitur. SOLAN.

Ead. l. 2. Μὴ ἄνθρακας) *Erasm.* in Prov. *Thesaurus car-*
bones erant. BROD.

Ibid. Ἀνεγρόμενος) Quasi hoc somnium esset. BROD.

Ead. l. 5. Ὡ χρυσέ) *Jambus*: cetera ex *Pindaro* 1. Olym-
pionicarum. BOURD. Euripidis versus, qui apud *Stobaeum*
legitur. VORST. Exstat etiam inter *Eurip.* fragmenta ex *Bel-*
lerophonte v. 64. p. 461. ed. novissimae in hunc modum:

Ἐὰ με κερδαίνοντα κεκλησθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus, et mox:

Ὡ χρυσέ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,

Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἡδονὰς τοίας δ' ἔχει,

Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,

Οἷας σὺ, χ' οἷ σε δώμασιν κεκτημένοι.

Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρῃ,

Οὐ θαῦμα ἔρωτας μυθολογῶν ἀντὶν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare et unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non sacer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Exstat etiam hujus fragmenti pars apud *Stobaeum.* (*Grot.*
Flor. 367.) *Senec.* Ep. 115. Cum hi novissimi versus in *Trago-*
edia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad ejiciendum et ac-

torum et carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admittator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bel-lerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed et hosce duos illi subjunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πένητα ναλεῖν δόξαν ἡμποληκότα

p. 27. tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comie. Sententiis praemisit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. SOLAN. Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid causae sit, cur in *Luciani Gallo* (c. 14.) Euripideus versiculus ita repraesentetur:

ὦ χρυσὲ δεξιῶμαι κάλλιστον κτήρας

nam vera scriptio est βροτοῖς, quam *Sextus Empiricus* adservavit adv. *Mathem.* p. 55. *Clemens Alexandr.* alique plures. Postea *Noster* facete addidit καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. non ita *Pindarus*:

ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρόπτει νύκτωρ μέγανος ἔξοχα πλούτου. HEMST. I.

Ibid. Δεξιῶμα κάλλιστον) Haec *Euripidis*. BROD.

Ead. l. 6. Αἰθόμενον) *Pindarus* Hymno Ol. primo.

BROD.

Ead. l. 8. Γενέσθαι χρυσόν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obtulit. BROD.

Ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in *Charonte*, dissertatione *Solonis* et *Croesi*. BOUARD. Vid. *J. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VI, 9. HEMST. II.

Ead. l. 13. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι) *Longus* lib. 1. et 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι et ἀνακείσθαι, ut notavit *Isaac Casaub.* ad *Athen.* BOUARD. - Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem *Epigrammata* veterum imprimis celebrarunt. *Long.* Pastor. IV, p. 175. *Daphnis* jam dominus ex pastore et servo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέγμα· τῷ Πανὶ τὴν σφιγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν etc. Vid. *Jungermann.* p. 218. Conferendus *Aristoph.* in *Plut.* v. 843. HEMST. II.

Ead. l. 14. Πυργίον) *Pausan.* in *Attic.* φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

Ead. l. 15. ἐνδαιτᾶσθαι] In *Philosopho* cognomine *Diogenes*: ὅτε καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκε, δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν, καὶ πομπεῖαν αὐτῷ κατεσκευασμένην ἐνδαιτᾶσθαι; ἐνδαι-

τήματα Graeci plerumque vocant *amoenia*; ubi jucunde vivitur, ad litus vel in campis virentibus constructa. Liberius aliquanto vitam humanam τὸ περιγυιον ἐνδιαίτημα dixit *Theoph. Simoc. Ep. 10.* HEMST. I.

Pag. 100. l. 1. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD. "Ἐστω, δεδόχθω propositum immutabile designat; saepe *Aristaenetus*, quem in istis formulis emendavit *Josias Mercerus* p. 243. et 272. HEMST. I.

Ead. l. 3. Ἐλέον βωμός) *Pausan. in Attic. Ἀθηναίους δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἔλεον βωμός.* BROD. Ara Clementiae Athenis, quam *Stat. L. XII.* Theb. divine describit. ANONYM. V. *Demon. c. 58.* et A. G. IV, 995. De ara illa ex instituto *Meursius* *Ceramico* gemino c. XVI. SOLAN.

Ead. l. 5. Κατάλυσις) Sic *Vit. Auct. c. 10.* et *Plut. in Catone 641, 1.* Apud *Clem. Alex. p. 32. C. ἀλλ' ἐκ πατέρων, πατὴρ, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὐλογον.* SOLAN.

Ibid. Μονήρης ἡ δίαυτα) Sic postea in *Saturnal. μονιοὶ λύκοι*, quorum victus, ut suum, *μονήρης.* BOURD. *Conf. Saturn. Epist. ad Div. c. 4.* et notam *Bourdelotii.* Atqui et res nota est, et ab *Aeliano* prodita, *συννόμους* esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (de *anim. IV, 3.*) ad pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quarum non semper severe pensitanda ratio est. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, si lubet, vide ad *Epist. ad Div. inter Saturn. c. 4.* ubi disertè *Noster* *leones et lupos solitarios vesci* vulgo tradi ait. SOLAN. *Liban. T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἤδει καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκοῦντα.* Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr. Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγητοὶ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μονήρεις, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι.* Ex *Scriptoribus Ecclesiasticis* sumtum illud *Hesychii, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον* iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανηρημένοι sunt *monachi.* Lupi, cum quorum moribus haec vita comparatur, sunt *μόνιοι, μονοπεῖραι.* Vid. *Bochart. Hieroz. III. c. 10. p. 823. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84. Ménag. Etymol. L. G. in Lougarou.* HEMST. II. *Buffonus* quoque in *hist. Animal.* hanc ferae illius naturam confirmat, observante *Wiclandio.* LEHM.

Ead. l. 7. Αὐτὸν) Castiga αὐτῶν. BROD.

Ead. l. 8. Ἴδω μόνον) *Duntaxat adspexero.* BROD.

Ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα) Nefastus et inauspicatus dies. Vide *Pseudol. VORST.*

Ead. l. 11. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in *Catapl. Demesthen. Thucyd. Heliod. BOURD.*

Ead. 1. 12. Ψυχρά) *Frigida et inania.* BROD.

Ead. 1. 15. Τρυφάτω μόνος) *Adpositissimus est Quintili-
ani locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. Pulchrum id quidem,
indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius,
si ita res familiaris exigit, se ipsum colere, suum genium propi-
tiare, suam experiri liberalitatem.* HEMST. II.

Ead. 1. 16. Εὐώχεϊτω (recte *Faber εὐώχεϊσθω*) μόνος ἐαν-
τῷ γέλτων καὶ ὁμορος ἐκείων τῶν ἄλλων. καὶ ἀπαξ ἐαυτὸν δεξιῶ-
σασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἣ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν)
Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte in-
telligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum perci-
pio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum
excipere laute et splendide; semel genio suo indulgere et
frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; et ut apud
Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

* * *

Soles occidere et redire possunt:

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἣ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod
cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non sa-
tis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest
cum superioribus. *Faber* τὸν στέφανον exponit de corona, qua
mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἣν δὲ
ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιαικῶς sumpta; sed tum dici
solet καὶ δὲ ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo et mortalis
sit, tamen se aliquid quodcunque praestitutum jactat. Sic
in *Aristophanis* *Pluto*, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,

Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

et in *Lysistrata* v. 128. Ποιήσομεν, καὶν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δὲ.
Jens. Εὐώχεϊτω) Nihil mutandum; in eo enim est εὐφρασία
et elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut
ille apud *Horatium*: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse
domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἐαυτὸν δεξιῶσα-
σθαι ἣ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. ANONYM. Rescripsimus εὐώ-
χεϊσθω, ut emendavit *T. Faber*; quanquam in libris nullum
hic subsidium, qui omnes habent εὐώχεϊτω. V. *Athen.* 663. D.
SOLAN.

Pag. 101. 1. 1. Ἐκείων τῶν ἄλλων) Prius si serves, re-
ponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud
Stephanum nulla munitum auctoritate, notat ejicere, excutere.

Plutarch. T. I. p. 922. A. Τούτων μέντοι τάχῃ τῶν λογισμῶν ἐξέσειεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὀχλῶν δόξα. Arrian. Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μή τις ἐκσεύσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων· ἰδοὺ ἐκσεύσαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· si-milis usus in ἐκτινάσσειν et ἐκπλήττειν. Apud Chrysost. Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους θαιῶν ἐκκόψαντες, ἐκσεύουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἔλεον αὐτοῖς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐπισεύουσι· utrum anteponas, parum re-fert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσεύων τοὺς ἄλ-λους, expellens et proturbans a me alios omnes. Ut tamen ve-rum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam Luciani manum adsecutus sit ingeniosissimus Faber. Hemst. Neutra ratio omnino mihi placebat. An forsitan ἐκσεύειν h. l. absolute positum videatur pro ἐκσ. ἐαυτόν; Certe verbum simillimae potestatis ἀποσπᾶν sic Nostro familiare esse, dubi-tari non potest. Vid. Char. c. 21. Diall. Deor. XX, 5. Idem de verbo ἀπορρίπτειν valet. Vid. Ver. Hist. I, 30. Quod si ita esset, quod tamen praestare nolim, addi hoc verbum iis posset, de quibus L. Bos agit s. v. ἐαυτοῦ. T. F. Benedicti conjectura τὸν ἄλλον minus etiam, quam illae, tolerabilis. LEHM.

Ead. l. 2. Ἀπαξ ἐαυτόν δ. etc.) Ad haec verba intelli-genda duo sunt notanda: primum scilicet ad eos, qui fata-lem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos et vicinos, quorum manus prensabant, hac ra-tione ultimum ipsis vale dicentes, et si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. Terent. Andr. A. II. Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191. mo-ritura Alcestis δεξιὰν προὔτειν' ἐκάστω. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud Xenoph. Cyrop. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, σὺν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἀφασθαι, ἢ ὄμμα τοῦμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαί-ρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες etc. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δε-ξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) συνεκαλύφατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. Lucian. de Luct. §. 16. Clem. Alex. Paedag. II. Aristoph. Ecclez. et Lysistr. Si jam ad utrumque illud adtendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάν-θρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreve-rat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis,

neque ex vicinis adfore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut vale diceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

Ibid. "Ἦν δὲ ἀποθανεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἐδίδοδο τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad *Lysistr.* v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcunque dissimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens et dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἦν δὲ δὲ ἀπαθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata et elegans ἦν δὲ, si res et usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse. *Xenoph.* *Cyrop.* I. p. 19. v. 34. ἦν δὲ δὲ μοχθεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) *Thucyd.* VIII, 81. μὴ ἀπορῇσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἦν δὲ τελευταῖον τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν τινα, ἦν τι καὶ δὲ, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἔτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῇναι δὲ τοῦ σώματος· quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde *Timon* sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine justa funeris curare atque exsequias ire cuperet: quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit; debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihimet ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus infestus *Timonem* abripit in faciem sane venustam et salis comici plenam. Neque multum distat §. 46. φόνου τάχα προεκλήσῃ με· scilicet magno vulnere *Gnathonides* ad orcum demissus dicam erat *Timoni* scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Bassus* noster videtur mihi prosequi se et componere et vivere tanquam superstes sibi, et sapienter ferre desiderium sui. *Hemst.* II. et partim I. Sic, ut vulgo exhibeatur, locum non sanum esse, jam patere puto. Sed eo, quod legamus

cum Hemst. ἤν δὲ δέη, aberremus a vero: nam δεξιουῖσθαι illud non minus pertinet ad moribundum, quam alterum illud, quod sequitur. Simplicior, credo, erit, ac verior, emendatio, si legeris καὶ ἐαυτῷ pro ἡ αὐτῷ. Nam in his voculis vitium manifesto latet. LEM.

Ead. 1. 3. Στέφανον) Coronam, qua olim mortui coronari solent. BROD.

Ead. 1. 9. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτίζοντα. BROD. Πίπτοντα ed. J. Coll. et Ms. R. G. In reliquis edd. βαπτίζοντα. Lege πτόσσοντα, et vide Hermot. c. 79. et quae ibi a me adnotata sunt. SOLAN. Tan. Fabro, qua erat recte iudicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα: quod si reperiretur in contextu Luciano, sedes mutare jussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνήσκει. Porro usitatissima phrasis in Luciano ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quod sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. HEMST. II.

Ead. 1. 10. Τὴν ἴσην) δίκην, τιμωρίαν. BROD.

Ead. 1. 11. Ἐχεκράτιδης) Scribe Ἐχεκράτιδου. BROD. Liquidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. SOLAN. Verum est, Ἐχεκράτιδης praeter hunc locum nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi potest, a Luciano refigendo manum abstinui. Primum Ἐχεκράτης et Ἐχεκράτιδης inter se convertuntur; neque insolens est, ut primitivum et patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita Λευκόλοφος et Λευκολοφίδης. Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xenophontis E. I. p. 258. v. 15. atque Aristoph. Scholiasta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo Platonis, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab Aristophane dictus et Eupolide Λευκόλοφος. Hippocr. Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμίνωνα vocat, qui p. 957. B. est Ἐπαμίνωνδας. Apud Harpocr. in Ἐπιβολή. ὡς καὶ παρὰ Ἀνσίαν ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου. atqui haec ipsa est oratio, quae exstat, κατὰ Νικομάχου γραμματέως εὐθυνῶν κατηγορία in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184. v. 10. nominat Lysias, quem alibi semper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet Eustath. ad Il. E. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησυχίδου Suidae. Hinc adparet, non esse de nihilo, quod pro ab Agnonide quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. 3. praeferant; teste Hier. Magio, ab Agnone quo modo in Argum. Pythion. Pindari idem archon Athenis Simon et Simonides: multa de hoc genere in medium proferre

possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe prae-
buit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando
aptatur; ut *Diogenem Laërtium* dici censuit *Valesius*, Laërtii
filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide
Burm. ad *Grat. Cyneg.* v. 103. Utroque modo *Timon 'Εχε-
κρατίδης* Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nibilo-
minus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuisset
veritus *'Εχεκρατίδου*. *HEMST.* II. Adde, quae docet *G. Koem.*
ad *Gregor. Praef.* p. XVIII. et p. 290. ed *Lips.* *LEHM.*

Ead. 1. 12. *'Επεψήφισεν τῇ ἐκκλησίᾳ*) Interpretum erro-
res persequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula
meritus est *L. Kusterus* de *Verb. Med.* p. 133. et seq. longo-
que intervallo industriam superavit *Budaei* *C. L. G.* p. 167.
168. et *H. Stephani* in *Thes.* T. IV. p. 730. tametsi nonnulla
sint., quae mallet mutata. *Aemilium Portum* nihil hic vi-
disse in *Lex. Ion.* pro hominis ingenio non valde mirum est.
Otium aliis fecisse potuerat *H. Valesius*, si, quae collegit ad
Harpocr. p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in ordi-
nem redigere. *Νόμον εἰσγεῖσθαι* dicitur is, qui in comitiis
populi legem proponit ac suadet: tum *'Επιστάτης*, vel *Πρό-
δρος*, vel *Πρότασις* sententias rogat, populumque mittit in
suffragia: hoc est apud Atticos *ἐπιψηφίζεν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῇ
δῆμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν*, ut *Thucyd.* I, 87. Emendandus
Diogen. L. VII, 10. *ἐκκλησίᾳ πρὸς τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν*
"Ιππὼν Κρατιστοτέλους Ξυπταίων· concionem legitimam in suf-
fragia misit ex *Proëdri* *Hippo F. Cratistotelis*, demo *Xypetacon*:
istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretis
munere funguntur apud *Thucyd.* VIII, 15. melius *Hudsonus*
in *Psephismate*, quod *Josephus* habet *A. J.* XIV, 8. sed prava
loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum est,
*ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψήφισε Δω-
ρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δῆμῳ*, perinde atque
apud *Diogenem L.* In *Aeliani* editione curatissima *V. H.* III,
17. p. 234. exhibuit e *Miss. Abr. Gronovius*, καὶ διὰ ταῦτα οὕτε
ἐψηφίζεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον· quae si-
mulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere
dudum conjecissem, οὕτ' *ἐπεψήφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δ. etc.*
sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc *So-
cratis* facto referendo ejusdem verbi usus est apud *Xenoph.*
Memor. I. p. 414. v. 16. structura variata *Themist. Or.* XX.
p. 239. *B.* οὕτε *ἐπιψηφίσαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Περικλέα etc.*
στρατηγῶν· non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari
solent *ψηφίζειν* et *ἐπιψηφίζειν*· hoc pro altero restitui debet

Hesychio in Αἰξ οὐρανία e Suida: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ nescio cujus antiqui scriptoris locum adtulit, qui ad eandem sine controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὔτε ἐψηφίξeto, οὔτε κατεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὢν· in quo ne credideris quicquam esse praesidii ad tuendam *Aeliani* vulgata lectionem: multum differunt ψηφίσεσθαι, quod hic sumtum e *Platonis* *Ἀπολ.* p. 25. B. et ἐπιψηφίξεν. Ejus vice *Socrates* in *Aeschini* *Axiucho* §. 12. ποῦ δ' οἱ πρώην δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην· omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeceunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadversum a doctiss. *Horreo*; sed idem gravius commisit, quando locutionem sanissimam et Attici fori propriam sollicitat, et talem substituit, quae Graeci sermonis ingenio prorsus repugnat. *Demosth.* *adv. Androt.* p. 699. F. ταῦτ' ἐπήγετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος· p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν· nam et ἑρωτῶν similiter usurpari solet, *Schol. Aristoph.* *ad Pac.* v. 664. ex *Philochoro*, προτιθέναι διαψηφισιν *Xenoph.* *E. I.* p. 263. v. 39. προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν· quorum diversam rationem explanandi tempus non est; haec enim extremo digito tetigisse nunc contenti sumus. Illud autem *Timonis* perquam elegans ac facetum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. *HEMST. II.*

Pag. 102. l. 1. Ἀγχόνῃ) *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *BROD.* *Inde laqueus illis paritur: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi observamus.* *BOURN.* *Aristoph.* *Ach.* v. 125. — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνῃ; ibi *Schol.* accentu distingui docet ἀγχόνῃν et ἀγχονήν· ὁξύτονως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους· βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, sed aliorum etiam, si verum est, saepissime violatur. *Aeschin.* *περὶ Παράπτ.* p. 83. v. 18. τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνῃ καὶ λύπη τοῦτῳ. Ita βρόχος apud *Nostrum* *Pseudol.* §. 19. *Heliodor.* VII. p. 539. πνιγμός τολύβην εἶχε τὴν γράβην. Expressit *Fulgent.* *Mythol.* p. 7. moerorum improbius angina. *HEMST. II.*

Ead. l. 3. Κεκονιμένοι) *Pulvere conspersi, festinantes.* *BROD.* Saepe *Lucianus*, cuius loca *Kusterus* indicavit ad *Aristoph.* *Ecclez.* v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φίλιππος ἰδρώτι φέομενος, κεκονιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387. στρατιωτὴν ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in *Hesychio*: Κεκονιαμέ-

νος, κεκονιοστωμένος· perinde est, utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος· κονιοστοῦν frequens in *Theophrasto* περὶ Φ. I. pro *pulverem plantarum radicibus adspergere*. Addenda, quae perdocte notat *Wesselingius* noster Obs. II, 23. HEMST. II.

Ibid. Ὁσφραίνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in *Pisc.* §. 48. ὁσφραίνεται τοῦ χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθύς ὁσφραντο· καὶ παραλαβόντες ἄγουσι, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδώσειν ὑπισχνοῦνται· quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra *Rull.* §. 11. *Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint?* *Amm.* *Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occasione: meminerat credo, dicti Juvenalis*

— *lucri bonus est odor ex re*

Qualibet. His propemodum inducor, ut venustius scribi credam in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι Ὁσφραίνόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττη τις εὖ, quam, quod vulgatur, Οἱ φαινόμενοι. Paullo aliter *Arrian.* *Epict.* I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὁσφρανθεὶς μόνον τῆς Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπιλήση. HEMST.

Ead. I. 5. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κακῶς ἐποιοῦν. Ἀκροβολισμός est lapidum conjectus apud *Philostr.* de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius*: diversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἡκροβολίσαντο πρὸ τῆς δίκης. HEMST. II.

Ead. I. 6. Παρανομήσωμεν) Scholia παρανομήσωμεν, quod placet: πότερον ἀπελαύνω, ἢ τότε τοσοῦτον παρανομήσωμεν. Παρανομεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi *Timon* interdixerat: saepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum et vitae institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἐλπίζόμενος πλοῦτος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. HEMST. II.

Ead. I. 9. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen parasiticum. *Terent.* *Liban.* *Long.* *BOURD.*

Ead. I. 10. Ἐφανόν) *Copiosè Casaub.* ad *Theophrasti* Char. p. 281. *BOURD.*

Ibid. Ὁρέξας) Emendo ex conjectura, ὠρέξατο. *BRON.* Cur ex conjectura, vel qualicunque caussa alia, suspicetur *Brodaeus* IX. *Miscell.* c. 7. legendum hic ὠρέξατο, pro vulgato Ὁρέξας, ne conjectura quidem adaequor. Quin si ὠρέξατο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus.

Quid enim, quaeso, ὁ πρῶην ὠρέξαστο foret? Deberet δὲ ὠρέξαστο. At vulgata sunt plana et rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abunde perspicit. Ceterum lepidissime in fine dicit *Lucianus* ἐμμηκεῶς. pro quo lector expectaret ἐκπεπωκῶς, qui epotavit saepe domi meae integra dolia. At id, quod consequitur, ponens loco ejus, quod necessario praecedat, miram quandam captat isthuc ἀπροσδοκῆτος elegantiam; simul lurconis illius et bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhausserit, sed et ibidem evomuerit.

JENS.

Ead. 1. 11. Ἐμμηκεῶς) *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμμεμένη. SOLAN.

Pag. 103. l. 1. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Γναθ. γυπῶν ἀπάντων βορώτατε) Nisi hic excidit *Δία*, ut legendum sit Νῆ *Δία*, notandus est usus τοῦ νῆ simpliciter pro revera, sine Dei aliqujus adjuncto nomine. JENS. Non caret haec ratio exemplis. *Diall. Mœrtt.* XX, 3. Menippo salutanti: Χαῖρε, ὦ Εὐφορβέ etc. respondet Pythagoras: Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. Neque adeo addendum *Δία*, quamquam additum reperitur in cod. Aug. Cf. *Diall. Deor.* XX, 7. ibique Adnot. LEHM.

Ead. 1. 2. Βορώτατε) Vide diligentissimi *Maittairii* Ind. *Arctaei* in Βορός. HEMST.

Ibid. Ἐπιτριπτότατε) Sic antea ἐπιτριπτοὶ δῆτορες, quod epitheton philosophis passim adcommodat. BOURD.

Ead. 1. 4. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Adsentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro*. Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De *Homeri* loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat. de Rep.* IV. p. 634. *Xenoph.* *Cyrop.* I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνδρῶν εὐδοκιμεῖ. *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 685. C. Ἐπτατόνω φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους· ποιητής, inquit, οὐκ ἄσματος γράφει· eum esse *Terpandrum*, ostendit *Strabo* XIII. p. 919. B. et *Euclid. Introd. Harm.* p. 19. ex quo *Terpandri* locus apud *Strabonem* est emendandus. HEMST. II.

Ibid. Διθυράμβων) De quibus fuse *Marcil. ad Horat.* Alii ad *Artem poëticam*. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURD.

Ead. 1. 6. Ἐλεγεία) Lugubre carmen. BRON. Unde *Elegi. miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Ead. 1. 9. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad *Areopagitas*: itidem φόνον, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in *Amor.* §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in *Areop.* c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de

Areopago Noster hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. et R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. V, 15. **HEMST. II.**

Ead. l. 14. "Ισχυμον) Sanguinem sistens. **BROD.** Sanguinem sedans. Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut θυμός, θύαμος, *Tzetz.* ad *Lycophr.* **BOURD.**

Pag. 104. l. 1. 'Ο ἀναφαλαντίας) Meminit hujus loci J. C. *Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in *Philopatr.* §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide *Comment.* IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ὄνλον θεράποντα, οὔλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσὶ δὲ πυρῆαι, ὥσπερ καὶ τὸ χρώμα, καὶ ἀναφαλαντίαν, Latini proprie vocant *reburrum*. *Gloss.* veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias, ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in *Philops.* §. 18. *Alciphroni* restituo I. Ep. 28. τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερόντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab *Hesychio* in *Τρίκουρος*. **HEMST. II.**

Ead. l. 2. Βδελυρώτατος) Impurissimus. *Legend. Casaub.* ad *Char. Theophr.* **BROD.**

Ead. l. 5. 'Επομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. *Jensius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in *Hermot.* et in *Apol.* pro *Merc.* Cond. c. 6. **SOLAN.**

Ibid. 'Ωδικώτερον τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in *Cynis.* **BOURD.**

Ead. l. 6. Καὶ γὰρ πρ.] Quodsi haec, omisso γὰρ, una serie proferantur, uti in omnibus libris olim editum erat, magna inest verbis inconcinnitas et asperitas, et καὶ προσήλθον etc. facile potest pro enuntiatione copulativa accipi, quod longe ab auctoris sententia alienum foret. Itaque meum ducebam, verba ita expleta et distincta restituere, ut jam ille ipse sensus inesset, quem interpretes Latini, rectum judicium secuti, reddiderunt. Parenthesin scilicet feci, et inserui γὰρ post καὶ, confirmatus partim ad hanc libertatem *T. Fabri* perquam adposita observatione. **LEHM.**

Ead. l. 12. 'Επιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. **BROD.**

Ead. l. 13. Καὶ ὅπως) "Ορα subaudi. **BROD.** Vide *Prom.* c. 5. et *Diall. Deor.* XX, 2. Sic *Eurip.* *Cycl.* ἀλλ' ὅπως ἀνῆλθε ἔσθ. Sic *Xenoph.* *Cyrop.* V. p. ed. St. 72. C. **SOLAN.**

Ead. 1. 14. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) *Theogn.* 115.

Πολλοὶ τοὶ πόσιος καὶ βρώσιος εἶσιν ἑταῖροι. SOLAN.

Pag. 1(15. 1. 1. Πιστευτέα) *Pro πιστευτόν. BROD. Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. A. 455.*

ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. SOLAN.

Ead. 1. 7. Τὸ δέον) *Si opus sit. BROD. Idem est prope modum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox τὰ συμ- φέροντα νοθεύειν τινι. Errat Brodaeus: recte Faber. HEMST. II.*

Ead. 1. 9. Φιλοφρονήσομαι] *In B. 2. φιλοφρονήσομαι, quod suspensum sit ab ὥς. At ὥς non est h. l. eo consilio ut, sed quippe, aut, si malis, nam, ut supra c. 46. ἀλλὰ ποῦ τὸ συμ- πόσιον; ὥς καινόν τι σοι ἔσται — ἤκω κομίζων. C. 27. οἱ δὲ — ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἴ γε τις αὐτοῖς etc. cf. Prom. c. 1. Nigr. c. 8. Judic. Vocal. c. 4. Char. c. 1. ὥς, ἦν με σὺ ἀφῆς etc. ubi male Benedictus Annaebergensis mutari vult ὥς in ὅς. Ex quibus exemplis non minus, quam e sententiarum sic connexarum natura, patet, pleniorē semper interpunctionem huic voci praecedere debere; quam quidem et h. l. restitui, et supra c. 19. et Nigr. c. 8. LEMM.*

Ead. 1. 10. Κατέγα τοῦ κρανίου) *Comminuta est mihi cal- varia. BROD. Adducit Thom. Mag. in Καταγήναι et Κεφαλῇ. Vid. H. Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem sanciant Gramma- tici, Alciph. III. Ep. 54. HEMST. II.*

Ead. 1. 13. Ψήφισμα) *Plebiscitum, decretum, de quo mox. BROD.*

Ibid. Συγγενής etc.) Perquam adposite Niceratus apud Xenoph. in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὐτῶν φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδῶν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γε- νεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μοῦ ἀπολείπονται. HEM- STERN. II.

Ead. 1. 14. Παρ' ἐμοῦ) *Sicuti Latinis ab aliquo solvere, numerare, dare, sic et Graecis παρά. Theophrasti Testamentum apud Diogen. L. V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτίσαντο, καὶ ἂ νῦν παρ' ἐμοῦ ἄρχον αὐτοῖς συντίετα διςχιλίας δραχμάς. HEMST. II.*

Ead. 1. 15. Καὶ ἐδέδετο) *Et in vinculis erat. BROD.*

Ead. 1. 16. Ἐπειδὴ πρῶην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέ- μω τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον) *Haec ul- timae verba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τὸ γε νόμιμον, videtur bene legiase Erasmus, qui vertit, id quod ad me dicitur. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικόν in- terpretatus est aerarium. Debebat potius interpretari donati- vum. Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quae ex publico populo im- puebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicarum,*

Pythiorum et Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεύς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrati* et *Suidae* Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est *Harpocrati*, et qui eum sequitur *Suidas*, et male Colyttum pagum accensuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. PALM.

Ibid. "Ελαχε — διανέμειν) V. *Plaut. Asin. I, 2. v. 29.* Τυπὸς τριτηνάρχη dictum ait, qui hoc munereungebatur. SOLAN.

Ibid. Τῇ 'Ερεχθίδι φυλῇ) 'Ερεχθία δῆμος τῆς 'Αττικῆς τῆς Αἰγυλίδος φυλῆς. *Steph. Byz. Ad. A. G. IV, 1083.* nec quicquam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri *Palmerius* et *Faber* moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγυλίδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam *Luciano* fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidis nonnunquam imprudentibus, palam est. In *Stephano Byzant.* vitiose scribitur 'Ερεχθία, ut jam *Meursius* animadvertit in *Rel. Att.* nullo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, et corruptissimum, in quod inciderit, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere 'Ερχία vel 'Ερχεα. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: "Ερχεα, δῆμος τῆς 'Αττικῆς, τῆς Αἰγυλίδος φυλῆς, ἀπὸ 'Ερχέως τοῦ ξενίσαντος Αἰγυλίων. τετρασυνάβως δὲ τοὺς 'Ερχέας φασὶν· ὁ δημότης 'Ερχεὺς καὶ 'Ισοκράτης 'Ερχεὺς ἦν· τὰ τοπικά, 'Ερχεῖαν, 'Ερχεῖαν, 'Ερχεῖαν. Diphthongum in istis vocabulis adsciscas, an simplex ι, parum refert. HERMST. II. Huic subtilissimo de *Fabri* conjectura Αἰγυλίδι judicio lubentissime et ego omni ex parte subscribo. *Suidae* verba videlicet haec sunt: Κολυττεύς παρὰ Λουκιανῶ. εἰς τὸ Τίμων ἢ μισάνθρωπος. Κολυττεύς δὲ ὁ δῆμος τῆς Αἰγυλίδος. Unde nonnisi cum insigni quadam praecipitantia ad eam opinionem abripi poterat *Faber*, quasi *Suidae* ante oculos fuisset in *Luciano*

suo lectio *Αλγῆδι*, quam is ibi laudaret. Nam nemo, qui adtentus illa legat, inveniet ibi aliud quidquam, quam hoc: *Colytum legi in Luciani Timone: esse autem eum pagum Aegeidis tribus.* Jam quum *Suidae* et *Harpocratonis* adnotationi aliquid sane pretii sit statuendum, dissensus, qui *Lucianum* inter et illos Grammaticos esse deprehenditur, non est editori mutatione violenta tollendus; — etenim quam quaeso originem censeamus habuisse lectionem, in quam omnes libri consentiunt, *Ἐρεχθίδι*; — sed potius recto et subacto iudicio aestimandus. Novimus autem bonum *Lucianum* iis, in quibus alii multum, saepe nimium quaerunt, h. e. rebus minoris momenti, pro ingenii sui natura aut parum, aut nihil tribuere solitum. Quodsi talia vellemus corrigere, corrigeremus non librariorum, sed *Lucianum* ipsum. Quod procul abesto! ΛΕΗΜ.

Pag. 106. l. 1. *Διανέμειν τὸ θεωρικόν*) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Hesych.* haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλώματα, et alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνάς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνάς, εἰς θυσίαν. *Demosth.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἑσπερανωμένους. *Hesych.* sive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra; vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* Locus alius hac de re fusius dicendi. *Bouan.* Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἤκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἤξιον καὶ αὐτῷ δίδεσθαι etc. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehensionem incurrit: *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικῶν καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, *Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. et R. VI. c. 3. Adtulit hunc Nostri locum *D. Heins.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γινόμενον *Budaeus* interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pausan.* p. 466. HEMST. II.

Ibid. Τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad spectandos ludos singulis Atheniensibus dabantur. *Bouan.*

Ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον) *Ratam partem.* BROD. Bene Barlaeus praemunivit has postremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse *Lucianus* sua vindicare, qui utique in principio *Somnii* sic locutus fuit, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφύγων αἰετὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium*. Sed sic elegantissime Graecis dictum, nemo melius docebit *Theophrasto*, in capite περὶ ἀναισθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾶν τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; Denique *Noster* in *Pseudomanti* c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δαΐνος χρησμοὶ ὅκτω, ψευδόμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὅκτω δραχμὰς καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id est in pecuniariis rationibus. GROS.

Ead. 1. 2. Πολίτην) *Civem esse.* hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. BROD.

Ead. 1. 3. Μέγα ὄφελος) *Dæcus tui generis et praesidium* cum *Horatio* dicas. *Aeschin.* περὶ τῆς Παράγκ. p. 31. v. 22. ridendo *Demosthenem* vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ δημοτικῆς ὀφελος. *Philozotr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Eccl. v. 53. et quae dicemus ad §. 55. HEMST. II. et I.

Ead. 1. 4. Τὸ ἔρεσμα τῶν Ἀθηναίων) *Ex Pindaro*, στήρισμα. BOUARD. V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. et *Aristid.* Panath. et nostrum ex *Pindaro* *Demosth.* Enc. c. 10. SOLAN. *Pindari* celebratissimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ αἰοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεσμα Ἀθῆναι, cujus praeter alios meminerunt *Aeschin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. 657. D. Schol. *Aristoph.* ad Nub. v. 298, ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est principum virorum, qui civitatis sunt columnae, titulus. *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκυνεῖν σωτήρα καὶ εὐεργέτην, καὶ ἔρεσμα, καὶ ὀφθαλμὸν καὶ κρηπίδα καὶ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non praetermisso, collegit *Rittershusius* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. HEMST. II.

Ead. 1. 5. Αἱ βουλαὶ αὐτοῦ) *Consule Libanium* in hypothesisi Orat. Κατὰ Ἀνδροτίωνος. BROD. *Areopagum* intelligit, et *Senatum*, qui singulis annis legebatur, *Atheniensium*: τὴν ἄνω βουλὴν, et τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἀρειὸν πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion Chrysost.* p. 541. D. Quid praeter istius aetatis, qua *Timon* vixit, morem *Lucianus* in hoc libello *Atheniensium* reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST. II.

Ead. 1. 7. Ἐπειδὴ Τιμῶν etc.) *Menag.* ad *Diogen.* L. III, 4. p. 136. HEMST. II.

Ibid. Κολυττεύς) *Suidas*: Κολυττεύς· παρὰ Λονκιανῶ εἰς τὸ Τιμών ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγλήδος. GUIET.

Ead. 1. 9. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων) *Consuetudine* quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohonestantur. Exemplum, si lubet, quaeri possunt in *Demosthen.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *Aeschin.* in Ctesiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Grutero* p. 1159. *Inscr.* 11. App. ad *Marm.* Oxon. p. 288. et seq. HEMST. II.

Ead. 1. 10. Νενίκηκε) *Ead.* narrat. de Merc. Cond. §. 13. BOURD.

Ibid. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Super. Obs.* III, 14. HEMST. II.

Ead. 1. 11. Τελείῳ ἄρμ.) *Quadriga* ab equis perfectae aetatis et aequae tracta. BROD. *Euseb. Chr. Can.* p. 24. 205. de Nerone: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπάλῳ. HEMST. II. Cf. *Abresch.* in *Observ.* Miscell. p. 241. LEHM.

Ibid. Συνώριδι πωλικῇ) *Biga pullorum.* BROD. Πωλικῇ cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II, 178, 7. et 35. SOLAN.

Ead. 1. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucyd.* III, 104. *Lysias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. HEMST. II.

Ead. 1. 16. Πρὸς Ἀχαρνέας) *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέες dixerint pro ipso demo, unde testatur *Stephanus Herodianum* dixisse Ἀχάρνειες pro Ἀχάρνα· et sic fecit fortasse *Lucianus Timon.* ἡρώστεισε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi Accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua et validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positos ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. et seq. Ego tamen nondum a

me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς atque adeo perlibenter restituam Ἀκαρνᾶνας ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis et Acarnanibus et Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui et belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch. T. I. p. 163. D.* quo pertinent haec *Aristidis T. I. p. 302. C. τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῆς ἐκεί προχθέντων Ἑλλάδος)* et *T. II. p. 48. B. οἶδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνάνων διαβάντας* vide *Diodor. Sic. XI. p. 286. B.* jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in *Hippol. v. 21.* pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronovius* et *J. Meursius* in *Rel. Att.* Vide, quae dicemus ad *Diall. Mer. VII. HEMST. II.* Vitium inesse verbis πρὸς Ἀχαρνέας, jam post *Fabri* et *Hemsterhusii* demonstrationes clarum cuique, qui non coecutiat, esse debet. Qua ratione illud emendandum, neque hoc in ambiguo reliquit acumen ac diligentia summi Critici. Vellem modo ea vere dixisset egregius vir, quae dicturum se esse ad *Diall. Merett. VII, 3. h. l.* pollicetur. Certe *J. F. Reitzius* ibi male in ejus locum successit. Nam nihil profecto certius per omnem provinciam Criticam obtingere potest, quam illic pro Ἀκαρνάνεος, quod retinuit *Reitz.*, legendum esse cum *Guyet.* et *Menagio* Ἀχαρνέος, quod vel leviter tantum varias loci lectiones lustranti in oculos incurrat necesse est. Inde vero simul patet, quam facile tribus *Acharna* et *Acarnania* terra a librariis permutari potuerint, et vere sint permutatae. Viderer itaque mihi profecto meo loco jam novum errorem *Luciano* nostro inferre, si veterem diutius tolerare vellem; idque eo magis, quum etiam *Wielandius*, quo erat eleganti iudicio, in versione Germanica *Hemsterhusii* emendationem secutus sit. *LEHM.*

Ead. l. 17. Ἄνο μολαας) Complures μόρας scribunt. *BROD. T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (*M. viros*) inserit. Alius vir doctus cohortes mavult, ego agmina. *SOLLAN.* Facinus illustre, si spectes, ad *Iphicratem* quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi so-

lennem veteres usurpant Iphicratem κατακόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosth.* in *Aristocr.* p. 757. D. *Plutarch.* Ages. pag. 607. F. *Harpocr.* in *Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ* ex *Androtione* et *Philochoro*: mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖρα et μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat caussae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhn*: vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad *Iphicr.* *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας et λόγους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in *Not. Maussaci* ad *Harpocr.* p. 309. HEMST. II.

Pag. 107. l. 1. Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα) Quod nulla arma possideam. *BRON.* *Belini* ad haec verba inprimis de *Hemsterhusii* (vel potius proxime *Fabri*) versione adnotatio, qua cum fastu quodam insigni illius longe majoris viri sententiam ridiculam reddere subit, adeo est ipsa ridicula et absurda, ut impudentiam hominis non satis possis mirari. Si quem juvet muris adspectus dormienti leoni insultantis, adeat is ipsum spectaculi locum. LEMM.

Ibid. Προεγράφη) Προεγράφη. MARCIL.

Ead. l. 2. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad *Equ.* v. 1361. Illam tabulam adfigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad *Pac.* v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi caussas adtulisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta et bellandi studiosissimofons perpetuus. *Tolmides* apud *Diodor.* Sic. XI. p. 285. D. κρείττον ἐφησεν ἐθελοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν. Vide porro *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad *LL. Att.* p. 546. 549. HEMST. II.

Ead. l. 7. Τῇ Ἠλιαίᾳ) Ἠλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol. VORST.* Cf. *Schol.* ad *Aristoph.* *Nub.* 50. et *Equ.* v. 253. citante *Belino.* LEMM.

Ead. l. 8. Χρυσοῦν ἀναστήσαι) *Alciph.* I. p. 126. τότε αὖ ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε στήσαιμεν: ibi vide *Berglerum.* Στήσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum;

sed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα *Aelian. V. H. VIII, 16.* Plura dicemus ad *Lexiph. §. 11. Hemst. II.*

Ead. l. 9. 'Εν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud *Petron. rident Tritonidis arces. Bourd.*

Ibid. 'Ακτίνας) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, et vide *Alex. c. 27. Solan. Μηνίσκοι, lunulae, nimbi radiati, statuorum capitibus adponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. et diu ante, productis Aristophanis versibus Scaliger ad Catal. p. 211. Hug. Grotius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae Scaligeri fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam obrem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin. de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipsa Luciani verba et quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Schegk. ad Vell. Paterc. II. c. 59. §. 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: Pausan. VI. p. 514. τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι: saepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II. p. 43.**

— radiisque sacratum

Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre.

Artemidor. IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα· στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως· καὶ μῆνας ἑνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· adparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκις, quae vox *Proclo* restituenda in *Tim. Plat. p. 11. pro ἐπτάκις·* cuius rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed et mysticam tradiderunt. Hinc ἐπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno Dionys. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἐπτάτονος vel ἐπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. Galen. περὶ τῆς τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX. ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλῶ αὐτὸν (γλαφὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλυφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχεψῶς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ·* ut legendum credam τὸν ἐπὶ ἀκτ. ἔχ. dr. persuadet mihi *Marcell. Empir. p. 147. In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, et claude auro, et utere in collo. Tales hactenus reperiuntur in gemmis*

antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. HEMST. II. Res loquitur ipsa. LEHM.

Ead. l. 12. Τραγωδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae et comoediae agerentur. BROD. Apud *Demosth.* pro Cor. ea formula passim occurrit. SOLAN. Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. P. *Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα· Graecos autem non fabulas solum novas adpellasse, sed histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhn*ius in *Aelian.* Ind. v. Καινός, apertius exponit, tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus: quanquam ea veterum, quae profert, loca minus adcurate cum hac locutione comparet. *Jac. Perizonius* ad *Aelian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in *Chron.* p. 205. Νέων καθαρωδίας, τραγωδίας κατὰ Πώμην etc. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν· (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, sub praeconibus vel praeconio: sed κήρυκες est praeconum certamen, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν καθαρωδίαί καὶ κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νέων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγωδοῖς, καθαρωδοῖς, ἄρμα πωλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπωλον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit vir maximus *Anim.* in *Euseb.* pag. 196. haec mox subjungit: *Malim* vero, ludis tragicis et citharoedicis coronabatur sub praeconio. Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud *Demosthenem* in oratione pro Corona, in ψηφίσμασι, quae ibi producuntur, et in Decreto Atheniensium in gratiam *Hyrcani* Judaeorum *Ethnarchae* apud *Josephum*. In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur *Scaliger*, spectaculis tragicis aut Liberalibus, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligerō*, per τραγωδοῖς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paul.

lo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber*, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset et praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *Aeschines* in *Ctesiphont.* p. 433. C. commemorat νόμον τὸν δεδωκότα ἐξουσίαν ποιῆσθαι τὴν ἀνάρξην τοῦ στεφάνου τραγωδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. et p. 434. E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς. Diversa sunt apud *Demosth.* de *Coron.* populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. et 493. A. in eo psephismate, quod *Ctesiphon* in gratiam *Demosthenis* suaserat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab *Aeliano* V. H. II. c. 13. sed in ipso adcusationis libello, quem *Aeschines* adversus *Ctesiphontem* detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγωδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum *Platonis*, *Xenocratis* et *Polemonis*, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ἣ Ἐπικράτης καθ' ἑκάστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῆγε Διονυσίων καινοῖς τραγωδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασκεν, τὴν ἐορτήν. ita distingui debent, ne quis errore interpretis implicetur. Contra *Scriptor Arg.* ad *Aeschinis* *Orat.* conditum a *Ctesiphonte* decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγωδῶν καινῶν. mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in *Hypoth.* *Orat.* pro *Cor.* ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν, ἵσως ὅτι πλήθη συντρέχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν. optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat, *In plebiscito etiam quodam, incluse nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est, τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν.* extra *Hypothesin* illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in *Aeschinis* παρανόμων γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ἐτι δὲ μὴ ἀναγορεῦειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγωδῶν τῇ καινῇ. offendit lectio

tam inusitata: *Wolffius* adsciscit εἰσόδω, haud inepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἡμέτερον· quis enim auri-
bus exercitatis inauditum loquendi genus ferat, τραγωδῶν τὴν
καινὴν ἡμέραν; Ego, cum praestantissimus *Cod. Aug.* suppe-
ditet καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid obstare possit,
quo minus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firma-
tae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγ-
ωδῶν *Plutarch. Symp. p. 710. F. Aeschin. in Ctesiph. p. 483.*
B. οὐδὲ ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγωδῶν ἀγωνιζομένων
καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. *Idem*
p. 434. B. rariore forma scripsit, quam alibi exstare non sane
memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ᾧσιν τραγωδῶν ἀνέκηνοντιον τινας
etc. quod si sanum, qui potest aliter explicari, quam, factis enim,
qui celebrari solent in astry, ludis tragicis? Ἐν ᾧσιν vero, quia
Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive
μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic et *p. 435.*
A. τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ᾧσιν ἀναρρόγηθῃ.
Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminuit, ad
Hyrcanum misso apud *Joseph. A. J. XIV, 8. pag. 699.* ἀνεί-
πειν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδῶν τῶν
καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς
γυμνασίοις ἀγῶσι· eum in modum postrema constituo. Verum
ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγωδιῶν
in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγωδῶν·
eo magis, quod insolens quiddam et vix usitatum sonet,
τραγωδιῶν ἀγομένων. Imo non diffiteor, multo mihi phrasin
expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγ-
ωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, et, τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγωνι-
ζομένων· nam licet τραγωδοῦς in hac formula capias pro ludis
ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod
secundum *Scaligeri* mentem prolata a nobis exempla satis ad-
struunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur
ἀγομένης τῆς ἐορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων,
Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγωδῶν ἀγομένων· est enim
in hiis rebus [perceptu quidem difficilis, attamen aliquis
modus, et certi fines, ultra quos usus, quantacunque liber-
tate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum
discrepabit, si quis in ipso *Aeschine* τῷ γινομένων anteponat
ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγωδοῖς καινοῖς dici consueverit,
ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recen-
tes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet *Schol.*
Aristoph. ad Nub. v. 311. praesertim Tragici tetralogias su-
as, quam in rem egregius est, at parum hactenus, ni fallor,
intellectus *Diogenis L. locus III, 56.* sed etiam actores scenici

sorte ducti suis quisque poëtis adtribuerentur. Atque haec est illa νέμσις ὑποκριτῶν, de qua *Hesychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: *Νέμσις ὑποκριτῶν*· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρω νεμηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τοῦτον ἀκριτῶς παρελάμβανεν· ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἶον) διαίρεσις· eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: quorum poetarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat: nam in notas *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 294. summi *Valesii* subitanea quaedam est, et non meditata conjectura resingentis εἰς τὸ πλεῖν ἄκρατον παρ. quam adtentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abjecisset: ἀκριτῶς χωρὶς κλήρων parī modo sumitur a *Schol. Aristoph.* ad *Plut.* v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratōne* et *Suida* commemoratum, quod postquam *Erasmus* perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit adgressus. Primum *Harpocratōnem* ita restitue: Τοὺς ἐτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. *Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Αἰδύμος φησὶ* (ita *Mediceus Codex*: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς *Αἰδύμος* φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπὶόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτούς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: Aliis (pone, in sequentem annum) tragoedis vel ludis tragicis decertabit. *Lycurgus Orat. contra Demadem.* Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, et largis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existima, *Demadem*, ut iudicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse; perfecturum se multis et egregiis meritis, ne eos sui adcusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: imo vero, *Lycurgum* respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, et vanis pollicitationibus ductari vos ginite; scilicet τοὺς ἐτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidem facit usus τοῦ ἀρμοζεσθαι πρὸς τι certissimus hac structura: *Sext. Emp. adv. Gramm.* p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἀρμοζόμενοι πρὸς-ωπα. contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmum* lege in *Alios tragoedos* provocat: nam de *Schotto*, homine literarum studiosissimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magno re miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Το-ρῶ) Αἰδύμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων

κα' στυμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θοράκῃ. Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista *Λίδυμος* — τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum, in *Harpocratiōne* praecedere: *Τορώνην*. Ἰσοκράτης *Παναθηναϊκῶ*, πόλις ἐν Θοράκῃ etc. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel *Codicis*, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est *Michaëlis* institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, litterarumque ordini commode respondet *Τορωναίου λιμένος κωφότερος*, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus: *Κωφότερος τοῦ Τορωναίου* (vel *Τορωναίων*) *λιμένος*] *Λιμὴν* ἐστὶν ἐπὶ *Τορώνῃ* τῆς *Θοράκης*. *ταυλάς* δὲ ἔχει δύο μακράς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουσας (vel *καθῃκουσας*, vel potius *κατατείνουσας*) ὥς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἤχον· cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* nostri *Wesselingii* calculum tulerit: haec in *Prov. Alexandr.* truncata n. 91. pariter autem cum in *Hesychio* v. *Ἀγνίστους* prave legeretur *στενάς*, eruditus homo ad marginem refinxit *ταυλάς*. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apostolio* vir primarius *Th. Reinesius* V. L. I. c. 24. et proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορώνης σπόγγοι*, quale nulla Graecorum memoria putem exstitisse: subscripsit tamen ejus sententiae *Reinesio* non inferior *L. Holstenius* ad *Stephan.* in *Τορώνῃ*. praeterea, ut error saepe errorem trahit, pro *Isocrate* *Socratem*, quippe *Θορακικῶν* auctorem, substituendum arbitratus est; de quo, si ad manum habuisset *Harpocratiōnis* locum, nunquam cogitasset. Ceterum ut *τραγωδοὺς ἀγωνίζεσθαι*, sic et *τραγωδοῖς νικᾶν* *Andocid.* in *Alcibiad.* p. 34. *Isaeus* p. 54. οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς *Διονύσια* χορηγῆσας τέταρτος ἐγένετο, *τραγωδοῖς* δὲ καὶ *πυρρῶχισταῖς* (ineptum est *πυρρῶχισταῖς*, quod vulgatur) ὕστατος. *HEMST.* Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. *Διονυσίοις τοῖς ἐπιουσι*, *proximis Liberalibus*. Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde sit probabilis, haud tamen adsperner, si quis, duce *Suida*, retingi malit: *στενάς* δὲ ἔχει δύο καὶ μακράς ἀπὸ τοῦ πελάγους *κατάρσεις*. sunt enim *κατάρσεις* οἱ ἐπιτήδαιοι εἰς *καταγωγὴν τόποι*, καὶ εἰς τὸ *προσορμίζεσθαι*, ut monet *Scholias.* *Thucydidis* ad IV, 26. *παρὰπλέων* δὲ τὴν χώραν, ἣ *κατάρσεις ἀναγκαίας* καὶ

καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo κατα-
φειν supra p. 322. 323. IDEM in *Addendis*.

Ead. 1. 14. Καὶ γὰρ καὶ φήτωρ — ἐθέλοις) Rursus vituperat *Belinus* recta Latinum, obliqua Francogallicum, in-
pretem, id est, se ipsum, quod haec verba decreto ipsi inser-
ta sint, quum sejunctam contineant sententiam. Vides vi-
gilantem eundem simul et dormientem. Dormiebat autem
Criticus. Nam cui oculorum usus concessus sit, non poterit
is non videre, verba ista a decreto ipso avelli prorsus non
posse. Ad vim autem sententiae efficiendam, qua maxime
opus est in fine talis populi sciti, requiri mihi videbatur al-
terum καὶ, quod saepius post καὶ γὰρ a librariis omissum, et-
iam Prom. c. 7. inserendum putabam. Etenim etiam *rhetoress*
optimus Timon, non tantum civis honestus, sapiens, fortis,
rerum civilium peritus etc. *LEHM.*

Ead. 1. 15. Τοῦτ' ἐμὲ οὖν σοὶ τὸ ψήφισμα) Cl. *Faber* in
his verbis manifestum errorem agnoscit, quia σοὶ, non τοὶ
vulgatum sit. Sed ne parum *Faber* et hic audiendus sit, ve-
reor. Etenim neutiquam debuit, ut saepe alias solet, sepa-
ratim spectare *Faber* haec σοὶ παρὰ σε· at σοὶ eo, quo locatum
est, ordine spectatum, elegantiam et consuetudinem loquen-
di *Nostro* frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοὶ,
ut in *Nigrino* §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθους καὶ μεθύων ὑπὸ
τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi et ipse, plenus numine atque ebrius
sermonibus circumteo. In *Deor. Marinor. Dial. II.* §. 2. Τυ-
φλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον et III. Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὐτὴ θέει;
In *Necyom.* §. 21. similiter post ψήφισμα apud *Inferos κυρια-*
θὲν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In *Contempl.*
§. 1. Οὕτω δὲ κἀγὼ σοὶ πάλιν ἀμβλυώττω. et §. 5. Σὺ δὲ μοὶ
ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. et passim alibi,
etiam apud alios. Miror profecto doctissimum *Fabrum*, quod
usus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tan-
tum id hic ad *Timonem* ostendit, sed et ad *Mortem Peregrini*
§. 31. ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοὶ τὰ ἐν Ἡιδί,
Faber continuo: leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοὶ, ita et
μοὶ saepe παρέλκει. *Timon Noster* §. 41. "Ays δὲ, ὦ δίκαια,
νῦν μοὶ ἐπιρρῶσον σεαυτήν. Similem in modum ἡμῖν eleganter
abundat in *Necyomant.* Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει. In *Con-*
templ. Κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ. In de *Sacrif.* Ἐρεθί-
κει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος. In *Hermot.* Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας με-
νέτωσαν οἱ τυφλοί. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τοῦ
ἡμῖν videtur adtendisse, omnis elegantiae et politae eruditio-
nis quondam decus, *Aegid. McNagius*, dum in verbis *Luciani*

adv. Indoctum §. 8. οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν
 ποιοῦ, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque
 censet ἢ μὴν. Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel
 ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasm-
 i usu potest et illic locurus esse *Lucianus*; vel intellexisse
 ἡμῖν tanquam σὺν ἡμῖν, nobiscum. Dialogum enim istum vi-
 detur *Lucianus* scripsisse contra popularem quendam et aequa-
 lem suum. Paulo quoque ante dixerat: Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦ-
 τα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν, itidem, ut videtur consi-
 derasse interpretes, potest esse *παρέλκον*. — Invenio quoque τὸ
 αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in *Contempl. El μάθοι, ὅτι ἡ*
μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ. Apud eundem in *De luctu*: Λοιπὸν
 οὖν ἔστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι (sic
 enim divisim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπον-
 θεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Reliquum igitur est, eum talia nugari
 ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid filio suo acciderit. Apud
 Latinos quoque mihi, tibi, vobis aliquando *παρέλκειν*, quis
 ignorat? JENS.

Pag. 108. 1. 3. "Οσαγε) Ἀντὶ τοῦ, ὅσονγε. BRON.

Ead. 1. 5. Ἀλλὰ γὰρῳ) Ego, quanquam ceteroquin sin-
 gularis hujus libelli venustas et comicus lepor mirifice me
 capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis adfectata deter-
 rimi adsentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil
 habeat ingeniose ridiculum, nullam probabilem ingenitadu-
 latorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac sine ullo elegan-
 tiae dispendio praetermitti. HEMST. II.

Ead. 1. 9. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. *Des. Herald. Anim. in*
Salmas. Obs. ad J. A. et R. II. c. 9. §. 11. HEMST. II.

Ead. 1. 10. Τυραννίδι) Cives tuos ultro pulsans. BRON.
 Invidiose et odiose supra modum Athenis praesertim. *Terent.*
 in *Phorm.* et passim alibi. ANONYM.

Ead. 1. 11. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) *Des. Herald. Obs. et*
Emend. c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus ad
 inferendas injurias promptis objiciebant, nullumque erat in
 civitate liberrima crimen invidiosius: Comicis frequens. *Ari-*
stopph. Vesp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννὶς ἔστιν
ἐμφανής. v. 462. HEMST. II.

Ead. 1. 12. Τὸν ἀρόπολιν ἐνέπρησας) *Commode* notavit
Stephan. Bergler. ad Alciphrr. I. Ep. 32. αἰτησὼν τι παρ' αὐτοῦ
(τοῦ σου ἐραστοῦ) καὶ ὅψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκνῖαν ἢ
τοὺς νόμους καταλύουσαν. Poll. IX, 156. ex Hyperidis oratione
pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχέων ἐμπυρισμόν,
ἐμπρησμόν in quibusdam libris olim fuisse lectum, e Palluce
colligi potest) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut ori-

men apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. HEMSTERN. II.

Ead. 1. 16. Τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας) *Opisthodomus*, locus est Athenis in arce, ubi aerarium. BRON. Ἀπλῶς interpretēs *effosso aerario*. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subjungit τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεῶ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpretēs *Aristoph. ad Plut. Lucian. Herod.* BOUARD. Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: scribe ergo διορύξας. Imo vero *dives es, effosso aerario*, sive, ut qui aerarium effoderis. Scholiastes legit ὀρύξας, min⁹ recte. JENS. Secuti sumus *Jensii* emendationem omnino necessariam. In omnibus διωρύξας prave legitur praeter J. quae habet διαρρύξας. Vide initium Ver. Hist. SOLAN.

Pag. 109. 1. 7. Μικρόν) Ex ed. J. adripui: reliquae μικρόν, quod minus adridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, Catapl. c. 12. quia hic *robur*, non *justitia*, Timonis requiritur. SOLAN. Μικρός et μικρός saepe confunduntur: illud hujus vice restituit egregie summus *Bentlejus* in *Callim. Ep. VII.* Hic omnino repudiandam censeo scripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. HEMST. II.

Ead. 1. 10. Ἐκπετάσας τὸν πώγωνα) Character philosophi, quem passim proponit, ut Vit. Auct. in Pisc. in Catapl. BOUARD.

Ead. 1. 12. Τιτανῶδες βλέπων) *Erasm.* in *Adagio*, *Titanous adspectus*. BRON.

Ead. 1. 13. Ἀυτοβορέας) *Ipsemet Boreas*, aut *Triton*: Deus marinus ac buccinator. BRON. Sic Ἀυτοθαΐδα in *Rhet. Praec. cap. 12.* SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae *Zeuxidis* tabulae, neque *Junius* in *Catal. Artif.* quemquam alium extra *Lucianum* adduxit testem. Ἀυτοβορέας autem verus et ipsissimus *Boreas*: αὐτοανθρώπων ὁμοιος quale sit, videbimus ad *Philops. §. 18. Alciph. III. p. 446. στέλλας* ἑαυτὸν ἀγρικῶς etc. αὐτοσκαπανεύς ἐδόκουν. Ὁ, τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud *Suid.* in v. Vid. *Simpl. Verin.* sive *Salmas.* de *Transsubst.* p. 534. Ejus generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus adpellationibus Deum adficiunt. HEMST. II.

Ibid. Ζεῦξις) *Zeuxidis* hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile est ex hoc loco conjicere. In *Poecile* positam fuisse suspicor. SOLAN.

Ead. 1. 14. 'Ο τὸ σχῆμα εὐσταλῆς) Tangit hunc locum

Oct. Ferrar. de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. *HEMST.* II.

Ibid. Κόσμιος τὸ βάδισμα) Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ὀρθομῶ. Dixi ad illud *Petron.* Incessus tute compositus. Sic in tractatu de Saltat. et in Demonact. vita, et antea. *BOURD.*

Ibid. Σωφρονικός) Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. *JENS.*

Pag. 110. 1. 1. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν) Φιλοχορήματοι isti philosophi καὶ ὀνυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκὲς. Sic pag. seq. et passim, quibus tamen nihil usquam satis. *BOURD.*

Ead. 1. 3. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic *Lapith.* τῷ ζωρότερω amariore: amabant calices amariore: μεγάλην autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud *Virgil.* I. Aen. *Achill. Tat.* lib. II. *BOURD.* Vocem ζωρότερος *Phrynichus* improbat p. 24. tanquam poëtis proprium, pro quo meliores usurpare amant εὐζωρον et εὐζωρότερον alterum tamen frequentatur a probatis scriptoribus. *HEMST.* I. Vid. ad illum *Phrynichi* locum Commentatores p. 145. sq. ed. *Lobeck.* *LEHM.*

Ead. 1. 5. Ὡς περ ἱκτίνος) Vid. *P. Burm.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥς περ οἱ λίχνοι τοῦ αἰεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἀρπάζοντες etc. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκε καλέαν, πόδας Ἀδδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν Ἔστιν —. *HEMST.* II.

Ead. 1. 7. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in *Lapith.* et *Merced.* Cond. quod in *Nigr.* §. 25. dixit ἐμφοροῦνται. *BOURD.* Verbum παραγκωνίζεσθαι saepius est in *Heliodoro* cum propria tum translata significatione: lib. VII. p. 312. ὥς περ τινὰ τῶν ἀγειρονσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλήτην διωθεῖτο καὶ παραγκωνίζετο p. 319. ὡς ἐταιρίδιον τὸ ἐθελάστειον ἐκεῖνο καὶ μάτην θρυπτόμενον παραγκωνισάμενος p. 359. τὸ μέχρις ὀνόματος ἀξίωμα ἡμῶν παραγκωνισάμενος. lib. VIII. p. 370. πᾶσαν δὲ γυναικείαν αἰδῶ παραγκωνισαμένη lib. X. p. 515. πᾶσαν τὴν ἐκ φύσεώς τε καὶ ἡλικίας αἰδῶ παραγκωνισαμένη. *HEMST.* I.

Ead. 1. 8. Ἐν ταῖς λοπάσι) Refutat *Thomam* hoc inter alia loco *Doctiss. Jensius* L. L. p. 11. est etiam proverbium et titulus *Satyrae* *Varronis* *Menippeae*: εὗρεν ἡ λοπάς τὸ πῶμα. Ceterum ablego Lectorem ad *Gruterum* in *Phaenot.* *Ciceronis*, ubi haec et illa *Luciani* superiora ἐκπετάσας γοῦν τὸν πάγονα etc. e *Persio* illustrat. *HEMST.* I. In antecedentibus observo, Interpretem non satis accurate ἐπικεκρυφώς cum κυνηδὸν junxisse, vertentem: canum merc incurvus. Imo vero

κυνηδὸν ἔμπορούμενος indicat voracitatem caninam, et ἐπι-
κυνῶς cum sqq. arctius cohaeret. LEXHM.

Ead. l. 9. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro patinis apud Ari-
stoph. ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου,
ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. BOURD.

Ibid. Τῷ λιγανῷ) De indice digito, sive λιγανῷ, Casaub.
ad Athen. c. 13. lib. I. BOURD.

Ead. l. 10. Μεμψιμοίρος etc. ὄφελος) Ita vertenda haec
verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel suam totum
inter alios accipiat, quod edacitatis et insatiabilitatis culmen est.
Testatur H. Steph. vocem ὄφελος verti culmen, fastigium in
vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque
enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφε-
λος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, augeo, adcu-
mulo. Hinc ὄφελος inter alia ab Hesychio dicitur significare
αὐξησιν, augmentum. CLER.

Ibid. Πλακούντα) Ea enim domum auferre apud ve-
teres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὁ, τι περ λιγνέας καὶ ἄ. ὄφελος) Ad sequen-
tia referunt Erasmus, Benedictus, et, quod miror, Tan. Faber,
contra primas edd. in quibus major est distinctio post ὄφελος
posita. Clerico si locutionis indoles, quam et priores igno-
rarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod
in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam
loquendi formulam usurpant Graeci. Xenoph. Hell. V. pag.
828. v. 32. παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὃ, τι περ
ὄφελος ἦν τοῦ τοιοῦτου (male τοῦτου τοῦ) στρατεύματος. Arrian.
A. A. V. c. 15. p. 214. τῶν πεζῶν ὃ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυ-
ρίους, peditum strenuissimos ad triginta millia. Aristid. T. I. p.
5. A. Musas adloquitur, invitans, ut sibi Jovis hymnum
peracturo propitiae subveniant: εἴτε ἐν Ἐλικῶνι τῷ Βοιωτῷ
χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὃ, τι περ ὄφελος, Vos,
o Musae, operum Jovis et donorum decus atque ornamentum: Can-
terus in his vertendis prorsus aberravit. Arrian. de Venat. ο.
XX. καὶ τοῦ θεάματος ὃ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, et spectacu-
li quod jucundissimum est, vel, et jucundissima spectaculi pars in-
tereat: Holstenius non accuratissime, et spectaculum, maximum
operae pretium perit. Similis usus in ὃ, τι περ ἄνθος ἦν. Thu-
cydid. IV. c. 133. ὃ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει imitatur Dion
Cass. XLVI. p. 313. B. πᾶν ὃ, τι περιῆν (non muto: quan-
quam videri possit, ὃ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δραντῶν
(lego τῶν διαδράντων) σφᾶς, ἔφθειραν. L. p. 428. C. καὶ γὰρ
πλήθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὃ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπη-
κόων καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξελεγμένον. Igitur in Luciano,

si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur: sed vereor equidem, ne ante δ , $\tau\iota$ $\pi\epsilon\rho$ exciderit η , quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, et portione sua non contentus, ut placentam totam, aut porcum solus praec aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit adpositum.* HEMST. II. Hoc quidem Lucianus sic dixisset: η δ , $\tau\iota$ $\alpha\nu$ $\lambda\eta\gamma\epsilon\lambda\alpha\varsigma$ etc. Prior Hemsterhusii sententia multo commodior, qua δ , $\tau\iota$ $\pi\epsilon\rho$ ad placentam et porcum refertur, quippe delicatissimos huic gulae cibos. "Οτι, $\pi\epsilon\rho$, quod quidem, s. quippe quod, neque vero quodcumque, LEHM.

Ead. l. 14. 'Επὶ τῇ κύλικι) Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. Diogen. L. II, 82. ἔως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαῶν διαλλάξῃ sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι. Arrian. A. A. VII. cap. 27. ὀδύνῃν τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξεῖαν. Aristaen. I. Ep. 3. p. 18. οὓς (Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐθελγόμεθα minus opportune Mercerus, quos in pateram coactos delibavimus: debuerat, quos inter pocula consociantes delectabamur. Aliter Appian. de B. M. p. 363. Χρυσὸν ἐπὶ τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ etc. προτιθέναι, aurum illi, qui calicibus eductis et cibi ingerendi multitudine superior est, praemium ponere. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut Cicero dixit ad vinum disertos pro Coel. §. 67. vel, qui ad mensam solent suboriri, ut Atta in Megal. apud Serv. ad Virgil. Ecl. VII, 33. Idem λόγοι ἐπικυλίκειοι Athenaeo initio libri I. ubi vide Casaub. ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις Diogen. L. IV, 42. Vox corrupta in Plutarcho de Mus. pag. 1148. D. "Εχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους. Interpr. circularem de musica disputationem; Luisin. Par. III. c. 11. melius ad sensum, sermones de musica ad mensam habitos: sed quod Aldus impresserat ἐπικυκλίους, adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν Athen. XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. Poll. VI, 29. λάλος, λῆρος, φλυαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam Luciani dilucidiozem dedi. Τότε δὴ saepe apud Nostrum: Duker. ad Thucyd. V, 16. HEMST. II. Rejice majoris distinctionis notam post κύλικι, ut intelligas περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος λόγοι πολλοὶ εἶσι hoc si displiceat, omnino censendum est, vocem esse omissam διαλέγεται aut simile quid post κοσμιότητος alias enim haec non commode cohaerent: notandum vero ὑποτακτικῶν γελοῖως, id enim antepono receptae lectioni γελοῖος. Metrodorus, teste Diogene, hoc linguae vitio impeditum fuisse Epicurum memoriae mandavit, qui fortunatam

veri philosophi vitam luxuriae et voluptatis finibus inclusisse existimabatur. HEMST. I.

Ead. 1. 16. Ὑποτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἑναρθερον λαλῶν. Interp. Aristoph. ad Nub. BOURD.

Ibid. Γελοῖως) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖος mendose, haud dubie. Hemsterhusius recte in sua emendavit. SOLAN. Quid in γελοῖος ὑποτραυλίζει mendosi insit, equidem non capio. An forte aequè mendosum sit supra c. 28. ἐν ἀκαρεὶ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐρχέη τὰ κατ' ὀλίγον etc. et superius c. 12. ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, et similia in innumeris locis? Quippe amant Graeci, imprimis noster scriptor, Adjectiva vel cum, vel sine, Articulo, quamquam hoc subtili quodam discrimine, de quo alias, adjungere verbis ita, ut modus vel ratio, tanquam Adverbiorum vice, significari videatur. Quod quum de multis, e. g. ἐκῶν, ἄκων, ἄσμενος, de Adjectivis temporis, χρόνιος, παννυχίος etc. porro de his maxime Lucianeis δυστυχής, κακοδαίμων, ἄθλιος, ἀνόητος, et similibus aliquot, ita constet, ut a nemine in dubitationem vocetur: quidni etiam de voce γελοῖος idem valere possit? quum praesertim in hoc nostro loco lectionem γελοῖος constanter tueantur omnes libri. Nam quod Schmiederus Augustanum codicem dicit videri confirmare lectionem γελοῖως, id nec perspicuum satis est, nec etiam magni momenti. LEMM.

Pag. 111. 1. 1. Εἷτα ἕμτος) Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

Ead. 1. 2. Τῆς αὐλητικίδος etc.) Utraque manu tibicinas adhaerentem. BRON.

Ead. 1. 3. Τοῖν πρώτοιων) Nulli primas concesserit. BRON.

Ead. 1. 5. Τὰ πρώτα) Primum locum tenens. BRON.

Ead. 1. 6. Γοητεία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

Ead. 1. 7. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Faber legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, et similiter saepe apud Aelianum, Aristophanem et alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, Denique ut summam dicam, τοῦτο τὸ χρῆμά (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές etc. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Vit. Auct. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, et divites (emtores) postulans. Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adpectu videtur re-

cedere a vulgari loquendi consuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. JENS. *Aristoph. Pac.* 38. *Μιαρόν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.* HEMST. *Diall. Marr.* IV. extr. verba: ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον inverte, ut licebit, hunc in modum: τεράστιον τὸ πρᾶγμα. Num mutabis tum τεράστιόν τι πρᾶγμα; quamquam neque hoc absurdam praeberit sententiam. LEHM.

Ead. 1. 8. *Ὅν εἰς μακρόν*) *Brevi.* BOURD.

Ead. 1. 9. *Χρηστὸς ὢν*) *Ironia.* BROD. *Ironiam Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mibi, quanquam remedium nullum succurrat, displicet illud *χρηστὸς ὢν*· debebat sequi ἄξιος ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt *ταυτησί τῆς χρηστῆς* *Diall. Mer.* XII. et hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. HEMST. II. Mibi vero *χρηστὸς ὢν* non male videtur ad superiora convenire πάνσοφον χρῆμα καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελὲς, quibus et ipsis color quidam est ironiae. Certe de mutandis verbis non esse existimo, quod cogitemus. LEHM.

Ead. 1. 12. *Ὡςπερ οἱ* etc.) *Faber* deleri hic vult ὥςπερ. Utique si quid mutationis hic opus, legerim pro ὥςπερ οἱ, ὥςπερ οὖν, sensu convenientissimo, qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti etc. At maximam quicquam hic sollicitandi necessitatem non video. JENS. Si interponas, οὐδ' ὥςπερ οἱ etc. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum *Jensio*, non maximam esse quicquam hic sollicitandi necessitatem sentio. HEMST. II. Recte *Abreschius* *Dilucc. Thuc.* p. 31. ὥςπερ οἱ explicare videtur, *quippe qui*, quamquam nunc quidem nullum in promptu est rarioris hujus usus exemplum. Nam quae *Abreschius* ipse illic profert, non omnino satisfaciunt. Quomodo vero cunque explices, si ὥςπερ legitur, etiam οἱ est legendum, quemadmodum et *Schmiederus* scripsit, non οἱ, uti vulgo scriptum. LEHM.

Pag. 112. l. 1. *Ἀπλοῦχόν*) Recte simplicitas cum liberalitate conjungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc ἀπλότης sumitur pro liberalitate in N. T. Vide, quae notavimus in *Addit. ad Hammond.* ad *Rom.* XII, 8. CLER.

Ead. 1. 2. *Μάζα*) Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem μάζαν* accepisse pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, sed compositae. *Aristoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas.* BOURD. Idem plane *Thrasyclis* temperantiam simulantis victus, qui Persarum, de quo vide *Brisson.* de R. P. II. p. 213. 214. (*Polite* describit

illorum inemtās dapes *Xenoph. Cyr. L. I. HEMST. I.*) Salem pauperioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem delingere*, ἄλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam παρὰ Κρατερῶ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν *Diogen. L. VI, 57.* Egregia quaedam est *Apollonii Tyan.* figura, et ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expressa *Ep. VII.* Πάντα φασὶ δαῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν· ἐμοὶ δὲ εἴη τὴν ἁλίαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ· Mercatorem (Euphratem sugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captantem, quales philosophos Socrates κατήλους adpellabat) oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra sit in honesta pauperie nullas opes venientem juste temperanterque vivere. Haec recte jam pridem intellexit *Casaubonus* ad illud *Persii Sat. V.*

— regustatum digito terebrare salinum;

itidemque *Gatakerus A. M. P. c. 43. p. 879.* ne de me dicam ad *Poll. X, 169.* quo magis mirificus est in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ Θύμον apud *Lucian.* et ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. *Aristoph. Pl. v. 253.* Ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτόν Θύμον φαγόντες· optime *Schol. τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες.* HEMST. II.

Ibid. Θύμον) Male θυμόν antea, qua loquendi formula passim utitur. BOURD.

Ead. l. 3. Ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud *Petronii Nasturcii* succum. BOURD.

Ead. l. 4. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur *Καλλιρρόη*· de quo interpr. *Aristoph.* male apud *Hesych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, et *Portus* interp. BOURD. *Κρήνη Ἀθήνησιν*, novem venis saliens; unde et hoc nomen isti impositum. Vid. *Hesych.* et *Etymol. M. VORST.* Adpositus est *Alciphronis* locus III. p. 586. Si nemo me beatorum vocet, inquit parasitus, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίσειν καὶ τήθεα, ἢ πόας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα πλεμπασθαι τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec *Lucianea* non praeterierunt: p. 392. ἐρῶν τῆς *Καλλιρρόης*. *Aristippus* ad *Antisthenem* in *Epp. Socraticorum* p. 25. καὶ ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου λούου τε καὶ πίνει, καὶ τὸν αὐτόν τρῖβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχει θυπόωντα, ὥς πρέπει ἐλεύθερον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθάναις δημοκρατικῶς. De *Enneacruno* vel *Callirrhoe* fonte multa commentatores eruditissimi ad *Thucyd. II, 15.* HEMST. II.

Ead. l. 9. Εἰς τὴν θάλα. ἐμβαλεῖς) Hoc *Diogenis* est monitum in *Vit. Auct. §. 9.* cujus suasu *Crates* id ipsum fecisse dicitur. *Diogen. L. VI, 87.* et *Menagius*: eam historiam ob

oculos habuit *Hieronym. Consol. ad Julianum: Contemnis aurum: contemserunt et multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros sileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, et popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit. Improbatur, et merito quidem, Plut. de Nobil. p. 218. §. 11. οὐχ ἦτον δ' ὥς ἀχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθήσεσθαι τις κελεύει. Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130. Α. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερον αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δέομένοις ἐπαρκέσειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80. et Gellii N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit Bern. Martin. V. L. I. c. 8. recte explanans illud *Masonii*, ἄξιός οὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero *Lucianus* adscripsit *Thrasycli*, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui *Timonis* aetate vixerunt. HEMST. II.*

Ead. l. 12. Ἐπεμβάς) J. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant haec verba *Dial. Enip. et Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὁχθὰς ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουμένη. SOLAN.*

Ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mss. et *Tan. Fabrum*. Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex fine *Hermotimi*, ubi sic scribit: Ἀνθρωπὸν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθεμεῖν τὰ κύματα. GRON. Κυματώγης) Vide etiam nostram et *Graevii* notam ad *Hermot. c. 84.* ubi eadem vox occurrit, quae et illic in impressis in κυματώδη mutata est. SOLAN. Codice Regio sponsore κυματώγης restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex *Hermotimo*: addidisse poterat *Long. Past. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τριχηλίας. Quaequam e Codicibus nihil a *Jungermanno* sit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυματώγης debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. HEMST. II. Et in *Longo p. 99. Schaefer.) a Schaefero*, et apud *Nostrum* in *Hermot.* a *Reitzio* recepta hodie legitur vox κυματώγῃ. Addere placet, quae *Hemsterhusius* in minori edit. adnotavit: „*Hesych. Κυματώγῃ, ὁχλία, αἰγιαλοῦ ὑπαγωγῇ. Herodot. Calliop. κηρυκῆιον ἐπὶ τῆς κυματώγης κείμενον*“ et *Agath. lib. III. quem Suidas citat: sumitur etiam pro ipsa fluctuum ad litus adlisione: Noster in Navig. καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματώγην καὶ τὸν ἥγον μέγαν*“ atque ita intellige in altero, quem adposuit *Suidas, loco.*“ De *Longi* loco quae adspersit *Hemst.* praeterire jam licet. Porro vero haec ejusdem adponam: „Ἄλλ' ὅσον crebro apud *Pausan.**

sed infinitivo modo junctum: ut lib. I. cap. 23. 'Ἐστὶ δὲ λίθος οὐ μέγας, ἀλλ' ὅσον καθίξασθαι μικρὸν ἄνδρα.' LXXII.

Pag. 113. l. 2. Αὐτῷ) Καὶ μηδ' ὄβολόν αὐτοῦ ἀνῆς· αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. MARCIL. Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἐαυτῷ, cum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrāsycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque jam consideravit interpres, vertens: *Tu cas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito*, (potius, confestim eum foras effer) ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est. Marcilius legit αὐτοῦ, illic. JENS. Sic etiam Abreschius vult Dilucc. Thuc. p. 488. cum Thoma Magistro, ut ait, errore, credo, aliquo seductus: nam apud hunc nihil ejus lectionis inveni, qui s. v. "Α μὲν, ἃ δὲ, nonnisi sequentia: διδούς ἅπασι etc. laudet. Αὐτῷ ἀνῆς est in Hemst. min. et ἀνείς, διαδούς in Aug. et Gorr. quae lectio cum ea convenit, quam exhibent J. et Marg. A. 1. W. Jam, ut de hoc loco, quem suspectum esse dixit Hemsterhusius in Varr. Lect. ad edit. maj., quid mihi videatur, aperiam, primum lectio ἀνείς, manifesto incommoda et falsa, ex ἀνῆς proxime orta est, librario sequens Participium διαδιδούς vel διδούς leviter respiciente, vel etiam forma vocis ἀνῆς decepto. Ipsum vero ἀνῆς, quid sibi h. l. velit, prorsus equidem non perspicio. Nam quae e Pisc. c. 1. a Solano conferri jubentur, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς, nihil ea faciunt ad h. l. illustrandum. Et quod Jensius vult ἀνέναι ἐαυτῷ ὄβολόν esse retinere sibi obolum, id contra hujus verbi naturam statuit, quae, si recte video, potius ad oppositam sententiam ducere debebat. Denique αὐτοῦ ἀνῆς vereor, ut omnino Graecum sit. Reliquum est, ut parvum mendum corrigatur, ex incitia illud vel negligentia illapsum, si ita scribas: καὶ μηδ' ὄβολόν αὐτῷ ἀφῆς, neque obolum quidem tibi relinque ipsi. Sic ἀφιέναι notissima et frequentissima significatione, et αὐτῷ est ipsi, possessori domus vel divitiarum, relato ad sequentes ἅπαντας τοὺς δεομένους. Neque enim vel αὐτῷ vel σεαυτῷ legendum. Magna saepe ac multiplex huic Pronomini vel a Criticis vel a librariis facta injuria, etiam in Luciano nostro. Diall. Marr. XII, 2. quaesierat Doris: Ἡ δὲ (Danaë) τί ἐπραττεν, ὅποτε καθίετο; Cui Thetis: Τπερ αὐτῆς μὲν εἰσίγα — — τὸ βρέφος δὲ etc. i. e. De ipsa quidem (se) tacebat — — infantem vero etc. Omnes ibi libri, praeter unam Argent. ed., habent vel ἐαυτῆς, vel αὐτῆς. Ceterum διαδιδούς in nostro loco vera est lectio, neutiquam διδούς Thomae M. cujus parum pro ipsius consilio

interfuit, utrum *διδούς* legeretur, an *διαδιδούς*, neque Aoristua *ῥαδούς*, quem plane respuit loci natura. LEHM.

Ibid. *Ἀνῆς*) Proba scriptura, vide *Pisc.* c. 1, Ed. J. *ἀνῆς*. SOLAN.

Ead. 1. 3. *Ὡς δὲ μῶν, ᾧ δ' ἡμῖν.*) Variant hic libri. *τάλαντον* vulgatarum non agnoscit J. ed. nec reperitur apud *Thomam Mag.* qui hunc locum adducit v. *Ἄ μὲν, ἃ δέ* neque in *Scholio*, quod vide in *Rhet. Praec.* Sed pro eo hi omnes habent *ἡμιτάλαντον*, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. J. potissimum, in alio respuimus, quod *μῶν* non agnoscit, quod probum et in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, adscenditur. SOLAN. Formulam *ᾧ μὲν, ᾧ δέ* spuriam et alienam ab Atticae locutionis norma statuit ipse *Lucianus* in *Soloec.* Grammaticorum decretis scilicet obsequuntur: utitur tamen et hic et alibi *Noster*, ut docuit erudite summus *Graevius*: *Polyb.* Hist. lib. I. *οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν* sed purius idem paullo post: *τοὺς μὲν ἐκβαλόντες, τοὺς δὲ ἀποσφαξαντες τῶν πολιτῶν.* *Sonatus* in *Hippocr. Vita*: *ἀφ' οὗ εἰκοστος, ἀφ' οὗ δὲ ἐννεακαίδεκατος.* *Menandrum* si majori habemus in pretio, quam *Phrynichus*, valebit haec formula: ejus hoc est: *Ὅς μὲν διδῶσιν, οἷς δὲ ἀφαιρεῖται τύχη.* Vide *Thomam*. HEMST. I.

Ead. 1. 8. *Ἄνο μεδ. χωρ. Ἀλγ.*) *Medimnus* Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, *Aegineticus* plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa easet ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam pseudophilosophi graphice describit *Lucianus*. CLER. V. *Leon Porcius AG.* IX, 1483. *Drachma* etiam *Aeginetica* dupla fere Atticae *drachmae* fuisse traditur. Attica VII solidorum sive denariorum Anglicorum, *Aeginetica* XII seu unius *Schilling*. SOLAN. *Modios* etiam *Faber*: *medimnos* transferre debuerat: vid. *Perizon.* ad *Alcian.* V. H. VI. cap. 12. Eodem nomine *Strabonis* interpretem reprehendit *Hostus* de *Mens. Gr.* c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores *μόδιον* et *μέδιμνον* nonnunquam confundere. *Medimni*, aliusve aridorum mensurae *Aegineticae* nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut perinde et pecuniae pretio Atticos *Aeginetae* praecesserunt, sic et mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus et nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad men-

suram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra ed. J. auctoritatem servavi. Noster in Peregr. §. 30. Χρυσῶ σαξάμενος πήρην —. HEMST. II. Diogenis erat, μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. HEMST. I.

Ead. I. 9. Φιλόσοφον) Ex edit. J. Reliquae φιλοσοφοῦντα.

SOLAN.

Ead. I. 13. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ) Recte quidem interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλην, caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, caput tuum implebo tumoribus ligone admensus: sunt certe κονδυλαὶ vel κονδυλαί, ἀνοιδήσεις in Hesychio; tubercula, tumores; etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 1180. ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδυλὴν ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut Lucianum deceat. HEMST. II. Elegans est Tollii nota ad Longin. p. 232. κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερεόν; Aelian. V. H. XIII, 38. hoc summi dedecoris loco deputabatur. Demosth. adv. Midiam et Laërt. in Diog. Hemst. I. — Apud Nostrum in Prometh. s. Cauc. c. 10. itidem κονδυλούς ἐντρίβειν. Admodum festive et eleganter Mercurius in Charon. c. 2. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιγηγέσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον. Nolucrim itaque tangi optimae notae vocem. Ἐπιμετρεῖν, admetiri, metiendo addere, Nostro usitatissimum cum magna variatione. Diall. Mortt. V, 1. Philops. c. 24. Navig. c. 18. et 19. Mensurae nomen per Dativum vel potius Ablativum additur, ut Diall. Mortt. XII, 2. δακτυλλούς μεδλμνοῖς ἀπομετρεῖν. Neque tamen propter hunc locum etiam hic scribendum ἀπομετρήσας τῇ δικέλλῃ, neque id quod etiam minus equidem probaverim, cum Hemst. mutandum ἐπιμετρήσας τὴν δικέλλαν (nam sic scribi debebat, non δικέλλην). Qua admissa mutatione magna venustatis pars perierit. Recte enim interpretes auctarium verterunt, quod satis jocose prius Timon exsolvit ligone, quam donum ipsum, quod in peram erat medimnis metiendum. Scilicet πρὸ τῆς πήρας insigni brevitate dictum prius, quam peram, caput implebo tuum; plenius foret πρὶν ἢ τὴν πήραν ἐμπλήσω, τὴν κεφαλὴν σοι ἐμπλήσω, sed multo jejunius Abresch. Dilucc. Thuc. p. 702. supplet ἐμπλησθομένης, aut legi vult πρὸ γοῦν τοῦ τὴν πήραν.

LEHM.

Ead. I. 14. Ὁ δημοκρατία) Vid. Herald. Obs. et Emend. c. 48. HEMST. II. Aristoph. Pl. v. 950.

Ὅτι καταλύει περιφανῶς εἰς ὧν μόνος

Τὴν δημοκρατίαν.

crimen hoc invidiosissimum iis objiciebant, qui insigni aliquo facinore populi libertatem sollicitare videbantur: saepius in *Aristophane* et *Oratione Demosthenis* adv. *Midiam*, ad quam videas *Ulpianum*. HEMST. I.

Pag. 114. 1. 6. Πάλαι πεποννηκυῖαν] Recte *Benedictus*: jam dudum fatigatum. Neque enim πάλαι solum vim habet ejus, quod olim, i. e. longe abhinc tempore, fuit, sed indicat etiam saepe id, quod dudum, i. e. ex longo inde tempore, est. Diall. *Deor.* VII, 4. Apollo se ipse dicit τὸν πάλαι καθάρζειν ἀσκοῦντα. Ibid. XX, 13. Venus ad *Paridem*: τῷ γὰρ πάλαι ὀρώσαί σε νέον ὄντα etc. Pertinent huc etiam illi οἱ πάλαι δορυφορήσαντες Diall. *Mort.* VI, 3. qui ex longo jam tempore *Terpsionem* observaverant; non olim, quod nihili esset. Hinc quid jam sequatur ad conjecturam *Jacobsii*, in *Porson. Advers.* πολλά pro πάλαι substituentis, dijudicandam, per se intelligi puto. LEMM.

Ead. 1. 7. Ἐπιγαλαῶ) Noster in *Gall.* §. 22. κατεγαλάσας αὐτῶν ἀφθόρους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura: *Ovid.* Ib. v. 470. De telorum, lapidum etc. nimbis, imbris, quae valde sunt Latinis usitata, *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de *Vit. Martin.* III. v. 453. HEMST. II.

Ead. 1. 9. ΑΝΑΡΕΣ) Sic ex conjectura scribere labuit. In quibusdam enim nihil erat; in *Fr.* vero *P. S.* et *A. Bl.* quasi unus hoc clamaret *Blepsias*; cum una omnes exclamare territos et trepidantes, magis comicum sit, et simul verbis ἀπιμεν consonum. SOLAN. Vere haec dicta lubido. Nam etiam in *Arg.* et *B.* 2. haec tribuuntur *Blepsiae*. In *A.* 1. et 2. nulla personae notatio. Fere autem *Lucianus* uni e multitudine tribuit dicendum, quod ab omni turba profectum videri vult. *Mortt.* Diall. II, in. *Croesus* et suo et simul *Sardanapali* et *Midae* nomine exclamat: Οὐ φέρομεν etc. et sic etiam deinceps. Diall. *Marinn.* XIV. *Triton* cum quinquaginta *Nereidibus* colloquitur, ex quarum numero nunc *Thetis*, nunc *Iphianassa*, ceterarum nomine respondet. Diall. *Deor.* XX, 2. Juno δεδίσαμεν ἡμεῖς dicit simul *Minervae* nomine. Sed pudet plura adjicere de re per se satis clara et explorata. Si tamen sit, cui haec non sufficiant, adeat is *Aristophan.* *Pac.* v. 446. ed. *Dindorf.* *Eurip.* *Iphig.* *Aul.* v. 1368. *Schaefer.* ad *Sophocl.* *Oed.* Col. v. 1102. *Reisig.* in *Conjectann.* p. 237. *Elmslej.* ad *Aristoph.* *Acharnn.* v. 741. LEMM.

IN HALCYONEM.

Pag. 115. l. 1. *ΑΛΧΥΩΝ*) Halcyonem hunc *Luciano* adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur *Athen. II.* et *Laërt. in Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant; quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate disseritur, deque divinis rebus. *COGN.* Non est *Luciani*, sed Leonis Academici, si *Antonio Mureto* sua stat fides *Or. IV.* *Luciani* quidem prorsus non esse, tum dictio lenta et oscitans, tum sententiarum levitas, et argumentorum frigus, et delirationes arguunt satis. *MARCIL.* Halcyon quidem non est *Luciani* ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, et forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: sed posset esse *Luciani* animi causa Platonicum agentis. Profecto haec elegans est *Platonis* imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi et comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, et sententias de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere, vix quicquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide *Steph. Clerici* *Academ. Quaest. V.* *CLER.* Halcyonem dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; sed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius* *Platone* p. 84. C. Hunc autem ipsum Dialogum ex *Galaei* *Collectaneis* aliisque satis constat, eum esse, qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a *Phavorino* philosopho, teste eodem *Diogene*, tribuebatur; unde satis liquet, non posse *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coaevus, *Phavorino* junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat *Nicias Nicaeensis* apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam *Or. IV.* et *Tan. Faber* in *Notis ad Phaedri* fab. pag. 173. C. Et sane etiamsi haec testimonia non suppeterent, vix credibile fit, *Lucianum* de Deorum vi et potentia tam

recte sensisse et tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Caesar.* VII. p. 3. *Platonem* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus *Socratis* uxoribus in fine leguntur. *SOLAN.* De auctore hujus libelli et mea addere non licebit, sed oportebit, quum *Wielandius* ne minimam quidem causam, ob quam is *Luciani* esse negetur, exstare contenderit. Paucis res, si eam pervideo, profligabitur. Nec potest esse *Luciani*, nec vere est. Non potest *Lucianus* hujus dialogi auctor haberi. Nam non diversus est libellus ingenio et argumento ab aliis vere *Lucianis*, sed ex diametro iis oppositus. Hic *Socrates* non solum alius est, atque ille, quem alibi apud *Nostrum* offendimus, e. g. in *Piscatore*, *Vitarum* auctione, *Mortuorum* Dialogis XX. et XXI. sed etiam ita alius, ut hujus sapientia cum illius vanitate, hujus modestia cum illius jactantia, hujus ingenua honestas ac pietas cum illius putida simulatione et animi humilitate conciliari non facile posse videatur. Deinde etiam quod ad rem propositam ipsam adinet, nunquam *Luciano*, qualis aliunde nobis notus est, in mentem venire potuit, miracula mundi et inprimis prodigiosas naturarum conversiones ita tueri ac defendere, uti id in hoc dialogo factum est; ei videlicet *Luciano*, qui, quidquid sensum communem excedit, vel tantum excedere videtur, acerrime omnis generis telis impugnare ex professo studuit. De forma et stylo dialogi, utpote rei tractatae ipsi adcommo-
dato, nihil dico: nam sunt etiam in *Lucianis* dialogi, qui ab hac quidem parte cum *Halcyone* quodammodo comparari possint. Quemadmodum igitur *Volcmari Reinhardii* orationem aliquam sacram, vel *Immanuelis Kantii* commentationem aliquam philosophicam, etiamsi in ipsis *Wielandii* operibus reperiatur, nemo facile, qui sanis gaudeat naribus, pro ipsius *Wielandii* opere habuerit, ita neque hic dialogus, qui gravitatis cujusdam *Academicæ* speciem prae se fert, minime pro *Lucianei* ingenii foetu ab eo saltem, cui illud familiare sit, haberi potest. Idque eo minus fieri potest, quum ad haec interna argumenta etiam externa accedant testimonia. Nam quum in *Galaei Collectaneis* hic idem dialogus inter *Platonis* opera, quamquam notatus, reperiatur: nihil probabilius, ne dicam certius, esse potest, quam hunc ipsum esse illum, quem *Diogenes* L. L. III. p. 84. Menag. teste *Phavorino* philosopho, et *Athenaeus* L. XI. p. 506. c. teste *Nicia Nicaeensi Leonis Academici* esse dixerunt. Quod autem *Hemsterhusius*, cujus auctoritati in talibus dijudicandis merito plurimum tribuit *Wielandius*, nihil omnino de auctore libelli adnotavit.

hinc falso colligere videtur *Wielandius*, summum illum virum de authentia libelli non dubitasse. Contra probabile est, eum in illis, quae ante ipsum a viris doctis observata erant, acquievisse ita, ut nihil sibi addendum putaret. Quod nisi ita esset, haud dubie pro more suo caussae *Luciani* sui non defuisset tacendo. Interim tamen lubens *Wielandio* adsentior, *Thomam Morum* (*Marcilium*) morositatis et cupiditatis incusanti, quod is huic dialogo dictionem lentam et oscitantem, tum sententiarum levitatem et argumentorum frigus et delirationes exprobraverit: quorum omnium neque ego quidquam ibi reperi. Imo potius Socraticorum veterum tum disciplinam, tum orationem, haud difficulter agnoscet, penes quem earum rerum iudicium est et arbitrium. LXXII.

Ead. l. 15. "Ἀφωνα) Caussam adfert *Aristoteles*, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. *Horat.* in *Odis* (IV, 3, 19. 20):

O mutis quoque piscibus

Donatura cygni, si libeat, sonum.

Lucian. in *Gallo*: πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. *adv.* *Indoct.* αἰῶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἰ. COGN.

Ead. l. 18. Παλαιὸς ἂ. μεμνημένοι λόγος) Ocasio disputationis fuit fabula de Ceyce et Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* *Metam.* lib. XI, 420. Ceyx *Luciferi* filius *Trachiniae* rex *Halcyonem* habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum *Apollinem Clarium* de statu regni, naufragio periit: cuius corpus eum ad uxorem delatum fuisset in *Trachinem*, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione *Thetidis* et *Luciferi* conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυονίδες dicuntur, Latinis *Alcedones*, ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Aristotele*, paullo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδας, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque adparent, nisi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, et totidem sequentibus pariunt: unde *Mantuanus*:

Producit Ceyceis aves ubi frigida bruma.

Hi dies et nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum emiuenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duntaxat, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate *Halcyonidum* dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγν.

Hinc ductum est adagium istud *Aristophanicum* in Avib. v. 1593. *Ἀλκυονίδας τ' ὅν ἡμεῖς ἡμέρας ἀέλ.* id est, *Atque halcyonicos egeritis adsidue dies: hoc est, tranquillam atque otiosam vitam.* Plautus in Poenulo Act. I. Sc. II, 142.

— nisi mihi illam tam tranquillam facis,

Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos.

Idem in Casin. Prolog. v. 26. *Halcedonia sunt circa forum; id est, tranquillitas et silentium.* Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert Georg. I, 398.

Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt

Dilectae Thetidi halcyones. —

Meminit harum et Theocritus Eid. VII. Homer. II. K. Servius ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum Theocritus in Bionis morte: qui, ubi consenuit, a conjuge alis impositus gestari dicitur: et talis conjugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempore amissam sociam lugubri voce deploret. Alii cerylum ab halcedone discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. Aristot. de Histor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur discernere ab halcedonibus; attamen eundem locum et victum utrique tribuit. Gaza carulum vertit. Cogn. De Halcyone et Alcedoniis copiosissime Ulyss. Aldrovand. Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (*Varinus ejusdem [Halcyonis] Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce Κήρυλος Pausaniam scribit condidisse Halcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad II. I. p. 776. esse deprompta, quae Phavorinus Camers in Lexicon retulit in *Ἀλκυονίδες ἡμέραι*. nam ad vocem Κήρυλος nihil horum simile. Ansam autem labendi haec dederunt verba: *Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πανσανίαν ἐν ἀλκυόνων ἄρρενες* etc. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus Homeri Commentator. HEMST.

Ead. l. 19. *Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα*) Augustinus Datus cum Benedicto, *Aeoli Graeci filiam.* Scilicet ut plures ad verba adtendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat ajunt mulierem quondam, *Aeoli filiam, Hellenis nepotem*, vel ex Ovidii libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex Dicacarcho, cujus verba sunt: *ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐσά ποτε πόλιν ἀφ' Ἑλλήνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη*. quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuisse Hellenam, quam filium. Contrario modo impingunt in Her-

motimo §. 39. verba Graeca *Εὐανδρίδου τοῦ Ἐλείου* interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater describitur. GROS. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti et *Apollodorus* p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omaes faciunt Scholiastae veteres *Theocr.* ad *Eid.* III, 45. *Pindar.* ad *Pythion.* IV, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Hesiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit Aeolidarum seriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus est corruptus: *Salmas.* de L. Hell. p. 355. *Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος* reponendum sancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque statuit *Ἕλληνος πατὴρ τοῦ Αἰόλου*: verum, ut *Dicaearchus* secum conveniat, legendum est ἀφ' *Ἕλληνος τοῦ Διὸς* mōx ipse: *Ἕλλας μὲν οὖν ἐστίν, ὥσπερ μικρῶ πρότερον εἰρημαίμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλληνα ἔκτισεν* si literis grandioribus ΑΙΟΛΟΤ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. HEMST.

Pag. 116. l. 1. *Κουρῶδιον ἄνδρα*) Vid. *Reines.* ad *Inscr.* Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Hesperii sive Luciferi et Philonidis filius*: *Hygin.* F. LXV. ubi vide *Muncherum.* *Clem.* Protr. p. 35. D. *Κῆϋξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυνόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυνὴ δὲ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνδρός Ἡρα προσαγορευομένη* cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, si modo unam vocem sedem mutare jusearis: *Κῆϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυνόνης etc.* *Schol. Homer.* ad. II. I. 558. *Schol. Aristoph.* ad *Av.* v. 251. Huic in transcurso foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (*Halcyon*) ἄγαν περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρός θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ· imo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ, *Noster* etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, et plerique alii *halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς* quiritari tradunt. HEMST.

Ead. l. 2. *Κῆϋκα*) Rex erat *Trachine*. Cum *Nostris* sentit *Hyginus* f. 125. *Clemens Alex.* *Ceycem* Aeoli filium facit, non *Halcyonem*, p. 22. A. de regibus verba faciens, qui sibi *Deorum nomina* adsumserunt. *Κῆϋξ μὲν*, inquit, *Αἰόλου ΖΕΤΞ ὑπὸ τῆς Ἀλκυνόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυνὴ δὲ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνδρός ἩΡΑ προσαγορευομένη.* Sed et *Theocriti Scholiastes* cum *Luciano* facit p. 287. B. SOLAN.

Ead. l. 3. *Τοῦ ἀστέρους*) Sic legendum, ut edidimus, *littera minuscula.* V. *Hesiod.* *Theog.* 381. et *Schol. Homer.* ad II. I. 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniarunt illi. V. *Ovid.* *Met.* XI, 271. *Αὐρίτας* is filius. *Apud Apol-*

Iodorum tamen Ἰωσφόρος dicitur Ἀσφραίου. ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. SOLAN.

Ead. l. 12. Περί θεῶν) Forte legendum παρά. Ad hanc fabulam adlusit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. COGN. Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περί pro παρά obtrudunt: cum tamen proclive sit ex similibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipsius dialogi: τιμῆς οἷας ἔτυχες παρά θεῶν, in omnibus recte. Sic libr. II. Ver. Hist. c. 3. ταύτην παρά τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti et hic, et in *P.* recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ἑκτον λαγῶν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in *Aldina* saepius reperi π (quod proprie est περί) positum pro παρά, ut in hoc postremo loco, et in *Dial. Diog. et Herc.* ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta *Fr.* lectum aut emendatum est in παρά τ. θ. ut in fine ejusdem παρά τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem, nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. SOLAN. Παρά pro περί certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quicquid est Codicum Mss. valet. Similime *Plato* de cicadis in *Phaedr.* p. 1230. B. ὁ γέρας ἔχονσι παρά θεῶν et mox, γέρας τοῦτο παρά Μουσῶν λαβόν quae plus una vice *Aelianus* de Anim. est imitatus. *Euripid.* *Hel.* v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. εἶνος δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ᾠδῖνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν; mox, τῇ δὲ ἄλκυονι τικτοῦσῃ περί τροπὰς πᾶσαν ἴσῃσι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον tum φιλάνδρος μὲν οὕτως ἐστὶν etc. De Halcyoniis quid aliis indictum supersit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι et *Kuster.* *Varro* apud *Nonium* p. 145. Dies deinde illos, quibus Halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit. HEMST. Congesserunt nonnulla *Vir Doctus* in *Observ. Miscell.* Vol. IV. p. 445. et *Gierig.* ad *Ovid.* *Met.* XI, 733. LEHM.

Ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττεῖα) *H. Stephan.* *Thes.* L. G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττεῖα quod alicubi repererit, an ita scribendum judicarit, haud equidem scio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, et ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST. Videmur tamen Articulo non bene carere posse. LEHM.

Ead. l. 13. Ἀλκυονίδας) Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τὸν ἀριθμὸν ἰδ'. γαληναί, ἐν αἷς νοσσεύει ἡ ἄλκυων. *Hesych.* *VORST.*

Ibid. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις) Certe non debuerunt haec intelligi et verti aut cum *Dato tranquillitatis differentis*, aut cum *Benedicto media hieme ab aliis serenitate differentes*, sed *eminentes, eximias*, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in *Luciano* millies occurrit. GRON.

Ead. 1. 14. Παντός μᾶλλον) *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. et J. πάντων habent. Reliqui impressi παντός. Neutrum probo. SOLAN.

Ead. 1. 15. Γαλήνιον) Adducit haec verba *Andr. Rivinus* de Ven. Sal. et Mal. §. 35. Modo παντός μᾶλλον an πάντων scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solennis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita dicerēs, hic scribi debuisse πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* et *Xenophonte* nihil est frequentius: μοχ, παντός γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. HEMST.

Pag. 117. 1. 3. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. GUIET. Temere *Schmiederus* πῶς πώποτε scripsit, secutus cod. 2954., quae lectio manifesto ex interpretamento orta. Τῷ enim, quod proprie est Attici moris pro τίνι, elliptice h. l. positum pro τῷ (τίνι) τρόπῳ, uti plene legitur *Diall. Deor. III.* quamquam et ibi nonnulli, in his idem *Schmiederus* peccarunt, scribentes: τῷ τρόπῳ δ' ἐνῆλλάγη; sine circumflexo. Cf. *ibid.* *Diall. VII, 8.* Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Demonstrativum ὧδε (int. τρόπῳ) hocce modo, ad hanc ipsam scribendi normam pertinere, vel ex *L. Bos de Ellips. s. τρόπος* notum est. LEMM.

Ibid. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς) *Benedictus*: quomodo priscis hominibus habenda est fides? a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici posse τοῖς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *Solanus*, qui verterat, quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o *Socrates*? Idem vir doctissimus, quae paullo post sequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρώπινην etc. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem et invisibilem aestimamus.* Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem jam ante priores interpretes *Datus* et *Benedictus* probarent. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, τὴν ἄγνωστον οὖσαν etc. scilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἀγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος huiusque generis vocabula quam plurima utraque agendi et patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. M.* in Ἀθέατος, Ἀμεμπτος, Ἀνέραστος, Ἀπορονότος.

Ἀσύνετος. Ἀφθονος. Ἰπποκτος. quaedam notavit Jcr. Hoelzlin. ad *Apollon. Rh.* II, 956. plura *Aem. Portus Lex. Ion.* in "*Ἀσύνετος*" fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in *Phalarid. Ep.* 98. τὸ ἀνέξεταστον πλήθος, *vulgus*, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum *Petr. Wesselingii* iudicium. HEMST.

Ead. l. 6. Ἐοικαμεν) Hic *ἔοικαμεν εἶναι* perinde est, ac *ἔοικεν*, *sumus*: nam interdum *ἔοικε* non est dubitantis, sed adfirmantis. Vid. *Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX. S. 73.* CLEAR. Ad similem *Isidori Pelusiotae* sententiam II. Ep. 117. haec notavit *Rittershusius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul. Miles. I. p. 8.* HEMST. Insignis error, ac vetustus, neque hodiernum insolens. Neque enim quod tantum ita videtur, neque quod vere ita est, significatur verbo *ἔοικεν*. Ad illam vim notandam Graeci verbo *δοκεῖν*, ad hanc voce *εἶναι*, utuntur. *Ἐοικέναι* natura sua aliam habet vim, quae inter speciem et veritatem quasi medium tenet, vim *probabilitatis, verisimilitudinis*; quam eandem et cognatis illis *ὡς εἰκός, εἰκότως*, inesse constat. Per singula id persequi, quum longè pateat usus, non placet. Et facile haec res ab eo, qui et sapit et attendit, intelligi potest. Quod in nostro loco *Socrates* dicere vult, hoc est: *Sumus nos, id quod par est* (siquidem naturae humanae rationes ac fines respiciamus) *eorum, quae fieri vel possunt, vel non possunt, omnino hebetes quidam censores.* Falso interpretes: *Videmur esse, quasi scriptum esset δοκοῦμεν εἶναι.* Mox idem non minus falso verba: τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, reddidit: *re enim vera infans videtur esse omnis homo, quum deberet: revera enim infantem esse consentaneum est unumquemque hominem.* Additur deinceps argumentum, quo nitatur hoc sane probabile iudicium. Verum infinitus foret labor omnia hujusmodi erroris exempla enumerare et corrigere. LXXII.

Ead. l. 11. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον) Ineptissime *Benedictus*, *re vera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; cum longe adcommodatius *Datus*: *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute proventus, quae verissima Luciani mentis expressio.* GAON. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud *Platonem*: *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic et *Seneca* apud *Lactantium II, 4.* Non, inquit, bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludi-

mus. SOLAN. Longe haec diversa. Rectius, ut solet, *Hemsterhusius* illud *Hipparchi* contulit: ὡς πρὸς τὸν ζῦμπ. Nempe hoc vult Noster: *Vita nostra adeo brevis est, ut vel longissima vel maxime decrepiti senis aetas nil nisi infantia esse videatur, comparata quidem cum omni aeternitate.* Inde scilicet probat illam hominis *νηπιότητα φρενῶν*, comparatam illam cum mentis divinae virilitate, atque adeo commendat modestiam in iudicando de rebus divinis. Praeceptum sapientissimo philosophorum sane dignissimum! LEMM.

Ead. l. 13. Νεογιλὸς) Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὲς ἢ νεογιλόν, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογυλαῖος per me licet exsulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Juhgermannus*. Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸν ζῦμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον. HEMST.

Pag. 118. l. 3. Ἡδὴ) Ex P. et L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. Καὶ δὴ minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαθίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. HEMST.

Ead. l. 6. Ἀνυπόστατον) Ἀνυπόστατος χειμάρρους *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaub.* ad *Athen.* III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθος τινος abesse potest εἰς. HEMST.

Ead. l. 9. Τὰ παιδάκια τὰ παρ' ἡμῖν) Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. HEMST.

Ead. l. 11. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις) *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδεῶν φύσεις, *multarum specierum naturas*: quanquam impropria hic est ea locutio. CLER.

Ead. l. 13. Τυχὸν) nullo modo ferendum esse videtur *T. F. Benedicto*: scribendum potius esse τύχοι, contra leges linguae. Nam praeterquam quod ἂν tum addendum erat, quid quaeso illud foret: τῷ δαιμονίῳ εὐχερῇ τύχοι ἂν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα; Imo vero τυχὸν h. l., ut saepissime, vim habet illam adverbialem, cujus forte immemor fuit *Benedictus*, qua est vel forte, vel fortassis; vid. *Viger.* p. 365. ibique *Hoogeveen.* et *Boissonad.* ad varia *Nicetae* loca, ut ad II, 355. Loquitur autem *Socrates* cum aliqua ironia. LEMM.

Pag. 119 l. 1. Πρὸς ἀλλήλους] Quum in cod. Par. 2954. legatur εἰς πρὸς ἀλλ., conjecit inde *Jacobsius* in *Porsoni* *Adverss.* scribendum esse ὡς πρὸς ἀλλ. Sic vero hic auctor non solitus scribere. Simpliciter utitur praepos. πρὸς ad comparationem significandam, non praemissa, quod apud *Lucianum* saepius fit, particula ὡς. Modo c. 4. πρὸς τὰς ἡμετέρας

δυνάμεις: superius c. 3. πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. Infra πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη. et c. 6. πρὸς ἐκείνα et πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις. Et ortum εἰς non ex ὧς, sed ex interpretamento vocis πρὸς. LEM.

Ead. 1. 7. Τεχνῶν) Recte viderat *Benedictus*, uti et *Martilius* et *Vorstius*, sic legendum, non τευχῶν, quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant ed. J. et Codd. Mss. P. et L. SOLAN. Recepi, quod in J. V. 2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A. 1. W. reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex *Christoph. Longolii Luciano* cum Mss. collato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τευχῶν, ut legitur in A. 1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste *Solano*: eo-que pacto jampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν adspectu primo satis videatur adcommodatam, si tamen adtentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari possit: nam primum αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam simul complectebantur: deinde τούτων adpositum prorsus languet, ac vigorem orationis inturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμήχανων ἐργάζονται, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus et monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, et vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Usu partium corp. hum. lib. I. et II. quia, ut ait *Aristot.* de Anim. Gener. IV. p. 106. ἡ χεὶρ εἰσὶν οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλὰ· ἔστι γὰρ ὥσπερ εἰ ὄργανον πρὸ ὀργάνων· propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat *Anaxagoras*; quanquam melius, *Galeno* suffragante, rationem illam *Aristoteles* invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis objiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur διὰ τοῦ σώματος· ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, et dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. HEMST. Et *Schmiederus* re-

cepit, et *Wielandius* reddidit χειρῶν. Neque ego quidquam melius habebam, quod substituerem; quamquam haud diffiteor, me aliquantulum etiamnum haerere in eo, quod primum manus, ac deinde corpus et anima, tanquam res natura diversae — dicit enim καὶ ὅσα, — καὶ ὅσα — non gradu tantum aut pretio differentes, satis incommode enumerentur. Nam quae *Abreschius* Dilucc. Thuc. p. 633. coniecit: διὰ τῶν τεχνιτῶν (per manus opifices *Arnob.* II. p. 55.) vel διὰ τῶν χειρῶν τούτων τῶν τεχνιτῶν, ea, licet ab ingenio et doctrina non contemnenda, tamen a librorum lectionibus nimium videntur recedere. **LEHM.**

Ead. 1. 10. Ἀμέτητον ὄσην) *H. Steph.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὄσος et ἥλικος disputat. **HEMST.**

Ead. 1. 11. Ἐχει) *B.* 2. Reliquae ἔχειν. **SOLAN.**

Pag. 120. 1. 3. Τηλικαύτην — αὐτός) Ex ed, J. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικαῦτον — αὐτοῦ. **SOLAN.** Multum vereor, ne quod Junta suppediat, prava sit *Ant. Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν οὖν δόξει, ὄσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς etc. τηλικαῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. **HEMST.**

Ead. 1. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in *Timaeo*. **CLER.**

Ibid. Φρόνησιν) *Platonici* mundum animatum, sapientiae et intelligentiae praeditum credunt. **VORST.**

Ead. 1. 8. Ἀναγνώσαι) *Legendi* significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Ionum est, et *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. **HEMST.** Neutrum horum sine vi aliqua fiat: neque tamen ἀγράμματοι et γραμματικὸν τρόπον conjungi inter se possunt. Rectius itaque, opinor, omnino prae alienis ejicientur. Ἀναγνῶσαι vero confidenter in ἀναγνῶναι mutavi, praesertim quum spectatissimi iudicis auctoritas accessisset, *Schaeferi* ad *Gregor. Cor.* p. 503. et 504, qui omnino de hoc verbo consulendus. **LEHM.**

Ead. 1. 11. Παραβάλλουσα) An καταβάλλουσα, id est, instituens. **GUIET.** Sine librorum auctoritate mutavi παραλα-

βοῦσα· habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus adridebit *Guieti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut proficiens animal informe. HEMST. Atque hoc ipsum velle videtur auctor, ut summa adpareat facilitas, qua natura tam formosum ac sapiens animal quasi temere projectum generet: cum qua quidem sententia et particula σχεδὸν optime conspirat. LEMM.

Ead. 1. 13. Μέλιτταν σοφὴν) Eodem epitheto gaudet etiam apud Philostr. p. 889. SOLAN.

Ead. 1. 14. Θείον μέλιτος) Hinc Virg. IV. Georg.

Protinus aërii mellis coelestia dona.

Varro de R. R. II. c. 5. Denique ex hoc (bove) putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres. COGN.

Ibid. *Ἐπεὶ ὧν) De ovorum natura mirabili, et eorum variis generibus loquitur Cael. Rhodigin. Ant. Lect. XXVII. c. 17. Aristotel. de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 121. l. 1. Τινῶν) Ἀντιστίν; Γύιςτ. Legendum τινδν cum interprete. Videtur hic esse adlusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus stripserat. CLER. Τινῶν, τέχναις) Vorstii strictura suadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Etsi transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς, quem nexum subjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud Platonem saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λέγειν. Democritus: τάδε λέγω περὶ τῶν ζυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in Luoiano τισιν, orationis structura liquida: tum etiam recte τισιν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, et humanae menti non pervias commemorat. HEMST. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 320. pro τινῶν reponendum αἰστισινοῦν, conferens Hermot. c. 28. εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡγνισαοῦν. Talium commentorum et ego facile bonam copiam suppeditaverim. Sed nihil hinc lucri. Aut τινῶν transponendum videtur; sed quo, non valeo dicere: nam ὡς λόγος haud dubie absolute ab auctore scriptum. Aut prorsus est ejiciendum, ut illud Somn. c. 17. in verbis: μὴ ὀνειρῶν τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτὰς τινὰς ὑπέληφεν; Nam τισιν illud *Guyeti*, licet *Hemster-*

husii patrociniio magnopere commendatum, tamen non omnino placebat. Scilicet non patet, quomodo τινῶν ex τισὶ oriri unquam potuerit. LEHM.

Ibid. Αἰθέρος μεγάλου) Summi Dei. Lucret. lib. I.

Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether

In gremium matris terrai praecepitavit.

et Virgil. II. Georg.

Tum pater omnipotens fecundis imbribus aether. COEN.

Ead. I. 2. Τὰς οὖν αἰθ. δ. μεγάλας οὐσας) Si locus est integer, nec quicquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut Accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex Pausania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 13. ubi, quae pleraque notat Perizonius, sunt aliena, et diversi generis. Strab. I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωμόμους ἐν τὰς pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωμόμων ὄντων. Menodotus apud Athen. XV. p. 672. B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργεῖους. In Diogen. L. IX, 42. ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδορος ἐν ἡ Περικλέων, ἐκδόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτόν, κελεύσαι κοιμισθῆναι γάλα. Suidas in Ἀημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐκδόντα Ἰπποκράτην πρὸς Ἀημόκριτον. quod quo minus in Diogene conspiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν στενωπῷ φασὶν ἀπαντήσαντα Σωκράτη, διατεῖναι τὴν βακτηρίαν. ibi recte Kuhniius. HEMST. Sunt sane Accusativi absoluti pro Genitivis; de qua nectendi libertate praeter Sylburgium ad Pausan. et Kuhnium ad Aelian. etiam Dukerus exposuit ad Thucyd. II, 52. Conclusio scilicet fit ex iis, quae hactenus a Socrate disputata erant. Jam quum tantae sint, inquit, immortalium vires, nos, qui mortales simus ac tantilli, qui neque magna possimus perspicere, neque etiam parva; nos, qui plerumque etiam in iis, quae nobis ipsis accidunt, dubii haereamus, non sane possimus certo quidquam dicere, neque de Halcyonibus, neque de Lusciniiis. Abreschius Dilucc. Thuc. p. 264. summa imis miscuit cum insigni protervitate; quum aut post ὄντες inseri voluit ἀγνοοῦντες, quod ferri aliquo modo posset, si fieret post οὐσας, aut totum locum sic transponendum censuit: Θνητοὶ οὖν καὶ σμ. παντ. ὄντες, καὶ οὕτε τὰ μεγ. δυν. καθ. οὐτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπ. — οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως τὰς τῶν αἰθ. δυν. μεγ. οὐσας, οὕτε περὶ Ἀλκυόνων οὐτ' Ἀηδ. — verba absque succo et sanguine aleae instar temere conjecta. Idem οὐτ' οὖν explicat nedum, neque adeo, nec proinde, quia scil. magna facilius in oculos incurrant, quam

parva. Sed meliorem lectionem suppeditat cod. 2954. οὐτ' αὐτὰ μικρὰ, quae verba recte *Jacobsius* dividens fecit αὐτὰ τὰ σμ., nisi forte auctor voluit αὐτὰ τὰ σμ. Nam non id, quod *Abreschius* cogitavit, velle potuit Socrates, minora difficilius cognosci majoribus, sed contra faciliorem esse minorum rerum, e. g. artis scribendi, legendi, tibia canendi, quam majorum, scientiam ac peritiam: quod patet, nisi forte leviter percurreris, e totius loci natura et nexu. Postremum non licuerit mihi silentio praeterire eam verborum rationem, qua reperiuntur exhibita in B. 2. ita, ut, nullo interpunctionis signo post προσχωμένη posito, una serie pergatur: προσχωμένη οὖν τὰς ἀθαν. δυν. etc. usque ad Ἀηδόνων. Chaos confusum, cujus origo fortassis a typis repetenda. LEXM.

Ead. l. 6. Ἀηδόνων) Lusciniarum propter Philomelam meminit. SOLAN.

Ead. l. 7. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpres: praeclaram hanc fabulam, quasi vertendum ad verbum esset, gloriā fabularum: sed κλέος hic est, ut saepe apud *Homerum*, pro fama auditu accepta: II. B. 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus ed. Rom. ut et quae de hac voce habet *Eustathius*. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platicum, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Halcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περί παντός ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν: dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint. CLER.

Ead. l. 8. Θρήνων μελωδί) Ὡ ὄρνι θρηνομέλωδε legendum est. BROD.

Ead. l. 10. Γυναιξί τ' ἐμαῖς) Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante et post eum multi; quos errare *Panactius* firmissimis, *Plutarcho* iudice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat *Bentleji* de *Phalaridis* Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus: Xanthippen morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. Myrto autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, et ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in Vita Aristidis sub finem. SOLAN

Ibid. Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοὶ) Socrati Hieronym. in Jovian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen et Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio et Plutarchi in Arist. Cogn. Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο δὲ σχεῖν γυναῖκας ἄμα, Ξανθίππην μὲν πολίτιν, καὶ κοινοτέραν πῶς, Μυρτὴν δὲ Ἀριστείδου θυγατρίδην τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην παραπλεῖσαν λαθεῖν, ἐξ ἧς αὐτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτῷ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt Plato et Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26, ibique Casaub. et Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45.E. Xanthippen nominat ἔχουσαν τε τὰ παῖδ' αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine pag. 86. A. cum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παῖδια, δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σκηλοὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκείαι γυναῖκες ἀφίκοντο· et μοχ· τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παῖδια ἀπιέναι ἐκέλευεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥμισυ τούτου ἔνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu major filius et μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57. Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abiisse violatum librarii culpa in ἄμα Τυροκλῆς· nam illud ἄμα ex priore syllaba ΛΑΜ conflatum nullius usus est, et orationi nocet. Idem pejus ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, cum respondet Memorabb. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναίτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoro. IDEM in Addendis.

End. 1. 14. Διπλασταν τὴν παρὰ κλησιν) Duplam exhortationem, et quod Halcyon pia in virum sit, et quod is in uxorem. Haec notantur ad marginem A. 1. W. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 123. l. 1. ΠΡΟΜ.) In hoc et seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; secundum, ut quae in his poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia et ingenii laude praestitum est, quae ipsis promodum Christianis vix quicquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. SOLAN.

Ead. l. 19. 'Ο μὲν Κεύκασος) Quid legerit *Ottomarus Luscinus*, hujus dialogi interpretes, non video: omnino aliud legisse statuendum est: sat monuisse. BOURD. Hujus montis descriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. *Prometheum* vero adfixum fuisse ad Caucasum tam multi adfirmant, ut vix negari possit. Hoc imprimis testatur *Cicero* lib. II. Tusc. Quaest. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine adserit, quod ejus interpretes adfirmat: illud ipsum *Pausanias*, *Servius* et alii multi. COGN. Simile prorsus initium dramatis *Aeschylei Prom. Vincit.* LEHM.

Pag. 124. l. 2. 'Επαμύνειν) In edd. vulgatis *ἐπαμύνειν*. Sola J. *δύνωνται* addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae *ἐπαμύνειν* exhibeat, quod verum et *Lucianeum* puto. SOLAN. Verissima *Fl.* ed. lectio: Juntinam interpolatam esse clamat illud *ἐπαμύνειν δύνωνται*. Putaveram olim insititium esse οὐ ἄνθρωποι, et, cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nuno receptae lectioni lubens acquiesco. *Aeschylō*, cujus fabulam, antequam haec scriberet, a *Luciano* lectitatam fuisse, facile deprehendi potest, *Prometheus* λεωγὸς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. pag. 42. auctor vulgi fictilis *Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ *Aristoph.* Av. v. 687. πηλόπλαστον σπέρμα *Aeschyl.* apud *Procl.* ad *Hesiod.* p.

46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Latini: Dracont. Hex. v. 311.

Projicere nec plasma suum vult conditor aevi.

HEMST. Adtende, contrariam sententiam praebere ὡς μὴ ἐπαύνην, ita, ut non possent auxiliari: sic enim ὡς cum Infinitivo junctum modum, vel gradum rei indicat. Infra ὡς ἀκροποδιτὶ που μόλις ἐστάναι. Diall. Deor. XXI, 1. ὁμοῦ δὲ τοσοῦτον ὑπερφέρειν (τὸν Δία), ὡς μὴ καταβαρῆσειεν αὐτὸν etc. οὐκ ἂν πεισθελήν. Ibid. V, 3. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανέην, ὡς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν etc. et sic semper. Sed h. l. requirebatur consilii notatio. Felicissime itaque e Fl. restitutus Optativus: ne forte auxiliari possint. LEHM.

Ead. 1. 5. Τὴν τῆς φάραγγος) Philostratus in Apoll. Tyaneo (II. c. 8.) refert duo esse Caucasii cacumina stadio inter se disjuncta, quibus adoplae Promethei manus adfixas fuisse referunt. COGN. Aeschyl. Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βλά φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanley ista Luciani non praeteriit. — adspicite religatum asperis vinctumque saxis — apud Ciceron. Tusc. Disp. II. c. 9. HEMST.

Ibid. Ἀνασταυρώσθω) Crucifigatur: inde Caucasus dictus crux: monuit Lips. tract. de Cruce: σταυρὸς postea. BOURD. Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est L. Bor in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse in crucem agere, cruci suffigere, secus quam scriptoris sacri interpretes existimarunt, verentes rursum crucifigere. HEMST.

Ead. 1. 6. Ἀπὸ τουτονὶ) Ab hac in contrariam partem. BOURD.

Ead. 1. 7. Ἀπότομοι) Ἀπόξυροι Angl. ut exesi scopuli apud Senec. Hercule fur. BOURD. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam P. et L. uti Rhet. Praec. cap. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. SOLAN. Luciani est ἀπόξυρος: praeter locum a Solano indicatum vid. Ver. Hist. II, 30. Navig. c. 8. Unde et ego cum Schmiedero lectionem trium Mss. praeferebam ducebam ei, cui glossematis nota manifesto inusta. LEHM.

Ead. 1. 9. Ὡς ἀκροῶποδι που) Scribe, ὡς ἀκροποδιτὶ που μόλις ἐστάναι. BOURD. Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἐστάναι) Ἄττοντες inde attae, qui inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἱππῶν, ὥςπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαθίζουσι. Lucian. Diall. Mort. XXVII. §. 3. In Ms. legitur μόλις, quod idem est. BOURD. Ed. Junt. ἄκρω ποδί. Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam, jam alibi solere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτὶ

SOLAM. Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδῆτι malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Steph. Th.* III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt, suspenso gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus, en pas de larron. Suidas ἀκροποδῆτι exponit ἄκροις ποδὶ, summis pedibus: alii, summis seu extremis pedum digitis, quod Luciani locis non convenit. Quam ob causam non convenire putet Stephanus, plane non perspicio: hic certe nihil aequae sententiae respondet: sic ut summis pedum digitis insistere vix liceat. Praeterea malo στενήν ταύτην ὁ χρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud πον, ἀκροποδῆτι πον. HEMST.* Sunt haec ad ipsam *Luciani* consuetudinem familiarissimam dicta, ut minime videantur mutanda. Cogita sic scripsisse auctorem: *Στενή ἐστὶ τῷ ποδὶ αὐτῇ ἡ ἐπίβασις, ἣν ἔχει ὁ κρημνός.* Sed in arctum haec ab auctore contracta, ut una modo efficeretur enuntiatio. Exempli paene in singulis paginis obvia. Deinde ἀκροποδῆτι forma rectior restituenda videbatur, ut constaret sibi scriptor, qui et alibi sic scripsit. Vitiosam formam e lectione ἄκρω ποδὶ ortam credo. In sequentibus denique verba καὶ ὅλως ab adnexis sejuncti commate, quod idem et alibi haud raro a me factum profiteor. Neque enim καὶ ὅλως est et omnino, eo sensu, ut cogites: *omni ex parte, quod esset παντελῶς, πανταχόθεν etc. sed semper apud Nostrum significat: denique, ut paucis dicam.* Diall. Deor. XII, 1. καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντα. Ibid. XVIII, 1. καὶ ὅλως, παντὶ μᾶλλον ἰοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρὶ. Unde ibid. §. 2. verba καὶ ὅλως μεμνηνότες ὑπὸ τοῦ πότου, uti vulgo dantur, dudum correxi. Et Timon. c. 55. καὶ ὅλως, πάνσοφον τὸ χεῖμα scripsi pro vulgatis uno tenore pronuntiandis. LXXIII.

Ecd. 1. 15. Τοῦτ' ἔφη) Sunt vitrea fracta, et conati sunt evitare interpretes. Sed adnotavit pater, τὸ κατελεῖσαντας ἀντὶ σοῦ ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Con. templ. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεται μοι. GRON.

Ibid. Τὸ κατελεῖσατε) Ingeniose *J. Fr. Gronovius.* Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ κατελεῖσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφη, τὸ κατελεῖσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Diall. Deor. I. τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαι μετῆς ἀρχῆς. HEMST. Rectis-

sime *Hemsterhusius*. Lectio ἀντὶ τοῦ ἀνασχ. absurdam prope efficit sententiam. Verba τὸ καταλέσσετε etiam *Schmiederus* uncinis notavit. **LEM.**

Pag. 125. l. 1. Καὶ ἄλλους δύο) *Nos ambos*. **BROD.**

Ead. l. 4. Τὴν ἐτέραν) *Χεῖρα* subaudio. **BROD.**

Ibid. Κατελήφθω) Vide eruditiss. *Dukerum* ad *Thucyd.* VIII, 63. **HEMST.** *Pag.* ed. Bip. 261. sq. Vol. V. Mox pro αὐτῇ, monente *Jensio* Lectt. *Lucian.* p. 13., restituebam αὐτῇ. **LEM.**

Ead. l. 6. Πάντα) *Legerim ταῦτα, ut haec habeas*: nam πάντα nihil significat. **CLER.** Significat omnes poenae partes: nam nondum satis erat adfixum *Prometheum* esse: addenda etiam erat jecinoris devoratio, per aquilam exsequenda. Ἐχειν autem exquisite dictum de eo, qui sua accepit. *Diall. Deor.* XXV, 2. ἐκείνος ἤδη ἔχει τὴν δίκην. Non minus eleganter in sacris libris ἀπέχευ usurpatum, ut in illo *Servatoris* nostri *Matth.* VI, 2. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Cf. *Luc. Evang.* VI, 24. *Kuinoel.* ad *Matthaei* locum. **LEM.**

Ead. l. 7. Πλαστικῆς) *Quod homines e luto finxeris*. **BROD.**

Ead. l. 13. Ὅσα κἀλύψας ἀργεῖται δημῶ) *Idem de Merc.* cond. habet autem ad causationem omnem hanc ab *Hesiod.* I. *Oper. et Dier.* **BOURD.** *Theog.* 540.

Τῷ δ' αὐτ' ὅσπερ λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ

Εὐθετίσας κατέθηκε, κἀλύψας ἀργεῖται δημῶ

Monendus autem lector, *Pausaniam* IX. putasse hoc opus *Hesiodicum* non esse. V. *Kennet.* **SOLAN.**

Ead. l. 14. Ἀργεῖται δημῶ) *Alba pinguedine*. Vide *Hyginum* in *Sagitta*. **BROD.**

Ead. l. 15. Ἡσιόδου) *Hesiod.* in *Theog.* 541.

— κατέθηκε κἀλύψας ἀργεῖται δημῶ. **BROD.**

Pag. 126. l. 2. Ἐκλεψας) *Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quinquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expertus. Vide Diall. Deor. I.* **SOLAN.** Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quasi voluisset ἔκλεψας: *furatus es, et hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti.* §. 6. *Artemidor.* III, 17. καὶ γὰρ τὸν Προμηθεῖα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. **HEMST.**

Ead. l. 3, Δεδέσθαι) *Vinculis constringi*. **BROD.**

Ead. l. 5. Ἀνατίειον αἰτ.) *Homerus Iliad.* N. 775. **BROD.** Ut *Dial. Mort.* ex *Homero.* **BOURD.**

Ead. l. 6. Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) *Athenis in Prytaneo*

publice alebantur bene meriti de republica. BROP. A *Platione* in Apolog. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτων τιμᾶμαι τῆς ἐν τῷ Περικλείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionys. Halic. L. V. BOUND*, Statua donari aurea, et in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide *Demosth. 327.* et *Etymol. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἐνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμῶν διαπεπραγμένων τιμᾶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Περικλείῳ σιτήσεως. *Diog. Laërt. 43. D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN.*, A Socratis aestimatione suae litis sumtum esse monet *Menag.* ad *Diog. L. II, 42.* *Suid.* in *Σωκράτης* ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Περικλείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura conguessit *Leo Allat.* ad *Epp. Socrat. p. 192.* *HEMST.* *Plat. Eutyphr. p. 36. D.* οὐκ ἐστ' ὅ, τι μᾶλλον, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρέπει οὕτως, ὥς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Περικλείῳ σιτῆσθαι, notante *van Heusde* in *Spec. Crit. in Plat. p. 12.* Lectionem *Coll. P.* ἐμαντῶ inprimis ob c. 10., ubi eadem structura, recipiendam duxi. Accedit etiam *Schaeferi* auctoritas ad *L. Bos de Ellipso, p. 111.* De orationis, quae b. l. est, forma conferas simillimum locum *Diall. Deor. XVI, 2.* ἐκείνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰτὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι διπίσαι ἤθελον, ἀπέδειξεν ἄν etc. Per se tamen non sprevissem *Vorstii* et *Constantini* lectionem *τιμῆσαιμην.* *LEM.*

Ibid. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.) Hac me poena dignum censuisset. BROP. *Vorstius* et *Constantinus* (in v.) *τιμῆσαιμην.* *SOLAN.*

Ead. l. 11. Πληθὺν τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, et de Caucaso, cui Prometheus adfixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad *Argum. Aeschyleae* traegodiae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheus *Lucianus* dicat οἰκτιστὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις: vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vastitas* p. 417. *Mortalis nemo exaudit, sed late incolens Satharum inhospitalis campis vastitas.* *Scytharum* *Junius* probante *Mercero*: dubito, an propius ad priscam scripturam *Sacarum.* Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint adcolae, et vestigia miserandi casus ostentarint: *Diador. Sic. XVII. p. 606. A. Strab. XV. p. 1009. A. Arrian. A. A. V. p. 199. P. P. E. p. 7.* Refert *Philostr.* de *V. A. T. II. c. 3.* τοὺς τῷ Κανκάσῳ προσοικοῦντες odisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis accendere: θήρατρά τε ἐκ' αὐτοὺς ἴστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες: ὅς γάρ τοῦ μύθου ἤπηνται: tantopere sunt fabulae dediti veram credentes: haec posteriorum meus, quam inter-

pres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh. ad II, 1252.*
HEMST.

Ibid. Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plastro sint perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores adpellant, quod per eas ex Babylonia et Perside ad mare Caspium pateat transitus. COGN. "Ὅρη δὲ εἰσὶν αἱ Κάσπιαὶ πόλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπεβδωνγῖαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πωλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἣ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ἃς καὶ κλειδας Ἀσιάδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Eustath. ad Dionys. Per. v. 1039.* VORST.

Ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνιῇ. BROD.

Ead. l. 14. Ἐς οὐδὲν δέον) Frustra ac temere. BROD.

Ead. l. 15. Ἐπιμελησόμενος) Malim ἐπιμασησόμενος, quae mandat: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur *Lucianus* scripsisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad *Dialog. Aj. et Ag.* qui XXIX. et ultima dialogi hujus verba. SOLAN. Cave, quicquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devolaturam, quae jecoris ejus curam sit susceptura, facete *Mercurius* ait: interea dum *Jovis* ales ad curam istam adgrediatur, nihil obesse, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris *Promethei*, et per sane quam jucundum! HEMST.

Pag. 127. 1. Σοφιστικὴν, οἶος etc.) Non recte dictum putabunt, qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discedi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστικὴν vocat *Prometheum* §. 20. ut et *Aeschyl. P. V. v. 62.* ubi haec utraque *Luciani* loca *Stanlejum* non fugerunt. HEMSTERN.

Ead. l. 3. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

Ead. l. 4. Καθ' ὅπως) Interpr. Nec jus tui patris prodes. Malim propriam significationem sequi: nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez aucun des droits de votre père. CLER. Vide, quae notavi ad *Jud. Voc. §. 3.* Illa ὅπως μου ὡς δεῖν κατηγορήσης adtulit *L. Bos* in Ellipsi verbi σκοπεῖν. HEMST.

Ibid. Τοῦ πατρὸς) *Mercurius Jovis* est filius. BROD.

Ead. l. 15. Τῶν τοιούτων μεμέλεται) Haec scriptura ex ed. J. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελετηκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελετῆται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in au.

torio sint pronuntiaturi, J. lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μετέλθται, fuerit probatum. HEMST.

Pag. 128. 1. 2. Τοιοῦτον) An τοιοῦτος; nimirum ὁμῶς· ὑπὸ σταθεῖσαι saepe casu destitutum per se significat rem ingredi et sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. seq. Ex Prometheo Liberato Varronis profert Nonius in Quaest. p. 492. Aemulum illius artis, atque obstrigilatore, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST. Incuria absorptum τὸ ante τοιοῦτον restituendum videbatur. ὑπὸ σταθεῖσαι absolute positum h. l. aliquid duri habuerit; et nisi fallor, tum scribendum erat τοιοῦτος ὢν. LENH.

Ead. l. 5. Οὐχὶ δὲ ἀπόρη μόνα etc.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmō adverbii μόνον agit, post ἀρκῆ et ἀπέχρησε· quanquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum adcusationis instituit, videturque partium inter se connexio paullo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνν γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἔδει λόγων etc. νυνὶ δὲ ἀπόρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἰδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρήν μέντοι ὥσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν· sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gesnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cuius haec sit vis: Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere etc. IDEM in Addendis. — Recte. Pendet scilicet sensus a sono, quo haec verba a Mercurio pronuntiata fingas. Quae Prometheus modo dixerat: καὶρὸς ἤδη περαινέειν τὴν κατηγορίαν, significabatur his longae adcusationis expectatio. Quo intellecto Mercurius cum adfectata aliqua ironia excipit: Sic igitur admodum longa opus est oratione, et magno quodam adparatu adversus facinora tua verba facturo; neque vero sufficit, capita tantum delictorum tuorum proferre, quod scilicet etc. hoc jam est idem, quod Gesnerus substituit: Quasi vero etc. Audienti statim ab initio necesse erat patere ironiam, legenti certe sequentia magis magisque patere faciunt. Cf. initium Diall. Marr. I. Mire Schmiederus post πεπραγμένα exclamationis, post ἀδικημάτων interrogationis, signum posuit, magnopere ita corrumpens loci venustatem. In sqq. vellem Lucianus scripsisset: ὅτι ἐπιτραπέις μοιράσαι τ. κρ. etc. Dativus ad σωτῆς relatus paullo liberiolem, ne dicam negligentiolem, stylum prodit, quem tamen nefas foret corrigere. Neque

diversa tempora conjuncta ἐφύλαττες et ἐξηπάτησας mutari debent. Vid. ad Diall. Deor. II, 2. **LEM.**

Ead. l. 8. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. **BROD.**

Ead. l. 9. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, et simul haec *Luciani* verba, *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. **HEMST.**

Ead. l. 13. Πῶς τινὰ μακρὰν ἀποτείνειν) Sumtum a Platone de Rep. X. p. 755. E. καὶ μακρὰν δῆσιν ἀποτείναντας ἐν τοῖς ὀδυσμοῖς in Protag. p. 250. C. περὶ οὗ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀπετείναμεν. **HEMST.**

Pag. 129. l. 9. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἤλικον ἐστίν) Ita *Mss.* Codd. P. et L. pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in impressis est. **SOLAN.**

Ead. l. 10. Ὡς μειρακίου) Sic in Tim. et Toxare. **BOURDELOT.**

Ead. l. 11. Τὸ μείζον) Majorem partem. **BROD.**

Ibid. Ἀήσεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίξεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήσεται. Sine ullo dubio λήσεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. **JENS.** Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. **SOLAN.** *H. Steph.* App. de D. A. p. 145. observat, futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resolvere posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum: videtur enim εἰ μὴ λήσεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ ἐλλήψε· non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod jam evenerat: et alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἤλικον ἐστίν· nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐτὸ τό· sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. **HEMST.** Nihil equidem desidero in sanissimo, uti videtur, loco. Αὐτὸ primum refertur ad τὴν συμμαχίαν, modo dictam, utpote rem a proposita causa alieniorem, neque adeo divisus vocibus legendum αὐτὸ τό. Intellige ipsam irae causam primariam. Ὅ ἐστιν vero est, quae vere est, opposita iis, quae simulantur vel praetexuntur. Sic et τὴν Nigrin. c. 13. quae tamen et ipsa non intacta reliquit *Hemsterhusii* subtilius judicium. Sensem constituo hunc: Jupiter neque memor est auxilii olim ipsi a me lati, neque adeo ipsam irae suae causam, quae (i. e. qualis ea) revera sit, considerat. *Abreschium* video *Dilucc.* Thuc. p. 775. sic explicant et judicanti mihi amice occurrere, atque adeo succurrere. Nam

ἥλικον ἔστι profecto et mihi non ineptum videtur vulgatae lectionis interpretamentum esse. De auxilio autem, a Prometheo Jovi lato, ipse exponit Titan noster *Aeschyl. Prom.* V. v. 199. sq. LEHM.

Ead. l. 12. Συμποτικάς) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide *Conviv. s. Lapith. c. 3.* SOLAN.

Ibid. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in *Conviv. s. Lapith. Bound.*

Ead. l. 16. Ἐωλόν τινα μν.) *H. Steph. Thes. T. III.* p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens scribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quanquam forma non discrepet ab ἔγκοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. HEMST.

Pag. 130. l. 8. Διασιλλάνειν) Sic *P.* et *ed. J.* In reliquis σιλλάνειν. Reperitur iterum haec vox in *Lexiph. c. 24.* et ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in *J.* et *P.* legitur. Enarrat autem *Aelianus Var. H. III.* 40. dum Σιλλανούς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλάνειν. SOLAN. Σιλλάνειν verbum ποιητικώτερον est *Polluci IX.* 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν et διασιλλοῦν adjungit *Pollux*: posterius in *Dione Cass. p. 875. B.* ὅτι καὶ ἄκων διασιλλῶσαι τι αὐτὸν σκωπτόλης ὦν προήχθη· habet *Hesych. in v.* et διασιλλάνειν in *Διολουφεῖν.* Κατασιλλάνειν *Hippocr. in Παράγγ. p. 27. v. 41.* Adparet autem nihil referre, utrum σιλλάνειν legas, an διασιλλάνειν. HEMST.

Ead. l. 5. Ὡςτε ἐγὼ οὐδὲ μν.) Interp. Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum. Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit, debuisset enim hoc modo: Itaque putabam, ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum. οὐχ ὅπως est nedum. VITRING. Char. c. 9. LEHM.

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. BAOD. Imo μνημονεύσαι, ut in marg. *A. 1. W.* LEHM.

Ead. l. 6. Οὐχ ὅπως etc.) Verte, nedum ut propterea usque adeo irasceretur: quod non expressit interpres. CLER.

Ead. l. 7. Τηλικαῦτα) Id est, τηλικούτως. GUIET.

Ead. l. 10. Τὸ χαλεπ.) *Quod longe quidem gravius esset.* BROD.

Ead. l. 12. Τὸ τοῦ λόγου) *Quod proverbio jactatur.* BROD. Modo τί οὖν; est absoluta interrogatio, ut Diall. Marr. X, 1. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; Char. c. 8. τί οὖν; οἰηθῶμεν etc. et sexcenties. Unde discedere placebat a vulgata nectendi ratione: τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, etc. satis quidem illa aspera. Et alibi a librariis similiter peccatum, ut Diall. Deor. VII, 2. ubi Apollinis verba vulgo incommode sic exhibentur: Τί οὖν πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα; Debebant: Τί οὖν; πάντα ἔχεις τὰ ἐργ. LEMM.

Ibid. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) *Hic locus Erasmus non fugit in Mare coelo miscere.* HEMST.

Pag. 131. l. 1. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) *Εὐτέλ.* ex L. et ed. J. est. In reliquis impressis pro eo μικροφυλίαν legitur. De ἀγέννειαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννοϊαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. Μικροφυλίαν) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγενῆς et ἀγεννής, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια et ἀγένεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos et rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quanquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST. De hoc discrimine adeundus Dorvill. ad Charit. p. 388. qui id etiam ex Luciano probavit. H. l. non minus mihi videtur certa esse Exc. P. et Fl. et codicis 2954. lectio ἀγέννειαν, quam in Char. c. 10. οὐδὲν ἀγεννές, sic sine variatione librorum scriptum. Scilicet respicit hac voce Prometheus ad illud modo dictum θεοῖς πρέπον et βασιλικόν, negatque Jovi inesse illam nobilitatem animi, quae apud Sallust. B. Cat. c. 49. in Equitibus Romanis laudatur. Sed εὐτέλειαν, quae vox etiam in A. 2. pro μικροφυλίαν legitur, ut integerimae lectionis manifestum glossema, et ego respuendum censebam. LEMM.

Ead. l. 4. Τοιαῦτα ἐργάζεται) *Angl.* τηλικαῦτα ὀργίζεται. BOURD. Omnino ex Codice cum *Angl.* tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, si parvae carnis causa tantopere indignatur. Et statim cur non, ut jusserat Bourdelotius, et ipsi canones

τῶν γραμματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes editores, praesertim Mss. volentibus, περιελιχθήσαστο; est enim a περιλιχμάω. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ὀργίξ. quam exhibent L. Angl. et Ms. Gr. quam iterum habet Noster Abdic. cap. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀνακτῆσειν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur et iram Jovis, et quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίξεται, illud dedi iudicio J. G. Graevii et Solani, ut in Lucianum redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι et ὀργίξεσθαι fuerint confusa. HEMST. Paullo ante praestantissima lectio a recentioribus editoribus neglecta jacuit. A. 1. et 2. habent ἢ τί ἂν ἐποίησεν etc. Plene in cod. 2954. ἢ τί γὰρ ἂν ἐπ. Schmiederus γὰρ quidem recepit, ἢ vero cur omiserit, causam nullam conjicere possum. LEHM.

Ead. 1. 7. Μάγειρσ) Hor. Serm. I, 3.

*Si quis eum servum, patinam qui tollere jussus
Semesos pisces, tepidumque ligurierit jus,
In cruce suffigat; Labeone insanius inter
Sanos dicatur.* SOLAN.

Ead. 1. 8. Περιελιχθήσαστο) Scribe περιελιχθήσαστο, ut in Anglic. Cod. et ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* et *Hor. Bourd.* F. Περιελιχθήσαστο. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχθήσαστο. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII. περιλιχησάμενοι. Mox scribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. Nemo coquum cruce mularet, quod carnes elixans, immissum juscule digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil tostorum carniū avulsum deglutierit. Idem mendum irrepsit in Nostri opusculum, *Fugitivi* inscriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Ep. Saturn. καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάνια μετὰ τὸν ὀπτωμένων etc. In *Necyom.*: Οὐμωγή τῶν ἐπὶ τοῦ πυρός ὀπτωμένων. Similis spurcicies foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σῆναντες, ὑφηγήσαντο τῆς ὁδοῦ. Corrige συναντώμενοι est enim ab συναντάομαι. Lupi autem obviam facti, et adulantes, ductores se viae praebuerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum

alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. *JENS.* Recte in ed. *J.* erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. *L. SOLAN.* Utrumque, et περιελιχθήσεται et ὀπταμένων, reperitur in *A. 2. LETHM.*

Ead. l. 11. Κονδύλους ἐντρίψαν) Hoc admodum ignominiosum et servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat *J. Tollius* ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίψειν (κόνδυλον ἐντρίψειν μάλα στερεόν apud *Aelianum* est *V. H. XIII, 38.*) et κατὰ κόρῃς πατάττειν, nemo ignorat paullo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem census vix referri licet κονδυλίζειν et χαπίζειν. Ἐπὶ κόρῃς πατάσας, itidemque ἀλλήλους ἐπιχαπίζοντες *Alciphron* habet *III. p. 368.* καὶ ἐπὶ κόρῃς σε πατάξῃ τις *Liban. T. I. p. 238. D.* Vide *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρῃς. *HEMST.* De locutione κονδύλους ἐντρίψειν ad *Timon.* c. 57. κατὰ κόρῃς πατάσαι *Diall. Moritt. XX, 2. LETHM.*

Pag. 132. l. 3. Τοῦτο — ἔχον) Judicent alii, ego τοῦτον — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. *SOLAN.* Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua Nominativus Genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐρύβατος male sollicitat *Kusterus*, itidemque in Ῥαστώνεισις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad *v. Σολοικισμός*, et ad *Aristoph. Plut. v. 277.* Revocandam censeo lectionem *Msa.* in *Strabone VI. p. 397. D.* εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* *Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32.* Vide *Davis.* ad *Clem. Ep. I. c. 11.* et quae notavi ad *Halcyon. §. 8.* Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *HEMST.*

Ead. l. 4. Ὅποτερον) Pro hac voce, quae in *P.* et ed. *J.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *SOLAN.* Etiam in *A. 2. καθ' ὁπότερον. LETHM.*

Ead. l. 6. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἄν.) Commode interpret. Adscripsit tamen pater, αὐτοῖς γῆς ἄλλως οὐσαν ἀνέργαστον. *GRON.* Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finisset *Prometheus*, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: *§. 13. ἐκ πηλοῦ ζωὰ πεποίητα, καὶ τὸ πᾶσις ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον* hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλόν

εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus experies, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata. Error interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29.

o prima infelix fingenti terra *Prometheo*.

Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀπερεμῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέργαστον. *HEMST.*

Ead. 1. 7. Ὀντας) *Malle*μ εἰόντας. ut simile sit ei, quod in *Hermot.* adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *SOLAN.*

Ead. 1. 10. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. *BROD.*

Ead. 1. 12. Ἀπάνθρωπον) Ab *Aeschilo* sumsit in *P. V.* v. 20. ut recte *Stanlejo* est observatum. *HEMST.*

Ead. 1. 13. Ἦν τοίνυν πάλαι) Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι. patet ex §. 9. *MARCIL.* Hac interpungendi ratione, quam et *ed. J.* praefert, omnia sana, neque *Marcilii* medela opus est. Nos tantum parentheses, quae antea non notabatur, post πάλαι addidimus. *SOLAN.*

Ead. 1. 17. Ἡ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα etc.] Sic antea legebatur admodum inconcinne. Versio recte praeivit: nec templum (qui poterat enim?) nec etc. Sed tum scribendum erat, ut edidimus, *Kistemakero* quoque duce ad *Thuc.* p. 134. ἡ νεώς (πόθεν δέ;) ἡ ἄγαλμα. Πόθεν δὲ vero aequa ac πόθεν γάρ; potestate, de qua ad *Tim.* c. 8., qui locus omnino huic nostro qui comparatur, dignissimus est. Quod autem δὲ in parentheses idem ferme sit, quod γάρ, de ea re expositum supra ad *Somn.* c. 11. Mox apertum vitium librorum ἡ τί ἄλλο τοιοῦτο emendavi secundum *B. 2.* ubi recte ἡ τί ἄλλο τ. *LEHM.*

Pag. 133. 1. 3. Ἀεὶ γάρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλος terminatur. *BROD.*

Ibid. Προβουλεύω) Adludit *Prometheus* ad nomen suum: nam προμηθεῖν et προβουλεύειν sunt idem. *CLEN.*

Ead. 1. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα) Ea fuit *Epicuri* sententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. *BROD.* *Epicurus* statuebat Deos ἀνθρωπομόρφους. *Prometheus* fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακύλουθον *Grammatici* vocant: istum ordinem conceperat *Lucianus*: τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα, θνητὰ δὲ

μὲντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμχανώτατα ἄλλως etc. verum interveniens sententia seriem hanc abruptit, mutandaeque verborum structurae occasionem praebet. HEMST.

Ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) "Esti scribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

Ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαῖαν ὕδει φύρειν. Hesiod. Opp. et Dieb. v. 61. BROD. Hesiodus Oper. et Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora sermo est. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἄνθρω.) Homines se e luto finxisse non negat Prometheus; quem sermonem ex Aeschylī Prometheo decerpit Lucianus. COGN.

Ead. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιλαβέσθαι. BROD. Ex P. et L. haec scriptura; uti etiam B. 1. editor et Vorstius confecerant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. SOLAN. In vindicanda lectione restituta cum P. et L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter H. Stephanus Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro Adjuvo, opitulor. Lucianus, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλῶν συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. q. d. esse mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere. Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. 1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. Ἀτ συνεπιβάλλομαι, una adgredior, cum gen. rei, et dat. personae. Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus adgredi: cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin συνεπιβαλέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβέσθαι. Suam locutionem tuctur Lucian. Imag. §. 8. συνεπιλήφεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. Maxim. Tyr. Dissertt. I. p. 3. φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit D. Heinsius, cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Dissertt. XXVI. p. 267. τούτοις καὶ τὸ θεῖον θέλει συνίστασθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου. p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud Pausan. est II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit Aelian. Ep. XIX. εἰ μὴ τι καὶ αὐτῇ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράκῃ συναπολαμβάνη. Idem est συλλαμβάνεσθαι: quod in Theophylacti Ep. 59. nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Pal. exhibebat συλλαμβάνον: hoc certe restituendum est Aristaeneto I. Ep. 10. p. 46. παρθένος οὕσα

θεός, Ἀπόνται, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου. *Mercero nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. Herodot. V. c. 44. Κρο- τανιῇται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιλαβέσθαι τοῦ πρὸς Εὐβαρίτας πόλεμον.* Mox a Luciano sic fuisse credo: ταῦτ ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. HEMST. De συνεπιλαμβάνεσθαι cf. etiam Diall. Mortt. XXII, 2. ubi pro vulg. ἐπελαβόμεν Schmiederus et Matthiae e duobus codd. Pariss. recte receperunt συνεπιλαβόμεν. Quod autem ad sequentia adtinet, quae mutanda putavit Hemsterhusius, non adeo insolens est ea ratio, qua Adjectivum Pronomini relativo postponitur, ubi id antecedere debere cogites. Incidit forte memoria in locum Diall. Mortt. XIV, 4. ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅσα ἄλλα ἐπραξας, mitto enim alia, quae patrasti, sive, uti Latini quoque bene loquuntur, mitto enim, quae alia patrasti. Alia exempla, qui adtenderit, facile addet plurima. Diall. Deor. II, 1. Τί δέ σε μέγα ἡδίκηκα, e duobus mss. Pariss. recte Schmiederus restituit pro vulg.: Τί δὲ ἡδίκησα; LEHM.

Pag. 134. l. 3. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, si legas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ etc. HEMST. At non Objectum indignationis, sed rationem ejus ac modum, significari vult Prometheus, et οὕτω cum ὥσπερ cohaeret hac ratione: quippe ita indignatur, ac si diminuta jam sit Deorum dignitas; ejusmodi nempe est Jovis indignatio, ut hinc crederes jam deteriore esse Deos conditione. Sic nihil censeo mutandum, praesertim non suffragantibus libris. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐπ' αὐτῶν) Ἀπ' αὐτοῦ. MARCIL. Ἐπ' αὐ- τῶν) Cur veterem hanc et probam lectionem Bourdelotio, paucissima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis adsequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit Marcilio et Vorstio. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum mutarem, nisi etiam in H. et A. cernerem. SOLAN.

Ead. l. 13. Γεωργίαις) Intellige non agriculturas cum interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, eram mutare, γεωργίαις. Theagen. apud Schol. Pindar. ad I. meae III, 21. τὴν ἐκ τούτων οὐντομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεωργία κφέρειν. Vox Philoni Judaeo familiaris. HEMST. Aristid. II. p. 394. τὰ κατὰ τὴν χῶραν γεωργίαις κοσμοῦσα (ὁμόνοια), eodem locum apte citat Abresch. Dilucc. Thuc. p. 466. ad firmandam lectionem vulgatam. LEHM.

Ead. l. 16. Μεσσηνίαν δὲ Δ. π.) Ex Arati prooemio. BRON. ianum ex Arato sumsit, quae Virgilius hoc versu reddidit III.

Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena. Cogn.

Pag. 135. l. 5. Προμηθέως δὲ οὐδ' αὖ.) Reperta tamen a Meursio, idque Athenis et in Academia ipsa, Promethei ara, V. A. G. IV, 1011. et quidem auctore Pausania in Att. p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἔστι Προμηθέως βωμός. καὶ θεοῦσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a Scholiaste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Amor. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. SOLAN. J. Brodaeus Misc. I. c. 18. Prometheus a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex Pausania et Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. Falso igitur, inquit, conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: et postea, nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus. Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam et ludos Athenienses celebrarunt Προμηθεῖα, de quibus Meurs. Gr. Fer. in V. et Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, et ἑρὸν ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾶ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἱδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ et Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614. modo ne fides ejus, usque dum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀνακῆσιον ὄρος Ἀναδίας, ἐνθα τιμᾶτο ὁ Προμηθεύς ne de Pausania dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur κλίνθου ὠμῆς οἰκημα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλῃσιον ἄγαλμα, ὃν Ἀκακλήπιον, οἱ δὲ Προμηθεῖα εἶναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem et Mercurium comparentur, quorum aedibus et sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum

comparatione penitus evanescat. HEMST. Cum his conveniunt ea, quae *Wielandius* in nota ad h. l. versionem profert ad *Brodæum* calumniae crimine adcusandum. *Abreschius* Dilucc. Thuc. p. 222. non omnino quidem injuria reprehendit interpretationem nullibi, vel nusquam, tanquam scriptum esset οὐδαμῶς. Quod autem hac ratione putat *Lucianum* ab omni culpa liberari, valde errat. Sive enim nusquam veritas, sive neutiquam, nullo modo, per se caussa scriptoris eadem manet, neque potest, nisi ea ratione, defendi, quam proposuit *Hemsterhusius*. LEHM.

Ead. l. 6. Τιθεὶ δέ) In P. ἐπὶ ἔτι δέ. In L. ἔτι δέ, rectius, sed tum aliter interpungendum. SOLAN. Τιθεὶ δέ, ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, ἔτι δέ μοι, ὧς Ἐρμῇ, καὶ τόδ' ἐννόησον, εἰτε σοὶ δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ὅλον κτῆμα ἢ ποιήμα etc. ὅλον enim aeque, si non magis, placet, quam ἦ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δέ exstiterit, librarii culpa factum fuisse conjecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δέ, quando a priori argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Prom. in Verb. §. 5. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 9. malit, ἔτι καὶ τοῦτο ἴσως φαλῆς ἂν. quod sane notatum quoque video in margine A. 1. W. HEMST. Plura etiam in hoc neglectissimo loco erant emendanda. Primum ἀμάρτυρον ejiciendum: abest enim a P. et L., turbat sensum et ordinem verborum, abundat per se, et vel ex interpretatione verborum ὃ μηδεὶς ὄψεται, vel ex remotioribus ἀμάρτυρον συνέβαινε τὰ κάλλος, huc concessit. Deinde verba πρὸς δὴ τι, ad quid jam? s. quorsum jam? in omnibus libris vitiose leguntur scripta: πρὸς δὴ τι, quod foret: ad aliquid am. Denique inter ἀμάρτυρον et συνέβαινε exciderat ἂν, quod mittere non licebat. Sic enim capienda sunt haec verba, ac si scripsisset auctor: εἰ μὴ ἐγγίγνοντο οἱ ἄνθρωποι, ἀμάρτυρον ἂν συνέβ. ut Tim. c. 51. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν μνημονοῦντες. Diall. Deor. XVI, 2. οὐδὲ τὰς τεκούσας ἂν ἐμαυτοῦ, παρθένος γε καὶ αὐτῇ οὖσα, ubi ἂν dudum a me, Schaefero nomen Melet. p. 57. et praeunte *Matthiacio* restitutum. Demosth. Encom. c. 47. ἐπελθὴν ἂν τοῦτοις Ἀρχίας ὦν. Infra 16. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες, ὦν προνοοῦμεν; et c. πῶς ἂν θεοῖς ἔθυσαν — οὐχὶ τοιοῦτοι γινόμενοι; Neque veroprobo, quod pro γινόμενων *Schmiederus* e cod. 2954. γένωνων recepit. Est enim: si non fierent s. nascerentur, homi-

nes. De re autem conferri potest similis locus Nigrin. c. 23.

LEHM.

Ead. 1. 7. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. et L. οὐδὲν. SOLAN.

Ead. 1. 9. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpretes supplevit. GUIET. Quod quid sit, equidem non conjicio. LEHM.

Ibid. Πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιν.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιν. etc. Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret. GRAEV.

Pag. 136. 1. 1. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

Ead. 1. 3. Τιμᾶν) Multis me honoribus prosequi. BROD.

Ibid. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad rempublicam constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuius singulari aliquam utilitatem pariat, Hinc σοφόν τι πολιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερόντως ὑπὲρ τινὸς πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEMST.

Ead. 1. 5. Κακούργοι) Ἄνθρωποι. BROD. Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακούργοι τινες, inquit, φησὶ εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἄνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestus nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem poetis deberi, Hesiodo potissimum et Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς identidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia c. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρε μὲν ἐν πα'σιν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὲ τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ etc. Etenim ego adhuc puer cum essem, et audirem Homerum atque Hesiodum narrantes bella et seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorum-

dem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, fratrum et sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam etc. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianus. Prometheus, Deis et ipse ab Homero et Hesiodo ait esse adfecta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὀμηροῦς θ' Ἡσιόδους τε,
 Ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ φόβος ἐστὶ.
 Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
 Omnia Deis adsignavit Homerus et Hesiodus,
 Quae apud homines turpia sunt et infamia,
 Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc Luciani loco foedissima labe, quae omnes editiones insidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι etc. Sed scripsit Lucianus εἶναι, non εἶναι: quod cuius Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἶναι. Ita namque haec Graeca Latinae sunt vertenda: At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; et moechantur, et bella gerunt, et sorores suas ducunt, et patribus insidiantur. Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἶναι legendum. Sed et manifeste in aliis codicibus legi sicut, testatur Brodaeus IX. Miscell. c. 8. in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημι, qualis passim obvia est, et statim: Ἀλλ' ἐχρην ἴσως φήσεις ἀναπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plano ut Latini inquit interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι. JENS. Recte hic Nominativum a Jensio improbari, Hemsterh. etiam bene monet. Licet aliter senserit cl. Gesner. in dissert. ad Philopatr. c. 4. anno 1715. edita, jam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de Nominativo illo pro Accusativo vide. RERTZ.

Ibid. φῆς εἶναι) Alii Codices εἶναι. BROD. Quos Codices, in quibus εἶναι reperiatur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit J. Jensius. Mihi placet, φῆς vel φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: max ἐτι καὶ τοῦτο φαίης ἄν, et §. 17. ἴσως φήσεις. HEMST. Quodsi Brodaeus fides haberi potest, lectio eorum Codd., quos ipse significat, εἶναι sine haesitatione praeferri

debet et *Hemsterhusii* conjecturae, quamquam per se optima, et *Abreschii* Dilucc. Thuc. p. 447. emendationi, et ipsi non contemnendae, φῆς, vel φήσεις, οἶμαι. Quod autem hic dicit p. 448. explicari etiam Infinitivum εἶναι sic quodammodo posse: ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (εἶδιν, ὥς) φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, id satis contorte fiat. Neque magis fateor placere eum, quem *T. Fr. Benedictus* vult, verbi εἶναι Pleonasmum Atticum, quem vellem certe illustrasset vir doctus. Denique *Abreschius* mox ἐπεὶ tuetur contra *Hemsterhusium* emendantem ἐπὶ, idque armis admodum infirmis. Nam ἐπεὶ dicit esse deinde, ἔπειτα, et ad *Vigerum*, tanquam ad praesidium, provocat, cujus tamen praeceptum jam ab *Hoogveeno* p. 400. et *Hermanno* p. 763. merito est exploratum. Praeterea omnium Deorum parentibus, τῷ Οὐρανῷ et τῇ Γῇ, quos h. l. omnes libri minoribus literis initialibus ediderunt, majores deberi videbantur. LEHM.

Ead. 1. 6. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Jupiter, Mars, Neptunus. BROD.

Ibid. Πολεμοῦσι) At insigne est Deorum apud *Homer.* H. T. proelium. BROD.

Ibid. Ἀδελφὰς γαμοῦσι) Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? BROD.

Ead. 1. 7. Πατρ. ἐπιβ.) Nonne et ipse Saturno Jupiter? BROD.

Ead. 1. 8. Παρ' ἡμῖν) Apud nos Deos. BROD.

Ead. 1. 13. Καὶ εἰ τοῦτο γε) Καίτοι τοῦτο γε. MARCIL.

Ead. 1. 14. Οὐκ ἀτερπής) Lave mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, et ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τοῦτο γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτερπής ἔχουσα τινα διατριβήν. *Ottomarus Luscinus* vertit: quando operosum istud sibi videbitur; cum aliqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum adpareat esse injucunda. *Salmuriensis* autem interpolator: Cui si sit hoc operosum, est etiam jucundum, et haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem, sed legendum, οὐκ ἀτερπὴ ἔχουσα τινα διατριβήν. Verte: et si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, et ieta sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, conjuncta est cum suavi labore. GRAEV. A *Graevio* non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se *Noster* ipse dissentiret: in *Somn.* §. 3. ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπὴ ἔδωκε ἔχειν (τὸ πρᾶγμα). Ver. hist. I. §. 3. *Jambulus* γυνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως ἐν-

φαις τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερο-
 πῇ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exerciti-
 um hoc in loco notat, quam commodam et minime laboriosam
 occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιῆ-
 σθαι τι διατριβὴν Philostr. de V. S. I. p. 490. Ceterum si verba Lu-
 ciani sunt integra, tali distinctione juvandus est sensus: καὶ εἰ
 τοῦτο γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἂν. etc.
jam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis aliqui etiam
haec ipsa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucun-
dissima. Verum amen valde vereor, ne quid deficiat: etenim
argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem to-
tam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est,
quin tibi persuadeas: jam licet concedamus pastori laborio-
sum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-
to excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura
non molesta nec gravis, sed potius facilis ac jucunda ludi-
cram quandam et voluptatis non expertem habet delectatio-
nem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura
nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, postu-
lare videntur ejusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod
si conjectura nostra non estinans, auxilium erit expectandum
fideliorem membranarum, quae lacunam istam expleant. Fa-
cile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae
partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer
Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. Hemst. Libri scilicet primi.
Schmiedero non satisfecerunt Graevius et Hemsterhusius. Ita is
voluit locum scribi atque instrui: καὶ, εἰ τοῦτο γε ἐργῶδες,
τοῦτο καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτεροπῆς, ἔχουσά τινα
διατριβὴν. vere autem sic vulgavit, ut τοῦτο retineret, at-
que adeo jam verba in hunc modum redderet: Et si illi qui-
dem laboriosa est cura gregis, illa tamen jucundi quoque quid
habet. Alioqui etiam non injucundum est, si quis habet, cui cu-
ram impendat. Nam quid ageremus non habentes, quibus prospici-
amus? At sic nulla ex parte, opinor, quidquam fuerimus
lucrati. Nam verba primum ἔχουσά τινα διατριβὴν sic nude
posita vix feras, quoniam in eo ipso vis argumentationis est,
qualis sit illa διατριβή. Et hactenus certissimam esse Graevii
emendationem ἀτεροπῇ, adparet. Deinde si, ut Schmiederus
vult, verba legerimus: καὶ εἰ τοῦτο γε ἐργῶδες, τοῦτο καὶ ἡδὺ,
pronuntiata haec ingratiissima ratione aures pungant necesse
est; ac praestare mihi posse videor, tam ingratam orationem
minime a Luciano profectam fuisse, nisi forte, id quod ta-
men Schmiedero non venit in mentem, utrumque τοῦτο ita co-
gites sibi invicem respondere, ut absolute posita videantur

pro τοῦτο μὲν (*ex hac quidem parte*) ἐργῶδες, τοῦτο δὲ καὶ ἡδύ. At vero sic desideraretur Subjectum sententiae, et male per sequentem vocem ἄλλως procederet oratio. His omnibus impeditioris loci difficultatibus jam sic putabam optime occurrere, si eo, quem *Hemsterhusius* constituit, verborum ordine ac nexu recepto, pro τούτῳ male et sonante et cohaerente reponas ταύτῃ, hunc in modum; καὶ εἰ ταύτῃ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδύ ἄλλως ἢ φροντίς, οὐκ ἀτερεπῇ ἔχουσα τίνα διατριβήν, et hoc sensus: *Etsi ab hac quidem parte* (quod cura scilicet aliqua gerenda est) *operosum illud sit, ab alia tamen etiam suave quid est illa cura, non injucundam quandam habens occupationem. Nam quid ageremus nos etc.* Sic non solum optime sibi respondent ταύτῃ et ἄλλως, sed etiam facilis est sententiarum nexus, et clara Promethei argumentatio, ut nec opus sit cum *Hemsterhusio* statuere lacunam aliquam vel saltum in demonstrando. Καὶ εἰ vero nil est, nisi *etsi*, et male egit *Schmiederus*, quod has voces segregavit. Vid. ad Timon. c. 40. LEXM.

Pag. 137. l. 1. Ἡγοῦμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpreto alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* et dial. seq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. BOURD.

Ead. l. 6. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitavit; in olorem, Ledam vel Nemesim. BROD.

Ead. l. 7. Ἐξ αὐτῶν) *Ex ipsis mulieribus procreatos.* BROD. A sensu horum percipiendi longe abfuerunt interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter ob formatos homines adcuserant, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignentur. HEMST.

Ead. l. 15. Μετ' ἄμ. Αἰθιοπῆας) Adludit ad locum *Homeri* II. A. 423. *Eustathius* ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolae, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit §. 19. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς etc. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur Νέκταρ. Vid. ad *Hesiodi Theog.* v. 640. CLER.

Pag. 138. l. 1. Κλόπειν) Lege κλοπήν. BROD.

Ead. 1. 2. 'Εσθ' ὅτι) Rescribendum est, ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; *unquamne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἔσθ' ὅτε, non ἔσθ' ὅτι, norunt, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In *Somnio* §. 17. itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκιστα εἰσιν αἱ νύκτες· *hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae: inepte interpretes, quoniam noctes sunt longissimae, quia legebatur ὅτι.* GRAEV. J. G. Graevius pro ἔσθ' ὅτι legit ἔσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, conjunctum, dividendum sit ἔσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν etc. *Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est?* JENS. Recte monuit doctiss. Jensius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *Aeschin.* Dial. p. 84. neque enim ἔσθ' ὅτι, vel potius τι ἔσθ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Ead. 1. 9. Δωρ. ἐών) *Homer.* Od. VIII, 325. BRON.

Ibid. "Εξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θεῖον χοροῦ ἴσταιται. *Plutarch.* II. p. 679. D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω *Xenoph.* Cyrop. VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque oratione p. ed. St. 140. ἃ (ἐργα) ἦν μὲν καθάρᾳ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνεται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. et *Celsus* apud *Orig.* VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθὸς τε καὶ ἀπρόσδεγς καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Platone, cujus est in *Phaedr.* p. 1222. B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θεῖον ἴσταιται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θεῖον χοροῦ ἴσταιται· idem saepius usurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam et *Xenophontis*, sententiis accidit: vide *Clem. Alex. Strom.* V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Dissertt. XXV. p. 253. ibique D. *Heinsium*. Jam itidem adparet, quid spectaverit *Eunap.* in *Aedes.* p. 54. ψεῦδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θεῖου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἴσταιται. HEMST.

Pag. 139. I. 1. Κνισσῶν ἀγνιάς) *Euripid.* fine *Alcest.* — βαμούς. Formula haec non poetis tantum nota et familiaris, sed et pedestri sermoni. Vide *Demosth.* SOLAN. Scribendumne sit ἀγνιάς, an ἀγνιάς, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad *Demosth.* *Midian.* p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro posteriore stant *Harpocr.* in *Ἀγνιάς*, et *Schol. Aristoph.* ad *Equ.* v. 1317. ubi vide *Kuster.* Priorem ego amplector, ad quam constabiliendam

pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: *Lucianum* in eadem fuisse opinione, ex multis ejus locis plane colligi potest. Vid. *Demosth.* in *Macart.* p. 1038. C. D. *Poll.* I, 28. HEMST.

Ead. I. 5. 'Ελ. περί κληνῶ) *Homer.* II. A. 317. BROD.

Ead. I. 6. 'Ημετέρα) An ὑμετέρα; placet magis, ut ad Deos adcusantes *Prometheum* referatur. GUIET. 'Τμετέρα) In omnibus libris legitur ἡμετέρα, absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam haec scripsissem, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

Ead. I. 9. 'Ημῶν) 'Τμῶν scribendum videtur. GUIET. Minime. Cf. c. 18. ἔσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν; LEHM.

Ead. I. 13. "Ονησο) *Gaudeas.* BROD. Adducit *Th. Mag.* in 'Ωνήσομαι, monens Atticum esse ὠνήμην et concinnius, quam ὠνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. "Ονησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse *Scholiastes.* HEMST. 'Ωνάμην tamen *Diall. Mortt.* XII, 2. Char. c. 24. ἀπονάμην *Amor.* c. 52. et apud alios scriptores passim. Vid. *Löbeck.* ad *Phrynich.* p. 12. sqq. LEHM.

Ead. I. 14. "Εξ καὶ δέκα) Sic *Dial.* seq. XVI. vultures. SOLAN.

Ead. I. 17. Μάντις ὦν) Non vates tantum, qualem se probat *Dial.* seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in *Aeschyli Prom.* V. v. 488. Extā dicitur inspexisse *Caucasi* pastoris dissecti apud *Plutarch.* de *Flum.* in *Phaside*, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur et *Maussacus*, et *Maussaco* longe major *Thom. Reinesius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidisae, sanum praestabo; καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθείς ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἑνὰ τῶν ἐγχωρίων ποιμένα Καύκασον ἀναταμάν, καὶ κατανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγγνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paullo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat caussa, cur *Prometheus* ad *Caucasum* fuerit adfixus: quae si forte vera, jam oleum et opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula *Promethei*, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. HEMST.

Pag. 140. I. 2. Τῆς) *Hercules*, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide *Hesiod.* *Theogon.* 526. SOLAN.

Ibid. Ἀφίξεται) Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. BRON.

Ead. 1. 3. Κατατοξεύσων) Diodor. Sic. IV. p. 155. D. τὸν μὲν αἰτὸν κατατόξευσε, τὸν δὲ Ἀλκὰ πείσας λῆξαι τῆς ὀργῆς ἔσωσε τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV, 1396. HEMST.

Ead. 1. 10. Τὴν Θέτιν) Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur, patre suo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheus vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgīlii Ecl. VI.

Caucaseasque refert volucres, furtumque Promethei: et in seq. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII. Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV. et Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN. Obscure idem significat ipse Prometheus apud Aeschyl. Prom. V. v. 525. sq. LEMM.

TANAQUILLI FABRI
NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN
TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixit. quo anno haec acciderint, quae a LUCIANO finguntur. Κολυττός. 'Αλαϊ duplices. HELIODORUS eodem in loco bis emendatus. ἑνθμός. de arca Deucalionis et Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, et unde. σωτήρ, et de illa poce iudicium CICERONIS. ἐσχάτια. de EPIMENIDIS aevo. LUCIANUS emendatus. Οἴτης pro Ἀίτης. de Jovis sepulcro ex historia sacra EVELMERI. SCHOLIASTES CALLIMACHI emendatus. In LUCIANO tentata emendatio. Hecatombā. de ἄστυ contra ea, quae apud DIODORUM leguntur. LUCIANUS emendatus.

Pag. 66. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli huius πραγματιστής erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἡγόρευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πέρνει πρὸς τοὺς Ἀχαιούς, (quem locum infra examinabimus) et strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem δῆμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanae conjici

debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἐρμῇ, ὃ περὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμῆττον, ἐν τῇ ὑπώρειά; Patrem habuit Echekratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεμβάσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, et moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρησιότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, et alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Diī sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος adpellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veteram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiaeum migrasse, (Ἡρακλειάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio et Hermolao ἐν ἱθυνοῖς, non autem Ἐρεσιάδων) ut ubi ἀποθὲν τοῦ ἄστεως vivat, addit: συνέγγων ὅτι Τιμόν οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὐέλκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἡδύνατο θηρία φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Exstat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; et item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορροίξας ψυχὴν βαρυνδαίμονα κείμαι.

Τοῦνομα δ' οὐ πένσοισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῆσι sed cum duas sint Ἀλαί, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλαί ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose et facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paullo

et tragicum spirans, sed ita hominis fortunis et moribus conveniens, ut nihil ἡθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νᾶφε καὶ μέννασο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Ead. l. 18. Ὡ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε) Haec Jovis cognomina, et plura item alia, diligentissime sunt et ingeniosissime a *Dione Chrysostomo* explicata Oratione I. de regno, pag. 8. editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: et qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Ead. l. 22. Ὑπερείδεις) [Ὑπερείδεις erat in ed. Graec. harum nott.] Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est *Virgilius*, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam *Heliodori* loco judicium aperiā; mihi enim vehementer suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηρῶ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρως χειρὸς ἐφεδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρεῖαν ἐπιτρέψασα etc. Est ibi elegantissima moerentis *Charicliae* descriptio. lego τὴν παρεῖαν ἐπετρέψασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκῶν χειρὸς? Scio quidem, et monent veteres magistri, ἀγκῶν quandoque esse ἐπικαμπὲς τῆς χειρὸς: sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶν θατέρου βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπετρέψασα ut revertar, non omitendum illud, quod in Milite glorioso *Plauti* est, os colum-natum; sed κομικώτερον.

Pag. 67. l. 1. Πυθμοῦ) Πυθμός et μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit *Lucianus*; proprie enim ὀυθμός ad incessum pertinet, ut mihi ex *Platone* demonstrare facile fit lib. III. de Republica, et lib. II. de Legibus; ex *Scholias* quoque *Aeschyli* in Septem contr. Theb. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ὀυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνονται. pag. 74. edit. Steph. Ex *Luciano* praeterea ipso in de Saltat., cum ait de iis, qui inepte et perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ἀ πούς, ἕτερα δ' ὁ

δοθῶς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον et θυμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, ἀρχαῖα ἢ τῶν μέτρων καὶ θυμῶν διδασκαλλὰ.

Ead. l. 16. Ὑπὸ μανδραγόρα) Illius enim vis ὑπνοποιός est, seu somnifica, ut loquitur *Plinius*. *Xenophon* in *Symposio*: τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est et tale aliquid in sexto *Platonis* de polit., ubi ναυκλήρος dicitur μανδραγόρα ἢ μέθη συμποδισθεῖς.

Pag. 68. l. 9. Κοσκινηδόν) Παῖζει χαριέστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiiis scilicet similiter exeuntibus, πετρηδόν, σωρηδόν, κοσκινηδόν. Ceterum cum ait σεισμούςς fieri κοσκινηδόν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ead. l. 11. Παγδαῖοι) Notandum hoc *Luciani* iudicium, qui ὑστὸς παγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At *Suidas* proprie dici credidit. Nam hominem παγδαῖον, quomodo *Alexandrum* vocavit *Plutarchus*, ait dici κατὰ μεταφοράν ἐκ τῶν ὄμβρων. Haec et alia hujusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑστὸς te legendum est, sed ὑστὸς tantum. Quod autem vocem hanc παγδαῖοι in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Ead. l. 14. Κιβώτιον) Locus adprime notandus; convenit enim cum historia sacra, nisi quod, ut ait *Comicus*, male divisa sunt haec temporibus. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum *Mose* fuerant, ad *Deucalionem* suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον *Luciano* in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat *Nicolaus Damascenus*, cum de primo diluvio ageret, locus est apud *Josephum*. Eadem quoque occurrit apud *Plutarchum*, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, et columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίωνι φασὶ περιστέρων ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δῆλωμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν εἶσω πάλιν εἰσδυσμένην, εὐδίας δὲ ἀποπτάσαν. id est, Fabulatores quidem produnt, columbam ex arca omissam indicium tempestatis *Deucalioni* fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset. pag. 968. edit. Paris.

Ibid. *Λυνκωρεῖ*) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum adpulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 69. 1. 13. *Ὁ θαυμάσιε*) Honesta adpellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita *ὦ γεννάδα*, *ὦ δαιμόνιε*, et alia sexcenta.

Ead. 1. 15. *Δευκαλλῶνες*) Etsi constet, plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas et calamitates *θεηλάτους*, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse, quam ut etc.

Pag. 70. 1. 9. *Μηδὲ ἀναγνόντες*) Verti, ne legentes quidem; nam metaphora est ducta. *ἀπὸ τῶν στηλῶν ἀνατετραμμένων*.

Ead. 1. 11. *Σωτήρα καὶ εὐεργέτην*) Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant *σωτὴρ καὶ θεός*. *Plutarch.* in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, *σωτὴρ* Latino uno verbo exprimi non potest: nam servator idem facit Latine, quod Graece *σωτὴρ*. *Terentius: servatrix mea.* In Graeco haud dubie erat *σωτριά*, quid enim aliud?

Ead. 1. 12. *Ἐπὶ ταύτην τὴν ἔσχατιάν*) Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius:

Ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατιήν. ὅθι δώματα, etc.

Odyss. IV. item:

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ

Ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι.

Odyss. V. *ἔσχατιά* hoc quidem loco nihil aliud quicquam est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. *Hesych.* et *Harpocration.* *Lucianus* infra vocabit simpliciter *ἀγρόν*.

Pag. 71. 1. 4. *Νήδυμον*) Reliqui vocem Graecam in versione; est enim respectus ad *Homeri* locum.

Ead. 1. 5. *Ἐπιμενίδην*) Somnus Epimenidis notissimus est ex *Diog. Laërtio*, *Suida*, et quo non? Sed inprimis observandum est, quod jam dicam. Auctor est *Diogenes*, eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, *Niciam* illum *Nicerati* filium, clade *Sicula* nobilem, in *Cretam* ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi an-

nis post plus minus CLXX. Plato autem lib. I. de Legibus ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Ἱερσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore adserant, fuisse ipsum Solonis familiarē? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον· nam aut necesse est, in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror, diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Ead. l. 6. Οἷης) Error manifestus. legendum enim Ἀττῆς· fulmina Jovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. Ἐνανθάμενος) Libentius legerim ἀνανθάμενος, maxime cum Erasmus verterit, redaccenso eto. quamobrem in suo codice legit non Ἐνανθάμενος, sed ἀνανθάμενος.

Ead. l. 8. Σῆς τάφῃς) Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet: Κρήτες αἰὲν ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἔνα, σέιο Κρήτες ἐκτετήναντο· οὐ δ' οὐ θάνες· ἐσθὶ γὰρ αἰὲν. Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνως ἐπετέταπτο, ΜΙΝΩΣ ΤΟΤ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΣ ἀπηλείφθη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρήτες τὸν τάφον τοῦ Διός. Sepulcro Minois inscriptum fuerat, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut relictum sit tantum, JOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Jovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνως, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ὑλικῶς, ut vulgo loquantur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Eucmeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Fannius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, et ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θανάσιαν) decoraveruntque: et sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; et dicitur Vesta hanc urbem

creavisse, (ita loqui amat *Ennius*; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζειν, quod et condere significat) inque sepulcro ejus es inscriptum antiquis literis Graecis, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΤ ΧΡΟΝΟΤ Ceterum in Cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ead. l. 11. Παρὰ τὸν Ὑμηττὸν) Ibi enim erat Κολυττός δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Ead. l. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας) Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 72. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud *Diodorum* meminime legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἑκατόμβας, quod et apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque et viginti, ex Schol. *Hom.* in *Iliad.* A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ead. l. 2. Διάσια) Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte veritas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristoph.* ad *Nubes*; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φνεῖν τὰς ἄσας, legendum est ἄσας, id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, et ἀσηθεῖς pro λυπηθεῖς, et apud *Herodotum* in *Thalia*, ἐδίξετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθεῖη ἀπολομένη τῶν κειμηλίων.

Ead. l. 7. Οὕτως μὲν εἰπεῖν etc. ὥς δὲ ἄληθεϊ λόγῳ) Locutus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen, quod sentio, οὕτως μὲν εἰπεῖν hoc loco est, si quis minus exacte loqui velit etc. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτως εἰπεῖν et ἄληθεϊ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ead. l. 9. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους) In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων. non placet; neque adeo injuria.

Pag. 73. l. 3. Ἄστν) Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque adferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστν καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, adpellatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Asty (meminit *Hermolaus* ἐν Ἑδνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud *Hom.*, *Herodotum*, et antiquissimos quosque scriptores, repe-

xiri ἄστυ pro πόλις· quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud *Plutarchum* est Φωκίων ἄστυ, in vita Themistoclis. *Terentii* autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque *Luciani* nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. — Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud *Diodorum* est, non est quod tantopere moveamur.

Ead. l. 8. Ὑγανάκτει) Lego ἄγανακτοῖ, et ποιήσοιμεν.

CAPUT II.

LUCIANUS sex septem locis emendatus. in XENOPH. conjectura.

Proserpina et Ceres θεσμοφόροι. DIOGENES LAERTIUS emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τέμα, recte dici. LUCIANUS emend. ut et HESYCHIUS in Ἐρμῆς. LUCIANUS emend. δὴ pro δεῖ. DIONIS CHRYSOSTOMI locus in Ὀλυμπικῷ emendatur διὰ παρεκβάσεως. de hac voce ἡβηδόν, contra BUDAEUM et VALLAM. ὀρχηδόν, et alia quaedam.

Pag. 73. l. 10. Τροαῦτα πιότατα τάρων) Ajunt esse Atticismum, πιότατα αἰγῶν; at ego ajo, solos barbaros Graece dicere τροαῦτα πιότατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri adnotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τροαῦτα μηρία τάρων etc. tot femora taurorum etc. notum enim, femora in sacris praecipue absumta. Testes qui petat, non *Homerum*, non *Aristophanem*, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo adferendis testimoniis.

Pag. 74. l. 4. Λήρους μεγάλη) Puto scripsisse *Lucianum* λήρους μεγάλους μεγάλη τῇ etc. *Terent.* magno conatu magnas nugas. alioqui istud λήρους nullo adjecto nomine non satis efficax videtur. — Cave sequaris. Λήρους simpliciter *Lucianus* dicit meras nugas, numquam majoris efficaciae, quam *Faber* finxit, caussa addit aliquod nomen. Alia enim sunt λήρος οὐκ ὀλίγος *Diall. Mortt.* X, 8. et λήρος πολὺς *ibid.* XX, 2. LEHM.

Ead. 1. 5. *Συνέβη πρὸς ἡμᾶς*) Etiam si nullum in *Mes.* Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane, plerisque omnes in hac esse opinione, *Luciani* textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis adtendunt, quid legant. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς soloeecismus est; et tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. o hominum expromptam diligentiam!

Ead. 1. 15 *Πρώην — Ἀναξαγόραν*) Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit *Timon*. Legendus *Plutarchus* in *Pericle*, *Diogenes* in *Anaxagora*.

Pag. 75. 1. 3. *Συνετρίβη παρὰ τὴν πέτρην*) Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripisset *Lucianus*, συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιώρθωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτρην: sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτρην legas, alius, si περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim juxta petram significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, fulmen juxta petram, aut prope petram; hoc non item, ad petram. Hanc emendationem *Ms. Codicis* auctoritas confirmat.

Pag. 76. 1. 2. *Καὶ μόνον οὐχὶ διχράνοις ἐξέωθεί με τῆς οὐλῆς, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουσιν*) Locus corruptus. Qui potè, inquires. Quaeso nonne ἀνακόλουθον sit, si quis dicat, fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiant? Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ etc. quae una efficiet, ut omnia constant, sic, me veluti fuscina extrudebat, et ut ii facere solent, qui exoussa manu carbones ardentes amoliuntur. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae poltioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Ead. 1. 17. *Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡγανᾶκταις*) Respicit locum, qui in *Pluto Aristophanis* est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυσία δεῖ. nam ex *Aristophanis* *Pluto* haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 78. 1. 9. *Πάλαι μὲν σοι αἰτιάσθαι*) Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σου. Sensus est: numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria *Pluto* objicere? alioqui αἰτιάσθαι σου ταῦτα significabit, te in his adcusare, vel, te rerum harum adousare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Ead. l. 12. Τῷ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀντιμένον) Melius scribi iudico, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀντιμένον.

Pag. 79. l. 1. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμὲ) Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etsi aliter verterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὲ in lingua communi, et ὡς ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.

Ead. l. 2. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suspicio legendum Θήκαις, in arca. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλακι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsisset supra, κατακλεισθαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Ead. l. 7. Τὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασῆποντας) Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπιδαὴν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασῆπουσιν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰσάαντες, καὶ διαψύχοντες. libenter legerim διαψύχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeraginem avertant. Locus est lib. VIII. Cyropaed. pag. 211. ed. postremae Leunclavianae.

Ead. l. 10. Μέτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

Ead. l. 12. Ὡς Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) Huiusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 80. l. 1. Ἀπάγοι μοι χευθισομένην) Cum sequatur mox ἀνοίγων τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγοι: qua vox significatur, puellam a marito foras permouendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri iuvit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγέως, verum talis mariti nomen. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, Vel producat ultro.

Ead. l. 5. Ἐπ' ἀφ' ὧν παίδων γνησίῳ) Tragicum est. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπαίρῃς τέκνων ἄλοκα δαυμόνων βίαι.

Heus, liberorum ne sulcum seras Diis

Invitia.

Ead. l. 13. Τῇ Θεσμοφόρῳ) Virg. Legiferae Cereri. Causam explicat Diodes lib. V. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed et Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρων τέμενος, Cereris et Proserpinae etc.

Ibid. Ταῦτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat *Lucianus* non haec, sed eadem.

Ead. l. 15. Στιγματίας) *Notis compunctus*, *Cic.* A *Luciano* autem alibi hujusmodi servus καταγράφος dicitur, a *Plauto* autem *literatus*. Inde amarus ille *Aristoph.* in Samios jocus, Σαμίων ὁ δῆμος ἐστὶν ὡς πολυγράμματος. Apud *Plutarchum* in vita *Periclis*, quem adito.

Pag. 81. l. 2. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in sermone, une bonne amende. Ubi bona nihil aliud est, quam magna; ut apud *Horat.*

At bona pars hominum etc.

quae tamen hominum pars minimè bona est: nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita *Lucian.* in *Pseudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, morsum bonum, pro vehementi et acri.

Ead. l. 10. Ανατίδων) *Diog. Laërt.* mihi in vita *Bionis* emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit: ἔλεγε τοὺς ἐν αἶδου μᾶλλον ἢν κολάζεσθαι ἐν ὁλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγελοις ὑδροφόρουν. At pro τετριμμένοις legendum est τετρημένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

Ead. l. 12. Πρὶν εἰσρῆναι σχεδὸν ἐκχυθησομένου) Facile sane; prius paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud *Aristophanem* est, in *Nubih.* de servo obli-
vioso,

Ὅστις σκαλάθυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,

Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν.

Ead. l. 16. Καὶ εἰς ἅπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: οὐκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφράζηται τὸ περὶνός etc.

Pag. 82. l. 9. Ἀμφοτέροις) Σκέλει videlicet.

Ibid. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέγμα) Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέγμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est, quod in *Cod. Reg.* mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν sed eam lectionem caveadmittas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέγμα. Ita in erudito illo *Luciani* libello de conscribend. hist. legitur: Θάττον ἂν καὶ εὐμερέστερον τελέσειεν ἄχρῃ καὶ πρὸς τὸ σκωπὸν, facilius ad usque scopum pervenerit. Idque *Thucyd.* imitatione, qui *pag.* 806. edit. 2. *Stephanianae*, de *Brasida* loquens, dixit: ἐς Φάραλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc qui-

dem loco Ms. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis se facilitate commendet.

Ead. l. 11. Ὀρνέων ὠκύτερον) Horat. de Fortuna — si celeres quatit Pennas. sed quod in Ms. Cod. legitur, impensius placet, ὀνείλων scilicet, quae et alata finguntur.

Ead. l. 12. Ἐπεσε δὲ ὕσπληγξ) Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis et curribus objectum erat, deiciebatur. Lucian. in libello de non temere credend. calumniae, sic habet: καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δορυμενὸς τῆς ὕσπληγγος αὐτοῦ καταπεσούσης etc.

Ead. l. 15. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Ms. Cod. ἐγὼ δὲ τοί.

Ead. l. 16. Οὐδ' ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον) Aca laquei pretium, ait ille.

Pag. 83. l. 6. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Ead. l. 10. Φορηδὸν) Verti, per bajulos domo efferunt; etsi scio, vocem hanc Latine reddi, servata proprietate, satis commode non posse.

Ead. l. 12. Πρόκειται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro θανάων.

Ead. l. 13. Ἐπεκρίσαντες) Non temere in hoc significato vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπεκρίσειν in spem inducere est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Ead. l. 16. Αἶνον) Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico, ad vinciendas epistolas, testamenta etc.

Pag. 84. l. 6. Πυρρόλον, Δρόμονος) Servorum nomina. Πυρρόλος Latinorum Comicorum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, et Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello de saltation. junxit Davos et Tibios. οἱ δὲ Δάων καὶ Τιβίων etc. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabysus Asianum est.

Ead. l. 10. Ὁ θύννος) Horat. in hacce materia:

Plures annabunt thynni, et cetaria crescent.

Ead. l. 12. Παχύδεσμος) Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomoniam petitur. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura

caussa est. Potest et aliorum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ead. l. 13. Καὶ εἰ παριῶν ἄλλος μαστίζει τις) Error: legendum enim ἄλλως, id est forte, temere, aliud agendo.

Pag. 85. l. 4. Ἰσποτροφίας) Ἦτις νόσος, ut ait Comicus, δεινὴ φαγεῖν (id est δαπανηρὰ) ἐστίν.

Ead. l. 5. Εὐγενέστερον Κόδρον) Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρον. Hujus proverbii meminit et Themistius ἐν βασιστικῷ.

Ead. l. 16. Ἰπκονικῶ καὶ Καλλίᾳ) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi, haud dubie Atheniensium ditissimi facere.

Pag. 86. l. 3. Ἐρμῆν προσκυνῶν) Lucrum enim insperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἐρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτήρος, ibi emendandum est, Ἐρμῆν ἐπὶ πώσεως ἰδέας etc. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Caussam apud Homer. habes:

ὦ πομάτω σπένδασκον, ὅτε μνησαίτο πότρου.

His addas licet Jul. Pollucis testimonium. Ἐρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quoque Ἐρμῆς εἰδὸς πόσεως παρὰ Στράτιδι. Itaque certa emendatio est.

Ead. l. 9. Αὐγεύρετον — ἐκλελοιπὸς) Hujus διανοίας veluti σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est etc.

item:

Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi et illud potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λεῖψανα τοῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 87. l. 8. Βαθυκῆτα πόντον) In Ms. Cod. βαθυκῆτα. Videlicet βαθυκῆτης nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κῆτος habet, id est, alias cavitates. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam, prioris syllabas modum in κῆτος brevem esse; sciam praeterea, adluisse Lucianum ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est:

Ἦν (πνίαν scilicet) δὴ χεὶρ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακῆτα πόντον

Ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβίων.

Videmus, secundum versum paene integrum a *Luciano* sumtum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγαλήτεα pro βαθυκήτεα? Non ausim sane adfirmare. Quid ita? Quia apud *Stobaeum* et alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a *Plutarcho* scriptum esse, ut a *Luciano* lectum est, βαθυκήτεα scilicet. locus est in libello de pugnantib. inter se Stoicor. dictis.

Pag. 88. l. 11. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη) Ms. Τι οὖν ὅτι καὶ ἐν etc. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ead. l. 14. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum ὅγῃ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰκός; etc. ridiculum, si quicquam aliud.

Pag. 89. l. 16. Δυσκράτετος) Ms. Cod. δυσκράτοχος. sed eodem recidit.

Pag. 90. l. 1. Ὡςπερ ἐγγέλεις) Ms. Cod. ὥςπερ οἱ ἐγγέλεις.

Ead. l. 3. Ἐκπεφυκότα) Ms. ἑμπεφυκότα hoc loco male.

Ead. l. 5. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς) Disponenda verba sunt, ut et ratio et libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἤδη etc.

Ead. l. 10. Καταλείπων) Ms. καταλείπων αἰ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Pag. 91. l. 2. Ῥεμβόλω καὶ Κλέωνι) Homines sunt sua μαθητῆρα nobiles. *Plutarch.* *Aristoph.* et scripta in eum Scholia.

Ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀνδρεία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a *Luciano* tantisper abeam, dum *D. Chrysostomi* locum in *Olymp.* emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197. οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε πεύδασθαι καὶ ἐξαπατᾶν ὑπισχνούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρείαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus *Dion* fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, et a me haud diversus abibis. Idque clarissimum et diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 92. l. 5. Ἐγχιμῖσας) Legendum hoc loco ἐγχιμῖσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ead. l. 7. Ῥίμος) Notanda metaphora; quasi qui vestem

recentem et integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Ead. l. 11. Ἀπολείψει) Leg. vel ἀπολείπη, vel ἀπολείψη.

Pag. 93. l. 1. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν) Ms. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίωμεν.

Pag. 94. l. 3. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Ita *Lucret. Præmiorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν πολέων.

Ead. l. 10. Τόνδε Διὶ) Versus *Hom.*

Pag. 95. l. 5. Τῶν πολλῶν ἐκείνων) Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκεῖνα non significat *vulgaria illa*, neque id patitur *Graeci sermonis consuetudo*. — Sunt eadem illa, quae modo c. 33. τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα dicta, quae tamen et ipsa *Faber* in versione non recte reddidit. *LEM.*

Ead. l. 15. Πάντας ἀνδράπους ἡβηδόν) Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἡβηδόν, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur καθ' ἡβῶντας, constat tamen, eam significationem perquam plurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. VI. ubi scribit, Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλόνσης ὑπὸ Κροτωνιγέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδόν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκοντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἡβηδόν, nihil aliud est, quam Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, omnes omnino *Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undique doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc *Luciani* loco, neque porro in illo *Herodoti*, verti debere ἡβηδόν per καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in *Lexico Herodoteo*, quod ex Cod. Ms. Goldasti evulgatum est, ἡβηδόν conversum per ὄρχηδόν· at illud ὄρχηδόν legitur apud *Herodotum* in VII. ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, una serie, uno et perpetuo ordine. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia e reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρείου μετάλλων ἐπιλέον λάξισθαι ὄρχηδόν ἕκαστος δέκα δραχμὰς etc. Sed ibi iterum

Valla ad puberes suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ὀρχηδὸν per ἡβηδὸν conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 96. l. 3. Οὔτοι ἀπόβλητα) Ex *Homeri* versu:

Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικύδεα δῶρα.

Ead. l. 13. Προεδρίας) De hoc honore lege, quae ab *Isaac. Casaub.* adnotata sunt ad *Theophrasti* *Character.* p. 161.

Pag. 97. l. 1. Τέβਾਲλες) Ut qui libidini alienae subji-
ciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ead. l. 2. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Legendum arbitror σοι.

Ead. l. 5. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεις) Latine, capite protrusus:
foras. Phaedr.

Ead. l. 8. Μήθ' ἤκειν) Ms. μηκέθ' ἤκειν.

C A P U T I I I .

LUCIANUS emendatus. *Parodia ex PINDARO. lectio in LUCIANO confirmata.* Ἐλέου βωμός. **LUCIANUS emendatur.** **LUCIANUS iterum emendatur in ἐκσείων τῶν ἄλλων.** **POLLUX et PHILOSTRATUS emendati; ut et LUCIANUS.** Ἐρανος. νεοδίδακτοι διδύραμβοι quomodo intelligendum. διδάσκειν, διδάσκαλος. discipuli apud **TERENTIUM.** ἄση ὑπὸ τῇ δικέλλῃ quomodo intelligendum. Ἐπιπηδῶν. **LUCIANUS emendatur.** **JOSEPHUS emendatur duobus locis.** **CALLIMACHI locus apud SCHOL. PINDARI emendatus.** ὄθμα quid. **LUCIANUS duobus locis correctus.** καρύκη. **PLUTARCHI locus contra Amiotum explicatur in ALEX. Glossema ex LUCIANO ejectum.** **PLAUTI locus adversus PALMERIUM confirmatus.**

Pag. 98. l. 8. Εἰρεσία τῶν πτερῶν) Ita *Virgil.* *remigio alarum.* Ita γονιμώτατος poeta *Lucret.* de avibus dixit:

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ead. l. 9. Σέ φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. *Aristophanes* saepe. Latini dicunt, *Heus, heus, tibi dico.* *Terentius* et ante ipsum *Plautus.* Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Ead. l. 12. Τμὴν ὑποστήσομαι) Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποστήσομαι. Nunc vero abibo. nam jam antea abituriebat. dein-

de istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 99. 1. 2. Ἀνδρακας εἶρε) Notum proverbium, ἐν θρακίς ὁ θεσσαυρός.

Ead. 1. 5. Ὡ χρυσὲ) Verus Euripideus: quae autem sequuntur, αἰδομένον γὰρ etc. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὥς τὸ πῦρ νυκτὶ, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.) Itaque addit Luciano, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν διαπρέπειν, facetia et ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Ead. 1. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus.

Ead. 1. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ: quippe cuius imago ibi, in ἑσχατιᾷ scilicet. Nam ἑσχατιᾷ est χωρίον νομῆς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan, adde, quod διωφθέρας pingebatur. Justinus lib. XLIII. In hujus radicibus templum Lycae, quem Graeci Pana, Romani Lupercum adpellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (διωφθέρα est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur. itaque non abs re est, quod διωφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium πανήγυρις, et elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πεντὰ ταύτη, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτη. quid ita? quia jam abierat Pēnia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, διαβολας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogitas, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, Μιῖσι sic verum esse lubet. ἰὼ, παπὰὶ βόμβαξ.

Pag. 100. 1. 2. Τρεποψία) Editi quidam habent υποψία, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollōn. lib. III. cap. 9. primulo statim initio, τῆς τε ὑποψίας ἐπελάθετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

Ead. 1. 3. Ἑλέων βωμὸς) Hujus arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικάσθησις. Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, et Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἑλῆφ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Ead. 1. 4. Ἐπικουρῆσαι) In Cod. Erasmi legebatur ἐπαρ-
κῆσαι, vertit enim *suppeditare*.

Ead. 1. 5. Ἐθῶν) Ms. ἡθῶν.

Ibid. Μονήρης διαίτα) Hanc vitam qui vivebant, ii μόν-
ηρης et ἰδιασταὶ dicebantur. *Diogen. Laërt.* in *Thalete*.

Ead. 1. 16. Εὐωχεῖσθω) Legendum εὐωχεῖσθω. anameύω-
χεῖσθω significat *aliquem convivio accipere*; εὐωχεῖσθαι autem *epu-*
lari. error turpissimus.

Pag. 101. l. 1. Ἐκσεῖων τῶν ἄλλων) Hic vero locus est,
qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria.
Non enim Graece dici potest ἐκσεῖν τινός, sed τινά· itaque
pro ἐκσεῖων τῶν ἄλλων, mihi vehementer suspicio est legendum
ἐκὰς ὧν τῶν ἄλλων, *longe ab aliis, vel ab aliis remotus*. Non
poetae tantum, sed et *Thucydides*, et *Herodotus*, ita hac voce
utuntur. Si quid habes melius, Lector, doce, et favebo.

Ead. 1. 3. Στέφανον) Mortui enim in Graecia olim coro-
nati. testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed et se-
pulcra et cippos coronare mos fuit.

Ead. 1. 4. Δυσκόλλια) Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. πε-
ρὶ τυράννων. Ubi enim legitur, τυράννος ἀνόσιος, εὐκόλος,
palam est legi debere δύσκολος. Et miror, postremum edito-
rem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* L. III. *Apol-*
lon. c. 8. Nam ubi legitur φειδόμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκό-
λων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

Ead. 1. 7. Πίττη καὶ ἑλαῖω) Quo majus incendium fiat
scilicet.

Ead. 1. 9. Βαπτίζοντα) Male in libris scriptis πίπτοντα.

Ead. 1. 11. Τίμων Ἐχεκρατίδης) Mendum est. lege Τίμων
Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidae filius*. quod et supra visum
est, et infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum in-
terpretum et editorum non miretur?

Pag. 102. l. 9. Γναθωνίδης) Apud *Terentium* *Gnathonici*
ex *Menandro*.

Ead. 1. 10. Ἐρανον ἀτῆσαντι) Qui coenam vertunt, ii mi-
hi dormire videntur. Longe enim aliud ἔρανος, aliud δεῖ-
πνον· neque hic quicquam commune habent. Sed cum ea
vox diligentissime fuerit a viro undique doctissimo explica-
ta in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis p. 272. addam
tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. et 527. postre-
mae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis*
Chrysostomi p. 116. Locos ipsos adferre piget. Ceterum vo-
cem Graecam in interpretatione retinui, idque *Plinii* junioris
judicium secutus, et inopia linguae Latinae coactus.

Pag. 103. l. 4. Νεοδιδάκτων διδυράμβων) Qui super *ευχ-*

gati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Pluto: Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ. Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemores discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut etc. Quo loco qui legunt, Num immemores discipuli, ποῦ τὰς φρένας ἔχουσι; inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro comoediam vel tragoediam docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. XIV. Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθυραμβοὶ νεοδιδάκτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Ead. 1. 6. Ἐλεγεία ᾄσῃ) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est, quod et apud Hesych. ἔλεγεια dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἀἴσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ) Ridicule qui vertunt, ab hoc doctus ligone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad citharam, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ et hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. de saltat. sic loquitur: διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ ibidem, καλῶν χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 104. 1. 6. Καὶ προσῆλθον) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ etc. scilicet διὰ παρενθέσεως.

Ead. 1. 11. Ἐντέφηβοι) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. I. cap. 7. ἐπιδιότης δὲ, ἡβασκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ead. 1. 12. Ἐπιπηδᾶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid adpetere. Ita Themistius oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπηδᾶν ὑπολήψονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐφαρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 105. 1. 8. Ἔσται ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, sic erit, pro, haud dubie. at alias aliud.

Ead. 1. 16. Ἐρεχθηῖδι) Mendum est. legendum enim Αἰγυπῖδι; quippe Κολυττός erat tribus Aegyptidis, teste Harpo.

erat. δῆμὸς ἐστὶ τῆς *Αλγητῶος* φυλῆς *Κολυττός*. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus *Luciani* corruptus erat. Nam ubi ait, Colyttum tribus Aegidis fuisse, Timonem *Luciani* laudat. Miror, elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones conguessit, quae ad horum locorum adpellationes pertinent.

Pag. 106. l. 1. *Θεωρικόν*) De aere theorico diligentissime *Harpocraton*, ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas*, quae de hac voce habet. Legendi quoque *Demosthenis* interpretes.

Ead. l. 3. *Ὀφελος*) *Josephum* bis emendo hujus verbi occasione, Antt. Jud. lib. III. cap. 2. Ubi enim in Basiliensi editione, postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότον μὴ παρόντος, οὐδέν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὄφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὥς, et totus locus ita concipiendus: ὥς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότον μὴ παρόντος, ὄφελος οὐδέν ὄν. diligens lector *Josephum* adibit. Istud autem ὄφελος οὐδέν ὄν, verti ea ratione debet, qua δέον εἶπαι, et δόξαν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δόξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, et qui Lutetiae vitam agerent, et codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis*.

Ead. l. 4. *Ἐρεισμα τῶν Ἀθηναίων*) Magnifice sane. Ita *Pindarus* olim Athenas vocaverat *Ἐρεισμα τῆς Ἑλλάδος*, cuius loci meminit *Plutarchus* et *Schol. Aristoph.* Ceterum non possum preeterire *Josephi* locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρεῖδω, unde natum *Ἐρεισμα* est, corruptum fuit. ita habet: ὅτι μὲν νέος ὢν ἡμάρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρισμένος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνηρισμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρισμένος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, Qui prudentia satis firmus nondum est.

Ead. l. 5. *Βουλὰι ἀμφοτέραι*) Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud *Heliodorum*, ubi *Cnemon* casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento *Orat. contr. Androt.* eum adito, si vacat.

Ead. l. 11. *Τελείῳ ἄρματι*) Cum duodecies circa metam currus flectebatur: *πῶλικῳ* vero, cum octies tantum. *Scholias Pindari* edit. Rom. in *Pyth.* φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρό-

μους ἀνύει τὸ τέλειον ἄρμα· τὸ δὲ παλινδόν, ὁπῶ. Tum vero adfert *Callimachi* locum, cui ἤπια φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρων ἐξήγαγεν ὄθματα δίφρων.

Sed quid hoc, quaeso, ἐξήγαγεν ὄθματα δίφρων περὶ δίφρων; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρων nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νύσσαν, (ita metam vocabant;) in illis autem verbis ὄθματα δίφρων nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ὄθματα, ὄμματα νεολεῖς, (emenda et scribe, ὡς Ἀολεῖς· nam ὄθματα Aeolice ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil aliud, quam motus, vel agilitas, celeritas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi erui-mus) ex ὀθεσθαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex *Eustathio* discere est. Quemadmodum autem *Horatius* alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter labentia, ita *Callimachus* dixit ὄθμα δίφρων (δίφρων est ἄρματος) ἀντὶ τοῦ, ἐνέκνητον ἄρμα. Itaque *Callimachi* versum Latine sic veritas licet:

Duodecies circa metam egit celerem currum.

In eodem versu lego, ἐξήλασεν pro ἐξήγαγεν· quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ead. l. 16. Πρὸς Ἀχαρνέας) Ἀχαρναί, ut auctor *Thucydides* ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δῆμων. distabat ab urbe sexaginta stadiis. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnata fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίῳ, (locus est Atticae) et quidem ἰππομαχία βραχεία, itaque hinc facile cuivis adparet, quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, fortiter pro patria, seu urbe, pugnare adversus *Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρὸς τινάς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. *Acharnenses* enim *Attici* erant, *Timon* autem *Atheniensis*; qui tamen laudatur, quod adversus *Acharnenses* strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρνάς, quomodo in hac ipsa re loquitur *Thucydides*; περὶ Ἀχαρνάς, inquam, cum *Peloponnesios*, qui circa *Acharnas* erant, convellere conati sunt *Attici*, ut oppidum obsidione solverent.

Ead. l. 17. Ἄνo μούρας) Mille armatos. Nam τὴν μούραν

ἀνεπληροῦσιν ἄνδρες πενταχόσιοι. Ceterum μείρας dicas, vel μέρας, perinde est, et Mss. Codd. variant.

Pag. 107. l. 7. Ἡλιαία) Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration. Pausanias Nota autem differre βουλήν, ἐκκλησίαν, (quod per δῆμος intelligo) et ἡλιαίαν quod diligenter monuit Hesychius.

Ead. l. 13. Συγγενῆς ἀγχιστὺς) Recte, differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

Ead. l. 16. Ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ) Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ; legendum ἐγὼ δέ τοι καὶ τὸν υἱὸν etc.

Pag. 108. l. 16. Ὀπισθόδομον) Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

Pag. 109. l. 13. Ἀντοβορέας) Facete, ficta vox, ipsissimus Boreas, qualis a Zeuxide pictus est.

Pag. 110. l. 6. Καρύκης) Erat Ἀνδριον ἔδσμα ἐξ αἱματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδος ἐστὶν ὑποτρίμματος ἐκ πλείονων ἄρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δέ, τὸ ταράττειν, ἣν καρύκην φασὶν αἱματώδη τὴν χροὰν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματείαν, καρύκην ἀνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματος ἐστὶν εἶδος ἐξ ἄρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματείαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματεία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulga dicimus, soupe brouillée, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, et injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

Ead. l. 14. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλέξεις et λόγοι ἐπικυλίσιοι· unde etiam λέγειν et ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianae. Admonet me hic locus, ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obsessus: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, et non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quaterere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, et talentis viginti scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum stude-
ret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio

quem, hominem sane elegantis ingenii, qui a consensu cum surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. οὐκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua caneant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumto in manum calice, caneant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quodque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ἤδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen *Amiotus* interpretum *Plutarchi*, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouir un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihil certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κηλεῖν, qui signifie rejouir par un doux chant, et comme enchanter;* nihil, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κηλεῖν et κύλιξ nihil quicquam commune est, non certe magis, quam inter λόγος et φίλια, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more adlato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, et elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt adgressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quendam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μωρίαν ὀφλισκάνω ἀσμενέστατα*. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quicquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cujusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cujus ex *Ciceronis* orationibus; *Dii boni!* Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (et quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum

adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarē, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudiciū! mulierculis et salgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentiā dubitare, nihil est; quod nunc discent propolae tali interprete. Quidni *Virgilium* denique post tot alios, quidni *Aristophanem*, et *Plautum* corruptum eunt? Nam *Homerum* quidem ipsum, sat scio, non adtingent. Nuper enim νέος quidam φωσφόρος exortus est, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus producantur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, δός, ὦ παῖ, δός ἐμοὶ λεκάνην, ἐμεσεῖω χάρι;

Pag. 111. l. 7. Πάγσοφον τὸ χρῆμα) Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Ead. l. 12. Ὡςπερ αἶ τὸν πλοῦτον) Delendum ὥςπερ, et scribendum οἱ, jungendumque cum συνδεδρομήκασι.

Pag. 112. l. 2. Μάζα) Nihil aliud, quam ἄλφριτα ἐλαίω πεποιημένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis instituto μάζα pro festis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis. docet *Athenaeus*. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς παρατιθέναι.

Ead. l. 4. Ἐννεάκρονος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus est, ut scribit *Harpocration*, et ex eo *Suidas*. *Hesychius* autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

Ead. l. 13. Κυρατώδους γῆς) Glossema; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης scilicet; quae vox ab *Eustathio* in *Odyss.* exponitur ἀκτὴ ἐνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque, eam vocem apud *Hierodotum* reperiri; et vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indigentiam *Suidae* mirari subit, qui nihil ad manū habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter *Agathiae* locum. Sed antiquum obtinet *Suid.* solet etenim, neglectis vetribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 113. l. 2. Αὐτῷ) Lege σεαυτῷ.

Ead. l. 4. Τάλαντον) Ms. ἡμιτάλαντον.

Ead. l. 8. Αἰγινητικὸς) Ad ridiculum, nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

Ead. l. 12. *Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων*) Locus est apud Plautum in Aulularia, — Postquam implevisti fustibus istorum caput, quem frustra sollicitavit ingeniosissimus Palmerius legens, *impluisti in caput*. frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — *Ego te implebo flagris*. Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.

Pag. 114. l. 1. *Μῶν*) In Ms. est *Τῶν*. sed dividuum facito, *τί; μῶν* etc. quid? num te etc.

ADDENDA ET EMENDANDA.

- Pag. 5. l. 12.** παρεδεδόμην defendit tanquam ἀνακόλουθον Georg. Ludov. Walch. in Emendatt. Liv. p. 187. ingeniose quidem, neque tamen ita, ut satisfecerit.
- Pag. 20. l. 13.** legi vult ἄξιος ἄν μοι δοκώην (pro δοκῶ) etc. Brunck. ad Aristoph. Avv. v. 355. referente Jo. Seagero in Classical Journal N. XI. a. 1812. p. 126. qui quidem fasciculus sero mihi contigit, ut inspiceretur.
- Ead. l. 15.** γοῦν pro οὖν vult Jo. Seager. l. c.
- Pag. 22. l. 12.** leg. τί οὖν; οὐχὶ καὶ etc. Jo. Seager. l. c. quod et Interpres Latinus sensisse videtur.
- Pag. 24. l. 4.** ἐγκαταμύξας firmatur Codd. Pariss. a Boissonadio consultis, ut ipse refert ad Philostr. p. 471.
- Pag. 30. l. 11.** conj. J. Seager. l. l. καταφθονεῖν αὐτῶν, quod ab Abreschio praereptum.
- Pag. 33. l. 12.** conj. Seager. ὥς δι' ὀλίγον τε ἡμῖν etc.
- Pag. 41. l. 1.** conj. idem ibid. τῶν δὲ φίλων τούτου τὸν μὲν ἐχθρόν, τὸν δὲ etc. audacius.
- Pag. 42. l. 6.** conj. idem οἱ προσιόντες αὐτοῖς.
- Pag. 43. l. 4.** conj. idem αὐτοῖς ἐκείνοις, ut in V. 2. et A. 2.
- Pag. 47. l. 2.** repetiit Jacobsius conjecturam suam τότε μὲν — ἄλλοτε δὲ in Animadv. ad Achill. Tat. p. 556.
- Pag. 51. l. 4.** ὑπερβαίνειν mallet Seager., quod nunc receptum.
- Pag. 54. l. 3.** οὕτω δὲ ἰdem, ut jam editum.
- Pag. 55. l. 4.** τοῦτο ἄρα, τὸ Τηλέφου etc. idem.
- Pag. 59. l. 10.** ἐνέα idem (mutas). Sic etiam A. 2. ἐννέα.
- Pag. 69. l. 5.** ἀποφανοῦσι idem.
- Pag. 70. l. 6.** εἴ (pro ἤν) πον — ἐντύχοιμι Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 900.
- Pag. 72. l. 12.** distinguit Seagerus: — καὶ ἑταίρους ᾧτε, ὑπ' εὐνοίας πρὸς αὐτὸν χαίροντας τῇ βορᾷ et ironice haec ultima dicta putat.
- Pag. 84. l. 2.** ὑπερυψημένος ἤδη (pro ἔτι) idem,

Pag. 92. l. 13. πρὸς οὐρανὸν (pro αὐτὸν) ἀποβλέπων conj.
Boissonad. ad *Marinum* p. 108.

Pag. 95. l. 7. ὁ πλοῦτος ὁ ἔντυμος (pro ὁ ἐμὸς) *Seager.*

Pag. 98. l. 12. ἐπιστήσομαι, *adero*, *juxta* *stado*, *idem.*

Pag. 99. l. 16. τὸ αὐτὸ (πυργίον) καὶ τάφον. *idem.*

Pag. 101. l. 2. ἐπὶ δὲ δέγν' ἀποθανεῖν, ἐαυτῷ στέφανον
 ἐπ'. *idem.*

Pag. 104. l. 5. ὠδικοτέρων de meo scripsi πρὸ ὠδικοτέρων.

Pag. 116. l. 6. οἷα τ' ἦν rescripsi pro vulg. οἷα τ' ἦν, mo-
 nente amiciss. *Stallbaumio.*

Ead. l. 14. διαφερούσας nunc exaratum, *eodem* auctore: olim
 διαφύρουσας erat.

Pag. 117. l. 3. *Seager.* conj. οὕτω ποτὰ χεῖρ' etc.

Pag. 123. l. 21. *idem:* εἴ που τις (pro τῆς) χιόνος etc..

Pag. 137. l. 10, *idem:* ἄμεινον ἂν προσεσησάμην.

Pag. 147. in *Schol.* ad p. 60. l. 8. *Αὐστμαχος*] adde *Notam:*
 „Vid. *Fischer.* ad *Weller.* T. I. p. 201.“

Pag. 171. l. 36. lege 118. pro 116.

Pag. 449. quae ibi de verbi ἐκσελεῖν usu a me dicta sunt,
 majus his pondus accedit ab auctoritate *Courierii* ad *A-*
sin. p. 309.